PROPRIUM ŘÁDU KAZATELŮ
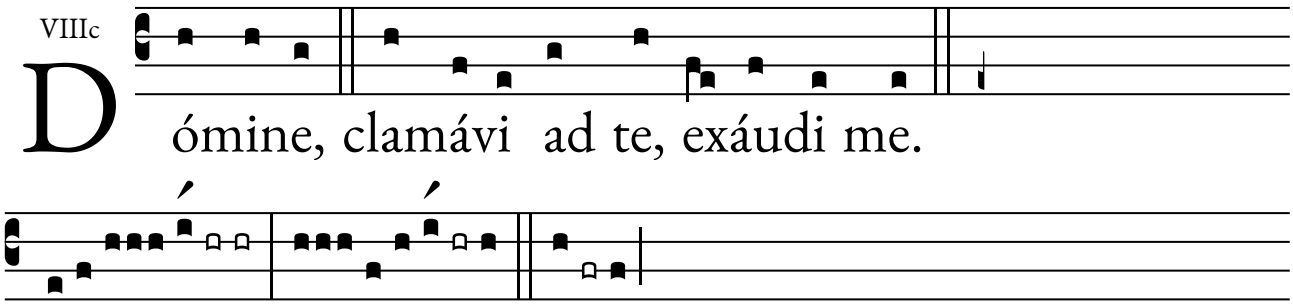
LITURGIE HODIN
CHÓROVÝ ŽALTÁŘ

ČESKÁ DOMINIKÁNSKÁ PROVINCIE
PRAHA 2025

NEDĚLE PRVNÍHO TÝDNE

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

℣. 1. Pane, || ať moje modlitba *| k tobě stoupá jako kadidlo.
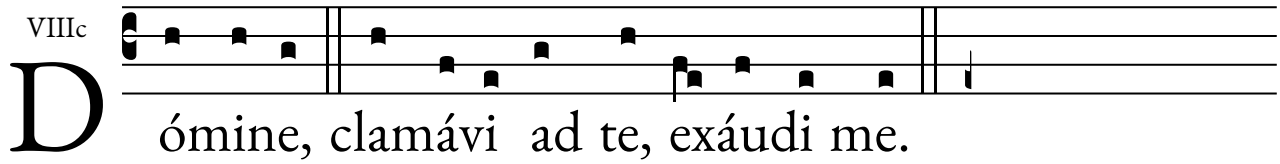
*Žalm 140**

Pane, za tebou volám, **na** pomoc **po**spěš, *
uslyš můj hlas, když tebe se ***do***vo**lá**vám!
Obětním dýmem buď před tebou **mod**litba **mo**je, *
obětí večerní moje **vzta***že*né **ru**ce!
Postav, Pane, k mým ústům **o**chranné **stráž**e, *
k bráně mých rtů svou spoleh***li***vou **hlíd**ku!
Nenech mé srdce, aby se **klo**nilo **ke** zlu, *
nedopusť, abych provedl **ně***ja*kou **špat**nost
ve spolku s lidmi, kteří jen **bez**práví **či**ní; *
z jejich pamlsků ani **o***ku*sit **ne**chci!
Poctivý ať si mě bije, zbožný ať ká*ře,* †
olejem hříšných však hlavu si **po**mazat **ne**dám. *
Přes jejich zlobu má modlitba **zů***sta*ne **stá**lá.
A kdyby jednou svým soudcům **do** rukou **pad**li,*
potom ať slyší, jak laskavá jsou ***mo***je **slo**va.
Tak jako pod pluhem kamínky **vy**o**ra**né *
u jícnu podsvětí rozsety jsou ***je***jich **kos**ti.
Já však, Pane, stále jen **za** tebou **hle**dím, *
k tobě se utíkám, nenech **za***jít* můj **ži**vot!
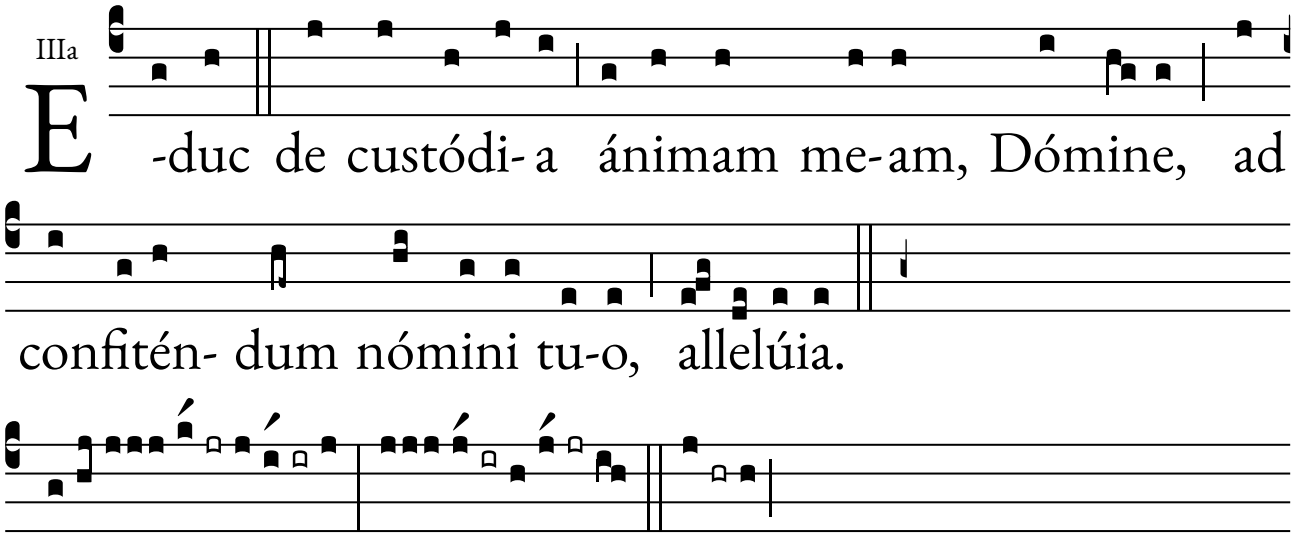
Ochraň mě před léčkou, kterou mi **na**stra**ži**li, *
před pastmi, které mi strojí, kdo **pá***šou* jen **křiv**dy!
[Do vlastních sítí ať bezbožní **všich**ni **pad**nou, *
zatímco já svou cestou **pů***jdu* si **dá**le.] Δ

Během roku:

℣. 1. Pane, || ať moje modlitba *| k tobě stoupá jako kadidlo.

2. antifona (během roku)

℣. 2. Ty jsi, Pane, || mé útočiště, *| ty jsi můj úděl v zemi živých.
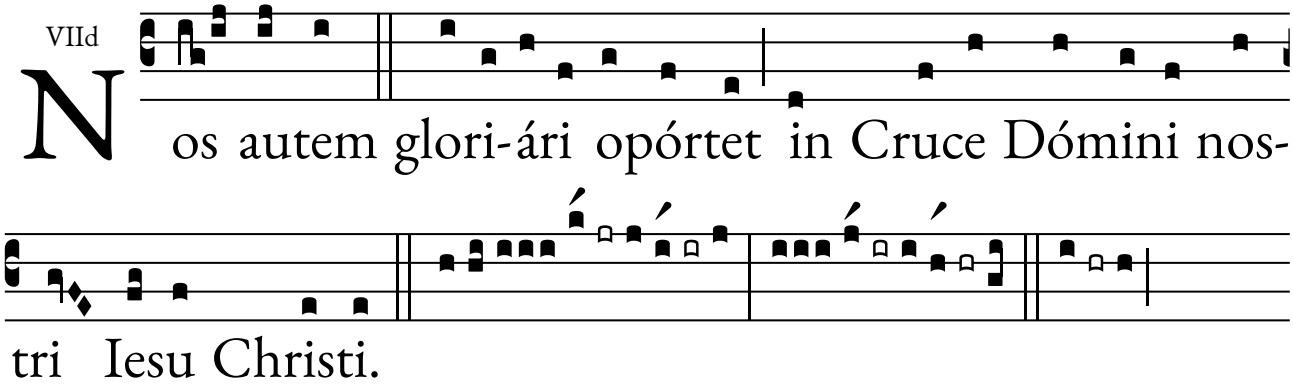
Žalm 141

Velikým hlasem **k Pá**nu **vo**lám, *
o milost nahlas ***Pá***na **pro**sím.
Vylévám před ním **svo**je **nář**ky, *
svěřuji se mu ***se*** svou **bí**dou.
I když můj duch už **ve** mně **chřad**ne, *
ty přesto znáš mou ***kaž***dou **stez**ku.
Na cestě, po kte**ré** já **krá**čím, *
tajně mi nastra***ži***li **léč**ku.
Pohlédnu vedle **se**be **vpra**vo: *
není tu, kdo by ***chtěl*** mě **chrá**nit.

Nikde už nemám **út**o**čiš**tě, *
nikdo už nedbá ***na*** můj **ži**vot.
Proto já, Pane, k tobě vo*lám* †
a říkám: Tys mé **út**o**čiš**tě, *
ty jsi můj úděl ***v ze***mi **ži**vých!
Slyš moji úpěn**li**vou **pros**bu, *
neboť jsem velmi ***zbě***do**va**ný.
Ochraň mě od mých **sti**ha**te**lů, *
na jejich přesi***lu*** jsem **sla**bý.
Vyveď mě šťastně **ze** ža**lá**ře, *
abych tvé jméno ***mo***hl **chvá**lit!
Poctiví přida**jí** se **ke** mně, *
když ty mi osvěd***číš*** svou **pří**zeň. Δ

℣. 2. Ty jsi, Pane, || mé útočiště, *| ty jsi můj úděl v zemi živých.

3. antifona (během roku)

℣. 3. Pán Ježíš se ponížil, *|| a proto ho Bůh na věky povýšil.

Kantikum *Flp 2, 6–11*
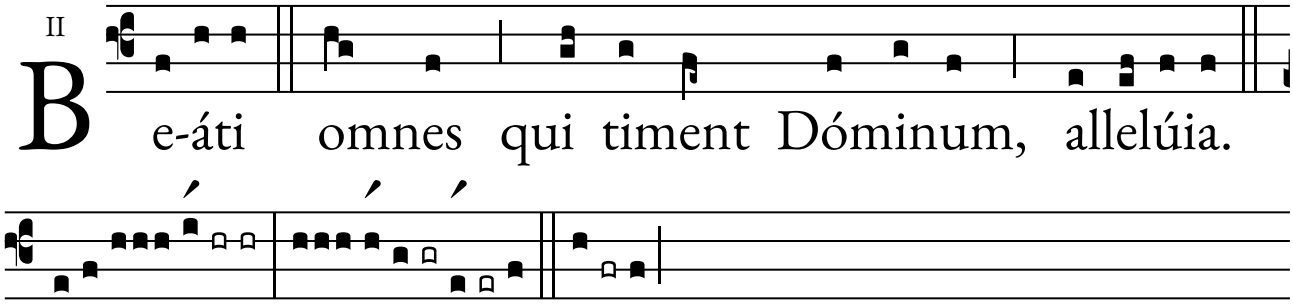
Kristus Ježíš, ačkoli má božskou **při**ro**ze**nost, *
nic nelpěl na své vznešenosti, že je ***rov***ný **Bo**hu,
ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebn*íka* †
a stal se jako **je**den **z li**dí, *
navenek byl jako každý ***ji***ný **čl**o**o**věk.
Ponížil se a byl poslu**šný** až **k smr**ti, *
a to ***k smr***ti **na** kříži.
Proto také ho Bůh po*výšil* †
a **dal** mu **jmé**no *
nad každé ***ji***né **jmé**no,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout **kaž**dé **ko**leno *
na nebi, na ze***mi*** i **v pod**světí,
a každý jazyk musí k slávě Boha **Ot**ce **vy**znat: *
Ježíš ***Kris***tus **je** Pán. △

Během roku:

℣. 3. Pán Ježíš se ponížil, *|| a proto ho Bůh na věky povýšil.

MODLITBA SE ČTENÍM

1. antifona (během roku)

℣. 1. V kříži Páně *|| poznáváme strom života.

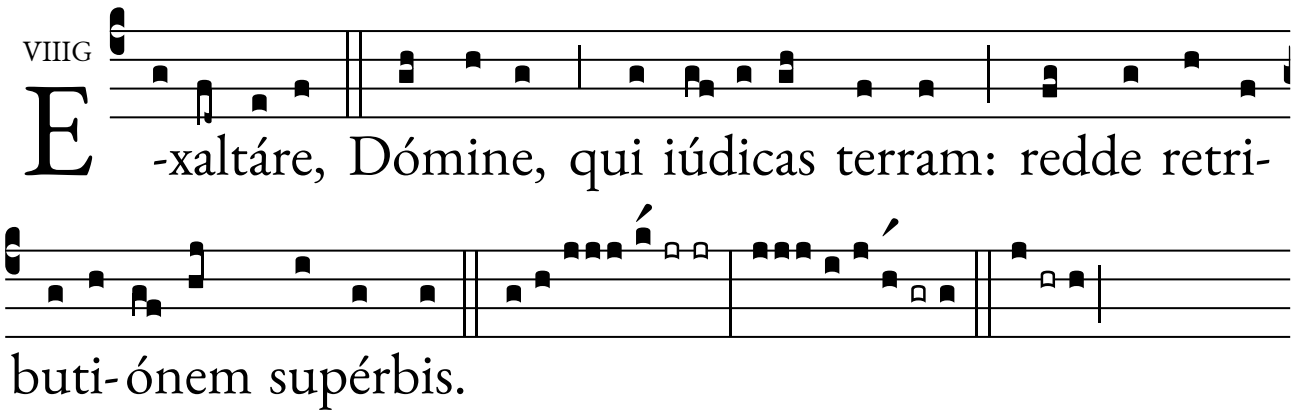
Žalm 1

Šťasten, kdo nechodí, jak bezbožní mu ra*dí,* †
na cestu hříšní**ků** kdo **ne**stoupá *
a nesedává ***v kru***hu **rou**hačů,
kdo naopak se těší ze zá**ko**na **Pá**ně *
a dnem i nocí ***o*** něm **pře**mítá.
Je jako strom při živých vodách **za**sa**ze**ný, *
ovoce nese ***správ***ně **ve** svůj čas
a jeho listí **ni**kdy **ne**zvadá, *
cokoli počne, všechno ***se*** mu **da**ří.
Ne tak s bezbožnými, **na**pro**sto** ne tak: *
ti jsou jak pleva unáš***e***ná **vět**rem.
Bezbožní proto neob**sto**jí **na** soudu *
a hříšní v shromáždění ***spra***ved**li**vých.
Vždyť cestu spraved**li**vých **stře**ží Pán, *
zlá cesta hříšných vede ***do*** zá**hu**by. Δ

Během roku a v době postní:

℣. 1. V kříži Páně *|| poznáváme strom života.

2. antifona (během roku)
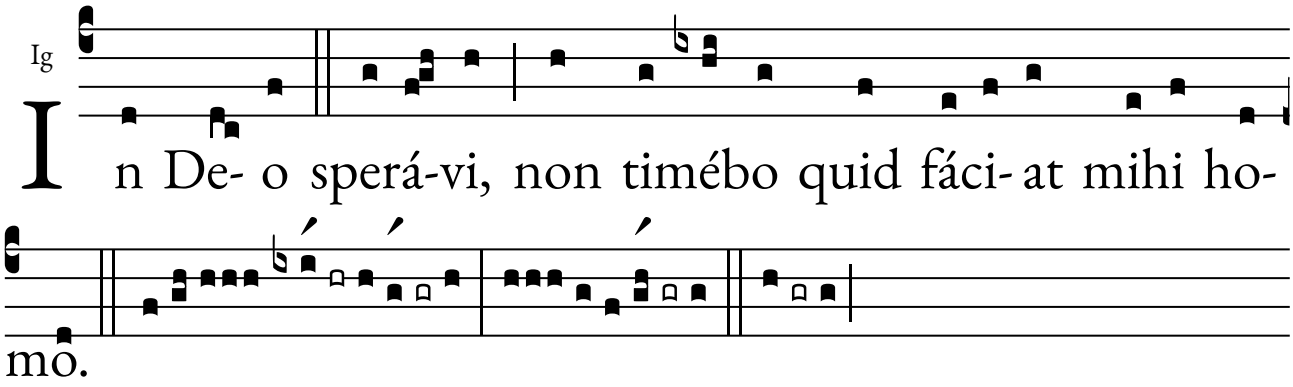

℣. 2. Svého Krále *|| jsem ustanovil na Siónu.

Žalm 2

Proč se bouří **kme**ny **po**hanů, *
národy proč snují ***mar***né **plá**ny?
K boji povstávají krá*lové,* †
smlouvají se vládci **pro**ti **Pá**nu, *
proti jeho ***po***ma**za**nému.
„Zpřetrhejme **je**jich **o**kovy, *
shoďme ze sebe ta ***je***jich **pou**ta!“
Směje se jim **na** ne**be**sích Pán, *
úsměšek má pro ně ***na*** svém **trů**nu.
Potom k nim však **s hně**vem **pro**mluví, *
vyděsí je ve svém ***roz***hoř**če**ní:
„Já jsem svého **krá**le **do**sadil *
na Siónu, na své ***sva***té **ho**ře!“
Rozhodnutí Páně roz*hlásím.* †
Takto ke mně **pro**mlu**vil** můj Pán: *
„Tys můj syn, dnes já jsem ***te***be **zplo**dil.“
Požádej, a **ná**ro**dy** ti dám, *
zemi budeš vlastnit ***do*** všech **kon**čin.
Povládneš jim **pru**tem **že**leznÝm, *
jako z hlíny džbán je ***můž***eš **roz**bít.“
Proto, králové, už **pro**hléd**ně**te, *
poučit se dejte, ***vlád***ci **ze**mě!

V bázni služte Pánu, **vzý**vej**te** ho, *
v rozechvění líbej***te** mu **no**hy,
ať se k vaší zkáze nerozhor*lí,* †
neboť hněvem snadno **může** **vzpla**nout. *
Blaze všem, kdo důvě***řu**jí **v** **ně**ho! Δ Ant.

3. antifona (během roku)

Ant. 3. Ty však, Pane, || jsi můj pevný štít, *| ty pozvedáš mou hlavu!

Žalm 3
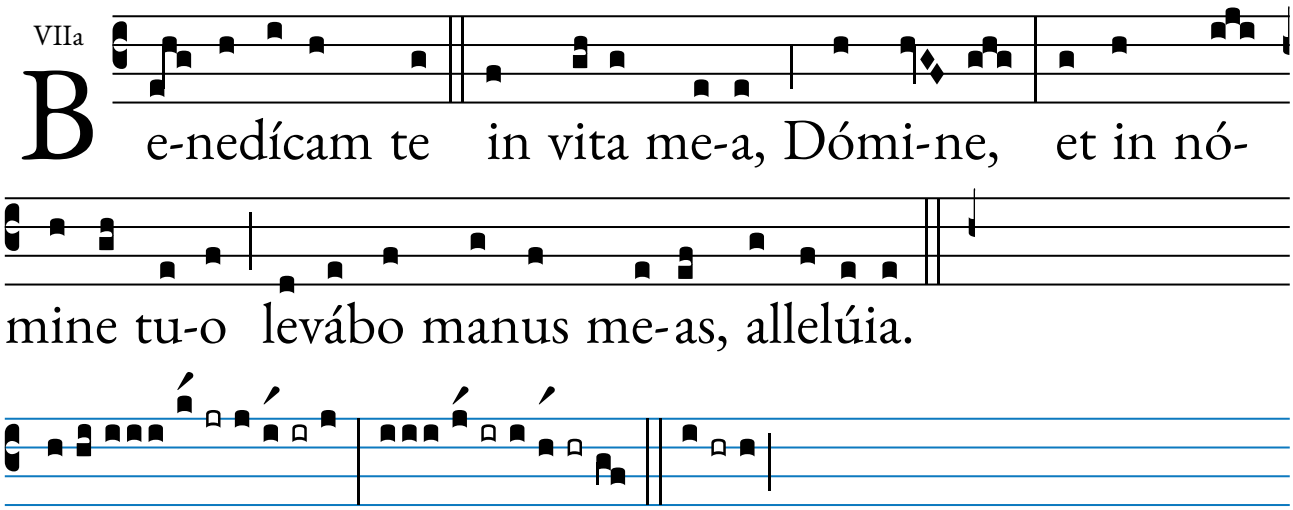
Pane, kolik **je** mých **ne**přátel, *
kolik těch, kdo proti ***mně*** se **stro**jí!
Kolik těch, kdo **o** mně **ří**kají: *
„Toho ani Bůh už ***ne***za**chrá**ní!“
Ty však, Pane, **jsi** můj **pev**ný štít, *
jsi má chlouba, pozve***dáš*** mou **hla**vu!
Hlasitě jsem volal **k** **své**mu **Pá**nu, *
vyslyšel mě ze své ***sva***té **ho**ry.
Klidně uléhám a **klid**ně **spá**vám, *
klidně vstávám, neboť ***Pán*** mě **chrá**ní.
Ani tisíců se **ne**za**lek**nu, *
když kol dokola mě ***ob***kli**ču**jí.
Povstaň, Pane, zachraň mě, můj Bože*!* †
Vždy mým protivníkům **roz**bils **tvá**ře *
a všem zlým jsi povy***rá***žel **zu**by.
Jenom u Pána je **jis**tá **spá**sa, *
sešli svému lidu ***po***žeh**ná**ní! Δ Ant.

Během roku:

℣. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle.
℟. Moudře se navzájem poučujte a napomínejte.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

℣. 1. Už od svítání || tě hledám, Bože, *| abych mohl vidět tvou moc, aleluja.

*Žalm 62**

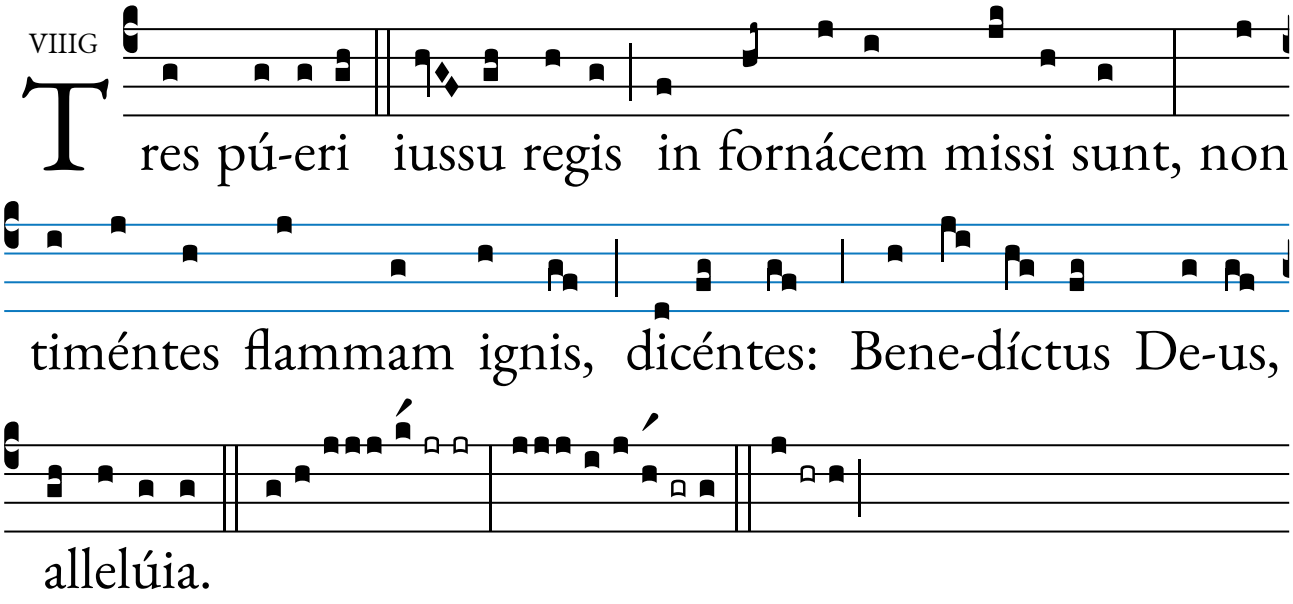
Pane, můj Bože, **te**be jen **hle**dám, *
po tobě žízní **ce***lá*** má **du**še,
po tobě umdlévá **tou**hou mé **tě**lo, *
tak jako vyprahlá **žíz***ni*vá **ze**mě.
Tolik tě toužím ve sva**ty**ni **spa**třit, *
abych moh' vidět tvou **moc** *a* tvou **slá**vu!
Vždyť tvá milost je **lep**ší než **ži**vot, *
proto mé rty ti **zpí***va*jí **chvá**lu.
Tak tě chci velebit, **co** živ **bu**du, *
ve jménu tvém jenom ***ru***ce **spí**nat.
Duše má bude jak **mor**kem se **sy**tit, *
jásavě budou tě **chvá***lit* má **ús**ta.
Když v lůžku za noci **na** tebe **mys**lím, *
rozjímám o tobě **za** *noč*ních **bdě**ní,

neboť ty stal ses mi **po**moc**ní**kem, *
v stínu tvých křídel **ra***dost*ně **ple**sám.
Přilnul jsem k tobě **ce**lou svou **du**ší, *
ty mě svou pravicí **pod***pí*ráš **moc**ně.
[Kdo však mi bez příčin **zá**hubu **stro**jí, *
ti se propadnou **do** *hlu*bin **ze**mě,
ti budou vydáni **na**pospas **me**či, *
ti se kořistí **ša***ka*lů **sta**nou.
Král pak se bude radovat v Bo*hu,* †
oslaven bude, kdo **pří**sahal **na** něj, *
protože lhářům se ***za***cpou **ús**ta.] Δ

Během roku:

Ant. 1. Už od svítání || tě hledám, Bože, *| abych mohl vidět tvou moc, aleluja.

2. antifona (během roku)

℣. 2. Tři v ohnivé peci || jako jedněmi ústy zpívali: *| Požehnaný jsi, Bože, aleluja.

Kantikum *Dan 3, 57–88.56*

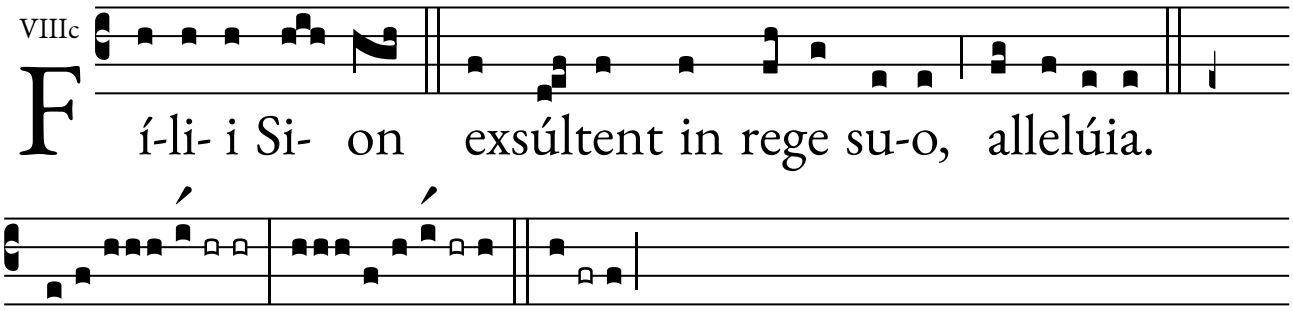
Velebte Pána, **vy** díla **Pá**ně, *
věčně ho chvalte a ***o***sla**vuj**te!
Velebte Pána, **an**dělé **Pá**ně, *
nebesa nebes, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **ne**beské **vo**dy, *
mocnosti všechny, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **měs**íci, **slun**ce, *
vy hvězdy na nebi, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, vy **de**ště a **ro**sy, *
bouře a vichry, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **oh**ni a **žá**re, *
mrazy a vedra, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **li**jáky, **sně**hy, *
ledy a zimy, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **sně**hy a **jí**ní, *
vy dny a noci, **ve***leb*te **Pá**na!

Velebte Pána, **svět**lo i **tem**no, *
blesky a mraky, **ve***leb*te **Pá**na!
Okrsku zemský, **zve**lebuj **Pá**na, *
věčně jej chval a ***o***sla**vuj** jej!
Velebte Pána, vy **ho**ry a **vr**chy, *
všechno, co na zemi **pu***čí,* chval **Pá**na!
Velebte Pána, **pra**meny **vo**dy, *
moře a řeky, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, zvířata mo*ří,* †
jakož i vše, co se **ve** vodách **hý**be, *
nebeští ptáci, **ve***leb*te **Pá**na!
Pána chval, zvěři **di**vá i **krot**ká, *
rody všech lidí, **ve***leb*te **Pá**na!
Izrael ať vždy jen **ve**lebí **Pá**na: *
věčně ho chvalte a ***o***sla**vuj**te!
Velebte Pána, **vy** kněží **Pá**ně, *
sluhové Boží, **ve***leb*te **Pá**na!
Chvalte jej, věrní, **du**ší i **du**chem, *
zbožní a pokorní **srd***cem,* ho **chval**te!
Velebte Pána, Ananiáši, Azariáši a **Mi**sa**e**li, *
věčně ho chvalte a ***o***sla**vuj**te!
Otce i Syna i **sva**tého **Du**cha *
velebme věčně a ***o***sla**vuj**me.
Pane, tys veleben **na** klenbě **ne**bes, *
na věky chválen a ***o***sla**vo**ván.

Během roku:

A. 2. Tři v ohnivé peci || jako jedněmi ústy zpívali: *| Požehnaný jsi, Bože, aleluja.

3. antifona (během roku)

℣. 3. Děti Siónu *|| ať krále chválí, aleluja.
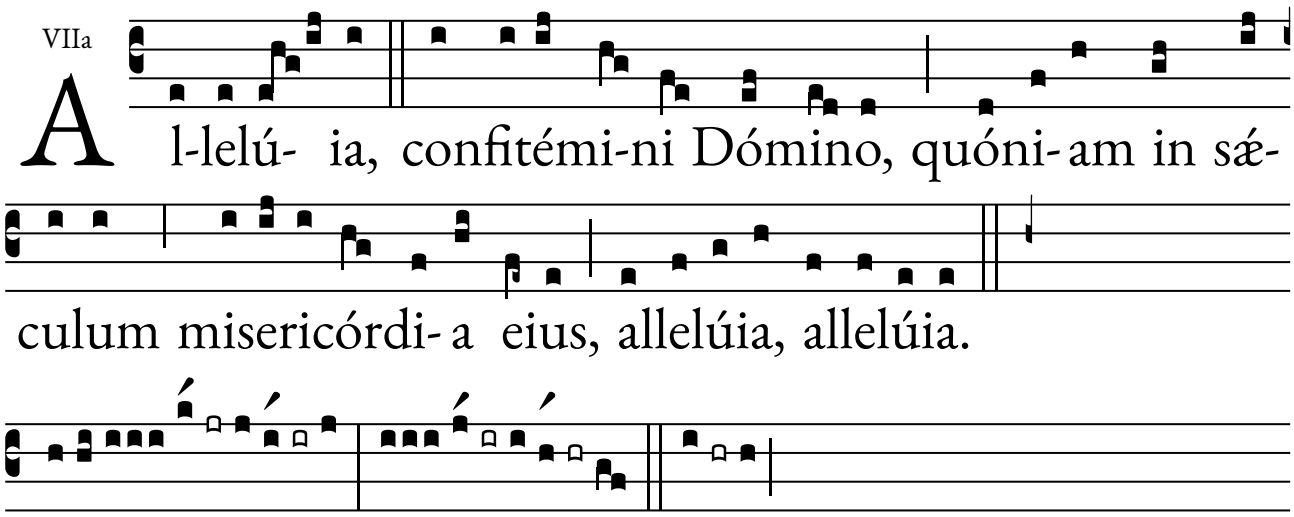
Žalm 149

Zazpívejte Pánu **no**vou **pí**seň, *
ať zní jeho chvála ***v ob***ci **z**bož**ž**ných!
Izrael ať radu**je** se **z Tvů**rce, *
děti Siónu ať ***krá***le **chvá**lí!
Slaví jeho jméno **v cho**ro**vo**dech, *
na bubny a cite***ry*** mu **hra**jí!
Pán v svém lidu našel **za**lí**be**ní, *
vítězstvím on věnčí ***po***níž**e**né.
Ať se věrní mocně **za**ra**du**jí, *
ať i na svých ložích ***za***ples**a**jí!
V hrdle svém ať Boží **chvá**lu **ma**jí, *
v ruce jílec dvousečné***ho*** **me**če,
aby mohli poha**nům** se **po**mstít, *
aby vyřkli tresty ***nad*** ná**ro**dy,
uvázali v pouta **je**jich **krá**le, *
do okovů jejich ***před***ní **mu**že,
naplnili na nich **psa**né **prá**vo. *
To je oslavou všech ***je***ho **zbož**ných. Δ

℣. 3. Děti Siónu *|| ať krále chválí, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Je dobré || u Pána mít útočiště, *| na věky trvá jeho milosrdenství, aleluja.

Žalm 117

I

Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!
Dům Izraelův ať jen **stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Dům Áronův ať neu**stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Ať říkají, kdo uctí**va**jí **Pá**na: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Z hlubiny soužení jsem **vo**lal **k Pá**nu: *
a Pán mě vyslyšel a ***vy***svo**bo**dil.
Je se mnou Pán, a proto **ne**mám **stra**chu: *
co by mi mohli udě***la***ti **li**dé?
Je se mnou Pán, má pomoc **neustá**lá, *
svrchu se dívám na své ***ne***pří**te**le.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než spoléhat se pouze ***na*** člo**vě**ka.

Je lépe u Pána mít **út**o**čiš**tě, *
než na mocné se pouze ***spo***lé**ha**ti. Δ

Během roku:

℣. 1. Je dobré || u Pána mít útočiště, *| na věky trvá jeho milosrdenství, aleluja.
℣. 2. Pán je má síla, *|| je má statečnost, aleluja.

II

Obklíčili mě **vši**ch**ni** **po**hané, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě **vši**ch**ni** **ze** všech stran, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě jako vče*lí roj,* †
jak oheň trní **spa**lo**va**li mě, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Smýkali mnou a **k ze**mi **sráž**eli, *
Pán přesto zachrá***nil*** mě **před** pádem.
Pán je má síla, **je** má **sta**tečnost, *
a on se také ***stal*** mou **zá**chranou.
Hlasitý jásot **nad** za**chrá**něním *
pod stany spraved***li***vých **za**znívá.
Pravice Páně mocně za*sáhla,* †
pravice Páně **po**zve**dla** mě zas, *
pravice Páně ***moc***ně **za**sáhla!
Nezemřu, nýbrž **bu**du **žít** dál, *
o činech Páně ***vděč***ně **vy**právět.
Opravdu těžce **po**tres**tal** mě Pán, *
do rukou smrti ***však*** mě **ne**vydal. Δ
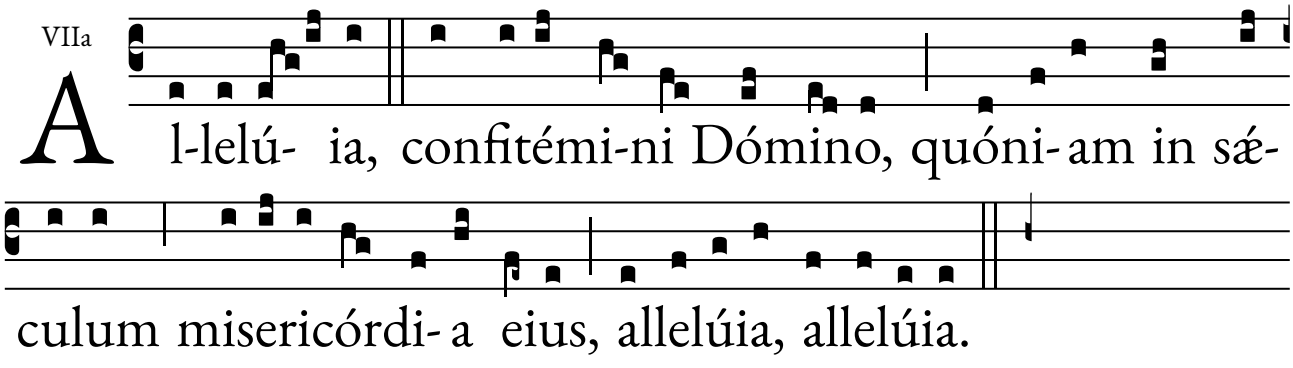
Během roku:

℣. 2. Pán je má síla, *|| je má statečnost, aleluja.
℣. 3. Dík ti složím, Pane, *|| za tvé vyslyšení, aleluja.

III

Otevřte mi brány **spra**vedl**i**vých, *
projdu jimi ***Pá***nu **dí**ky vzdát!
Zde se otvírá ta **brá**na **Pá**ně, *
tudy spraved***li***ví **vchá**zejí.
Dík ti složím za tvé **vy**sly**še**ní, *
že jsem v tobě ***do***šel **zá**chrany.
Kámen, zavržený **sta**vi**te**li, *
stal se náhle ***kvád***rem **ná**rožním.
To se událo jen **z mo**ci **Pá**ně, *
zázrak před na***ši***ma **o**čima.
Toto je den způso**be**ný **Pá**nem, *
jásavě se ***z ně***ho **ra**dujme!
Slyš nás, Pane, popřej **nám** svou **spá**su! *
Slyš nás, Pane, ***po***skyt**ni** nám zdar!
„Požehnán, kdo vchází **jmé**nem **Pá**ně! *
My vám z domu ***Pá***ně **žeh**náme!“
Pán je Bůh! To on nám dává svět*lo!* †
Seřaďte se v průvod **s ra**to**lest**mi, *
vedoucí až ***k ro***hům **ol**táře!
Jsi můj Bůh a já ti **vzdá**vám **dí**ky, *
tebe, svého ***Bo***ha, **ve**lebím.
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství! ℣ ℟.
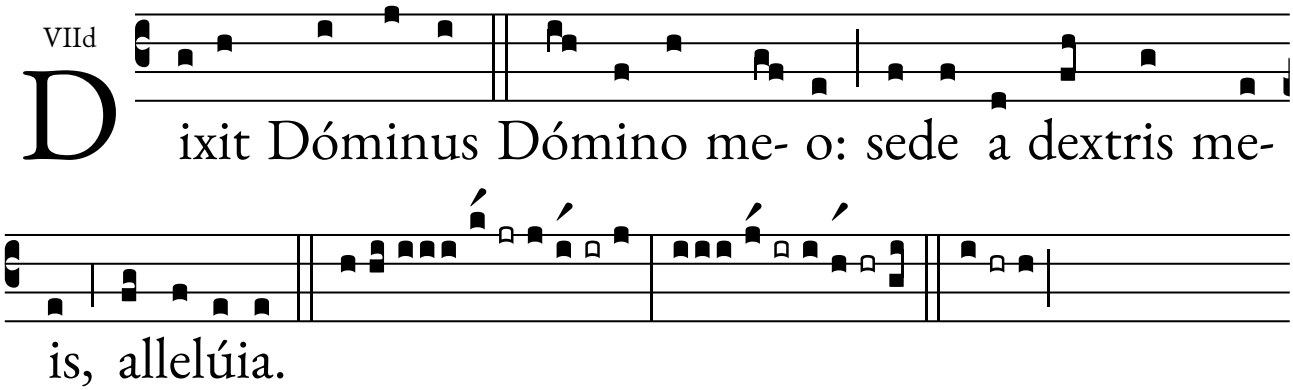
Během roku:

Verš sexta: Na věky stálé je, Pane, tvé slovo.
℟. Od rodu k rodu tvoje věrnost.

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)
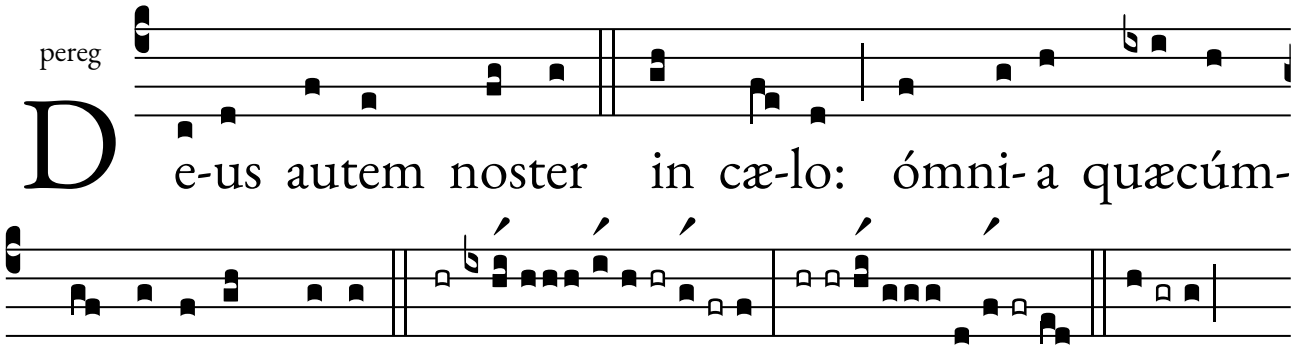

℣. 1. Žezlo tvé moci || podá ti ze Siónu Pán *| a budeš kralovat na věky, aleluja.

*Žalm 109**

Pán řekl **mé**mu **Pá**novi: *
„**Seď** *po* mé **pra**vici,
tvé nepřá**te**le **za** podnož *
ti *k no*hám **po**ložím.“
Žezlo tvé moci po*dá ti* †
sám **ze** Si**ó**nu Pán: *
„Ty panuj ***vpro***střed **ne**přátel!
Králem jsi **o**de dne **zro**zení *
na *sva*tých **pa**horcích,
z matčina **klí**na **když** se jas *
roz*lil* tvých **mla**dých dnů.“
Pán bez výhrady pří*sahal:* †
„Jsi **kně**zem **na** věky, *
tak, jak jím ***Mel***chi**ze**dech byl.“
Pán stojí **po** tvé **pra**vici, *
v den hněvu ***krá***le **zdr**tí.
[On nad národy ko*ná soud,* †
je naku**pe**no **mrt**vých,*
rozbíjí ***leb***ky **v šíř** i dál.]
Z potoka **pi**je **u** cesty *
a znovu ***vzty***čí **hla**vu. Δ ℣.

2. antifona (během roku)
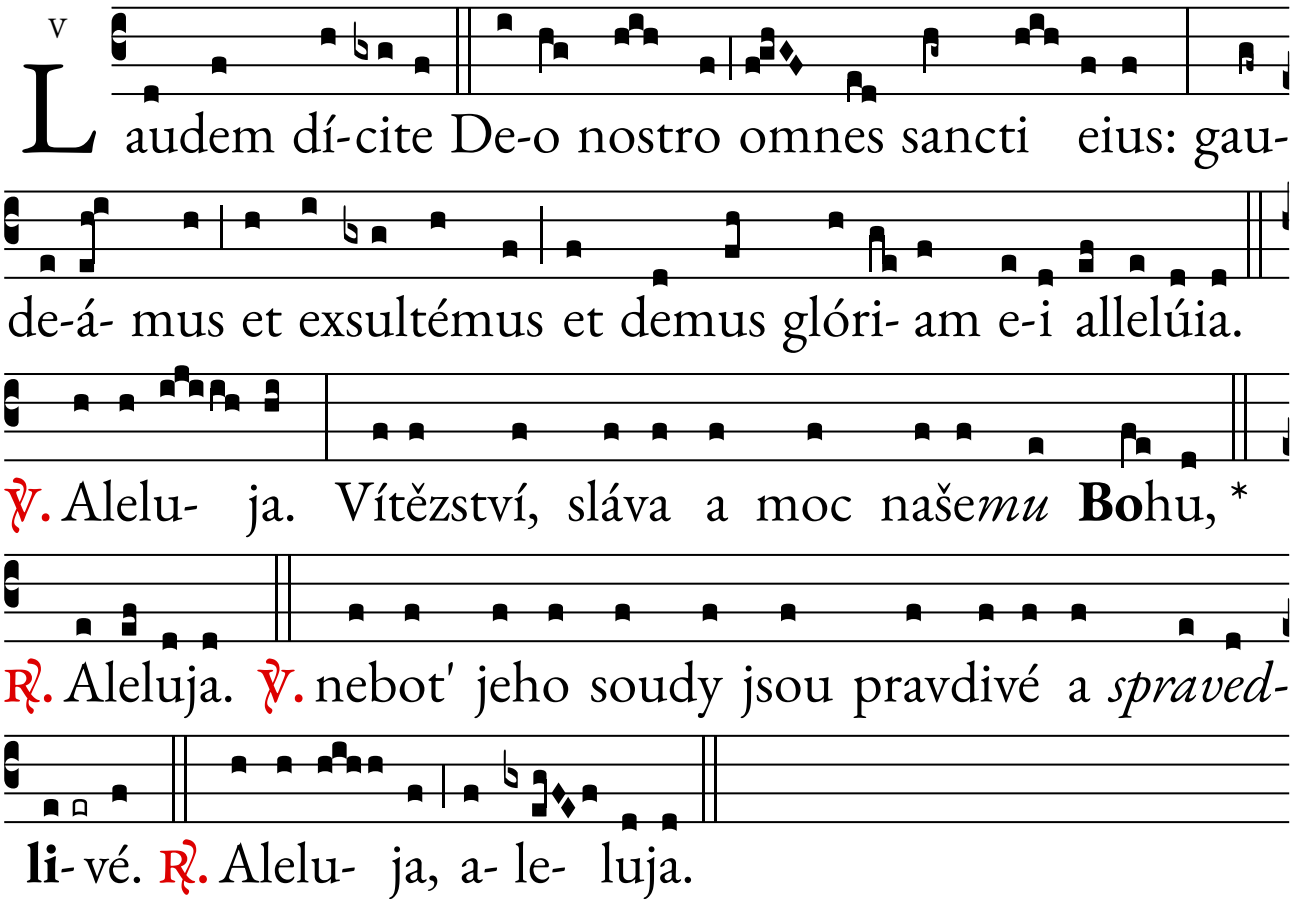

℣. 2. Před tváří Páně *|| se zachvěla země, aleluja.

Žalm 113A

Když vyšel Izrael **z e**gyptské **ze**mě, *
Jákobův rod ***z li***du **ci**zího,
stal se jeho **sva**tyní **Ju**da, *
Izrael ***je***ho **krá**lovstvím.
Moře to vidě**lo** a **prch**lo, *
Jordán obrátil ***zpát***ky **svůj** tok.
Hory jak berani **po**ska**ko**valy, *
pahorky ***ja***ko **jeh**ňata.
Co je ti, moře, **že** tak **pr**cháš? *
Proč se, Jordáne, ***o***bra**cíš** zpět?
Proč vy jak berani **ská**čete, **ho**ry, *
pahorky, proč ***vy*** jak **jeh**ňata?
Zachvěj se, země, **před** tváří **Pá**ně, *
před tváří Boha ***Já***ko**bo**va!
V jezerní bažinu **pro**mění **ská**lu, *
křemen **ve** *vod*ní **pra**mínek. Δ

℣. 2. Před tváří Páně *|| se zachvěla země, aleluja.

3. antifona (během roku)

Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, kdo *mu* **slou**žíte, ℟ *
a kdo se ho bojíte, ma*lí i* **vel**cí. ℟
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se u*jal* **krá**lovství, ℟ *
radujme se, jásejme a *vzdejme* **mu** čest! ℟
Aleluja. Neboť přišel čas Beránko*vy* **svat**by, ℟ *
a jeho nevěsta se *připra***vi**la. ℟
Aleluja. Sláva Otci i Synu i Du*chu* **sva**tému, ℟ *
jako byla na počátku i nyní i vždycky |
a na věky *věků*. **A**men. ℟

Mimo dobu postní:

Pokud se recituje, nebo zpívá s jinou antifonou. Během roku:

Ant. 3. Pán, náš Bůh || vševládný, *| se ujal království, aleluja.

Kantikum *Zj 19, 1–2.5-7*

Aleluja. Vítězství, sláva a moc **na**šemu **Bo**hu, *
neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, **kdo** mu **slou**žíte, *
a kdo se ho bojíte, malí i velcí. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se **u**jal **krá**lovství, *
radujme se, jásejme a vzdejme mu čest! ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Neboť přišel čas Berán**ko**vy **svat**by, *
a jeho nevěsta se připravila. ***A**le**lu**ja. Δ

Během roku:

Ant. 3. Pán, náš Bůh || vševládný, *| se ujal království, aleluja.

V době postní:

Kantikum *1 Petr 2, 21–24*

Kristus za nás tr*pěl* †
a zane**chal** vám **pří**klad, *
abyste šli ***v je**ho **šlé**pějích.
On nic špatného **ne**u**dě**lal, *
a nikdo od něho neslyšel nic ***ne**u**přím**ného.
Když mu spílali, on jim to spíláním neopláce*l*, †
když trpěl, **ne**vy**hro**žoval, *
ale ponechal vše tomu, který soudí ***spra**ved**li**vě.
On sám donesl **na** svém **tě**le *
naše hříchy **na** *dře*vo **kří**že,
abychom zemřeli hříchu a žili **spra**ve**dl**nosti. *
Jeho krvavými ranami jste ***u**zdra**ve**ni. Δ

PONDĚLÍ PRVNÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

℣. 1. Pane, || pro své slitování * mě zachraň. (T. P. Aleluja.)

Žalm 6

Nekárej mě, Pane, **ve** svém **hně**vu, *
v rozhorlení ***svém*** mě **ne**trestej!
Nade mnou se smiluj, **Pa**ne, **chřad**nu, *
uzdrav mě, jsem ***zhlou***bi **o**třesen.
Na dno roztřesena **je** má **du**še, *
jak chceš, Pane, ***dlou***ho **o**tálet?
Vrať se opět, Pane, **vy**svo**bo**ď mě, *
pro své slito***vá***ní **za**chraň mě!
Z mrtvých nikdo už tě **ne**vzpo**me**ne, *
kdo by v podsvě***tí*** tě **ve**lebil?
Už jsem vysílen svým naříká*ním,* †
každou noc jen pláčem **lo**že **skrá**pím, *
slzami své ***lůž***ko **pro**máčím.
Oko mé je hořem **za**ka**le**no, *
stárnu z toli***ka*** svých **ne**přátel.
Pryč ode mne všichni, **kdo** mi **kři**vdí! *
Neboť Pán mé ***nář***ky **u**slyšel.
Uslyšel Pán volá**ní** mé **pros**by, *
vyslyšel Pán ***mo***ji **mod**litbu.
Ať se poděsí mí **ne**přá**te**lé, *
ať se s hanbou ***kvap***ně **od**klidí! ∆

℣. 1. Pane, || pro své slitování * mě zachraň. (T. P. Aleluja.)

℣. 2. Pán se slabému || stal útočištěm * v době bídy. (T. P. Aleluja.)

Žalm 9A

I

Chci tě chválit, Pane, z celého **své**ho **srd**ce, *
vyprávět chci o všech tvých podivu***hod**ných **skut**cích.
Radovat se budu, s jásotem **te**be **vzý**vat, *
Hrát a zpívat budu, Nejvyšší, ***pro*** tvé **jmé**no,
protože se stáhli mí nepřá**te**lé **zpát**ky, *
zhroutili se všichni, zanikli ***před*** tvou **tvá**ří.
Vždyť ty sám ses ujal mé pře a **mé**ho **prá**va, *
zasedl jsi na trůn k spravedli***vé***mu **sou**du,
pohany jsi srazil a bezbož**ní**ky **po**třel, *
navždy a na věčné věky vyhladils ***je***jich **jmé**no.
Zemdleli nepřátelé, v záhubu **na**věky **pad**li, *
vylidnils jejich města, památka ***je***jich **za**šla.
Pán zato bude **trů**nit **věč**ně, *
k soudu si posta***vil*** svůj **sto**lec.
Svět bude soudit **spra**ved**li**vě, *
rozsudek vyřkne ***nad*** ná**ro**dy.
Pán bude útočištěm **sla**bých, *
útulkem jejich ***v do***bě **bí**dy.
A budou v tebe **dů**vě**řo**vat, *
ti, kdo se znají ***k tvé***mu **jmé**nu,
neboť kdo tebe **hle**dá, **Pa**ne, *
toho ty v nouzi ***ne***o**pus**tíš. ∆

℣. 2. Pán se slabému || stal útočištěm * v době bídy. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Tvou chválu || budu zvěstovat * v branách siónské dcery. (T. P. Aleluja.)

II

Hrejte Pánu, jenž sídlí **na** Si**ó**ně, *
mezi národy zvěstujte ***je***ho **skut**ky!
Mstitel krve, on ubo**hé** má **v mys**li, *
nikdy nezapomíná ***je***jich **nář**ků.
Smiluj se **na**de mnou, **Pa**ne, *
shlédni **na** *mo*ji **bí**du,
co snáším **od** ne**přá**tel, *
vyveď mě ***od*** bran **smr**ti!
Ať všechnu chválu tvou zpí*vám* †
v branách **si**ónské **dce**ry *
a nad tvou **po***mo*cí **já**sám.
Propadli **po**hané **do** jam, *
které **ko***pa*li **ji**ným,
sami se **la**pili **no**hou *
do léčky, ***kte***rou **klad**li.
Tak se Pán projevil sou*dem:* †
neboť se **po**lapil **hříš**ník *
do díla ***vlast***ních **ru**kou.
Do podsvětí ať se **pro**padnou **hříš**ní *
s pohany, kteří na Boha **za***po*mí**na**jí.
ubožák nepadne ve věčné **za**pome**nu**tí, *
naděje nuzných nadobro **ne***za*jde **ni**kdy.
Povstaň, Pane, ať pyšně **ne**jásá **čl**o**v**ěk, *
před tvou tváří ať jdou **po***ha*né **na** soud!
Uvrhni na ně, Pane, **tře**savku **hrů**zy, *
ať zvědí národy pohanů, **že** *jsou* jen **li**dé. ∆
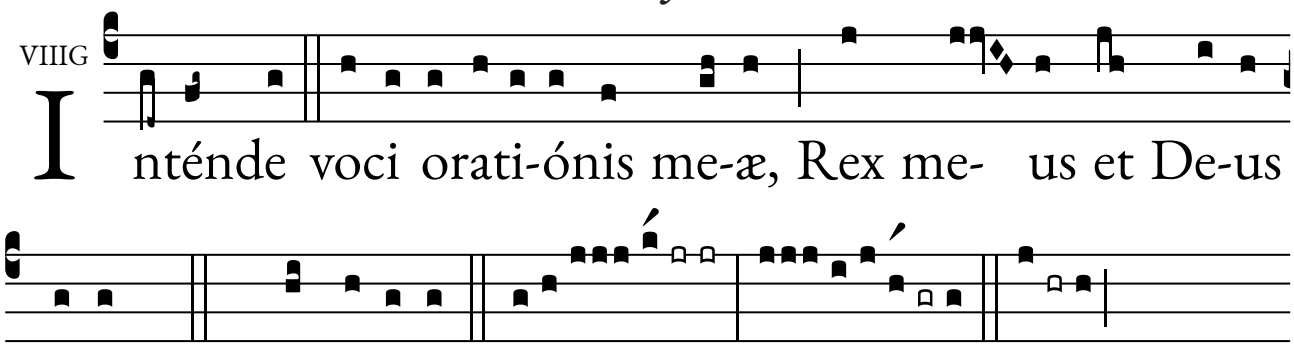
℣. 3. Tvou chválu || budu zvěstovat * v branách siónské dcery.
(T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Osvěť mě, abych si vštípil tvůj zákon.
℟. A byl ho poslušen z celého srdce.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
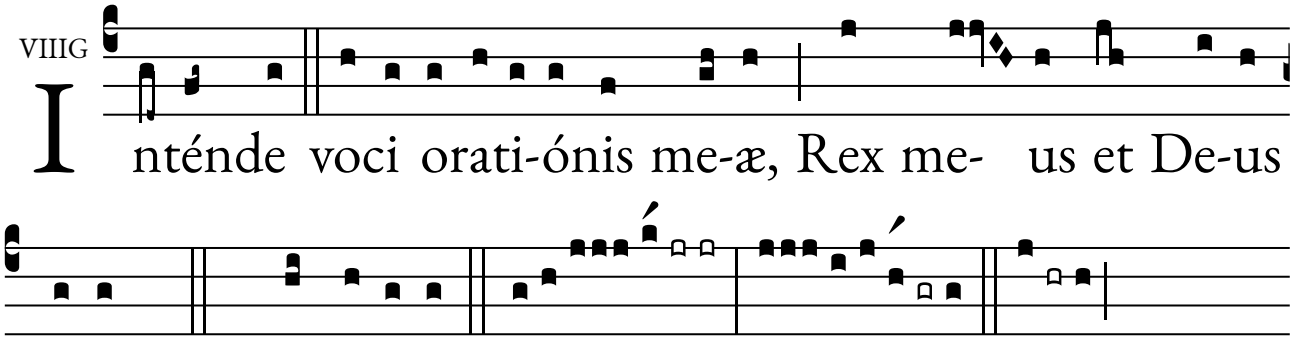

A. 1. K tobě se || modlím, Pane, *| zrána už hlas můj slyšíš.
T. P. Všichni, kdo || ctí tvé jméno, *| budou ti vzdávat věčnou chválu, aleluja.

*Žalm 5**
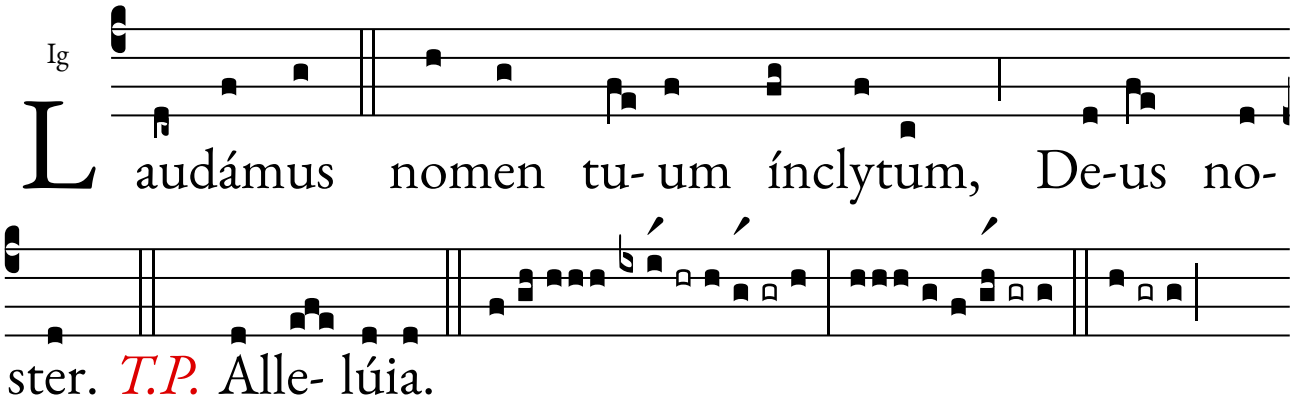
Slyš moje **slo**va, **Pa**ne, *
a přihléd***ni*** k mým **vzde**chům,
dbej hlasi**té** mé **pros**by, *
můj králi ***a*** můj **Bo**že!
K tobě se modlím, Pa*ne,* †
zrána už **hlas** můj **sly**šíš, *
zrána tě **vzý***vám* a **če**kám.
Ty nejsi Bůh, jenž má **ne**pravost **v lás**ce, *
pro zlého u tebe ***mí***sta **ne**ní,
zpupný před tebou **neobsto**jí, *
původce zla ty ***ne***ná**vi**díš,
přivádíš do zkázy všechny lhá*ře,* †
od falešníka a **čl**ověka **lstné**ho *
Pán se odvrací s ***oš***kli**vo**stí.
Já však pro tvou **nes**mírnou **mi**lost *
mohu vstoupit **do** *tvé*ho **do**mu,
před tvou svatyní **na** tvář **pad**nu *
v bázni a úctě **k to***bě,* můj **Pa**ne!

Veď mě, Pane, svou spravedlivos*tí* †
navzdory všem mým **ne**pří**te**lům, *
urovnej přede mnou ***ces***tu **k to**bě!
Vždyť v jejich ústech **prav**dy **ne**ní, *
jejich srdce jen **ú***kla*dy **stro**jí,
hrdla jejich jsou **ze**jící **hro**by, *
jazyky lstiví ***po***chleb**ní**ci.
[Ať za to dojdou **od**platy, **Bo**že, *
ať padnou sami **do** *vlast*ních **te**nat!
Vyžeň je pro jejich **zlo**činy **mno**hé, *
neboť se vzpouzejí ***pro***ti **to**bě.]
Ať se však veselí **všich**ni tví **věr**ní, *
v důvěře k tobě ať **já***saj*í **stá**le!
Ochraňuj všechny, kdo **ctí** tvé **jmé**no, *
aby ti vzdávali ***věč***nou **chvá**lu!
Ty, Pane, žehnáš **spra**vedli**vé**mu, *
milostí svou jak **ští***tem* ho **kry**ješ. Δ

Ant. 1. K tobě se || modlím, Pane, *| zrána už hlas můj slyšíš.
T. P. Všichni, kdo || ctí tvé jméno, *| budou ti vzdávat věčnou chválu, aleluja.

2. antifona
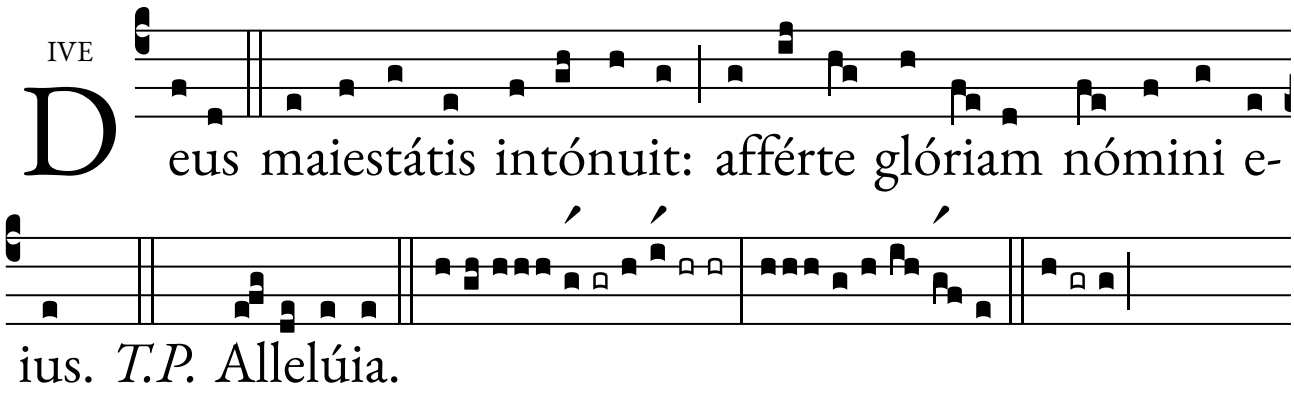

A 2. Pějeme chválu *|| tvému vznešenému jménu, | Bože náš.
T. P. Tvé, Pane, je království, *|| ty jsi nade všechny vládce, aleluja.

Kantikum *1 Kron 29, 10–13*

Buď veleben, Pane, Bože našeho otce **Izra**ele, *
od věčnosti ***do*** věč**no**sti!
Tvá je, Pane, **veli**kost a **moc**, *
slá*va* i **ví**tězství.
Tvá je **chvá**la, *
neboť vše na nebi i ***na*** ze**mi** je tvé.
Tvé, **Pa**ne, je **krá**lovství, *
ty jsi nade ***všech***ny **vlád**ce.
Tvé je bohat**ství** i **slá**va, *
ty ***vlád***neš **na**de vším.
V tvé ruce je **síl**a **i moc**, *
ty můžeš všecko učinit veli***kým*** a **sil**ným.
Nyní tě tedy vele**bí**me, **Bo**že náš, *
a pějeme chválu tvému vznešе***né***mu **jmé**nu. Δ

A 2. Pějeme chválu *|| tvému vznešenému jménu, | Bože náš.
T. P. Tvé, Pane, je království, *|| ty jsi nade všechny vládce, aleluja.

3. antifona

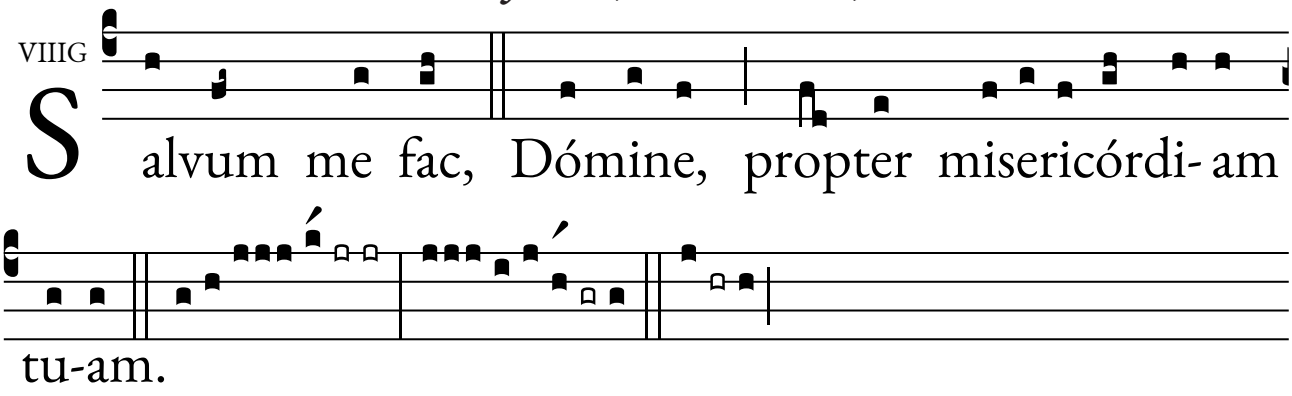
℣. 3. Klaňte se Pánu * || ve svatyni!
T. P. Pán trůní || jako král * všech věků, aleluja.

Žalm 28

Vzdávejte Pánu, **Bo**ží **dě**ti, *
vzdávejte Pánu ***čest*** a **slá**vu!
Vzdávejte poctu **jmé**nu **Pá**ně, *
klaňte se Pánu ***ve*** sva**ty**ni!
Hlas Páně **nad** vo**da**mi, *
Pán nad veš***ke***rým **vod**stvem.
Hlas Páně **s vel**kou **mo**cí, *
hlas Páně ***ma***je**stát**ný.
Hlas Páně **tří**ští **ced**ry, *
libánské ***ced***ry **tří**ští.
Liban jak **bý**ček **hop**sá, *
Sirjon jak ***mla***dý **bu**vol.
Bůh přemoc**ný** to **hří**má, *
hlas Páně ***sr***ší **oh**něm.
Hlas Páně **tře**se **pou**ští, *
Pán třese ***pou***ští **Ka**deš.
Hlas Páně duby shý*bá,* †
Pán prokles**ťu**je **le**sy *
a v jeho chrámu všichni **vo***la*jí **Slá**va!
Pán trůnil dávno **nad** po**to**pou, *
Pán trůní jako ***král*** všech **vě**ků.
Pán ať dá svému **li**du **sí**lu, *
Pán ať svůj národ ***žeh***ná **mí**rem! Δ ℣.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Zákon Páně || je srdci potěšením, *| v něm oči prohlédají.

Žalm 18B

Zákon Páně je **do**ko**na**lý, *
on posi***lu**je **du**ši,
svědectví jeho **spo**leh**li**vé, *
dá moudrost ***ne***vě**do**mým,
výroky Páně **pří**mo**ča**ré, *
jsou srdci ***po***těš**e**ním,
a přikázání **Pá**ně **jas**ná, *
v nich oči ***pro***hlé**da**jí.
A bázeň před Pá**nem** je **ry**zí, *
trvalou ***stá***lost **dá**vá,
a soudy Páně **prav**da **sa**ma *
a vždycky ***spra***ved**li**vé.
Jsou vzácnější než **zla**tá **ru**da, *
než ryzí ***zla***to **v hal**dách,
jsou lahodností **slad**ší **me**du *
a prýštící***ho** **plás**tu.
Proto tvůj služebník **dbá** jejich **ra**dy, *
má hojnou odměnu, **kdo** *se* jich **dr**ží.
Ale kdo vždycky postih**ne** svou **chy**bu? *
Očisť mě tedy od vin, ***jež*** jsou **skry**ty

a uchraň svého služeb**ní**ka **pý**chy, *
ať ona nemá ***vr***chu **na**de mnou!
Tak jenom zachovám se **bez** ú**ho**ny *
a těžkých prohřeš***ků*** se **vy**stříhám.
Kéž slova mých úst, Pane, se ti lí***bí,*** †
kéž k tobě dosáhne **hlas** mého **srd**ce, *
Pane, má skálo ***a*** můj **za**chránce! Δ

Během roku:

Ant. 1. Zákon Páně || je srdci potěšením, *| v něm oči prohlédají.
Ant. 2. Povstaň, Pane, *|| k spravedlivému soudu nad národy.

Žalm 7
I

Pane a Bože můj, já jenom **v te**be **dou**fám, *
zachraň mě, vysvoboď od mého ***sti***ha**te**le!
Ať jako lítý lev mi neu**lou**pí **ži**vot *
a nerozsápe mě, když ochra***ny*** bych **ne**měl.
Pane a Bože můj, jestliže **já** jsem **vi**nen, *
že na mých rukou lpí snad nepra***vost*** a **špat**nost,
že svému příteli jsem uči**nil** co **zlé**ho, *
či těm, co tiskli mě, jsem také ***spláce***l **kři**vdou:
pak ať můj nepřítel mě dostih**ne** a **zdr**tí, *
můj život zašlápne a ***ho***dí **v prach** mou čest!
Vstaň, Pane, rozhněván, stůj **při** mně **na** soudu *
a zaraz běsnění mých utis***ko***va**te**lů!
Ať šiky národů se skupí **kol**em **te**be, *
ty na výsosti pak nad ***ni***mi **za**sedni:
Ty soudíš národy, suď, Pane, **i** mé **spo**ry, *
vždyť spravedlivý jsem a není ***na*** mně **vi**ny.
Znič zlobu ničemů, chraň spra**ve**dli**vé**ho, *
ty, spravedlivý Bůh, znáš lidská ***srd***ce **do** dna. Δ

Během roku:
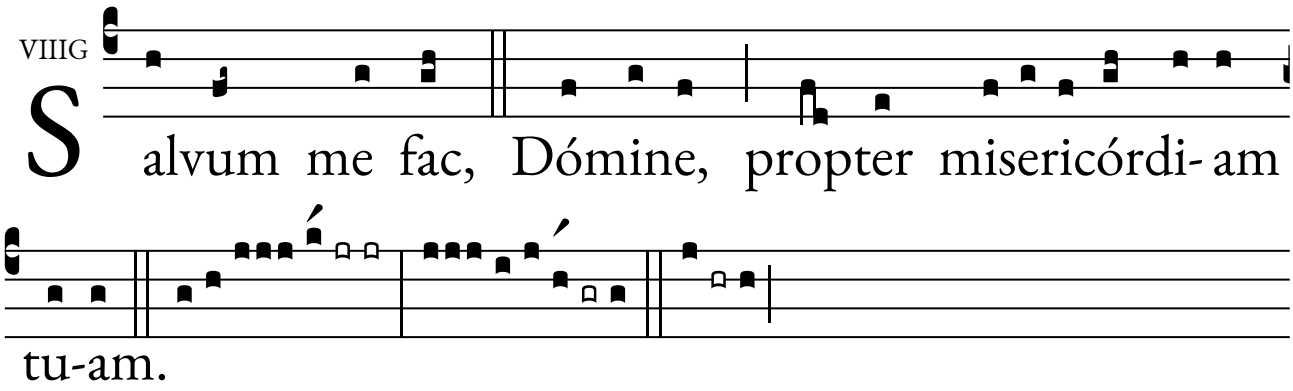
Ant. 2. Povstaň, Pane, *|| k spravedlivému soudu nad národy.

℟. 3. Bůh || spravedlivý soudce jest, *| on chrání ty, kdo mají srdce upřímné.

II

Bůh je můj **štít**, on **chrá**ní ty, *
kdo mají ***srd***ce **u**přímné.
Bůh spraved**li**vý **soud**ce jest, *
Bůh může ***ztres***tat **kaž**dým dnem.
Když opět **hříš**ník **brou**sí meč *
a míří ***lu***kem **na**pjatým,
sám na se**be** tím **chys**tá zbraň *
a šípy ***oh***něm **na**pájí.
Jen pohleď **na** něj: **po**čal zlo, *
těhotný ***zlo***bou **zro**dí lest.
Past vyko**pal** a **vy**hloubil, *
však do své ***já***my **pad**ne sám.
Narazí **hla**vou **o** svůj hřích, *
o zločin ***leb***ku **roz**tříští.
Já však chci **Pá**na **ve**lebit, *
že spraved***li***vě **ří**dí svět,
a hrát a **zpí**vat **chva**lozpěv *
na jméno Pána, ***Nej***vyš**ší**ho! Δ ℟.
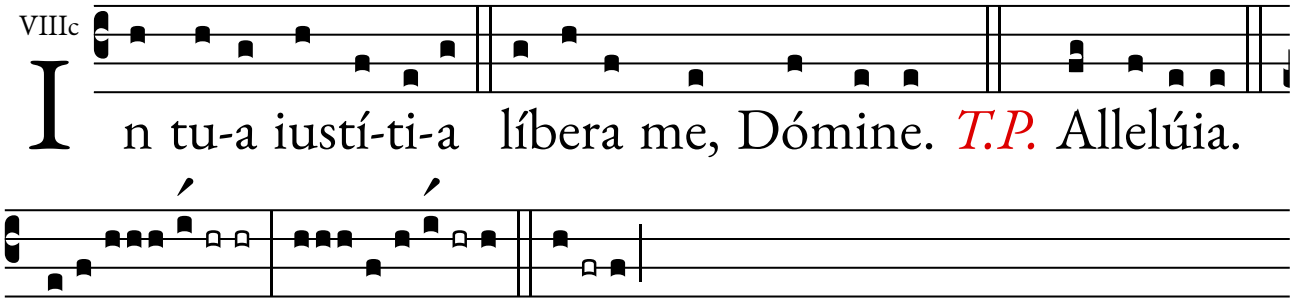
Během roku:

Verš sexta: Já budu stále dobrořečit Pánu.
℟. Vždycky v mých ústech bude jeho chvála.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona
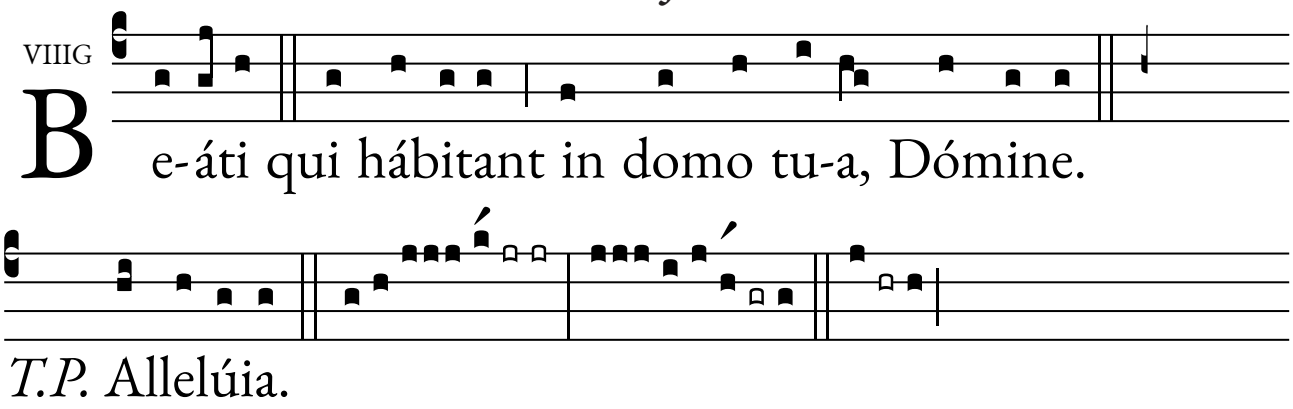

℣. 1. Oči Páně || hledí dolů *| na všechny potřebné.
T. P. Buďte dobré mysli, *|| já jsem přemohl svět, aleluja.

Žalm 10

K Pánu se utíkám! Jak **smí**te **ří**kat: *
„Raději do hor ***u***leť **ja**ko pták.
Hle, hříšníci už napínají lu*ky,* †
už přikládají **na** tě**ti**vu **šíp**, *
střílejí ve tmě ***pro***ti **po**ctivým.
Jestliže základy jsou **o**tře**se**ny, *
co spravedlivý ***ta***dy **do**káže?“
Pán však, ten sídlí ve svém **sva**tém **chrá**mě, *
jeho trůn je ***na*** ne**be**sích,
jeho oči **hle**dí **do**lů, *
jeho zrak nás ***li***di **zkou**má.
Pán zkouší bezbožné i spravedli*vé:* †
Kdo lne k násil**í** a **křiv**dě, *
toho z duše ***ne***ná**vi**dí.
Ať na hříšné dští uhlí**ky** a **sí**ru, *
žhavý vítr ***jim*** dá **v úd**ěl!
Protože Pán je vskutku spravedli*vý,* †
rád má spravedl**i**vé **skut**ky, *
zbožní ***spa***tří **je**ho tvář. Δ

℣. 1. Oči Páně || hledí dolů *| na všechny potřebné.
T. P. Buďte dobré mysli, *|| já jsem přemohl svět, aleluja.

2. antifona

T.P. Allelúia.

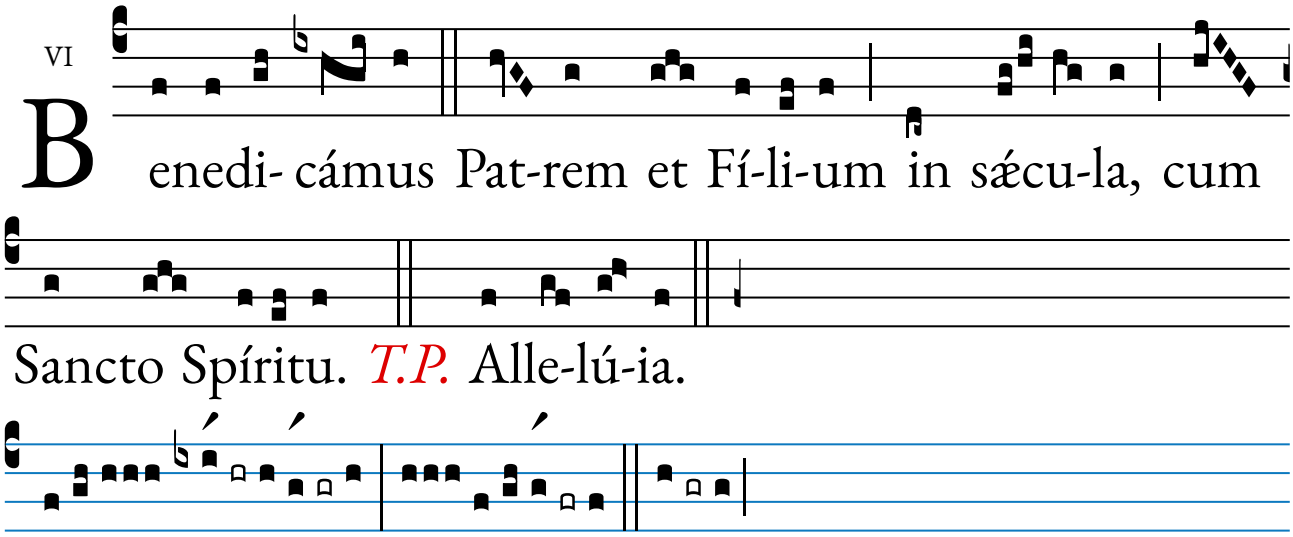
Ant. 2. Blahoslavení || čistého srdce, *| neboť oni budou vidět Boha.
T. P. Bude v tvém stánku dlít, *|| přebývat na tvé svaté hoře, aleluja.

Žalm 14

Kdo, Pane, **smí** v tvém **stán**ku dlít, *
přebývat na tvé ***sva***té **ho**ře?
Kdo živo**tem** jde **bez** poskvrn, *
je řádný, upřím***né***ho **srd**ce,
kdo neukřivdí ja*zykem,* †
bližnímu svému **neuško**dí, *
souseda svého ***ne***ha**no**bí,
kdo boha**prázd**ným **po**hrdá, *
zato si váží ***bo***ha**boj**ných,
kdo, i když **ztrá**cí, **dr**ží slib: *
svých peněz neu***ží***vá **k lich**vě
a proti zájmům nevin*ného* †
ničím se **ne**dá **pod**platit. *
Kdo žije tak, je ***pro***vždy **pev**ný. Δ

Ant. 2. Blahoslavení || čistého srdce, *| neboť oni budou vidět Boha.
T. P. Bude v tvém stánku dlít, *|| přebývat na tvé svaté hoře, aleluja.

3. antifona

Ant. 3. Ve svém Synu || si nás Bůh vyvolil *| a přijal za své syny.
T. P. Až budu || ze země vyvýšen, *| potáhnu všechny k sobě, aleluja.

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl**nost **ča**su,

obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ

Ant. 3. Ve svém Synu || si nás Bůh vyvolil *| a přijal za své syny.
T. P. Až budu || ze země vyvýšen, *| potáhnu všechny k sobě, aleluja.

ÚTERÝ PRVNÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Pán bude || spravedlivě * soudit chudé. (T. P. Aleluja.)

Žalm 9B
I

Proč jsi, Pane, tak **da**leko **od** nás, *
proč se skrýváš **za** *ča*sů **tís**ně?
Hříšný tu zpupně **chu**dáka **mu**čí, *
že padá do nástrah, **kte***ré* mu **schys**tal.
Hříšník se ještě svou **chti**vostí **chlu**bí, *
loupí a rouhá se, **po***hr*dá **Pá**nem.
Svévolník v duchu **pyš**ně si **ří**ká: *
„Netrestá – není Bůh!“ **Tak***to* on **smý**šlí.
Jemu se povede vždycky, co pá*chá* †
na tvůj soud zdaleka **ne**po**mýš**lí *
a svým odpůrcům **je***nom* se **škle**bí.
V duchu si říká: „Já **ne**klesnu **ni**kdy, *
od rodu k rodu mě **ne***ště*stí **mi**ne.“
Ústa má plná **kla**mu a **křiv**dy, *
na jazyku jen **trý***zeň* a **ho**ře.
Za humny sedá na čí*hané,* †
úkradkem vraždí **ne**vin**né**ho, *
očima slídí ***po*** chu**dá**ku.

V úkrytu číhá jak šelma v houš*tí,* †
číhá, jak lapit **u**bo**žá**ka; *
lapí ho, vtáhne ***do*** své **sí**tě.
Shýbá se, krčí, **po** zemi **pla**zí, *
slabí tak padají **do** *je*ho **mo**ci.
V duchu si říká: „**Bůh** o tom **ne**ví, *
odvrátil tvář, nic **ne***může* **vi**dět.“ Δ

Ant. 1. Pán bude || spravedlivě * soudit chudé. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Ty, Pane, vidíš *|| mé strasti a muka. (T. P. Aleluja.)

II

Vstaň, Pane! Bože, **po**zvedni **ru**ku, *
Nezapomínej **na** *u*bo**žá**ky!
Cožpak smí bezbožník **po**hrdat **Bo**hem, *
říkat si: „Však ty ***ne***po**tres**táš“?
Ty sám však vidíš **stra**sti a **mu**ka, *
hledíš, jak rukou **svou** *se* jich **u**jmout.
Na tebe vždy se **spo**léhá **sla**bý, *
ty jsi pomocník ***o***si**ře**lých.
Rámě přeraz **hříš**nému **lot**ru *
potrestej špatnost, ať **na***dob*ro **za**jde!
Pán je králem **na** věky **věk**ů, *
vymizí pohané ***z je***ho **ze**mě.
Touhu ubohých **vy**slyšels, **Pa**ne, *
v srdci je sílíš a **slu***chu* jim **pře**ješ,
sirotkům, stíhaným **zjed**náváš **prá**vo. *
Člověk z hlíny už **ne***smí* nás **dě**sit! Δ

Ant. 2. Ty, Pane, vidíš *|| mé strasti a muka. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Každé slovo Páně, || to je slovo ryzí, *| čisté stříbro prošlé žárem. (T. P. Aleluja.)

Žalm 11

Pomoz, Pane! Málo, stále **míň** je **zbož**ných, *
věrnost mezi lidmi ***už*** se **ztra**tila.
Jeden druhého tu slovem **o**be**lhá**vá, *
mluví klamným rtem a ***srd***cem **dvo**jakým.
Kéž Pán zahubí ta všechna **lži**vá **ú**sta, *
jazyky, co mluví ***o***po**váž**livě,
ty, co říkají: „Svým jazy**kem** jsme **moc**ní!, *
V našich ústech síla, ***kdo*** je **nad** námi?“
Utištěni slabí, naříkají chu*dí,* †
proto praví Pán: „A **ny**ní **po**vstanu, *
opovrženému ***spá***su **při**nesu!“
Každé slovo Páně, to je **slo**vo **ry**zí, *
čisté stříbro prošlé ***žá***rem **sed**merým.
Ty jsi, Pane, při nás, ty nás **o**chra**ňu**ješ, *
před tím plemenem nás ***na***vždy **za**chráníš,
i když bezbožníci **pyš**ně **vy**kračují *
a když mají vrch vždy ***jen*** ti **nej**horší. Δ

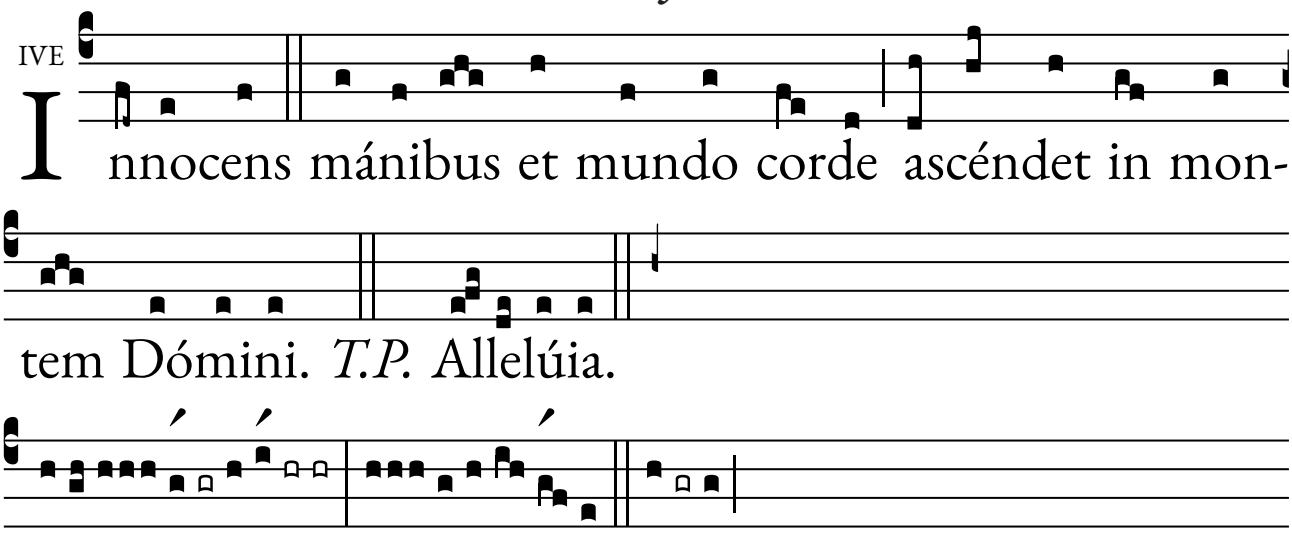
℣. 3. Každé slovo Páně, || to je slovo ryzí, *| čisté stříbro prošlé žárem. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Pán utlačeným dopomáhá k právu.
℟. Ponížené vodí k cestám svým.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

Ant. 1. Ten, kdo má || čisté ruce i srdce, *| vystoupí na horu Páně.
T. P. Ten, který sestoupil, || ten také vystoupil * až úplně nad nebesa, aleluja.
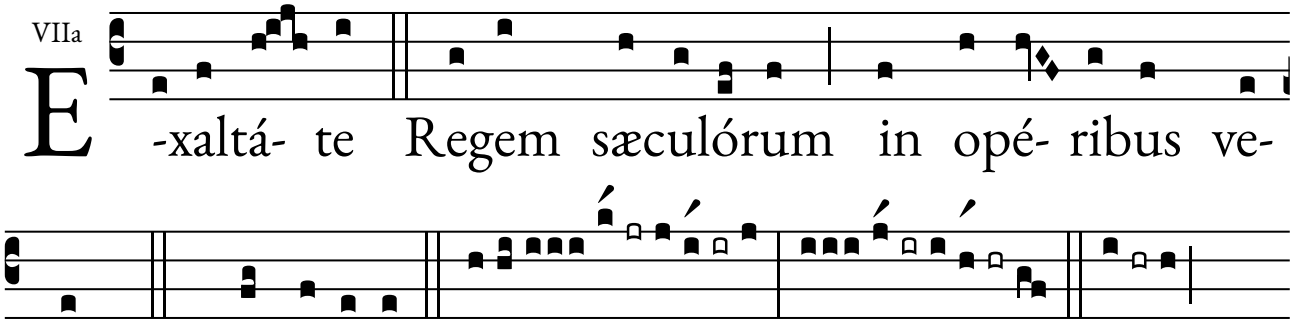
Žalm 23

Pánu zem patří **se** vším, co **ne**se, *
jeho je svět i **vše**, *co* v něm **ži**je.
Sám jej založil **nad** oceá**n**y, *
upevnil nad tekou***cí***mi **prou**dy.
Kdo smí vstoupit **na** horu **Pá**ně, *
stanout na jeho ***sva***tém **mí**stě?
Ten, kdo má čisté **ru**ce i **srd**ce, *
neklame, nepří***sa***há **kři**vě.
Dostane od Pána **po**žeh**ná**ní, *
u Boha Zachránce **na***lez*ne **po**moc.
To je rod těch, kdo **hle**dají **Pá**na, *
hledají tvář Boha ***Já***ko**bo**va.
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
Pán, jenž je **sil**ný a **moc**ný, *
Pán, který **moc***ný* je **v bo**ji.

Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
On, Pán **zá**stupů **věč**ných, *
On, král ***věč***né **slá**vy! Δ

℣. 1. Ten, kdo má || čisté ruce i srdce, *| vystoupí na horu Páně.
T. P. Ten, který sestoupil, || ten také vystoupil * až úplně nad nebesa, aleluja.

2. antifona

stris. *T.P.* Allelúia.
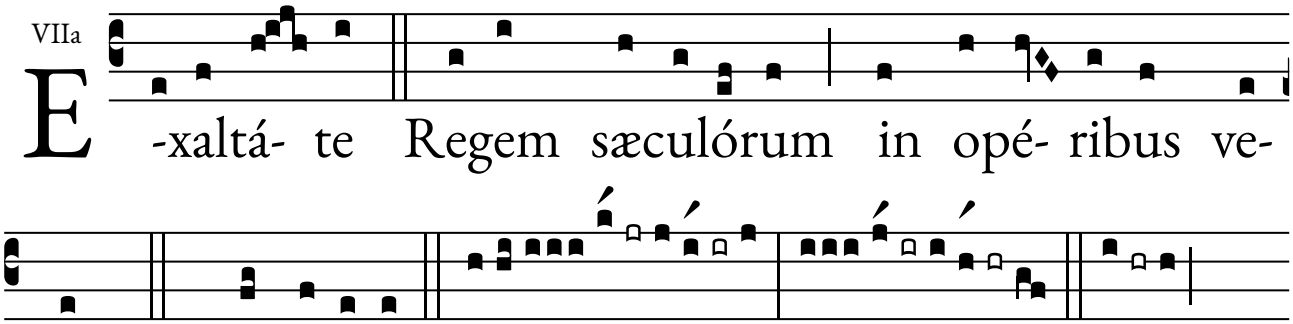
℣. 2. Krále věků *|| oslavujte svými skutky.
T. P. Slavte dny radosti *|| a velebte Pána, aleluja.

Kantikum *Tob 13, 2–8*

Buď veleben Bůh, jenž žije na*věky,* †
neboť jeho kralování trvá **po** všechny **vě**ky! *
Neboť on trestá a ***za***se **od**pouští,
svádí do hlubin pod*světí* †
a opět vyvádí **z vel**ké **Zá**huby: *
jeho ruce nikdo ***ne***u**nik**ne.
Oslavujte ho před tváří národů, synové Izrae*le!* †
Neboť vás **roz**ptýlil **me**zi ně *
a právě tam vám uká***zal*** svou **ve**likost.
Vyvyšujte ho před tváří všech ži*vých,* †
on je náš Pán a **on** je náš **O**tec *
a je Bůh **pro** *všech*ny **vě**ky!
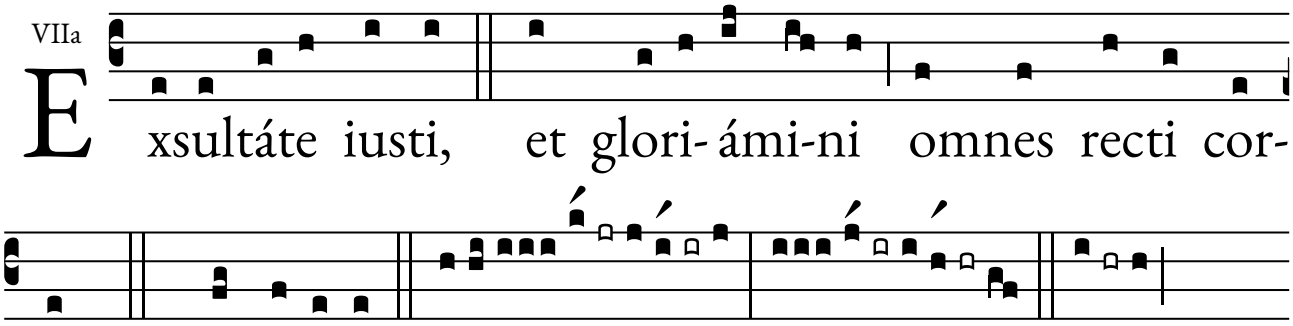
Trestá-li vás za vaše **ne**pra**vo**sti, *
smiluje se **nad** *vá*mi **vše**mi,
shromáždí vás **ze** všech **ná**rodů, *
kam jste byli ***roz***ptý**le**ni.
Vrátíte-li se k *ně*mu †
z hloubi srdce a **z ce**lé své **du**še, *
abyste před ním **jed***na*li **v pra**vdě,
pak se on **vrá**tí k vám *
a už před vámi neu***kry***je **svou** tvář.
Pohleďte tedy, **jak** s vámi **na**ložil, *
vzdejte mu ***hla*sitě** dík.
Velebte Pána **spra**ve**dl**nosti *
a vyvyšujte ***Krá***le **věk**ů.
Já sám ho oslavuji v zemi **své**ho **vyh**nanství, *
hlásám jeho sílu a jeho velikost **hříš***né*mu **li**du.
Hříšníci, vraťte se k *ně*mu; †
konejte před ním **spra**ve**dl**nost; *
snad vám bude přát a prokáže vám **mi***lo*s**rden**ství!
Já sám vyvyšuji Boha a má duše se raduje **v Krá**li **Ne**be. *
Má duše se raduje po všechny dny ***své***ho **ži**vota.
Jeho velikost buď **stá**le **na** všech **rtech** *
a ať ho oslavují **v Je***ru*za**lé**mě. Δ

Ant. 2. Krále věků *|| oslavujte svými skutky.
T. P. Slavte dny radosti *|| a velebte Pána, aleluja.

stris. *T.P.* Allelúia.

3. antifona
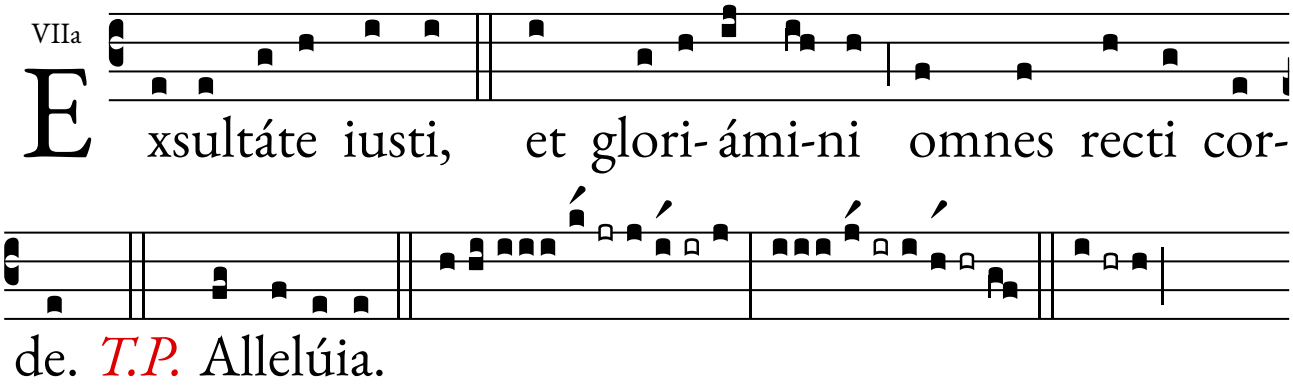

A. 3. Zbožným sluší *|| vroucí chvalozpěv.
T. P. Milost Páně *|| naplňuje zem, aleluja.

Žalm 32

Jásejte vstříc Pánu, **spra**vedl**i**ví, *
zbožným sluší ***vrou**cí **chva**lozpěv.
Oslavujte Pána **při** ci**te**ře, *
rozezvučte ***har**fu **mno**ha strun!
Zazpívejte Pánu **no**vou **pí**seň, *
doprovoďte ***já**sot **zvu**čnou hrou!
Neboť pravdivé je **slo**vo **Pá**ně, *
spolehlivé ***vše***, co **či**ní on.
Spravedlnost, právo **vždy** má **v lás**ce, *
milost Páně ***na**pl**ňu**je zem.
Slovem Páně stvoře**no** je **ne**be, *
zástup nebes ***de**chem **je**ho úst.
Vody moří jako **v mě**chu **jí**má, *
v hojné záso***bě*** má **pra**vodstvo.
Pánu ať se koří **ce**lá **ze**mě, *
tvorstvo světa ***ať*** se **před** ním chví!
Vždyť co řekne Pán, se **i**hned **sta**ne, *
co on poru***čí***, to **rá**zem jest.
Plány pohanů Pán **roz**me**tá**vá, *
maří, co si ***smy**slí **ná**rody.

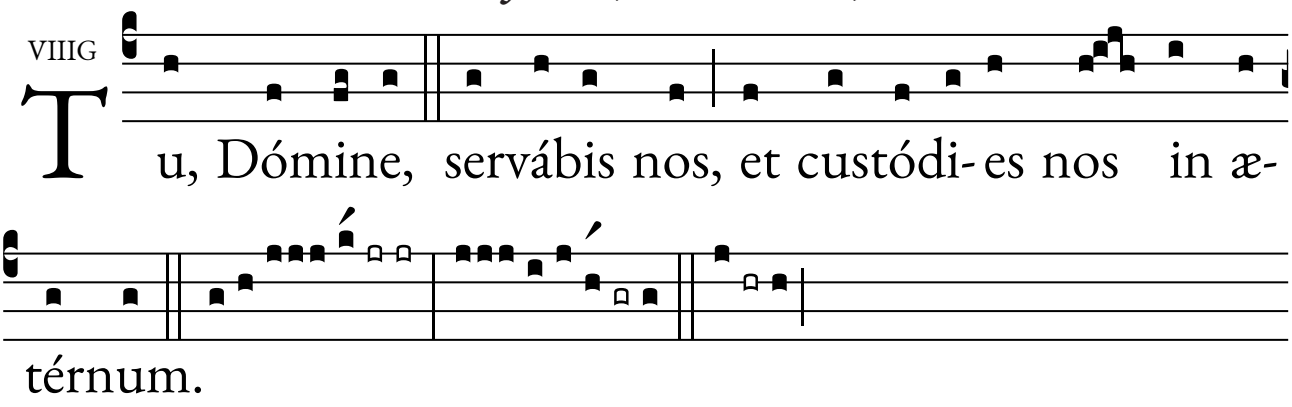
Na věky však trvá **vů**le **Pá**ně, *
z rodu na rod ***je***ho **zá**měry.
Šťastný národ, jemuž **Pán** je **Bo**hem, *
lid, jejž on si ***za*** svůj **vy**volil!
Pán k nám shlíží zvyso**ka** svých **ne**bes, *
všechny lidské ***sy***ny **ob**zírá.
Bedlivě se dívá **z míst**, kde **síd**lí, *
na všechny, kdo ***o***bý**va**jí zem:
protože on sám jim **srd**ce **stvo**řil, *
nyní jejich ***skut***ky **sle**duje.
Nepomůže králi **množ**ství **voj**ska, *
nezachrání ***sí***la **hr**dinu,
nezvítězí koně **s vo**za**taj**stvem, *
všechna jejich ***sí***la **ne**stačí.
Pán je s těmi, kdo ho **uc**tí**va**jí, *
kdo jen v jeho ***mi***lost **dou**fají,
že uchrání jejich **du**še **smr**ti, *
že je v hlado***mo***ru **za**chová.
Naše duše hledí **je**nom **k Pá**nu, *
vždyť on je náš ***po***moc**ník** a štít.
Z něho raduje se **na**še **srd**ce, *
v jeho svaté ***jmé***no **dou**fáme.
S námi, Pane, buď tvé **sli**to**vá**ní, *
jako ty jsi ***na***še **na**děje! ∆

℣. 3. Zbožným sluší *|| vroucí chvalozpěv.
T. P. Milost Páně *|| naplňuje zem, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Šťastni, kdo žijí *|| podle zákona Páně.

Žalm 118

Šťastni, kdo cestou **bez** úhon **cho**dí, *
kdo žijí podle **zá***ko*na **Pá**ně!
Šťastni, kdo jeho **pří**kazů **dba**jí, *
kdo celým srdcem ho **vy***hle*dá**va**jí,
kdo ve svých skutcích se **bez**práví **chrá**ní, *
kráčejí stále **po** *je*ho **ces**tách.
Sám jsi nám dal svá **při**ká**zá**ní, *
abychom pilně a **věr***ně* jich **dba**li.
Kéž moje cesty jsou **pří**mé a **jis**té, *
abych se držel tvých **u***sta*no**ve**ní!
Jenom tak nepadnu **v za**han**be**ní, *
když tvých předpisů **bu***du* si **hle**dět.
Budu ti děkovat **s u**přímným **srd**cem, *
vniknu-li v soudy tvé ***spra***ved**li**vé.
Zásady tvoje chci **za**cho**vá**vat, *
jen ty mě nikdy ***ne***o**pou**štěj. Δ

Během roku:

℣. 1. Šťastni, kdo žijí *|| podle zákona Páně.
℣. 2. Nad tvou pomocí *|| mé srdce zaplesá.

Žalm 12

Jak dlouho, Pane, chceš mne zapo**mí**nat? **Na**vždy? *
Jak dlouho ještě chceš mi ***u***krý**vat** svou tvář?
Jak dlouho ještě mám se v hloubi duše trá*pit,* †
jak dlouho den co den se **ho**řem **v srd**ci hrýzt? *
Jak dlouho nepřítel se nade ***mnou*** má **pyš**nit?
Shlédni sem, slyš mě, vyslyš, **Pa**ne, **Bo**že můj! *
Oči mi rozjasni, ať neus***nu*** až **k smr**ti!
Ať nesmí trýznitel se **chlu**bit: „**Už** ho mám!“ *
Ať nezajásají odpůrci ***nad*** mým **pá**dem!
Vždyť já se spoléhám jen na tvé slitová*ní!* †
Ať nad tvou pomocí mé **srd**ce **za**plesá! *
Za všechno dobro pak já ***Pá***nu **chvá**ly vzdám. Δ

Během roku:

Ant. 2. Nad tvou pomocí *|| mé srdce zaplesá.

Ant. 3. Bůh dopustil, || že všichni upadli do neposlušnosti, *| aby všem prokázal milosrdenství.
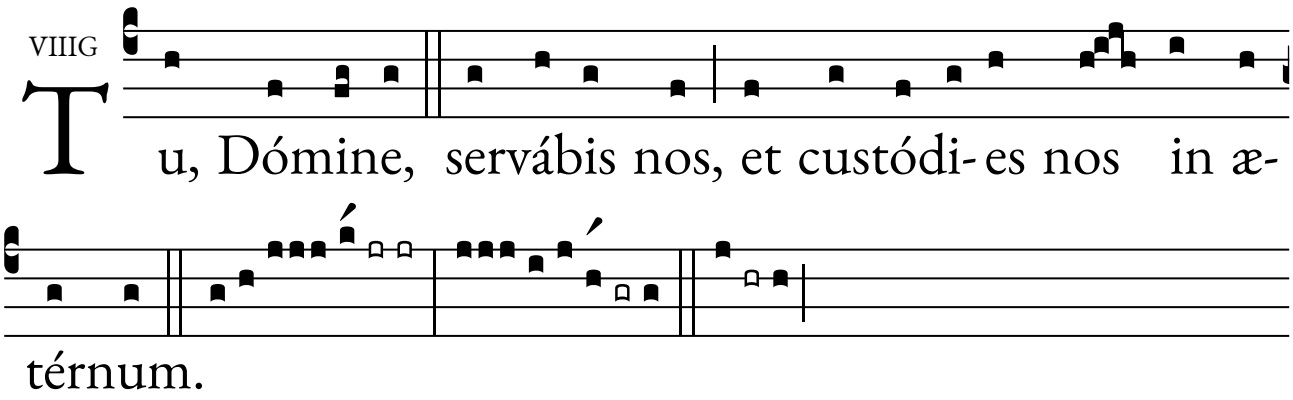
Žalm 13

Říká si bláhový: „Není Bo*ha!*“ †
Zkaženi jsou a **hnus**ně si **ve**dou, *
nikdo už není, kdo **ko***nal* by **do**bro.
Pán hledí z nebes **na** lidské **sy**ny, *
zda je kdo moudrý a ***hle***dá **Bo**ha.
Všichni jsou zbloudilí, **zka**žení **ve**směs, *
nikdo už, nikdo z nich **ne***ko*ná **do**bro.
Nepřijdou k rozumu, kdo pášou křiv*dy,* †
kdo můj lid hltají **ja**ko kus **chle**ba? *
Nemají v úctě ***jmé***no **Pá**ně;
přesto se jednou **roz**třesou **stra**chy: *
Bůh stojí při lidu ***spra***ved**li**vém!
Chudáku chcete **zá**měry **ha**tit, *
Pán je však jeho ***ú***to**čiš**těm.

Kéž ze Siónu Izrael **do**čká se **spá**sy! *
Až Pán změní osud ***své***ho **li**du,
zajásá **Já**kob, *
zara**du***je* se **Iz**rael. Δ

Během roku:

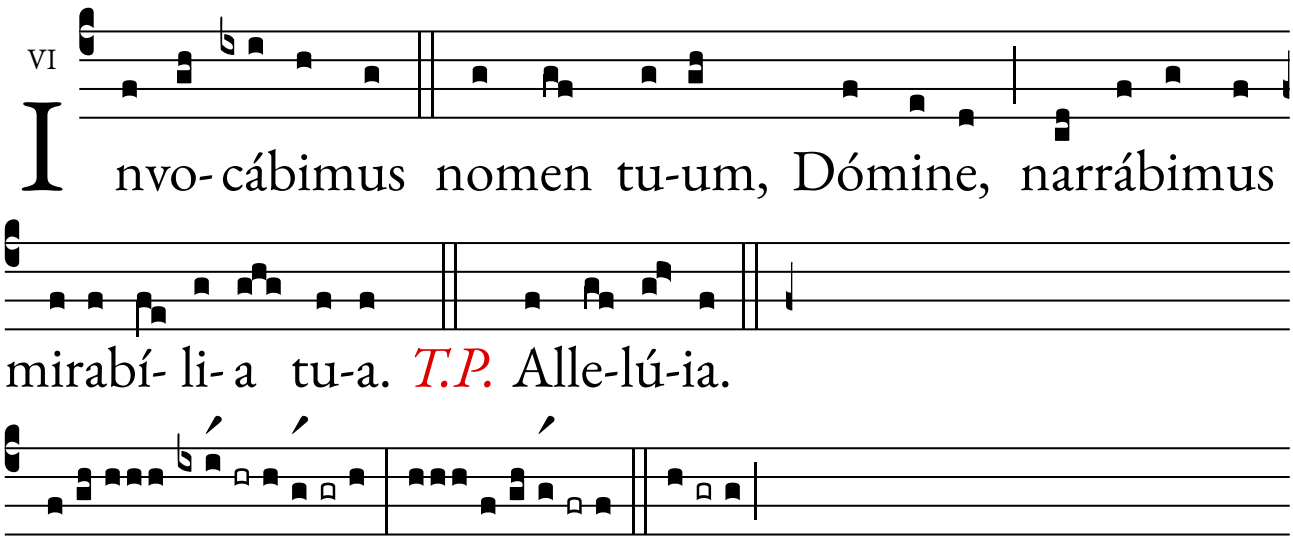
℣. 3. Bůh dopustil, || že všichni upadli do neposlušnosti, *| aby všem prokázal milosrdenství.

Verš sexta: Ty máš rád upřímné srdce, Pane.
℟. V skrytu mě moudrosti učíš.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

A. 1. Pán dává vítězství *|| svému Pomazanému.
T. P. Od nynějška || patří královská vláda našemu Bohu *|
a panování jeho Pomazanému, aleluja.
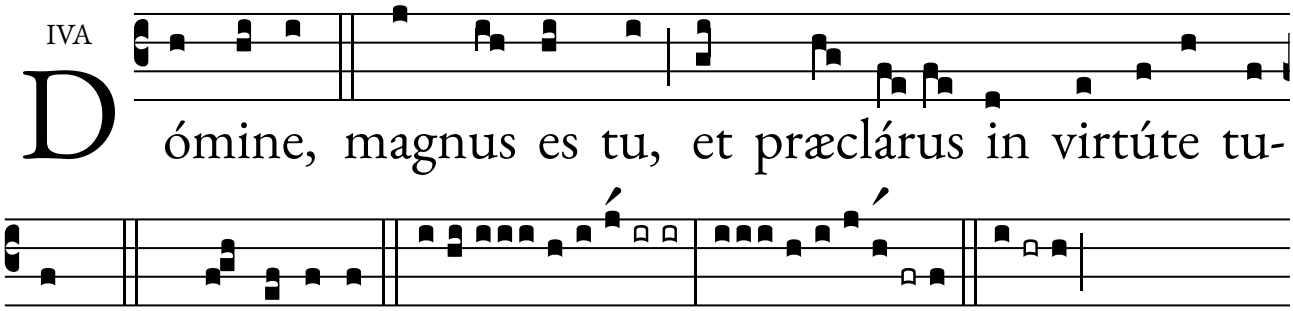
Žalm 19

Kéž Pán tě vyslyší v dnech **sklíčenos**ti! *
Ochraň tě jméno Boha ***Já**kobo**va**!
Kéž ti svou pomoc pošle **ze** sva**ty**ně, *
kéž ti svou podporu dá ***ze*** Si**ó**nu!
Kéž na tvé oběti se **roz**po**me**ne, *
kéž ve tvé žertvě najde ***za**lí**be**ní!
Kéž dá ti, po čem tvoje **srd**ce **tou**ží, *
kéž vyplní tvůj každý ***do**brý **zá**měr!
A budem jásat nad pomocí Pá*ně* †
a oslavovat jméno **své**ho **Bo**ha! *
Jenom ať Pán tvé všechny ***pros**by **spl**ní!
Teď vím, že svému pomazané*mu* †
Pán dává vítězit a **z vý**šin **ne**bes *
svou pravicí mu ***spě**chá **na** pomoc.
Jedni jsou silní vozbou, **dru**zí **jíz**dou, *
ale my jménem Pána, ***své**ho **Bo**ha.

Tamti se ovšem zhroutili a **pad**li, *
kdežto my stojíme a ***vy***tr**vá**me!
Pane, chraň krále, vítěz**ství** mu **da**ruj, *
vyslyš nás v den, kdy ***k to***bě **vo**láme! ∆

℣. 1. Pán dává vítězství *|| svému Pomazanému.
T. P. Od nynějška || patří královská vláda našemu Bohu *|
a panování jeho Pomazanému, aleluja.

2. antifona

a. *T.P.* Allelúia.
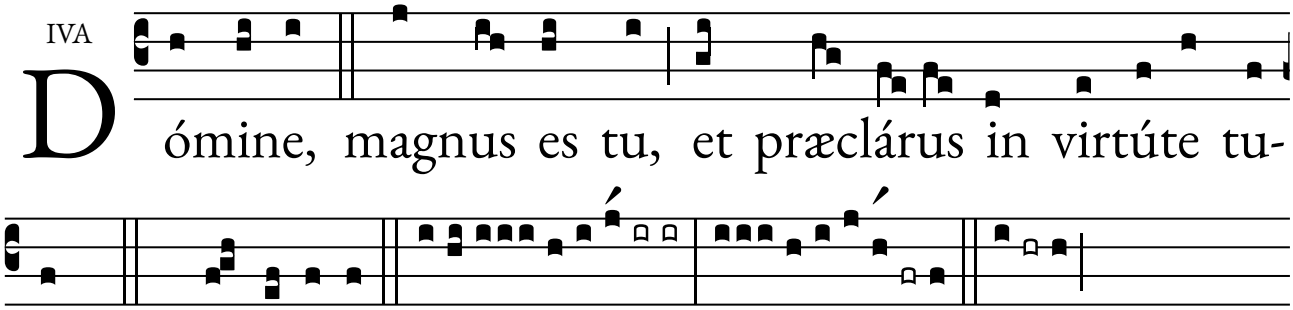
℣. 2. Zapějem chvalozpěv *|| na tvoji sílu.
T. P. Přijal jsi || svrchovanou moc *| a ujal ses vlády, aleluja.

Žalm 20*

Pane, z tvé síly se **ra**du**je král**, *
nad tvou pomocí **hla***si*tě **já**sá.
Vyplnils toužení **je**ho **srd**ce, *
z jeho úst prosby jsi ***ne***o**sly**šel.
Ba, tys ho předešel **mi**lostí **zda**ru, *
korunu zlatou mu **na** *hla*vu **vsa**dil.
Prosil tě o život: **dal** jsi mu **da**rem *
délku dní života **na** *všech*ny **vě**ky.
Veliká jest jeho **slá**va dík **to**bě, *
tys jej vznešenou **nád***he*rou **o**děl.
Činíš ho věčným **po**žeh**ná**ním, *
z pohledu svého jej **ra***do*stí **pl**níš.
Neboť král v Pána **důvěru skládá**, *
Nejvyšší nedá mu ***za***ko**lí**sat.
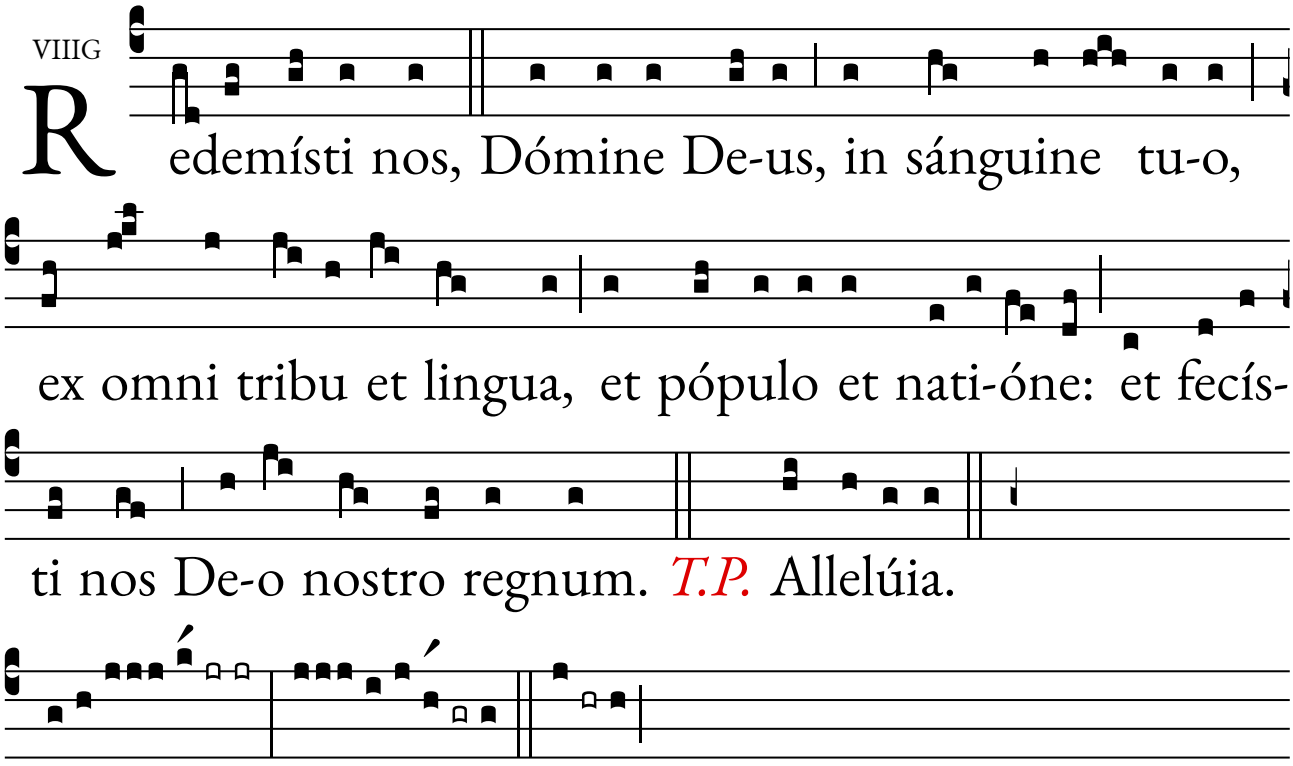
[Všechny tvé odpůrce **na**jde tvá **ru**ka, *
pravice tvoje tvé **ne***ná*vist**ní**ky.
Strávit je necháš jak **v pla**menné **pe**ci, *
až jim dáš pohlédnout ***do*** své **tvá**ře.
Pán ať je zahubí **ve** svém **hně**vu, *
ať je všechny **po***hl*tí **o**heň!
Ze země vyhladíš **po**tomstvo **je**jich, *
rod jejich z lidského ***spo***le**čen**ství!
I kdyby kuli **ú**kladné **plá**ny, *
nic proti tobě ***ne***po**ří**dí;
neboť je obrátíš **na** útěk **všech**ny, *
jenom co na ně **za***mí*říš **lu**kem.]
Povstaň, Pane, **v ce**lé své **mo**ci! *
Zapějem chvalozpěv **na** *tvo*ji **sí**lu! ∆

℣. 2. Zapějem chvalozpěv *|| na tvoji sílu.
T. P. Přijal jsi || svrchovanou moc *| a ujal ses vlády, aleluja.

a. *T.P.* Allelúia.

3. antifona

A. 3. Učinil jsi nás, || Pane, královským lidem *| a kněžstvem našemu Bohu.

T. P. Bože, || ať ti slouží všechno tvorstvo, *| neboť všechno povstalo z tvé vůle, aleluja.

Kantikum

Zj 4, 11; 5, 9.10.12

Hoden jsi, **Pa**ne, náš **Bo**že, *
aby ti všichni vzdávali ***slá***vu **a** čest,
neboť jsi **stvo**řil **všech**no *
a z tvé vůle všechno povstalo a ***by***lo **stvo**řeno.
Hoden jsi, **Pa**ne, vzít **kni**hu *
a rozlomit ***je***jí **pe**četi,
protože jsi byl za*bit* †
a svou krví jsi nás **vy**koupil **Bo**hu *
z každého kmene a jazyka, **li***du* i **ná**roda,
a učinil jsi nás našemu Bohu královským **li**dem a **kněž**stvem *
a budeme **nad** *ze*mí **vlád**nout.
Hoden je Beránek, který byl za*bit,* †
aby vzal moc a bohat**ství** i **moud**rost, *
sílu a čest, **slá***vu* i **chvá**lu. Δ A.

STŘEDA PRVNÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. † *Pronáší se po žalmu.*

Žalm 17

I

S láskou tě vyznávám, **Pa**ne, má **sí**lo! *
Pane, má skálo, má **tvr***zi,* má **spá**so,
ty jsi můj Bůh, můj **hrad**, kde se **skry**ji, *
ty jsi můj štít a **zá***chra*na **mo**je!
Úpěnlivě **vo**lal jsem **k Pá**nu, *
osvobodil mě ***od*** ne**přá**tel!
Smrtící **vl**ny mě **za**lily, *
příboje zkázy mě **pl***ni*ly **dě**sem.
Osidla **tem**not mě **o**vila, *
smyčky smrti se **na***de* mnou **zdrh**ly.
K Pánu jsem **vo**lal **v úz**kostech, *
k Bohu jsem křičel ***o*** zách**ra**nu.
Ze svého chrámu **sly**šel **můj hlas**, *
k jeho uším **do***šel* můj **ná**řek. Δ

Ant. 1. S láskou tě vyznávám, *|| Pane, má sílo. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Zachránil mě Pán, *|| protože ve mně našel zalíbení. (T. P. Aleluja.)

II

A tu se zachvěla, pohnula *zem,* †
v základech hor se **za**kolí**sa**la, *
jak ve svém hněvu ji ***o***třá**sal** Pán.
Z jeho nozder valil se *dým,* †
z jeho úst šlehal **sží**ravý **pla**men, *
řeřavé uhlíky ***sr***še**ly** z něj.
Nachýlil nebe a **se**stou**pil níž**, *
s černými mračny ***pod*** no**ha**ma.

Na cheru**bo**vi **při**létal, *
na perutích **vich***ru* se **sná**šel.
Celý se **ha**lil **v tem**notách, *
do clony z tmavých ***vod*** a **mra**ků.
Ze záře, **kte**rá **před** ním **šla**, *
padaly kroupy a **ře***ř**a***vé **uh**lí.
Nebesa s rachotem **ro**ze**hřměl Pán**, *
hlasem svým Nejvyšší ***za***bu**rá**cel.
Vysílal **šíp**y **do** všech **stran**, *
blesky metal a **kol***ko*lem **sr**šel.
I bylo vidět až **na** moř**ské dno**, *
obnažily se **zá***kla*dy **ze**mě.
když ty jsi, **Pa**ne, **za**hrozil, *
zadul vichřicí ***své***ho **hně**vu.
Pro mne však z výšin svou **pra**vicí **sáh'**, *
vyzdvihl mě z té **zá***pla*vy **vod**ní,
vyrval mě **z ru**kou mých **ne**přátel, *
z přesily mocných **ne***ná*vist**ní**ků.
Vrhli se na mne v můj **ne**bla**hý den**, *
Pán mi však přispěchal ***na*** o**chra**nu.
Na volný prostor **vyve**dl **mne**, *
zachránil, v kom našel ***za***lí**be**ní. Δ

Ant. 2. Zachránil mě Pán, *|| protože ve mně našel zalíbení. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Ty, Pane, || zažehni mé světlo, *| ty ozař mé temnoty. (T. P. Aleluja.)

III

Tak pro mou nevinnost **uči**nil **Pán**, *
splatil mi za to, že **ru***ce* mám **čis**té;
za to, že po cestách **Pá**ně **jsem šel**, *
od svého Boha ***ne***od**pa**dl.
Vskutku jsem všech jeho **pří**ka**zů dbal**, *
zákony jeho jsem ***ne***od**mí**tal.
Zůstal jsem **před** ním **bez** viny, *
chránil se bedlivě **před** *pro*vi**ně**ním.

odplatil **Pán** mou **ne**vinnost, *
neboť viděl, že **ru***ce* mám **čis**té.
K věrnému, Pane, jsi **věr**ný **i ty**, *
a s dobrým jednáš ***do***bro**ti**vě.
Čistému **od**plácíš **čis**totou, *
k chytrákům však jsi ***o***pa**tr**ný.
Tak chráníš od zhouby **po**kor**ný lid**, *
pohledy zpupné však ***po***ko**ře**uješ.
Ano, má svítilna, **Pa**ne, **jsi ty**. *
Bůh můj mé temnoty ***o***za**ře**uje.
S tebou ztékám **va**ly **a zdi**, *
se svým Bohem **pře***sko*čím **hrad**by. Δ
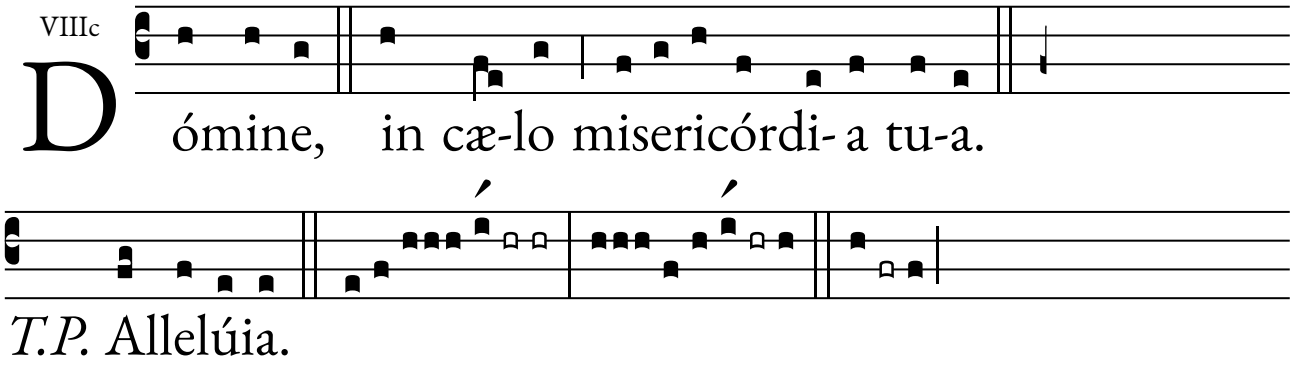
℣. 3. Ty, Pane, || zažehni mé světlo, *| ty ozař mé temnoty. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Všichni se divili milým slovům.
℟. Která vycházela z jeho úst.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.

℣. 1. Ve tvém světle, Bože, *|| budeme vidět světlo.
T. P. Pane, || u tebe je pramen žití, * aleluja.
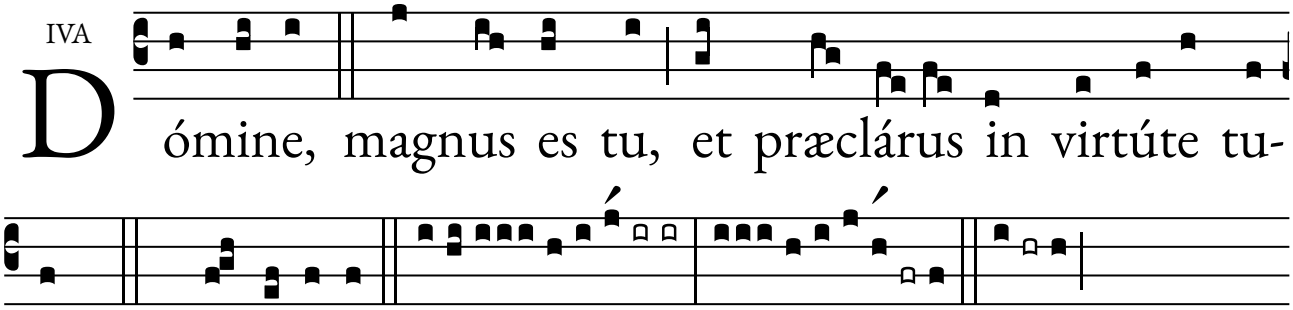
Žalm 35

Zálibu ve zlém bezbož**ný** má **v srd**ci, *
Boha se bát ho ani ***ne***na**pad**ne.

Snadno a rád jen výmluvy si hledá, *
že nevidí a nezná odpor k hříchu.
Zradou a zlem čpí slova v jeho ústech, *
zřekl se moudrosti a dobrých skutků.
Na lůžku obmýšlí jen nepravosti, *
ničeho špatného se nezalekne.
Pane, až k nebesům tvé slitování, *
až k oblakům tvá věrnost dosahuje.
Tvá spravedlnost jako velehory, †
tvé rozsudky jak mořské hlubiny, *
lidem i zvěři dáváš pomoc, Pane.
Bože, jak drahocenná je tvá milost, *
v stínu tvých křídel mají lidé úkryt.
Sytí se z hojných darů tvého domu, *
z proudů svých slastí sám je napájíš.
Protože u tebe je pramen žití, *
jen ve tvém světle můžem světlo vidět.
Svou milost zachovej svým vyznavačům, *
svou spravedlnost lidem přímých srdcí.
Ať noha pyšného mě nepošlape, *
ať necloumá mnou ruka hříšníkova!
Hle, hrůza porazila bezbožníky, *
jsou svrženi a víckrát nepovstanou. Δ

Ant. 1. Ve tvém světle, Bože, *|| budeme vidět světlo.
T. P. Pane, || u tebe je pramen žití, * aleluja.

2. antifona
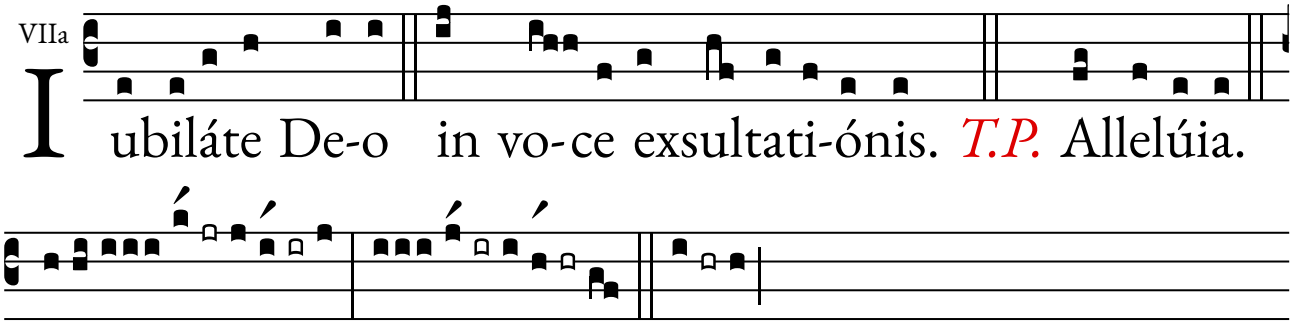

℣. 2. Pane, || tys veliký a slavný, *| podivuhodný ve své síle.
T. P. Poslal jsi || svého Ducha, Pane, *| a byli stvořeni, aleluja.

Kantikum *Jdt 16, 1–2a.13–15*

Začněte na bub**ny** hrát **Bo**hu, *
pějte Pánu ***při*** cim**bá**lech;
složte mu **no**vou **pí**seň, *
velebte a vzývejte ***je***ho **jmé**no!
Vždyť **Bůh je Pán**, *
on **po***tí*rá **vál**ky.
Zapějme **Pá**nu **chva**lozpěv, *
nové hymny zpívejme **na***še*mu **Bo**hu.
Pane a Vládce, tys veliký a slav*ný,* †
podivuhodný **ve** své **sí**le, *
překonat tebe **ne***může* **ni**kdo.
Všichni tvoji tvorové mají **slou**žit **to**bě, *
neboť jsi **ře***kl,* a **by**li.
Poslal jsi svého Ducha, a **by**li **stvo**řeni, *
a není, kdo by odpíral ***tvé***mu **hla**su.
Před tebou kolísají základy **hor** i **vod**stva, *
skály jako vosk se rozplývají ***před*** tvou **tvá**ří.
Ti však, kdo před tebou **ma**jí **bá**zeň, *
budou u tebe **ve***lic*í **ve** všem. ∆

℣. 2. Pane, || tys veliký a slavný, *| podivuhodný ve své síle.
T. P. Poslal jsi || svého Ducha, Pane, *| a byli stvořeni, aleluja.

3. antifona

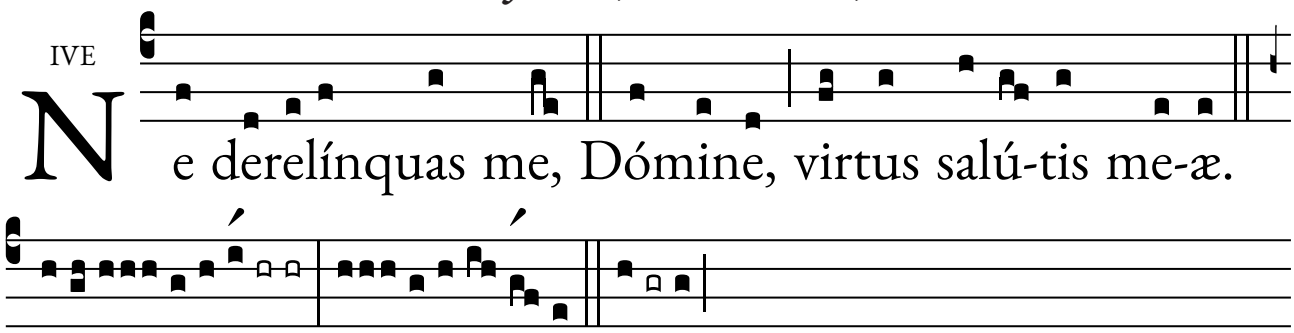
Ant. 3. Vzývejte Boha *|| jásavým hlasem.
T. P. Bůh kraluje || nad celým světem, *| zazpívejte mu překrásnou píseň.

Žalm 46

Tleskejte do dlaní, **ná**rody **všech**ny, *
vzývejte Boha **já***sa*vým **hla**sem,
neboť je hrozný **Pán** svrcho**va**ný, *
je velekrálem **nad** *ce*lou **ze**mí.
On nám národy **po**dro**bu**je, *
on nám pohany **pod** *no*hy **kla**de.
On pro nás vybral **dě**dičnou **ze**mi, *
pýchu Jákoba, **je***hož* má **v lás**ce.
Bůh se vznáší **v já**sotu **slá**vy, *
Pán stoupá vzhůru **v hla***ho*lu **ro**hů.
Zpívejte Bohu, **zpí**vejte **pís**ně, *
zpívejte chvalozpěv **na***še*mu **Krá**li!
Bůh totiž kraluje **nad** celým **svě**tem, *
zazpívejte mu **pře***krás*nou **pí**seň!
Bůh je nad všemi **ná**rody **krá**lem, *
Bůh sedí na svém **pře***sva*tém **trů**ně.
Knížata národů **svor**ně se **dru**ží *
k národu Boha **A***bra*há**mo**va.
Boží jsou všechny **ští**ty **svě**ta, *
on je nade vše ***svr***cho**va**ný. Δ Ant.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

Ant. 1. Požehnán buď || a veleben, Pane, *| nauč mě všem svým ustanovením.

Žalm 118

ב

Jak mladý člověk se **u**chová **čis**tý? *
Tím, že tvé slovo **v my***sl* si **vští**pí.
Z celého svého **srd**ce tě **hle**dám, *
nenech mě sejít z tvých ***při***ká**zá**ní!
V srdci tvé předpisy **u**cho**vá**vám, *
jen abych nezhřešil ***pro***ti **to**bě.
Požehnán buď a **ve**leben, **Pa**ne, *
nauč mě všem svým **u***sta*no**ve**ním.
Nahlas bedlivě **vy**počí**tá**vám *
výroky všechny, co ***vy***šly **z tvých** úst.
Plnit tvé příkazy **ra**dostí **je** mi *
větší než veškeré **po***kla*dy **svě**ta.
Rozjímám o tvých **naří*ze***ních, *
pozor si dávám **na** *tvo*je **ces**ty.
V zákoně tvém mám **potě*še***ní, *
na tvoje slovo **ne***za*po**mí**nám. Δ

Během roku:

Ant. 1. Požehnán buď || a veleben, Pane, *| nauč mě všem svým ustanovením.

Ant. 2. Kráčím po cestě *|| tvých zákonů, Pane.

Žalm 16

I

Slyš, Pane, Spraved**li**vý, **slyš** můj hlas, *
vyslyš mou prosbu ze rtů, ***kte***ré **ne**lhou!
Jen od tebe ať **vy**jde **roz**sudek, *
tvé oči samy vidí, ***co*** je **prá**vo.
Kdybys mé srdce zkoušel za *noci,* †
zkoumal mě do dna, **oh**něm **tří**bil mě, *
nepravost žádnou na mně ***ne***na**lez**neš.
Má ústa nehřeší, jak **bý**vá zvyk, *
já jenom podle slov z tvých ***rtů*** se **ří**dím.
Já kráčím po ces**tě** tvých **zá**konů, *
má noha na tvé stezce ***ne***kolísá.
Já k tobě volám, **Bo**že, **vy**slyš mě! *
Sluch ke mně nakloň, vyslech***ni*** mé **slo**vo!
Učiň mi, Pane, div své mi*losti,* †
zachraň ty, kdo se k tobě **u**tí**ka**jí, *
před těmi, kdo se vzpouze***jí*** tvé **ru**ce!
Jak zřítelnici **v o**ku **svém** mě střez *
a v bezpečí mě ukryj ***pod*** svá **kří**dla
před bezbožníky, **co** mě **skli**čují, *
před nepřáteli, co mě ***kru***tě **tís**ní. ∆

Během roku:

℣. 2. Kráčím po cestě *|| tvých zákonů, Pane.
℣. 3. Povstaň už, Pane, *|| zachraň mi život.
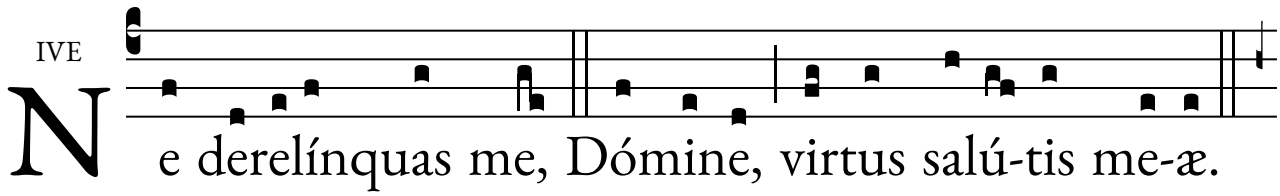
II

Jest jejich srdce **tu**kem **za**rostlé *
a ústa mají plna ***zpup***ných **ře**čí.
Číhají na mne, **ob**stu**pu**jí mě, *
očima měří, jak mě ***sva***lit **na** zem;
jako když lev se **chys**tá **na** kořist, *
nebo lví mládě, které ***čí***há **v skry**tu.

Povstaň už, Pane, **sraz** ho, **hříš**níka, *
svým mečem chraň můj život ***před*** rou**ha**čem!
Svou rukou, Pane, **chraň** mě **před** lidmi! *
Ať jejich život vezme ***bíd***ný **ko**nec!
Tím, cos jim přisoudil, jim na*plň břich*, †
ať mají dost i **je**jich **sy**nové *
a ještě zbytky necha***jí*** svým **dě**tem!
Já spravedlivý, **spat**řím **však** tvou tvář; *
až procitnu, tvůj zjev mě ***bu***de **sy**tit. ∆

Během roku:
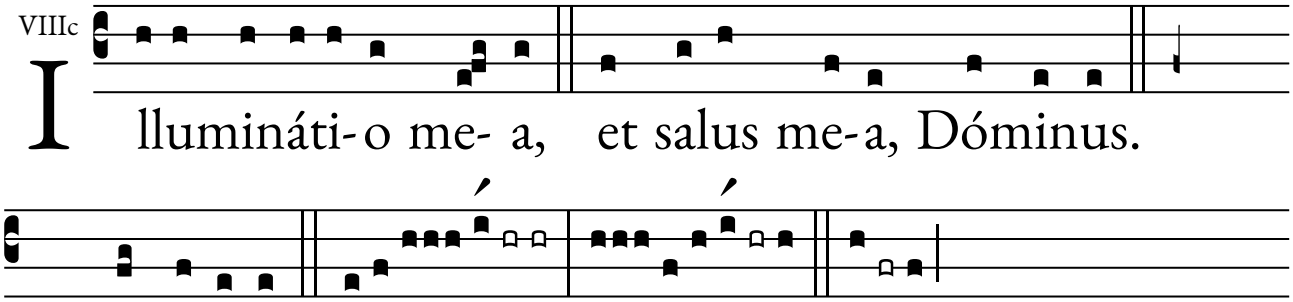
℣. 3. Povstaň už, Pane, *|| zachraň mi život.

Verš sexta: Právo a řád buď rouchem kněží tvých.
℟. Radostně ať ti jásají tví věrní.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.
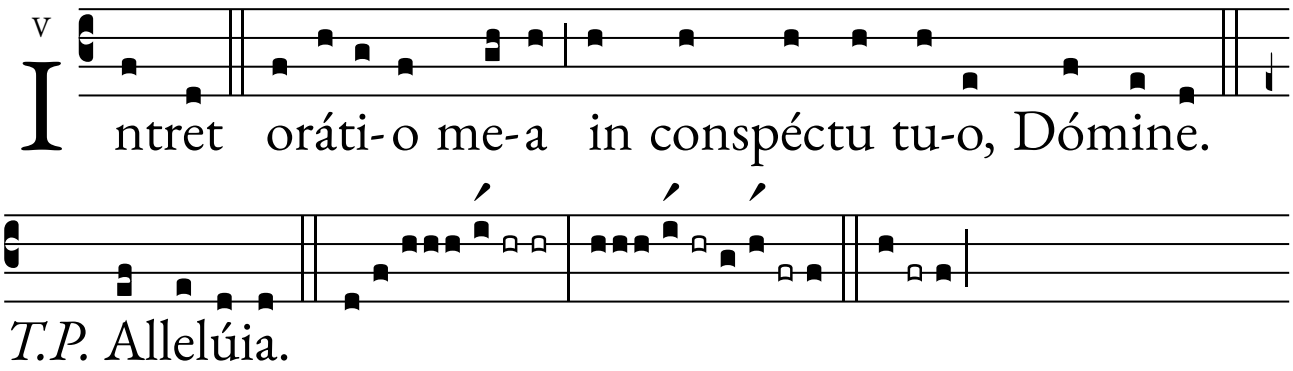
Ant. 1. † *Pronáší se po žalmu.*
T. P. Toho Bůh || povýšil po své pravici *| jako vůdce a spasitele, aleluja.

Žalm 26
I

Pán je mé světlo a spása, koho **měl** bych **se bát**, *
Pán je záštita pro můj život, ***před*** kým **se** třást?
Když se na mne zločinci vrhnou a **chtě**jí mě **drá**sat, *
sami ti zavilí nepřátelé **klo***pýt*nou **k pá**du.
I když mě obklíčí vojskem, mé srdce se **ne**vy**dě**sí, *
i kdyby zvedli proti mně válku, **v dů***věře* **tr**vám.
Jen jedno jediné na Pánu žádám, po jednom tou*žím:* †
abych směl v Pánově domě přebývat **po** celý **živ**ot, *
na jeho dobrotu patřit, z něho se **ve** *chrá*mě **tě**šit.
Vždyť on v čas nouze mě bezpečně skryje v svém **po**svát-ném **do**mě, *
ve svém stanu mě zaštítí, na svou **ho***ru* mě **zdvih**ne.
Nad své odpůrce vůkol teď vysoko pozvedám hla*vu,* †
do jeho stánku s jásotem přináším **dě**kovnou **o**bět', *
Pánu zde budu radostně zpívat a ***k o***sla**vě** hrát. Δ

Ant. 1. Pán je mé || světlo a spása, *| koho měl bych se bát?
T. P. Toho Bůh || povýšil po své pravici *| jako vůdce a spasitele, aleluja.

2 . antifona
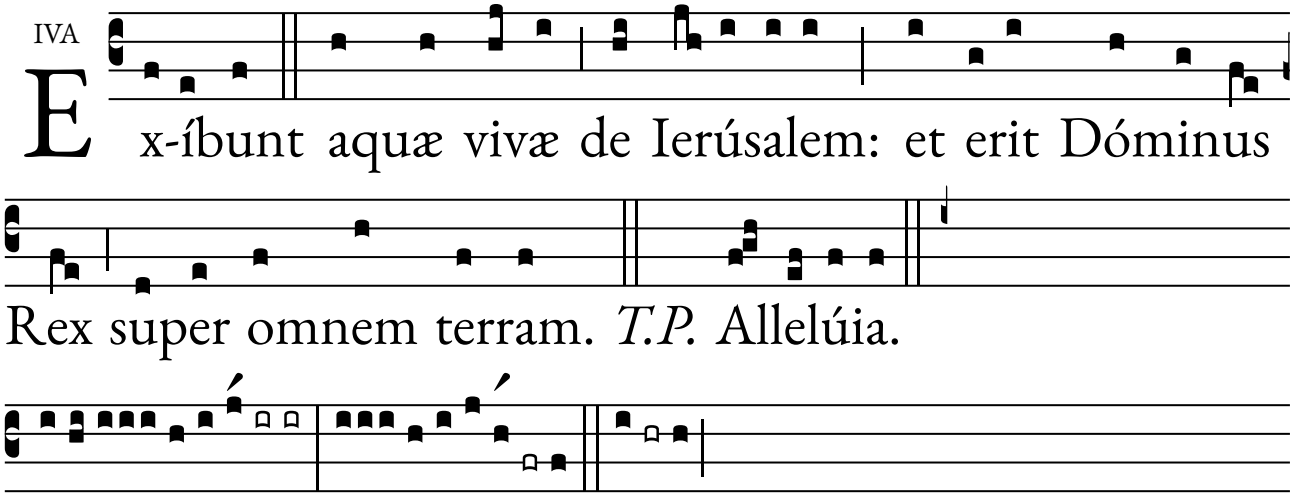

℣. 2. Tvou tvář, || Pane, hledám, *| proto svou tvář mi neukrývej.
T. P. Jistotně doufám || v dobrotu Páně, *| spatřím ji v zemi žijících, aleluja.

II

Slyš mé hlasité **vo**lání, **Pa**ne, *
vyslyš mě, **smi***luj* se **na**de mnou!
V srdci mám tvoje **při**ká**zá**ní: *
„Hledejte tvář mou!“ a ***hle***dám **tvou** tvář.
Proto svou tvář mi **ne**u**kr**ý**v**ej, *
věrnému svému se **ne***vzda*luj **s hně**vem.
Tys byl má pomoc, **ne**od**mí**tej mě, *
neopusť, **Bo***že* mé **zá**chrany!
Kdyby mě opustil **o**tec i **mat**ka, *
přijme mě pod svou ***o***chra**nu** Pán.
Ukaž mi, Pane, svou **ces**tu a **veď** mne *
navzdory odpůrcům **po** *ces*tě **pří**mé.
Nenech mě napospas nepřáte*lům,* †
když stojí proti mně **fa**lešní **svěd**ci, *
v zášti mi ***hro***zí **zá**hubou.
Jistotně doufám **v do**brotu **Pá**ně, *
spatřím ji ***v ze***mi **ži**jících.
Na Pána hleď a **zů**staň **sil**ný, *
s pevnou myslí ***na*** Pá**na** hleď! Δ ℣.

3. antifona

A. 3. On je prvorozený || ze všech tvorů *| a má ve všem prvenství.
T. P. Od něho, || skrze něho a pro něho je všecko, *| jemu buď sláva na věky, aleluja.
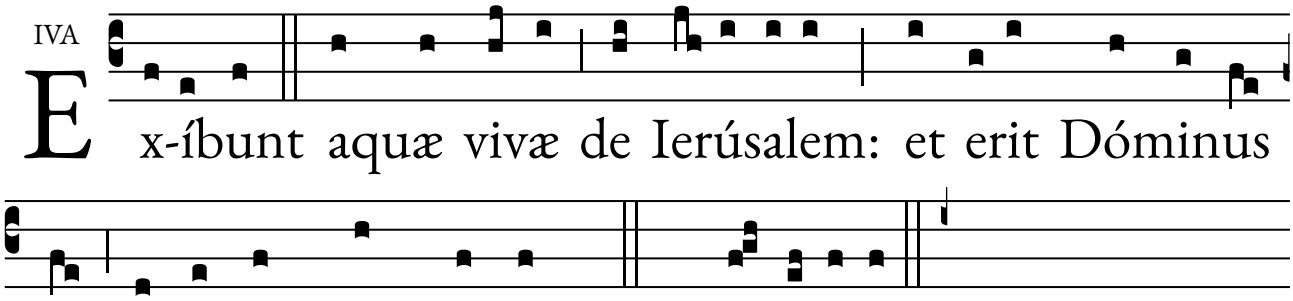
Kantikum

Srov. Kol 1, 12–20

Radostně děkujme **Bo**hu **Ot**ci, *
že nám dal účast na podíle **vě***ří*cích **ve** světle,
že nás vytrhl **z mo**ci **tem**noty *
a převedl do království svého milova***né***ho **Sy**na:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště***ní **hří**chů.
On je věrný obraz nevidite**lné**ho **Bo**ha, *
prvorozený ***ze*** všech **tvo**rů,
v něm bylo stvořeno všech*no* †
na ne**bi** i **na** zemi, *
svět viditelný i ***ne***vi**di**telný,
ať to jsou **an**dělé **při** trůnu, *
nebo knížа***ta*** a **moc**nosti:
všechno je stvořeno skrze něj a pro *něj:* †
on je dříve než **všech**no **o**statní, *
a všechno má ***tr***vá**ní** v něm.
A on je hlava těla cír*kve,* †
on je počátek, prvo**ro**zený **z mrt**vých, *
aby měl ***ve*** všem **pr**venství.

Otci se totiž zalíbilo, aby v něm přebývala **všech**na **pl**nost, *
a aby skrze něho se sebou **u***smí*řil **všech**no,
tím, že jeho krví **pro**litou **na** kříži *
zjednal pokoj jak na ne***bi,*** tak **na** zemi. Δ

Ant. 3. On je prvorozený || ze všech tvorů *| a má ve všem prvenství.
T. P. Od něho, || skrze něho a pro něho je všecko, *| jemu buď sláva na věky, aleluja.

ČTVRTEK PRVNÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Výroky || Páně jsou štítem *| všem, kdo v něm hledají spásu. (T. P. Aleluja.)

Žalm 17
IV

Bůh, Boží cesta je dokona*lá,* †
výroky Páně **tří**beny **v oh**ni, *
on je štít všech, kdo v něm **hle***da*jí **spá**su.
Vždyť kdo je Bůh nežli **je**di**ně Pán**, *
kdo nežli sám náš Bůh **je** *na*ší **ská**lou?
Bůh, který **si**lou mě **o**pásal, *
cestu mou ochránil ***od*** ú**ho**ny.
Jelení **hbi**tost mým **kro**kům dal, *
on mi dal kráčet ***po*** vý**ši**nách.
Ruce mé **u**čil **boj**ovat, *
paže mé napínat **ko***vo*vé **lu**ky. Δ

℣. 1. Výroky || Páně jsou štítem *| všem, kdo v něm hledají spásu. (T. P. Aleluja.)
℣. 2. Pravice tvá, Pane, *|| mě podepírá. (T. P. Aleluja.)

V

Svou pomoc dals mi za *můj štít,* †
pravice tvá mě **po**de**pí**rá, *
silným mě činí, že ***ty*** jsi **se** mnou.
Volnou cestu mým **kro**kům **jsi dal**, *
abych si kotník ***ne***pod**vr**tl.
nepřáte**le** jsem **do**honil, *
neucouvl, **až** *jsem* je **po**bil.
Tak jsem je srazil, že **ne**vsta**nou víc**, *
zůstali ležet ***u*** mých **no**hou.
Tys k boji **si**lou mě **o**pásal, *
podlehnout dals mým ***pro***tiv**ní**kům,
zahnals mé **od**půrce **na** útěk, *
dopřáls mi za jejich **zá***ští* je **zni**čit.
Nadarmo **kři**čeli **o** pomoc, *
volali k Pánu, a **ne***vy*sly**šel** je.
Rozdrtil jsem je **na** pou**hý prach**, *
rozšlápl jako **na** *ces*tě **blá**to.
Tys mě vytrhl **z pře**čet**ných vojsk**, *
tys mi dal vládu ***nad*** ná**ro**dy.
Podrobil se mi i **ne**zná**mý lid**, *
poslušni jsou, jen **za***slech*nou **o** mně.
Cizinci s bázní mi **vzdá**va**jí hold**, *
s chvěním své hradby ***o***pou**ště**jí. ∆

℣. 2. Pravice tvá, Pane, *|| mě podepírá. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Pán žije! *|| Veleben budiž Bůh, má spása. (T. P. Aleluja.)

VI

Pán žije! **Chvá**la buď **Skál**e mé! *
Veleben budiž ***Bůh,*** má **spá**sa!
Bůh, jenž mi **po**máhá **k od**platě *
který mi národy ***po***dro**bu**je!
Před odpůrci mě za*chránil,* †
vyzdvihl nad všechny **ne**přá**te**le, *
vytrhl z rukou ***ná***sil**ní**ka.
Zato tě **v ná**rodech **o**slavím, *
písněmi, Pane, tvé **jmé***no* chci **chvá**lit.
Pán svému králi byl mi*lostiv,* †
vyvýšil svého **po**maza**né**ho, *
Davida i jeho **po***tom*stvo **na**vždy. Δ
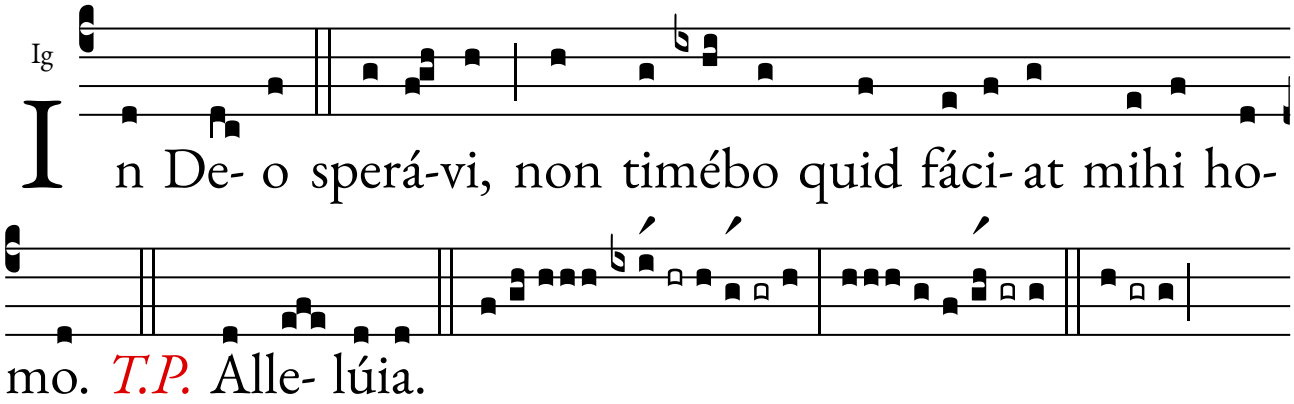
℣. 3. Pán žije! *|| Veleben budiž Bůh, má spása. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Otevř mé oči, Pane, ať sledují bděle.
℟. Podivuhodné zákony tvoje.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

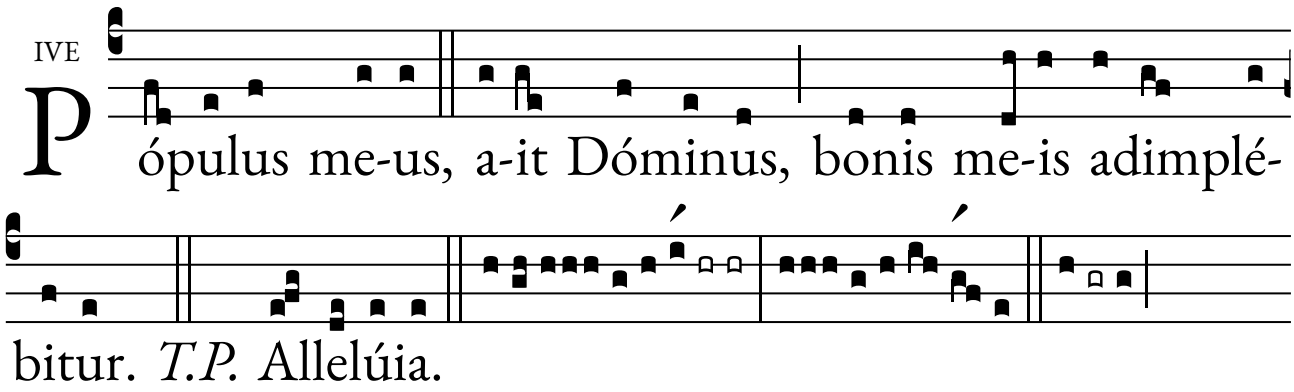

℣. 1. Vzhůru, || moje harfo, *| já jitřenku teď probudím.
T. P. Svou vznešenost || zjev, Pane, na nebesích, * aleluja.

Žalm 56

Smiluj se, Bože, nade **mnou** se **smi**luj, *
neboť se ***k to***bě **u**tíkám!
V stínu tvých křídel hledám **útočiš**tě, *
až pohro***ma*** se **přež**ene.
O pomoc volám k Bohu, **Nej**vyšší**mu**, *
k Bohu, jenž ***pro*** mne **či**ní vše;
ať z nebe zasáhne a **po**může **mi**, *
mé úklad***ní***ky **za**hanbí!
Svou milo**stí** a **věr**ností *
on zachra***ňu***je **ži**vot můj.
Já musím spávat upro**střed** lvích **še**lem, *
co dravě ***li***di **hl**tají.
Jsou jejich zuby oště**py** a **ší**py *
a jejich ***ja***zyk **os**trý meč.
Svou vznešenost zjev, Pane, **na** ne**be**sích, *
po celé ***ze***mi **slá**vu svou!
Oni mým nohám nastra**ži**li **léč**ky, *
oni mou ***du***ši **sklí**čili,
přede mnou přímo kopa**li** mi **já**mu, *
až do ní ***sa***mi **u**padli.
Je odhodláno moje srdce, Pa*ne,* †
je odhod**lá**no **srd**ce mé, *
zpívat ti ***chci*** a **v stru**ny hrát.
Vzhůru má duše! Vzhůru **mo**je **har**fo! *
Já jitřen***ku*** teď **pro**budím.
Slavit tě budu před ná**ro**dy, **Pa**ne, *
chválit tě ***me***zi **po**hany.
Neboť tvá dobrota až **k ne**bi **sa**há *
a věrnost ***tvá*** až **do** oblak.
Svou vznešenost zjev, Pane, **na** ne**be**sích, *
po celé ***ze***mi **slá**vu svou! Δ Ⱥ.

2. antifona
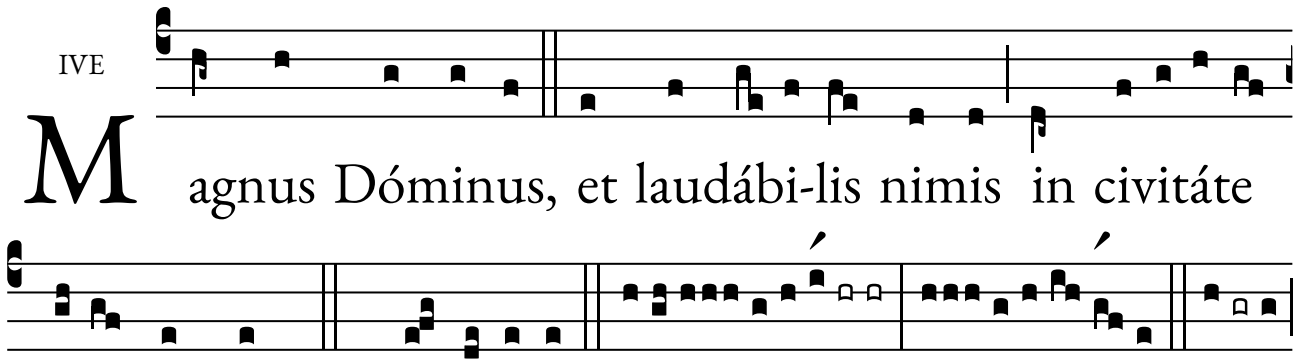

℣. 2. Mými dary, || praví Pán, *| se nasytí můj lid.
T. P. Pán || vykoupil svůj lid, * aleluja.

Kantikum *Jer 31, 10–14*

Slyšte, národové, **slo**vo **Pá**ně *
a zvěstujte je **da***le*kým **o**strovům!
A řekněte: „Ten, kdo Izraele rozptýlil, **shro**máž**dí** ho *
a bude ho střežit jak **pas***týř* své **stá**do.“
Neboť Pán **vy**koupí **Já**koba, *
vysvobodí ho z ruky ***moc***nějš**í**ho.
S jásotem přijdou **na** horu **Si**ón, *
rozběhnou se za Bo***ží***mi **da**ry:
za obilím, **ví**nem a **o**lejem, *
za mláďaty **bra***vu* a **sko**tu.
Jejich duše bude jak zavla**že**ná **za**hrada *
a už **ne***bu*dou **hla**dovět.
Tehdy se radostí **roz**tančí **pan**na, *
mládež i starci se ***roz***ve**se**lí.
Jejich smutek **ob**rátím **v ra**dost, *
potěším je a bědy jim **pro***mě*ním **v já**sot.
Kněží se potěší nad o**bět**ním **tu**kem, *
mými dary se ***na***sy**tí** můj lid. Δ

℣. 2. Mými dary, || praví Pán, *| se nasytí můj lid.
T. P. Pán || vykoupil svůj lid, * aleluja.

3. antifona

Ant. 3. † Pronáší se po žalmu.
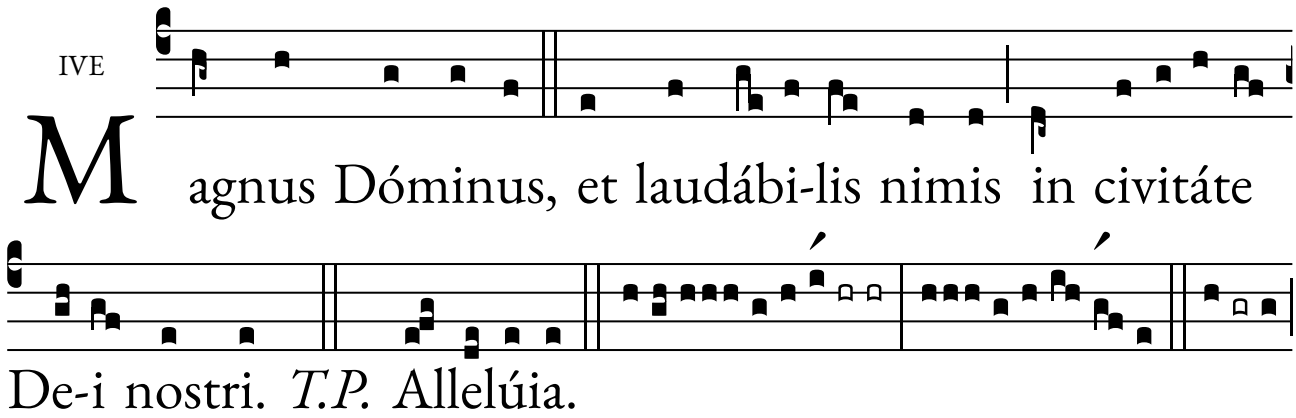
T. P. To je náš Bůh *|| po všechen čas, aleluja.

Žalm 47

Velký je Pán a nejvýš **ho**den **chvá**ly *
ve městě ***Bo***ha **na**šeho.
Vznosně se tyčí jeho **sva**tá **ho**ra, *
je všemu ***svě***tu **k po**těše;
ten sever nejzazší, ta **ho**ra **Si**ón, *
to město ***krá***le **moc**ného.
Pán, který sídlí v jeho **hrad**ních **vě**žích, *
je jeho ***hrad***bou **bez**pečnou.
Vždyť hle, jak spolčila se **ře**da **krá**lů, *
přitáhli ***všich***ni **na**jednou.
Jenom však pohlédli – a **u**str**nu**li, *
s hrůzou se ***da***li **na** útěk.
Třesavka děsu je tam **za**chvá**ti**la, *
křeč jako ***bo***lest **ro**dičky,
jako když prudký vichr **od** vý**cho**du *
taršíšské ***lo***di **roz**bíjí.
Jak jsme to slýchali, teď **viděli** jsme *
ve městě ***Bo***ha **na**šeho,
v tom městě **Pá**na **zá**stupů: *
Pán zbudo***val*** je **pro** věky!
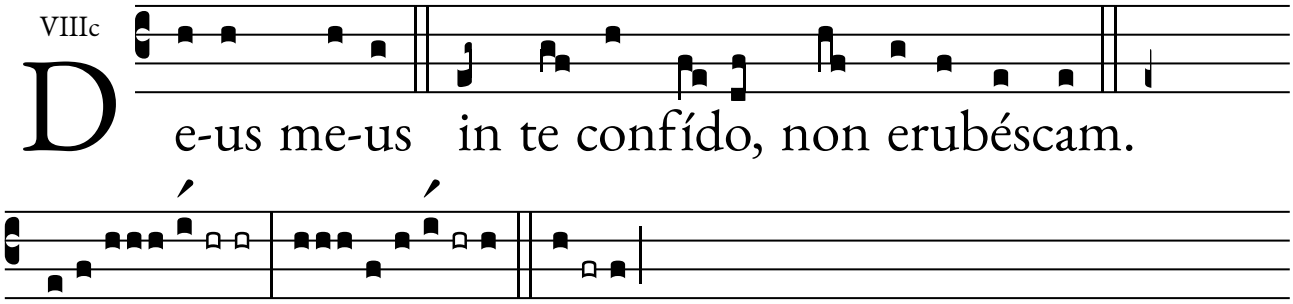
S vděčností, Bože, myslí**me** v tvém **chrá**mě *
na tvoje ***mi***lo**sr**denství.
Jako tvé jméno, Bože, **tak** tvá **slá**va *
až na kraj ***ze***mě **do**sahá.
Tvá pravice je provždy **spra**ved**li**vá, *
ať Sión ***se*** z ní **ra**duje,
ať zajásají všechny **jud**ské **dce**ry *
nad tvými, ***Pa***ne, **roz**sudky!
Projděte Sión, obe**jdě**te **ko**lem *
a jeho ***vě***že **spo**čtěte,
prohlédněte si jeho **o**pev**ně**ní, *
projděte ***je***ho **pa**láci,
ať povíte všem příštím **po**ko**le**ním: *
že takto ***ve***li**ký** je Pán,
náš Bůh po všechen čas a **do** věč**no**sti. *
Ten, jenž nás ***ve***de **na** věky! Δ

Ant. 3. Velký je Pán || a nejvýš hoden chvály *| ve městě Boha našeho.
T. P. To je náš Bůh *|| po všechen čas, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Otevř mé oči, || ať sledují bděle *| podivuhodné zákony tvoje.

Žalm 118

Čiň dobře sluhovi **své**mu, ať **ži**je, *
slovo tvé budu ***za***cho**vá**vat.
Otevř mé oči, ať **sle**dují **bdě**le *
podivuhodné **zá***ko*ny **tvo**je. –
Jsem jenom hostem **na** této **ze**mi, *
nezatajuj mi svá **u***sta*no**ve**ní!
Moje duše **u**mdlévá **tou**hou, *
znát v každé době tvá ***roz***hod**nu**tí.
Zkrušil jsi pyšné: jsou **zlo**řeče**ni**, *
kdo sejdou z cesty tvých ***při***ká**zá**ní.
Sejmi ze mne **po**tupnou **han**bu, *
neboť tvé předpisy ***za***cho**vá**vám.
I když se knížata **pro**ti mně **ra**dí, *
služebník tvůj na tvé **vý***ro*ky **mys**lí.
Příkazy tvé jsou mým **po**tě**še**ním, *
úradky tvé jsou ***mý***mi **rád**ci. ∆

Během roku:

℣. 1. Otevř mé oči, || ať sledují bděle *| podivuhodné zákony tvoje.
℣. 2. Veď mě, Pane, *|| ve své věrnosti.

Žalm 24
I

K tobě, Pane, pozdvi**hu**ji **du**ši, *
k Bohu svému. V tebe ***dů***vě**ře**ji,
ty mi nedej **v han**bě **ztros**kotat, *
ať se nepřátelé ***ne***ra**du**jí!
Nezahanbíš ty, kdo **hle**dí **k to**bě, *
zahanbeni ***ať*** jsou **ne**věrní.
Ukazuj mi, Pane, **svo**je **ces**ty, *
uč mě kráčet ***tvý***mi **stez**kami.
K věrnosti mě veď a **pou**čuj mě, *
vždyť jen ty jsi ***Bůh*** mé **zá**chrany,
v kterého já denno**den**ně **dou**fám, *
pro tvou, Pane, ***věč***nou **do**brotu.
Vzpomeň, Pane, na své **sli**to**vá**ní, *
milost svou, jež ***tr***vá **od** věků!
Zapomeň mých provi**ně**ní **z mlá**dí, *
v lásce své se ***na*** mě **roz**pomeň!
Pán je plný dobro**ty** a **pří**mý, *
ukazuje ***ces***tu **blou**dícím,
utlačeným dopo**má**há **k prá**vu, *
ponížené ***vo***dí **k ces**tám svým;
jeho cesty – pravdi**vost** a **vě**rnost *
těm, kdo plní ***ú***mlu**vu** a řád.
Proto, Pane, odpusť **pro** své **jmé**no, *
odpusť mi můj ***pře***ve**li**ký hřích! Δ

Během roku:

Ant. 2. Veď mě, Pane, *|| ve své věrnosti.

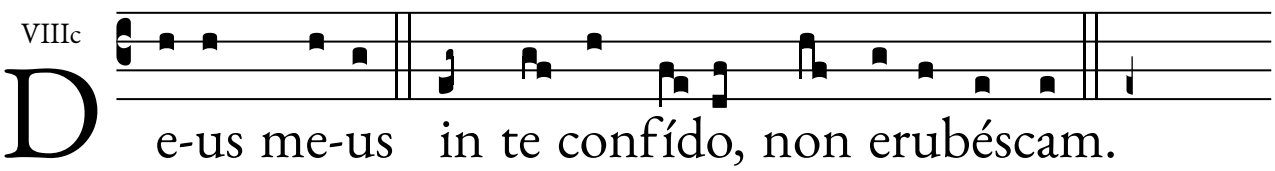
Ant. 3. Ke mně obrať se, || dej slitování, *| vždyť jsem ubohý a zcela sám.

II

Kdo je člověk, jenž se **bo**jí **Pá**na? *
Tomu Pán dá ***správ***nou **ces**tou jít,
ten se bude těšit **bla**ho**by**tu, *
zemi zdědí ***v úd***ěl **je**ho rod.
Rada Páně těm, kdo **se** ho **bo**jí, *
jeho úmlu***va*** je **o**svítí.
Moje oči stále **hle**dí **k Pá**nu, *
on mé nohy ***z lé***ček **vy**prostí.
Ke mně obrať se, dej **sli**to**vá**ní, *
vždyť jsem ubo***hý*** a **zce**la sám.
Ulev mému stísně**né**mu **srd**ci, *
vyveď mě už ***z mé***ho **sklí**čení!
Pohleď na můj žal a **pla**ho**če**ní, *
všechny moje ***hří***chy **od**pusť mi!
Pohleď na mé četné **ne**přá**te**le, *
jakou krutou ***ma***jí **ke** mně zášť!
Ochraňuj mou duši, **vy**svo**bo**ď mě, *
nezahanbi ***mě*** v mém **dou**fání!
Kéž mě chrání nevin**nost** a **věr**nost, *
neboť k tobě, ***Pa***ne, **po**hlížím.
Vysvoboď, můj Bože, **Izra**e**l**e *
ze všech jeho ***sou*žení** a běd! ∆

Během roku:
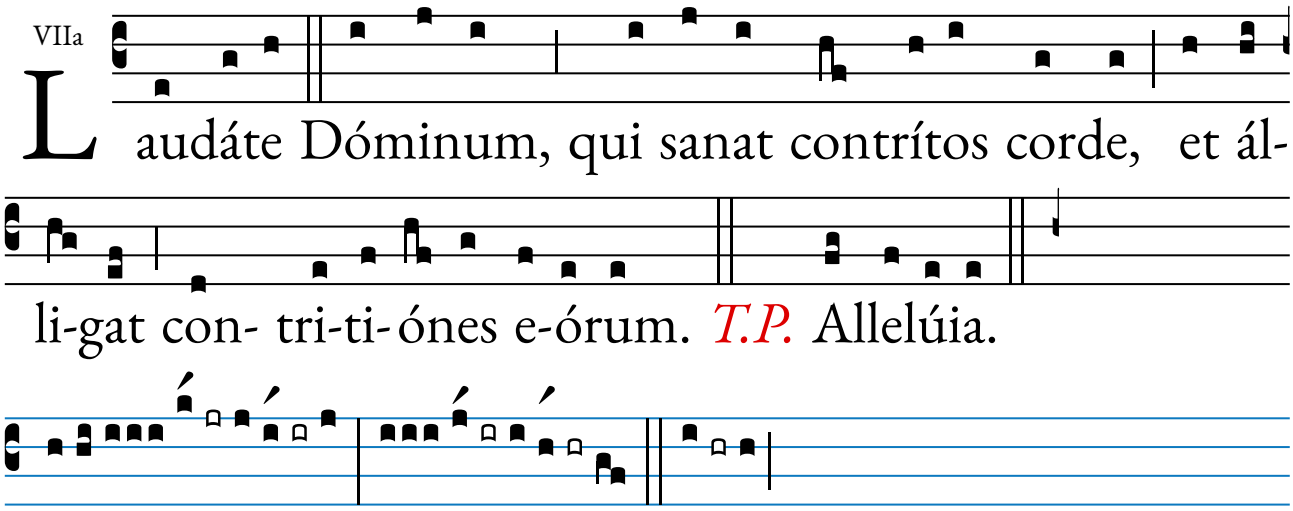
℣. 3. Ke mně obrať se, || dej slitování, *| vždyť jsem ubohý a zcela sám.

Verš sexta: Skvělost a velebnost kráčejí před ním.
℟. V jeho svatyni moc a krása.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

A. 1. Pane, || k tobě jsem o pomoc volal †| a tys mně chorému opět navrátil zdraví, *| na věky budu tě chválit.
T. P. Ty jsi můj nářek || obrátil v radost, * aleluja.
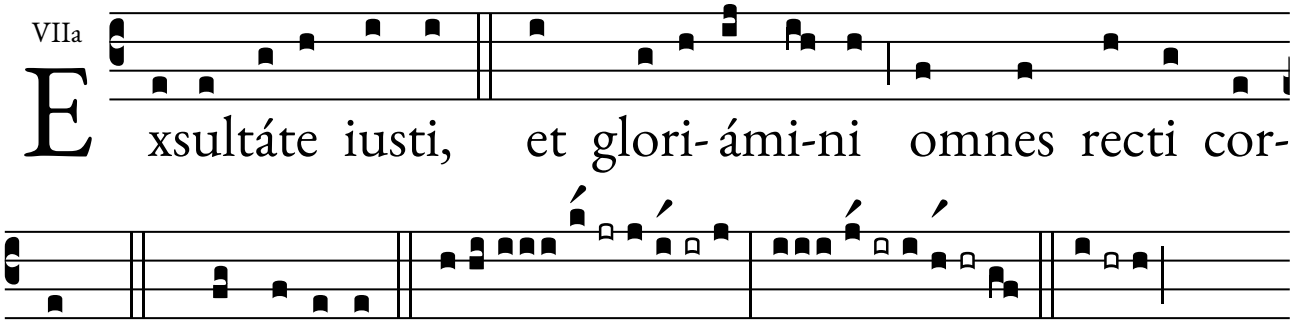
Žalm 29

Chválím tě, Pane, že jsi mě **vy**táhl **z hlu**bin, *
žes mým odpůrcům nedopřál **na***de* mnou **já**sat.
Pane, můj Bože, k tobě jsem **o** pomoc **vo**lal *
a tys mně chorému opět **na***vrá*til **zdra**ví.
Tys mě, Pane, vyvedl **z pro**pasti **smr**ti, *
k životu vrátil z řad těch, kdo **k hro***bu* se **klo**ní.
Pánu zpívejte chvály, **kdo** jste mu **vě**rní, *
vzdávejte díky jeho **sva***té*mu **jmé**nu!
Hněvá se chvilku a laskav je **pro** celý **ži**vot, *
i když z večera pláčeš, **rá***no* už **já**sáš.
Za dnů, kdy jsem spoléhal **na** svoje **ště**stí, *
myslíval jsem si: však já už **ne***pad*nu **ni**kdy.
Držels mě na hoře bezpečí, **pře**dobrý **Pa**ne; *
jen však jsi zakryl svou tvář, a **do***le*hla **hrů**za.
Tehdy, Pane, jsem začal **o** pomoc **vo**lat, *
ke svému Bohu jsem křičel **o** *sli*to**vá**ní.

„Nač ti bude má krev, co **zís**káš mou **smr**tí? *
Může tě velebit prach a **hlá***sat* tvou **věr**nost?
Vyslyš mě, Pane, měj ke mně **mi**losr**den**ství! *
Jenom ty, Pane, zůstaň mou **po***mo*cí **stá**lou!“
A tys můj nářek obrátil **v já**savý **ta**nec, *
svlékls můj smuteční šat a **o***děl* mne **v ra**dost,
abych ti ze srdce zpíval a **ne**ustal **ni**kdy, *
Pane, můj Bože, na věky **bu***du* tě **chvá**lit. Δ

Ant. 1. Pane, || k tobě jsem o pomoc volal †| a tys mně chorému opět navrátil zdraví, *| na věky budu tě chválit.
T. P. Ty jsi můj nářek || obrátil v radost, * aleluja.

2. antifona

A. 2. Šťastný člověk, *|| jehož Bůh již neviní.
T. P. S Bohem jsme usmířeni *|| smrtí jeho Syna, aleluja.

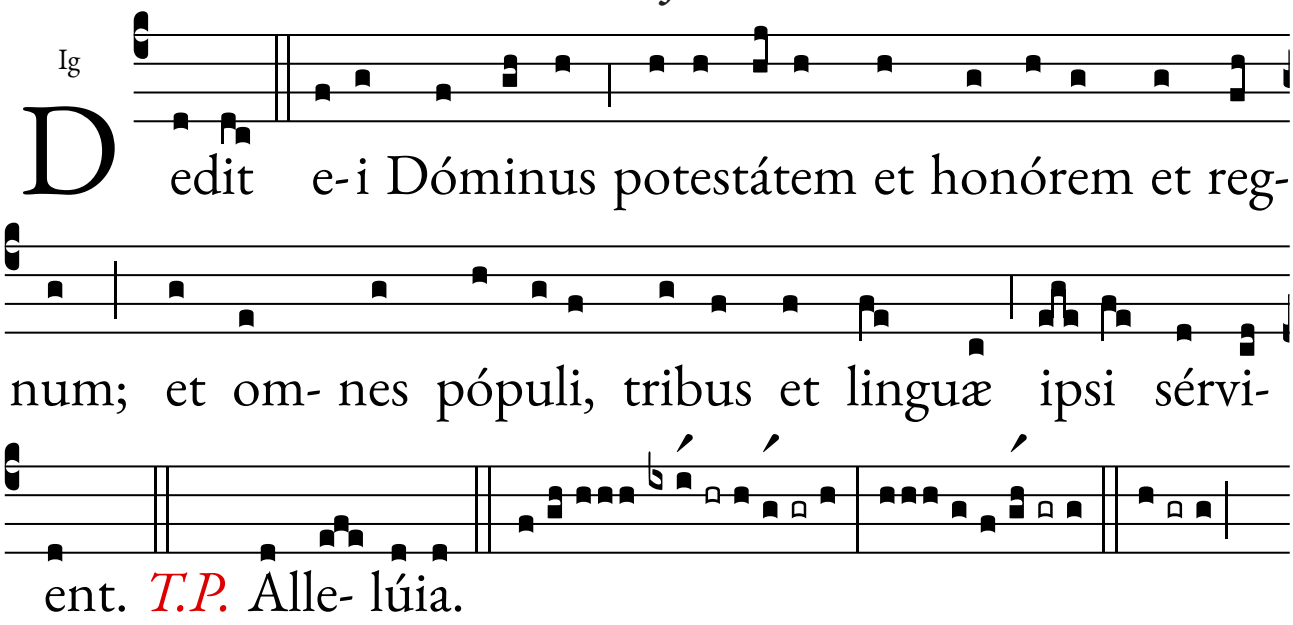
Žalm 31

Šťasten, komu odpuštěna **ne**pravost *
a už je ***při***kryt **je**ho hřích!
Šťastný člověk, jehož **Bůh** již **ne**viní *
a v jehož ***du***ši **ne**ní klam.
Když jsem mlčel, byl jsem **sží**rán **do** kostí, *
po celé ***dny*** jsem **bě**doval.
Dnem i nocí mě tvá **ru**ka **tí**žila, *
až na troud ***jsem*** byl **vy**prahlý.
Konečně jsem se ti **při**znal **k špat**nosti, *
své bloudě***ní*** jsem **nes**mlčel.
Řekl jsem si: „Vyznám **před** Pá**nem** svůj hřích!“ *
A tys mi ***vi***nu **od**pustil.
Proto ať se každý, **kdo** tě **vy**znává, *
jen k tobě ***mod***lí **v sou**žení.
Kdyby spousty vod se **zved**ly **v zá**topu, *
až k němu ***ni***kdy **ne**stoupnou.
Tys mé útočiště, **u**chrá**níš** mě běd, *
svou záchra***nou*** mě **roz**jásáš.
„Poučím tě, ukážu ti, **ku**dy jít, *
radu i ***o***chra**nu** ti dám.

Nebuď jak ten hloupý mezek ne*bo kůň,* †
které zkrotí jenom **uz**da **s u**didlem, *
jinak je ***ne***při**táh**neš blíž.
Bezbožný je vydán mnoha trá*pením,* †
ale toho, kdo má **k Bo**hu **dů**věru, *
on zahr***ne*** svou **mi**lostí.
Radujte se z Pána, kdo jste **spra**ved**li**ví, *
jásejte, ***kdo*** jste **u**přímní! Δ

Ant. 2. Šťastný člověk, *|| jehož Bůh již neviní.
T. P. S Bohem jsme usmířeni *|| smrtí jeho Syna, aleluja.

3. antifona

A 3. Pán mu dal || moc a čest i vládu *| a všechny národy mu budou sloužit.

T. P. Kdo z mocných || se ti podobá, Pane, *| kdo je ti podobný vznešeností a svatostí? Aleluja.

Kantikum *Zj 11, 17–18; 12, 10b–12a*

Díky ti **vzdá**váme, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný,
neboť ty jsi, tys **byl** a **při**jdeš, *
a vzal jsi do ruky svou svrchovanou moc a **u***jal* ses **vlá**dy.
Národy se **rozzuři**ly, *
ale přišel tvůj hněv a čas ***sou**dit **mrt**vé,
čas odměny tvým služebníkům, **proro**kům a **sva**tým, *
a těm, kdo ctí tvé jméno, **ma***lým* i **vel**kým.
Nyní nadešla spása a moc i království **na**šeho **Bo**ha *
a vláda jeho **Po***maza***né**ho,
neboť byl svržen žalobník **na**šich **bra**tří, *
který na ně žaloval před Boží tváří ***ve*** dne **v noc**i.
Oni nad ním zvítězili Beránkovou **kr**ví *
a slovem ***své**ho **svě**dectví,
a svůj život nemilo**va**li **to**lik, *
že by se **za***lek***li** **smr**ti.

Proto se **ra**dujte, **ne**besa, *
a kdo v nich ***pře***bý**vá**te! Δ Ant.

PÁTEK PRVNÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Povstaň, Pane, *|| a pospěš mi na pomoc. (T. P. Aleluja.)

Žalm 34
*I**

Boj vyhlas, Pane, **těm**, kdo mě **bi**jí, *
napadni **ty**, *kdo* mě **na**padli!
Uchop svůj štít, svou pavézu zdvi*hni,* †
povstaň a **po**spěš mi **na** pomoc, *
řekni mi: „***Po***moc **tvá** jsem já!“
[Nastav kopí těm, kdo mě ho*ní* †
ať padne hanba a **o**studa **na** ty, *
kdo se mě ***sna***ží **za**hubit,
ať musí couvnout **se** zahan**be**ním, *
ti, kdo mou ***zká***zu **o**snují!
Ať je jim jako **ve** větru **ple**vám, *
až anděl **Pá***ně* je **po**žene,
ať jejich cesta je **tem**ná a **kluz**ká, *
až anděl **Pá***ně* je **bu**de štvát!
Vždyť pro nic za nic mi **chy**stali **léč**ku, *
pro nic a za nic mi ***stro***ji**li** past.
Z ničeho nic ať je přepadne zká*za:* †
ať do svých léček **sa**mi se **chy**tí, *
sami ať ***pad***nou **do** svých jam!]
Zato má duše **za**jásá **v Pá**nu *
z radosti **nad** *je*ho **po**mocí.

Tělem i duší **pak** budu **vo**lat: *
„Pane, kdo **to***bě* se **vy**rovná!
Ty chráníš slabého **před** sil**ně**jším, *
chudáka **před** *o*lou**pe**ním!“
Oni však předvedli **fa**lešné **svěd**ky *
k výslechu o tom, co ***ne***mo**hou** znát.
Zlem se mi za dobro **od**vděčili: *
usilu***jí*** mi **o** život. Δ

Ant. 1. Povstaň, Pane, *|| a pospěš mi na pomoc. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Ujmi se mé pře, || Pane, a ochraň mě, *| neboť jsi mocný. (T. P. Aleluja.)

II

Když oni stonali, já chodil v ží*ních,* †
za ně sám sebe **mo**řil jsem **pos**ty – *
kéž bych svou modlitbu ***mo***hl **vzít** zpět!
Tak jako pro svého přítele, bra*tra,* †
chodil jsem, jako bych **za** matkou **truch**lil, *
shrben a **po***sy*pán **po**pelem.
Nad pádem mým však se **s ra**dostí **shluk**li, *
shlukli se proti mně ***do*** jed**no**ho,
tlačí se na mne i **ti**, které **ne**znám, *
potupným křikem mě ***bez*** de**chu** štvou.
hanebně se mi **po**smí**va**jí, *
skřípají ***zu***by **pro**ti mně. Δ

Ant. 2. Ujmi se mé pře, || Pane, a ochraň mě, *| neboť jsi mocný. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Jazyk můj || vyzná tvou spravedlnost, *| bez konce bude tě velebit. (T. P. Aleluja.)

III*

Pane, jak dlouho se budeš jen dí*vat?* †
Zachraň mě před jejich **zbě**si**lo**stí, *
můj život vyrvi ***ze*** spá**rů** lvích!

Vzdám ti pak díky **před** velkou **ob**cí, *
chvály před četným ***shro***máž**dě**ním.
Aby se nade mnou **ne**rado**va**li *
všichni ti úskoční ***ne***přá**te**lé,
aby se pohledem **ne**domlou**va**li, *
kdo na mne **bez** *příč*in **ma**jí zášť.
[Vždyť oni neřeknou **po**kojné **slo**vo, *
proti tichým jen ***smýš*lej*í*** lest.
Na plná ústa se **chech**tají, **kři**čí: *
„Teď to vidíme, ***do***bře **ti** tak!“]
Ty, Pane též to **vi**díš: už **ne**mlč, *
nevzdal se, ***Pa***ne, **o**de mne!
Procitni, povstaň mi **na** och**ra**nu, *
zastaň se, **Pa***ne* a **Bo**že můj!
[Suď mě, Pane, svou **spra**vedl**no**stí, *
Bože, ať ze mne si ***ne***tro**pí** smích.
Ať v duchu nemyslí: „**Tak** nás to **tě**ší!“ *
Ať neříkají: „***Zhlt***li **jsme** jej!“
Ať se naopak **pro**padnou **stu**dem *
ti, které **tě***ší* mé **ne**štěstí,
ať mají z hanby a **o**study **ša**ty, *
kdo se tak ***pyš***ní **na**de mnou!]
Ať se však radují ti, kdo jsou při *mně,* †
ať mohou říkat: „**Pán** je **vel**ký! *
Je svému **věr***né*mu **za**chráncem!“
Jazyk můj vyzná tvou **spra**ve**dl**nost, *
bez konce **bu***de* tě **ve**lebit! ∆

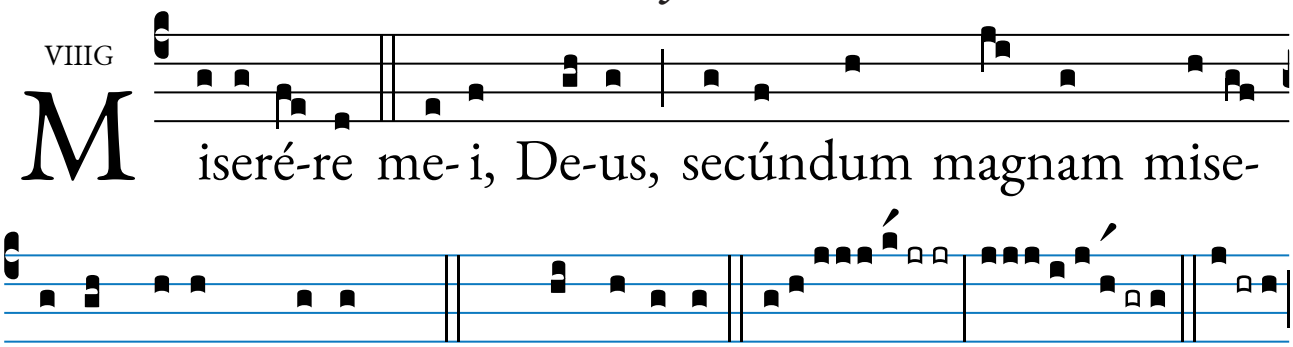
℣. 3. Jazyk můj || vyzná tvou spravedlnost, *| bez konce bude tě velebit. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Můj synu, zachovej má slova.
℟. Dodržuj mé příkazy a budeš žít.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Opět se ti, Pane, *|| zalíbí oběť na tvém oltáři.
T. P. Pamatuj || na mně, Pane, *| až přijdeš do svého království, aleluja.
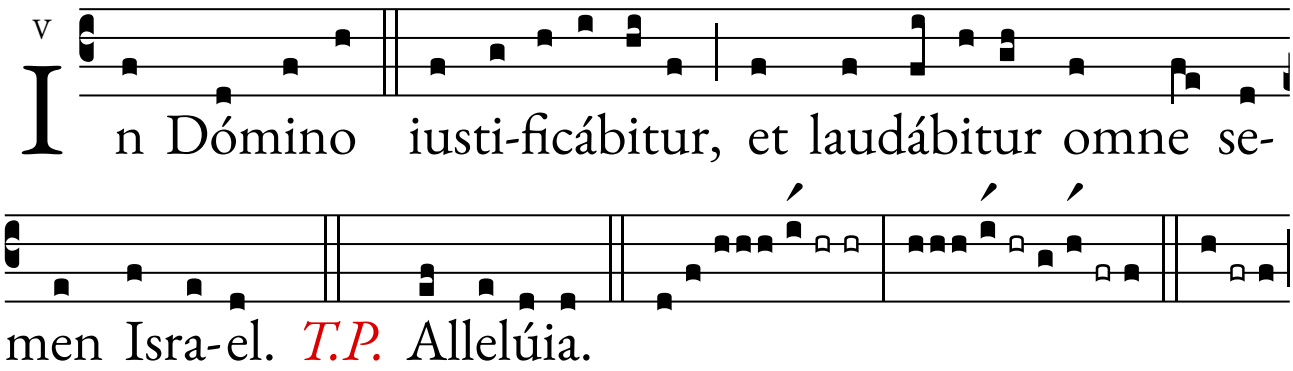
Žalm 50

Smiluj se **na**de mnou, **Bo**že, *
jenž jsi tak ***mi***lo**srd**ný,
tak plný **sli**to**vá**ní, *
a moji **ne***pra*vost **za**hlaď!
Smyj ze mne **všech**nu mou **vi**nu *
a z mého **hří***chu* mě **o**čisť!
Uznávám, **špat**ně jsem **či**nil, *
svůj hřích mám **na** *o*čích **stá**le.
To proti **to**bě jsem **hře**šil, *
spáchal, co **to***bě* se **pří**čí,
takže tvůj **soud** je **správ**ný, *
tvůj ortel ***spra***ved**li**vý.
Vždyť jsem už **na**rozen **s vi**nou, *
matka mě **po***čal*a **s hří**chem.
Ty máš rád **u**přímné **srd**ce, *
v skrytu mě **moud***ro*sti **u**číš.
Pokrop mě yzopem, **zas** budu **čis**tý, *
umyj mě, bělejší ***bu***du **než** sníh.

Veselí, radost mi **za**kusit **do**přej, *
ať jásají kosti, **kte***ré* jsi **zdr**til.
Odvrať se tváří **od** mých **hří**chů, *
všechny mé špatnosti **na***do*bro **za**hlaď.
Stvoř ve mně čisté **srd**ce, **Pa**ne, *
nového, stálého ***du***cha **mi** dej.
Neodvrhuj mě **od** své **tvá**ře, *
ať ve mně trvá ***tvůj*** sva**tý** duch.
Dej, ať se opět **tě**ším z tvé **spá**sy, *
posil mě ***vel***ko**du**šností.
Hříšníky budu **u**čit tvým **ces**tám, *
bezbožní **k to***bě* se **vrá**tí zas.
Před krveprolitím **za**chraň mě, **Pa**ne, *
zajásám, jak jsi ***spra***ved**li**vý!
Odemkni, Pane, **o**pět má **ú**sta, *
mé rty ti **za***pějí* **chva**lozpěv.
V krvavých žertvách **zá**libu **ne**máš, *
obětí tou se ti ***ne***zav**dě**čím.
Má oběť je, Pane, **zkrou**še**ný duch**, *
zdrcené srdce ***ne***od**mít**neš.
Oblaž, Pane, svou **do**brotou **Si**ón, *
zbuduj zas hradby **Je***ru*za**lé**ma!
Pak se ti zalíbí v obětech řád*ných,* †
v zápalných žertvách a **ce**lo**pa**lech, *
na oltář **bu***dou* ti **býč**ky klást. Δ

Ant. 1. Opět se ti, Pane, *|| zalíbí oběť na tvém oltáři.
T. P. Pamatuj || na mně, Pane, *| až přijdeš do svého království, aleluja.

2. antifona

Ant. 2. Vítězství a slávy || dojde v Pánu *| celý rod Izraele.
T. P. † *Pronáší se po žalmu.*
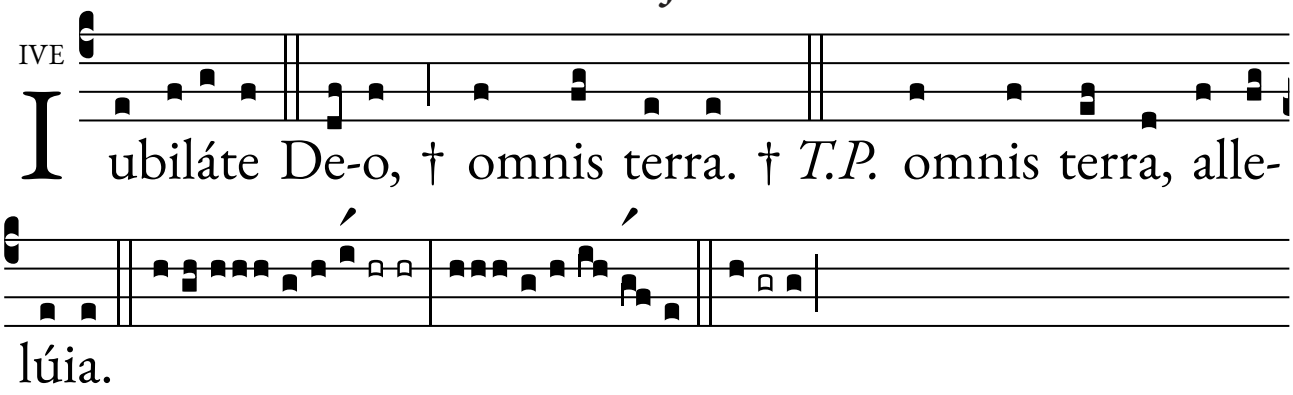
Kantikum *Iz 45, 15–25*

Vpravdě **ty** jsi Bůh **skry**tý, *
Bůh Izra***e**le, **spa**sitel.
Zastydí se a zahanbí, s potupou **o**dejdou **všich**ni, *
kdo zhotovo***va***li **mod**ly.
Svůj lid **ve**de Pán **ke** spáse, *
k spáse, která **po***tr*vá **na** věky.
Nebudete potupeni ani **za**han**be**ni *
na *věč*né **ča**sy.
Tak praví Pán, **stvo**řitel **ne**bes, *
Bůh, který utvořil a upevnil zemi, ***je**jí **tvůr**ce;
nestvořil ji, aby **by**la **pou**ští, *
upravil ji ***k o***bý**vá**ní:
„Já jsem Pán, **ji**ný **ne**ní. *
Nemluvil jsem skrytě **na** *tma*vém **mí**stě,
neřekl jsem marně dětem Jákoba: **Hle**dej**te** mě! *
Já jsem Pán a mluvím pravdu, **sku***tečnost* **hlá**sám.“
Shromážděte se, pojďte a **při**stupte **všich**ni, *
kdo jste zachrá***ně***ni **z po**hanů.
Ti, kdo pečují o své dřevěné modly, jsou **bez** ro**zu**mu, *
kdo se doprošují boha, který **ne***může* **po**moci.
Dohodněte se, přijďte a **po**raďte se: *
kdo to stále říkal, kdo to dávno ***před***pověděl:

Což já ne*jsem Pán,* †
což je Bůh **mi**mo mne? *
Jen já jsem spravedli***vý*** Bůh **za**chránce.
Obraťte se a dejte se spasit, všechny **kon**činy **ze**mě, *
neboť já jsem Bůh a ***ni***kdo **ji**ný!
Při sobě přísahám, z mých úst vychází **slo**vo **prav**dy, *
slovo, jež ***ne***lze **od**volat.
Každé koleno se mně **bu**de **kla**nět, *
přísahat ***kaž***dý **ja**zyk.
Řekne: Jen v Pánu je vítěz**ství** a **sí**la, *
s hanbou přijdou k němu všichni, **kdo** *se* mu **vzpí**rali.
Vítězství a slávy **do**jde **v Pá**nu *
celý rod ***Iz***ra**e**le. Δ

Ant. 2. Vítězství a slávy || dojde v Pánu *| celý rod Izraele.
T. P. Vpravdě || ty jsi Bůh skrytý, *| Bůh Izraele, Spasitel, aleluja.

3. antifona
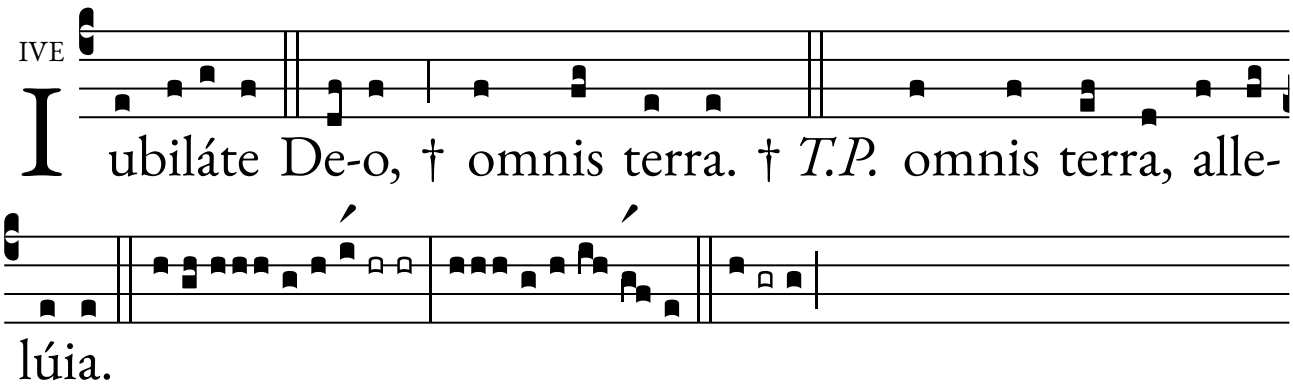

Ant. 3. S plesáním pojďte *|| před tvář Páně.
T. P. Služte Pánu || s radováním, * aleluja.

Žalm 99

Jásejte Pánu, všechny ze*mě!* †
A služte Pánu **s ra**do**vá**ním, *
s plesáním pojďte ***před*** tvář **je**ho!
Vězte, jen Pán je naším Bo*hem!* †
Stvořil nás, proto **my** jsme **je**ho, *
lid jeho, stádo ***je***ho **pas**tvy.
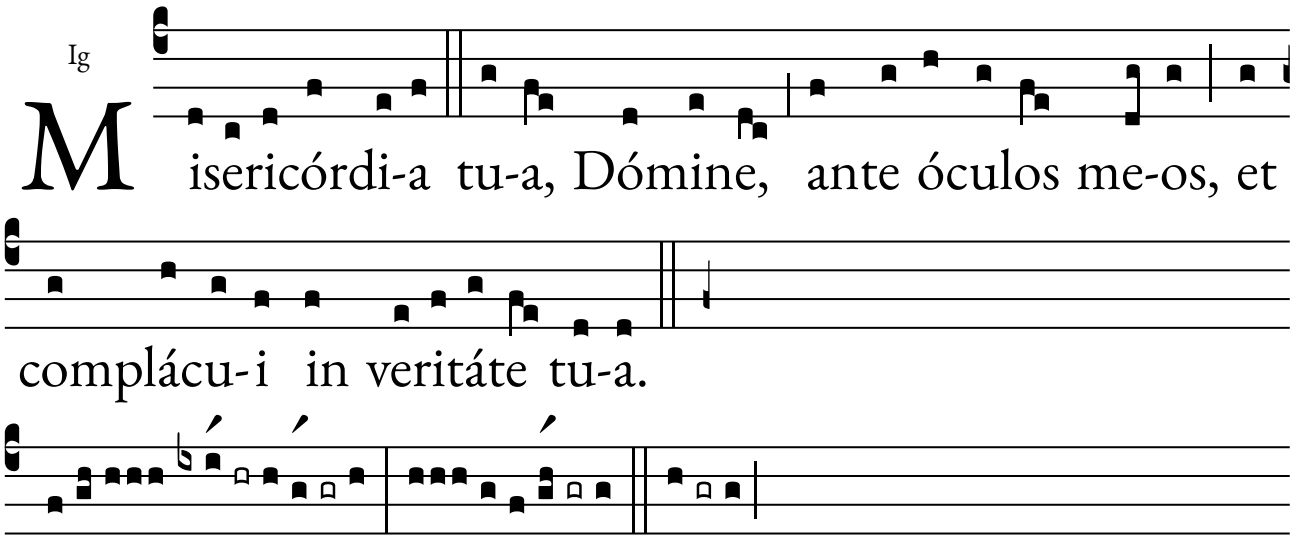
Vcházejte v jeho brány s dí*kem,* †
do jeho síní **s chva**lo**zpě**vem! *
Chvalte a ctěte ***je***ho **jmé**no!
Protože Pán je dobroti*vý,* †
po všechny věky **mi**lo**srd**ný, *
věrný je ke všem ***po***ko**le**ním. Δ

℣. 3. S plesáním pojďte *|| před tvář Páně.
T. P. Služte Pánu || s radováním, * aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Po cestě || předpisů tvých budu kráčet, *| když mi tak široce otvíráš srdce.

Žalm 118

ד

Ulpívá stále **v pra**chu má **du**še, *
dle svého slova mě **k ži***vo*tu **na**vrať!
Vyznal jsem se ti a **vy**sly**šels** mě: *
vyuč mě ve svých **u***sta*no**ve**ních!
Ukaž mi cestu svých **při**ká**zá**ní, *
rozjímat budu **nad** *tvý*mi **di**vy.
Duše moje se **roz**plývá **ho**řem, *
podle svých slibů mě **po***zved*ni **o**pět.
Ochraň mě zdaleka **od** cesty **lži**vé, *
obdař mě milostí **zá***ko*na **své**ho.
Vyvolil jsem si **ces**tu **prav**dy, *
touhu mám po tvých ***roz***hod**nu**tích.
K příkazům tvým se **u**pínám **pev**ně, *
uchraň mě, Pane, ***za***han**be**ní!
Po cestě předpisů **tvých** budu **krá**čet, *
když mi tak široce **o***tví*ráš **srd**ce. ∆

Během roku:

Ant. 1. Po cestě || předpisů tvých budu kráčet, *| když mi tak široce otvíráš srdce.

Ant. 2. Bez zakolísání *|| jsem důvěřoval v Pána.

Žalm 25

Pro bezúhonnost mou mi, Pane, **zjed**nej **prá**vo, *
bez zakolísání jsem důvě***řo***val **v Pá**na.
Zkoumej mě, Pane můj, a podrob **mě** své **zkou**šce, *
až do dna prozpytuj mé ledví ***a*** mé **srd**ce.
Vždy jsem měl na o**čích** tvou **mi**lost, *
cestou tvé ***prav***dy **krá**čel jsem,
nevysedával **s fa**lešní**ky** *
a nestý***kal*** se **s po**krytci.

Mám odpor k shromáž**dě**ní **hříš**ných *
a s bezbož***ní***ky **ne**sedám.
Myji si ruce **v ne**vin**no**sti, *
chodím kol ***tvé***ho **ol**táře,
abych ti nahlas **dí**ky **vzdá**val, *
tvé velké ***di***vy **o**pěval.
Miluji, Pane, **dům**, kde **bý**váš, *
místo, kde ***síd***lí **slá**va tvá.
Nezahlaď s hříšní**ky** můj **ži**vot, *
s vražední***ky*** mě **ne**zahub!
Na jejich rukou **zlo**čin **u**lpěl, *
pravice ***pl***ná **ú**platků.
Ale já žiji **bez** ú**ho**ny, *
zachraň mě, ***mi***los**tiv** mi buď!
Nohou se držím **rov**né **ces**ty, *
před obcí ***Pá***na **ve**lebím. ∆

Během roku:

℟. 2. Bez zakolísání *|| jsem důvěřoval v Pána.
℟. 3. Na Pána || se spoléhá mé srdce, *| a přišla mi pomoc.

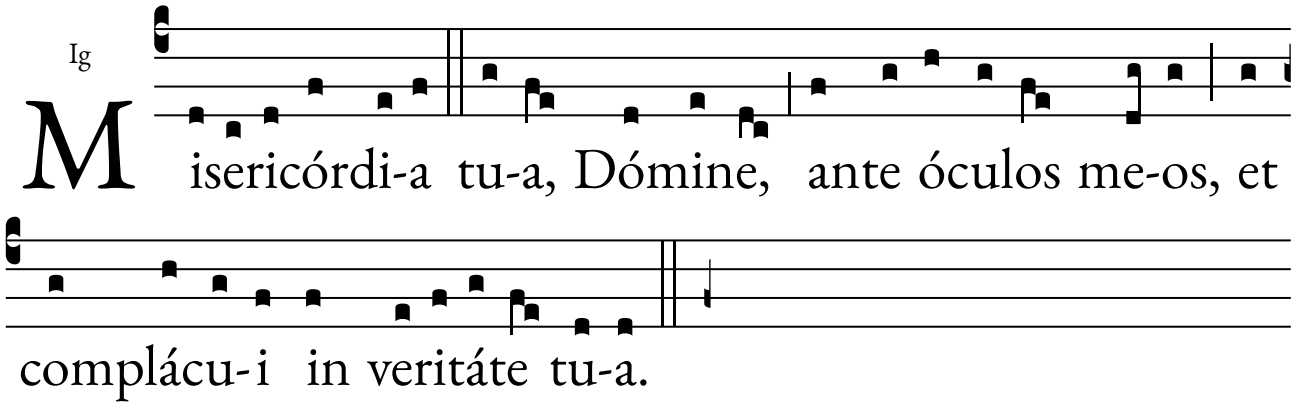
Žalm 27

K tobě volám, Pane, moje skál*o,* †
neodvrať se mlčky, **ne**o**slyš** mě, *
abych nebyl ***jak*** ti **po**hřbení.
Slyš hlas mého nářku, **když** tě **vo**lám, *
ruce spínám k tvému ***sva***to**sta**nu!
S hříšníky a zločinci mě nes*meť:* †
mluví s bližním laska**vý**mi **slo**vy, *
ale ve svém srdci ***tíh***nou **k zlé**mu.
[Těm jen odplať podle **je**jich **skut**ků, *
podle hanebností, ***kte***ré **pá**šou,
splať jim podle díla **je**jich **ru**kou, *
ať se jejich zloba ***vy***mstí **na** nich!

Nedbají na počí**ná**ní **Pá**ně, *
bez úcty jsou k dílu ***je***ho **ru**kou.
Za to všechno Pán je **sra**zí **k ze**mi, *
takže nikdy znova ***ne***po**vsta**nou.]
Sláva Pánu, že mé prosby sly*ší!* †
Pán je moje **sí**la **a** můj **štít**, *
na něho se spolé***há*** mé **srd**ce.
Pomohl mi, srdce **za**já**sa**lo, *
chvalozpěvem ***chci*** mu **dě**kovat.
Pán je všemu svému **li**du **si**lou, *
spásou svému ***Po***ma**za**nému.
Stálou pomocí buď svému li*du,* †
požehnáním **své**mu **dě**dictví, *
voď je k pastvě, pečuj ***o*** ně **pro**vždy! ∆

Během roku:
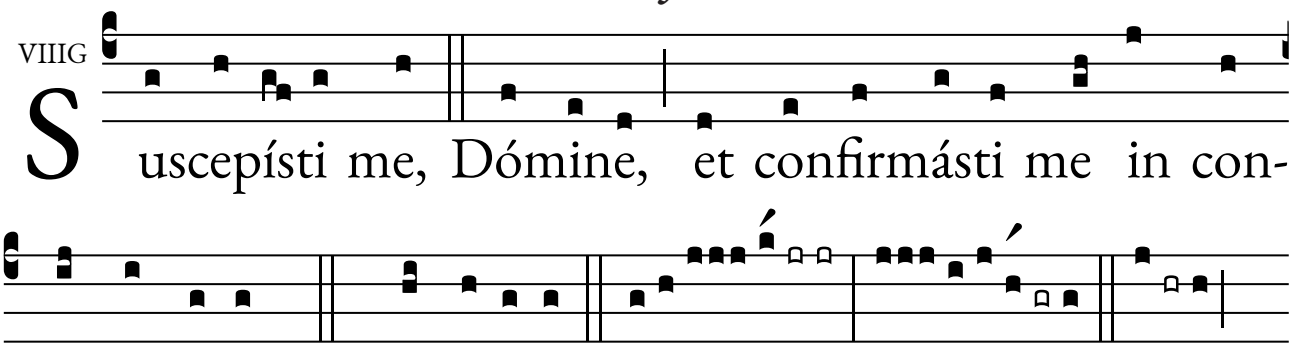
℣. 3. Na Pána || se spoléhá mé srdce, *| a přišla mi pomoc.

Verš sexta: Ulpívá stále v prachu má duše, Pane.
℟. Dle svého slova mě k životu navrať.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Uzdrav mě, Pane, *|| zhřešil jsem před tebou.
T. P. Kristus se || pro nás stal chudým, *| abychom my zbohatli, aleluja.
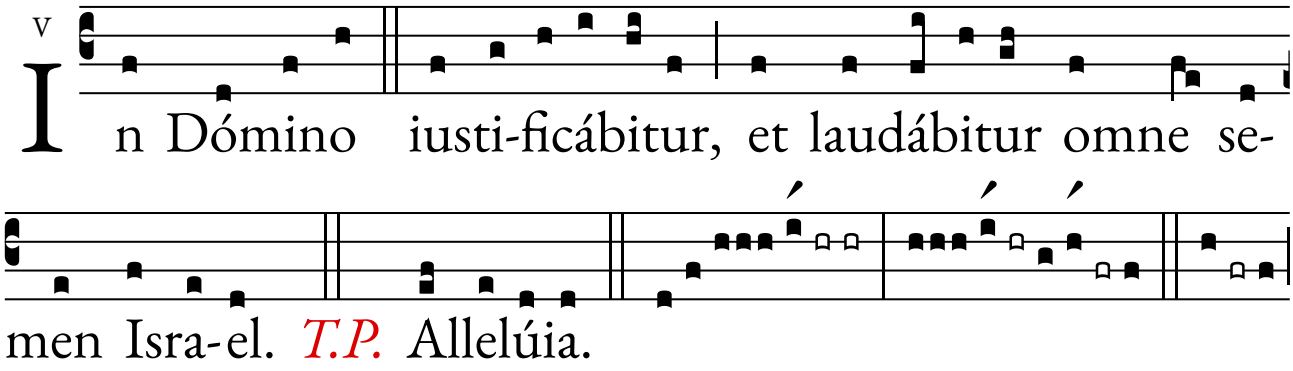
Žalm 40

Šťasten, kdo ujme se **sla**bých a **nuz**ných: *
ve zlých dnech za to ho ***za***chrá**ní** Pán.
Dá mu svou ochranu, zachová ži*vot,* †
šťastným ho učiní **na** této **ze**mi, *
nepřátelům ho ***ne***vy**dá** všanc.
Pán ho posílí **na** lůžku **stra**sti, *
ty sám mu **v ne***mo*ci **u**lehčíš.
Volám: „Smiluj se **na**de mnou, **Pa**ne, *
zhřešil jsem před tebou, ***u***zdrav **mě** zas!“
Šuškají nepřá**tel**é: „Kdy **u**mře, *
kdy jeho jméno ***za***nik**ne** již?“
Přijde-li návštěva, **na**plano **tla**chá, *
venku pak ***zle*** mě **po**mlouvá.
Všichni mí odpůrci **v skry**tu mě **ha**ní, *
smýšlejí **o** *mně* co **nej**hůře.
„Dolehla na něj **mo**rová **zká**za, *
kdo takhle lehne, ten ***ne***vsta**ne** víc.“
Ba i můj přítel, **je**muž jsem **vě**řil, *
jenž jídal můj chléb, ***mnou*** po**hr**dá.

Ty však se, Pane, **na**de mnou **smi**luj, *
z lože mě zdvihni a ***spla***tím **to** všem.
Z toho poznám tvou **ná**klonnost **ke** mně, *
když nade mnou nebude ***já***sat **můj** sok.
Mně pro mou nevinu **však** dáš **sí**lu, *
před tváří svou mi dáš ***na*** vě**ky** žít.
Buď pochválen Pán, Bůh **Izra**ele, *
na věky ***vě***ků! **Staň** se, staň! ∆

Ant. 1. Uzdrav mě, Pane, *|| zhřešil jsem před tebou.
T. P. Kristus se || pro nás stal chudým, *| abychom my zbohatli, aleluja.

2. antifona

Ant. 2. Pán nebeských zástupů || zůstává s námi, *| jest Bůh Jákobův naším ochranným hradem.
T. P. Řeka rameny || Boží město blaží, * aleluja.
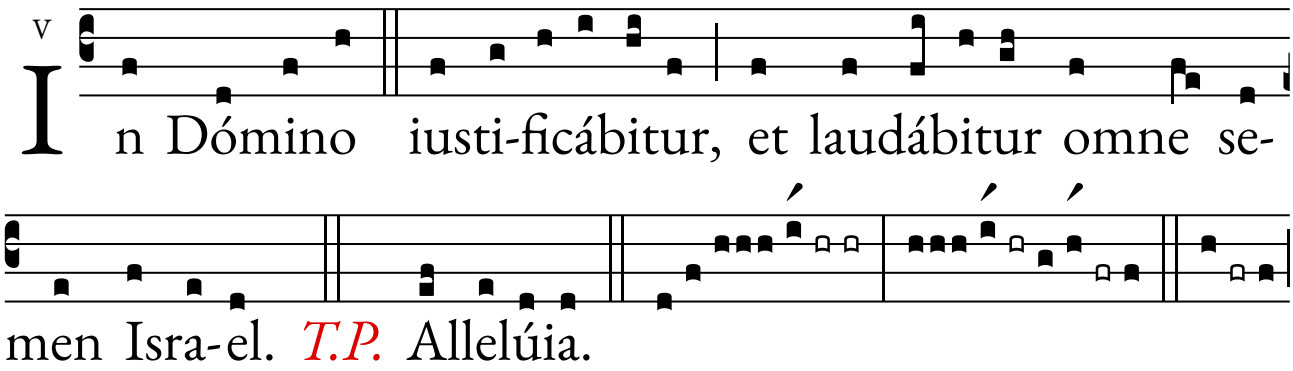
Žalm 45

Pán je nám útočištěm, **je** naší **si**lou, *
projevil se nám největší **po***mocí* **v tís**ni.
Proto nemáme strach, ať **ze**mě se **tře**se, *
ať se kácejí hory **do** *hlu*bin **mo**ře.
Ať jeho vody bouří a **vl**nami **ky**pí, *
ať se tetelí pod jejich **pří***bo*jem **ho**ry,
jen když Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
když Bůh Jákobův je naším **o***chran*ným **hra**dem.

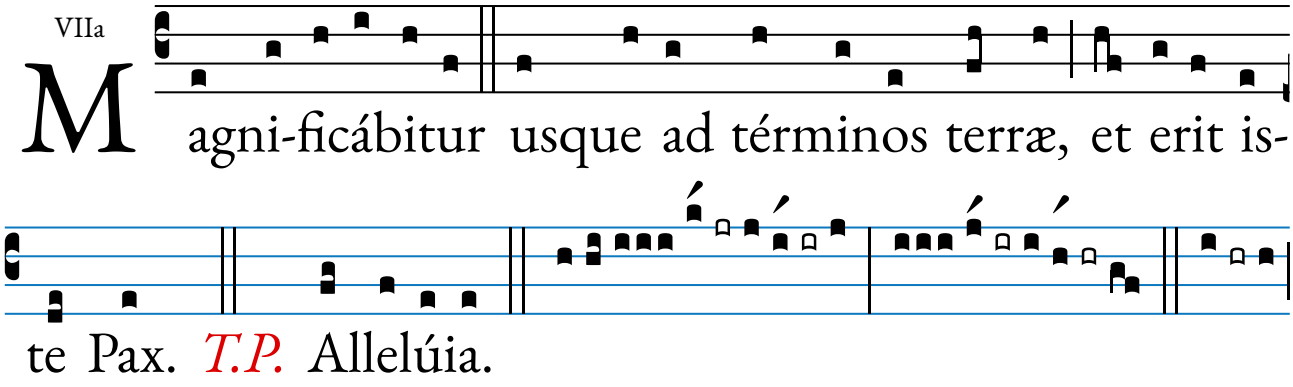
Řeka rameny Boží **měs**to **bla**ží, *
chrání svatý příbytek ***Nej***vyš**ší**ho.
Bůh v jeho středu, proto se **ne**zhroutí **ni**kdy, *
s časným úsvitem Bůh mu **na** *po*moc **chvá**tá.
Běsnily národy, otřá**sa**ly se **ří**še; *
zahřměl svým hlasem a rozsou**va***la* se **ze**mě.
Ale Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
jest Bůh Jákobův naším **o***chran*ným **hra**dem.
Pojďte a bedlivě pohleďte **na** skutky **Pá**ně, *
toho, jenž úžas šíří **po** *ce*lé **ze**mi!
Válkám on činí přítrž až **k hra**nicím **ze**mě, *
luky a oštěpy láme, **spa***lu*je **ští**ty.
„Ustaňte přece a ve mně **u**znejte **Bo**ha, *
jenž stojí nad všemi národy, **nad** *ce*lou **ze**mí!“
Neboť Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
jest Bůh Jákobův naším **o***chran*ným **hra**dem. Δ

Ant. 2. Pán nebeských zástupů || zůstává s námi, *| jest Bůh Jákobův naším ochranným hradem.

T. P. Řeka rameny || Boží město blaží, * aleluja.

3. antifona

℣. 3. Všechny národy || přijdou, Pane, *| a budou se před tebou klanět.
T. P. Zpívejme Pánu, *|| je vznešený a slavný, aleluja.

Kantikum *Zj 15, 3–4*

Veliké a podivuhodné **jsou** tvé **skut**ky, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný!
Spravedlivé a věrné **jsou** tvé **ces**ty, *
***Krá**li **vě**ků.
Kdo by ti, Pane, **ne**vzdával **úc**tu, *
kdo by nesla***vil*** tvé **jmé**no?
Neboť ty jediný jsi sva*tý*, †
a všechny národy přijdou a budou se **před** tebou **kla**nět, *
protože se zjevily tvé spraved***li**vé **sou**dy. Δ

℣. 3. Všechny národy || přijdou, Pane, *| a budou se před tebou klanět.
T. P. Zpívejme Pánu, *|| je vznešený a slavný, aleluja.

SOBOTA PRVNÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Během roku:

A/ 1. Kdo se poníží || jako dítě, *| ten je v nebeském království největší.

Žalm 130

Pane, nejsem **pyš**né **my**sli, *
nepohlížím ***do*** vy**so**ka,
nebažím po **vel**kých **vě**cech, *
které ***nad*** mou **sí**lu jsou.
Ztišil, zklidnil **jsem** své **srd**ce. *
Jako dítě ***v klí***ně **mat**ky,
jako dítě **zko**nejše**né** *
ztichla ***ve*** mně **du**še má.
Izraeli, **dou**fej **v Pá**na *
nyní, ***vždy*** a **na** věky! Δ

A/ 1. Kdo se poníží || jako dítě, *| ten je v nebeském království největší.
A/ 2. Můj Bože, || v upřímnosti srdce * jsem obětoval všecko.

Žalm 131
I

Na Davida se, **Pa**ne, **roz**pomeň, *
na všechnu jeho náma***hu*** a **pé**či,
na to, jak slavně **Pá**nu **pří**sahal, *
mocnému Jákobovu ***pev***ně **slí**bil:
„Nevkročím ve stan **své**ho **pří**bytku, *
na lože neulehnu ***k od***po**čin**ku,
ani své oči **u**snout **ne**nechám, *
ani svým víčkům spánek ***ne***po**pře**ji,

než Pánu najdu **mís**to **pří**hodné, *
příbytek pro mocného ***Já***ko**bo**va!
V Efratě slyše**li** jsme **o** arše, *
na polích jaárských pak ***jsme*** ji **naš**li.
Vejděme nyní **v je**ho **pří**bytek, *
skloňme se k zemi před pod***no***ží **je**ho!
Vstaň, Pane, vejdi **tam**, kde **bu**deš dlít, *
ty i tvá vznešená a ***slav***ná **ar**cha!
Právo a řád buď **rou**chem **kně**ží tvých, *
radostně ať ti jása***jí*** tví **vě**rní!
Pro svého služeb**ní**ka **Da**vida *
pomazaného svého ***ne***od**mí**tej! Δ

Ant. 2. Můj Bože, || v upřímnosti srdce * jsem obětoval všecko.
Ant. 3. Přísahal pevně || Davidovi Pán, *| jeho království upevnil navěky.

II

Přísahal pevně **Da**vi**do**vi Pán, *
od svého slibu nikdy ***ne***u**stou**pí:
„Na trůně tvém dám **slav**ně **za**sednout *
dědici, který z tvého ***tě***la **vzej**de.
A jestli budou **tvo**ji **sy**nové *
mé smlouvy dbát a řádů, ***jimž*** je **u**čím,
dám pak i jejich **sy**nům **za**sednout *
pro věčné časy na trů***ně*** tvé **vlá**dy.“
Tak vpravdě Sión **so**bě **zvo**lil Pán, *
jej přál si navždy za síd***lo*** své **vlá**dy:
„Toto je na vě**ky** můj **pří**bytek, *
zde budu sídlit v místě ***vy***tou**že**ném.
Pokrmu jeho **ště**dře **po**žehnám *
a chlebem budu sytit ***je***ho **chu**dé.
Odění spásy **je**ho **kně**žím dám, *
jásat a plesat budou ***je***ho **vě**rní.

Tady moc Davi**do**vu **roz**hojním, *
pomazanému svému ***svět***lo **zjed**nám.
Dám jeho nepřá**te**lům **z han**by šat, *
on sám se bude skvít mým ***di***a**dé**mem.“ ∆

Ant. 3. Přísahal pevně || Davidovi Pán, *| jeho království upevnil navěky.
V. Pojďte a bedlivě pohleďte na skutky Páně.
R. Toho, jenž úžas šíří po celé zemi.

Silné liturgické doby:

Ant. 1 Zpívejte Pánu, *|| vzpomeňte si na divy, jež konal. (T. P. Aleluja.)

Žalm 104
I

Slavte Pána, ctěte **je**ho **jmé**no, *
zjevte jeho ***dí***la **ná**rodům.
Zpívejte mu, na stru**nách** mu **hrej**te, *
všechny jeho ***di***vy **hlá**sejte!
Honoste se jeho **sva**tým **jmé**nem! *
Ať se radu***jí,*** kdo **Pá**na ctí!
Dbejte o Pána a **je**ho **sí**lu, *
stále hledej***te*** jen **je**ho tvář!
Vzpomeňte si na di**vy**, jež **ko**nal, *
znamení a ***sou***dy **z je**ho úst,
rode jeho sluhy **A**bra**há**ma, *
děti vyvo***len***ce **Já**koba!
Jenom on, jen Pán je **na**ším **Bo**hem, *
jeho soudy ***přes*** veš**ke**rou zem.
On je provždy pamět**liv** své **smlou**vy, *
pro sta poko***le***ní **dal** svůj slib,
smlouvy uzavřené **s A**bra**há**mem, *
přísahy, co ***I***zá**ko**vi dal.
Zákonem ji určil **pro** Já**ko**ba, *
věčnou smlouvou ***pro*** Iz**ra**ele.

Řekl: „Dám ti kana**nej**skou **ze**mi *
za určený ***ú***děl **dě**dičný.“
Že jich počtem bylo **do**sud **má**lo, *
maloučko, a ***hos***ty **by**li tam,
od národa k náro**du** se **táh**li, *
z jedné říše ***me***zi **ji**ný lid,
nedovolil niko**mu** je **tisk**nout, *
mnohé krále ***ztres***tal **kvů**li nim:
„Nedotknete se mých **po**ma**za**ných, *
neublížíte mým **pro**rokům!“ Δ

Ant. 1 Zpívejte Pánu, *|| vzpomeňte si na divy, jež konal. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Pán neopustil || spravedlivého, když byl prodán, *|
a vysvobodil ho z ruky hříšníků. (T. P. Aleluja.)

II

Když na zem **svo**lal **hla**domor, *
odňal jí ***vše***chen **ži**vý chléb,
jednoho **po**slal **před** nimi: *
Josef byl ***pro***dán **v o**troctví.
Nohy mu **pou**ty **svá**zali, *
sevřeli ***hrd***lo **do** železz,
až jeho **slo**vo **spl**něno *
a výrok ***Pá***ně **po**tvrzen.
Tu králi **vnu**kl **pu**stit jej: *
pán náro***dů*** mu **vol**nost dal.
K řízení **svě**řil **mu** svůj dům *
a do správ***y*** svůj **ma**jetek.
Dle svého **měl** vést **kní**žata *
a rádce ***u***čit **moud**rosti. Δ

Ant. 2. Pán neopustil || spravedlivého, když byl prodán, *|
a vysvobodil ho z ruky hříšníků. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Pán měl v paměti || svůj svatý slib *| a vyvedl svůj národ
v radosti. (T. P. Aleluja.)

III
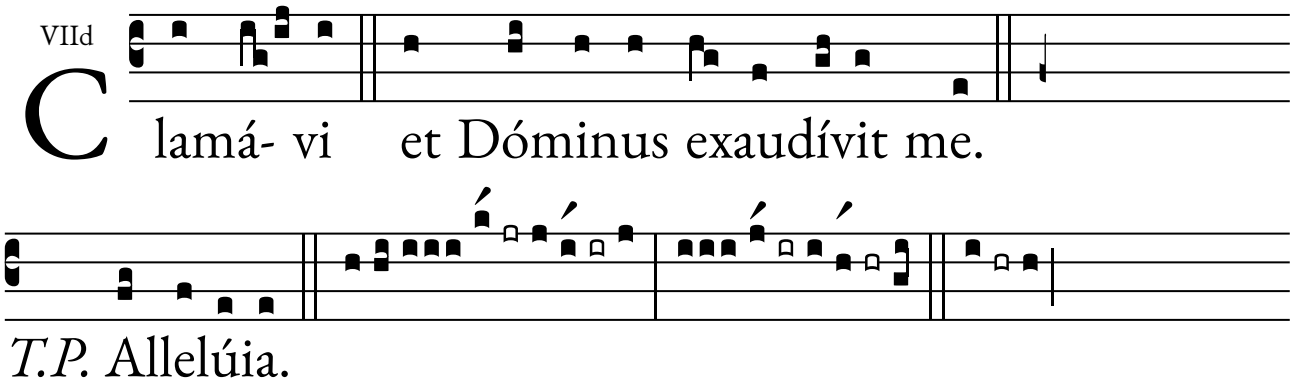
I přišel do E**gyp**ta **I**zrael, *
byl Jákob hostem ***v ze***mi **Chá**mově.
A v ní Pán mocně **roz**mno**žil** svůj lid, *
až ten byl silněj***ší*** než **do**mácí.
V těch vzbudil proti **své**mu **li**du zášť, *
zákeřnost proti ***slu***žeb**ní**kům svým.
Pak poslal svého **slu**hu **Moj**žíše *
a Árona, jejž ***sám*** si **vy**volil.
Činili jeho **di**vy **v E**gyptě, *
znamení mocná ***v ze***mi **Chá**mově!
Sám seslal temno**ty**, a **by**la tma, *
oni však jeho ***slov*** dbát **ne**chtěli.
Proměnil tedy **je**jich **vo**dy v krev *
a ryby v nich jim ***ne***chal **po**hynout.
Celá zem hemži**la** se **žá**bami, *
až do královských ***kom***nat **na**lezly.
Přikázal – přile**tě**ly **ro**je much, *
přeplněn komá***ry*** byl **kaž**dý kout.
Namísto deště **se**slal **pří**val krup, *
po celé zemi ***bles***ky **pla**nuly.
Vinice, fíkov**ní**ky **po**tloukl, *
zporážel stromy ***v je***jich **kra**jinách.
Přikázal – vpadly **mra**ky **ko**bylek *
a nespočetné ***spou***sty **sa**rančí.
Zničily v zemi **všech**no **ze**lené, *
zničily vše, co ***po***le **zro**dila.
Zahubil jim vše **pr**vo**ro**zené, *
prvotiny všech ***je***jich **plod**ných sil.
Se zlatem, stříbrem **svůj** lid **vy**vedl, *
a v jejich kmenech ***ni***kdo **ne**stonal.
Egypt byl jejich **od**cho**du** jen rád, *
neboť mu byli ***le***da **pro** postrach.

I zaclonil je **hus**tým **ob**lakem *
a plamenem jim ***svít***il **za** noci.
Žebrali na něm – **dal** jim **kře**pelky, *
nebeským chlebem ***sy***til **lač**nící.
Rozrazil skálu – **vo**da **vy**tryskla *
a proudem rozli***la*** se **do** pouště.
Neboť měl v paměti svůj **sva**tý slib, *
jak ho dal kdysi ***A***bra**há**movi.
Vyvedl národ, **jenž** se **ra**doval, *
své vyvolené, ***kte***ří **já**sali.
A daroval jim **kra**je **po**hanů, *
majetku náro***dů*** se **zmoc**nili,
aby pak žili **v je**ho **zá**koně, *
zachovávali ***je***ho **pří**kazy. △

℣. 3. Pán měl v paměti || svůj svatý slib *| a vyvedl svůj národ v radosti. (T. P. Aleluja.)

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Hned s úsvitem || se mé oči * obracejí k tobě.
T. P. Ve svém milosrdenství *|| uděl mi život, Pane, aleluja.
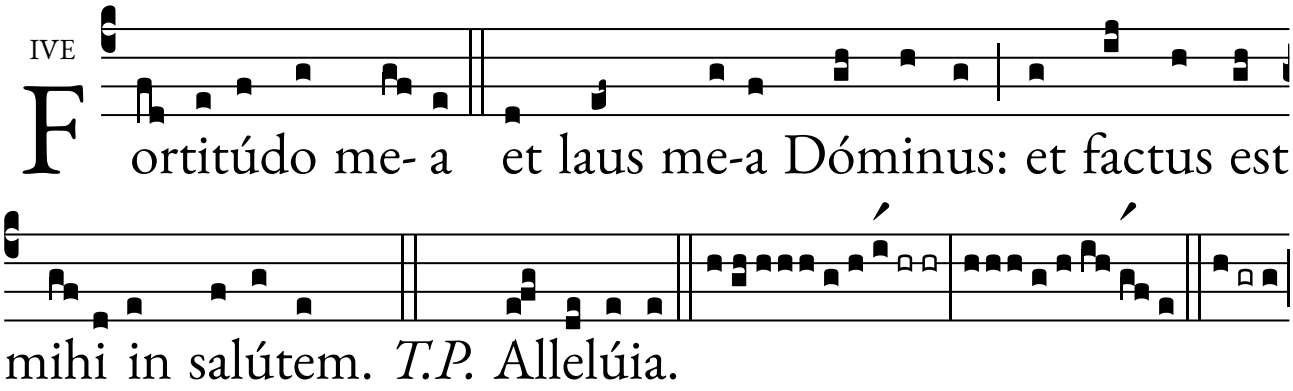
Žalm 118

ר

Ze srdce volám, **vy**slyš mě, **Pa**ne, *
poslušen budu tvých ***při***ká**zá**ní!
Volám k tobě, **chraň** mě a **za**chraň, *
budu tvé příkazy **po***cti*vě **pl**nit.
S úsvitem přicházím, **o** pomoc **pro**sím, *
s důvěrou spoléhám ***na*** tvé **slo**vo.
Oči mé bdí už **před** noční **hlíd**kou, *
hloubat chci o tvém ***roz***hod**nu**tí.
Slyš můj hlas ve svém **mi**losr**den**ství, *
uděl mi život **po***dle* své **vů**le!
Blíží se ti, kdo mi **ú**klady **stro**jí, *
vzdáleni přitom **zá***ko*nu **tvé**mu.
Zato však ty jsi mi **na**blízku, **Pa**ne, *
věrně platí tvá **u***sta*no**ve**ní.
Z výroků tvých už **dáv**no jsem **po**znal, *
že jsi je stanovil **na** *všech*ny **vě**ky. Δ

℣. 1. Hned s úsvitem || se mé oči * obracejí k tobě.
T. P. Ve svém milosrdenství *|| uděl mi život, Pane, aleluja.

2. antifona
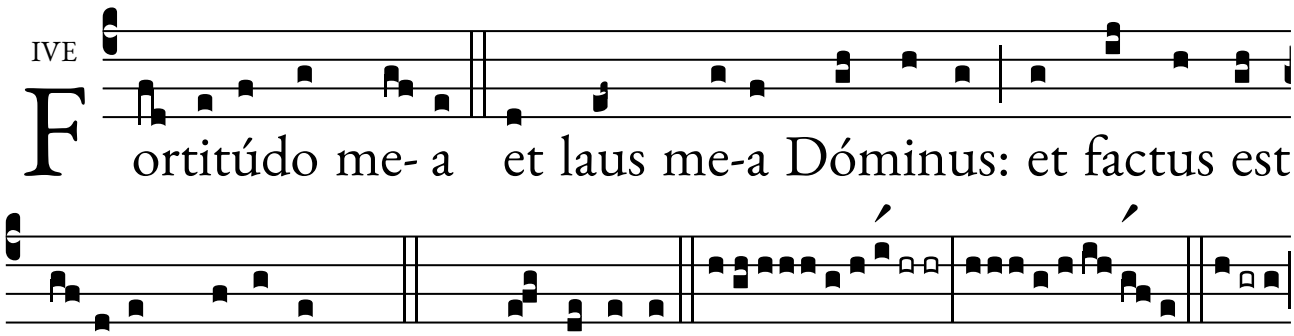

℣. 2. Mou silou i chválou je Pán, *|| a stal se mi zachráncem.
T. P. Ti, kdo zvítězili, †|| zpívali píseň Mojžíše, Božího služebníka, *| a píseň Beránkovu, aleluja.

Kantikum *Ex 15, 1–4a.8–13.17–18*

Zpívejme Pánu: je vznešen**ý** a **slav**ný, *
koně i s jezdcem ***sme***tl **do** moře.
Mou silou i **chvá**lou **je Pán**; *
a **stal** *se* mi **za**chráncem.
On je můj Bůh, a **já** ho **ve**lebím, *
Bůh mého otce, a já ho ***vy***vy**šu**ji.
Pán je hrdinný bo*jovník,* †
jeho jméno je **Vše**mo**hou**cí. *
Faraonovy vozy i jeho vojsko ***sme***tl **do** moře.
Závan tvého hněvu navršil vo*dy,* †
vlny se jako hráz **za**sta**vi**ly, *
objevila se hluboká cesta ***stře***dem **mo**ře.
Nepřítel řekl: Pustím se za nimi a **dože**n**u** je, *
rozdělím si kořist a uko***jím*** svou **du**ši,
vyta**sím meč** *
a má ruka ***si*** je **po**drobí.
Tys ale dal zavanout svému dechu a zavali**lo** je **mo**ře, *
potopili se jak olovo **v mo***hut*ných **vo**dách.

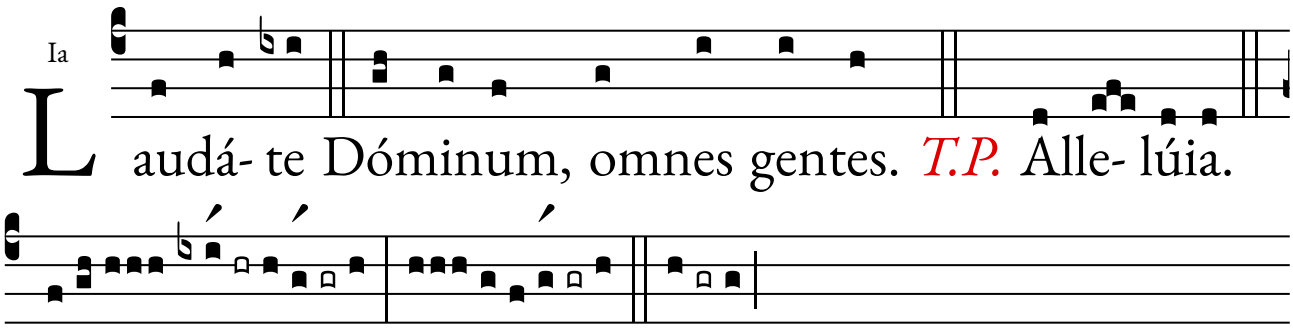
Kdo z mocných se ti podobá, Pa*ne?* †
Kdo je ti podobný vznešeno**stí** a **sva**tostí, *
tobě, strašlivému a slavnému, který ***dě***lá **di**vy?
Vztáhl jsi pravici, a **zhlt**la je **ze**mě. *
A milosrdně jsi vodil tento lid, **kte***rý* jsi **za**chránil.
Provázel jsi **ho** svou **mo**cí *
až k svému **sva***té*mu **pří**bytku.
Uvedl jsi jej a štípil **na** své **ho**ře, *
na pevném místě, které sis, Pane, připravil ***za*** o**by**dlí,
za svou svatyni, k níž jsi, Pane, **po**ložil **zá**klady. *
Pán kraluje **na** *vě*ky, **vždyc**ky. Δ

Ant. 2. Mou silou i chválou je Pán, *|| a stal se mi zachráncem.
T. P. Ti, kdo zvítězili, †|| zpívali píseň Mojžíše, Božího služebníka, *| a píseň Beránkovu, aleluja.

mihi in salútem. *T.P.* Allelúia.

3. antifona

Ant. 3. † *Pronáší se po žalmu.*
T. P. Nad námi mocná || jeho milost, * aleluja.
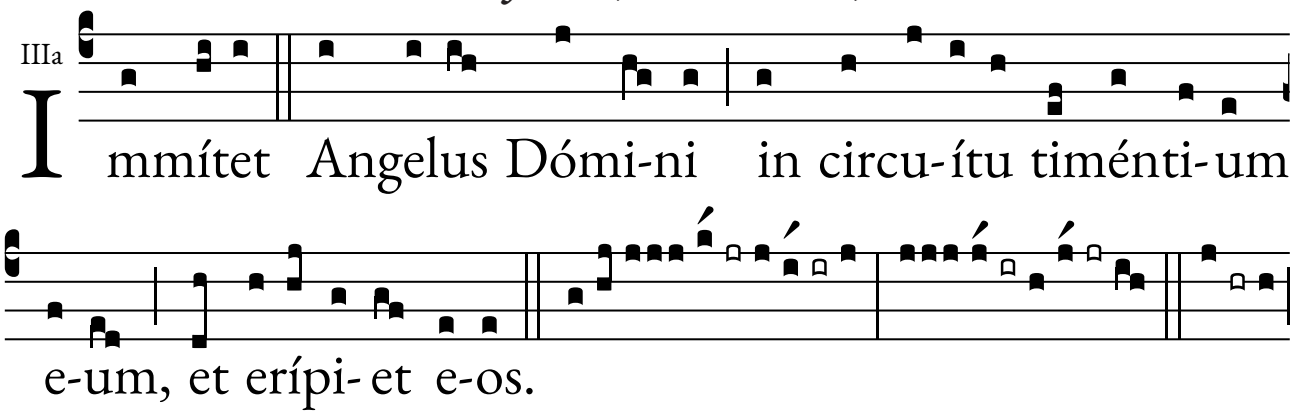
Žalm 116

Velebte Pána, **všich**ni **li**dé, *
slavte ho, ***všech***ny **ná**rody!
Nad námi mocná **je**ho **mi**lost *
a věrnost ***Pá***ně **na** věky. Δ

Ant. 3. Velebte Pána, *|| všichni lidé.
T. P. Nad námi mocná || jeho milost, * aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Voď mě, Pane, *|| stezkou svých příkazů.

Žalm 118

ה

Cestu tvých zásad, **Pa**ne, mi **u**kaž, *
abych jí k svému **pro***spě*chu **krá**čel.
Osvěť mě, abych si **vští**pil tvůj **zá**kon *
a byl ho poslušen **z ce***lé*ho **srd**ce.
Stezkou svých příkazů **voď** mě **stá**le, *
neboť jen ta je mým ***po***těšením.
Nakloň mé srdce k tvým **při**ká**zá**ním, *
nikoli k dychtění **po** *hmot*ném **zis**ku.
Pohledů na marnost **u**chraň mé **o**či, *
na cestě své mě **ži***vo*tem **ob**dař.
Splň svůj slib svému **slu**žeb**ní**ku, *
jak jsi jej dal svým ***vy***zna**va**čům.
Odvrať potupu, **kte**ré se **hro**zím, *
neboť tvé výroky **vždy***cky* jsou **do**bré.
Vždyť toužím po tvých **u**stano**ve**ních, *
život mi dej svou **spra***ve*dl**no**stí. Δ

Během roku:

℣. 1. Voď mě, Pane, *|| stezkou svých příkazů.
℣. 2. Kdo hledá Pána, *|| v ničem nemá nouzi.

Žalm 33

I

Já budu stále dobro**ře**čit **Pá**nu, *
vždycky v mých ústech bude ***je***ho **chvá**la.
Jen Pánem ať se hono**sí** má **du**še, *
ať slyší pokorní a ***ra***du**jí** se.
Velebit pojďte Pána **spo**lu **se** mnou, *
společně vzdejme chválu ***je***ho **jmé**nu!
Hledal jsem Pána s prosbou – **vy**sly**šel** mě, *
ze všech mých úzkostí mě ***vy***svo**bo**dil.
Vzhlédněte k němu, ať se **roz**jas**ní**te, *
a nikdy tvář vám neza***chmu***ří **han**ba.
Zavolal ubožák a **Pán** ho **sly**šel, *
a pomohl mu ze všech ***je***ho **stras**tí.
Buduje pevnou hradbu **an**děl **Pá**ně *
kol jeho věrných, od zlé***ho*** je **chrá**ní.
Zkuste a poznáte, jak **Pán** je **do**brý, *
a šťasten, kdo se uchy***lu***je **k** **ně**mu.
Bojte se Pána, kdo ho **vě**rně **ctí**te: *
kdo bázeň z Boha má, nic ***ne***po**strá**dá.
Boháči zchudli a teď **hla**do**vě**jí: *
kdo hledá Pána, v ničem ***ne***má **nou**zi. ∆

Během roku:

Ant. 2. Kdo hledá Pána, *|| v ničem nemá nouzi.
Ant. 3. Hledej pokoj *|| a zachovávej ho.

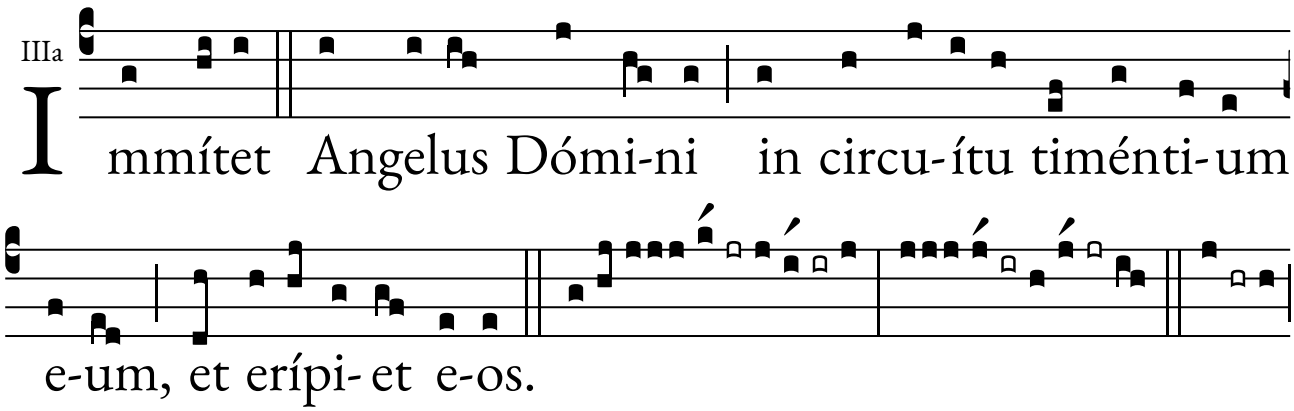
II

Pojďte, mé děti, ke mně **blíž** a **sly**šte, *
budu vás učit, co je ***bá***zeň **Bo**ží.
Kdo z vás má život v oprav**do**vé **lás**ce, *
kdo touží po dnech napl***ně***ných **štěs**tím?
Ať udržuje jazyk **od** špat**no**sti *
a svoje ústa od fa***leš***ných **ře**čí,

ať zlého zanechá a **ko**ná **do**bro, *
snaží se o pokoj a ***za***cho**vá** jej!
Vždyť oči Páně hledí **k spra**ved**li**vým *
a jeho uši slyší ***je***jich **pros**by.
Na zlé však pohlíží tvář **Pá**ně **s hně**vem, *
památky po nich v zemi ***ne***zů**sta**ne.
Když spravedliví vola**jí**, Pán **sly**ší *
a ze všech soužení je ***za***chra**ňu**je.
Zkroušeným srdcím vždycky **Pán** je **blíz**ko, *
zlomené na duchu vždy ***za***se **vzpří**mí.
Přemnoho strastí mívá **spra**ved**li**vý, *
jenomže Pán ho ze všech ***vy***svo**bo**dí.
Střeží a chrání všechny **je**ho **kos**ti, *
a ani jedinou mu ***ne***dá **zlo**mit.
Bezbožné zato zloba **u**štve **k smr**ti, *
trest čeká ty, kdo křivdí ***spra***ved**li**vým.
Duše svých věrných Pán vždy **vy**svo**bo**dí, *
nepozná trest, kdo v něho ***dů***vě**ře**uje. Δ

Během roku:

℣. 3. Hledej pokoj *|| a zachovávej ho.
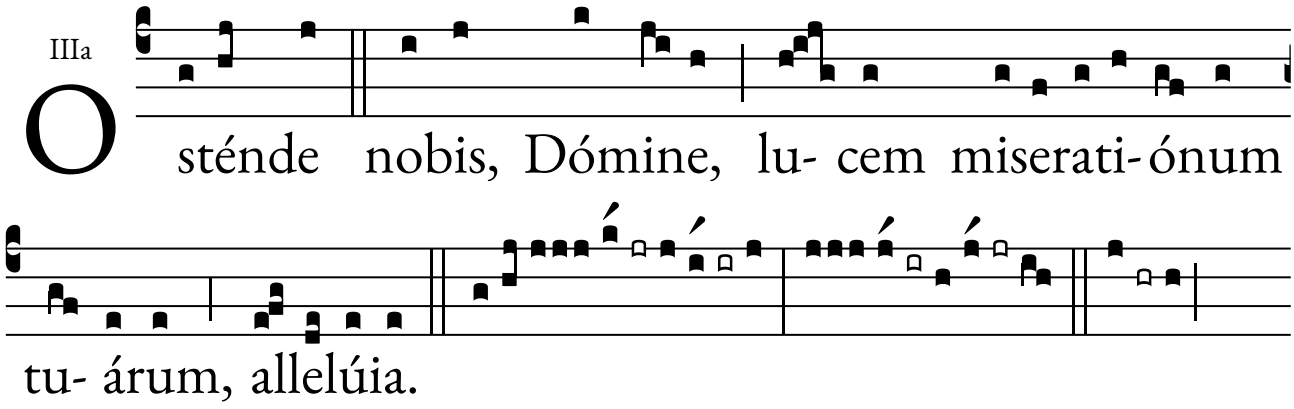

Verš sexta: Očisť mě, Pane, od vin, jež jsou skryty.
℟. A uchraň svého služebníka pýchy.

NEDĚLE DRUHÉHO TÝDNE

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

℣. 1. Mým krokům || svítilnou * je tvé slovo, Pane, aleluja.

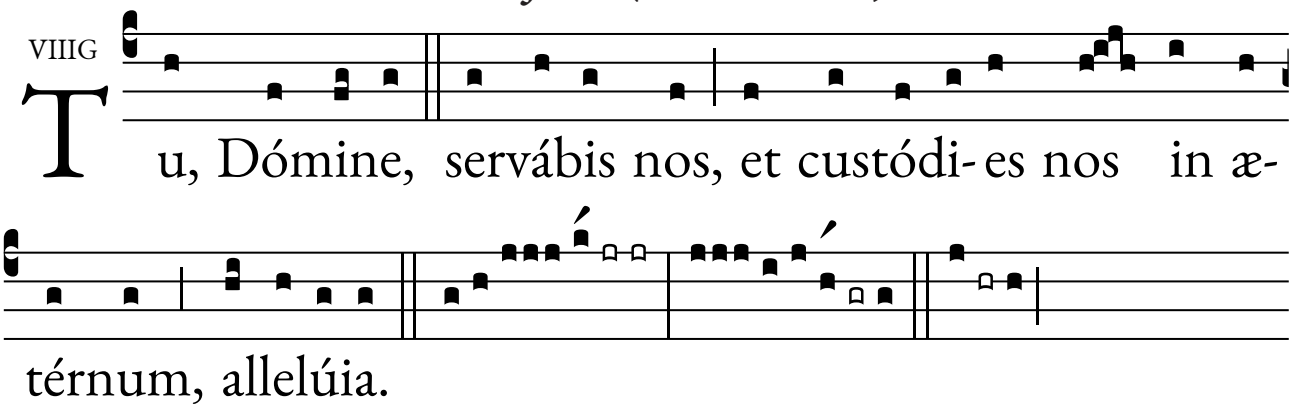
Žalm 118

Mým krokům svítilnou **je** tvé **slo**vo, *
ono mi cestu ***o***svět**lu**je.
Dal jsem přísahu, **ta**ké ji **pl**ním, *
dbát všech tvých správných ***roz***hod**nu**tí.
Těžce svou bídou jsem **su**žován, **Pa**ne, *
dle svého slova mi **za***cho*vej **ži**vot!
Sliby mých úst, Pane, **las**kavě **přij**mi, *
pouč mě o svých ***roz***hod**nu**tích.
Stále můj život je **o**hrožen **zká**zou, *
já na tvůj zákon však **ne***za*po**mí**nám.
Ať na mne bezbožní **ná**strahy **lí**čí, *
z cesty tvých příkazů ***ne***za**blou**dím.
Svědectví tvá jsou mým **dě**dictvím **pro**vždy, *
neboť jsou radostí ***mé***ho **srd**ce.
Srdce jsem přiměl tvé **zá**sady **pl**nit, *
v tom je odměna **na** *věč*né **ča**sy. Δ

Během roku:

℣. 1. Mým krokům || svítilnou * je tvé slovo, Pane, aleluja.

2. antifona (během roku)
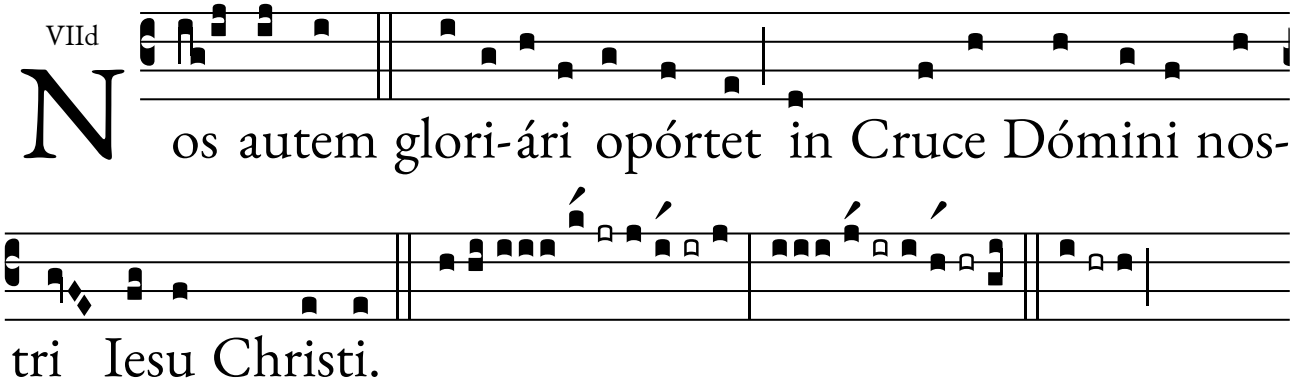

℣. 2. Pane, || naplň mě radostí * ze své tváře, aleluja.

Žalm 15

Zachovej mě, Bože, **dou**fám **v te**be. *
Říkám Pánu: „Jenom ***tys*** mé **bla**ho!“
Na nic nejsou všichni **bůž**ci **ze**mě, *
ať je slaví ***je***jich **cti**telé,
ať si svoje modly rozmnožu*jí!* †
Nepodám jim **o**běť **kr**vavou, *
nikdy jejich ***jmé***na **ne**vyřknu!
Pán je vše, co mám, on **je** můj **ú**děl. *
Osud můj máš ***v ru***kou **je**nom ty!
V zemi překrásné já **mám** svůj **po**díl, *
z hloubi blaží ***mě*** mé **dě**dictví.
Dobrořečím Pánu, **že** mi **ra**dí, *
že mi k srdci ***mlu***ví **za** noci.
Upínám své oči **stá**le **k Pá**nu, *
je-li při mně, ***ne***za**ko**lísám.
Srdce mé se těší, **du**še **já**sá, *
ba i tělo ***tr***vá **v bez**pečí.
Nezanecháš v podsvětí mou du*ši,* †
nedopustíš, aby **měl** tvůj **vě**rný *
v temnou říši ***mrt***vých **po**hlížet.
Stezku života mi ukazu*ješ:* †
naplněnou radost **před** tvou **tvá**ří, *
po tvé pravi***ci** slast **na** věky. Δ ℣.

3. antifona (během roku)

℣. 3. Při Ježíšově jménu || musí pokleknout každé koleno *| na nebi i na zemi, aleluja.

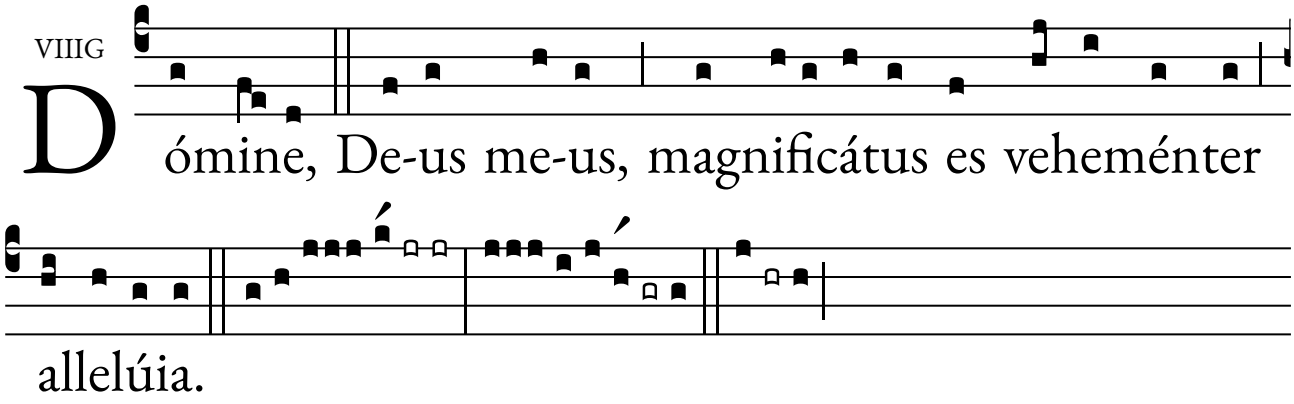
Kantikum *Flp 2, 6–11*

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou **při**ro**ze**nost, *
nic nelpěl na své vznešenosti, že je ***rov***ný **Bo**hu,
ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebn*íka* †
a stal se jako **je**den **z li**dí, *
navenek byl jako každý ***ji***ný **čl**o**v**ěk.
Ponížil se a byl poslušný až **k smr**ti, *
a to ***k smr***ti **na** kříži.
Proto také ho Bůh po*výšil* †
a **dal** mu **jmé**no *
nad každé ***ji***né **jmé**no,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout **kaž**dé **ko**leno *
na nebi, na ze***mi*** i **v pod**světí,
a každý jazyk musí k slávě Boha **Ot**ce **vy**znat: *
Ježíš ***Kris***tus **je** Pán. ∆

℣. 3. Při Ježíšově jménu || musí pokleknout každé koleno *| na nebi i na zemi, aleluja.

MODLITBA SE ČTENÍM

1. antifona (během roku)

℣. 1. Pane, můj Bože, || oděl ses krásou a vznešeností, *| jako pláštěm světlem se halíš. (*během roku:* Aleluja.)

Žalm 103
I

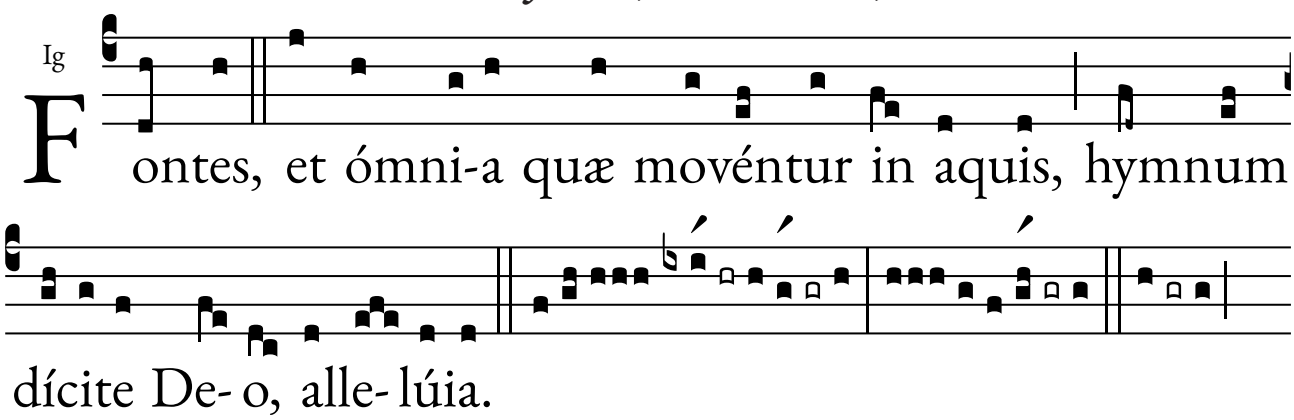
Dobrořeč Pánu, **chval** jej, má **du**še! *
Pane, můj Bože, jsi **na***de*vše **vel**ký,
oděný krásou a **vzne**še**no**stí, *
jako pláštěm **svět***lem* se **ha**líš.
Nebesa pneš jak **sta**novou **plach**tu, *
síně své zbudovals ***nad*** vo**da**mi,
z letících mračen si **po**voz **či**níš, *
na křídlech větru se ***k ze***mi **snáš**íš,
vichry si bereš **za** svoje **pos**ly, *
plameny za své ***slu***žeb**ní**ky.
V základech mocných jsi **u**pevnil **ze**mi, *
takže až do věků **ne***za***ko**lí**s**á.
Pramoře jako **rou**chem ji **kry**lo, *
vody stály až ***nad*** ho**ra**mi.
Před tvou hrozbou **stá**hly se **zpát**ky, *
prchaly před hlasem ***tvé***ho **hro**mu.
Vzestouply do hor, **do** dolin **kles**ly, *
na místa, která **ty** *jsi* jim **ur**čil.

Dal jsi jim hranici, **přes** kterou **ne**smí, *
aby zas nemohly **za***pla*vit **ze**mi.
Pramenům kázal jsi **v po**tocích **sté**kat, *
v údolích mezi **ho***ra*mi **ply**nout.
Všechnu zvěř polní **na**pá**je**jí, *
divocí osli **ha***sí* v nich **ží**zeň.
Při nich pak hnízdí **ne**beské **ptac**tvo, *
větvovím stromů ***zní*** je**ho** zpěv. Δ

Během roku a v době postní:

℣. 1. Pane, můj Bože, || oděl ses krásou a vznešeností, *| jako pláštěm světlem se halíš. (*během roku:* Aleluja.)

2. antifona (během roku)

℣. 2. Pán vydává || ze země chléb i víno, *| jež člověku potěší srdce. (*během roku:* Aleluja.)

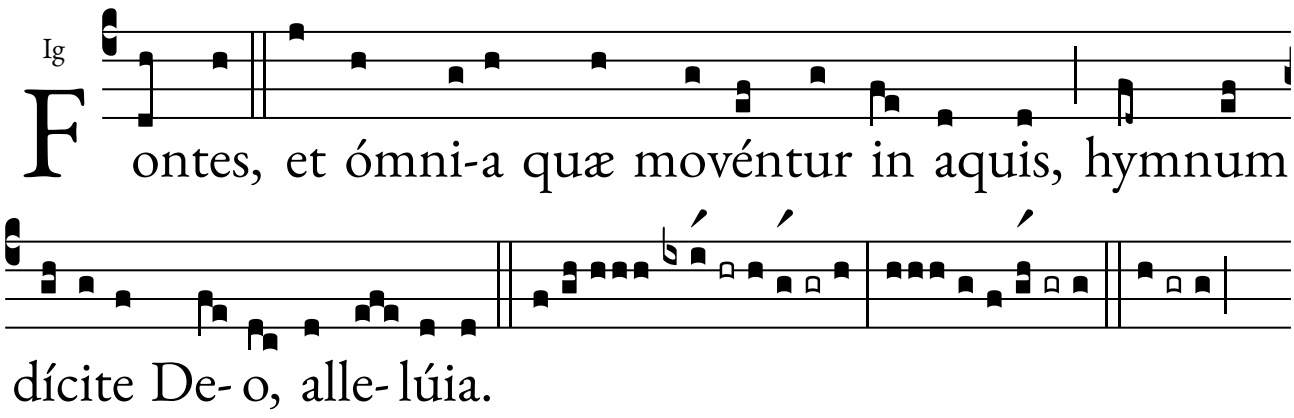
II

Z oblačných sídel **na**pájíš **ho**ry, *
vláhu z tvých komor zem **do***sy*ta **pi**je.
Dáváš růst píci, jíž **stá**da se **ži**ví, *
rostlinám, které jsou **k u***žit*ku **li**dem;
vydáváš pro ně **ze** ze**mě chléb**, *
který dodává **člo***vě*ku **sí**ly,
víno, jež člověku **po**těší **srd**ce, *
že se mu tvář jak **o***le*jem **svít**í.
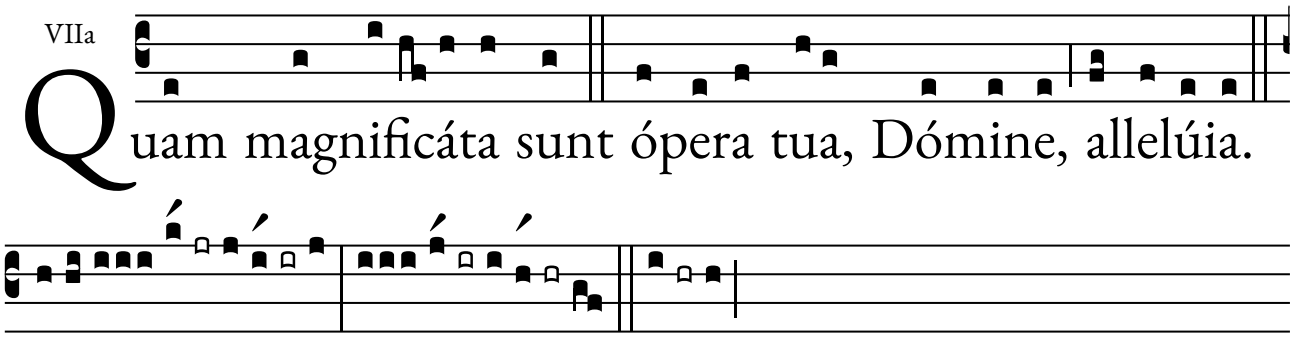
Dosyta pije i **stro**moví **Pá**ně, *
libánské cedry, jež ***sá***zel **on** sám.
V nich pak si ptáci **sta**vějí **hníz**da, *
v cypřiších domov si ***u***dě**lal** čáp.
Horské štíty **kam**zíkům **pa**tří, *
ve skalách jezevci ***na***šli **si** skryt.
Měsíc jsi učinil **mě**řidlem **ča**su, *
slunce pak ví, kdy ***za***pa**dat** má.
Když sešleš soumrak a **se**tmí se **na** noc, *
začne v ní obcházet ***di***vo**ká** zvěř.
Lvíčata s řevem si **žá**dají **ko**řist, *
od Boha **če***ka***jí** **po**krm svůj.
Když slunce vychází, **stáh**nou se **o**pět, *
ulehnou do svých ***dou***pat **a** nor.
Tehdy pak člověk **vy**kročí **k prá**ci, *
aby v ní setrval ***po*** **cel**ý den. ∆

Během roku a v době postní:

℣. 2. Pán vydává || ze země chléb i víno, *| jež člověku potěší srdce.
(*během roku:* Aleluja.)

3. antifona (během roku)

℣. 3. Bůh se díval || na všechno, co udělal, *| a bylo to velmi dobré.
(*během roku:* Aleluja.)
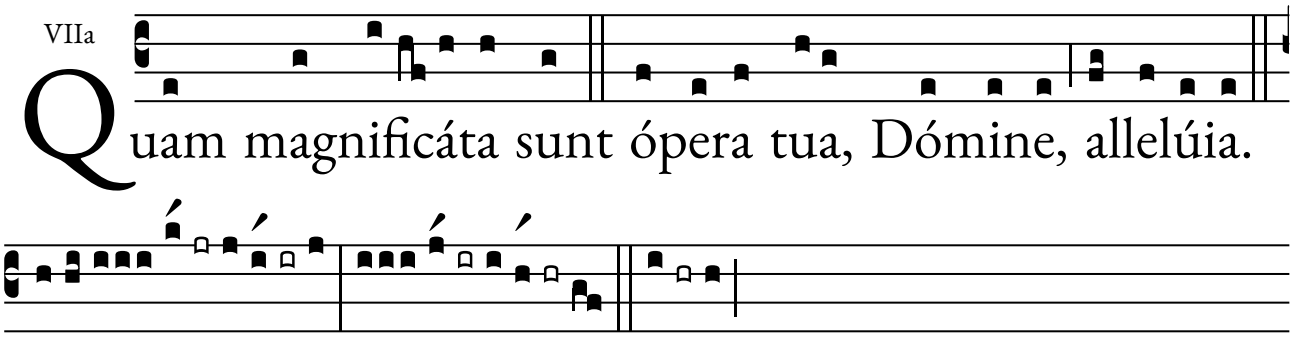
III

Kterak jsou četná, Pane, tvá dí*la!* †
Všechno jsi stvořil a **u**činil **moud**ře, *
plna je ***tvé***ho **tvor**stva zem.
Tam moře mocné a velké a ši*ré,* †
v něm se to hemží **bez**počtem **tvo**rů, *
havěti drobné i ***ve***li**kých** stvůr.
Lodi jím plují, i **le**vi**a**tan, *
stvořils jej, aby si ***ve*** vl**nách** hrál.
Na tebe čeká **všech**no a **všich**ni, *
že jim dáš **ob***ži*vu **v pra**vý čas.
A ty ji dáváš a **o**ni si **be**rou, *
dobrem se sytí, když ***o***tev**řeš** dlaň.
Skryješ-li před nimi tvář, tu se zdě*sí,* †
když jim odejmeš **dech**, oni **hy**nou, *
opět se **vra***ce*jí **ve** svůj prach.
Sešleš-li ducha, **tvo**ří se **no**ví: *
tak zemi ***ob***no**vu**ješ tvář.
Ať trvá navěky **slá**va **Pá**ně, *
ať se Pán **ra***du*je **ze** svých děl!
Země se zachví, když **po**hlédne **na** ni, *
kouří se z hor, když ***jen*** se **jich** tkne.

Pánu chci zpívat, **co** budu **dý**chat, *
Bohu chci hráti, ***co*** bu**du** živ.
Kéž se mu zalíbí **mo**je **pís**ně! *
Já se chci ***v Pá***nu **ra**dovat!
Kéž jen by hříšní ze světa se*šli,* †
kéž by už bezbožných **ne**bylo **ni**kde! *
Dobrořeč ***Pá***nu, **du**še má! Δ

Během roku a v době postní:

℣. 3. Bůh se díval || na všechno, co udělal, *| a bylo to velmi dobré.
(*během roku:* Aleluja.)
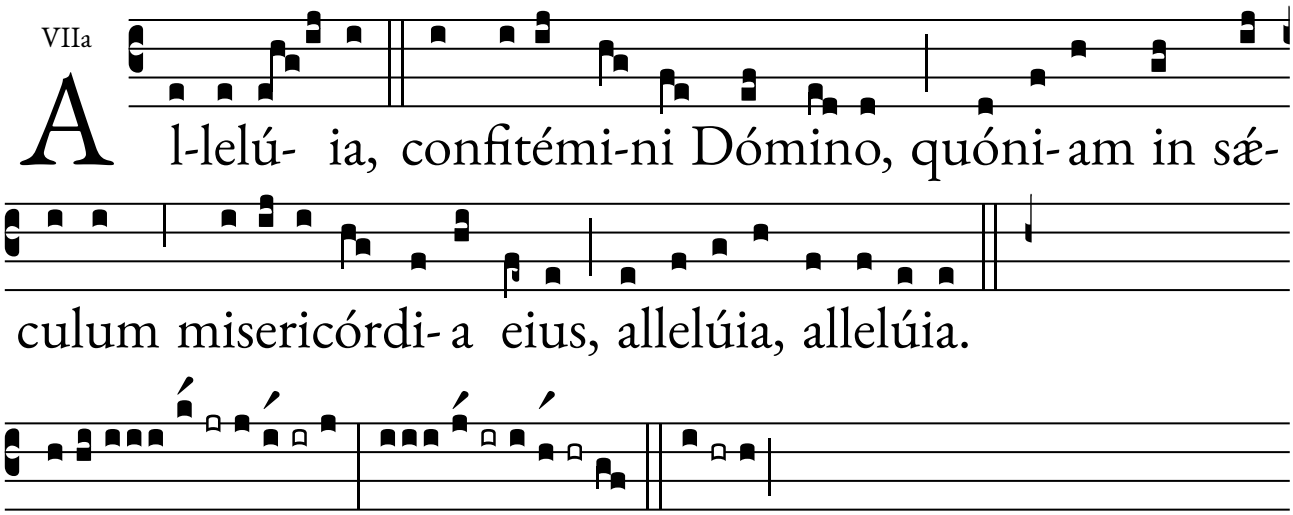

Během roku:

℣. Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí.
℟ A vaše uši, že slyší.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

℣. 1. Požehnán, || kdo vchází jménem Páně, * aleluja.

Žalm 117
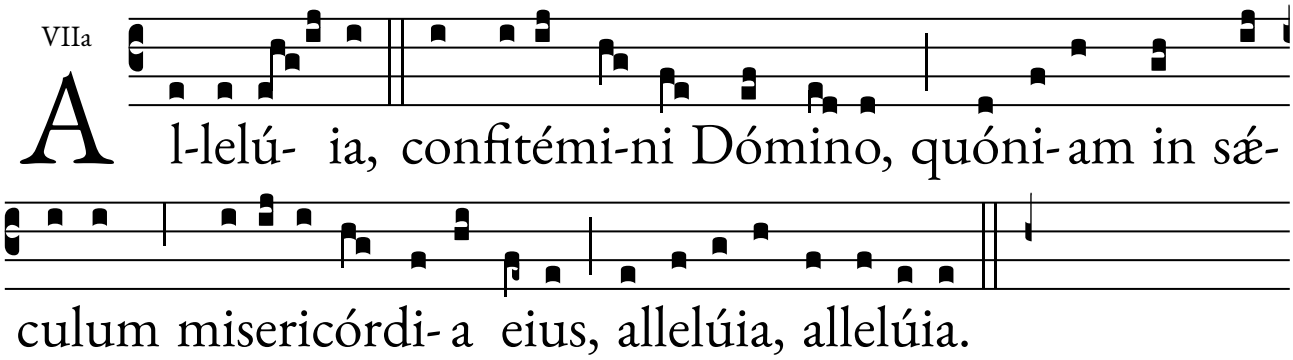
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!
Dům Izraelův ať jen **stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Dům Áronův ať neu**stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Ať říkají, kdo uctí**va**jí **Pá**na: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Z hlubiny soužení jsem **vo**lal **k Pá**nu: *
a Pán mě vyslyšel a ***vy***svo**bo**dil.
Je se mnou Pán, a proto **ne**mám **stra**chu: *
co by mi mohli udě***la***ti **li**dé?
Je se mnou Pán, má pomoc **neustá**lá, *
svrchu se dívám na své ***ne***přá**te**le.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než spoléhat se pouze ***na*** člo**vě**ka.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než na mocné se pouze ***spo***lé**ha**ti.

Obklíčili mě **všich**ni **po**hané, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě **všich**ni **ze** všech stran, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě jako včel*í roj,* †
jak oheň trní **spa**lo**va**li mě, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Smýkali mnou a **k ze**mi **sráž**eli, *
Pán přesto zachrá***nil*** mě **před** pádem.
Pán je má síla, **je** má **sta**tečnost, *
a on se také ***stal*** mou **zá**chranou.
Hlasitý jásot **nad** za**chrá**něním *
pod stany spraved***li***vých **za**znívá.
Pravice Páně mocně za*sáhla,* †
pravice Páně **po**zve**dla** mě zas, *
pravice Páně ***moc***ně **za**sáhla!
Nezemřu, nýbrž **bu**du **žít dál**, *
o činech Páně ***vděč***ně **vy**právět.
Opravdu těžce **po**tres**tal** mě Pán, *
do rukou smrti ***však*** mě **ne**vydal.
Otevřte mi brány **spra**vedl**i**vých, *
projdu jimi ***Pá***nu **dí**ky vzdát!
Zde se otvírá ta **brá**na **Pá**ně, *
tudy spraved***li***ví **vchá**zejí.
Dík ti složím za tvé **vy**sly**še**ní, *
že jsem v tobě ***do***šel **zá**chrany.
Kámen, zavržený **sta**vi**te**li, *
stal se náhle ***kvád***rem **ná**rožním.
To se událo jen **z mo**ci **Pá**ně, *
zázrak před na***ši***ma **o**čima.
Toto je den způso**be**ný **Pá**nem, *
jásavě se ***z ně***ho **ra**dujme!

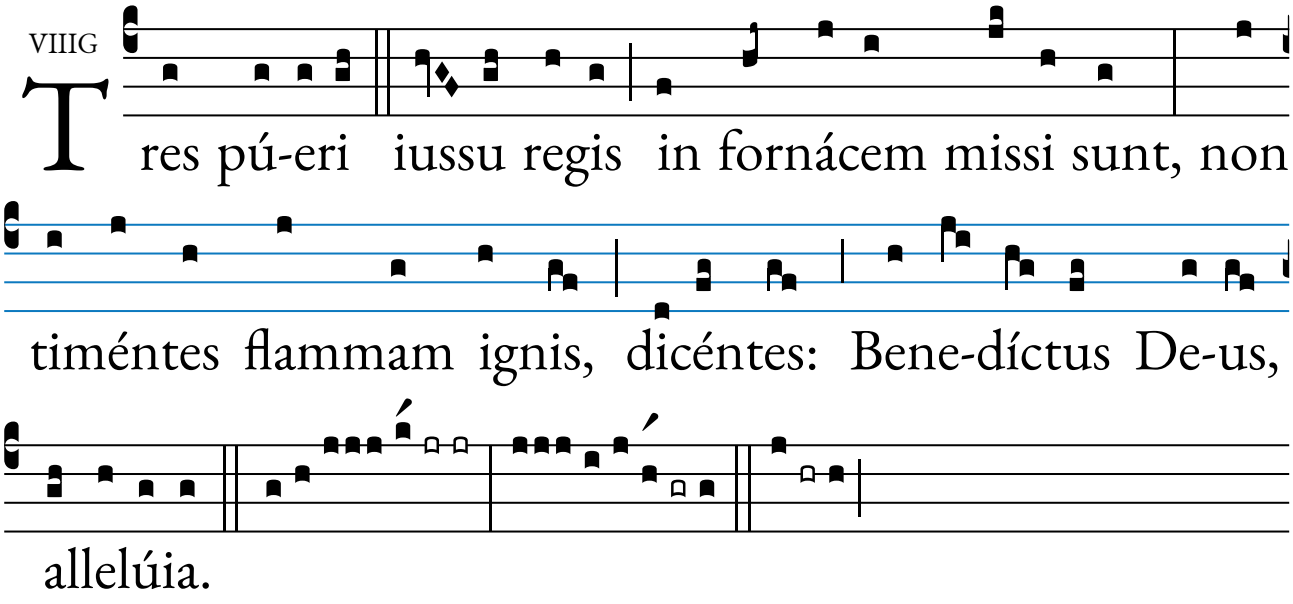
Slyš nás, Pane, popřej **nám** svou **spá**su! *
Slyš nás, Pane, ***po***skyt**ni** nám zdar!
„Požehnán, kdo vchází **jmé**nem **Pá**ně! *
My vám z domu ***Pá***ně **žeh**náme!“
Pán je Bůh! To on nám dává svět*lo!* †
Seřaďte se v průvod **s ra**to**lest**mi, *
vedoucí až ***k ro***hům **ol**táře!
Jsi můj Bůh a já ti **vzdá**vám **dí**ky, *
tebe, svého ***Bo***ha, **ve**lebím.
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství! ∆

Během roku:

℣. 1. Požehnán, || kdo vchází jménem Páně, * aleluja.

2. antifona (během roku)

℣. 2. Zpívejme || chvalozpěv * našemu Bohu, aleluja.

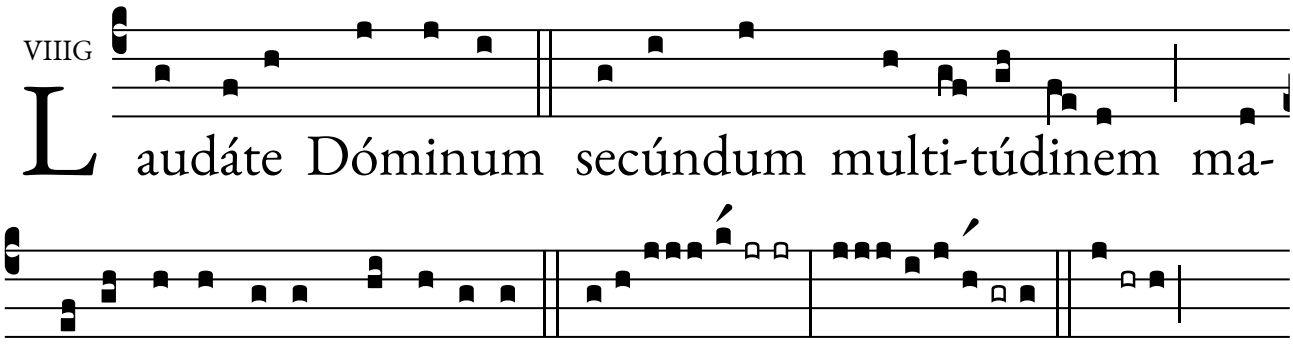
Kantikum *Dan 3, 52–57*

Požehnaný jsi, Pane, Bože **na**šich **ot**ců, *
chvályhodný, slavný a vyvý***še**ný **na** věky.
Požehnané je tvé slavné a **sva**té **jmé**no, *
chvályhodné a vyvý***še**né **na** věky.
Požehnaný jsi ve svatém **chrá**mě své **slá**vy, *
nejvýš chvályhodný a ***slav***ný **na** věky.
Požehnaný jsi na trůně **své**ho **krá**lovství, *
nejvýš chvályhodný a ***slav***ný **na** věky.
Požehnaný jsi, který shlížíš do bezedných pro*pastí* †
a vládneš **nad** che**ru**by, *
chvályhodný a vyvý***še**ný **na** věky.
Požehnaný jsi na ne**bes**ké **ob**loze, *
chvályhodný a ***slav***ný **na** věky.
Všechna Boží díla, dobro**řeč**te **Pá**nu, *
chvalte a vyvyšuj***te*** ho **na** věky! ▵

Během roku:

℣. 2. Zpívejme || chvalozpěv * našemu Bohu, aleluja.

3. antifona (během roku)

℣. 3. Chvalte Pána * || pro velikost svrchovanou, aleluja.
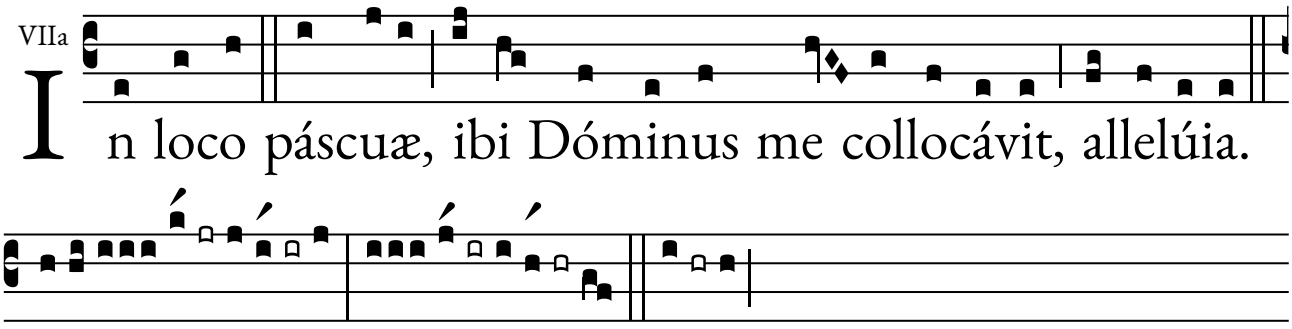
Žalm 150

Velebte Pána **v je**ho **sva**tyni, *
chvalte na jeho mocné ***klen***bě **ne**bes!
Chvalte ho za di**vy**, jež **u**činil, *
chvalte ho pro velikost ***svr***cho**va**nou!
Chvalte ho zvučným **hla**ho**le**ním trub, *
chvalte ho v doprovodu ***harf*** a **ci**ter!
Chvalte ho bubín**ky** a **ví**řením, *
chvalte ho strunnou hrou a ***pí***šťa**la**mi!
Chvalte ho zvonivými cim*bály,* †
chvalte ho cimbály, jež **zvu**čně **chře**stí! *
Vše, co má dech, ať ***Pá***na **ve**lebí! ∆

℣. 3. Chvalte Pána * || pro velikost svrchovanou, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

A 1. Pán mě vodí || na svěží pastviny, * aleluja.

Žalm 22

Pán je můj pastýř: nemám v ničem no*uzi.* †
Na tiché, svěží pastvi**ny** mě **vo**dí, *
k pramenům, kde si mohu ***od***po**či**nout.
Mé duši dává svěžest, **pro**vá**zí** mě *
po správných cestách, věren ***své***mu **jmé**nu.
I kdybych vešel do rokliny tem*not,* †
zlého se neděsím: vždyť **ty** jsi **se** mnou. *
Tvá hůl a kyj jsou ***pro*** mne **o**chranou.
Před oči**ma** mých **ne**přátel *
k jí*dlu* mi **pro**stíráš,
hlavu mi **ma**žeš **o**lejem, *
má *čí*še **pře**teká.
Štěstí a **pří**zeň **u** mne jsou, *
až *po*kud **bu**du žít,
v Pánově **do**mě **pře**bývám *
do *ča*sů **nej**zazších. Δ

Během roku:

A 1. Pán mě vodí || na svěží pastviny, * aleluja.
A 2. Velké jméno || má Pán v Izraeli, * aleluja.

Žalm 75 – I

Po celém **Jud**sku **znám** je Bůh, *
velké má jméno ***v Iz**ra**e**li.

V Sálemu **sto**jí **je**ho stan, *
příbytek jeho ***na*** Si**ó**ně.
Tam blesky **lu**ku **pře**lomil, *
i štít a meč a ***zbra***ně **vál**ky.
Strašlivý **jsi** a **pře**mocný, *
mocnější nežli ***věč***né **ho**ry.
I siláci jsou ko*řistí,* †
upadli do tu**hé**ho **spán**ku, *
hrdinům ***ru***ce **ze**mdlely.
Tvou hrozbou, **Bo**že **Já**kobův, *
jezdci i koně ***zne***hyb**ně**li. Δ

Během roku:

Ant. 2. Velké jméno || má Pán v Izraeli, * aleluja.
Ant. 3. Země se || zděsila a zmlkla, *| když jako soudce povstal Bůh, aleluja.

II
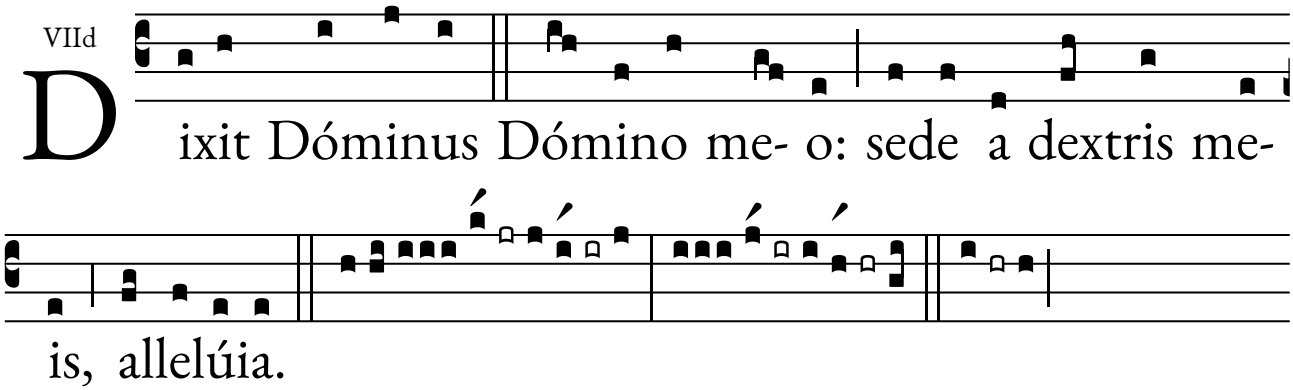
Hrozný jsi! **Kdo** by **před** tebou, *
před silou tvého ***hně***vu **ob**stál?
Z nebe jsi **za**hřměl **roz**sudek, *
země se zděsi***la*** a **zmlk**la,
když jako **soud**ce **po**vstal Bůh *
k spáse všech poníže**ných** **ze**mě.
I vzteklý **E**dom **ať** tě ctí, *
ať zbytek Hamá***tu*** tě **sla**ví!
Slavnostně **sli**by **sklá**dejte *
a plňte Pánu, ***své***mu **Bo**hu!
Ať všichni **z kra**jů **sou**sedních *
přinesou Hrozné***mu*** své **da**ry!
On poko**ře**uje **kní**žata, *
je postrachem všech ***krá***lů **ze**mě. Δ Ant.

Během roku:

Verš sexta: Kéž k tobě dojde mé volání, Pane.
R. Pouč mě podle svého slova.

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

℣. 1. Kristus Pán || je knězem navěky, *| tak, jak jím Melchizedech byl, aleluja.

*Žalm 109**
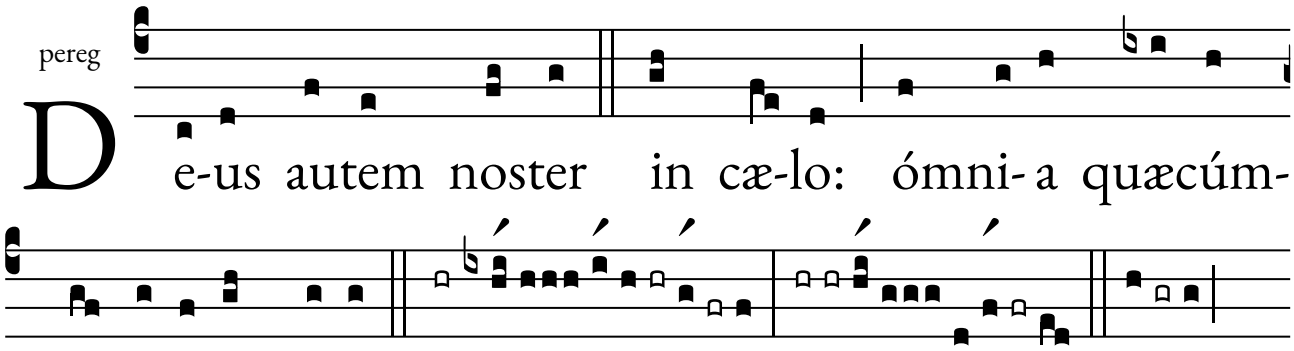
Pán řekl **mé**mu **Pá**novi: *
„**Seď** *po* mé **pra**vici,
tvé nepřá**te**le **za** podnož *
ti *k no*hám **po**ložím.“
Žezlo tvé moci po*dá ti* †
sám **ze** Si**ó**nu Pán: *
„Ty panuj ***vpro***střed **ne**přátel!
Králem jsi **o**de dne **zro**zení *
na *sva*tých **pa**horcích,
z matčina **klí**na **když** se jas *
roz*lil* tvých **mla**dých dnů.“
Pán bez výhrady pří*sahal:* †
„Jsi **kně**zem **na** věky, *
tak, jak jím ***Mel***chi**ze**dech byl.“
Pán stojí **po** tvé **pra**vici, *
v den hněvu ***krá***le **zdr**tí.
[On nad národy ko*ná soud,* †
je naku**pe**no **mrt**vých,*
rozbíjí ***leb***ky **v šíř** i dál.]

Z potoka **pi**je **u** cesty *
a znovu ***vzty***čí **hla**vu. Δ

Během roku:

℣. 1. Kristus Pán || je knězem navěky, *| tak, jak jím Melchizedech byl, aleluja.

2. antifona (během roku)

℣. 2. Bůh náš, || ten sídlí na nebesích, *| co se mu zlíbí, to učiní.
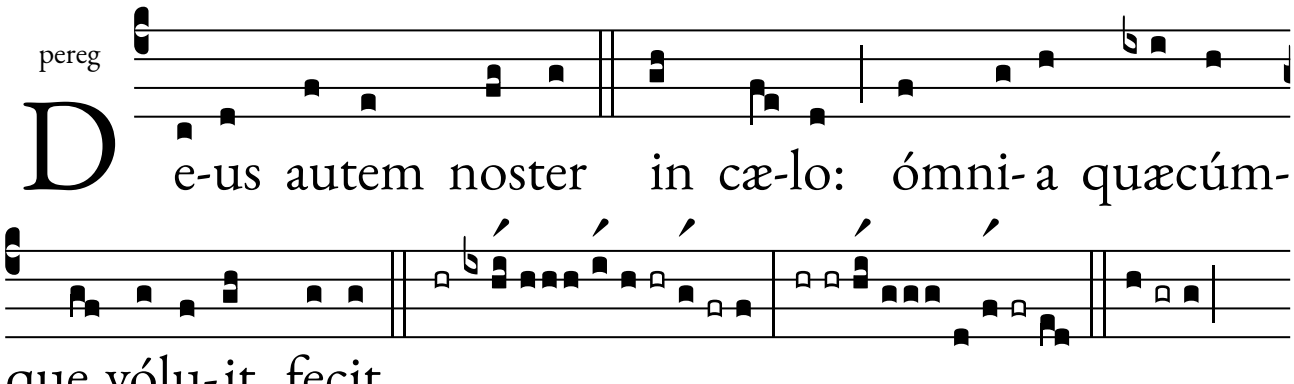
Žalm 113B

Nikoli nám, Pane, nikoli *nám,* †
jen svému jménu **zjed**nej **slá**vu *
pro svoji lásku, ***pro*** svou **vě**rnost!
Proč by si měli **po**hané **ří**kat: *
„**Kde** vlastně ***je*** ten **je**jich Bůh?“
Bůh náš ten sídlí **na** ne**be**sích, *
co se mu **zlí***bí,* to **u**činí.
Jejich modly jsou **stří**bro a **zla**to, *
lidskýma **ru***ka*ma **ztvá**řené.
Ústa mají a **ne**mohou **mlu**vit, *
oči **ma***jí* a **ne**vidí.
Uši mají a **ne**mohou **sly**šet, *
nozdry mají a ***chy***bí **jim** čich.
Ruce mají a nehmata*jí,* †
nohy **ma**jí a **ne**chodí *
a **z hrd**la ***ne***vy**da**jí hlas.
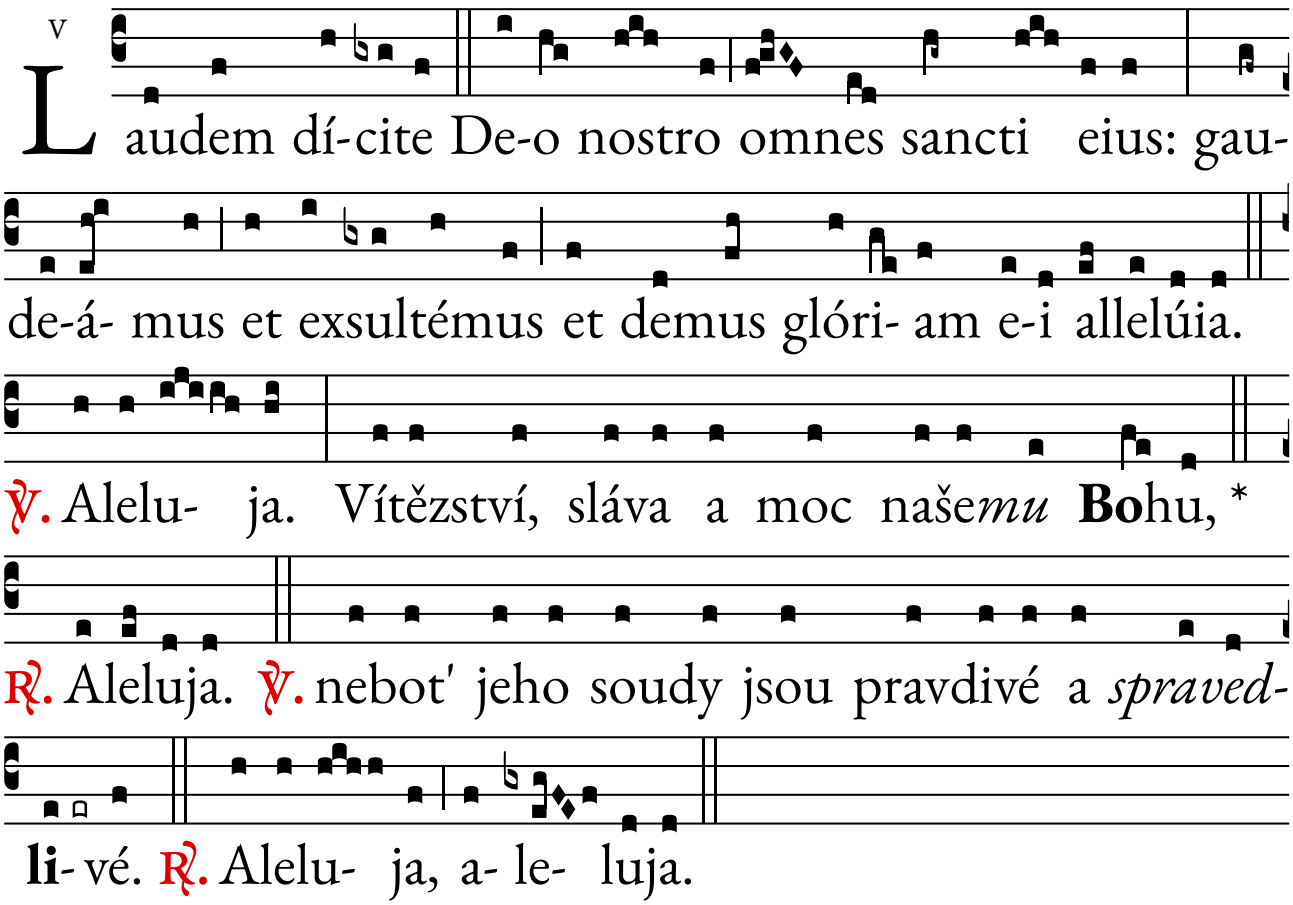
Jim ať jsou podobni **ti**, kdo je **tvo**ří, *
všichni, kdo ***v mod***ly **dou**fají!
Izrael však ať **dou**fá **v Pá**na, *
on je mu ***po***moc**ník** a štít.
Áronův dům ať **dou**fá **v Pá**na, *
on je mu ***po***moc**ník** a štít.
Kdo Pána ctí, ať **dou**fají **v Pá**na, *
on je jim ***po***moc**ník** a štít.
Pán je nás pamětliv, žeh*ná nám.* †
Ať žehná domu **Izra**e**l**e, *
ať žehná domu ***Á***ro**no**vu!
Ať žehná **těm**, kdo **Pá**na ctí, *
stejně tak malým ***ja***ko **vel**kým!
Pán ať jen **roz**mno**ží** váš rod *
ve vás i dále **ve** *va*šich **sy**nech!
Žehnáni **buď**te **od** Pána, *
který učinil **ne***be* i **ze**mi.
Nebe je **ne**bem **Pá**novým, *
avšak zemi dal ***dě***tem **lid**ským.
Nemohou **mrt**ví **Pá**na ctít, *
žádný z těch, kdo **v pod***svě*tí **se**šli.
My chcem však **Pá**na **ve**lebit *
jak nyní, tak až ***do*** věč**nos**ti. Δ

Během roku:

Ant. 2. Bůh náš, || ten sídlí na nebesích, *| co se mu zlíbí, to učiní.

3. antifona (během roku)

Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, kdo *mu* **slou**žíte, ℟ *
a kdo se ho bojíte, ma*lí i* **vel**cí. ℟
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se u*jal* **krá**lovství, ℟ *
radujme se, jásejme a *vzdejme* **mu** čest! ℟
Aleluja. Neboť přišel čas Beránko*vy* **svat**by, ℟ *
a jeho nevěsta se *připra***vi**la. ℟
Aleluja. Sláva Otci i Synu i Du*chu* **sva**tému, ℟ *
jako byla na počátku i nyní i vždycky |
a na věky *věků*. **A**men. ℟

Mimo dobu postní:

Pokud se recituje, nebo zpívá s jinou antifonou. Během roku:

Ant. 3. Chvalte Boha || všichni, kdo mu sloužíte, *| malí i velcí, aleluja.

Kantikum *Zj 19, 1–2.5-7*

Aleluja. Vítězství, sláva a moc **na**šemu **Bo**hu, *
neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, **kdo** mu **slou**žíte, *
a kdo se ho bojíte, malí i velcí. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se **u**jal **krá**lovství, *
radujme se, jásejme a vzdejme mu čest! ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Neboť přišel čas Berán**ko**vy **svat**by, *
a jeho nevěsta se připravila. ***A**le**lu**ja. Δ

Během roku:

Ant. 3. Chvalte Boha || všichni, kdo mu sloužíte, *| malí i velcí, aleluja.

V době postní:

Kantikum *1 Petr 2, 21–24*

Kristus za nás tr*pěl* †
a zane**chal** vám **pří**klad, *
abyste šli ***v je**ho **šlé**pějích.
On nic špatného **ne**u**dě**lal, *
a nikdo od něho neslyšel nic ***ne**u**přím**ného.
Když mu spílali, on jim to spíláním neopláce*l*, †
když trpěl, **ne**vy**hro**žoval, *
ale ponechal vše tomu, který soudí ***spra**ved**li**vě.
On sám donesl **na** svém **tě**le *
naše hříchy **na** *dře*vo **kří**že,
abychom zemřeli hříchu a žili **spra**ve**dl**nosti. *
Jeho krvavými ranami jste ***u**zdra**ve**ni. Δ

PONDĚLÍ DRUHÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

℣. 1. Sluch ke mně || nakloň, Pane, *| rychle mě zachraň.

Žalm 30
I

V tobě mám, Pane, své útočiš*tě,* †
nedopusť, abych byl **za**hanben **pro**vždy! *
Spravedlivý jsi, ***vy***svo**boď** mě!
Sluch ke mně nakloň, rychle mě za*chraň,* †
buď mou skálou, kde **na**jdu svůj **ú**kryt, *
pevným hradem, **kte***rý* mě **chrá**ní!
Neboť ty jsi můj **hrad** a má **ská**la, *
veď mě a provázej ***pro*** své **jmé**no!
Zachraň mě ze sítí **na**stra**že**ných, *
vždyť jenom ty jsi mé ***ú***to**čiš**tě.
Svého ducha ti **do** rukou **vklá**dám, *
spasíš mě, Pane, ***Bo***že **vě**rný!
V záští máš ty, kdo ctí **ni**cotné **mod**ly, *
já však mám důvěru **je***di*ně **v Pá**na.
Zajásám, zaplesám nad tvou lás*kou,* †
nad tím, žes na moji **bí**du **shlé**dl, *
že ses mě ujal v mé **tís***ni*vé **nou**zi,
že jsi mě nevydal **ne**přá**tel**ům, *
že jsi mě vyvedl **na** *vol*ný **pro**stor. Δ

℣. 1. Sluch ke mně || nakloň, Pane, *| rychle mě zachraň.

℣. 2. Pane, rozjasni tvář *|| nad svým služebníkem. (T. P. Aleluja.)

II*

Smiluj se, Pane, **na**de mnou **v tís**ni, *
oči mám hořem ***za***ka**le**ny,
ve stálých útrapách **ply**ne můj **ži**vot, *
léta má míjejí **v ho***ře***ko*vá*ní*,
zármutkem chřadnou **všech**ny mé **sí**ly, *
údy mi slabostí **pod***kle*sá**va**jí.
Pro smích jsem všem svým nepřáte*lům,* †
pro blázny sousedům, **přá**telům **pro** strach, *
jak mne kdo potká, **pře***de* mnou **pr**chá.
Z paměti lidí jsem **zmi**zel jak **mrt**vý, *
stal jsem se poho***ze***ným **stře**pem.
Slyším šuškání davu a hroz*by,* †
spolu se proti mně **u**mlou**va**jí, *
ukládají mi **o** *ho*lý **ži**vot.
Já však se spoléhám **na** tebe, **Pa**ne, *
„ty jsi můj Bůh,“ ti **s dů***vě*rou **ří**kám.
Pouze v tvých rukou je **ce**lý můj **o**sud: *
vyrvi mě těm, kdo mě **pro***ná*sle**du**jí!
Rozjasni tvář nad svým **slu**žeb**ní**kem, *
zachraň mě ve svém **mi***los*r**den**ství!
[Nenech mě zahanbit, když jsem tě vzý*val!* †
Zahanbi, Pane, **bez**bož**ní**ky, *
umlč je, uvrhni ***do*** pod**svě**tí!
Ať už se uzavřou prolhaná ú*sta,* †
která si troufají **na** sprave**dli**vé, *
hovoří o nich **s po***směš*nou **pý**chou.] Δ

℣. 2. Pane, rozjasni tvář *|| nad svým služebníkem. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Chvála buď Pánu || za divy lásky, *| které mi prokázal za útisku. (T. P. Aleluja.)

III

Jak velká je tvá **do**brota, **Pa**ne, *
kterou máš pro ty, **kdo** *se* tě **bo**jí,
kterou jsi přichystal **pro** ty **všech**ny, *
kdo se před lidmi **u***te*kou **k to**bě!
Držíš je pod o**chra**nou své **tvá**ře, *
kryješ je před lidským ***ha***no**be**ním,
pod svou střechou jim **ú**kryt **dá**váš *
před zlobou jazyků ***u***tr**hač**ných.
Chvála buď Pánu **za** divy **lás**ky, *
které mi prokázal ***za*** ú**tis**ku.
Zatímco já jsem si **v úz**kosti **ří**kal: *
už jsem zapuzen ***od*** tvých **o**čí,
ty jsi přece jen **sly**šel můj **ná**řek, *
s jakým jsem k tobě **o** *po*moc **vo**lal.
Milujte Pána **vy**, kdo jste **zbož**ní! *
Neboť své věrné ***Pán*** vždy **chrá**ní;
zato však těm, kdo **jed**nají **zpup**ně, *
plnou měrou **za** *pý*chu **spla**tí.
Buďte silní a **sta**teční **srd**cem *
všichni, kdo máte **dů***vě*ru **v Pá**na. ∆
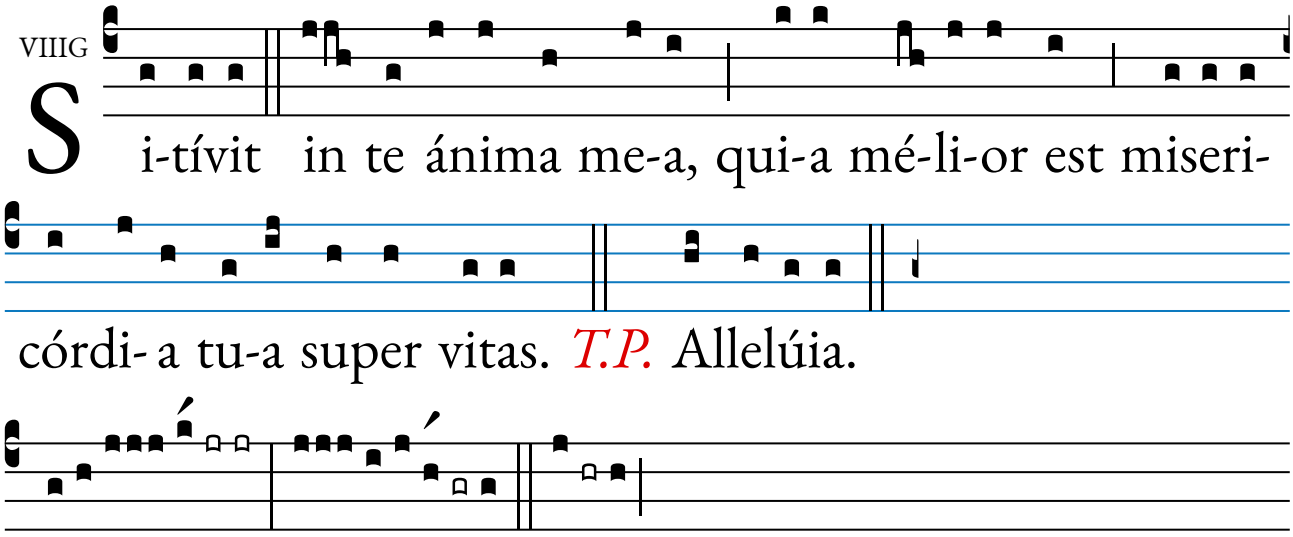
℣. 3. Chvála buď Pánu || za divy lásky, *| které mi prokázal za útisku. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Pane, k věrnosti mě veď a poučuj mě.
℟. Vždyť jen ty jsi Bůh mé záchrany.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

A. 1. Kdy konečně || zas přijdu * před tvář Páně?
T. P. Tak jako laň, || jenž dychtí po tekoucích vodách, *| tak dychtí, Bože, po tobě má duše, aleluja.
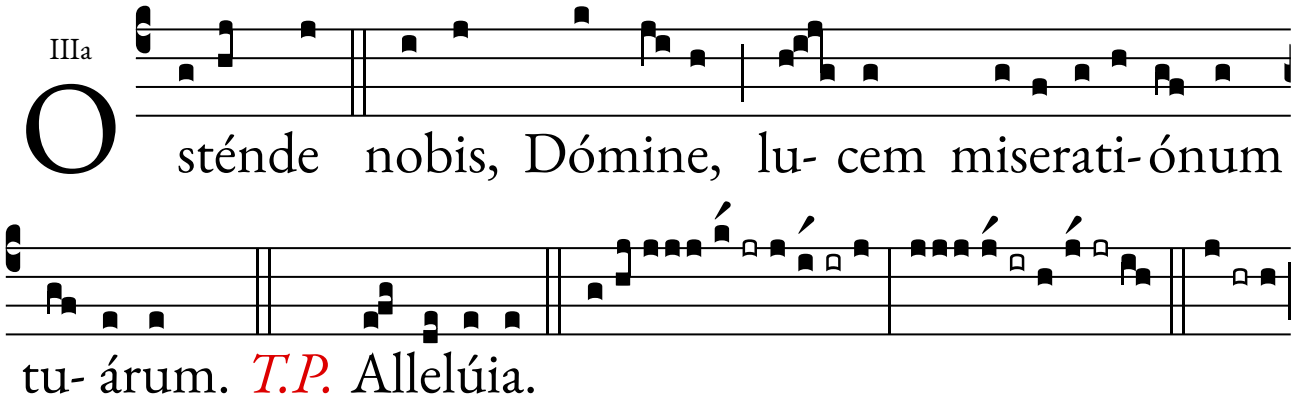
Žalm 41

Tak jako laň, jež dychtí po te**kou**cích **vo**dách, *
tak dychtí, Bože, po to***bě*** má **du**še.
Po Bohu žízním v duši, po svém **ži**vém **Bo**hu: *
kdy konečně zas ***při***jdu **před** tvou tvář?
Ve dne i v noci jenom slzy **jsou** můj **po**krm, *
když denně slýchám: „Kde máš ***své***ho **Bo**ha?“
Duše mi přetéká, když si to představu*ji,* †
jak pronikal jsem do sva**ty**ně **Bo**ží *
za chvalozpěvů svátečn***í***ho **da**vu.
Proč se má duše rmoutíš, proč tak ve mně tesk*níš?* †
Jen doufej v Boha, zas ho **bu**du **sla**vit, *
toho, jenž je můj zachrán***ce*** a **Bůh** můj!
Jsem sklíčen, proto na tebe tak vroucně mys*lím* †
tu od Jordánu, z hermon**ské**ho **kra**je, *
a s této hory, která ***slu***je **Mi**sar.

V šumu tvých vodopádů hloubka **hloub**ku **vo**lá, *
tvé vlny, slapy přese ***mne*** se **va**lí.
Za Pánem ve dne vzhlížím, v noci **mi**lost **če**kám, *
s písní se modlím k Bohu ***své***ho **ži**tí.
Bohu, své skále říkám: „Proč mě **za**po**mí**náš? *
Proč se mám vláčet, nepří***te***lem **tís**něn?“
Až do kostí mě bodá posměch **pro**tiv**ní**ků, *
když denně slyším: „Kde máš ***své***ho **Bo**ha?“
Proč se má duše rmoutíš, proč tak ve mně tesk*níš?* †
jen doufej v Boha, zas ho **bu**du **sla**vit, *
toho, jenž je můj zachrán***ce*** a **Bůh** můj! Δ

℣. 1. Kdy konečně || zas přijdu * před tvář Páně?
T. P. Tak jako laň, || jenž dychtí po tekoucích vodách, *| tak dychtí, Bože, po tobě má duše, aleluja.

2. antifona
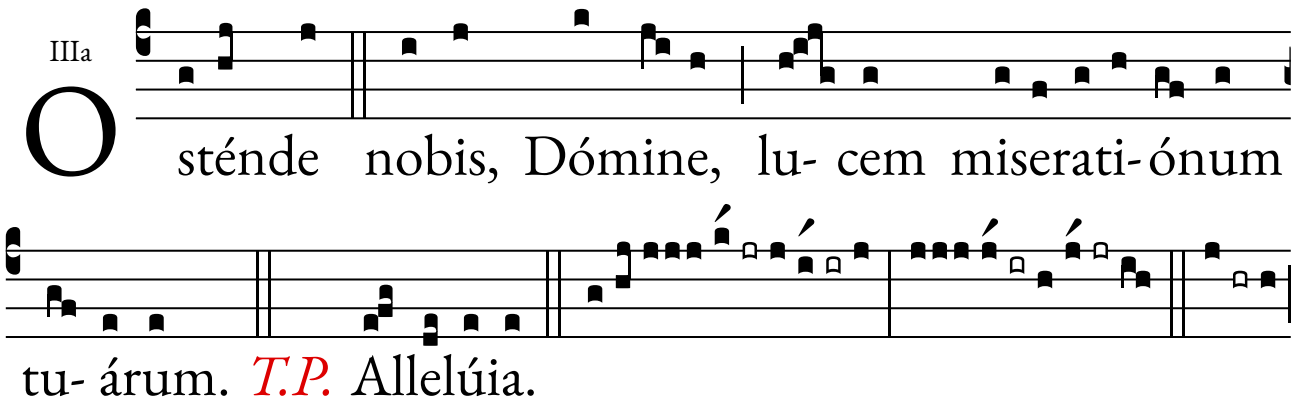

℣. 2. Ukaž nám, Pane, *|| světlo svého slitování.
T. P. Naplň, Pane, || Sión svou slávou *| a bude vyprávět o tvých mocných činech, aleluja.

Kantikum *Sir 36, 1–7.13–16*
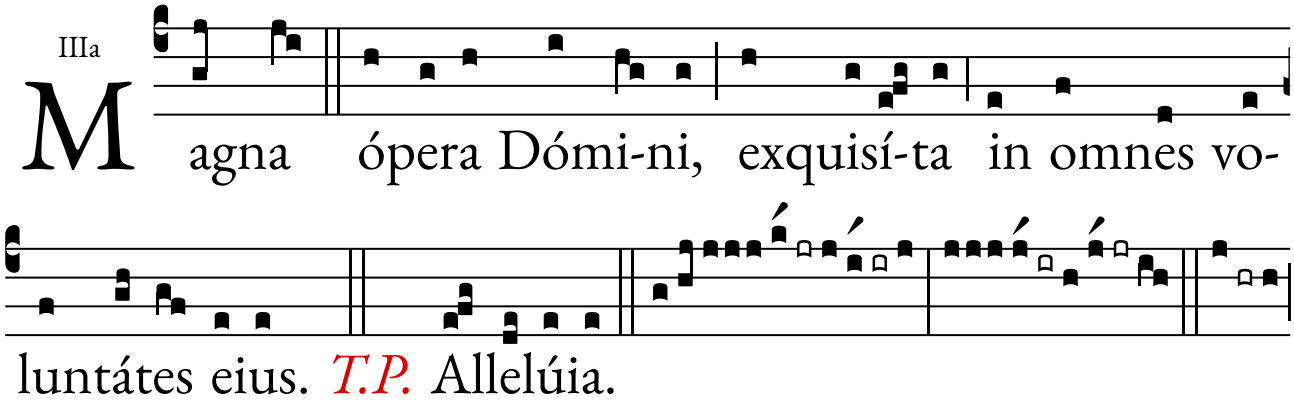
Smiluj se nad námi, Bože všehomíra, a **shléd**ni **na** nás, *
a ukaž nám světlo svého ***sli***to**vá**ní.
Svou bázní pronikni **všech**ny **po**hany, *
kteří tě ***ne***hle**da**jí,

aby poznali, že není Boha **mi**mo **te**be, *
a aby vyprávěli o tvých ***moc***ných **či**nech.
Zdvihni svou ruku **na** cizí **ná**rody, *
ať ***vi***dí **tvo**ji moc!
A jako jsi před nimi na nás ukáz**al** svou **sva**tost, *
tak se na nich proslav před na***ši***ma **o**čima,
aby tě poznali, jako **my** jsme **po**znali, *
že není Boha mimo ***te***be, **Pa**ne!
Znovu čiň znamení, **o**pakuj **di**vy, *
oslav svou pravici, své ***moc***né **rá**mě.
Shromáždi všechny Jákobovy kme*ny,* †
aby poznali, že není Boha **mi**mo **te**be, *
a aby vyprávěli o tvých ***moc***ných **či**nech.
Dej jim **zno**vu **dě**dictví, *
jako měli ***od*** pra**dáv**na.
Smiluj se nad lidem, který dostal **od** tebe **jmé**no, *
nad Izraelem, jehož jsi nazval svým ***pr***vo**ro**zeným.
Smiluj se nad svým **sva**tým **měs**tem, *
nad Jeruza**lé***mem,* kde **pře**býváš.
Naplň Sión svými nevýslov**ný**mi **slo**vy *
a svůj ***lid*** svou **slá**vou. Δ

Ant. 2. Ukaž nám, Pane, *|| světlo svého slitování.
T. P. Naplň, Pane, || Sión svou slávou *| a bude vyprávět o tvých mocných činech, aleluja.

3. antifona

℣. 3. Požehnaný jsi, Pane, *|| na nebeské obloze.
T. P. Boží velebnost || ozařuje svaté město *| a jeho světlem je Beránek, aleluja.
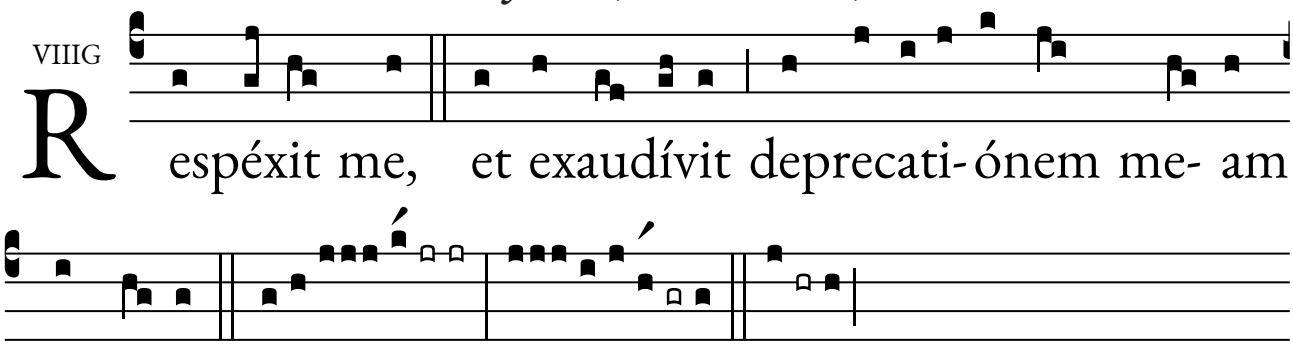
Žalm 18A

O Boží slávě vypravuje ne*be,* †
obloha hlásá díla **je**ho **ru**kou, *
den dni to říká, noc to ***šep***tá **no**ci.
Není to ani řeč a **ne**jsou **slo**va: *
hovoří takto hlasem ***ne***po**stiž**ným.
Ten hlas však prostupuje celou ze*mi,* †
zní mluva nebes na sám **ko**nec **svě**ta, *
až tam, kde slunci ***vy***bu**do**val stan.
Z něho pak slunce vych**ází** jak **že**nich, *
těší se jako běžec ***před*** zá**vo**dem.
Vychází od jednoho konce ne*bes* †
a běží zas až na o**pa**čný **ko**nec, *
před jeho žárem ***nic*** se **ne**schová. Δ

℣. 3. Požehnaný jsi, Pane, *|| na nebeské obloze.
T. P. Boží velebnost || ozařuje svaté město *| a jeho světlem je Beránek, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Blahoslavení, || kdo slyší Boží slovo *| a zachovávají ho.

Žalm 118

ו

Kéž se mi dostane, **Pa**ne, tvé **lá**sky, *
pomoz mi podle ***své***ho **sli**bu,
abych dal odpověď **těm**, kdo mě **tu**pí; *
s nadějí spoléhám ***na*** tvá **slo**va.
Neodnímej mi **slo**vo **prav**dy, *
neboť doufám v tvá ***roz***hod**nu**tí.
Tvého zákona **bu**du se **dr**žet, *
ve všem a vždycky a **na** *věč*né **ča**sy.
Po cestě volně **bu**du si **krá**čet, *
protože dbám tvých ***na***ří**ze**ní.
Před králi zjevím tvá **při**ká**zá**ní *
bez bázně, že se mi **do***sta*ne **ha**ny.
Z příkazů tvých se **ra**dovat **bu**du, *
protože k nim se **u***pí*nám **s lás**kou,
ruce k tvým příkazům **vzta**hovat **bu**du, *
rozjímat o tvých **u***sta*no**ve**ních. Δ

Během roku:

℣. 1. Blahoslavení, || kdo slyší Boží slovo *| a zachovávají ho.
℣. 2. Mým pokrmem *|| je plnit vůli Otce.

Žalm 39

I

Doufal jsem, doufal v Pána, i **sklo**nil se **ke** mně *
a vyslyšel ***mo***je **vo**lání.
Z jámy zkázy mě vytáhl, z bahna a ka*lu,* †
mé nohy **na** skálu **po**stavil, *
mým krokům opět ***jis***to**tu** dal.
Do úst mi vložil zpěv nový, chvalozpěv Bo*hu.* †
Spatří to mnozí, **po**jme je **bá**zeň, *
v důvěře **sklo***ní* se **před** Pánem.
Šťastný člověk, jenž v Pána naději vklá*dá,* †
jenž nedru**ží** se **ke** zpupným *
a k těm, kdo **u***pad*li **v lež** a blud.
Mnohé divy jsi učinil, Pane, můj Bože, †
i záměry, **kte**ré **s ná**mi máš; *
kdo by se ***to***bě **vy**rovnal!
Kdybych měl **o** nich **vy**právět, *
víc je jich, než se ***spo***čí**tat** dá.
V žertvách a krvavých darech zálibu ne*máš,* †
smírné a zápalné **o**bě**ti** **ne**chceš, *
avšak mně jsi ***o***te**vřel** sluch.
Řekl jsem tedy: „Hle, zde **při**cházím **ny**ní! *
Ve svitku **pro** *mne* je **pří**kaz psán.
Blaží mě, Bože můj, konat **po**dle tvé **vů**le, *
tvůj zákon ***v hlou***bi **srd**ce mám.“ ∆

Během roku:

℣. 2. Mým pokrmem *|| je plnit vůli Otce.
℣. 3. Já jsem || ubohý nuzák, *| Pane, ty jsi má pomoc.
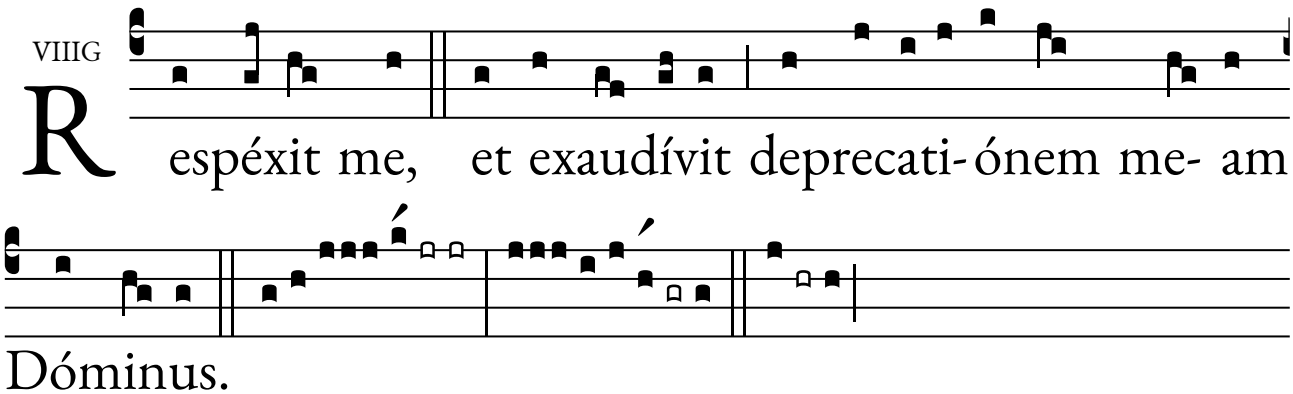
*II**

Tvou spravedlnost jsem zvěstoval **před** velkou **ob**cí, *
ústa jsem nezamkl, ***Pa***ne, **ty** víš.
Tvou spravedlnost nenechám **pro** sebe **v skry**tu, *
tvou věrnost a ***po***moc **roz**hlásím.

Ani tvou **čest**nost a **las**kavost *
před velkou ***ob***cí **ne**smlčím.
Neodpírej mi, Pane, své **sli**to**vá**ní, *
tvá milost a věrnost ***buď*** se **mnou** vždy!
Neboť mě skličují vůkol nesčetné stras*ti,* †
mé hříchy **na** mne **do**padly, *
že ani **vzhléd***nout* si **ne**troufám.
Mám jich víc, nežli **na** hlavě **vla**sů, *
ztratil jsem **veš***ke*rou **od**vahu.
Kéž se ti, Pane, zlíbí mě **vy**svo**bo**dit! *
Pospěš mi, ***Pa***ne, **na** pomoc!
[Ať hanba s potupou padnou **ko**nečně **na** ty, *
kdo se mě ***sna***ží **za**hubit,
ať se stydí a **za**lezou **všich**ni, *
kdo se z mých ***po***hrom **ra**dují!
Jen ať se stáhnou se zahan**be**ním ti **všich**ni, *
kdo o mně říkali: „***Do***bře **mu** tak.“]
Zato ať jásají, ať se **ra**dují **v to**bě *
všichni, kdo ***te***be **hle**dají!
Ať mohou říkat: „**Vel**ký **je Pán**“, *
kdo k tobě **vo***la*jí **o** pomoc!
Já jsem jen ubohý nuzák; přijď ke mně, Pa*ne!* †
Ty jsi má **po**moc, můj **za**chránce, *
neo**tá***lej* už, **Bo**že můj! ∆

Během roku:

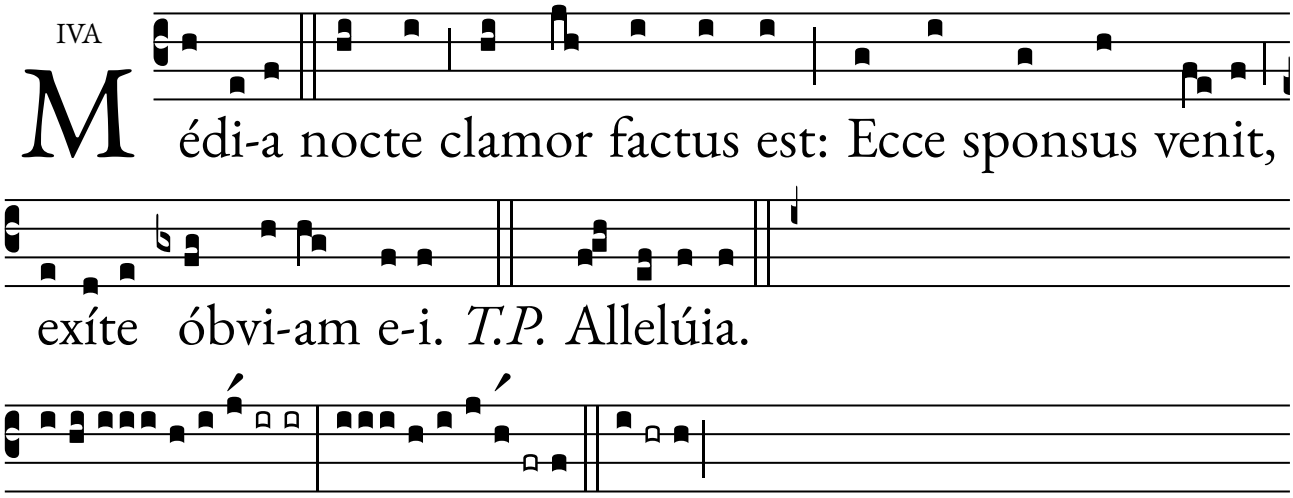
℣. 3. Já jsem || ubohý nuzák, *| Pane, ty jsi má pomoc.

Verš sexta: Na Bohu stojí má spása i má sláva.
℟. Bůh je má skála, záchrana má.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona
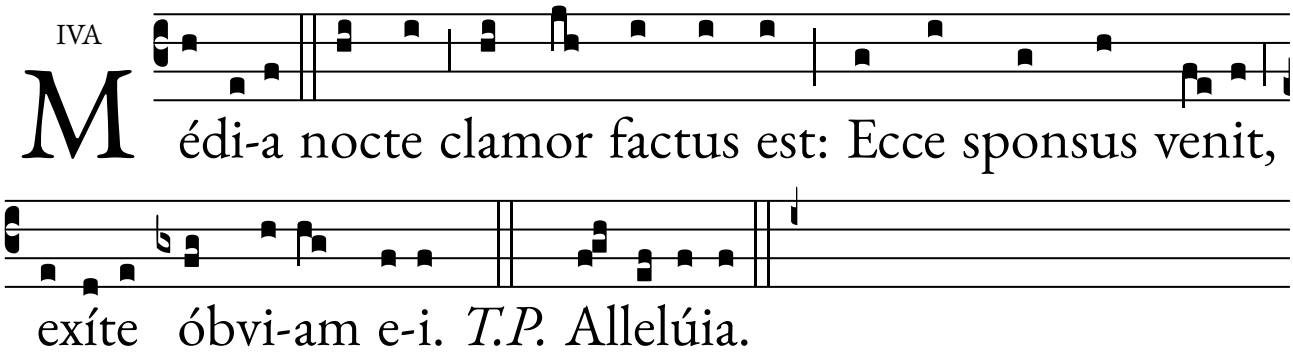

℣. 1. Jsi ze všech || lidských synů nejkrásnější, *| spanilost se ti po rtech rozlévá.
T. P. Požehnaný, || který přichází * ve jménu Páně, aleluja.

Žalm 44
I
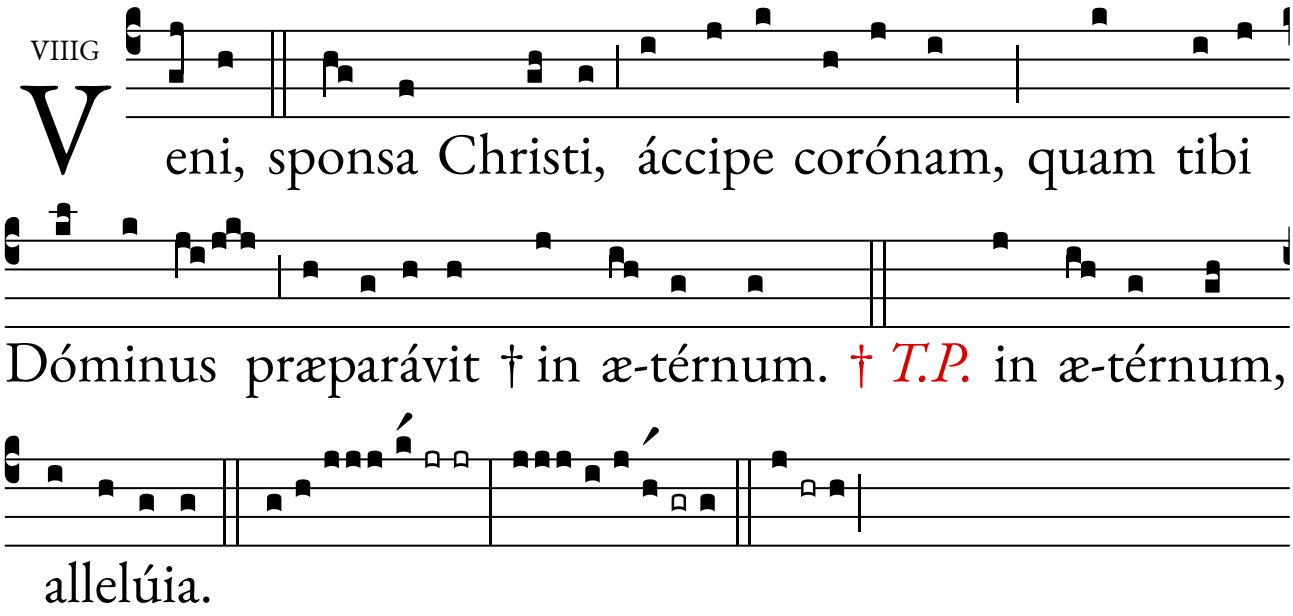
Srdce mi kypí radostnými slo*vy,* †
svou píseň nyní **krá**li **za**zpívám, *
můj jazyk – rydlo ***rych***lo**pí**saře.
Jsi ze všech lidských synů nejkrásně*jší,* †
spanilost se ti **po** rtech **roz**lévá, *
Pán proto požeh***nal*** ti **na** věky.
Opásej mečem, hrdi**no**, svá **bed**ra, *
ve vznešenosti ***své*** a **nád**heře
do boje vyjeď za vě**rnost** a **prá**vo, *
ať koná divy ***tvo***je **pra**vice!
Máš ostré šípy, náro**dy** se **sklo**ní, *
odpůrci krále ***kles***nou **na** mysli.

Tvůj božský stolec trvá **do** věč**no**sti, *
žezlo tvé vlády – ***že***zlo **ne**stranné.
Miluješ právo, nenávidíš křiv*du,* †
a proto poma**zal** tě **Pán**, tvůj Bůh, *
olejem rado***sti*** jak **žád**ného.
Tvá roucha voní alo**í** a **myr**hou, *
ze síní slono***vých*** ti **har**fy zní.
Královská dcera v ústrety ti krá*čí,* †
královna stojí **po** tvé **pra**vici, *
ofirským zlatem ***skvě***le **zdo**bená. Δ

℣. 1. Jsi ze všech || lidských synů nejkrásnější, *| spanilost se ti po rtech rozlévá.
T. P. Požehnaný, || který přichází * ve jménu Páně, aleluja.

2. antifona

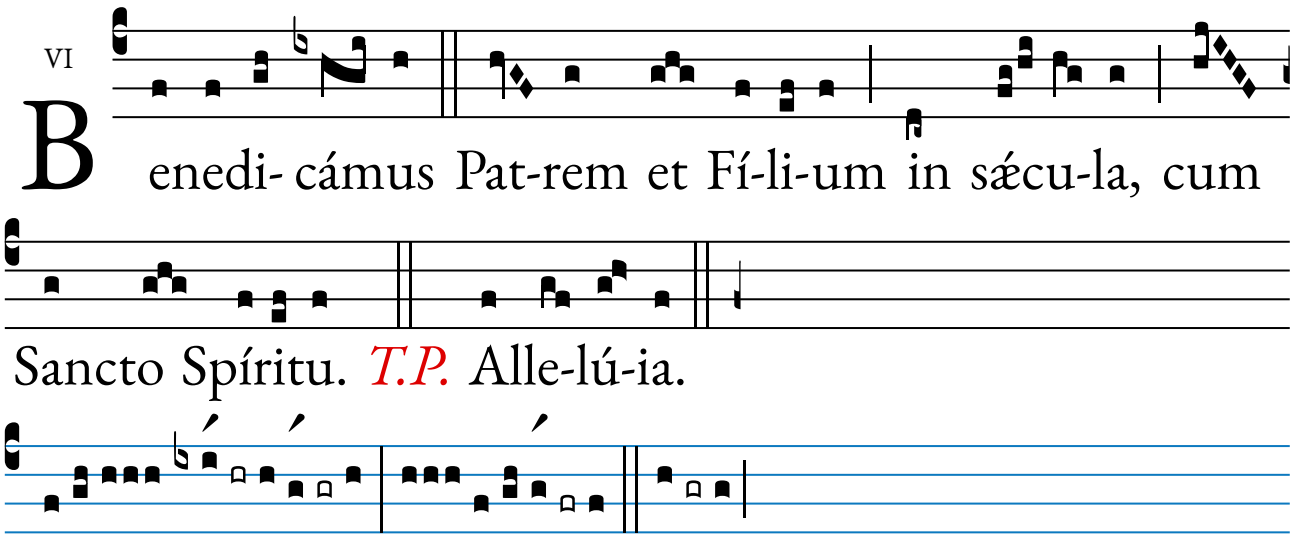

℣. 2. Ženich je tady, *|| jděte mu naproti.
T. P. Blaze || těm, kdo jsou pozváni * k Beránkově svatební hostině, aleluja.

II

Slyš, dcero, pohleď sem a **na**kloň **u**cho, *
zapomeň na svůj ***lid*** a **ot**cův dům!
Král s dychtivostí touží **po** tvé **krá**se, *
neboť je pán tvůj, ***ty*** se **před** ním skloň!
I tyrský lid ti přináší své **da**ry, *
o přízeň tvou se ***de***rou **vel**moži.
Královská dcera vchází **v pl**né **krá**se, *
perlami, zlatem ***šat*** má **pro**tkaný.
Ve třpytném rouchu před krá**le** ji **ve**dou, *
panny její ***za*** ní **krá**čejí.
S radostným jásotem ji **při**vá**dě**jí *
a dovnitř v králův ***pa***lác **vchá**zejí.
Místo svých otců budeš **teď** mít **sy**ny *
a učiníš je ***v ze***mi **kní**žaty.
Tvé jméno vštípit chci všem **po**kole**ní**m, *
ať na věky tě ***sla***ví **ná**rody. Δ ℣.

3. antifona

A 3. Bůh si předsevzal, || až přijde plnost času, *| obnovit všechno v Kristu.

T. P. Všichni jsme dostali || z jeho plnosti *| a to milost za milostí, aleluja.

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,

že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl***nost **ča**su,
obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. ∆

Ant. 3. Bůh si předsevzal, || až přijde plnost času, *| obnovit všechno v Kristu.

T. P. Všichni jsme dostali || z jeho plnosti *| a to milost za milostí, aleluja.

ÚTERÝ DRUHÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Svou cestu || života svěř Pánu, *| on už učiní své. (T. P. Aleluja.)

Žalm 36
I

Nerozhořčuj se **nad** špat**ný**mi, *
neřevni **na** *ty,* kdo **pá**šou zlo!
Zakrátko zvadnou **ja**ko **trá**va, *
uschnou jak ***buj***ná **by**lina.
Důvěřuj v Pána **a** čiň **do**bro, *
pokojně, **věr***ně* v své **ze**mi žij.
Jen v Pánu měj své **po**tě**še**ní: *
po čem tvé srdce ***tou***ží, **on** dá.
Svou cestu živo**ta** svěř **Pá**nu, *
důvěřuj, on už ***u***či**ní** své.
Jak světlu dá vzejít **tvé** sprave**dl**nosti *
a tvému právu jak ***bí***lé**mu** dni.
Tichý buď před Pánem, spolehni na *něj,* †
nežárli na toho, **ko**mu se **da**ří, *
i když je ***při***tom **sa**má lest.

Přemáhej hněv a **za**nech **zá**ští, *
nezlob se, z toho ***ros***te **jen** zlo.
Zlí totiž budou **vy**hla**ze**ni; *
kdo v Pána doufá, ***po***drží zem.
Jen ještě chvíli, a **bez**božník **zmi**zí: *
pohleď, tu stál – a ***ne***ní **ho** již!
kdežto pokorní **ob**drží **ze**mi *
a hojný pokoj ***bu***de **jim** přán. Δ

Ant. 1. Svou cestu || života svěř Pánu, *| on už učiní své. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Odvrať se od zlého || a čiň jen dobré, *| poctivé podepře Pán. (T. P. Aleluja.)

II

Bezbožník ukládá **spra**vedli**vé**mu *
a zuby ***skří***pe **na** něho.
Pán však se jeho **ú**kladům **smě**je, *
vidí už **nad***cházet* **je**ho den.
Hříšníci tasí **svo**je **me**če, *
k výstřelu ***na***pí**na**jí luk,
jen aby skláli **u**bo**žá**ka, *
pobili ***všech***ny **po**kojné.
Vnikne však jejich meč **do** jejich **srd**cí *
a jejich **lu***ky* se **pře**lomí.
Lepší je trocha **po**ctiv**co**va *
než velké ***jmě***ní **bez**božných;
protože hříšným se **pře**razí **pa**že, *
kdežto poctivé ***po***de**pře** Pán.
Pán dobře zná život **bezú**hon**ných**, *
dědictví **je***jich* je **na**věky.
V neblahých dobách **ne**budou **v han**bě, *
i za dnů **hla***du* se **na**sytí.
Zatímco bezbožní **pro**padnou **zkáze**: *
vždyť všichni nepřá***te***lé **Pá**ně

jsou jen jako to **luč**ní **kvít**í: *
zaniknou, **od***va*nou **ja**ko dým.
Hříšník se dluží, **a**niž co **vra**cí; *
dobrý však ***z lás***ky **roz**dává.
Ti, jimž Pán žehná, **zdě**dí **ze**mi, *
ti, které ***pro***klel, **vy**hynou.
Pán posiluje **kro**ky **to**ho, *
čí život ***se*** mu **za**líbil.
Padne-li, ležet **ne**zů**sta**ne, *
vždyť Pán ho ***dr***ží **za** ruku.
Ať mlád nebo k stáru, já nezažil ni*kdy,* †
aby byl dobrý **po**nechán **v bí**dě *
a jeho **dě***ti* šly **že**brotou.
Vždycky se slituje, **po**třebným **půj**čí, *
v dětech svých ***bu***de **po**žehnán.
Odvrať se od zlého, **čiň** jen **do**bré, *
zůstaneš takto ***na***vě**ky** živ.
Vždyť Pán má lásku **k spra**ve**dl**nosti *
a neopouští ***svo***je **vě**rné;
zatímco nepo**cti**ví **za**jdou, *
rod hříšných ***bu***de **vy**hlazen.
Jen spravedliví **zdě**dí **ze**mi, *
navěky ***na*** ní **bu**dou žít. Δ

Ant. 2. Odvrať se od zlého || a čiň jen dobré, *| poctivé podepře Pán. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Doufej v Pána, *|| choď jeho cestou. (T. P. Aleluja.)

III

Ústa řádného **mlu**ví vždy **mou**dře *
a jeho ***ja***zyk **prav**divě.
V srdci si nese **Bo**ží **zá**kon, *
krok jeho ***ne***za**ko**lísá.

Za spravedlivým **slí**dí **hříš**ník *
a snaží ***se*** ho **u**smrtit.
Pán ho však nenechá **na**pospas **zlé**mu, *
na soudu **ne***dá* ho **od**soudit.
Doufej v Pána, choď jeho ces*tou* †
a povýší tě **k dr**žení **ze**mě, *
záhubu ***hříš***ných **u**vidíš.
Znával jsem hříšného **ná**sil**ní**ka, *
jak pyšný **ce***dr* se **vy**pínal:
přišel jsem podruhé – **ne**by**lo** ho, *
hledal jsem ***jej*** a **ne**našel!
Hleď na zbožné, hleď **na** po**cti**vé: *
takovým ***pa***tří **bu**doucnost.
Bezbožní vesměs však **do**jdou **zká**zy, *
potomstvo ***hříš***ných **vy**hyne.
Sám Pán je spásou **spra**ved**li**vých, *
v čas nouze ***jim*** je **o**chranou.
Pán jim dá pomoc a **vy**svobo**ze**ní *
za to, že ***v ně***ho **dou**fají. ∆
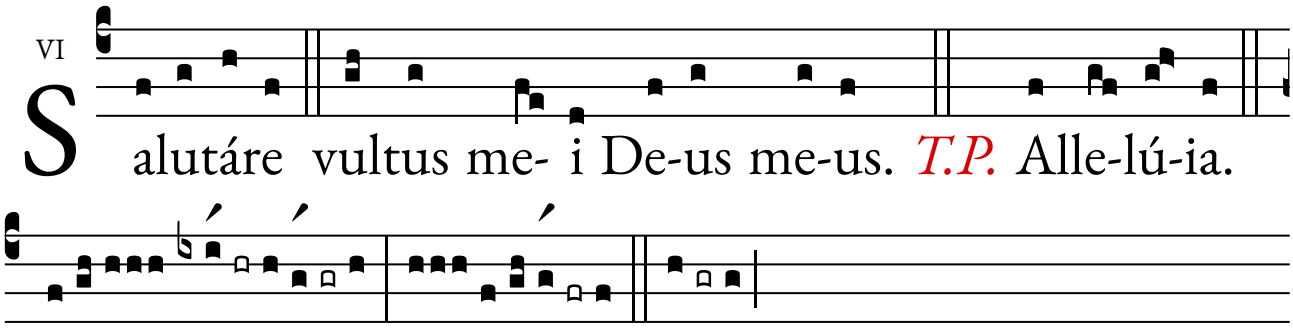
Ant. 3. Doufej v Pána, *|| choď jeho cestou. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Jen ty mě moudrému vědění nauč.
℟. Neboť tvým příkazům důvěřuji.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
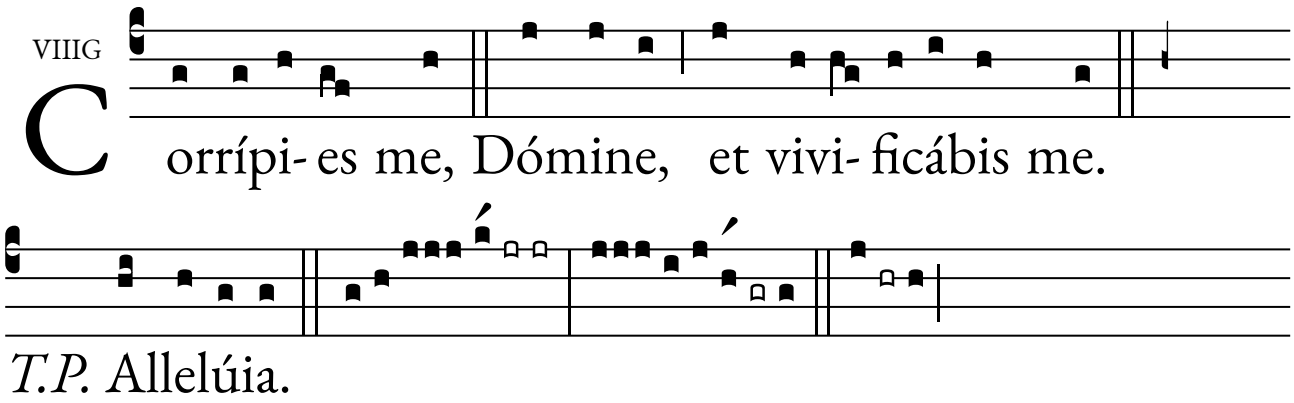

Ant. 1. Pane, || sešli své světlo *| a svou věrnost.
T. P. Přistoupili jste || k hoře Siónu *| a k městu živého Boha, aleluja.

Žalm 42

Sám, Bože, suď a haj mě proti **bez**bož**ní**kům, *
před zlým a podlým člověk***em*** mě **za**chraň!
Vždyť tys má síla, Bože, proč mě **za**puzuješ? *
Proč se mám vláčet, nepří***te***lem **tís**něn?
Sešli své světlo a svou věrnost: **ať** mě **ve**dou *
až na tvou svatou horu, ***do*** tvých **sta**nů.
Předstoupím před tvůj oltář, k Bohu **ra**dost**né**mu *
a velebit tě budu při citeře, **Pa***ne,* můj **Bo**že!
Proč se má duše rmoutíš, proč tak ve mně tesk*níš*? †
Jen doufej v Boha, zas ho **bu**du **sla**vit, *
toho, jenž je můj zachrán***ce*** a **Bůh** můj. Δ

Ant. 1. Pane, || sešli své světlo *| a svou věrnost.
T. P. Přistoupili jste || k hoře Siónu *| a k městu živého Boha, aleluja.

2. antifona

T.P. Allelúia.

A. 2. Po všechny dny || našeho života *| nás, Pane, ochraňuj!
T. P. Ty jsi můj život *|| vytrhl z jisté zkázy, Pane, aleluja.

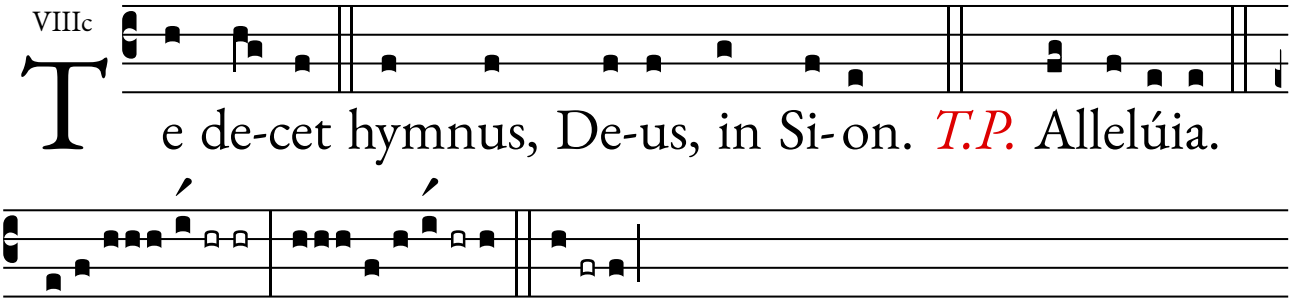
Kantikum *Iz 38, 10–14.17–20*

Řekl jsem si: „**U**prostřed **ži**vota *
mám sestoupit ***k bra***nám **pod**světí!“
Bylo mi líto **zbyt**ku **mých let** *
a tak ***jsem*** si **ře**kl:
„Už neuvidím Pána Boha **v ze**mi **ži**vých, *
ani člověka mezi ***po***zem**šťa**ny.“
Rozpadá se mi má schránka a **ži**vot mně **mi**zí *
jako stan ***ko***čov**ní**ků;
můj život je jako když tkadlec svinuje plát*no,* †
je jako tkanina od stavu **od**ře**za**ná; *
ještě než večer vystřídá ráno, **ko***nec* mě **če**ká.
Už od rána o pomoc vo*lám,* †
je mi, jako by lev mi **dr**til **ko**sti, *
ještě než večer vystřídá ráno, **ko***nec* mě **če**ká.
Jako když holátko ve strachu pí*pá,* †
jako když holub **mlá**ďata **vo**lá, *
tak *je* můj **ná**řek;
zemdlený zrak **u**pínám **k ne**bi, *
mně úzko je, **po***moz* mi, **Pa**ne!
A ty jsi můj život vytrhl **z ji**sté **zká**zy, *
všechny mé hříchy jsi jako **za** *zá*da **ho**dil.

Vždyť mrtví a smrt tě **ne**mohou **chvá**lit *
a kdo jde do hrobu, nedoufá ***ve*** tvou **vě**rnost.
Jenom ten, kdo žije, tě chválí, **ja**ko **já dnes**, *
o tvé věrnosti otec **vy***práví* **sy**nům.
Zachovej mě, Pane, a **po** celý **ži**vot *
zpívat ti budem své **žal***my* v tvém **do**mě. ∆

℣. 2. Po všechny dny || našeho života *| nás, Pane, ochraňuj!
T. P. Ty jsi můj život *|| vytrhl z jisté zkázy, Pane, aleluja.

3. antifona

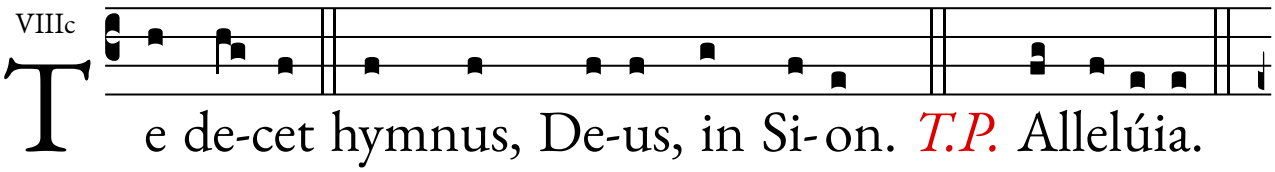
℣. 3. † *Pronáší se po žalmu.*
T. P. Laskavě || pečuješ o zem, *| hojnou vláhou ji daříš, aleluja.

Žalm 64

Tobě chvalozpěv patří, Pane, tam **na** Si**ó**ně, *
tobě **pl***nění* **sli**bů.
Neboť ty vyslýcháš prosby, kdekdo se **u**tíká **k to**bě, *
břímě svých **hří***chů* ti **ne**se.
Viny, které nás tíží, jsou totiž **nad** naše **sí**ly, *
ty však je **za***hla*dit **u**míš.
Blažen, koho si zvolíš, aby se **při**blížil **k to**bě, *
kdo v tvých **ná***dvo*řích **byd**lí!
Kéž se můžeme sytit dobrem **tvé**ho **do**mu, *
neboť tvůj ***chrám*** je **sva**tý.
Podivuhodnými skutky věrně nám splňuješ pros*by,* †
Bože, **zá**chrano **na**še, *
naděje všech končin světa i všech **os***tro*vů **v dál**ce.

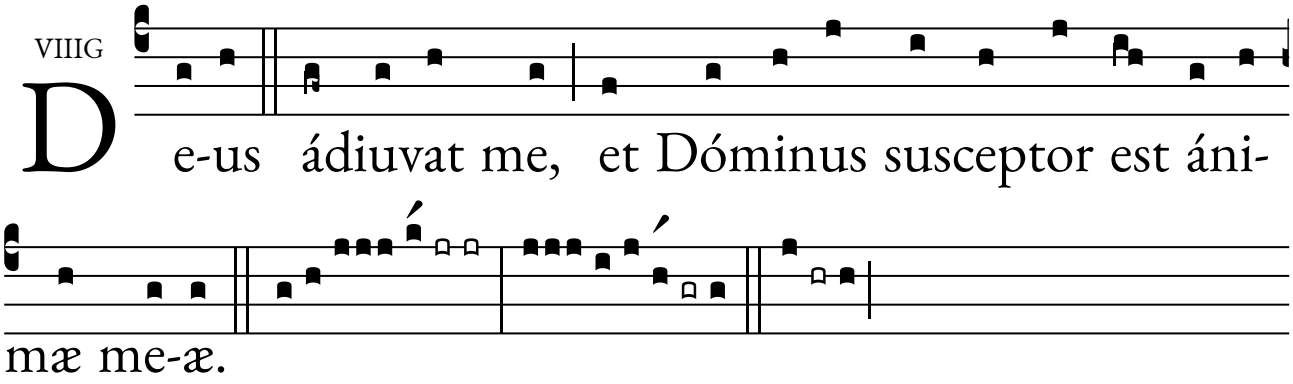
Ty držíš hory svou silou, ty jsi opásán mo*cí,* †
ty tišíš hučení moří, hučení **pří**bojů **je**ho *
i všech **ná***ro*dů **vře**vu.
Před tvými divy se třesou národy **v nej**zazších **dál**kách, *
nad tvým znamením jásá východ **jit***ra* i **no**ci.
Laskavě pečuješ o zem, hojnou **vlá**hou ji **da**říš, *
její **bo***hat*ství **mno**žíš.
Plny jsou náhony Boží, lidem jsi **na**chystal **zr**ní, *
takto **pe***ču*ješ **o** ni.
Její brázdy jsi zvlažil, rozmělnil **je**jí **hrou**dy, *
zkypřils ji hojnými dešti, požehnals, **co** *na* ní **vzrost**lo.
Ověnčils koloběh roku korunou **do**brotivosti, *
všudy jde **za** *te*bou **hoj**nost.
Mokvají pastviny stepní, pahorky jásotem hý*ří,* †
louky jsou oděny stády, doliny **po**kryty **kla**sy. *
Všechno to **já***sá* a **zpí**vá. Δ

Ant. 3. Tobě chvalozpěv patří, *|| Pane, tam na Sióně.
T. P. Laskavě || pečuješ o zem, *| hojnou vláhou ji daříš, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Kudy chodím, *|| všude plním tvá ustanovení.

Žalm 118

Vzpomeň si na slovo **k slu**hovi **své**mu, *
kterým jsi ve mně **na***dě*ji **vzbu**dil!
To je má stálá **ú**těcha **v bí**dě, *
že tvůj výrok mi **da***ru*je **ži**vot!
Pyšní jen výsměch **pro** mne **ma**jí, *
já se však nespustím **zá***ko*na **tvé**ho.
Tvých dávných úradků **pa**mětliv, **Pa**ne, *
nacházím v nich své ***po***tě**še**ní.
Rozhořčuji se **nad** bezbož**ní**ky, *
kteří tvůj zákon **zne***u*zná**va**jí.
Příkazy tvé se **sta**ly mou **pís**ní *
v domě, kde přebývám **jen** *ja*ko **pout**ník.
Za noci vzývám **tvé** jméno, **Pa**ne, *
poslušen jsem tvých ***při***ká**zá**ní.
To je můj nále**ži**tý **ú**děl: *
abych vždy plnil tvá **u***sta*no**ve**ní. Δ

Během roku:

℣. 1. Kudy chodím, *|| všude plním tvá ustanovení.
℣. 2. Pán změní || osud svého lidu, *| a budeme se radovat.

Žalm 52

Blázen si říká: „Není Bo*ha!*“ †
Zkažení jsou a **hnus**ně si **ve**dou, *
nikdo už není, kdo **ko***nal* by **do**bro.
Bůh z nebes hledí **na** lidské **sy**ny, *
zda je kdo moudrý a ***hle***dá **Bo**ha.
Všichni jsou zbloudilí, **zka**žení **ve**směs, *
nikdo už, nikdo z nich **ne***ko*ná **do**bro.
Nepřijdou k rozumu, kdo pášou křiv*dy,* †
kdo můj lid hltají **ja**ko kus **chle**ba, *
k Pánu se nikdy **ne***ob*ra**ce**jí?
Třesou se strachy, kde není proč bát *se;* †
rozmetá Bůh plány **bez**bož**ní**ků, *
upadnou v hanbu, **sám** *Bůh* je **svrh**ne.
Přijď ze Siónu Izra**e**li **spá**sa! *
Až Pán změní osud ***své***ho **li**du,
zajásá **Já**kob, *
zaradu***je*** se **Iz**rael. Δ

Během roku:

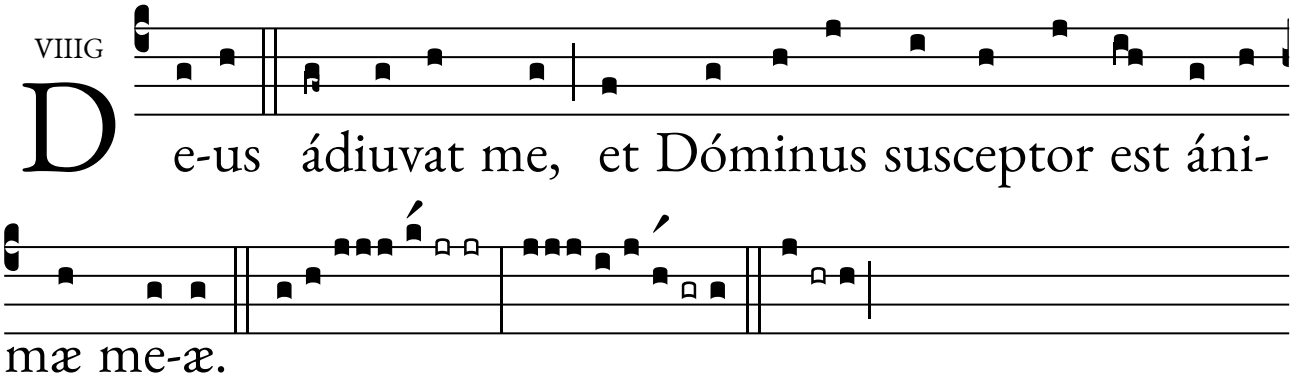
A 2. Pán změní || osud svého lidu, *| a budeme se radovat.
A 3. Bůh je mi pomocníkem, *|| Pán mi zachoval život.

*Žalm 53**

Bože, pro své **jmé**no mě **za**chraň, *
svou mocí **zjed***nej* mi **prá**vo!
Bože, vyslyš **mod**litbu **mo**ji, *
popřej **slu***chu* mým **slo**vům!
Neboť povstali proti mně zpup*ní,* †
vzpurní mi o život **u**klá**da**jí, *
na Boha **ne***be*rou **o**hled.
A ejhle, Bůh je mým **po**moc**ní**kem, *
Pán mi **za***cho*val **ži**vot.
[Pohromou stihni mé **od**půrce, **Pa**ne, *
pro svoji **věr***nost* je **za**hlaď.]

Radostně vzdám ti **o**běť a **chvá**lu *
pro tvé **jmé***no*** tak **do**bré.
Vždyť Pán mě vyprostil **z kaž**dé mé **tís**ně, *
k odpůrcům **po***hlížím* **svr**chu. Δ Ant.
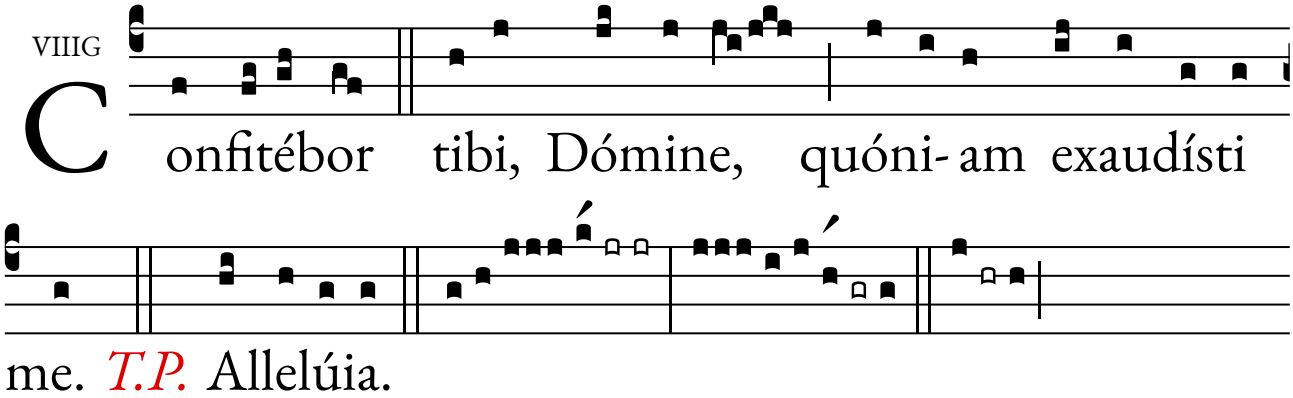
Během roku:

Verš sexta: Otče svatý, zachovej nás ve svém jménu.
℟. Abychom byli v dokonalé jednotě.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

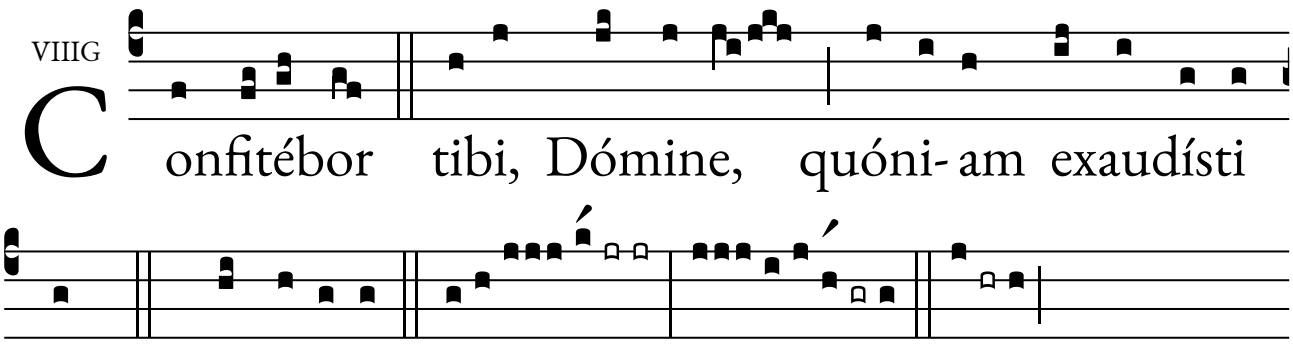
Ant. 1. Nemůžete sloužit *|| Bohu i mamonu.
T. P. Na to myslete, || co pochází shůry, *| ne na to, co je na zemi, aleluja.

Žalm 48
I

Poslechněte si **všech**ny **ná**rody, *
poslyšte všichni, co jich ***ze***mě **no**sí,
vy lidé prostí **i** vy **vzne**šení, *
vy bohatí, tak právě ***ja***ko **chu**dí!

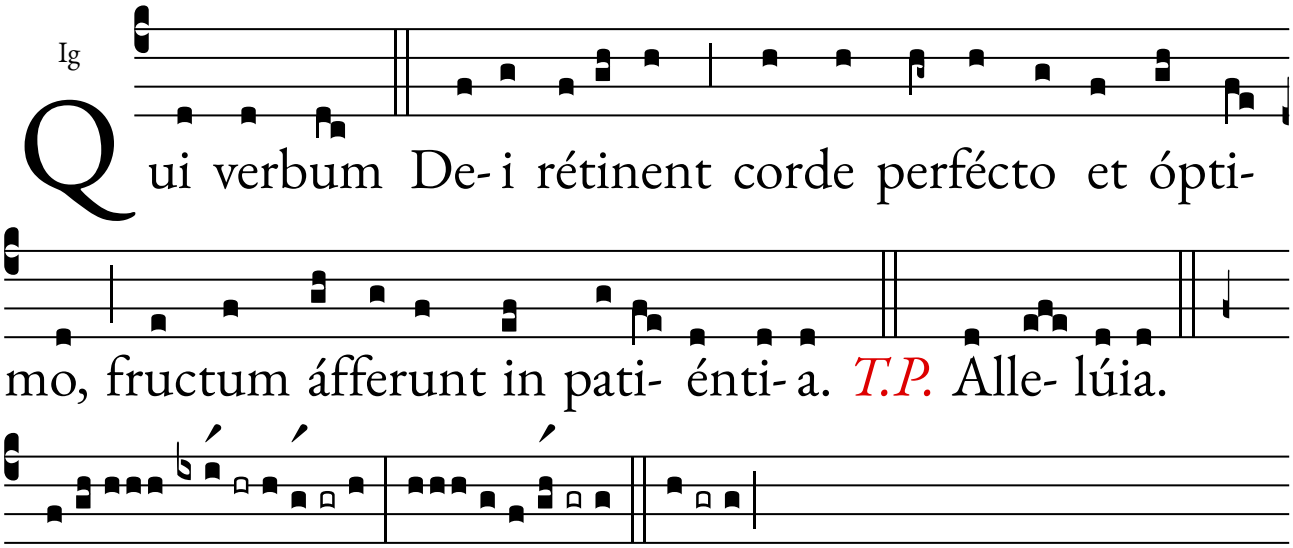
Ať moudře teď má **ús**ta **pro**mluví, *
jde o poznání z úvah ***mé***ho **srd**ce.
Sám poslechnu si **mou**drou **prů**pověď, *
za zvuků lyry řeše***ní*** své **zje**vím.
Proč bych se bál i **v ne**pří**zni**vých dnech, *
kdy zloba nepřátel mě ***ob***klo**pu**je?
Spoléhají se **na** své **bo**hatství, *
hojností pokladů se ***vy***chlou**ba**jí.
Vždyť nikdo si svůj **ži**vot **ne**koupí, *
za sebe Bohu výkup ***ne***za**pla**tí;
je příliš velká **ce**na **za** život *
a nikdy se jí nikdo ***ne***do**pla**tí,
tak aby mohl **dál** a **na**vždy žít *
a nikdy nepohlédl ***do*** tmy **hro**bu.
Vidíme totiž **mou**dré **u**mírat, *
stejně jak hyne hlupák ***ne***bo **blá**zen.
Navždy jen hrob je **je**jich **do**movem, *
příbytkem pro veškeré ***po***kole**ní**.
I když jim celé **kra**je **pa**třily: *
Všechno, co měli, necha***jí*** zde **ji**ným.
Tak člověk ve svém **les**ku **ne**vidí, *
že je jak zvěř, již vedou ***na*** po**rá**žku. Δ

℣. 1. Nemůžete sloužit *|| Bohu i mamonu.
T. P. Na to myslete, || co pochází shůry, *| ne na to, co je na zemi, aleluja.

me. *T.P.* Allelúia.

2. antifona
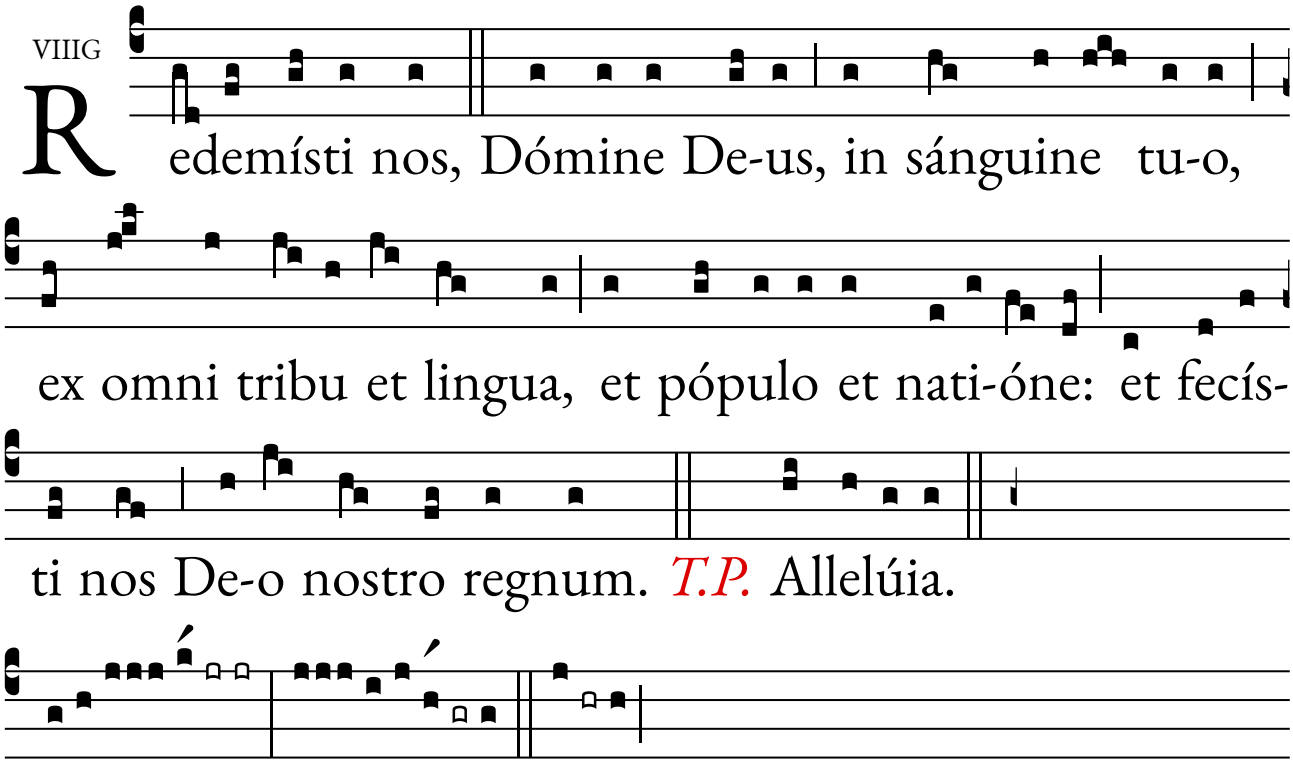

℣. 2. Shromažďujte si *|| poklady v nebi, praví Pán.
T. P. Bůh můj život vykoupí *|| z moci podsvětí, aleluja.

II

Toť cesta těch, kdo **v se**be **věř**ili, *
los těch, kdo hojností se ***vy***chlou**ba**li.
Jsou jako stádo, **kte**ré **pa**se smrt, *
a tak se propadají ***do*** pod**svě**tí.
Kráčejí rovnou **ces**tou **do** hrobu,*
tvář jejich zetlí, podsvě***tí*** je **zhl**tí.
Zatímco Bůh můj **ži**vot **vy**koupí, *
on z moci podsvětí mě ***jis***tě **vy**rve.
Nermuť se, jestli **ně**kdo **bo**hatne *
a rozmnožuje vážnost ***své***ho **do**mu.
Zemře, a nic si **s se**bou **ne**vezme, *
tu nádheru si pod zem ***ne***od**ne**se.
Ať zaživa se **šťast**ně **vy**chloubá: *
„Chválit tě budou, jak ses ***tu*** měl **dob**ře“,
nakonec vejde **do** řad **ot**ců svých, *
co na věky už neu***vi***dí **svět**lo.
Tak člověk ve svém **les**ku **ne**vidí, *
že je jak zvěř, již vedou ***na*** po**rážk**u. Δ ℣.

3. antifona

℣. 3. Hoden je Beránek, || který byl zabit, *| aby vzal slávu a čest.
T. P. Tvá je, Pane, || velikost a moc, *| sláva a vítězství, aleluja.

Kantikum *Zj 4, 11; 5, 9.10.12*

Hoden jsi, **Pa**ne, náš **Bo**že, *
aby ti všichni vzdávali ***slá***vu **a** čest,
neboť jsi **stvo**řil **všech**no *
a z tvé vůle všechno povstalo a ***by***lo **stvo**řeno.
Hoden jsi, **Pa**ne, vzít **kni**hu *
a rozlomit ***je***jí **pe**četi,
protože jsi byl za*bit* †
a svou krví jsi nás **vy**koupil **Bo**hu *
z každého kmene a jazyka, **li***du* i **ná**roda,
a učinil jsi nás našemu Bohu královským **li**dem a **kněž**stvem *
a budeme **nad** *ze*mí **vlád**nout.
Hoden je Beránek, který byl za*bit,* †
aby vzal moc a bohat**ství** i **moud**rost, *
sílu a čest, **slá***vu* i **chvá**lu. Δ ℣.

STŘEDA DRUHÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

℟. 1. Také my || uvnitř naříkáme *| a očekáváme vykoupení našeho těla.

Žalm 38

I

Říkal jsem: Dám si na své **ces**ty **po**zor, *
abych se nepro***hře***šil **ja**zykem;
a pokud bude bezbož**ník** stát **blíz**ko, *
budu svá ústa ***dr***žet **na** uzdě.
Ztichl jsem, zmlkl, **i** když **ne**šťasten, *
ale má bolest ***jen*** se **zji**třila,
srdce se v těle prudce rozpáli*lo.* †
Oheň se vzňal, když **jsem** tak **roz**mýšlel, *
a já jsem musil ***na***hlas **pro**mluvit:
„Dej mi už, Pane, uvidět můj ko*nec* †
a jakou míru **dní** mám **před** sebou, *
ať poznám tak svou ***po***mí**je**jícnost.“
Hle, vyměřils mé dny jen na *pídě,* †
v tvých očích je můj **ži**vot **ja**ko nic, *
a každý člověk ***je***nom **ja**ko dech,
jen jako stín se tady člověk mih*ne,* †
jen jako dech je **všech**no **bo**hatství, *
jež hromadí, a ***ne***ví **pro** koho. ∆

℟. 1. Také my || uvnitř naříkáme *| a očekáváme vykoupení našeho těla.

℣. 2. Slyš můj křik, Pane, *|| nemlč k mým slzám.

II

Co tedy, Pane, teď mám **o**če**ká**vat? *
Jen k tobě upí***nám*** svou **na**ději.
Zachraň mě od všech křivd a **ne**pra**vo**stí, *
bláznům mě nene***chá***vej **na** posměch!
A teď už mlčím, ústa **ne**o**tev**řu, *
protože všechno ***je*** tvé **ří**zení.
Odejmi ode mne své **na**vští**ve**ní! *
Vždyť hynu pod tvou ***pád***nou **pra**vicí!
Člověka za hřích postihuješ tres*tem* †
a ničíš jeho **nád**he**ru** jak mol: *
je každý člověk ***je***nom **ja**ko dech.
Slyš můj křik, Pane, vyslechni mou pros*bu,* †
nemlč k mým slzám, **vždyť** jsem **já** tvůj host, *
poutník jak všichni ***mo***ji **ot**cové.
Odvrať svůj přísný zrak a **od**dech**nu** si, *
dříve než ode***jdu*** a **za**niknu. ∆

℣. 2. Slyš můj křik, Pane, *|| nemlč k mým slzám.
℣. 3. Já vždy a stále || spoléhám * na Boží slitování. (T. P. Aleluja.)

Žalm 51

Co ty tak silác**ky** se **chlu**bíš *
špatností ***vů***či **zbož**ným?
Jen zkázu kuješ, **ple**ti**cha**říš, *
jazyk máš ***ja***ko **břit**vu.
Zlo ti je milej**ší** než **do**bro, *
lež je ti ***víc*** než **prav**da.
Máš rád jen zraňu**jící** **slo**va, *
jazyku ***po***mlou**vač**ný!

Bůh zato zahubí tě na*vždy,* †
ze stanu **vy**vle**če** tě, *
ze země ***ži***vých **vy**tne.
Dobří to spatří **pl**ni **báz**ně, *
on sám jim ***bu***de **pro** smích:
„Hle člověk, který **ne**chtěl **v Bo**hu *
hledat své ***ú***to**čiš**tě,
jen v maje**tek** svůj **dou**fal, *
na ničem***no***sti **sta**věl.“
Já však se jak strom **o**li**vo**vý *
zelenám ***v do***mě **Bo**žím,
spoléhám **vždy** a **stá**le *
na Boží ***sli***to**vá**ní.
Navždy ti budu **vzdá**vat **dí**ky *
za toto ***tvo***je **dí**lo,
tvé jméno před vě**rný**mi **chvá**lit *
za tvoji ***do***bro**ti**vost. Δ

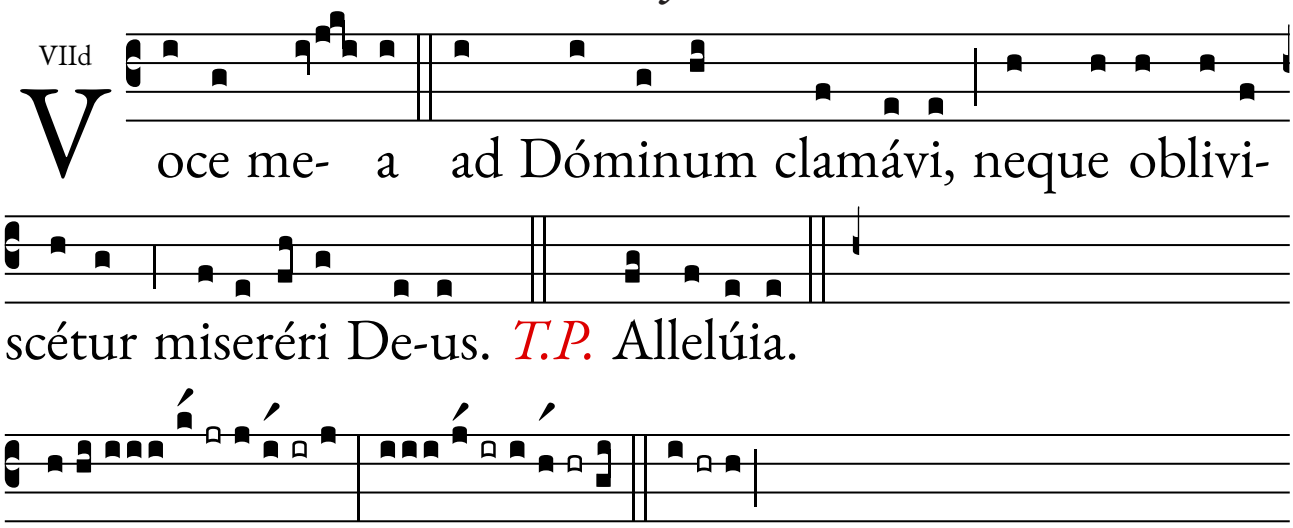
℣. 3. Já vždy a stále || spoléhám * na Boží slitování. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Doufám, Pane, z duše doufám.
℟. Na tvé slovo vyčkávám.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

Ant. 1. Bože, || vše, co konáš, je svaté, *| kde je Bůh tak velký jako náš Bůh?

T. P. Uzřely tě || vody, můj Bože, *| mořem jsi vedl svůj lid, aleluja.

Žalm 76
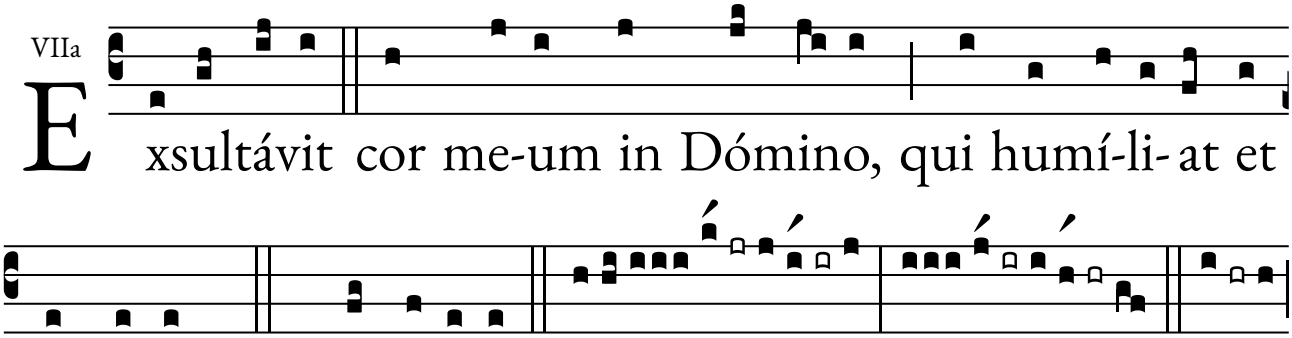
K Bohu volám, **hla**sitě **kři**čím, *
k Bohu volám, **a***by*** mě **sly**šel.
V den své tísně za Pánem hle*dím,* †
bez oddechu **vzta**huji **ru**ce *
duše má se **u***tě*šit **ne**dá.
Vzdychám, jak jen **vzpo**menu **Bo**ha, *
duch můj zemdlí, **zač***nu*-li **hlou**bat.
Víčka oční **ne**mohu **za**vřít, *
neklidný jsem, **ne***scho*pen **slo**va.
Rozvažuji **o** starých **do**bách, *
o těch dávno **mi***nu*lých **lé**tech.
Za noci tak **pře**mítám **v srd**ci, *
rozjímám a **srov***ná*vám **v du**chu:
„Což Pán může **za**vrhnout **na**vždy? *
Nikdy už se **sli***to*vat **ne**má?
Navždy se svou **mi**lostí **skon**čil, *
slovo jeho **na** *vě*ky **zmlk**lo?

Zapomněl Bůh **na** slito**vá**ní, *
či svůj soucit **od***pí*rá **z hně**vu?“
Tak si říkám: „**V tom** je má **bo**lest, *
změnila se **pra***vi*ce **Pá**ně!“
Stále myslím **na** Boží **skut**ky, *
myslím na tvé **něk***dej*ší **di**vy!
Uvažuji **o** všech tvých **dí**lech, *
probírám tvé **ve***li*ké **či**ny.
Bože, vše, co **ko**náš, je **sva**té! *
Kde je Bůh tak velký ***ja***ko **náš** Bůh?
Ty jsi Bůh, jenž **zá**zraky **dě**lá, *
svou moc dal jsi **ná***ro*dům **po**znat
a svou paží **spa**sil svůj **ná**rod, *
Jákoba a **Jo***se*fa **sy**ny.
Uzřely tě vody, můj Bo*že,* †
uzřely tě, **chvě**ly se **hrů**zou, *
zabouřily **hlu***bi*ny **mo**řské.
Mraky proudem chrlily vo*du,* †
mračna zněla **du**nivým **hla**sem, *
šípy tvé se **mí***ha*ly **ji**mi.
Ryk tvých hromů pod koly du*něl,* †
blesky plály **přes** celý **ob**zor, *
všechna zem se ***chvě***la a **třás**la.
Tvoje cesta vedla nás mo*řem,* †
tvoje stezka **spou**stami **vod**stev, *
aniž nechals **za** *se*bou **sto**py.
Svůj lid jak stádo **ve**dl jsi **ru**kou *
Mojžíšovou a ***Á***ro**no**vou. Δ

A/ 1. Bože, || vše, co konáš, je svaté, *| kde je Bůh tak velký jako náš Bůh?

T. P. Uzřely tě || vody, můj Bože, *| mořem jsi vedl svůj lid, aleluja.

2. antifona

A 2. Mé srdce || jásá v Pánu: *| on ponižuje i povyšuje.
T. P. Pán posílá smrt || i život dává, * aleluja.
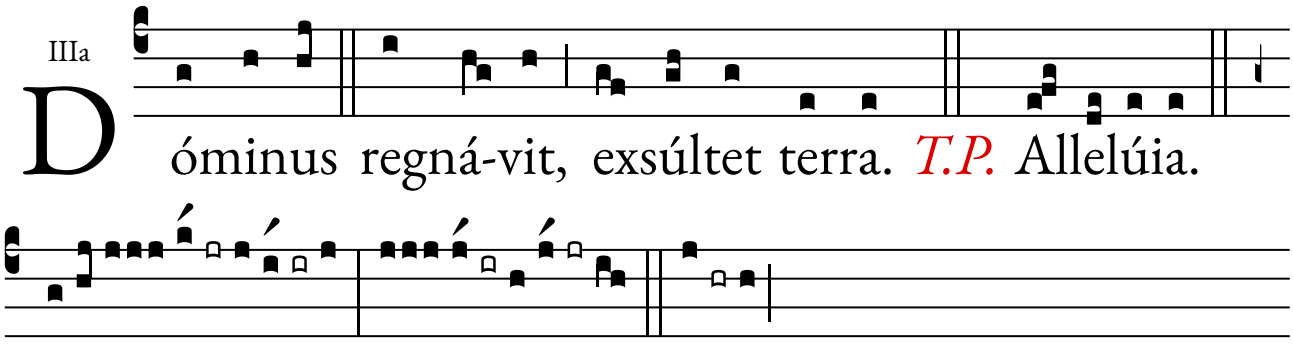
Kantikum *1 Sam 2, 1–10*

Mé srdce **já**sá **v Pá**nu, *
můj Bůh mě **vy***so*ko **po**výšil.
Směle otvírám ústa na své **ne**přá**te**le, *
neboť se smím radovat ***z je***ho **po**moci.
Nikdo není tak svatý ja*ko Pán*, †
a mimo něj **ne**ní **ji**ný, *
a není mocný, ***ja***ko **je** náš Bůh.
Jen pořád pyšně **ne**ho**vo**řte, *
nemluvte ***o***po**váž**livě!
Bůh je Pán hlubo**ké**ho **po**znání, *
on váží ***lid***ské **skut**ky.
Luky silá**kům** se **lá**mou, *
ale slabí se opá***sa***jí **si**lou.
Kdo byl dřív sytý, hledá teď **prá**ci jen **za** chléb, *
kdo hladověl, ten ***má*** teď **hoj**nost.
Neplodná porodí **mno**ho **sy**nů, *
matka četných ***dě***tí **vad**ne.
Pán posílá smrt i **ži**vot **dá**vá, *
přivádí do říše mrtvých a ***o***pět **vra**cí.
Pán dává bohat**ství** i **chu**dobu, *
on ponižuje i ***po***vy**šu**je.

Chudáka **po**zvedá **z pra**chu, *
z bláta povy**šu**je **nuz**ného,
aby ho posadil **me**zi **kní**žata *
a vykázal mu ***čest***né **mí**sto.
Vždyť od Pána jsou **zá**klady **ze**mě, *
její okrsek **po***sta*vil **na** nich.
Chrání kroky svých zbož*ných,* †
bezbožní **v tem**notách **hy**nou, *
člověk jen svojí silou ***ne***zmů**že** nic.
Pána se dě**s**í jeho **pro**tiv**ní**ci, *
z nebe na ně **bu***rá*cí **hro**mem.
Pán bude soudit končiny ze*mě* †
a svému králi **u**dělí **vlá**du, *
vysoko pozvedne svého **Po***maza***né**ho. Δ

Ant. 2. Mé srdce || jásá v Pánu: *| on ponižuje i povyšuje.
T. P. Pán posílá smrt || i život dává, * aleluja.

3. antifona

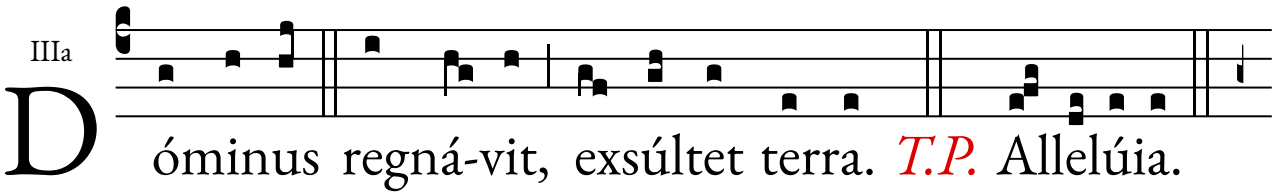
Ant. 3. † *Pronáší se po žalmu.*
T. P. Světlo svítí || lidem spravedlivým, *| radost lidem srdce čistého, aleluja.

Žalm 96

Pán je král! Ty celá **ze**mě **já**sej, *
radujte se, ***čet***né **ost**rovy!
Mrak a temnota jej **za**ha**lu**jí, *
řád a právo ***drž***í **je**ho trůn.
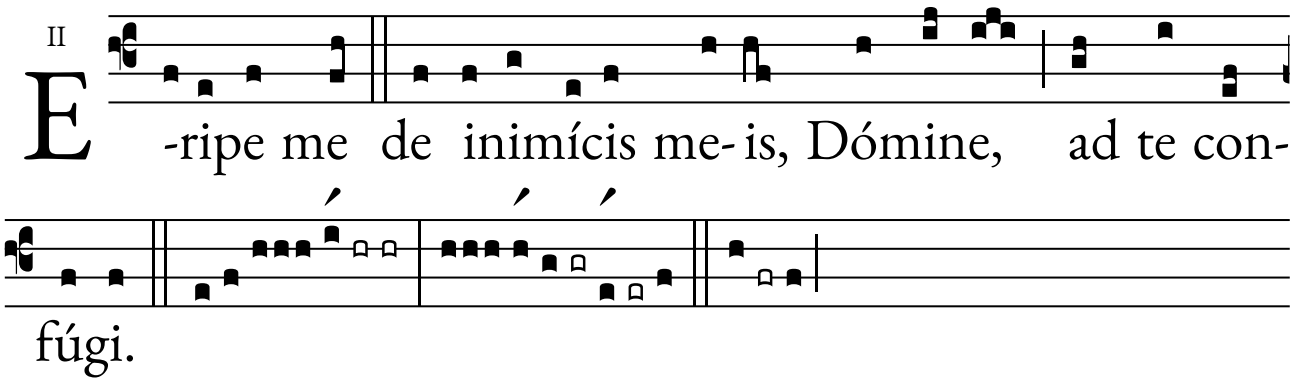
Plamen ohně postu**pu**je **před** ním, *
nepřátele ***vů***kol **spa**luje.
Jeho blesky oza**ře**ují **ob**zor, *
země při tom ***po***hle**du** se chví.
Hory jako z vosku **roz**tá**va**jí *
před Pánem, jenž ***vlád***ne **nad** zemí.
Nebe hlásá jeho **spra**ve**dl**nost, *
jeho slávu ***vi***dí **ná**rody.
Jak jsou zahanbeni, kdo ctí mod*ly,* †
bůžky marný**mi** se **ho**nosí! *
Všichni bohové se ***před*** ním **ko**ří.
Uslyšel to Sión, raduje *se,* †
všechna judská **mě**sta **ple**sají *
nad výroky tvého ***sou***du, **Pa**ne!
Povznesen jsi nad veš**ke**rou **ze**mi, *
všechna božstva ***před***číš **na** výsost.
Pán je přízniv těm, jimž zlo se pří*čí,* †
životy svých **vě**rných **o**chrání, *
vyprostí je z rukou ***bez***bož**ní**ků.
Světlo svítí lidem **spra**ve**dli**vým, *
radost lidem ***srd***ce **čis**tého.
Radujte se, spraved**li**ví, **v Pá**nu, *
jeho svaté ***jmé***no **ve**lebte! Δ

Ant. 3. Pán je král! *|| Ty, celá země, jásej!
T. P. Světlo svítí || lidem spravedlivým, *| radost lidem srdce čistého, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Přemýšlím || o cestách, po kterých kráčím, *| a řídím své nohy k tvým přikázáním.

Žalm 118

ה

Pán je můj úděl. **Tak**to jsem **slí**bil: *
že tvoje slovo **u***cho*vám **pro**vždy.
Jen po tvé milosti **ze** srdce **tou**žím, *
smiluj se nade mnou **dle** *své*ho **sli**bu.
Přemýšlím o cestách, **po** kterých **krá**čím, *
řídím své nohy k tvým ***při***ká**zá**ním.
Chvatně se snažím a **ne**chci **vá**hat, *
abych tvé předpisy ***za***cho**vá**val.
I když mě do léček **la**pají **hříš**ní, *
já na tvůj zákon **ne***za*po**mí**nám.
V půlnoci vstávám, **a**bych tě **chvá**lil *
za tvoje spraved***li***vé **sou**dy.
Jsem přítel všech, kdo **ma**jí tě **v úc**tě, *
všech, kdo dbají tvých ***na***říze**ní**.
Země je plna tvé **mi**losti, **Pa**ne, *
nauč mě tomu, cos ***u***sta**no**vil. Δ

Během roku:

℣. 1. Přemýšlím || o cestách, po kterých kráčím, *| a řídím své nohy k tvým přikázáním.

℣. 2. Padá na mě || strach a zděšení, *| Pane, slyš mě a vyslyš.

Žalm 54
I

Nakloň, Bože, **sluch** k mé **mod**litbě, *
nestraň se mých úpěn***li***vých **pro**seb,
slyš mě pozor**ně** a **vy**slyš mě, *
neklidný jsem ve své ***sklí*****čeno**sti.
Zděšený jsem **kři**kem **ne**přátel, *
útiskem a zlobou ***bez***bož**ní**ků.
Rozpoutali **zhou**bu **pro**ti mně, *
zuřivě se na mne ***o***so**pu**jí.
Srdce se mi **v pr**sou **te**telí, *
úzkost smrtelná mě ***za***chvá**ti**la.
Padá na mě **strach** a **zděš**ení, *
leží na mně nevý***slov***ná **hrů**za.
Říkám si: „Mít **kří**dla **ho**lubí, *
uletěl bych, až bych ***do***šel **kli**du.“
Uletěl bych **rád** co **nej**dále, *
noclehem bych zůstal ***ně***kde **v pou**šti.
Vyhledal bych si tam ú*tulek* †
na ochranu před di**vo**kým **vich**rem, *
před bouřením jejich ***hr***del, **Pa**ne,
před záplavou **je**jich **ja**zyků. *
V městě vidím nási***lí*** a **svá**ry.
Ve dne v noci brousí ko*lem něj,* †
po hradebních zdech je **ob**chá**ze**jí, *
uvnitř vládne bezprá***ví*** a **ú**tisk.
V jeho středu **čí**há **zá**huba, *
klam a křivda z tržišť ***ne***od**chá**zí. Δ

Během roku:

℣. 2. Padá na mě || strach a zděšení, *| Pane, slyš mě a vyslyš.
℣. 3. Já však budu || k Pánu volat dál, *| Pán se smiluje a zachrání mne.
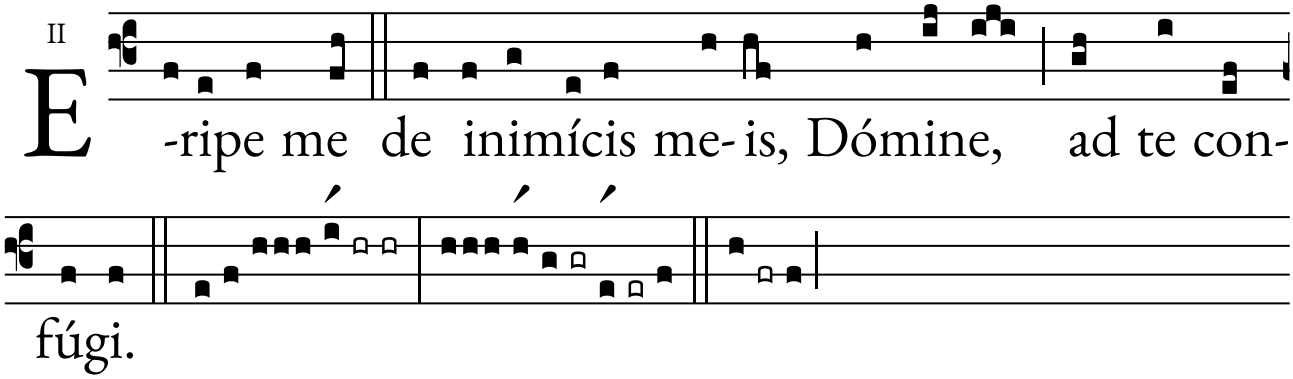
II*

Kdyby potu**pil** mě **ne**přítel, *
křivdu od něj dove***dl*** bych **snáš**et;
kdyby na mě **tak** zle **do**tíral, *
kdo mě nenávidí, ***scho***val **bych** se.
Tys však to byl, **čl**o**v**ěk **ja**ko já, *
ty, můj blízký důvěr***ník*** a **přít**el!
Slasti přátel**ství** jsme **ty** a já *
prožívali spolu ***v do***mě **Pá**ně.
[Kéž je za to **zma**tek **po**sedne, *
kéž jsou za to uchvá***ce***ni **smr**tí,
kéž jdou do pod**svě**tí **za**živa, *
když je v jejich domech ***pl***no **zlo**by!]
Já však budu **k Pá**nu **vo**lat dál, *
Pán se smiluje a ***za***chrá**ní** mne.
Večer, za jit**ra** i **v po**ledne *
budu kvílet z hloubi ***své***ho **srd**ce.
On mé naří**ká**ní **vy**slyší, *
vysvobodí pokoj***ně*** můj **ži**vot.
Neboť lučišt**ní**ci **blíz**ko jsou, *
z blízkosti už na mne ***do***tí**ra**jí.
Ismael a **Jaalam** a ti, *
kteří obývají ***na*** vý**cho**dě,
na výměnu **ne**při**stu**pují, *
neboť odmítají ***bát*** se **Bo**ha.
Každý proti **je**ho **přá**telům *
zdvíhá ruku, znesvě***cu***je **smlou**vu.
Nad máslo je **hlad**ší **je**ho řeč, *
ale v srdci hoto***ví*** se **k bo**ji;
slova lahod**nějš**í **o**leje, *
ale jsou to vyta***se***né **me**če.
Svěř se Pánu ve své ne*snázi,* †
on tě zachová a **ne**do**pu**stí, *
aby spravedlivý ***pa***dl **na**vždy.

Je však, Pane, **svrh**neš **do** hrobu, *
že se muži krva***ví*** a **lsti**ví
nedožijí **půl**ky **ži**vota! *
Kdežto já jen v tebe ***dů*****věř****u**ji. Δ

Během roku:
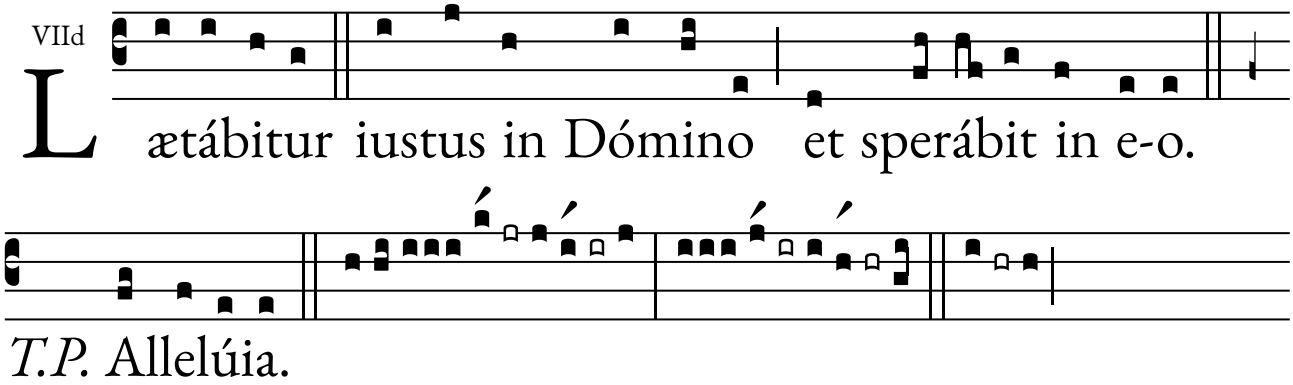
℣. 3. Já však budu || k Pánu volat dál, *| Pán se smiluje a zachrání mne.

Verš sexta: Pane zástupů, kdo je tak, jako ty jsi?
℟. Stále a vždy vůkol tebe tvá věrnost a moc.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.
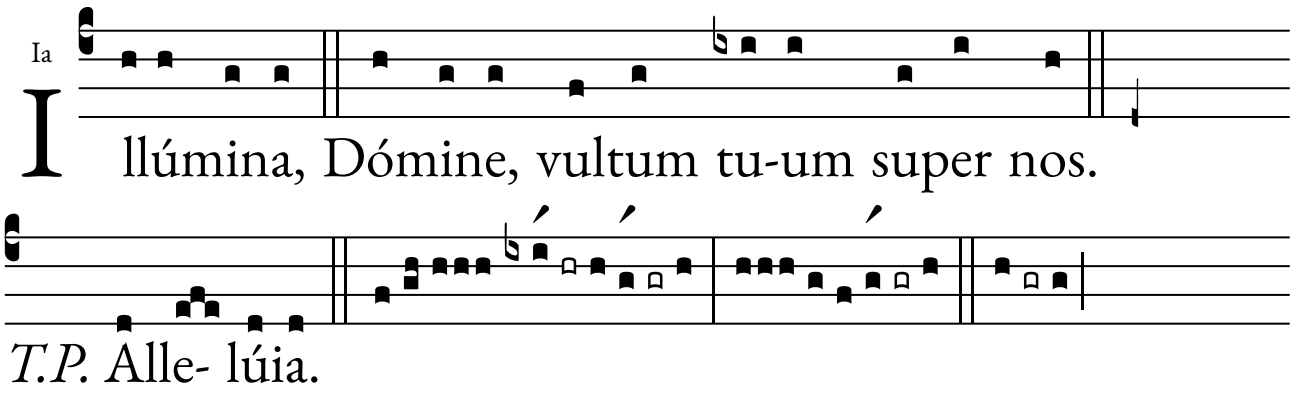
℣. 1. V blažené naději || očekáváme slavný příchod * našeho Spasitele.
T. P. Ať se vaše srdce || nechvěje, *| jen věřte ve mne, aleluja.

Žalm 61

Jen u Boha se uti**ší** má **du**še, *
jen od něho je ***mo***je **spá**sa.

Jediný on je skála **má** i **po**moc, *
pevný můj hrad, že ***ne***ko**lí**sám.
Jak dlouho chcete s jedin**cem** vést **vál**ku, *
vrhat se všichni ***na*** jed**no**ho
jak na zeď, která **hro**zí **pá**dem, *
na hradbu, která ***už*** se **hrou**tí!
Ano, jen samé pletky **os**no**va**jí, *
jen ve lži mají ***za***lí**be**ní.
Žehnají prolha**ný**mi **ús**ty, *
a v hloubi srdce ***pro***klí**na**jí.
Jen u Boha se upo**koj**, má **du**še, *
vždyť u něho je ***vše***, več **dou**fám.
Jediný on je skála **má** i **po**moc, *
pevný můj hrad, že ***ne***ko**lí**sám.
Na Bohu stojí spása **má** i **slá**va, *
Bůh je má skála, ***zá***chra**na** má.
Důvěřuj vždy jen v něho, všechen li*de!* †
Před ním si vylé**vej**te **srd**ce: *
vždyť Bůh je naše ***út***o**čiš**tě!
Jsou lidé jen jak **zá**van **de**chu, *
jsou všichni ***smr***tel**ní** jen klam.
Na misce vah až **k vr**chu **vzlét**nou, *
každý je ***leh***čí **než** sám dech.
Nespoléhejte **na** nás**i**lí, *
zanechte ***hon***by **za** lupem!
A na bohatství, **i** když **vzrůs**tá, *
svým srdcem ***ni***kdy **ne**lpěte!
Jediné pověděl Pán kdy*si,* †
a toto **dvo**jí **sly**šel jsem, *
že u Bo***ha*** je **všech**na moc,
u tebe, Pane, všechna lás*ka,* †
i to, že **od**plá**cíš** ty sám *
člověku podle ***je***ho **skut**ků. Δ A.

2. antifona
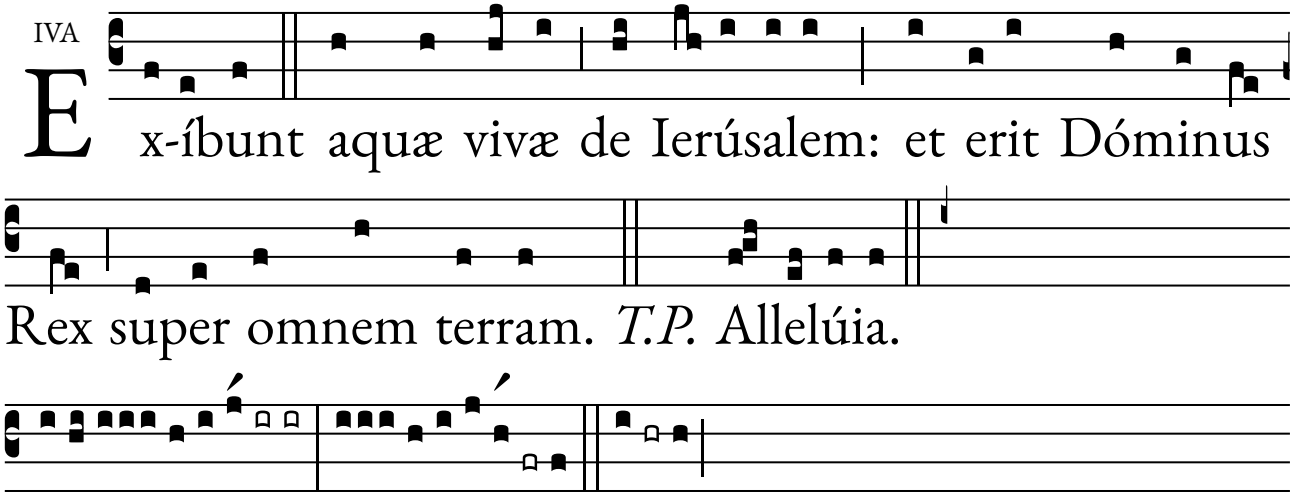

A. 2. Kéž nám svítí || světlo Boží tváře *| a kéž nám dá své požehnání.
T. P. Kéž tě, Bože, || chválí národy, *| ať jásají nad tvou pomocí, aleluja.

Žalm 66

Pán buď milo**stiv** a **žeh**nej nám! *
Kéž nám svítí světlo ***je***ho **tvá**ře!
Ať se zná tvá **ces**ta **na** zemi, *
pomoc tvou ať znají ***vších***ni **li**dé!
Kéž tě, Bože, **chvá**lí **ná**rody, *
kéž tě chválí všechny ***lid***ské **ro**dy!
Národy ať **moc**ně **já**sají *
nad tím, jak svět spraved***li***vě **sou**díš!
Neboť právem **sou**díš **ná**rody, *
všechny lidské kmeny ***svě***ta **ří**díš.
Kéž tě, Bože, **chvá**lí **ná**rody, *
kéž tě chválí všechny ***lid***ské **ro**dy!
Země vyda**la** svou **ú**rodu. *
Pán, náš Bůh, nám dal své ***po***žeh**ná**ní.
Kéž nám žehná **vše**mo**hou**cí Bůh, *
ať ho v bázni všechna ***ze***mě **vzý**vá! Δ

A. 2. Kéž nám svítí || světlo Boží tváře *| a kéž nám dá své požehnání.
T. P. Kéž tě, Bože, || chválí národy, *| ať jásají nad tvou pomocí, aleluja.

3. antifona
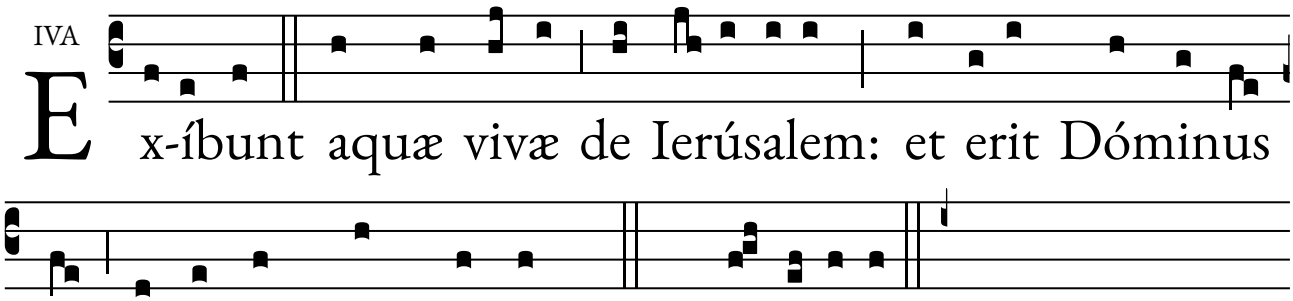

Ant. 3. V něm bylo stvořeno všechno *|| a všechno má trvání v něm.
T. P. Nebe je plné || jeho slávy *| a jeho chválou zní celá země, aleluja.

Kantikum *Srov. Kol 1, 12–20*

Radostně děkujme **Bo**hu **Ot**ci, *
že nám dal účast na podíle **vě***ří*cích **ve** světle,
že nás vytrhl **z mo**ci **tem**noty *
a převedl do království svého milova***né***ho **Sy**na:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště***ní **hří**chů.
On je věrný obraz nevidite**lné**ho **Bo**ha, *
prvorozený ***ze*** všech **tvo**rů,
v něm bylo stvořeno všech*no* †
na ne**bi** i **na** zemi, *
svět viditelný i ***ne***vi**di**telný,
ať to jsou **an**dělé **při** trůnu, *
nebo knížа***ta*** a **moc**nosti:
všechno je stvořeno skrze něj a pro *něj:* †
on je dříve než **všech**no **o**statní, *
a všechno má ***tr***vá**ní** v něm.
A on je hlava těla cír*kve,* †
on je počátek, prvo**ro**zený **z mrt**vých, *
aby měl ***ve*** všem **pr**venství.

Otci se totiž zalíbilo, aby v něm přebývala **všech**na **pl**nost, *
a aby skrze něho se sebou **u***smí***řil** **všech**no,
tím, že jeho krví **pro**litou **na** kříži *
zjednal pokoj jak na ne***bi,*** tak **na** zemi. Δ

Ant. 3. V něm bylo stvořeno všechno *|| a všechno má trvání v něm.
T. P. Nebe je plné || jeho slávy *| a jeho chválou zní celá země, aleluja.

Rex super omnem terram. *T.P.* Allelúia.

ČTVRTEK DRUHÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Tys nám dal, || Pane, zvítězit, *| povždy budeme chválit tvé jméno. (T. P. Aleluja.)

Žalm 43
I

Na vlastní uši jsme **slý**chali, **Bo**že, *
otcové naši nám ***vy***prá**vě**li
o tom, cos vykonal **za** je**jich** dnů, *
v tom dávném ***ča***se **ru**kou svou.
Pohany vyhnals, **je** jsi tam **vsa**dil, *
národy potřels a ***jim*** jsi **dal** růst.
Nedobyli si **me**čem tu **ze**mi, *
nezvítězilo ***je***jich **rá**mě,
nýbrž tvá pravice, **tvo**je **rá**mě, *
tvá jasná ***tvář*** jen **z lás**ky k nim.

Ty jsi to, ty, můj **král** a **můj Bůh**, *
jenž jsi dal zvítězit ***Já***ko**bo**vi.
S tebou jsme zdolali **ne**pří**te**le, *
tvým jménem deptáme ***pro***tiv**ní**ky.
Na svém luku si **ne**za**klá**dám, *
nevděčím za ví***těz***ství **me**či:
tys nám dal zvítězit **nad** nepřá**te**li, *
pokořils ty, kdo nás ***ne***ná**vi**dí.
Proto jsme denně se **chlu**bili **Bo**hem, *
povždy jsme chvá**li*** tvé **jmé**no. Δ

Ant. 1. Tys nám dal, || Pane, zvítězit, *| povždy budeme chválit tvé jméno. (T. P. Aleluja.)

Ant. 2. Ušetři, || Pane, svůj lid, *| nedávej v potupu své dědictví. (T. P. Aleluja.)

II

Teď jsi nás odvrhl, **po**nechal **v han**bě, *
netáhneš, Bože, už **do** *bo*je **s ná**mi.
Nechals nás utíkat **před** nepří**te**lem, *
loupí nás ti, kdo nás ***ne***ná**vi**dí.
Vydals nás v plen jak **ja**teční **stá**do, *
mezi pohany **roz***ptý*lil **jsi** nás.
Lacino prodá**váš** svůj **ná**rod, *
pramálo jsi tím **pro***de*jem **zís**kal.
Sousedům dal jsi nás v **o**povr**že**ní, *
všem kolem dokola ***k han***bě a **smí**chu.
Dopustils, že jsme **v pří**sloví **ve**šli, *
pohané nad námi **ký***va*jí **hla**vou.
Stále svou hanbu mám **před** o**či**ma, *
studem se celý **čer***ve*nám **v tvá**ři,
slyším-li samou **ha**nu a **vý**směch, *
vidím-li mstivého ***ne***pří**te**le. Δ

℣. 2. Ušetři, || Pane, svůj lid, *| nedávej v potupu své dědictví.
(T. P. Aleluja.)
℟. 3. Povstaň, Pane, *|| a ve své milosti nás vysvoboď. (T. P. Aleluja.)

III

A toto všechno dolehlo na *nás,* †
i když jsme na tebe **ne**zapo**mně**li, *
úmluvu s tebou **ne***po*ru**ši**li,
naše srdce se **ne**odvrá**ti**lo, *
nesešly naše **kro***ky* z tvé **ces**ty,
a tys nás rozbil **v ša**kalích **mís**tech, *
ty jsi nás zastřel ***tem***no**ta**mi.
Kdybychom bývali zapomně*li* †
na svaté jméno **své**ho **Bo**ha *
a vztáhli ruce **k ci***zí*mu **bo**hu,
což by to Bůh byl **ne**zpozo**ro**val? *
On přece zná všechny **taj***no*sti **srd**ce.
Pro tebe stále nás **po**bí**je**jí, *
jednají s námi jak **s ja***teč*ním **stá**dem.
Procitni, Pane, **proč** je**ště spíš?** *
Vzbuď se a nechtěj nás **za***tra*tit **na**vždy!
Proč stále před námi **skr**ýváš **svou tvář**, *
bídu a strast naši ***za***po**mí**náš?
Naše duše je **sraže*na v prach***, *
na zemi ulpělo ***na***še **tě**lo.
Povstaň už, Pane, **na** pomoc **po**spěš, *
v milosti ***své*** nás **vy**svoboď! Δ
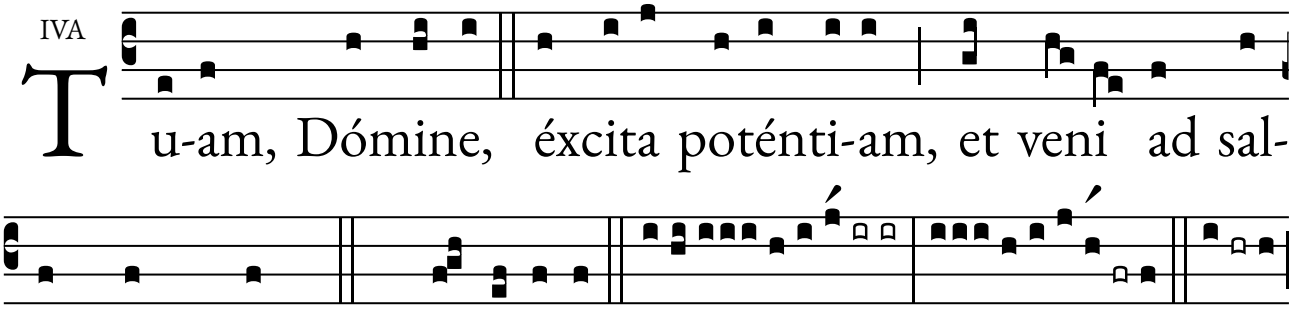
℟. 3. Povstaň, Pane, *|| a ve své milosti nás vysvoboď. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Pane, ke komu půjdeme?
℟ Ty máš slova věčného života.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
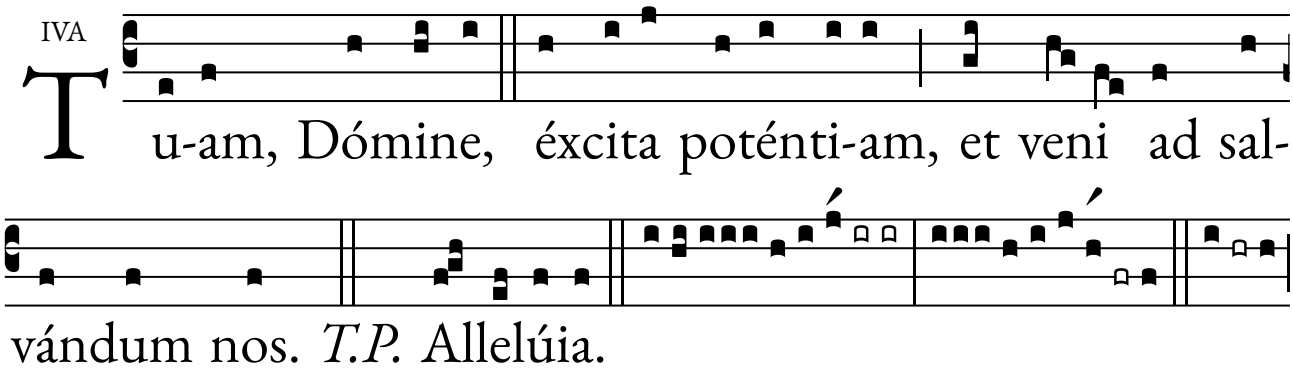

A. 1. Pane, || vzbuď svoji moc *| a pospěš nás zachránit!
T. P. Já jsem || vinný kmen, *| vy jste ratolesti, aleluja.

Žalm 79
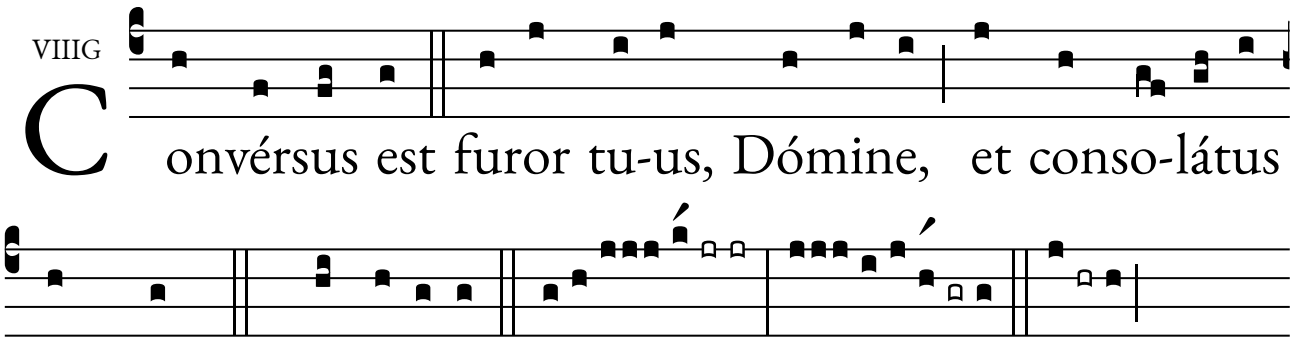
Uslyš nás, ty, jenž **pa**seš **Iz**rael, *
Josefův lid jak svoje ***stá***do **vo**díš,
ty, který trůníš **nad** che**ru**bíny, *
ukaž se, ať tě v plné ***slá***vě **spa**tří
Efraim, Benja**min** i **Ma**nasse! *
Vzbuď svoji moc a zachrá***nit*** nás **po**spěš!
Povznes nás opět, **Pa**ne **zá**stupů, *
rozjasni tvář, a budem ***za***chrá**ně**ni!
Jak dlouho ještě, **Pa**ne **zá**stupů, *
míníš se hněvat, když tvůj ***lid*** tě **vzý**vá?
Slzavým chlebem **jsi** jej **na**sytil, *
slzami napojil jej ***v pl***né **mí**ře.
Za předmět pře jsi **nás** dal **sou**sedům, *
až se nám proto nepřá***te***lé **smě**jí.
Povznes nás opět, **Pa**ne **zá**stupů, *
rozjasni tvář, a budem ***za***chrá**ně**ni!
Sám révu z Egyp**ta** jsi **pře**nesl, *
sám vyhnals pohany a ***ré***vu **vsa**dil.
Sám připravil jsi **pro** ni **mí**sta dost, *
vkořenila se, zapl***ni***la **ze**mi.

Svým stínem celé **ho**ry **po**kryla *
a svými ratolestmi ***Bo***ží **ced**ry.
Až k moři vyhna**la** své **ú**ponky, *
až k Eufratu své čilé ***le***to**ro**sty.
Proč jen jsi strhl **je**jí **o**hradu? *
Teď, kdo jde kolem, na ní ***hroz***ny **sbí**rá,
teď kanec divo**čák** ji **pu**stoší, *
kdekterá polní zvěř se ***na*** ní **pa**se.
Obrať se, Pane **zá**stu**pů**, zas k nám! *
Popatři z výšin nebes***kých*** a **po**hleď!
Svou péčí se zas ujmi ré***vy své,*** †
zahrady, již jsi vysá**zel** svou **pa**ží, *
výhonku, který ***sám*** jsi **vy**pěstil.
Ti, kdo ji spáli**li** a **zni**čili, *
ať zhynou hrůzou, zdrce***ni*** tvou **tvá**ří!
Chraň muže, jenž je **po** tvé **pra**vici, *
chraň syna člověka, jejž ***vy***cho**val** sis!
Oživ nás, nespu**stí**me **se** tě již, *
vzývat a chválit bude***me*** tvé **jmé**no!
Povznes nás opět, **Pa**ne **zá**stupů, *
rozjasni tvář, a budem ***za***chrá**ně**ni! Δ

℣. 1. Pane, || vzbuď svoji moc *| a pospěš nás zachránit!
T. P. Já jsem || vinný kmen, *| vy jste ratolesti, aleluja.

2. antifona
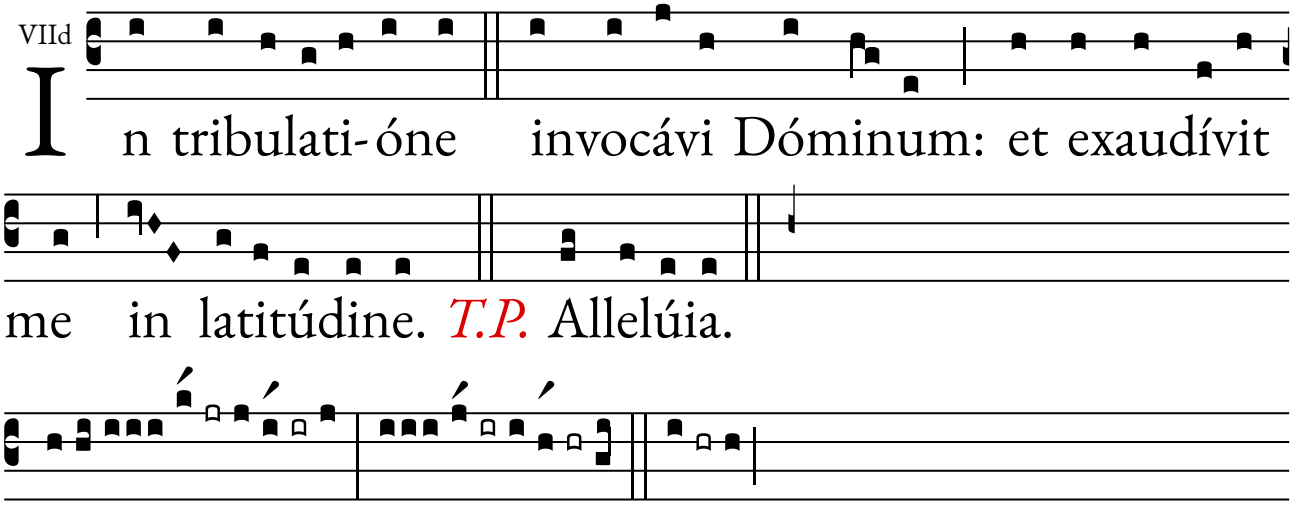

A. 2. Pán vykonal || veliké skutky, *| ať se to dozví celá země.
T. P. S radostí budete || vážit vody *| z bohatých pramenů Spasitele, aleluja.

Kantikum *Iz 12, 1–6*

Sláva ti, Pane! **Hně**val ses **na** mne, *
ale tvůj hněv se obrátil a ***po*těšil** jsi mne.
Hleďte, **Bůh** je můj **spa**sitel, *
bez bázně ***bu***du **dou**fat,
neboť Pán je má **síl**a i **slá**va, *
a **stal** *se* mi **spá**sou.
S radostí budete **vážit vo**dy *
z bohatých pramenů ***Spa*site**le.
V ten den budete volat: Osla**vuj**te **Pá**na, *
vzývejte ***je***ho **jmé**no!
Zvěstujte národům jeho **ve**liké **či**ny, *
hlásejte vznešenost ***je***ho **jmé**na.
Zpívejte Pánu pro jeho **ve**liké **skut**ky, *
ať se to dozví ***ce***lá **ze**mě.
Kdo bydlíte na Siónu, radujte **se** a **já**sejte, *
protože uprostřed vás je veliký Svatý ***Iz*ra**ele. Δ

A. 2. Pán vykonal || veliké skutky, *| ať se to dozví celá země.
T. P. S radostí budete || vážit vody *| z bohatých pramenů Spasitele, aleluja.

3. antifona

Ant. 3. † *Pronáší se po žalmu.*

T. P. Pán nás živí *|| vzácnou pšenicí, aleluja.

Žalm 80

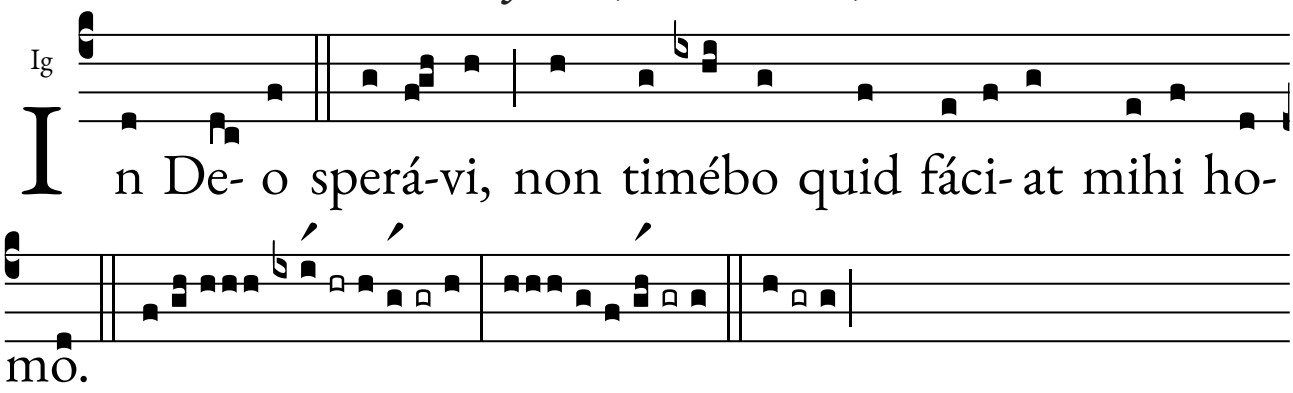
Zpívejte Pánu, **síle naší**, *
jásejte vstříc Bohu ***Já*kobovu**!
Dejte se do zpěvu, **do** bubnů **bij**te, *
udeřte na zvučnou **har***fu* a **lou**tnu!
Zadujte na rohy **o** novo**lu**ní *
i při úplňku, v den **naše**ho **svát**ku!
Izrael má tak **zá**konem **dá**no, *
příkazem od Boha ***Já*kobova**,
zřízením, které **ob**držel **Jo**sef, *
když táhl Bůh proti ***E*gypťanům**.
Slyším hlas dosud **ne**po**zna**ný: *
„Otevři ústa a **na***pl*ním **ti** je.
Já jeho šíji jsem **bře**mene **zba**vil, *
košů jsem zprostil ***je*ho ru**ce.
Volals mě v nouzi, zachránil jsem *tě,* †
z hromových mračen jsem **od**po**vě**děl; *
tys mě však u vody ***v Me*ribě zkou**šel.
Lide můj, slyš mé **na**pome**nu**tí, *
kéž mě Izrael ***vy*po**slech**ne:

Nebudeš míti **ji**ného **bo**ha, *
cizímu bohu **ne***smíš* se **kla**nět!
Já jsem Pán, to **já** jsem **Bůh** tvůj, *
který tě vyvedl **z e***gypt*ské **ze**mě!
Avšak můj národ **na** můj hlas **ne**dbal, *
Izrael byl mě ***ne***po**slu**šen.
Ať tedy dál jsou **za**ryti **srd**cem, *
ať jen si dělají ***po***dle **své**ho.
Kdyby však byl můj **ná**rod mě **sly**šel, *
kdyby byl Izrael ***šel*** mou **ces**tou,
hned bych byl jeho **od**půrce **sra**zil, *
svou rukou pokořil ***ne***přá**te**le.
Kdo jej má v zášti, **dnes** by se **kla**něl, *
v uctivém strachu by ***se***trval **na**vždy.
Svůj lid bych živil **pše**nicí **vzác**nou, *
sytil jej sladkostí ***skal***ního **me**du.“ Δ

Ant. 3. Zpívejte Pánu, *|| síle naší.
T. P. Pán nás živí *|| vzácnou pšenicí, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Výrok tvých úst || je mi milejší mnohem *| nežli tisíce v zlatě a stříbře.

Žalm 118

ב

Dobře jsi činil **slu**hovi **své**mu, *
právě tak, Pane, **jak** *jsi* to **ře**kl.
Jen ty mě moudrému **vě**dění **na**uč, *
neboť tvým příkazům ***dů*věř*u***ji.
Než jsem byl pokořen, **lec**kdy jsem **blou**dil, *
nyní tvých předpisů **věr***ně* se **dr**žím.
Dobrý jsi, Pane, a **dob**ro **ko**náš, *
vyuč mě ve svých **u***sta*no**ve**ních.
Pyšní mě prolhaně **ob**vi**ňu**jí, *
já jen tvých soudů si **u***přím*ně **hle**dím.
Srdce jak v tuku jim **o**tu**pě**lo, *
já jen z tvých zákonů **vrouc***ně* se **tě**ším.
Že jsem byl pokořen, **by**lo mi **k dob**ru, *
abych se učil tvým ***při***ká**zá**ním.
Výrok tvých úst je mi **mi**lejší **mno**hem *
nežli tisíce **v zla***tě* a **stří**bře. Δ

Během roku:

℣. 1. Výrok tvých úst || je mi milejší mnohem *| nežli tisíce v zlatě a stříbře.

℣. 2. V Boha doufám || a obavy nemám: *| co proti mně zmůže člověk?

Žalm 55*

Smiluj se, Bože, **čl**o**v**ěk mě **dep**tá, *
tísní mě **bo***jov*ník **den** co den,
den co den po mně **od**půrci **šla**pou; *
mnoho je těch, kdo **pro***ti* mně **bro**jí.
Spoléhám na tebe, **Svr**cho**va**ný, *
na Boha, jehož **sli***by* tak **chvá**lím,
v Boha doufám a **o**bavy **ne**mám. *
Co člověk z masa **pro***ti* mně **zmů**že?
Celý den na mne se **u**mlou**va**jí, *
snovají **zá***mě*ry **pro**ti mně.
Čekají, číhají na mou zká*zu,* †
bedlivě sledují **mo**je **sto**py, *
neboť mi o život ***u***klá**da**jí.
[Měli by ujít **za** zločin **tres**tu? *
Sraz ve svém hněvu **po***ha*ny **k ze**mi!]
Ty sám jsi sčetl všechny mé stras*ti,* †
slzy mé všechny sis **do** mě**chu slil**. *
Že bys je neměl **za***psá*ny **v kni**ze?
Stáhnou se zpátky mí nepřáte*lé,* †
kdykoliv zavolám **na** pomoc **te**be; *
vždyť přece vím, že ***se*** mnou **je** Bůh!
V Boha, jehož **sli**by tak **chvá**lím, *
v Pána, jehož **sli***by* tak **chvá**lím,
v Boha doufám a **o**bavy **ne**mám. *
Co člověk z masa **pro***ti* mně **zmů**že?
Tobě jsem, Bože, **za**vázán **sli**bem; *
rád ti přinesu **dě***kov*nou **o**běť
za to, žes duši mou uchránil smr*ti,* †
mé nohy pádu, že **dál** mohu **krá**čet *
před Boží tváří **ve** *svět*le **ži**vých. Δ

Během roku:

℣. 2. V Boha doufám || a obavy nemám: *| co proti mně zmůže člověk?
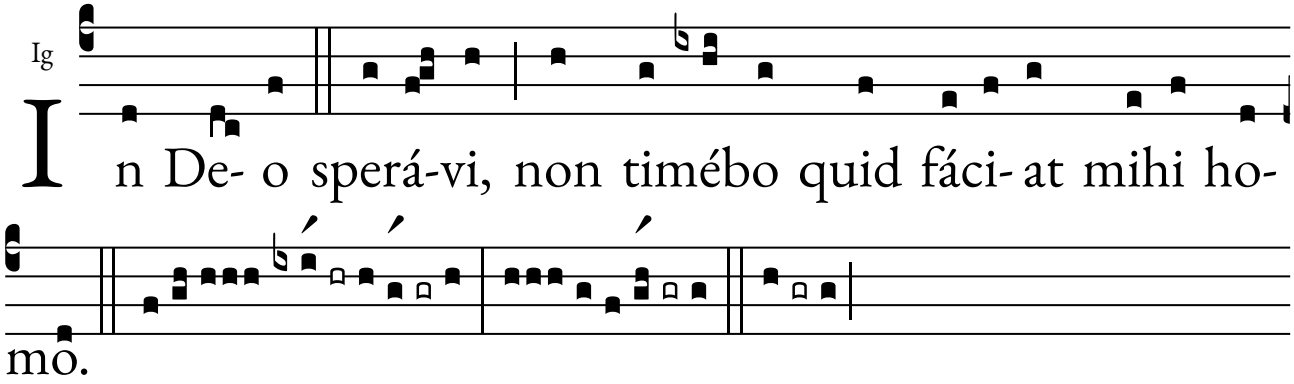
℣. 3. Pane, tvá dobrota *|| sahá až k nebi.

Žalm 56

Smiluj se, Bože, nade **mnou** se **smi**luj, *
neboť se ***k to***bě **u**tíkám!
V stínu tvých křídel hledám **útočiš**tě, *
až pohro***ma*** se **přež**ene.
O pomoc volám k Bohu, **Nej**vyšší**mu**, *
k Bohu, jenž ***pro*** mne **či**ní vše;
ať z nebe zasáhne a **po**může mi, *
mé úklad***ní***ky **za**hanbí!
Svou milo**stí** a **věr**ností *
on zachra***ňu***je **ži**vot můj.
Já musím spávat upro**střed** lvích **še**lem, *
co dravě ***li***di **hl**tají.
Jsou jejich zuby oště**py** a **šípy** *
a jejich ***ja***zyk **os**trý meč.
Svou vznešenost zjev, Pane, **na** ne**be**sích, *
po celé ***ze***mi **slá**vu svou!
Oni mým nohám nastra**ži**li **léč**ky, *
oni mou ***du***ši **sklí**čili,
přede mnou přímo kopa**li** mi **já**mu, *
až do ní ***sa***mi **u**padli.
Je odhodláno moje srdce, Pa*ne,* †
je odhod**lá**no **srd**ce mé, *
zpívat ti ***chci*** a **v stru**ny hrát.
Vzhůru má duše! Vzhůru **mo**je **har**fo! *
Já jitřen***ku*** teď **pro**budím.
Slavit tě budu před ná**ro**dy, **Pa**ne, *
chválit tě ***me***zi **po**hany.

Neboť tvá dobrota až **k ne**bi **sa**há *
a věrnost ***tvá*** až **do** oblak.
Svou vznešenost zjev, Pane, **na** ne**be**sích, *
po celé ***ze***mi **slá**vu svou! ∆
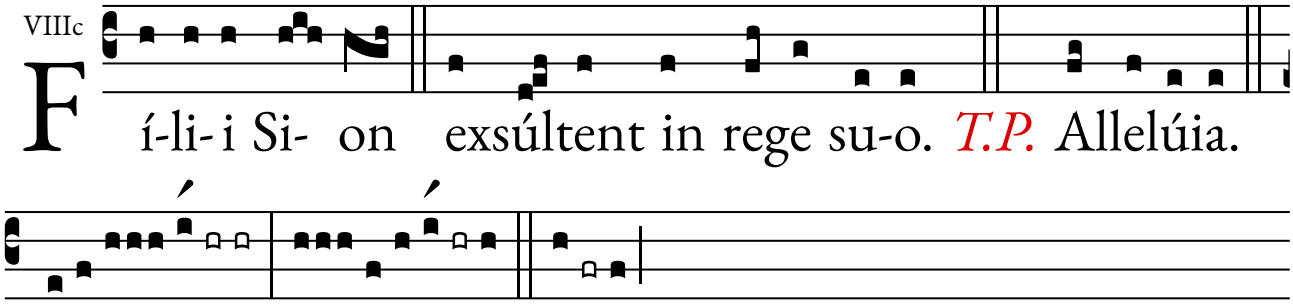
Během roku:
℣. 3. Pane, tvá dobrota *|| sahá až k nebi.

Verš sexta: Dobrý jsi, Pane, a dobro konáš.
℟. Vyuč mě ve svých ustanoveních.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

A. 1. Proto tě dám || národům jako světlo, *| aby se spása má rozšířila až do končin země.

T. P. On je || Bohem ustanovený soudce *| nad živými i mrtvými, aleluja.

Žalm 71
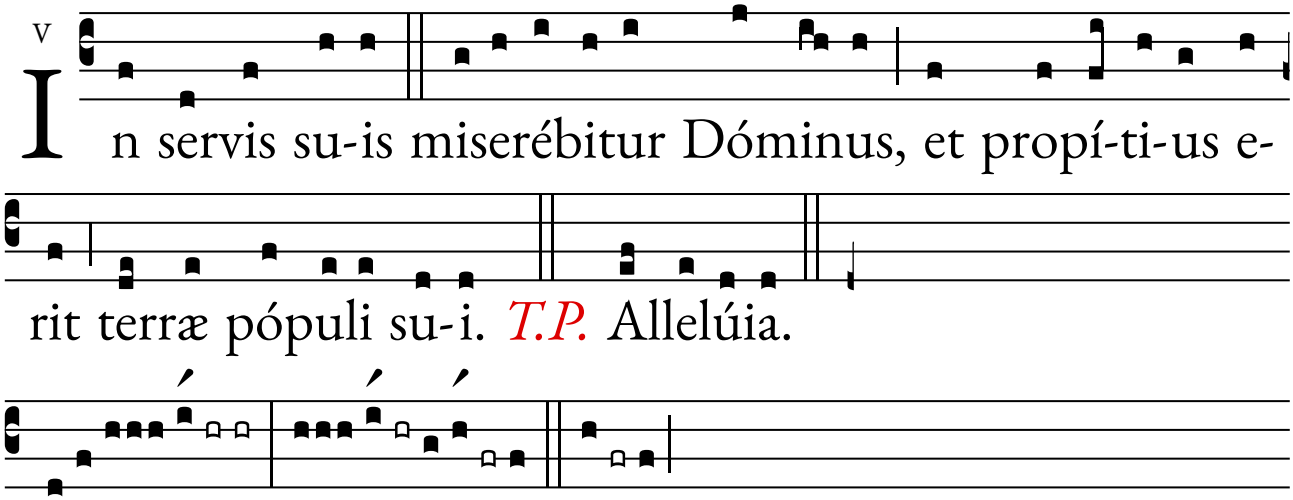
I

Svěř, Bože, soudcovský svůj **úřad** **krá**li, *
svou spravedlnost králov***ské**mu **sy**nu!
Ať spravedlivě vládne **tvé**mu **li**du, *
ať stojí za právem svých ***po***níže**ných**.
Přinášet budou hory **po**koj **li**du, *
pahorky budou plodit ***spra***ve**dl**nost.
On zjedná právo utištěným z li*du,* †
on dětem chudých bude **po**moc**ní**kem *
a utlačovatele ***zdr***tí **na** prach.
Ať žije, pokud slunce **bu**de **zá**řit, *
co měsíc bude svítit – ***z ro***du **na** rod!
Ať sestoupí jak vláha **na** lu**či**ny, *
jak deště, které napá***je***jí **ze**mi.
Za něho bude vzkvétat **spra**ve**dl**nost *
a pokoj, dokud měsíc ***ne***u**has**ne.
Panovat bude od mo**ře** až **k mo**ři, *
od Velké řeky po sám ***ko***nec **ze**mě.
Kořit se před ním budou **ne**pří**te**lé, *
prach budou lízat jeho ***pro***tiv**ní**ci.

Králové Taršíše a ostrova*né* †
dary mu budou nosit, **da**ně **pla**tit *
králové z krajů arab***ských*** a **Sá**by.
Králové všichni budou **se** mu **kla**nět, *
národy všechny pokor***ně*** mu **slou**žit. Δ

Ant. 1. Proto tě dám || národům jako světlo, *| aby se spása má rozšířila až do končin země.
T. P. On je || Bohem ustanovený soudce *| nad živými i mrtvými, aleluja.

2. antifona
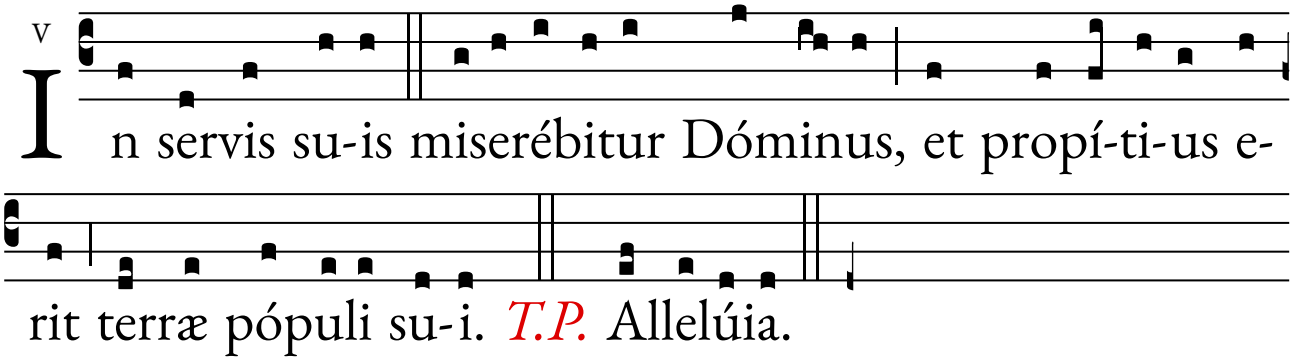

Ant. 2. Pán se slituje || nad slabým a chudým, *| utlačené vrátí k životu.
T. P. V něm všechny kmeny *|| dojdou požehnání, aleluja.

II
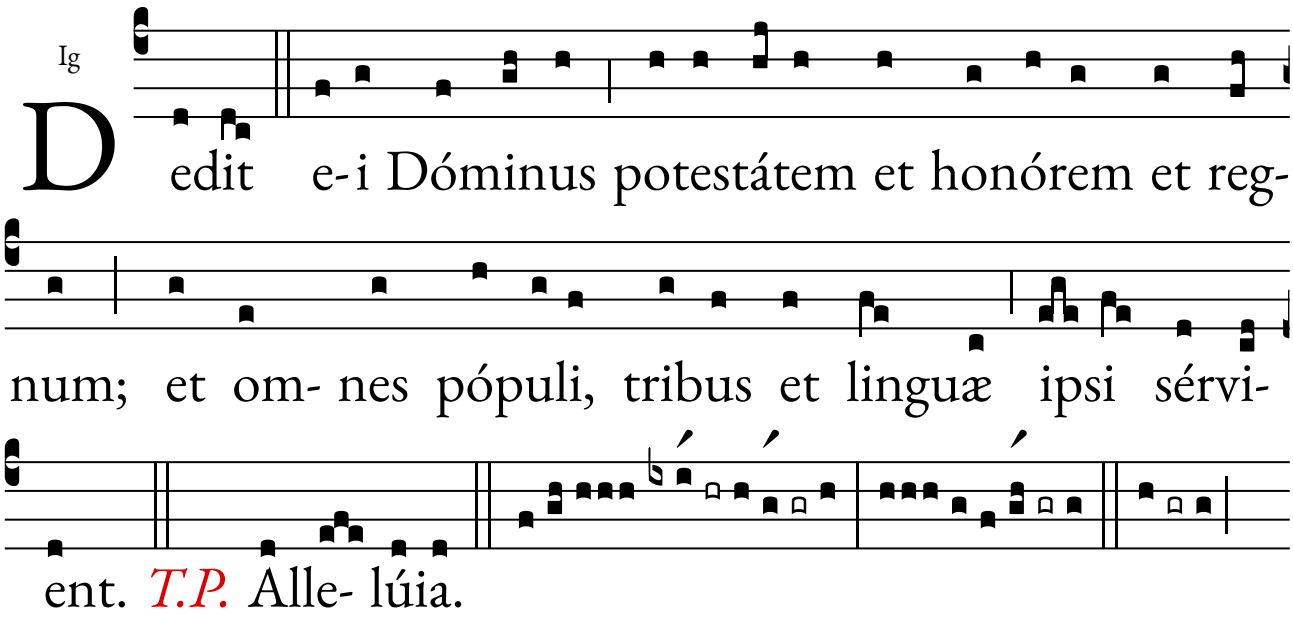
Ujme se nebožáka, **jenž** ho **vzý**vá, *
chudáka, který ***ne***má **za**stání.
On slituje se nad sla**bým** a **chu**dým, *
on utlačené ***vrá***tí **k ži**votu.
Vysvobodí je z útis**ku** a **křiv**dy, *
je v jeho očích ***dra***há **je**jich krev.
Ať žije! Zlato arabské mu da*jí* †
a stále za něho se **bu**dou **mod**lit *
a bez ustání jemu ***bla***ho**ře**čit.

Kéž obilí je stálá **hoj**nost **v ze**mi, *
až do samého vršku ***hor***ských **sva**hů;
plod jeho jako Liba**non** ať **ky**pí, *
ať jeho stébla vzkvéta***jí*** jak **trá**va!
Navždy buď požehnáno **je**ho **jmé**no, *
jež potrvá, co slunce ***slun***cem **bu**de.
V něm všechny kmeny dojdou **po**žeh**ná**ní *
a všechny národy ho ***bu***dou **sla**vit.
Buď požehnaný Pán, Bůh **Izra**ele, *
jenž jediný ty všechny ***di***vy **ko**ná:
Buď požehnáno jeho **slav**né **jmé**no, *
zem plna jeho slávy. ***A***men, **a**men! ∆

Ant. 2. Pán se slituje || nad slabým a chudým, *| utlačené vrátí k životu.
T. P. V něm všechny kmeny *|| dojdou požehnání, aleluja.

3. antifona

℣. 3. Nyní přišla spása *|| a království našeho Boha.
T. P. Ježíš Kristus || včera i dnes *| a na věky, aleluja.

Kantikum *Zj 11, 17–18; 12, 10b–12a*

Díky ti **vzdá**váme, *
Pane, ***Bo**že* **vše**vládný,
neboť ty jsi, tys **byl** a **při**jdeš, *
a vzal jsi do ruky svou svrchovanou moc a **u***jal* ses **vlá**dy.
Národy se **rozzuři**ly, *
ale přišel tvůj hněv a čas ***sou**dit* **mrt**vé,
čas odměny tvým služebníkům, proro**kům** a **sva**tým, *
a těm, kdo ctí tvé jméno, **ma***lým* i **vel**kým.
Nyní nadešla spása a moc i království **na**šeho **Bo**ha *
a vláda jeho **Po***maza***né**ho,
neboť byl svržen žalobník **na**šich **bra**tří, *
který na ně žaloval před Boží tváří ***ve*** dne **v noc**i.
Oni nad ním zvítězili Beránkovou **kr**ví *
a slovem ***své**ho* **svě**dectví,
a svůj život nemilo**va**li **to**lik, *
že by se **za***lek*li **smr**ti.
Proto se **ra**dujte, **ne**besa, *
a kdo v nich ***pře**bý**vá**te! Δ ℣.

PÁTEK DRUHÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Pane, || netrestej mě * ve svém rozhorlení! (T. P. Aleluja.)

Žalm 37

I

Nekárej mě, Pane, **ve** svém **hně**vu, *
netrestej mě ve svém ***roz***hor**le**ní!
Zaryly se do mne **tvo**je **ší**py, *
těžce na mne doleh***la*** tvá **ru**ka.
Pro tvůj hněv mám tělo **jed**nu **rá**nu, *
pro můj hřích kost ve mně ***ne***ní **ce**lá.
Nad hlavu se naku**pi**ly **vi**ny, *
tíhou přetěžkou mě ***ob***tí**ži**ly. Δ

Ant. 1. Pane, || netrestej mě * ve svém rozhorlení! (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Pane, ty znáš *|| každou moji touhu. (T. P. Aleluja.)

II

Jitří se a páchnou **mo**je **rá**ny, *
a to všechno pro mou ***po***še**ti**lost.
Přitlačen a sehnut **jsem** až **k ze**mi, *
celý den se v sklíče***no***sti **vlá**čím.
Bedra má jsou celá **za**ní**ce**ná, *
místečko v mém těle ***ne***ní **zdra**vé.
Zesláblý jsem, zkrouše**ný** až **bě**da, *
křičím z hloubi sevře***né***ho **srd**ce.
Pane, ty znáš každou **mo**ji **tou**hu, *
žádný povzdech můj ti ***ne***ní **taj**ný.
Srdce buší, opou**ští** mě **sí**la, *
už i světlo v očích ***se*** mi **ka**lí.
Všichni moji přátelé a dru*zi* †
mému neštěstí se **vy**hý**ba**jí, *
ba i příbuzní se ***drží*** **stra**nou.

Léčky strojí, kdo mě chtějí za*bít,* †
hrozí mi, kdo hleda**jí** mou **zká**zu, *
denně nové lsti si ***vy***mýš**le**jí. ∆

℣. 2. Pane, ty znáš *|| každou moji touhu. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Pane, || přiznávám svou vinu, *| neopouštěj mě, má spáso. (T. P. Aleluja.)

III

Já však jsem k nim hluchý, **ne**sly**ším** je, *
němý jsem a ústa ***ne***ot**ví**rám.
Tak jsem jako člověk **be**ze **slu**chu, *
bez schopnosti ubrá***nit*** se **slo**vem.
Doufám, Pane, v tebe **je**di**né**ho, *
ty mě vyslyšíš, můj ***Pa***ne **Bo**že!
Říkám si: „Jen ať jim **ne**jsem **pro** smích, *
těm, kdo mají radost, ***klo***pýt**nu**-li!“
Já pak mám až příliš **blíz**ko **k pá**du, *
stále mám svou bolest ***před*** o**či**ma.
Proto zhloubi přizná**vám** svou **vi**nu, *
pro svůj hřích jsem oba***va***mi **sklí**čen.
Silní však jsou moji **ne**přá**te**lé, *
mnozí, kdo mě nená***vi***dí **pro** nic,
za dobrotu zlem mi **od**plá**ce**jí, *
pasou po mně za to, ***že*** chci **do**bro.
Proto ty mě, Pane, neopouš*těj,* †
nevzdaluj se ode **mne**, můj **Bo**že! *
Na pomoc mi pospěš, ***Pa***ne, **spá**so má! ∆
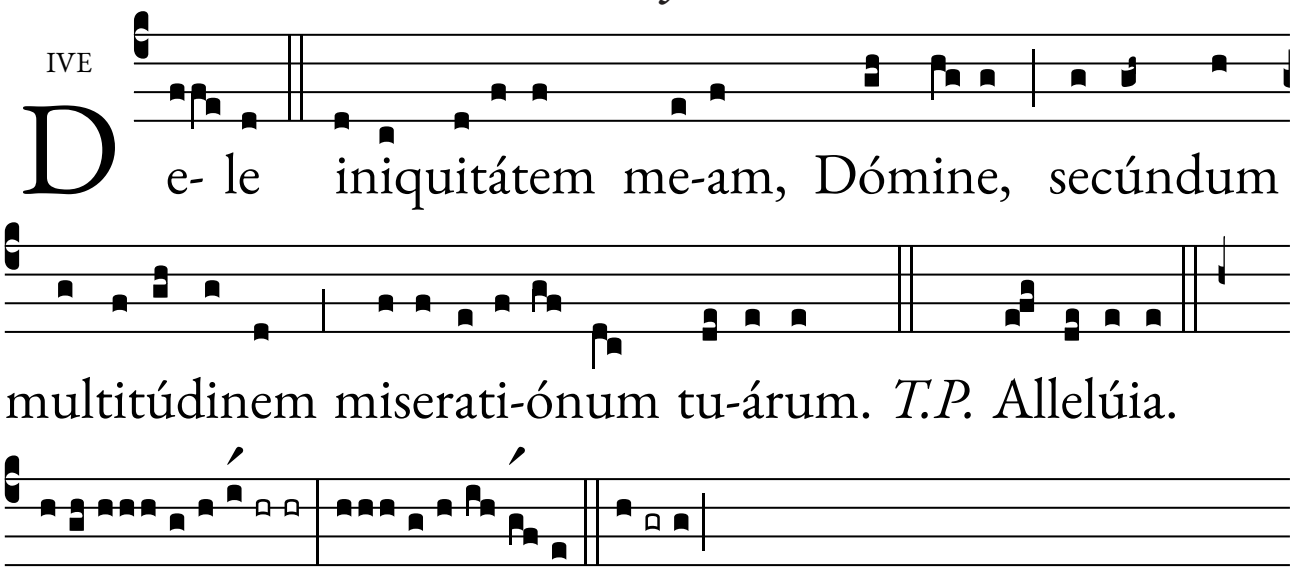
℣. 3. Pane, || přiznávám svou vinu, *| neopouštěj mě, má spáso. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Po tvé pomoci dychtí mé oči.
℟. Po tvém příslibu spravedlivém.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Zdrcené srdce, *|| Bože, neodmítáš.
T. P. Buď dobré mysli, synu, *|| odpouštějí se ti hříchy, aleluja.
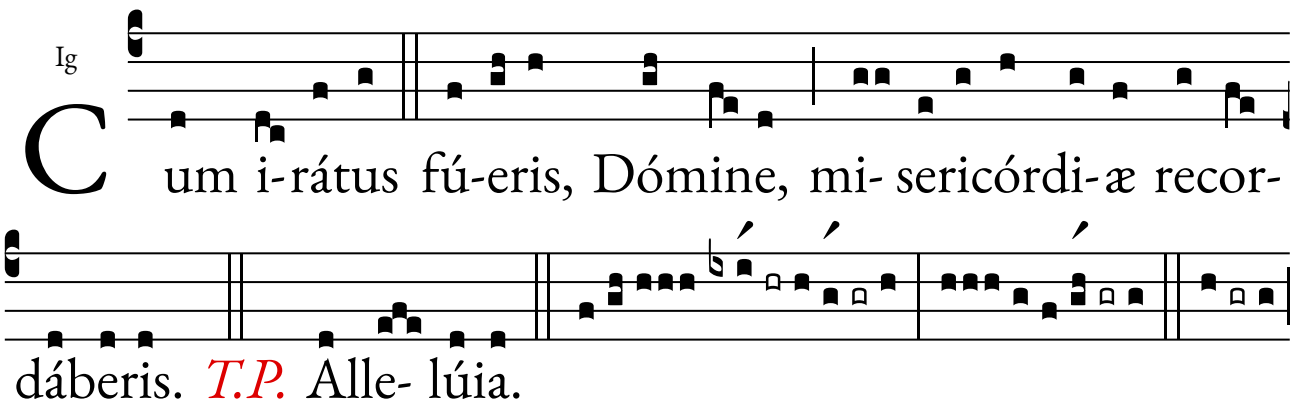
Žalm 50

Smiluj se **na**de mnou, **Bo**že, *
jenž jsi tak ***mi***lo**srd**ný,
tak plný **sli**to**vá**ní, *
a moji **ne***pra*vost **za**hlaď!
Smyj ze mne **všech**nu mou **vi**nu *
a z mého **hří***chu* mě **o**čisť!
Uznávám, **špat**ně jsem **či**nil, *
svůj hřích mám **na** *o*čích **stá**le.
To proti **to**bě jsem **hře**šil, *
spáchal, co **to***bě* se **pří**čí,
takže tvůj **soud** je **správ**ný, *
tvůj ortel ***spra***ved**li**vý.
Vždyť jsem už **na**rozen **s vi**nou, *
matka mě **po***ča*la **s hří**chem.
Ty máš rád **u**přímné **srd**ce, *
v skrytu mě **moud***ro*sti **u**číš.

Pokrop mě yzopem, **zas** budu **čis**tý, *
umyj mě, bělejší ***bu***du **než** sníh.
Veselí, radost mi **za**kusit **do**přej, *
ať jásají kosti, **kte***ré* jsi **zdr**til.
Odvrať se tváří **od** mých **hří**chů, *
všechny mé špatnosti **na***do*bro **za**hlaď.
Stvoř ve mně čisté **srd**ce, **Pa**ne, *
nového, stálého ***du***cha **mi** dej.
Neodvrhuj mě **od** své **tvá**ře, *
ať ve mně trvá ***tvůj*** sva**tý** duch.
Dej, ať se opět **tě**ším z tvé **spá**sy, *
posil mě ***vel***ko**du**šností.
Hříšníky budu **u**čit tvým **ces**tám, *
bezbožní **k to***bě* se **vrá**tí zas.
Před krveprolitím **za**chraň mě, **Pa**ne, *
zajásám, jak jsi ***spra***ved**li**vý!
Odemkni, Pane, **o**pět má **ú**sta, *
mé rty ti **za***pějí* **chva**lozpěv.
V krvavých žertvách **zá**libu **ne**máš, *
obětí tou se ti ***ne***zav**dě**čím.
Má oběť je, Pane, **zkrou**še**ný duch**, *
zdrcené srdce ***ne***od**mít**neš.
Oblaž, Pane, svou **do**brotou **Si**ón, *
zbuduj zas hradby **Je***ru*za**lé**ma!
Pak se ti zalíbí v obětech řád*ných,* †
v zápalných žertvách a **ce**lo**pa**lech, *
na oltář **bu***dou* ti **býč**ky klást. Δ

Ant. 1. Zdrcené srdce, *|| Bože, neodmítáš.
T. P. Buď dobré mysli, synu, *|| odpouštějí se ti hříchy, aleluja.

2. antifona

A 2. Pane, || když se rozhněváš, *| na milosrdenství pamatuj.
T. P. Vyšel jsi || svůj lid chránit, *| spasit ho se svým Pomazaným, aleluja.

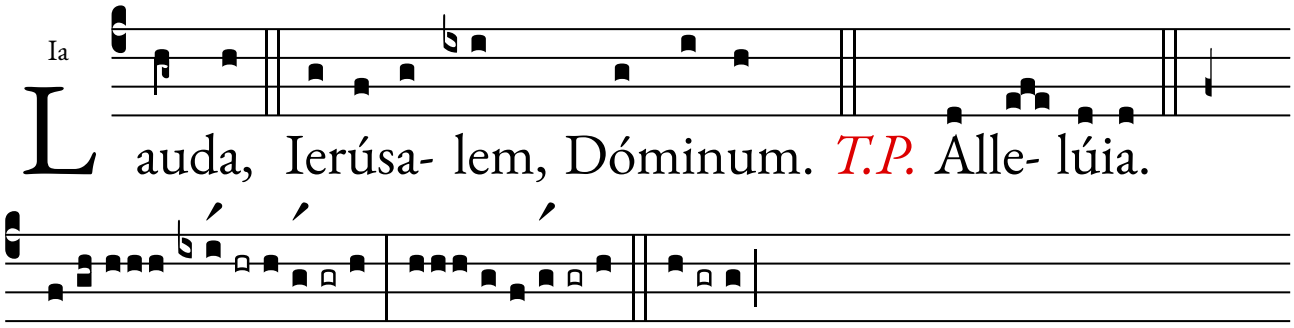
Kantikum *Hab 3, 2–4.13a.15–19*

Zaslechl jsem **Pa**ne, tvé **slo**vo, *
a ***zdě***sil **jsem** se.
Vidím tvůj **zá**měr, **Pa**ne, *
během **ča***su* jej **zje**víš;
během času jej o*znam,* †
a **když** se **roz**hněváš, *
na milosr***den***ství **pa**matuj!
Bůh už se blíží **od** po**led**ne, *
Svatý ***od*** fa**ran**ských hor.
Jeho sláva **po**krývá **ne**be *
a zemi naplňuje ***je***ho **vzne**šenost.
Jeho záře je jako svit slun*ce,* †
z jeho rukou **pla**nou **ble**sky, *
síla ***je*** v nich **skry**ta.
Vyšel jsi **svůj** lid **chrá**nit, *
spasit ho se svým ***Po***ma**za**ným.
Svým ořům jsi udělal **v mo**ři **ces**tu *
přes bahno ***ve***li**kých** vod.
Slyšel jsem, a celý **jsem** se **za**chvěl, *
tvůj hlas mi ***roz***třá**sl** rty.

Až do kostí mi **pro**nikl **hroz**ný děs *
a nohy se mi ***pod***lo**mi**ly.
Jen abych přečkal **ten** den **tís**ně *
a svůj lid našel ***při***pra**ve**ný!
Fíkovník už **ne**vy**ra**ší, *
vinice **ne***da*jí **plo**dy:
výnos **o**liv **zkla**me, *
pole obilí ***ne***u**ro**dí.
Vyhynula **stá**da **ov**cí, *
ve stájích už ***ne***ní **sko**tu.
Já však budu **já**sat **v Pá**nu, *
radovat se z Boha, svého ***Spa***si**te**le.
Pán Bůh **je** má **sí**la, *
mým nohám dává ***hbi***tost **la**ní.
Jako vítěz mne dovede **na** výš**i**ny *
a já mu budu ***žal***my **zpí**vat. Δ

A/ 2. Pane, || když se rozhněváš, *| na milosrdenství pamatuj.
T. P. Vyšel jsi || svůj lid chránit, *| spasit ho se svým Pomazaným, aleluja.

3. antifona

℣. 3. † *Pronáší se po žalmu.*

T. P. Veleb, Sióne, || svého Boha, *| on tvé území v pokoji chrání, aleluja.

Žalm 147
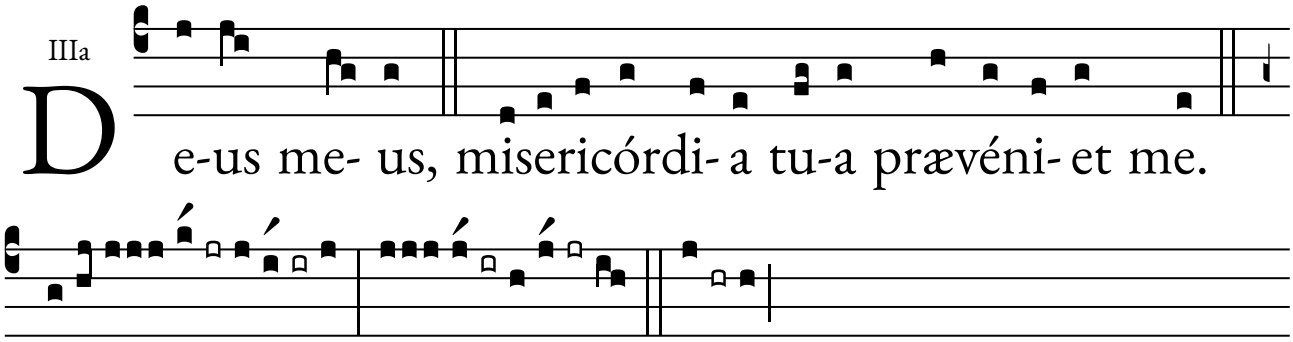
Oslavuj Pána, **Je**ruzal**é**me, *
veleb, Sióne, ***své***ho **Bo**ha!
On v tvých branách **zá**vory **zpev**nil, *
žehná tvým dětem, **ži***jícím* **v to**bě.
On tvé území **v po**koji **chrá**ní, *
jadrnou pšenicí **ště***dře* tě **sy**tí.
On své slovo **se**sílá **na** zem, *
co on vyřkne, se **roz***bí*há **kva**pem.
On dává sníh jak **heb**kou **vl**nu, *
jíní rozsévá ***ja***ko **po**pel.
Kroupy sype jak **chle**bové **drob**ty, *
chladem jeho **zmr***za*jí **vo**dy:
sešle slovo, a **roz**tají **za**se, *
větru dá zavát, a **zas** *vo*dy **te**kou.
Slova svá zjevil **Já**ko**bo**vi, *
zákony, příkazy ***Iz***ra**e**li.
S žádným národem **ne**jednal **tak**to, *
žádnému jinému **ne***dal* svůj **zá**kon. Δ

℣. 3. Oslavuj Pána, *|| Jeruzaléme!

T. P. Veleb, Sióne, || svého Boha, *| on tvé území v pokoji chrání, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Útěchou || buď mi tvé milosrdenství, *| jak jsi je svému sluhovi slíbil.

Žalm 118

Rukama tvýma jsem **stvo**řen a **ztvár**něn, *
osvěť mě, jak se tvým **pří***ka*zům **u**čit.
Ti, kdo tě ctí, na mne **po**hlédnou **rá**di *
za to, že spoléhám **na** *tvo*je **slo**vo.
Vím, že tvé soudy, **Pa**ne, jsou **správ**né, *
že jsi mě pokořil ***po***dle **prá**va.
Útěchou buď mi tvé **mi**losr**den**ství, *
jak jsi je svému **slu***ho*vi **slí**bil.
Ať mi tvá slitovnost **u**dělí **ži**vot, *
neboť tvůj zákon mě ***o***bla**žu**je.
Hanba buď pyšným, že **kři**vě mě **tisk**nou, *
já však jen o tvých **ú***rad*cích **hlou**bám.
Ať se obrátí **ke** mně tví **věr**ní, *
ti, kdo dbají tvých ***při***ká**zá**ní.
Utvrď mé srdce v svých **u**stano**ve**ních, *
abych nedošel ***za***han**be**ní! Δ

Během roku:

℣. 1. Útěchou || buď mi tvé milosrdenství, *| jak jsi je svému sluhovi slíbil.

℣. 2. Můj Bože, || chraň mě před těmi, *| kdo brojí proti mně.

*Žalm 58**

Od mých nepřátel mě vysvo**boď**, můj **Bo**že, *
chraň mě před těmi, kdo ***bro***jí **pro**ti mně.
Vysvoboď mě od těch, kdo jen **kři**vdy **pá**šou, *
proti vražedníkům ***přijď*** mi **na** pomoc!
Jenom na ně pohleď, kterak po mně slí*dí,* †
kterak proti mně se **moc**ní **spol**čili, *
i když na mně nelpí ***zlo***čin **a**ni hřích.
Nevinen jsem, oni útok**em** se **že**nou. *
Vzbuď se, pojď mi vstříc a ***sám*** se **po**dívej!
[Jsi Pán zástupů a jsi Bůh Izrae*le!* †
Procitni a ztrestej **všech**ny **po**hany! *
Neměj slitování ***s tě***mi **zlo**činci!
Oni přicházejí každý **ve**čer **zno**va, *
obcházejí městem, ***ště***ka**jí** jak psi.
Právě tak se vzteky jejich **ú**sta **pě**ní, *
jejich rty jsou meče. ***Kdo*** to **sly**šel kdy!
Ty však se jim, Pane, jenom **svr**chu **smě**ješ, *
ty se můžeš vysmát ***všem*** těm **po**hanům.]
Ty jsi moje síla, jenom **k to**bě **vzhlí**žím, *
neboť ty jsi, Bože, ***ú***to**či**ště mé.
Bůh můj milosrdný! Napro**ti** mi **spě**chá *
Pán mé odpůrce mi ***dá***vá **pře**hlížet.
[Jen je pobij, aby můj lid **ne**za**po**mněl! *
Rozptyl je svou mocí, ***do*** pra**chu** je sraz!
Zaraz jim hned v ústech, Pane, jejich hříš*nost,* †
slovo na rtech, ať je **pře**jde **na**dutost! *
Za kletby a lži, ***kte***ré **ří**kají,
v hněvu svém je znič, ať žádný nezůsta*ne!* †
Ať se ví, že Bůh, jenž vládne **Já**ko**bo**vi, *
prostírá svou vládu ***nad*** veš**ke**rou zem.
Oni přicházejí každý **ve**čer **zno**va, *
obcházejí městem, ***ště***ka**jí** jak psi.

Toulají se lačně, slídí **za** po**tra**vou, *
když se nenasytí, ***vy***jí **do** noci.]
Já však budu zpívat na tvou moc jen chvá*ly,* †
z lásky tvé se zrána **vděč**ně **ra**dovat. *
Neboť tys můj hrad, jsi útoč***iš***tě **v nou**zi,
ty jsi moje síla, jenom **to**bě **zpí**vám, *
Pane, tys můj hrad, můj ***mi***lo**srd**ný Bůh. Δ

Během roku:

Ant. 2. Můj Bože, || chraň mě před těmi, *| kdo brojí proti mně.
Ant. 3. Blaze člověku, || jehož Bůh kárá, *| on raní i léčí.

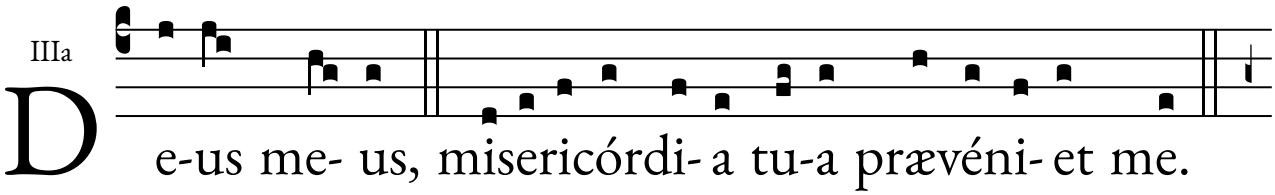
Žalm 59

Bože, to tys nás zavr**hl** a **roz**bil, *
hněvem jsi vzplanul: ***dej*** nám **zno**vu vstát!
Zemí jsi otřásl a **roz**pol**til** ji: *
zhoj její rány! ***Vždyť*** se **ky**mácí!
Svůj národ nasytil jsi **pro**ti**ven**stvím, *
napojil jsi nás ***ví***nem **o**mamným.
Znamení vztyč těm, kdo tě **u**ctí**va**jí, *
před luky ať se ***k ně***mu **u**chýlí!
Aby se tvoji věrní **za**chrá**ni**li, *
pomoz svou pravi***cí*** a **vy**slyš nás!
Promluvil Bůh ve svém svatostán*ku:* †
„Zvítězím a **Si**chem **při**dělím, *
přeměřím i ***ú***val **su**kotský.
Galaád i Manasse mi pa*tří,* †
rovněž Efra**ím**, má **přil**bice. *
Juda pak má ***ve***li**tel**ská hůl.
Moáb je mou umývací mí*sou;* †
na Edom pak **bo**tu **po**stavím, *
jásat budu ***nad*** Fi**li**štínskem.“
Kdo přivede mě k hraze**né**mu **měs**tu, *
kdopak mě do E***do***mu **pro**vodí,

ne-li ty, jenžs nás odvr**hl**, můj **Bo**že, *
a jenž už s naším ***voj***skem **ne**táhneš!
Na pomoc přijď nám proti **ne**pří**te**li, *
když pomoc od li***dí*** je **ni**cotná.
S Bohem však svedem divy **u**da**ten**ství, *
on zdeptá naše ***u***jař**mi**tele! ∆

Během roku:

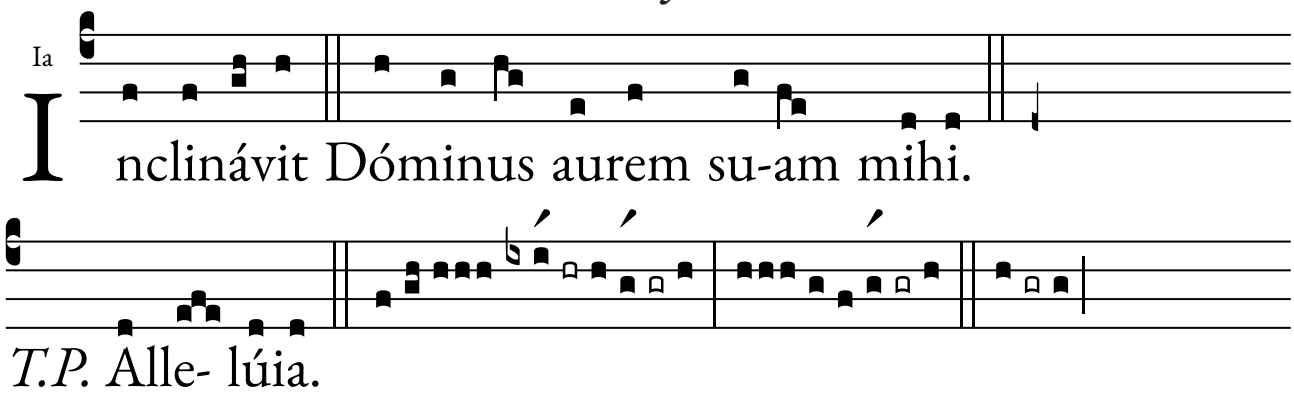
℣. 3. Blaze člověku, || jehož Bůh kárá, *| on raní i léčí.

Verš sexta: U Pána je slitování.
℟. On nás štědře vykoupí.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona
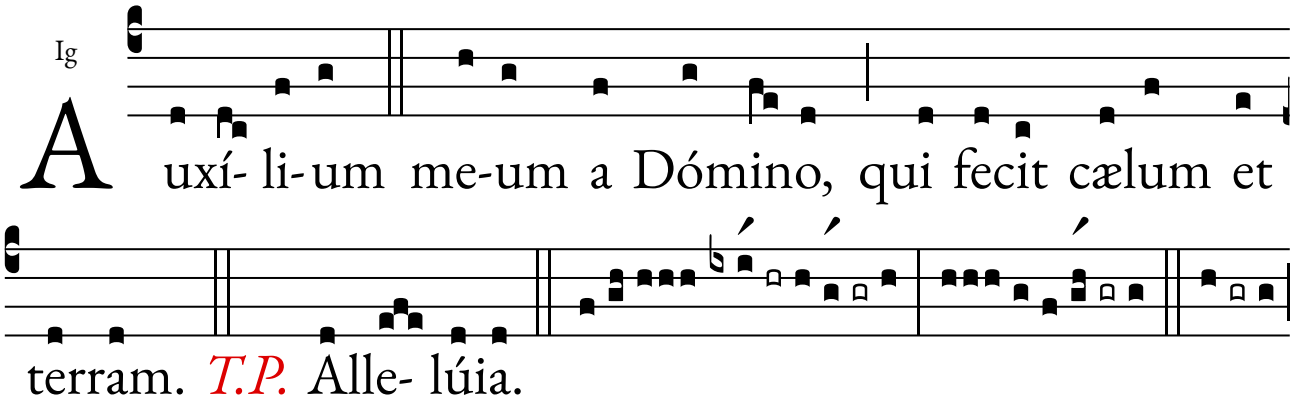

℣. 1. Pane, || vytrhni můj život ze smrti *| a mé nohy z pádu.
T. P. Pán vytrhl můj život *|| z osidel temnot, aleluja.

Žalm 114

Miluji **Pá**na, **u**slyšel *
mé naléha**vé vo**lání.
On ke mně **u**cho **na**klonil *
v den, kdy jsem ***vo***lal **o** pomoc.
Provazy smrti o*motán,* †
v osidla **tem**not **za**pleten, *
tonul jsem ***v mu***kách **úz**kosti.
Tu jméno **Pá**ně **vzý**val jsem: *
„Zachraň mi ***ži***vot, **Pa**ne můj!“
Je vlídný **Pán**, je **spra**vedliv, *
on je náš ***mi***lo**srd**ný Bůh.
On vždycky **pros**té **o**chrání, *
v mé slabo***sti*** mi **po**mohl.
Už se, má **du**še, **u**pokoj, *
když Pán tě ***dob***rem **ob**dařil,
vytrhl **ži**vot **ze** smrti, *
zrak ze slz, ***no***hy **z pá**du včas.
Teď budu **krá**čet **před** Pánem, *
teď zemí ***ži***vých **pů**jdu dál. Δ ℣.

2. antifona

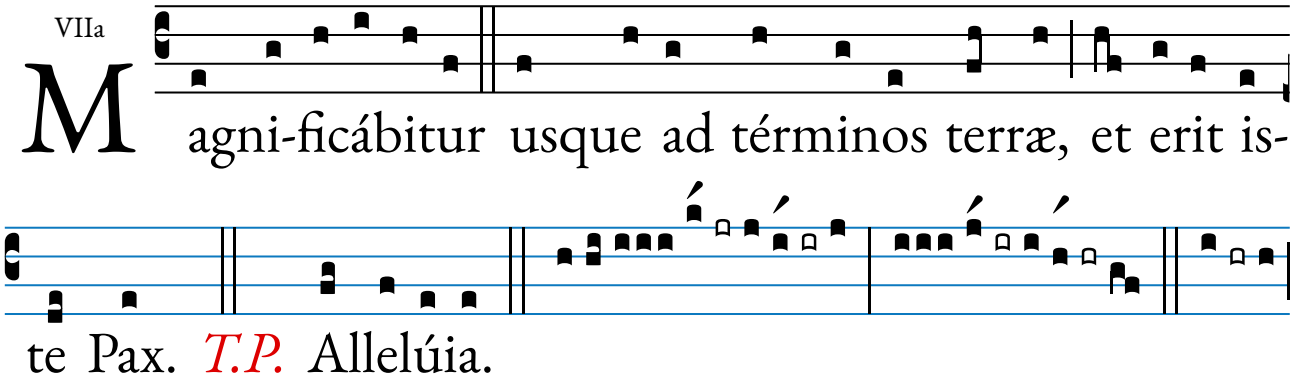
A 2. Od Pána || přichází pomoc, *| on stvořil nebe i zemi.
T. P. Pán svůj lid || opatroval * jako zřítelnici svého oka, aleluja.

Žalm 120

K horám **po**zvedám **o**či, *
odkud **při***jde* mi **po**moc?
Od Pána **při**chází **po**moc, *
on stvořil **ne***be* i **ze**mi.
On ti **klo**pýtnout **ne**dá, *
nezaspí **ten**, *jenž* tě **chrá**ní.
Nezaspí, **ne**zdřímne **strá**žce, *
jenž chrání ***Iz***ra**e**le.
Pán tě **střeží** a **stí**ní, *
je po tvé **pra***vi*ci **stá**le.
Za dne ti **ne**škodí **slun**ce, *
ani **za** *no*ci **mě**síc.
Pán tě **od** zlého **střeží**, *
on střeží **ce***lý* tvůj **ži**vot.
Střeží tvůj **od**chod i **ná**vrat *
nyní a **po** *všech*ny **vě**ky. Δ

A 2. Od Pána || přichází pomoc, *| on stvořil nebe i zemi.
T. P. Pán svůj lid || opatroval * jako zřítelnici svého oka, aleluja.

3. antifona

℣. 3. Spravedlivé || a věrné jsou tvé cesty, *| Králi věků.
T. P. Mou silou || i chválou je Pán *| a stal se mi zachráncem, aleluja.

Kantikum *Zj 15, 3–4*

Veliké a podivuhodné **jsou** tvé **skut**ky, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný!
Spravedlivé a věrné **jsou** tvé **ces**ty, *
***Krá**li **věk**ů.
Kdo by ti, Pane, **ne**vzdával **úc**tu, *
kdo by nesla***vil*** tvé **jmé**no?
Neboť ty jediný jsi sva*tý*, †
a všechny národy přijdou a budou se **před** tebou **kla**nět, *
protože se zjevily tvé spraved***li**vé **sou**dy. Δ

℣. 3. Spravedlivé || a věrné jsou tvé cesty, *| Králi věků.
T. P. Mou silou || i chválou je Pán *| a stal se mi zachráncem, aleluja.

SOBOTA DRUHÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Během roku:

℣. 1. Pán velké divy || učinil, on sám, *| vždyť jeho láska trvá na věky.

Žalm 135

I

Velebte Pána, vždyť je **do**bro**ti**vý, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Velebte Boha nade **vše**mi **bo**hy, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Velebte Pána nade **vše**mi **pá**ny, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On velké divy **u**či**nil**, on sám, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On v moudrosti své **stvo**řil **ne**besa, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On nad vodami **ze**mi **roz**prostřel, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On stvořil všechna **svět**la **ve**liká, *
vždyť jeho láska **tr**vá **na** věky.
To slunce, aby **vlád**lo **na**de dnem, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Měsíc a hvězdy **k vlá**dě **nad** nocí, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky. Δ

℣. 1. Pán velké divy || učinil, on sám, *| vždyť jeho láska trvá na věky.
℣. 2. Vyvedl || Izraele z Egypta *| přemocnou rukou, napřaženou paží.

II

V prvorozencích Egypťany **zhu**bil, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.

Vyvedl z jejich středu **Izra**ele, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Přemocnou rukou, napřa**že**nou **pa**ží, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On Rákosové moře **přeť**al **v čás**ti, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Provedl Izraele **me**zi **ni**mi, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Do moře smetl fara**ó**na **s voj**skem, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky. Δ

Ant. 2. Vyvedl || Izraele z Egypta *| přemocnou rukou, napřaženou paží.
Ant. 3. Vzdávejme díky || Bohu, Pánu nebes, *| od našich nepřátel nás osvobodil.

III

Hrůzami pouště převe**dl** svůj **ná**rod, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On mocné krále potí**ral** svou **si**lou, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
on skvělé krále pobí**jel** svou **mo**cí, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Sehona, jenž byl králem **A**mo**ri**tů, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Jakož i Oga, krále **ba**šan**ské**ho, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Dal jejich kraje potom **za** dě**dic**tví, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Dědictví Izraeli, **své**mu **li**du, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On vzpomněl na nás v našem **po**níže**ní**, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.

Od našich nepřátel nás **o**svo**bo**dil, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On dává pokrm všemu **ži**vou**cí**mu, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Vzdávejte díky Bohu, **Pá**nu **ne**bes, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky. Δ

Ant. 3. Vzdávejme díky || Bohu, Pánu nebes, *| od našich nepřátel nás osvobodil.
V. Ukazuj mi, Pane, svoje cesty.
R. Uč mě kráčet tvými stezkami.

Silné liturgické doby:

Ant. 1. Vzpomeň na nás, Pane, *|| přijď nám rychle ku pomoci.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 105
I

Slavte Pána za to, **jak** je **do**brý, *
jak až na věky je ***mi***lo**srd**ný!
Kdo vylíčí mocné **skut**ky **Pá**ně, *
kdo vypoví všechnu ***je***ho **slá**vu?
Blaze těm, kdo zacho**va**jí **prá**vo, *
kdo si vždycky vedou ***spra***ved**li**vě!
Z lásky k svému lidu **vzpo**meň **na** nás, *
přijď nám, Pane, rychle ***ku*** po**mo**ci!
Přej nám šťastný díl svých vyvole*ných,* †
radovat se rado**stí** tvých **vě**rných *
a tvým dědic***tvím*** se **ho**nosit!
Hřešili jsme jako **na**ši **před**ci, *
žili bezbožně a ***v ne***pra**vo**sti.
Naši předci za e**gypt**ských **ča**sů *
nechápali tvoje ***vel***ké **či**ny,
nemyslili na tvá **do**bro**di**ní, *
vzepřeli se ***Pá***nu **u mo**ře.

Zachránil je přesto **pro** své **jmé**no, *
aby ukáz***al*** svou **vel**kou moc.
Proti moři zahro**zil** a **vy**schlo, *
vodou je jak ***ste***pí **pro**vedl.
Vytrhl je z ruky **ne**ná**vist**ných, *
vykoupil je ***z mo***ci **ne**přátel!
Spláchly vody jejich **pro**tiv**ní**ky, *
ani jedi***ný*** z nich **ne**zůstal.
Tehdy jeho slovům **u**vě**ři**li, *
tehdy zapě***li*** mu **chva**lozpěv.
Zas však jeho skutků **za**po**mně**li, *
nevyčkali, ***jak*** on **roz**hodne,
chtivostí se v poušti **da**li **str**hnout, *
pokoušeli ***Bo***ha **v pu**stině.
Dal jim tedy, co tak **vy**má**ha**li, *
ale s tím i ***zhoub***nou **ná**kazu.
Řevnili v svých stanech **na** Moj**ží**še, *
na Árona, zasvě***cen***ce **Pá**ně:
Datana pak pohl**ti**la **ze**mě, *
zasypala ***A***bi**ra**mův houf,
rozmohl se požár **v je**jich **tlu**pě, *
sžehl plame***nem*** ty **bez**božné. Δ

℣. 1. Vzpomeň na nás, Pane, *|| přijď nám rychle ku pomoci. (T. P. Aleluja.)

℣. 2. Hleď, abys nikdy nezapomněl *|| na úmluvu s Pánem, svým Bohem. (T. P. Aleluja.)

II

U Horebu odli**li** si **te**le, *
modle kovo***vé*** se **kla**něli,
a tak svoji slávu **za**mě**ni**li *
za podobu býlo***žrav***ce **z ko**vu.

Na zachránce Boha **za**po**mně**li, *
jaké konal ***di***vy **v** **E**gyptě,
jaké zázraky tam **v** **ze**mi **Chá**ma, *
jaký v Rudém ***mo***ři **ve**lediv.
Už se chystal k jejich **za**hu**be**ní, *
kdyby Mojžíš, jeho ***vy***vo**le**nec,
nebyl se jich vůči **ně**mu **za**stal, *
aby zdržel ***zhoub***ný **je**ho hněv.
Opovrhli vytou**že**nou **ze**mí, *
jeho slovům ***vě***řit **od**mítli,
ustavičně repta**li** v svých **sta**nech, *
hlasu Páně ***od***pí**ra**li sluch.
Vztáhl na ně paži **pří**sa**ha**je, *
že je v poušti ***zce***la **roz**metá,
v národech že rozptý**lí** rod **je**jich, *
rozpráší je ***po*** všech **kon**činách.
Přidali se k Baál **Pe**ó**ro**vi, *
z žertev mrtvých ***bo***hů **jí**dali.
Hanebnostmi popou**ze**li **Pá**na, *
až je stihla ***rá***na **mo**rová.
Tu však povstal Pinchas, **a**by **tres**tal *
a tak mor byl ***o***pět **od**vrácen.
Což mu připočteno **za** zá**slu**hu *
z rodu do ro***du*** a **na** věky.
U vod meribských pak **rou**ha**li** se, *
že i Mojžíš ***zku***sil **kvů**li nim:
neboť tak mu rozdráž**di**li **my**sl, *
že byl stržen ***k slo***vům **ne**moudrým. Δ

Ant. 2. Hleď, abys nikdy nezapomněl *|| na úmluvu s Pánem, svým Bohem. (T. P. Aleluja.)

Ant. 3. Vysvoboď nás, Pane, *|| shromáždi nás z krajin pohanských. (T. P. Aleluja.)

III
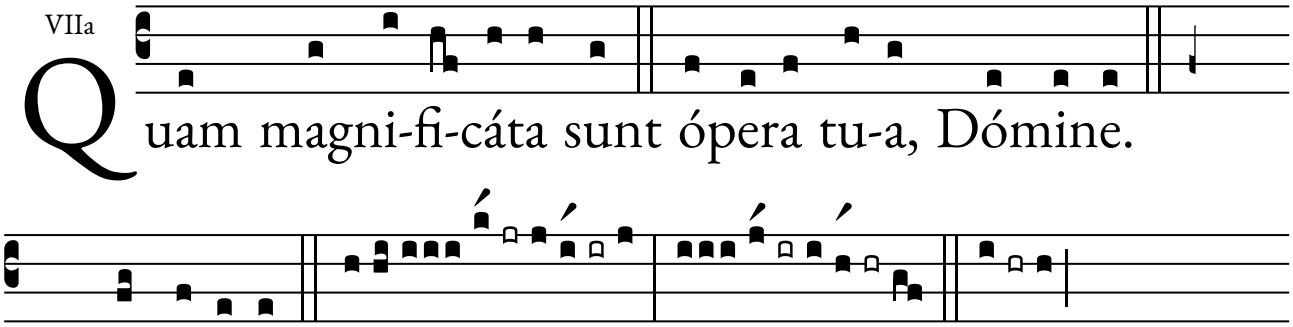
Dál pak nevyhladi**li** ty **kme**ny, *
jak jim bylo ***Pá***nem **ře**čeno,
nýbrž s pohany se **po**mí**si**li, *
chytili se ***je***jich **špat**ností.
Uctívali s nimi **je**jich **mod**ly, *
které pro ně ***by***ly **ná**strahou,
takže svoje syny **a** své **dce**ry *
přinášeli ***v o***bět **dé**monům.
Nevinnou krev marně **pro**lé**va**li, *
krev svých dětí, ***sy***nů **ja**ko dcer,
na oltáři kana**nej**ských **mo**del, *
hříchem krve ***zne***svě**ti**li kraj.
Tak se svými skutky **po**skvr**ni**li, *
takto byli ***Bo***hu **ne**věrni!
Zahořel Pán hněvem **na** svůj **ná**rod, *
pojal odpor ***k své***mu **dě**dictví.
V ruce pohanů je **pro**to **vy**dal; *
vládli jim, kdo ***cho***va**li** k nim zášť.
Utiskovali je **ne**přá**te**lé, *
jejich moci ***by***li **pod**dáni.
Přemnohokrát Pán je vysvobo*dil,* †
oni však mu vzdoro**va**li **stá**le; *
do svých vin se ***pro***pa**da**li dál.
On vždy znova shlédl **k je**jich **bí**dě, *
kdykoli je ***sly***šel **na**říkat,
kvůli nim byl pamět**liv** své **smlou**vy, *
z lásky nesmír***né*** se **sli**toval,
takže vzbudil soucit **k nim** i **ve** všech, *
u kterých se ***oc***tli **v za**jetí.
Vysvoboď nás, Pane, **ty** náš **Bo**že, *
shromáždi nás ***z kra***jin **po**hanských,

ať tvé svaté jméno **ve**le**bí**me, *
slávou tvou se ***smí***me **ho**nosit!
Veleben buď Pán, Bůh Izrae*le,* †
od počátku **věk**ů **na** věky! *
Všechen lid ať nyní ***vo***lá: **Staň** se! Δ

Ant. 3. Vysvoboď nás, Pane, *|| shromáždi nás z krajin pohanských.
(T. P. Aleluja.)

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.

Ant. 1. Zrána hlásáme || tvé milosrdenství, Pane, *| a za noci tvoji věrnost.
T. P. Blažíš mě, Pane, || svými skutky, *| já plesám nad dílem tvých rukou, aleluja.

Žalm 91
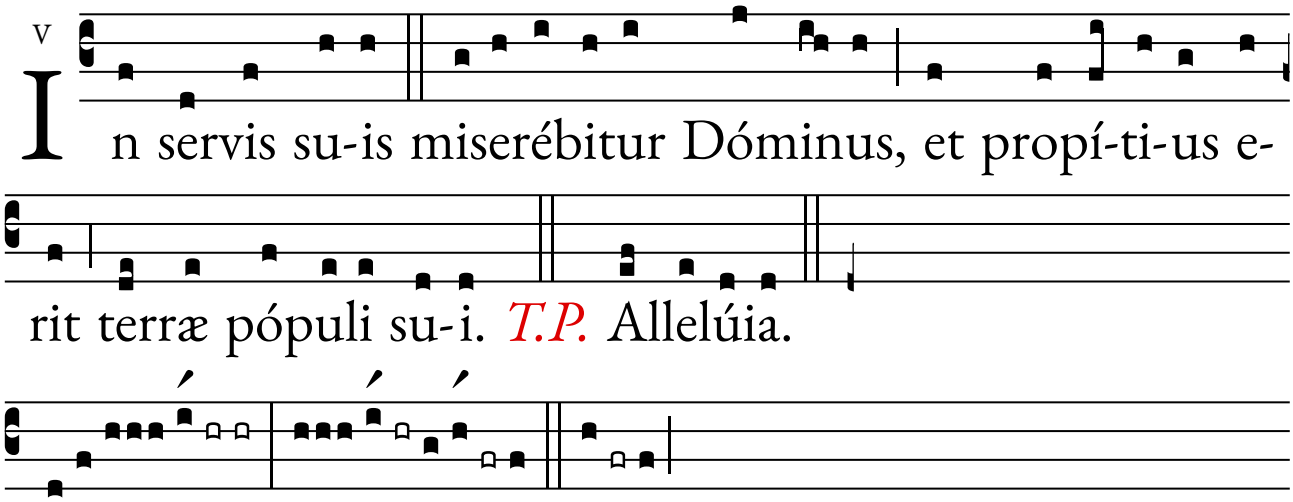
Dobré je oslavovat **Pá**na, *
opěvat, Nejvyšší, tvé **jmé**no,
zrána tvou milo**srd**nost **hlá**sat, *
za noci potom ***tvo***ji **vě**rnost
s desítistrunnou **har**fou, **s ly**rou *
a s chvalozpěvy ***při*** ci**te**ře.
Blažíš mě, Pane, **svý**mi **skut**ky, *
já plesám nad dí***lem*** tvých **ru**kou.
Jak, Pane, skvělá **jsou** tvá **dí**la, *
jak myšlenky tvé ***pře***hlu**bo**ké!

Nerozumný to **ne**po**cho**pí, *
bláhový pro to ***ne***má **smy**sl.
Ať jako plevel **bu**jí **hříš**ní, *
ať vzkvétají, kdo ***pá***šou **křiv**dy,
to všechno jim je **k věč**né **zká**ze: *
ty však jsi navždy ***svr***cho**va**ný!
Neboť hle, tvoji nepřáte*lé,* †
tví nepřátelé, **Pa**ne, **zhy**nou, *
bezbožní budou ***roz***prá**še**ni.
Mně jsi dal sílu **tu**říc**h ro**hů, *
olejem čerstvým ***po***ma**zals** mě.
Zvysoka shlížím **na** od**půr**ce, *
naslouchám řečem ***po***mlou**va**čů.
Jak palma vzkvete **spra**ved**li**vý, *
vzroste jak liba***non***ský **ce**dr.
Kdo vsazeni jsou **v do**mě **Pá**ně, *
pokvetou na ná***dvo***řích **Bo**žích.
Ponesou ovo**ce** i **v stá**ří, *
zůstanou šťavna***tí*** a **svě**ží
a budou svědčit: **Pán** je **vě**rný, *
je skála má, je ***prá***vo **sa**mo. Δ

Ant. 1. Zrána hlásáme || tvé milosrdenství, Pane, *| a za noci tvoji věrnost.

T. P. Blažíš mě, Pane, || svými skutky, *| já plesám nad dílem tvých rukou, aleluja.

2. antifona

A. 2. Vzdejte čest *|| našemu Bohu.
T. P. Já život || beru i dávám, *| zraňuji i uzdravuji, aleluja.

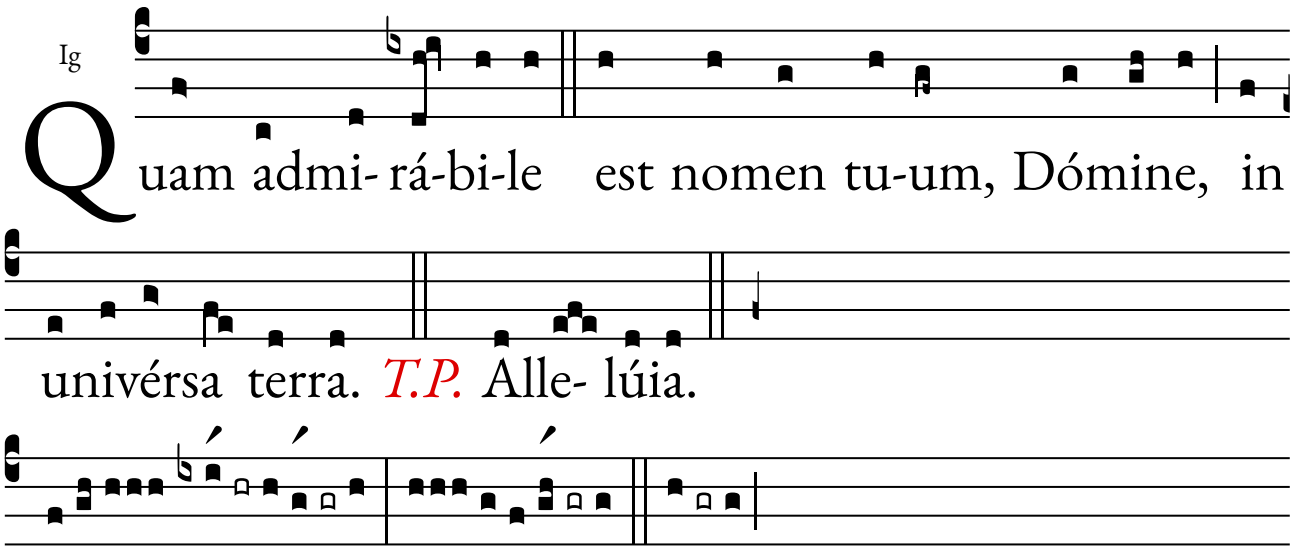
Kantikum *Dt 32, 1–12*

Poslyšte, nebesa, **co** chci **ří**ci, *
země, naslouchej ***slo***vům **mých** úst.
Ať má nauka **pa**dá **jak déšť**, *
má slova ať ***ka***nou jak **ro**sa,
jak **li**javec **na** zeleň, *
jak ***vlá***ha **na** trávu;
jméno **Pá**ně chci **vzý**vat, *
vzdejte čest **na***še*mu **Bo**hu!
Boží díla jsou **do**ko**na**lá, *
a všechny jeho cesty ***spra***ved**li**vé.
Bůh je věrný, **ne**ní v něm **kla**mu, *
je spravedli***vý*** a **pří**mý.
Ti, kdo proti němu hřešili, nejsou **je**ho **sy**ny, *
je to pokolení ***zlé*** a **zvrá**cené.
Takhle se Pánu **od**vděč**u**ješ, *
lide pošetilý a ***ne***ro**zum**ný?
Což on **ne**ní tvůj **O**tec, *
který tě učinil, **stvo***řil* a **vy**volil?

Jen vzpomeň **na** dáv**né dny**, *
jen pomysli na jednotlivá ***po*kol*e*ní!**
Ptej se svého otce, a **on** ti **po**ví, *
ptej se svých starců, a **o***ni* ti **řek**nou:
Když Nejvyšší rozděl**o**val **ná**rody, *
když odděloval syny ***A***da**mo**vy,
stanovil **hra**nice **ná**rodů *
podle počtu synů praotce ***Iz***ra**e**le;
údělem **Pá**ně je **je**ho **lid**, *
Jákob je jeho **dě***dič*ným **po**dílem.
Nale**zl** ho **na** poušti, *
na místě hrůzy a ***v step***ní **pu**stině,
zahrnul ho **příz**ní a **od**choval, *
opatroval jak zřítelnici ***své***ho **o**ka.
Jak orel volá **k le**tu svá **mlá**ďata *
a nad nimi ***po***le**tu**je,
tak nad ním široce **ro**zepjal **kříd**la *
a nosil ho ***na*** svých **pe**rutích.
Pán **sám** ho **ve**dl *
a nebyl s ním ***žád***ný **ci**zí bůh. Δ

A 2. Vzdejte čest *|| našemu Bohu.
T. P. Já život || beru i dávám, *| zraňuji i uzdravuji, aleluja.

3. antifona
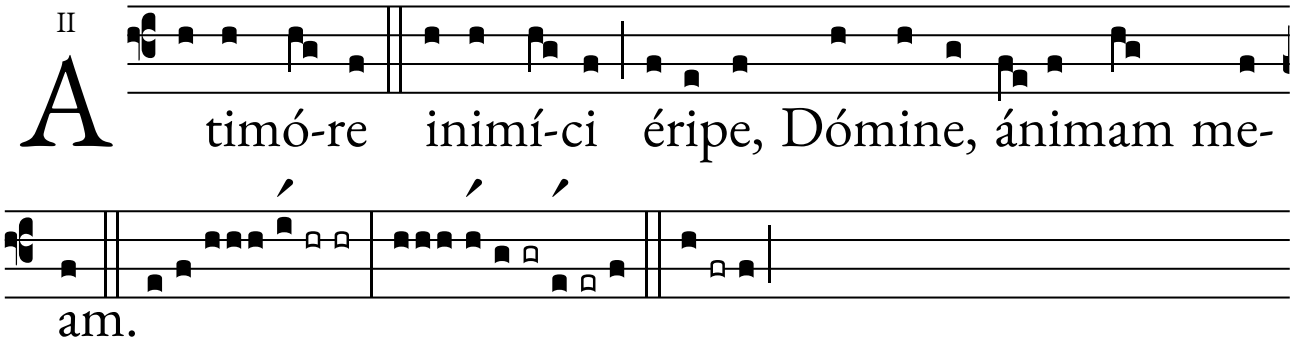

℣. 3. Jak podivuhodné *|| je po celé zemi tvé jméno.
T. P. Slávou a ctí jsi ověnčil *|| svého Pomazaného, aleluja.

Žalm 8

Pane, náš vla*daři,* †
podivuhodné je po celé **ze**mi tvé **jmé**no, *
velebnost svou jsi rozestřel **po** *ce*lém **ne**bi!
Navzdory od*půrcům* †
už v ústech dětí a batolat **zjed**nal sis **chvá**lu, *
že musí zmlknout, kdo zná jen **zá***ští* a **po**mstu.
Hledím-li na tvá nebesa, **dí**lo tvých **prs**tů, *
anebo na měsíc, na hvězdy, **jak** *jsi* je **stvo**řil:
co tu je člověk – a přesto **na** něho **mys**líš! *
Co tu je smrtelník – přesto se **o** *ně*ho **sta**ráš!
Učinil jsi ho jen o málo menším, než **an**dě**lé jsou**, *
ověnčil jsi ho ***slá***vou **a** ctí;
jeho jsi učinil vládcem **nad** dílem **ru**kou **svých**, *
všechno mu ***k no***hám **po**ložil:
ovce a dobytek všechen a navíc i pol*ní zvěř,* †
na nebi ptáky a v moři **ry**by a **vů**bec **vše**, *
co jen se hemží ***stez***ka**mi** vod.
Pane, náš **vla**daři, *
podivuhodné je po celé **ze***mi* tvé **jmé**no. Δ ℣.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Nebe i země pominou, *|| ale má slova nepominou, praví Pán.

Žalm 118

כ

Po tvé pomoci **prah**ne má **du**še; *
důvěru mám a **dou***fám* v tvé **slo**vo.
Po tvém výroku **dych**tí mé **o**či: *
kdy mi dáš svoji **ú***tě*chu, **Pa**ne?
Jsem už jak měch, co byl **vy**sušen **kou**řem, *
předpisů tvých však **ne***za*po**mí**nám.
Kolik dnů tvému **slu**hovi **zbý**vá? *
Kdy budeš soudit mé **u***tla*či**te**le?
Úkladně jámy **ko**pou mi **zpup**ní, *
ti, co se neřídí **zá***ko*ny **tvý**mi.
Příkazy tvé jsou **prav**da **sa**ma: *
oni mě stíhají **lží**, *pro*to **po**moz!
Málem mě na zemi **za**hu**bi**li, *
já však se držím tvých ***při***ká**zá**ní.
Podle své milosti **po**nech mi **ži**vot, *
svědectví úst tvých **za***cho*vám **vě**rně. ∆

Během roku:

℣. 1. Nebe i země pominou, *|| ale má slova nepominou, praví Pán.
℣. 2. Pane, || tys mé útočiště, *| před nepřítelem pevná věž.

Žalm 60

Slyš, Bože, moje **na**ří**ká**ní, *
modlitby ***mé*** si **po**všimni!
Od končin země **k to**bě **vo**lám, *
neboť mé ***srd***ce **u**mdlévá.
Vyveď mě na bez**pečn**ou **ská**lu *
vysokou ***pro*** mne **přes**příliš.
Vždyť jenom tys mé **útočiš**tě, *
před nepří***te***lem **pev**ná věž.
Kéž bývám na vě**ky** v tvém **sta**nu *
a pod o***chra***nou **kří**del tvých!
Tys, Bože, slyšel **mo**je **sli**by, *
jsi s těmi, ***kdo*** tvé **jmé**no ctí.
Mnohé dny přidej **ke** dnům **krá**le! *
Od rodu ***k ro***du **je**ho věk!
Před Bohem navě**ky** ať **vlád**ne! *
Láska a ***věr***nost **ať** jsou s ním!
Za to chci vždy tvé **jmé**no **chvá**lit, *
své sliby ***pl***nit **den** co den. Δ

Během roku:

A 2. Pane, || tys mé útočiště, *| před nepřítelem pevná věž.
A 3. Pane, || před hrůzami * nepřátel mě zachraň.
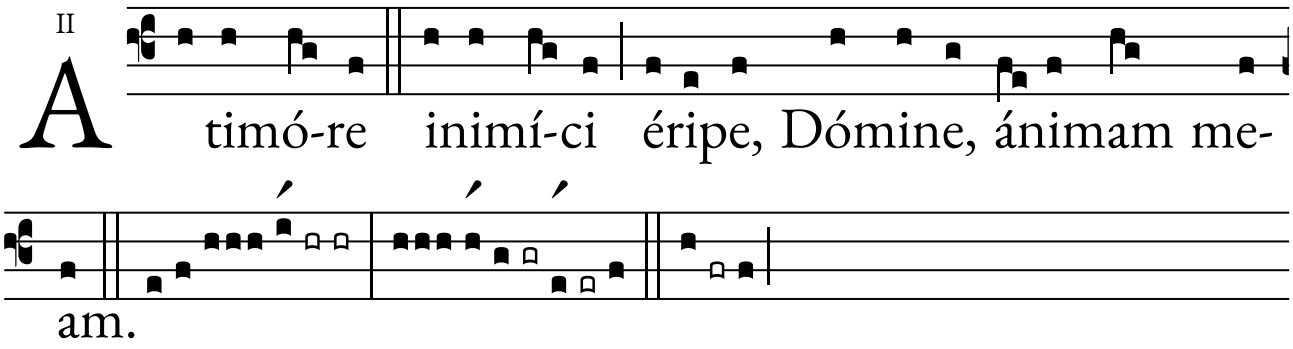
Žalm 63

Uslyš, Bože, moje **na**ří**ká**ní, *
před hrůzami nepřá***tel*** mě **za**chraň!
Dej mi úkryt před ni**čem**nou **smeč**kou, *
dorážením těch, kdo ***pá***šou **křiv**dy!
Jazyky si brousí **ja**ko **me**če, *
zlými slovy stříle***jí*** jak **ší**py,
ze zálohy stihnou **ne**vin**né**ho, *
zasáhnou ho náhle, ***ne***vi**dě**ni.

Odhodlaně kují zhoubné plá*ny,* †
kopou jámy, tajně **kla**dou **léč**ky, *
říkají si: „Kdo nás ***můž***e **vi**dět,
kdo prohlédne utajený zá*měr?*“ †
Prohlédne ho ten, jenž **vi**dí **na** dno, *
do hlubiny člověk***o***va **srd**ce.
Bůh je věru stihne **svý**mi **ší**py, *
rány zasáhnou je ***zne***na**dá**ní.
Dá jim padnout za ten **je**jich **ja**zyk, *
každý nad nimi jen ***kýv***ne **hla**vou.
Všichni lidé zachvějí se báz*ní,* †
budou mluvit o zá**sa**hu **Pá**ně, *
neboť rozpoznají ***je***ho **dí**lo.
Spravedlivý raduje se z Pá*na,* †
utíká se k němu, **jím** se **chlu**bí *
každý, kdo je upřím***né***ho **srd**ce. Δ

Během roku:

℣. 3. Pane, || před hrůzami * nepřátel mě zachraň.
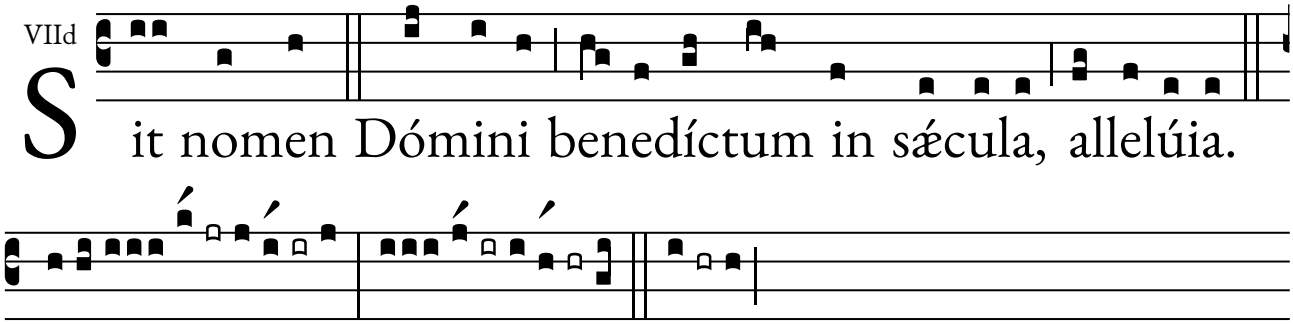

Verš sexta: Stezkou svých příkazů voď mě stále.
℟. Neboť jen ta je mým potěšením.

NEDĚLE TŘETÍHO TÝDNE

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

℣. 1. Od východu || slunce do západu *| ať je jméno Páně velebeno.
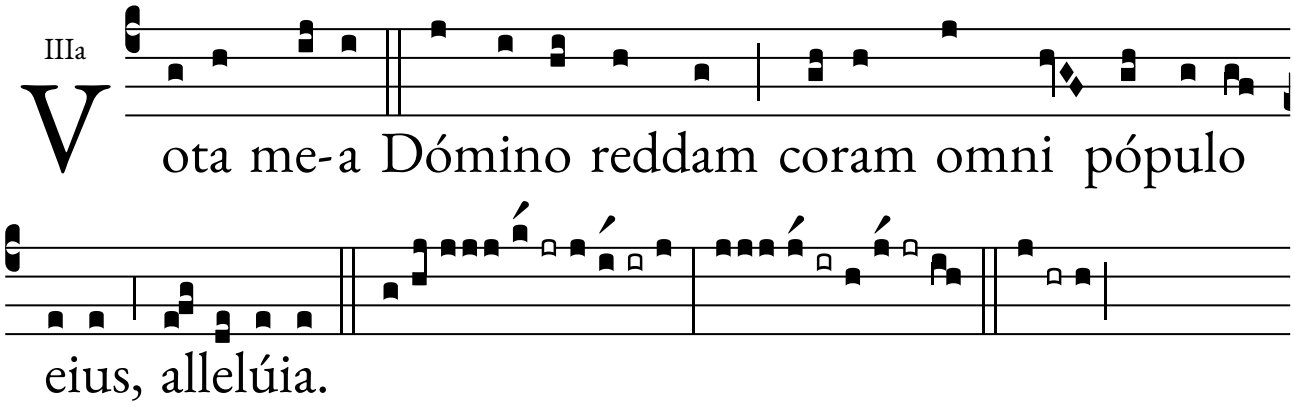
Žalm 112

Oslavujte, služeb**ní**ci **Pá**ně, *
oslavujte svaté ***jmé***no **Pá**ně!
Ať je požehnáno **jmé**no **Pá**ně *
od tohoto dne až ***do*** věč**nos**ti!
Od východu slunce **do** zá**pa**du *
ať je jméno Páně ***ve***le**be**no!
Pán je povznesen nad **všech**ny **ro**dy, *
jeho sláva převy***šu***je **ne**be.
Kdo je jako Pán, náš **Bůh**, jenž **vlád**ne *
na nebi i po veš***ke***ré **ze**mi,
který má svůj stolec **na** vý**sos**tech, *
z vysokosti do hlu***bi***ny **shlíží**!
Slabého on pozdvi**hu**je **z pra**chu, *
ubožáka ze sme***ti***ště **zdví**há,
aby posadil ho **ve**dle **kní**žat, *
vedle mocných knížat ***své***ho **li**du.
Místo v domě má i **pro** bez**dět**nou *
jako pro blaženou ***mat***ku **sy**nů. Δ

Během roku:

℣. 1. Od východu || slunce do západu *| ať je jméno Páně velebeno.

2. antifona (během roku)
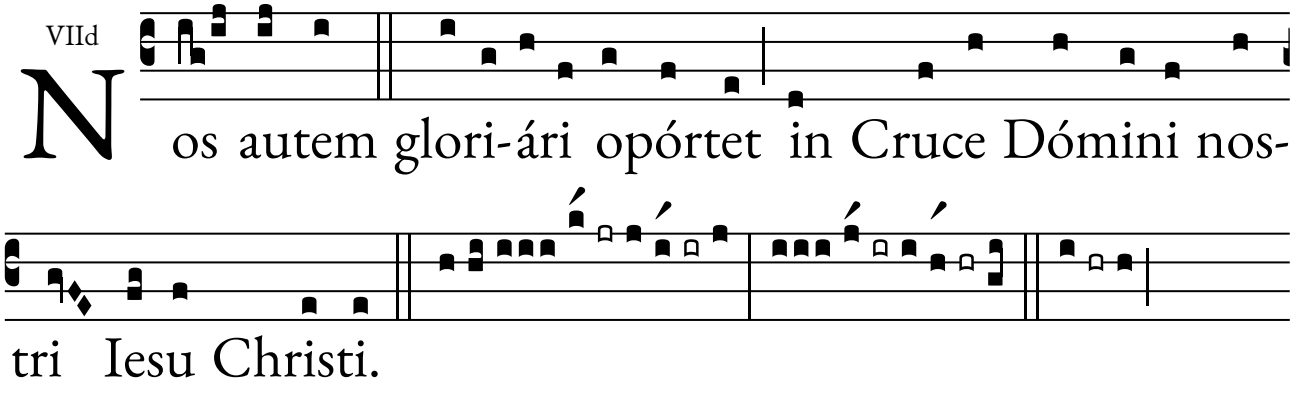

℣. 2. Do rukou vezmu || kalich spásy *| a jméno Páně oslavím.

Žalm 115

Věřil jsem, proto **smím** teď **ří**ci: *
„Velice ***byl*** jsem **po**nížen!“
S úzkostí jsem si **ří**kal **v du**chu: *
„Věru, je ***ka***ždý **člo**věk lhář!“
Čím nyní odvděč**ím** se **Pá**nu *
za všechno, ***co*** mi **pro**kázal?
Do rukou vezmu **ka**lich **spá**sy *
a jméno ***Pá***ně **o**slavím.
Vyplním sliby **da**né **Pá**nu *
před jeho ***li***dem **veš**kerým.
Příliš je drahá **v o**čích **Pá**ně *
smrt těch, kdo ***jsou*** mu **od**dáni.
Ó Pane, jsem tvůj věrný slu***ha,*** †
tvůj sluha, syn tvé **slu**žeb**ni**ce, *
tys moje ***pou***ta **roz**vázal.
Děkovnou oběť **při**ne**su** ti *
a jméno ***Pá***ně **vzý**vat chci.
Vyplním sliby **da**né **Pá**nu *
před jeho ***li***dem **veš**kerým,
zde na nádvoří **do**mu **Pá**ně, *
v tvém středu, ***Je***ru**za**léme. Δ ℣.

3. antifona (během roku)

℣. 3. Pán Ježíš se ponížil, *|| a proto ho Bůh navěky povýšil.

Kantikum *Flp 2, 6–11*
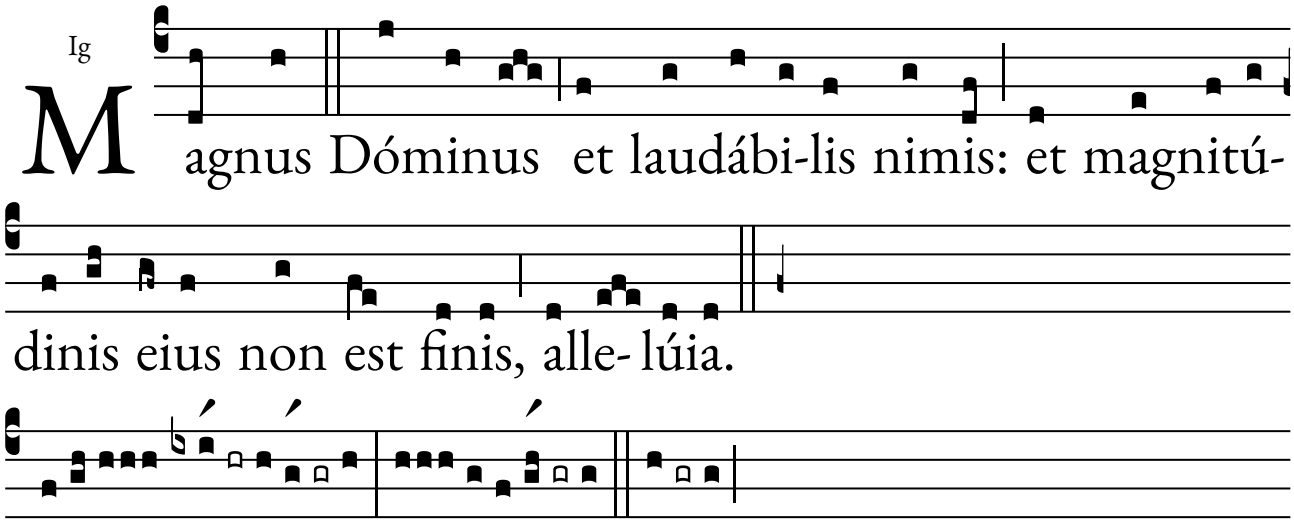
Kristus Ježíš, ačkoli má božskou **při**ro**ze**nost, *
nic nelpěl na své vznešenosti, že je ***rov***ný **Bo**hu,
ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebn*íka* †
a stal se jako **je**den **z li**dí, *
navenek byl jako každý ***ji***ný **čl**o**v**ěk.
Ponížil se a byl poslušn**ý** až **k smr**ti, *
a to ***k smr***ti **na** kříži.
Proto také ho Bůh po*výšil* †
a **dal** mu **jmé**no *
nad každé ***ji***né **jmé**no,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout **kaž**dé **ko**leno *
na nebi, na ze***mi*** i **v pod**světí,
a každý jazyk musí k slávě Boha **Ot**ce **vy**znat: *
Ježíš ***Kris***tus **je** Pán. ∆

Během roku:

℣. 3. Pán Ježíš se ponížil, *|| a proto ho Bůh navěky povýšil.

MODLITBA SE ČTENÍM

1. antifona (během roku)
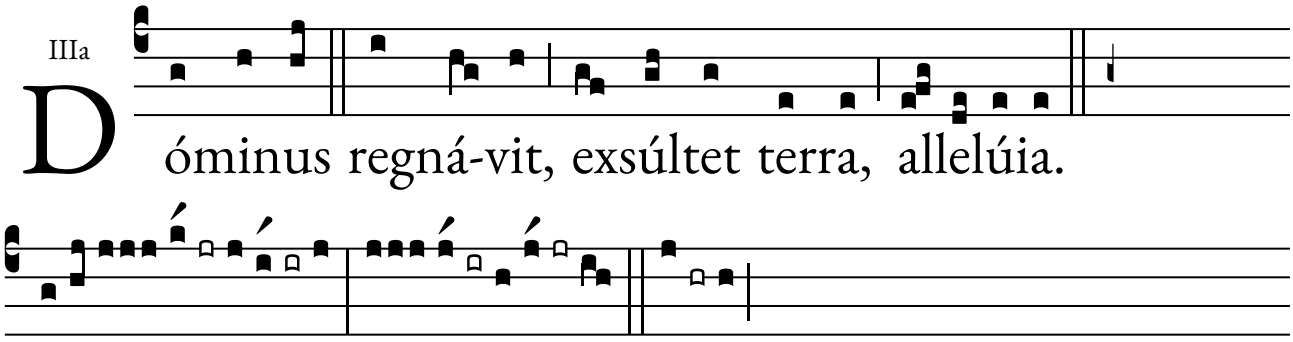

℣. 1. Každodenně || budu tebe oslavovat, * Pane, aleluja.

Žalm 144

I

Velebit tě budu, Bože **můj** a **Krá**li, *
tvoje jméno slavit ***na***vždy, **na** věky.
Každodenně budu tebe **o**sla**vo**vat, *
tvoje jméno chválit ***na***vždy, **na** věky.
Pán je veliký a **ve** všem **hod**ný chval, *
jeho velikost se ***ne***dá **vy**stihnout.
Ať rod rodu hlásá **chvá**lu **skut**ků tvých, *
o tvých mocných činech ***dá***le **vy**práví,
mluví o tvé slávě, **les**ku, **nád**heře! *
Velké divy tvé ať ***sla***ví **pís**němi,
o síle tvých činů **s úc**tou **ho**voří, *
nesmírnost tvé moci ***lí***čí **s úž**asem!
Chválami ať hýří **na** tvou **dob**rotu, *
nad spravedlností ***tvou*** ať **já**sají!
Pán je dobrotivý, **on** je **sli**tovný, *
shovívavý, plný ***mi***los**r**denství.
Pán je milostivý **vždy** a **vů**či všem, *
jeho láska platí ***vše***mu **stvo**ření. Δ ℣.

2. antifona (během roku)

℣. 2. Vláda tvá, Pane, *|| je vládou pro věky, aleluja.
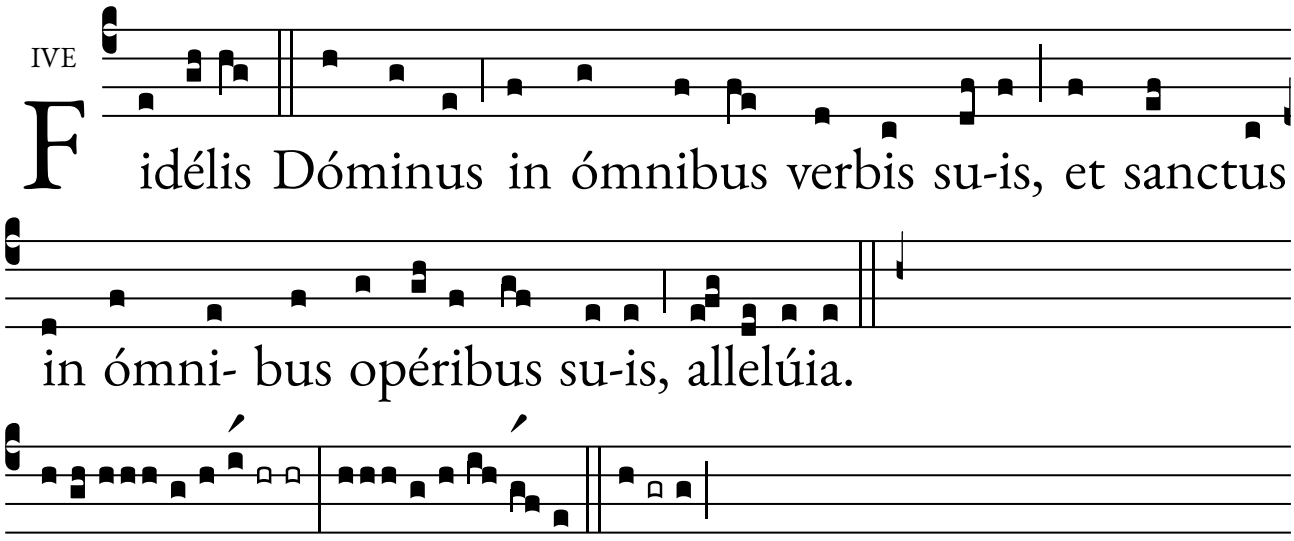
II

Ať tě, Pane, chválí **všich**ni **tvo**rové, *
tobě zasvěcení ***ať*** tě **ve**lebí!
Ať tvou slavnou vládu **při**po**mí**nají *
a tvou mocnou sílu ***zjev***ně **hlá**sají!
Ať je lidem známa **tvo**je **vel**ká moc, *
sláva vznešeného ***tvé***ho **krá**lovství.
Neboť vláda tvá je **vlá**dou **pro** věky, *
nade všemi rody ***pa***no**vá**ní tvé. ∆

Během roku:

℣. 2. Vláda tvá, Pane, *|| je vládou pro věky, aleluja.

3. antifona (během roku)

Ant. 3. † Pronáší se po žalmu.

III

Pán je vždycky věrný **ve** všech **slo**vech svých, *
plný milosti je ***ve*** všech **skut**cích svých.
Pán podepře všechny, **kdo** už **kle**sají, *
všechny ponížené ***o***pět **po**zdvihne.
Oči všech jen k tobě **hle**dí **s na**dějí, *
ty jim dáváš pokrm ***v ná*leži**tý** čas,
ty, jenž otevíráš **svo**ji **štěd**rou dlaň, *
dobrotivě sytíš ***všech***no **ži**voucí.
Pán je spravedlivý **na** všech **ces**tách svých, *
plný milosti je ***ve*** všech **skut**cích svých.
Pán je nablízku všem, **kdo** ho **vzý**vají, *
všem, kdo vzývají ho ***s o***prav**do**vostí.
Plní přání těch, kdo **po**kor**ně** ho ctí, *
slyší jejich prosby, ***zá***chra**nu** jim dá.
Pán bdí nade všemi, **kdo** ho **mi**lují, *
všechny bezbožné však ***stih***ne **zá**hubou.
Ať v mých ústech stále chvála Pá*ně zní!* †
Ať mu dobrořečí **kaž**dý **ži**vý tvor *
vždy a do věčnosti, na vě***ky*** všech **vě**ků! Δ

Během roku:
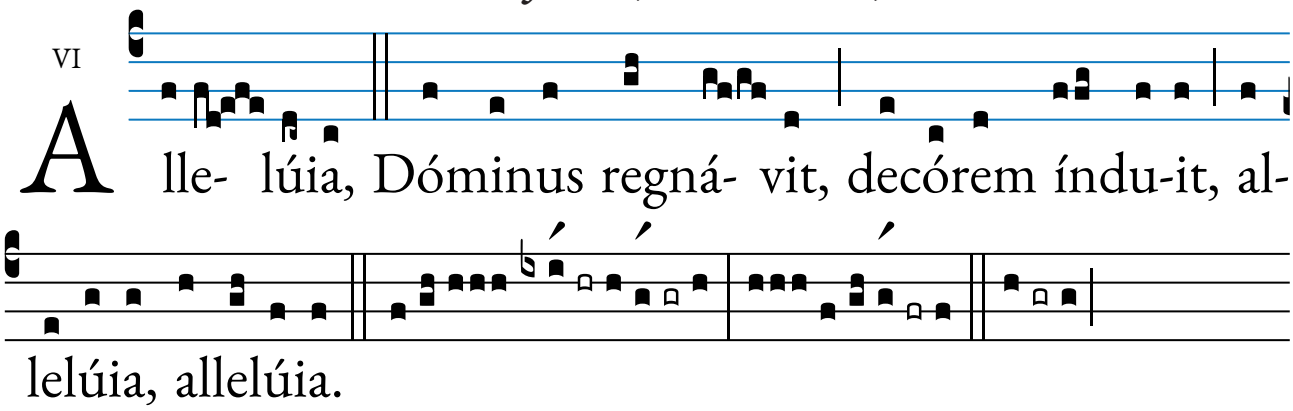
℣. 3. Pán je vždycky věrný || ve všech slovech svých, *| plný milosti je ve všech skutcích svých, aleluja.

℣. Můj synu, dbej na má slova.

℟. K mým výrokům nakloň svůj sluch.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

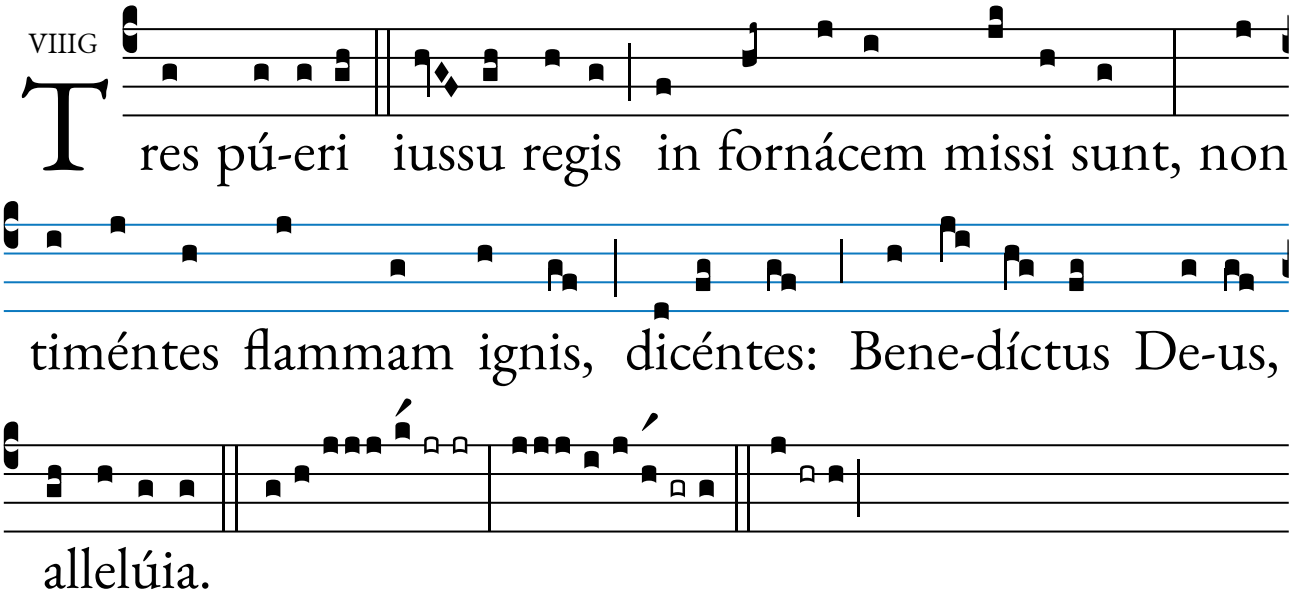

℣. 1. Podivuhodný *|| je Pán na výsosti, aleluja.

Žalm 92

Pán je král, který **o**děn je **slá**vou, *
Pán oděn slávou a **o***pá*sán **mo**cí.
Okruh země on **za**ložil **pev**ně, *
takže na věky **ne***za*kol*í*sá.
Pevný je trůn tvůj **od** po**čát**ku, *
ty trváš od věč***no***sti, **Bo**že!
Pozvedly všechny řeky, Pa*ne,* †
pozvedly všechny **ře**ky své **hla**sy, *
pozvedly všechny **ře***ky* svůj **hu**kot:
mocnější však než hučení vod*stev,* †
mocnější nežli **pří**boje **mo**řské, *
všemocný Pán je ***na*** vý**so**sti!
Svědectví tvá vždy spolehli*vá,* †
svatost utkvívá **na** tvém **do**mě, *
Pane, po všechny ***vě***ky **vě**ků! Δ ℣.

2. antifona (během roku)

℣. 2. Pane, tys veleben || na klenbě nebes, *| na věky chválen a oslavován, aleluja.

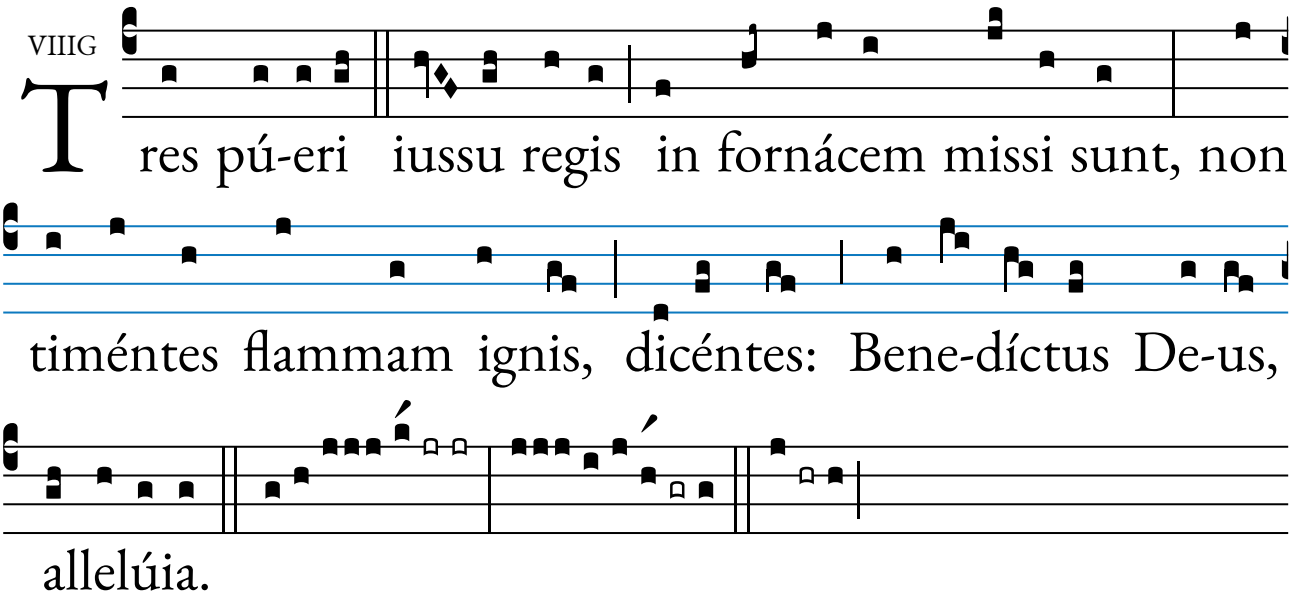
Kantikum *Dan 3, 57–88.56*

Velebte Pána, **vy** díla **Pá**ně, *
věčně ho chvalte a ***o***sla**vuj**te!
Velebte Pána, **an**dělé **Pá**ně, *
nebesa nebes, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **ne**beské **vo**dy, *
mocnosti všechny, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **mě**síci, **slun**ce, *
vy hvězdy na nebi, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, vy **de**ště a **ro**sy, *
bouře a vichry, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **oh**ni a **žá**re, *
mrazy a vedra, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **li**jáky, **sně**hy, *
ledy a zimy, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, **sně**hy a **jí**ní, *
vy dny a noci, **ve***leb*te **Pá**na!
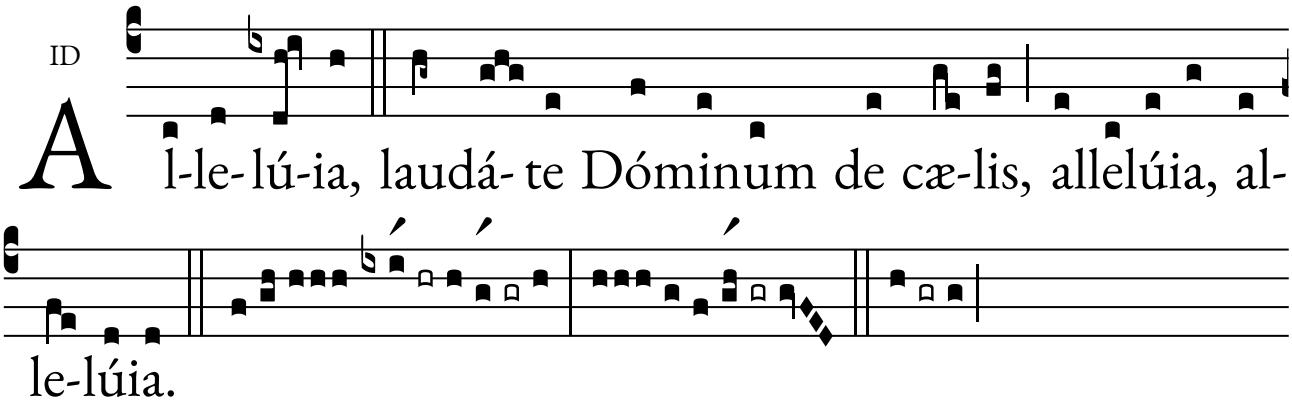
Velebte Pána, **svět**lo i **tem**no, *
blesky a mraky, **ve***leb*te **Pá**na!
Okrsku zemský, **zve**lebuj **Pá**na, *
věčně jej chval a ***o***sla**vuj** jej!
Velebte Pána, vy **ho**ry a **vr**chy, *
všechno, co na zemi **pu***čí,* chval **Pá**na!
Velebte Pána, **pra**meny **vo**dy, *
moře a řeky, **ve***leb*te **Pá**na!
Velebte Pána, zvířata mo*ří,* †
jakož i vše, co se **ve** vodách **hý**be, *
nebeští ptáci, **ve***leb*te **Pá**na!
Pána chval, zvěři **di**vá i **krot**ká, *
rody všech lidí, **ve***leb*te **Pá**na!
Izrael ať vždy jen **ve**lebí **Pá**na: *
věčně ho chvalte a ***o***sla**vuj**te!
Velebte Pána, **vy** kněží **Pá**ně, *
sluhové Boží, **ve***leb*te **Pá**na!
Chvalte jej, věrní, **du**ší i **du**chem, *
zbožní a pokorní **srd***cem,* ho **chval**te!
Velebte Pána, Ananiáši, Azariáši a **Mi**sa**e**li, *
věčně ho chvalte a ***o***sla**vuj**te!
Otce i Syna i **sva**tého **Du**cha *
velebme věčně a ***o***sla**vuj**me.
Pane, tys veleben **na** klenbě **ne**bes, *
na věky chválen a ***o***sla**vo**ván.

Během roku:

A. 2. Pane, tys veleben || na klenbě nebes, *| na věky chválen a oslavován, aleluja.

3. antifona (během roku)

Ant. 3. † Pronáší se po žalmu.
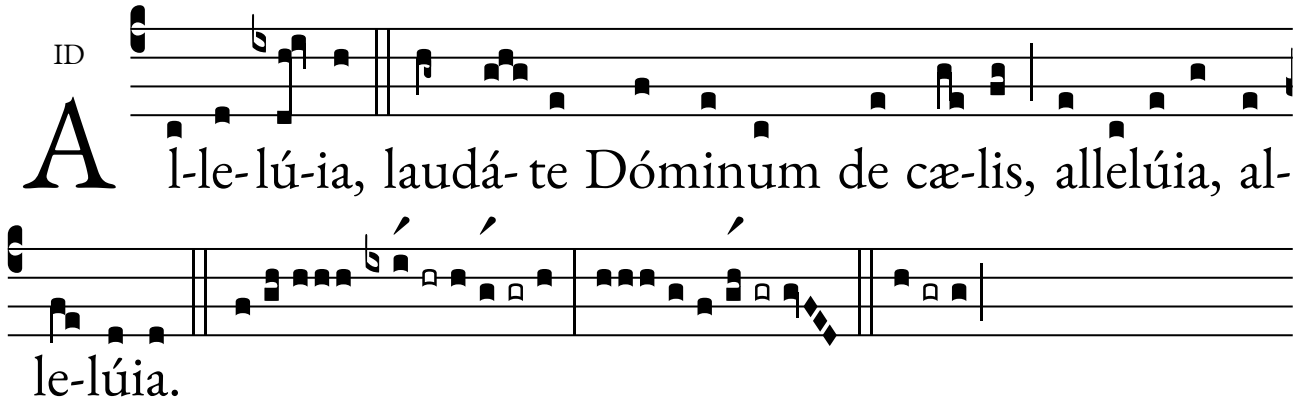
Žalm 148

Chvalte Pána **z ne**beských **vý**šin, *
chvalte ho, Pána ***na*** vý**so**stech!
Chvalte ho, všichni **an**dělé **je**ho, *
chvalte ho, všechny ***je***ho **sbo**ry!
Chvalte ho, měsí**ci** a **slu**nce, *
chvalte ho, všechny **zá***ří*cí **hvěz**dy!
Chvalte ho, nebesa **svr**cho**va**ná, *
i vy vody tam ***nad*** ne**be**sy!
To vše ať chválí **jmé**no **Pá**ně, *
neboť on řekl, a **stvo***ře*no **by**lo.

Pevně je ustavil **na** věčné **ča**sy, *
zákon jim dal, který ***ne***po**mi**ne.
Chvalte Pána, **vy** z této **ze**mě, *
obludy mořské i **pra***dáv*né **hloub**ky!
Oheň a kroupy, **sně**hy a **ml**hy, *
vichr, jenž duje **na** *je*ho **slo**vo,
vysoké hory i **pa**horky **všech**ny, *
ovocné stromy a ***všech***ny **ced**ry;
divoké šelmy a **zví**řata **všech**na, *
plazivá havěť i **kříd***lat*í **ptá**ci;
králové země a **ná**rody **všech**ny, *
knížata, všichni **soud***co*vé **ze**mě;
mladíci právě **tak** jako **dív**ky, *
starci zároveň **s mla***dý*mi **lid**mi:
všichni ať velebí **jmé**no **Pá**ně, *
neboť jen jeho **jmé***no* je **sva**té!
Vznešenost jeho jde **ne**bem i **ze**mí, *
on svůj národ **po***zdvi*hl **k mo**ci:
chloubou je pro všechny **svo**je **věr**né, *
pro Izrael, **lid** *je*mu **blíz**ký. Δ
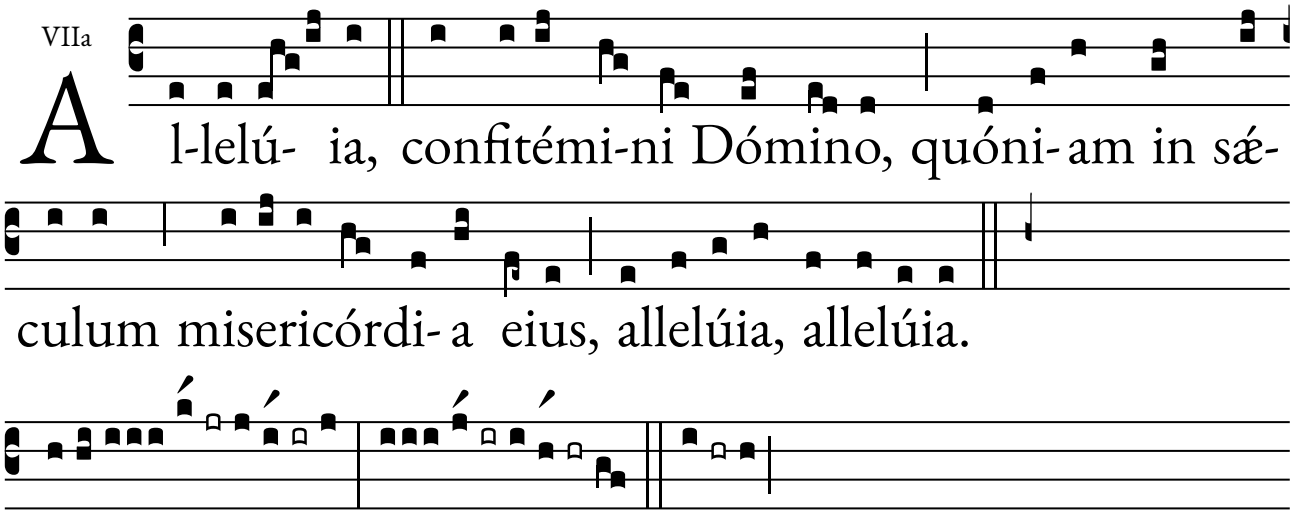
Během roku:

℣. 3. Chvalte Pána *|| z nebeských výšin, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Z hlubiny soužení || jsem volal k Pánu *| a vyslyšel mě, aleluja.

Žalm 117

I

Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!
Dům Izraelův ať jen **stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Dům Áronův ať neu**stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Ať říkají, kdo uctí**va**jí **Pá**na: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Z hlubiny soužení jsem **vo**lal **k Pá**nu: *
a Pán mě vyslyšel a ***vy***svo**bo**dil.
Je se mnou Pán, a proto **ne**mám **stra**chu: *
co by mi mohli udě***la***ti **li**dé?
Je se mnou Pán, má pomoc **neustá**lá, *
svrchu se dívám na své ***ne***přá**te**le.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než spoléhat se pouze ***na*** člo**vě**ka.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než na mocné se pouze ***spo***lé**ha**ti. ∆

Během roku:
℣. 1. Z hlubiny soužení || jsem volal k Pánu *| a vyslyšel mě, aleluja.
℣. 2. Pravice Páně *|| pozvedla mě zas, aleluja.

II

Obklíčili mě **všich**ni **po**hané, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě **všich**ni **ze** všech stran, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě jako včel*í roj,* †
jak oheň trní **spa**lo**va**li mě, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Smýkali mnou a **k ze**mi **sráž**eli, *
Pán přesto zachrá***nil*** mě **před** pádem.
Pán je má síla, **je** má **sta**tečnost, *
a on se také ***stal*** mou **zá**chranou.
Hlasitý jásot **nad** za**chrá**něním *
pod stany spraved***li***vých **za**znívá.
Pravice Páně mocně za*sáhla,* †
pravice Páně **po**zve**dla** mě zas, *
pravice Páně ***moc***ně **za**sáhla!
Nezemřu, nýbrž **bu**du **žít dál**, *
o činech Páně ***vděč***ně **vy**právět.
Opravdu těžce **po**tres**tal** mě Pán, *
do rukou smrti ***však*** mě **ne**vydal. Δ

Během roku:
℣. 2. Pravice Páně *|| pozvedla mě zas, aleluja.
℣. 3. Pán je Bůh, *|| to on nám dává světlo, aleluja.
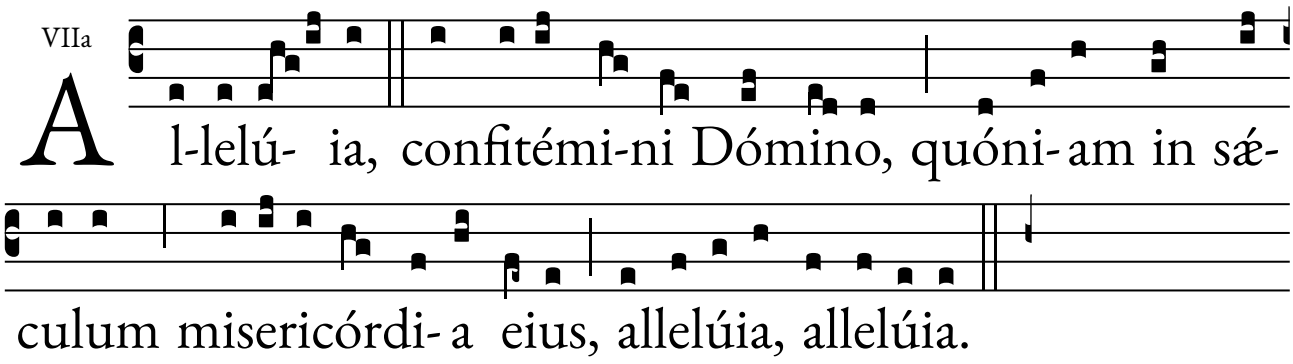
III

Otevřte mi brány **spra**ved**li**vých, *
projdu jimi ***Pá***nu **dí**ky vzdát!
Zde se otvírá ta **brá**na **Pá**ně, *
tudy spraved***li***ví **vchá**zejí.

Dík ti složím za tvé **vy**slyš**e**ní, *
že jsem v tobě ***do***šel **zá**chrany.
Kámen, zavržený **sta**vi**te**li, *
stal se náhle ***kvád***rem **ná**rožním.
To se událo jen **z mo**ci **Pá**ně, *
zázrak před na***ši***ma **o**čima.
Toto je den způso**be**ný **Pá**nem, *
jásavě se ***z ně***ho **ra**dujme!
Slyš nás, Pane, popřej **nám** svou **spá**su! *
Slyš nás, Pane, ***po***skyt**ni** nám zdar!
„Požehnán, kdo vchází **jmé**nem **Pá**ně! *
My vám z domu ***Pá***ně **žeh**náme!“
Pán je Bůh! To on nám dává svět*lo!* †
Seřaďte se v průvod **s ra**to**lest**mi, *
vedoucí až ***k ro***hům **ol**táře!
Jsi můj Bůh a já ti **vzdá**vám **dí**ky, *
tebe, svého ***Bo***ha, **ve**lebím.
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství! ∆

Během roku:
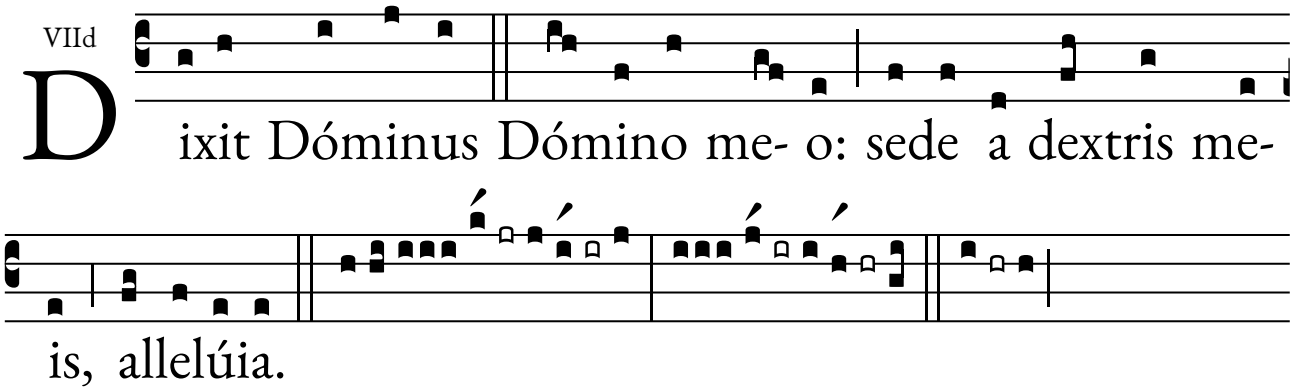
℣. 3. Pán je Bůh, *|| to on nám dává světlo, aleluja.

Verš sexta: Oslavuj Pána, duše má.
℟. Tvůj život chrání záhuby.

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)

Ant. 1. † Pronáší se po žalmu.
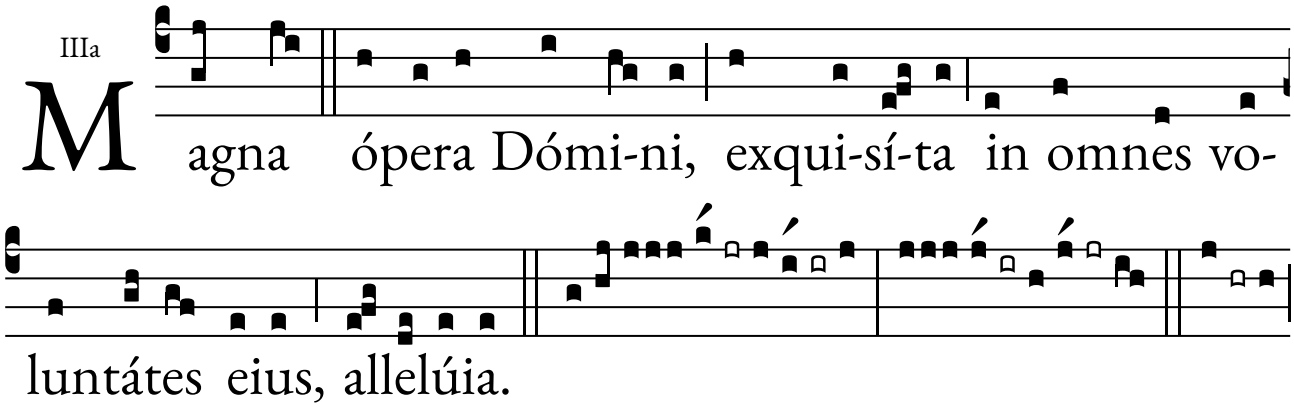
*Žalm 109**

Pán řekl **mé**mu **Pá**novi: *
„**Seď** *po* mé **pra**vici,
tvé nepřá**te**le **za** podnož *
ti *k no*hám **po**ložím.“
Žezlo tvé moci po*dá ti* †
sám **ze** Si**ó**nu Pán: *
„Ty panuj ***vpro***střed **ne**přátel!
Králem jsi **o**de dne **zro**zení *
na *sva*tých **pa**horcích,
z matčina **klí**na **když** se jas *
roz*lil* tvých **mla**dých dnů.“
Pán bez výhrady pří*sahal:* †
„Jsi **kně**zem **na** věky, *
tak, jak jím ***Mel***chi**ze**dech byl.“
Pán stojí **po** tvé **pra**vici, *
v den hněvu ***krá***le **zdr**tí.
[On nad národy ko*ná soud,* †
je naku**pe**no **mrt**vých,*
rozbíjí ***leb***ky **v šíř** i dál.]
Z potoka **pi**je **u** cesty *
a znovu ***vzty***čí **hla**vu. Δ

Během roku:

Ant. 1. Pán řekl mému Pánovi: *|| Seď po mé pravici, aleluja.

2. antifona (během roku)

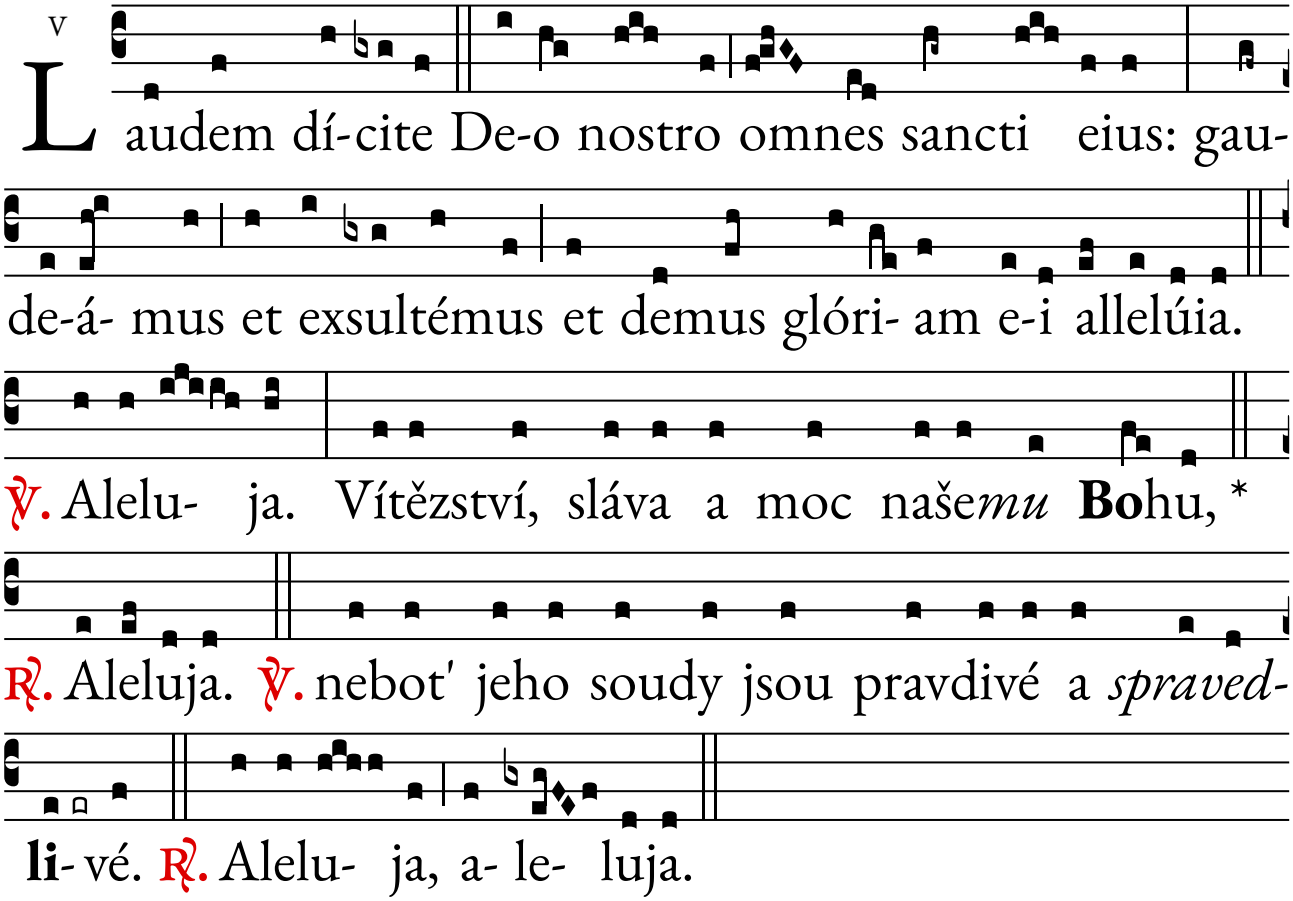

℣. 2. Milosrdný Pán || činil divy * hodné paměti, aleluja.

Žalm 110

Z hloubi srdce **Pá**na **o**slavím, *
v shromážděném kruhu ***spra***ved**li**vých.
Neboť skutky **Pá**ně **ve**liké, *
drahocenné všem, kdo ***z nich*** se **tě**ší.
Slavné, mocné **je**ho **ko**nání, *
věčně trvá jeho ***spra***ve**dl**nost.
Činil divy **hod**né **pa**měti, *
předobrý je Pán a ***mi***lo**srd**ný.
Pokrm dal těm, **kdo** ho **v báz**ni ctí, *
na věky je pamět***liv*** své **smlou**vy.
Svému lidu **v či**nech **zje**vil moc, *
když državy poha***nů*** jim **vy**dal.
Dílo jeho **ru**kou **věr**nost, řád, *
jeho zákony vždy ***spo***leh**li**vé:
stanoveny **na**vždy, **na** věky, *
poctivě a pevně ***za***cho**vá**ny.
Vykoupení seslal pro *svůj lid,* †
na věky s ním **sjed**nal **ú**mluvu; *
jeho jméno hrozné ***je*** a **sva**té.
Bázeň z Boha pramen mou*drosti:* †
rozumně si **ve**de, **kdo** jí dbá, *
jeho sláva trvá ***do*** věč**nos**ti. Δ ℣.

3. antifona (během roku)

Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, kdo *mu* **slou**žíte, ℟ *
a kdo se ho bojíte, ma*lí i* **vel**cí. ℟
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se u*jal* **krá**lovství, ℟ *
radujme se, jásejme a *vzdejme* **mu** čest! ℟
Aleluja. Neboť přišel čas Beránko*vy* **svat**by, ℟ *
a jeho nevěsta se *připra***vi**la. ℟
Aleluja. Sláva Otci i Synu i Du*chu* **sva**tému, ℟ *
jako byla na počátku i nyní i vždycky |
a na věky *věků*. **A**men. ℟

Mimo dobu postní:

Pokud se recituje, nebo zpívá s jinou antifonou. Během roku:

Ant. 3. Pán, náš Bůh vševládný, *|| se ujal království, aleluja.

Kantikum *Zj 19, 1–2.5-7*

Aleluja. Vítězství, sláva a moc **na**šemu **Bo**hu, *
neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, **kdo** mu **slou**žíte, *
a kdo se ho bojíte, malí i velcí. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se **u**jal **krá**lovství, *
radujme se, jásejme a vzdejme mu čest! ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Neboť přišel čas Berán**ko**vy **svat**by, *
a jeho nevěsta se připravila. ***A**le**lu**ja. Δ

Během roku:

Ant. 3. Pán, náš Bůh vševládný, *|| se ujal království, aleluja.

V době postní:

Kantikum *1 Petr 2, 21–24*

Kristus za nás tr*pěl* †
a zane**chal** vám **pří**klad, *
abyste šli ***v je**ho **šlé**pějích.
On nic špatného **ne**u**dě**lal, *
a nikdo od něho neslyšel nic ***ne**u**přím**ného.
Když mu spílali, on jim to spíláním neopláce*l*, †
když trpěl, **ne**vy**hro**žoval, *
ale ponechal vše tomu, který soudí ***spra**ved**li**vě.
On sám donesl **na** svém **tě**le *
naše hříchy **na** *dře*vo **kří**že,
abychom zemřeli hříchu a žili **spra**ve**dl**nosti. *
Jeho krvavými ranami jste ***u**zdra**ve**ni. Δ

PONDĚLÍ TŘETÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

℣. 1. Náš Bůh || přijde zjevně *| a mlčet nebude. (T. P. Aleluja.)

Žalm 49

I

Pán mluví, Pán a **Bůh**, a **vo**lá zem *
od slunce výcho***du*** až **na** západ.
Ze Siónu, té **ho**ry **pře**krásné, *
se v oslnivé ***zá***ři **zje**vuje.
To přichází náš Bůh, a ne*mlčí,* †
všespalující **o**heň **před** ním jde, *
okolo něho ***bou***ře **bu**rácí.
Svolává shora **ne**bes**a** i zem, *
odhodlán konat ***nad*** svým **li**dem soud:
„Shromážděte mi moje **vy**vo**le**né, *
co při oběti stvrdi***li*** mou **smlou**vu!“
A nebe hlásá jeho **spra**ve**dl**nost, *
že on je Bůh a ***prá***vem **roz**soudí. Δ

℣. 1. Náš Bůh || přijde zjevně *| a mlčet nebude. (T. P. Aleluja.)
℣. 2. Oběť chvály *|| Bohu přinášej. (T. P. Aleluja.)

II

„Slyš, můj lide, **ny**ní **pro**mluvím! *
Izraeli, proti ***to***bě **svěd**čím.
Viním tě a **sou**dím **tvá**ří v tvář, *
neboť já jsem Pán a ***já*** jsem **Bůh** tvůj!
Nekárám tě **pro** tvé **o**běti, *
mám tvé žertvy stále ***před*** o**či**ma.
Nevezmu však **bý**ky **z chlé**vů tvých, *
ani nechci kozly ***z tvé***ho **stá**da.

Vždyť mě patří **všech**na **les**ní zvěř, *
tisíce mám zvířat ***na*** svých **ho**rách.
Znám i všechno **ptac**tvo **ne**beské, *
mé je vše, co na po***lích*** se **hem**ží.
Kdybych lačněl, **to**bě **ne**povím; *
můj je svět i vše, co ***ob***sa**hu**je.
Cožpak já chci **býč**í **ma**so jíst, *
cožpak se chci napít ***koz***lí **kr**ve?
Oběť chvály **Bo**hu **při**nášej, *
plň své sliby vůči ***Nej***vyšší**mu**!
Ke mně volej **za** dnů **sou**žení, *
vysvobodím tě a ***vzdáš*** mi **úc**tu!“ Δ

Ant. 2. Oběť chvály *|| Bohu přinášej. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Milosrdenství chci, || a ne oběť, *| poznání Boha je víc než celopaly. (T. P. Aleluja.)

III

Kdežto hříšníkovi řek***ne*** *Bůh:* †
„Nač mi odříkáváš **při**ká**zá**ní *
a mou smlouvu darmo ***be***reš **do** úst,
když se vzpíráš **mé**mu **ve**dení, *
odhazuješ za hla***vu*** má **slo**va?
Zloděje když **vi**díš, **bě**žíš s ním, *
s cizoložníky jsi ***jed***na **ru**ka;
ústa ke špat**nos**tem **ot**víráš *
a tvůj jazyk osnu***je*** lež **na** lež;
o svém bratru **mlu**víš **ha**nebně, *
na syna své matky ***ky***dáš **ha**nu.
Tohle děláš – kdybych **k to**mu **ml**čel, *
myslil bys, že ***já*** jsem **ja**ko ty.
Pochopte, kdo jste Boha **za**po**mně**li, *
nežli vás vydám zkáze ***bez*** ú**ni**ku!

Mne uctívá, kdo vzdává **o**běť **chvá**ly; *
kdo správně žije, dojde ***Bo***ží **spá**sy!“ Δ
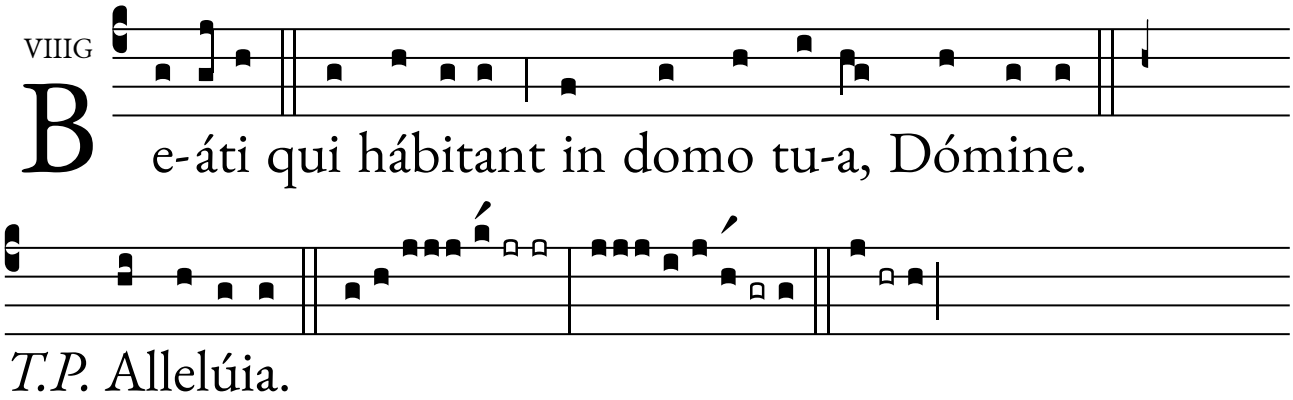
℣. 3. Milosrdenství chci, || a ne oběť, *| poznání Boha je víc než celopaly. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Slyš, můj lide, nyní promluvím!
℟. Já jsem Pán a já jsem Bůh tvůj!

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.

℣. 1. Šťastni, || kdo v tvém * domě bydlí, Pane.
T. P. Srdce mé || i tělo jásá *| k Bohu živému, aleluja.
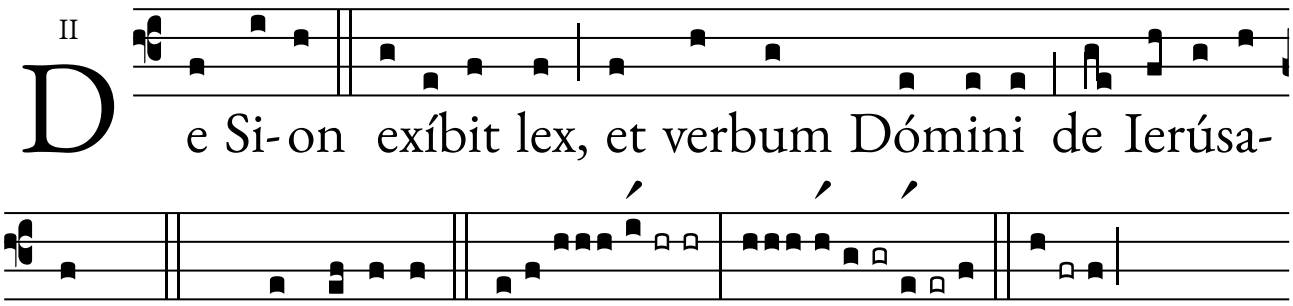
Žalm 83

Jak tvé příbyt**ky** jsou **mi**lé, *
Pane **zá**stupů!
Po nádvořích **Pá**ně **tou**ží, *
prahne **du**še má,
srdce mé i **tě**lo **já**sá *
k Bohu **ži**vému.
I pták nacházÍ svůj **do**mov, *
hnízdo **vlaš**tovka,
kam si ukládá své mla*dé,* †
u tvých **ol**tářů – *
Pane zástupů, ***Krá***li, **Bo**že můj!

Šťastni, kdo v tvém **do**mě **byd**lí, *
kdo tě **ve**lebí!
Šťasten, kdo tě **vy**hle**dá**vá, *
plný **dů**věry!
Z vyschlé rokle, **kte**rou **pů**jdou, *
pramen **u**činí,
brzký déšť ji **po**žeh**ná**ním *
vláhy **za**halí.
Kráčejí vždy **s vět**ší **si**lou, *
hledí k Bohu ***na*** Si**ó**ně.
Vyslyš moje **zbož**né **pros**by, *
Pane **zá**stupů!
Modlitbě mé **po**přej **slu**chu, *
Bože **Já**kobův.
Shlédni na náš štít, ó Bo*že,* †
pohleď **jas**ně v tvář *
Poma**za**nému!
Lepší jeden **den** v tvém **do**mě, *
nežli **do**ma sta!
Lepší před svatyní Bo*ží* †
ležet **na** prahu, *
nežli meškat ***v sta***nech **hříš**ných.
Neboť Pán je **štít** i **slun**ce, *
milost **je** a čest.
Neváhá a **do**bro **dá**vá *
lidem **bez** úhon.
Šťasten je, kdo **v te**be **dou**fá, *
Pane **zá**stupů! Δ

Ant. 1. Šťastni, || kdo v tvém * domě bydlí, Pane.
T. P. Srdce mé || i tělo jásá *| k Bohu živému, aleluja.

2. antifona
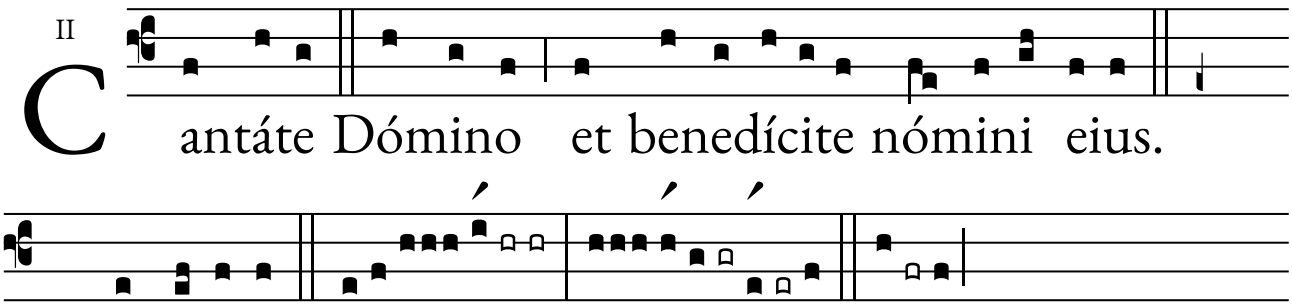

℣. 2. Pojďte a vystupme *|| na horu Páně.
T. P. Dům Páně || bude vyvýšen *| a pohrnou se k němu všechny národy, aleluja.

Kantikum *Iz 2, 2–5*

Stane se **v po**sled**ních dnech**: *
Bude upevněna hora domu Páně ***nad*** vr**cho**ly hor,
bude vyvýšena **nad** pa**hor**ky *
a pohrnou se k ní ***všech***ny **ná**rody.
Budou k ní putovat četné zástupy a řek*nou:* †
Pojďte a vystupme **na** horu **Pá**ně, *
k domu Boha ***Já***ko**bo**va!
Ať nás nau**čí** svým **ces**tám, *
a budeme chodit **po** *je*ho **stez**kách;
neboť ze Siónu **vy**jde **zá**kon *
a z Jeruzaléma ***slo***vo **Pá**ně.
A bude **sou**dit **ná**rody, *
a rozsuzovat ***čet***né **kme**ny;
a oni zkují své **me**če **v rad**lice *
a svá kopí ve vi***nař***ské **no**že.
Pak už nezdvihne meč národ **pro**ti **ná**rodu, *
už se nebudou ***cvi***čit **k bo**ji.
Jákobův **do**me, **pojď**te, *
choďme **ve** *svět*le **Pá**ně. Δ ℣.

3. antifona

T.P. Allelúia.
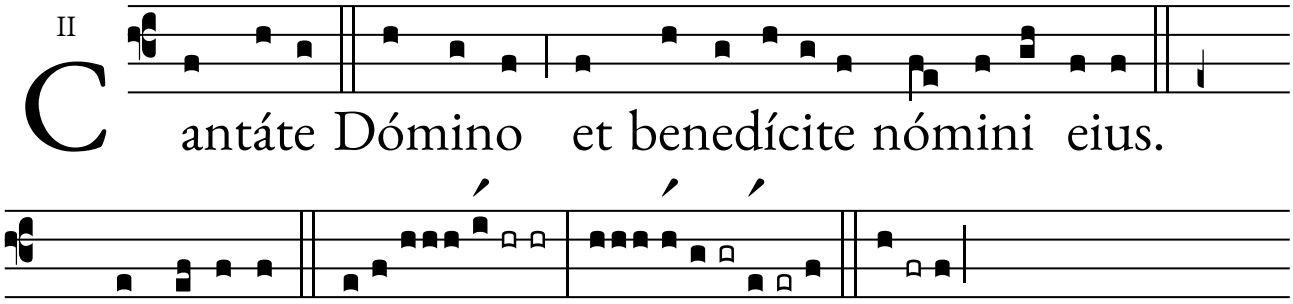
Ant. 3. Zpívejte || k poctě * jména Páně.
T. P. Hlásejte pohanům: *|| Pán je králem, aleluja.

Žalm 95

Zpívejte Pánu **no**vou **pí**seň, *
zpívejte Pánu ***všech***ny **ze**mě!
Zpívejte k poctě **jmé**na **Pá**ně, *
zvěstujte denně ***je***ho **spá**su!
Povězte pohanům **o** jeho **slá**vě *
a všem národům **o** *je*ho **di**vech!
Vždyť Pán je mocný a **ho**den **chvá**ly, *
vzbuzuje bázeň **nad** *všech*ny **bo**hy.
Pohanští bozi jsou **ni**cota **mar**ná, *
Pán však je stvoři***te***lem **ne**bes.
Skvělost a velebnost **krá**čejí **před** ním, *
v jeho svatyni ***moc*** a **krá**sa.
Chvalte Pána, vy **kme**ny a **ro**dy, *
chvalte Pána **pro** *moc* a **slá**vu,
chvalte Pána **pro** jeho **jmé**no! *
S oběťmi vstupte **do** *je*ho **sí**ní!
Klaňte se Pánu **v před**chrámí **sva**tém! *
Chvějte se před ním ***všech***ny **ze**mě!
Hlásejte pohanům: Pán je krá*lem!* †
Upevnil svět, aby **ne**kolí**s**al, *
podle práva **ná***ro*dy **ří**dí.

Raduj se, nebe, a **já**sej, **ze**mě, *
huč, moře, se vším, co **v to***bě* se **hem**ží,
výskejte, nivy, **se** vším, co **ros**te, *
zašumte vesele, ***stro***my **v le**sích,
vstříc Pánu, který **při**chází **sou**dit, *
přichází soudit **veš***ke*rou **ze**mi.
On zemi soudí **spra**ved**li**vě, *
on ve své věrnosti **ná***ro*dy **ří**dí. Δ
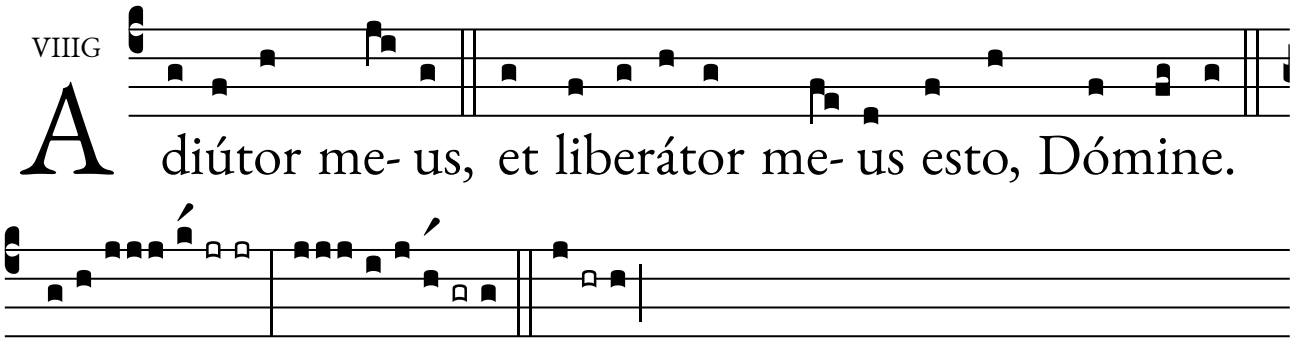
Ant. 3. Zpívejte || k poctě * jména Páně.
T. P. Hlásejte pohanům: *|| Pán je králem, aleluja.

T.P. Allelúia.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

Ant. 1. Pane, || tvé příkazy vyhledávám, *| neboť v nich jsi mi daroval život.

Žalm 118

ל

Na věky stálé je, **Pa**ne, tvé **slo**vo, *
na nebi zůstává, **ne***změ*ni**tel**né.

Od rodu k rodu **tvo**je **věr**nost, *
zemi jsi založil a ***o***na **tr**vá.
Podle tvé vůle **je**ště dnes **tr**vá: *
neboť vše stvořené ***to***bě **slou**ží.
Kdyby mi radostí **ne**byl tvůj **zá**kon, *
ve své bídě bych **dáv***no* byl **za**šel.
Nikdy tvých příkazů **ne**zapo**me**nu, *
neboť v nich jsi mi **da***ro*val **ži**vot.
Já jsem tvůj a **pro**to mě **za**chraň, *
neboť mám v mysli tvá **u***sta*no**ve**ní.
Číhají bezbožní, **zhu**bit mě **chtě**jí, *
já však jsem dbalý tvých ***při***ká**zá**ní.
Poznal jsem meze všech **do**kona**lo**stí, *
pouze tvé soudy jsou **ne***o*me**ze**né. ∆

Během roku:

Ant. 1. Pane, || tvé příkazy vyhledávám, *| neboť v nich jsi mi daroval život.

Ant. 2. Od mládí || doufám * v tebe, Pane.

Žalm 70
I

K tobě se, **Pa**ne, **u**tíkám, *
nenech mě navždy ***v za***han**be**ní!
Podle své spravedl*nosti* †
vyprosť mě z bídy, **vy**svo**boď** mě, *
popřej mi ***sluch*** a **za**chraň mě!
Buď mojí skálou o*chrannou* †
mně na pomoc buď **pev**ným **hra**dem, *
vždyť jsi má ***ská***la, **jsi** můj hrad!
Zachraň mě, **Pa**ne, **z ru**ky zlých, *
ze spárů bezbož***né***ho **lot**ra!
Ty, Pane, **jsi** má **na**děje, *
od mládí doufám ***v te***be, **Pa**ne.

Byls při mně v lůně ma*teřském,* †
chráníš mě od mat**či**na **klí**na, *
tebe jsem ***vzý***val **v kaž**dý čas!
Mnohým jsem **u**či**ně**ný div: *
ty jsi mi mocným ***po***moc**ní**kem.
Ústa mám **stá**le **pl**ná chval, *
po celý den k tvé ***slá***vě **zpí**vám.
Nezavr**huj** mě **ve** stáří, *
až ztratím síly, ***ne***o**pusť** mě!
Odpůrci **o** mně **kle**vetí, *
číhají, říka***jí*** si **svor**ně:
„Na něj, když **Bůh** jej **o**pustil! *
Ochránce nemá, ***chop***te **se** ho!“
Jen, Bože, **ne**stůj **da**leko, *
můj Bože, na po***moc*** mi **po**spěš!
Potup ty, **kdo** mě **skli**čují, *
zahanbi, kdo mou ***zká***zu **chtě**jí! ∆

Během roku:
Ant. 2. Od mládí || doufám * v tebe, Pane.
Ant. 3. Neopouštěj mě *|| ve stáří, Pane.
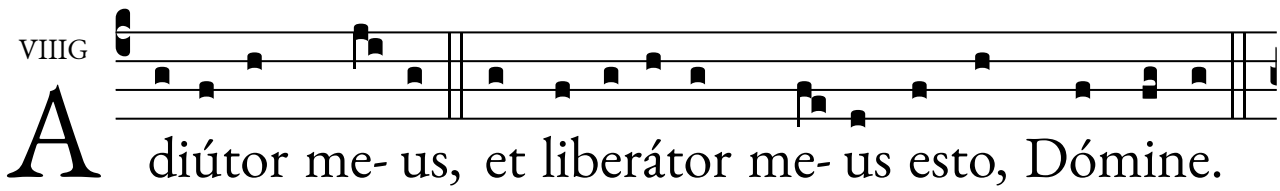
II

Já však chci **dou**fat **v kaž**dý čas *
a rozhlašovat ***tvo***ji **chvá**lu.
Má ústa denně hlá*sají* †
tvou spravedlnost **a** tvou **po**moc, *
nelze ji ***a***ni **do**hlédnout.
Opěvat **bu**du **Bo**ží moc, *
velebit ***tvo***ji **do**brotu.
Učils mě, **Bo**že, **od** mládí, *
dodnes tvé mocné ***di***vy **hlá**sám.

Neopouštěj mě ve *stáří,* †
ať, Pane, příštím **po**ko**le**ním *
vyprávím ***o*** tvém **ra**meni,
o divech **spra**ve**dl**nosti, *
jež, Bože, všechno ***pře***vy**šu**je!
Vykonals **vě**ci **nes**mírné, *
kdo by se tobě, ***Bo***že, **rov**nal?
Dal jsi mi prožít zlé*ho dost,* †
a zase k živo**tu** mě **kří**síš, *
až z hlubin ***ze***mě **po**zvedáš.
Rozhojni **mo**ji **dů**stojnost *
a zase s útě***chou*** stůj **při** mně!
S harfou tě **bu**du **ve**lebit *
tvou věrnost opě***vat***, můj **Bo**že,
a hráti **na** své **ci**teře *
k tvé chvále, Svatý ***Iz***ra**e**le!
Ať zajásají mo*je rty* †
až tobě budu **hrát** a **zpí**vat! *
Ať zachráněná ***du***še **já**sá!
Ať i můj **ja**zyk **ce**lý den *
velebí tvoji ***spra***ve**dl**nost,
žes potu**pil** a **za**hanbil *
ty, kteří hleda***jí*** mou **zká**zu. Δ

Během roku:

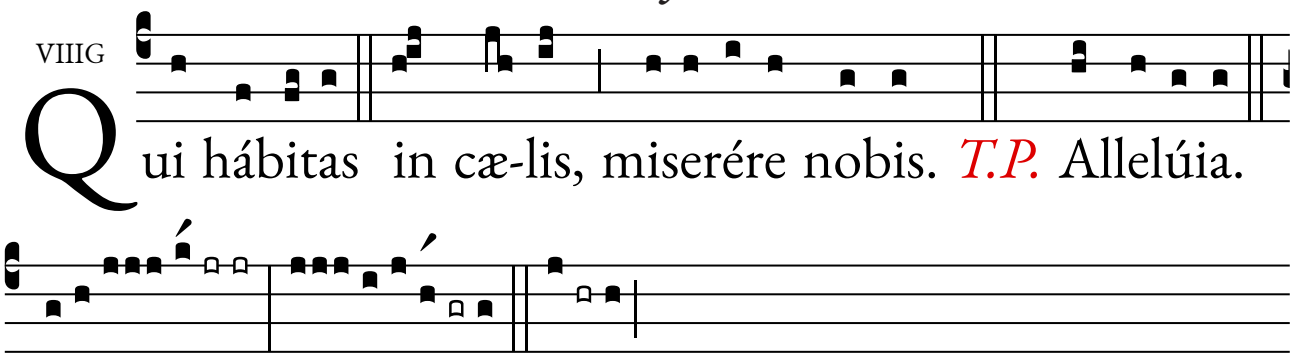
℣. 3. Neopouštěj mě *|| ve stáří, Pane.

Verš sexta: Obnov nás, Bože, oživ nás znovu.
℟. Aby tvůj lid se radoval v tobě.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona
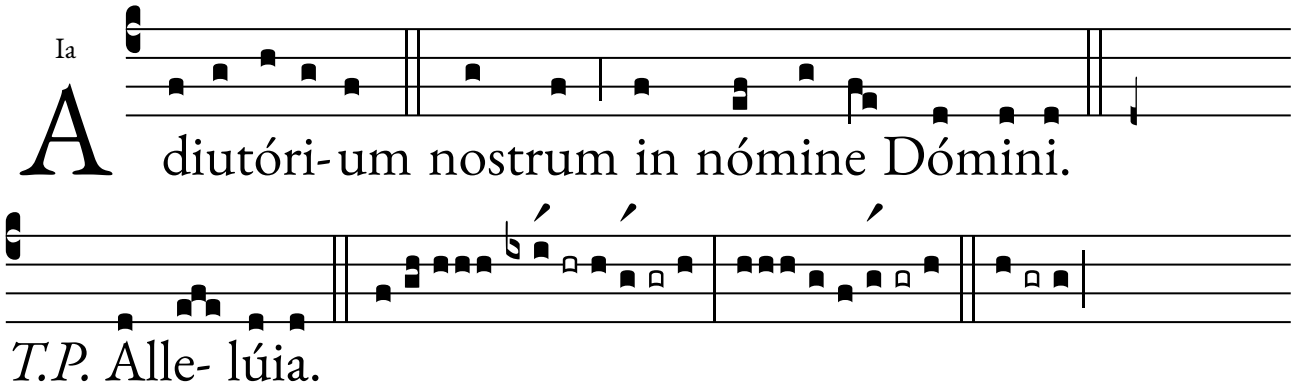

℣. 1. Naše oči || hledí k Pánu, *| ať nám smilování dá.
T. P. Bůh ti bude || světlem věčným, *| tvůj Bůh bude tvou slávou, aleluja.

Žalm 122

Pozdvihuji **o**či **k to**bě, *
který ***trů***níš **na** nebi.
Jako oči služební*ků* †
tkvějí na pá**no**vých **ru**kou,*
oči služky ***na*** své **pa**ní,
tak i naše oči hle*dí* †
k Pánu, jenž je **na**ším **Bo**hem, *
ať nám ***smi***lo**vá**ní dá.
Smiluj se, Pane, nad ná**mi** se **smi**luj, *
neboť jsme přesy***ce***ni **po**hanou.
Dávno je naše duše **pře**syce**na** *
posměchem boháčů a ***ha***nou **pyš**ných. Δ

℣. 1. Naše oči || hledí k Pánu, *| ať nám smilování dá.
T. P. Bůh ti bude || světlem věčným, *| tvůj Bůh bude tvou slávou, aleluja.

2. antifona

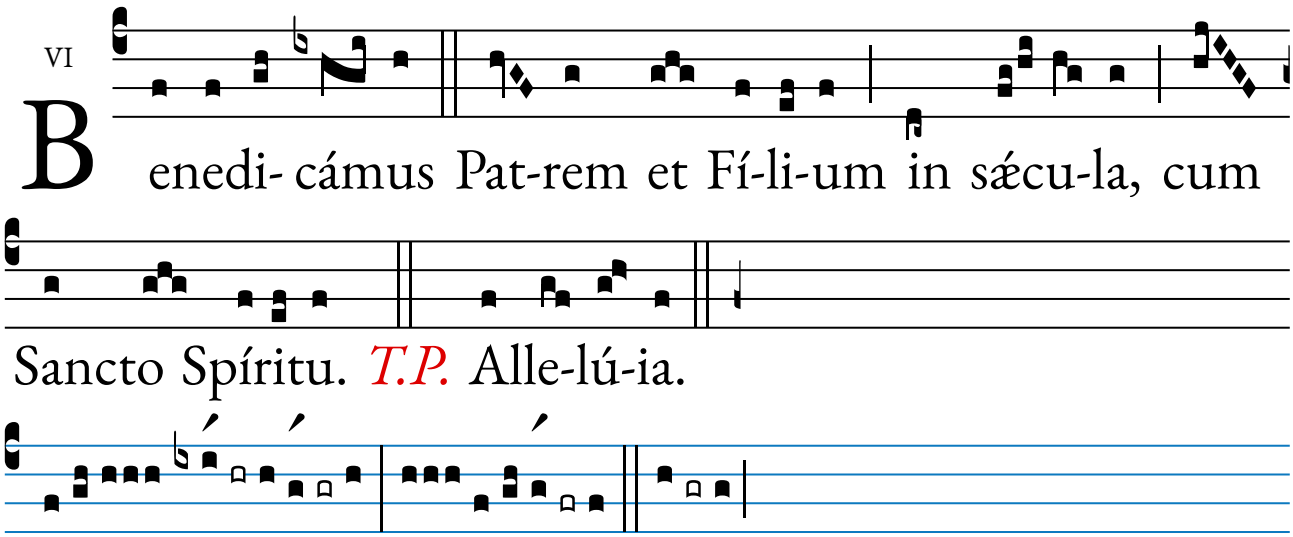
℣. 2. Naše pomoc || je ve jménu Páně, *| který stvořil nebesa i zem.
T. P. Roztrhla se síť, *|| jsme svobodni, aleluja.

Žalm 123

Kdyby se nás **ne**byl **za**stal Pán *
– takto ať se ***vy***zná **Iz**rael –
kdyby se nás **ne**byl **za**stal Pán, *
když se lidé ***vrh***li **pro**ti nám,
pohltili **by** nás **za**živa. *
Proti nám když ***vzpla***nul **je**jich vztek,
vody by nás **by**ly **od**nesly, *
valil by se ***přes*** nás **di**vý proud,
přes nás by se **by**ly **va**lily, *
rozbouřené ***vo***dy **vzed**muté.
Chvála Pánu, **že** nás **ne**vydal *
jejich dravým ***zu***bům **za** kořist!
Duše vyvá**zla** jak **z léč**ky pták, *
roztrhla se ***síť***, jsme **svo**bodni!
Naše pomoc je ve **jmé**nu **Pá**ně, *
který stvořil ***ne***be**sa** i zem! ∆

℣. 2. Naše pomoc || je ve jménu Páně, *| který stvořil nebesa i zem.
T. P. Roztrhla se síť, *|| jsme svobodni, aleluja.

3. antifona

A. 3. Ve svém Synu || si nás Bůh vyvolil *| a přijal za své syny.
T. P. Až budu || ze země vyvýšen, *| potáhnu všechny k sobě, aleluja.

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl**nost **ča**su,

obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ

Ant. 3. Ve svém Synu || si nás Bůh vyvolil *| a přijal za své syny.
T. P. Až budu || ze země vyvýšen, *| potáhnu všechny k sobě, aleluja.

ÚTERÝ TŘETÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Bůh povstal, || prchají před ním, * kdo ho nenávidí. (T. P. Aleluja.)

Žalm 67
I

Bůh povstal – rozprášeni **ne**pří**te**lé, *
prchají před ním, kdo ho ***ne***ná**vi**dí.
Rozptylují se tak, jak dým se tra*tí;* †
a jako vosk se taví **nad** pla**me**nem, *
tak hynou hříšníci před ***Bo***ží **tvá**ří.
A spravedliví před Bo**hem** se **tě**ší *
a jásají a vese***lí*** se **bla**hem.
Zpívejte Bohu, chvalte jeho jmé*no,* †
razte mu dráhu, **pou**ští **při**chází. *
Jásejte Pánu, ***ra***duj**te** se v něm!
Je otcem sirotků a **vdo**vy **chrá**ní *
náš Bůh, jenž sídlí ***ve*** své **sva**tyni.
Bůh, který dává domov opuště*ným,* †
zajaté na svo**bo**du **vy**vádí, *
vzpurníky nechá ***však*** žít **v pu**stině.
Bože, když vyšels v čele **své**ho **li**du *
a když jsi před ním ***krá***čel **po** poušti,
země se třásla, nebe **roz**té**ka**lo *
před Bohem, jenž je Bohem ***Iz***ra**e**le.

V deštích jsi, Bože, dával **hoj**nost **vlá**hy, *
své dědictví, už vadnou***cí***, jsi **kří**sil.
Tam utábořilo se **tvo**je **plé**mě, *
z lásky dals, Pane, domov ***po***níže**n**ým. Δ

Ant. 1. Bůh povstal, || prchají před ním, * kdo ho nenávidí. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Náš Bůh je Bůh, || jenž pomáhá a chrání, *| Pán, který ze smrti zná východisko. (T. P. Aleluja.)

II

Pán vyřkl svoje všemo**hou**cí **slo**vo: *
„Rozprášil četná vojska ***Svr***cho**va**ný!“
Králové s vojsky běží, **u**tí**ka**jí! *
Strážkyně domu rozdě***lu***je **ko**řist.
Zatímco vy si mezi **stá**dy **spí**te, *
postříbřila se křídla ***ho***lu**bi**ce,
perutě její zaskvě**ly** se **zla**tem, *
klenoty jako sněhem ***na*** Sal**mo**nu.
Bašanské hory, to jsou **ho**ry **moc**né, *
bašanské hory, to jsou ***ho***ry **mrač**né.
Proč vzhlížíte tak závistně, vy ho*ry*, †
k vrchu, jejž Bůh si zvolil **za** své **sí**dlo? *
Sám Pán tam bude sídlit ***do*** věč**no**sti.
Četné jsou vozy Boží, **do** tisíců: *
Pán ze Sinaje do sva***ty***ně **vchá**zí.
Vystoupils, Pane, do své **vy**so**ko**sti *
a svoje zajaté jsi ***ve***dl **s se**bou.
Tam pak jsi přijal darem **li**di **za** své, *
i ty, co brání se dlít ***v do***mě **Pá**ně.
Vzdávejte Pánu každo**den**ně **chvá**lu; *
on sám nás nese, je nám ***po***moc**ní**kem.
Náš Bůh je Bůh, jenž pomá**há** a **chrá**ní, *
Pán, který ze smrti zná ***vý***cho**dis**ko.

Pán hlavu roztříští svým **ne**pří**te**lům, *
temeno těm, kdo setr***vá***vají **v hří**ších.
„I z Bašanu je přive**du**,“ Pán **pra**ví, *
„přivedu ti je třeba ***z hlu***bin **mo**ře,
ať nohy můžeš umý**vat** si **v kr**vi, *
jazyk tvých psů ať z nepří***tel*** má **po**díl!“ Δ

Ant. 2. Náš Bůh je Bůh, || jenž pomáhá a chrání, *| Pán, který ze smrti zná východisko. (T. P. Aleluja.)

Ant. 3. Zpívejte Bohu, || všechny říše světa, *| jen hrejte na počest a k chvále Pána. (T. P. Aleluja.)

III

My jsme tě, Pane, viděli, jak **vchá**zíš, *
můj král a Bůh jak vchází ***do*** sva**ty**ně.
Zpěváci vpředu, vzadu **hu**deb**ní**ci, *
uprostřed panny do bu***bín***ků **tlu**kou.
Velebí Pána v chórech, **Pá**na **chvá**lí *
ve slavném shromáždění ***Iz***ra**e**le.
Benjamin, nejmladší, jde první vpře*du,* †
pak judská knížata a **je**jich **po**křik, *
knížata Zabulona, ***Nef***ta**li**ho.
Zjev, Pane, před nimi svou **moc**, moc **Pá**ně, *
svou moc, již, Pane, ukáza***l*** jsi **na** nás
ze svého chrámu nad Je**ru**zalémem, *
ať králové ti přiná***še***jí **da**ry!
Zkruš zvíře v rákosí, zkruš **zá**stup **sil**ných *
a všechny, kdo jsou pány ***nad*** ná**ro**dy!
Zašlápni ty, kdo za stříb**rem** se **ho**ní, *
rozmetej všechny válečni***c***ké **kme**ny!
Jenom ať přijdou mocní **z** Egyp**ťa**nů, *
ať ruce k Bohu vztáhnou ***E***ti**op**ští!
Zpívejte Bohu, všechny **ří**še **svě**ta, *
jen hrejte na počest a ***k chvá***le **Pá**na,

jenž nebem projíždí, tím **dáv**ným **ne**bem! *
Slyšte, jak hřmí svým hlasem, ***straš***ným **hla**sem:
„Ctěte moc Páně! Září **v Izra**eli *
a jeho velká moc až ***nad*** ob**la**ky.“
Hrozný je Bůh, jenž sídlí ve svaty*ni,* †
Bůh Izraele dává **moc** a **sí**lu *
národu svému. ***Ve*leben** buď Pán! Δ
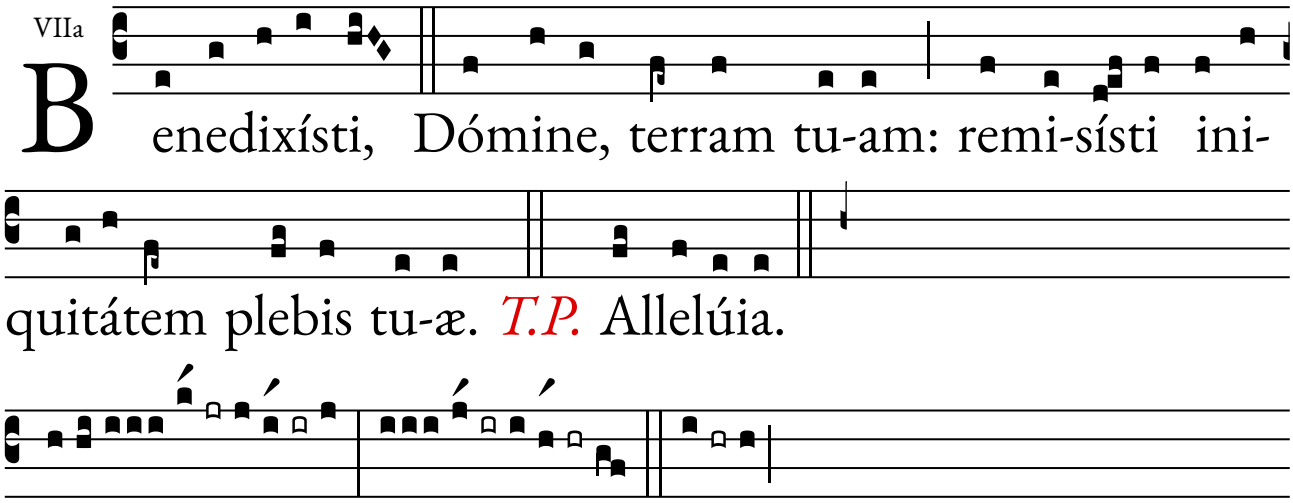
℣. 3. Zpívejte Bohu, || všechny říše světa, *| jen hrejte na počest a k chvále Pána. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Naslouchat budu, co Bůh nyní poví!
℟. Pán mluví zajisté jen slovy míru k národu svému.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Pane, své zemi || byls milostiv kdysi, *| svému lidu jsi odpustil vinu.
T. P. Bože, || ty nám dáš nový život *| a tvůj lid se bude v tobě radovat, aleluja.

Žalm 84
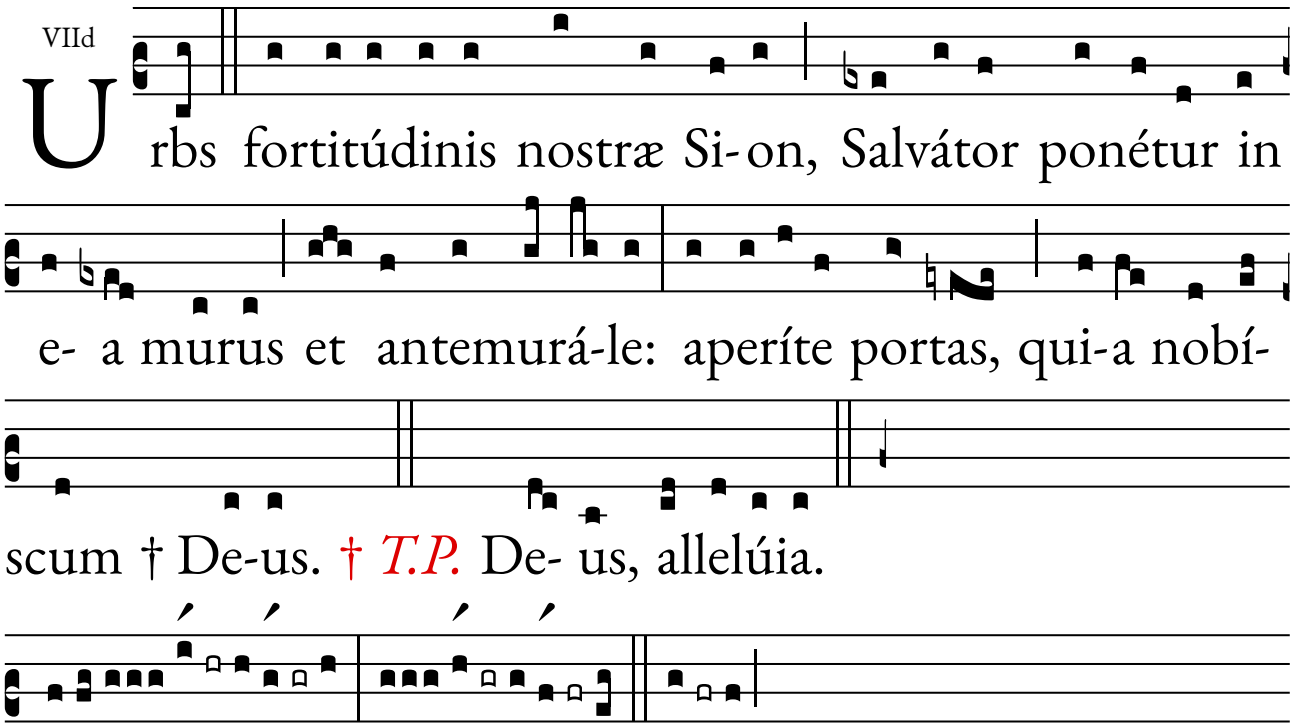
Pane, své zemi byls **mi**lostiv **kdy**si, *
Jákobův osud jsi **o***brá*til **v do**bré.

Svému lidu jsi **od**pustil **vi**nu, *
přikryl jsi všechny ***je***ho **hří**chy.
Zadržels všechno své **roz**hořčení, *
přemohl vzplanutí ***své***ho **hně**vu.
Obnov nás, Bože **zá**chrany **na**ší, *
od své nevole **pro***ti* nám **u**pusť!
Míníš se na nás **na** věky **hně**vat, *
zlobu svou přenášet **od** *ro*du **na** rod?
To nás už nemíníš **o**živit **zno**vu, *
aby tvůj lid se **ra***do*val **v to**bě?
Prokaž nám, Pane, své **mi**losr**den**ství, *
uděl nám, Bože, ***svo***ji **spá**su!
Naslouchat budu, co **Bůh** nyní **po**ví! *
Pán mluví zajisté **jen** *slo*vy **mí**ru
k národu svému a ***ke*** svým **vě**rným. *
Nemají zůstat **bez** na**dě**je.
Blízká je zbožným **po**moc **Pá**ně, *
aby zem naši zas **po***kryl* svou **slá**vou.
Milost a svornost se **se**tkají **spo**lu, *
spravedlnost a **po***koj* se **se**jdou,
věrnost vyraší **z hlu**biny **ze**mě, *
z nebe nám pokvete ***spra***ve**dl**nost.
Ano, Pán sám nás **za**hrne **do**brem *
a naše země **ú***ro*du **vy**dá.
Bude ho předcházet **spra**ve**dl**nost *
a v jeho šlépějích ***pů***jde **po**koj. Δ

A/ 1. Pane, své zemi || byls milostiv kdysi, *| svému lidu jsi odpustil vinu.

T. P. Bože, || ty nám dáš nový život *| a tvůj lid se bude v tobě radovat, aleluja.

2. antifona
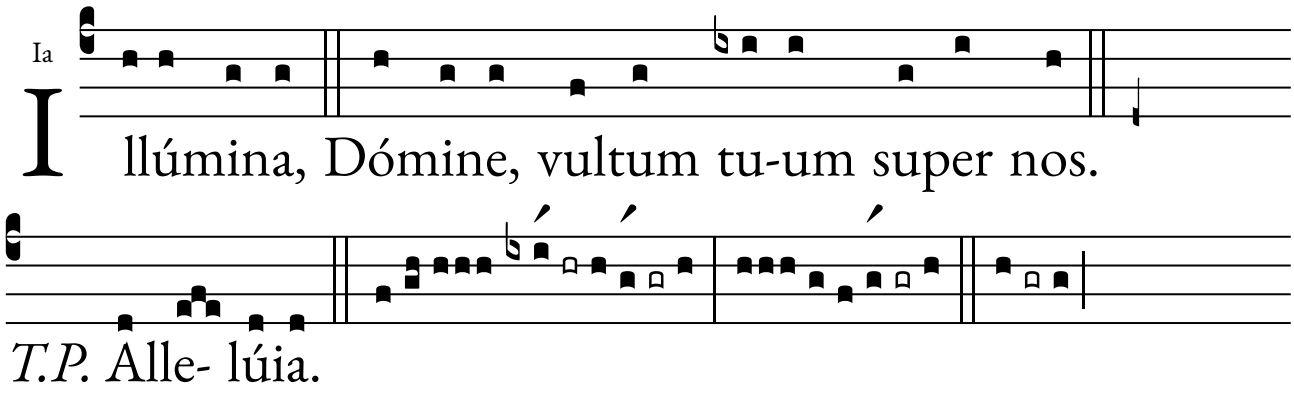

A. 2. Po tobě || za noci touží má duše, *| hned zrána tě hledám.
T. P. Doufali jsme v Pána *|| a daroval nám pokoj, aleluja.

Kantikum *Iz 26, 1–4.7–9.12*

Sión je naše **pev**né **měs**to, *
Spasitel je mu **hrad***bou* i **va**lem.
Otevřte brány, ať vstoupí **spra**vedl**i**vý **lid**, *
který zacho***vá***vá **vě**rnost.
Starý blud po*minul*, †
je **za**chován **po**koj, *
pokoj, který jsme **dou***fa*li **od** tebe.
Doufejte v Pána **na** všechny **vě**ky, *
v Pána, silného ***Bo***ha, **na**vždy.
Přímá je stezka **spra**vedl**i**vého, *
ty jsi mu **vy***rov*nal **ce**stu.
Na cestě tvých soudů čekáme **na** tebe, **Pa**ne, *
dychtivě toužíme **sla***vit* tvé **jmé**no.
Po tobě za noci **tou**ží má **du**še, *
hned **zrá***na* tě **hle**dám.

Až tvé soudy **za**sáhnou **ze**mi, *
naučí se obyvatelé země **spra***ve*dl**no**sti.
Pane, ty nám dáš **mír** a **po**koj, *
všechny naše skutky ty ***sám*** v nás **ko**náš. Δ Ant.

3. antifona
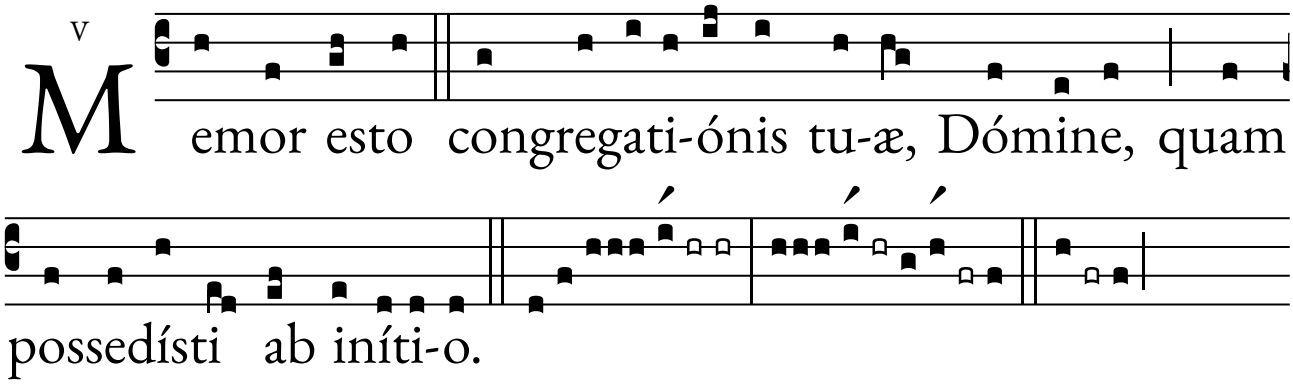

Ant. 3. Kéž nám svítí *|| světlo tvé tváře, Pane.
T. P. Země || vydala svou úrodu, *| národy ať mocně jásají, aleluja.

Žalm 66

Pán buď milo**stiv** a **žeh**nej nám! *
Kéž nám svítí světlo ***je***ho **tvá**ře!
Ať se zná tvá **ces**ta **na** zemi, *
pomoc tvou ať znají ***všich***ni **li**dé!
Kéž tě, Bože, **chvá**lí **ná**rody, *
kéž tě chválí všechny ***lid***ské **ro**dy!
Národy ať **moc**ně **já**sají *
nad tím, jak svět spraved***li***vě **sou**díš!
Neboť právem **sou**díš **ná**rody, *
všechny lidské kmeny ***svě***ta **ří**díš.
Kéž tě, Bože, **chvá**lí **ná**rody, *
kéž tě chválí všechny ***lid***ské **ro**dy!
Země vyda**la** svou **ú**rodu. *
Pán, náš Bůh, nám dal své ***po***žeh**ná**ní.
Kéž nám žehná **vše**mo**hou**cí Bůh, *
ať ho v bázni všechna ***ze***mě **vzý**vá! Δ Ant.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Naplněním *|| zákona je láska.

Žalm 118

מ

Ach, jak tvůj zákon **mi**luji **vrou**cně! *
Po celý den já **pře***mí*tám **o** něm.
Moudřejším než jsou mí **ne**přá**te**lé, *
činí mě vůle tvá, **stá***le* je **se** mnou.
Rozumem předčím své **u**či**te**le, *
protože o tvých **vý***ro*cích **hlou**bám.
Rozvážnosti mám **víc** nežli **star**ci, *
neboť plním tvá ***při***ká**zá**ní.
Od špatných cest já **zdr**žuji **no**hy, *
abych tvé slovo vždy ***za***cho**vá**val.
Neuhýbám **před** tvými **sou**dy, *
protože tys mi dal ***po*uče**ní.
Jak mi tvé příkazy **na** patře **slád**nou, *
víc nežli med mi **chut***na*jí **v ús**tech!
Zmoudřel jsem tvými **roz**hodnu**tí**mi, *
odpor mám ke každé **ne***pra*vé **ces**tě. Δ

Během roku:

℣. 1. Naplněním *|| zákona je láska.
℣. 2. Pane, || buď pamětliv obce, *| již získal sis kdysi.

Žalm 73
I

Proč, Bože, jsi nás už **za**vrhl **na**vždy? *
Proč k ovcím tvé pastvy ***pla***ne **tvůj** hněv?
Buď pamětliv obce, již získal sis kdy*si,* †
kmene, jejž vykoupils, **a**by ti **pa**třil, *
své hory Sión, kde ***síd***lo **jsi** měl.
Zamiř své kroky **k pra**dávným **tros**kám, *
v tvé svatyni nepřítel ***zpu***sto**šil** vše.
Ryk nepřátel hučel v tvé **pře**svaté **sí**ni, *
svá znamení vztyčili ***u***pro**střed** ní.
Řádili tak jako **ten**, kdo si **v hou**ští *
sekyrou chvojí ***na***se**kat** jde,
veškeré dřevěné **dí**lo a **řez**by *
tříštili **mla***tem* a **se**kyrou.
Sžehli tvou svatyni, **zne**svě**ti**li *
stan tvého jména až ***do*** zá**kla**dů.
Řekli si: „Zničme jim **po** celé **ze**mi *
svatyně Boží a ***vy***pal**me** je!“
Jsme bez tvých znamení, **pro**roka **ne**ní *
a nikdo z nás neví, **jak** *dlou*ho **je**ště...
Jak dlouho se, Bože, smí **pro**tivník **rou**hat? *
Navždy smí nepřítel **tu***pit* tvé **jmé**no?
Proč od nás odta**hu**ješ svou **ru**ku, *
nechováš **v klí***ně* svou **pra**vici?
Vždyť ty jsi od věků, **Pa**ne, mým **krá**lem, *
jenž skutky spásy **na** *ze*mi **ko**ná. Δ

Během roku:
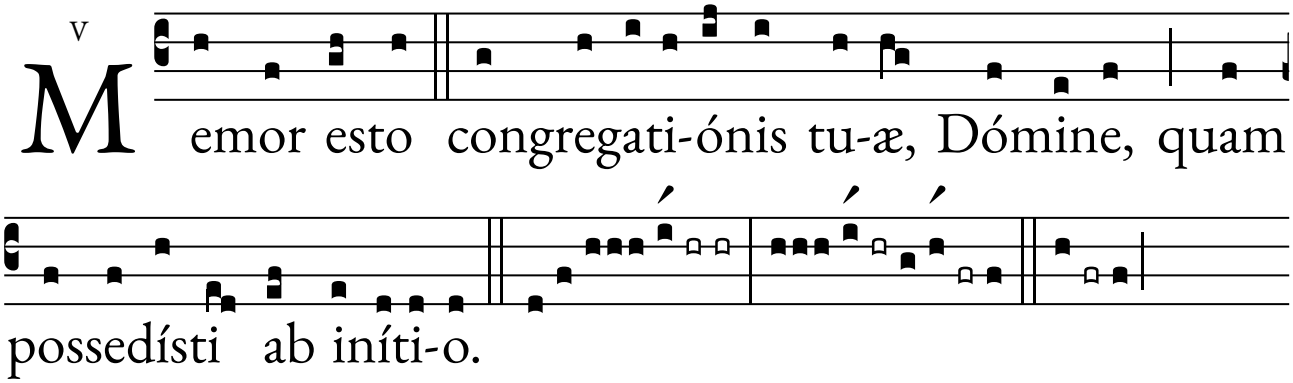
A 7. 2. Pane, || buď pamětliv obce, *| již získal sis kdysi.
A 7. 3. Povstaň, Pane, *|| své věci se ujmi.

II

Ty svou mocí rozdě**lil** jsi **mo**ře, *
dračí lebky ve vo***dách*** jsi **zdr**til.
Leviathanu jsi **hla**vy **tříš**til, *
žralokům jsi za po***krm*** jej **dá**val.
Bystřinám a zřídlům **dal** jsi **trysk**nout, *
vysušil jsi mocné ***vod***ní **to**ky.
Tvůj je den a tvá je **noc**, tvým **dí**lem *
ustálení měsí***ce*** i **slun**ce.
Vymezil jsi všechna **pás**ma **ze**mě, *
stvořils letní obdo***bí*** i **zim**ní.
Pomni: tupí tě **ne**přítel, **Pa**ne, *
nemoudrý lid tvému **jmé***nu* se **rou**há!
Duši, jež vzývá tě, **ne**vydej **smr**ti, *
chudé své neponech **v za***po*me**nu**tí!
Do smlouvy pohleď: **zem** ve všech **kou**tech *
plna je stonů a **ná***sil*ných **skut**ků.
Utisklé nenech **v han**bě a **ha**ně, *
nuzný a slabý ať **chvá***lí* tvé **jmé**no!
Povstaň, Pane, své **vě**ci se **u**jmi, *
pamatuj, kterak tě **u***ráží* **blá**zen!
Vzpomeň si na křik svých **pro**tiv**ní**ků, *
na vřískot těch, kdo **na** *te*be **so**čí! ∆

Během roku:

℣. 3. Povstaň, Pane, *|| své věci se ujmi.
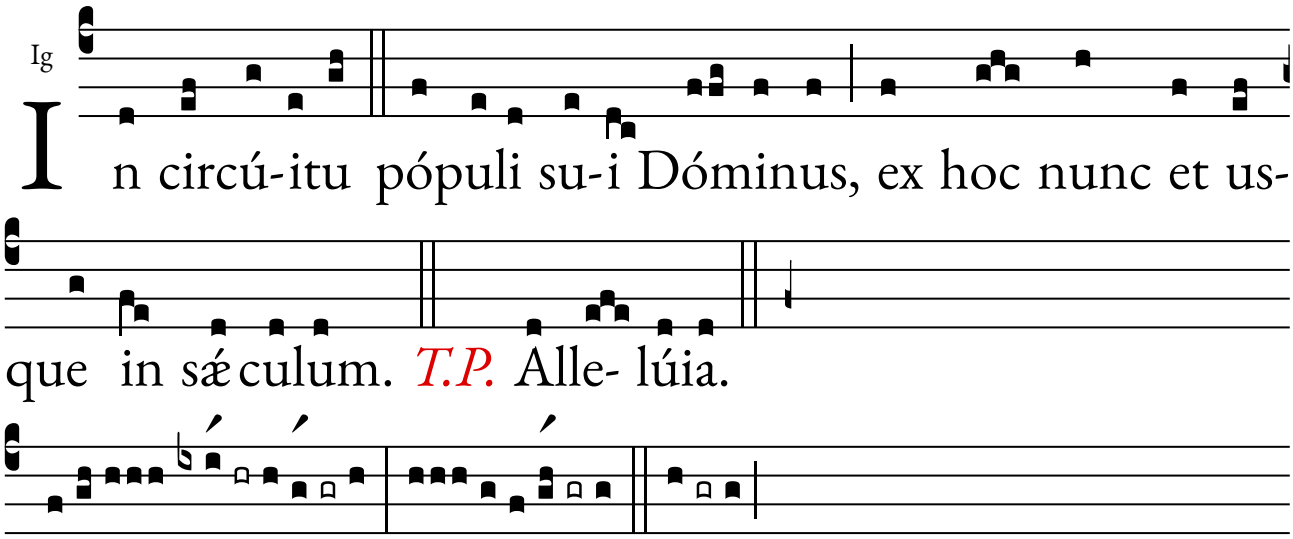

Verš sexta: Touhu ubohých vyslyšels, Pane.

℟. V srdci je sílíš a sluchu jim přeješ.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona
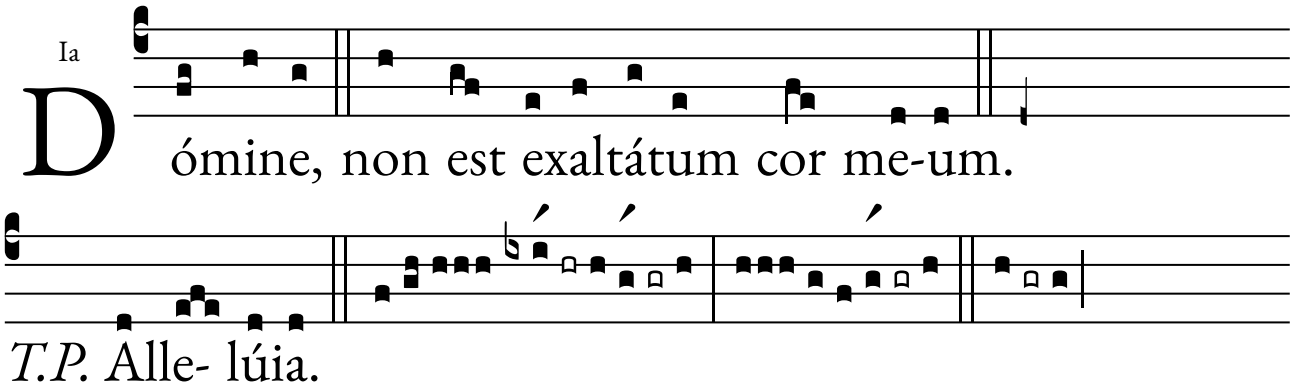

℣. 1. Pán objímá *|| svůj národ.
T. P. Pokoj vám! *|| To jsem já, nebojte se, aleluja.

Žalm 124

Důvěru kdo **v Pá**na **ma**jí *
jsou jako ***ho***ra **Si**ón,
    která nikdy **ne**kolísá, *
    trvá **na** věky.
Jako hory **ob**klo**pu**jí *
celý ***Je***ru**za**lém,
    tak Pán objí**má** svůj **ná**rod *
    dnes i **na** věky.
Dědičnou zem **spra**ved**li**vých *
hříšní ***ne***po**drž**í,
    aby ani **spra**ved**li**ví *
    po zlu **ne**sáhli.
Dobře, Pane, **čiň** všem **dob**rým *
a všem **u**přímným!
    Ty však, co se **da**jí **strh**nout *
    na ne***rov***né **ces**ty,
smeť i se zlo**čin**ci, **Pa**ne! *
Pokoj ***s Iz***ra**el**em! Δ ℣.

2. antifona
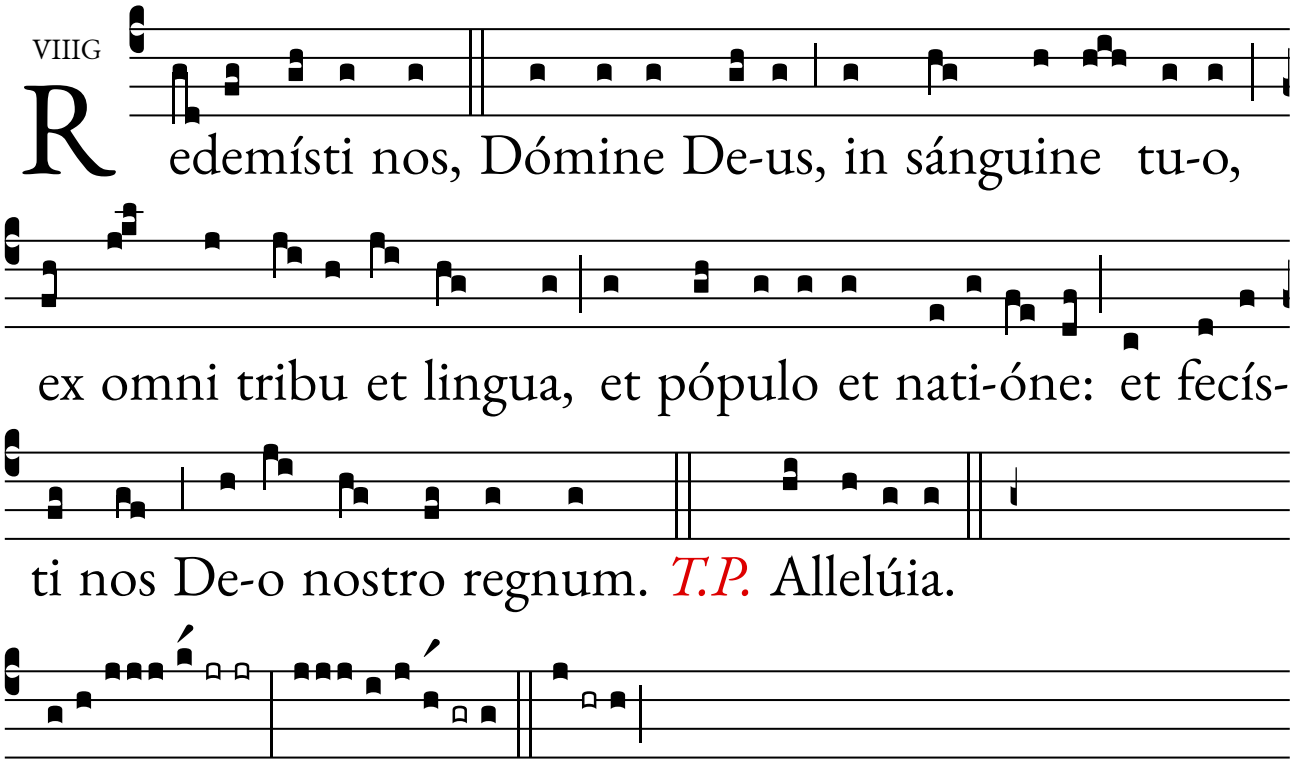

A. 2. Jestliže znovu || nebudete jako děti, *| jistě nevejdete do nebeského království.
T. P. Izraeli, || doufej v Pána, * aleluja.

Žalm 130

Pane, nejsem **pyš**né **my**sli, *
nepohlížím ***do*** vy**so**ka,
nebažím po **vel**kých **vě**cech, *
které ***nad*** mou **sí**lu jsou.
Ztišil, zklidnil **jsem** své **srd**ce. *
Jako dítě ***v klí***ně **mat**ky,
jako dítě **zko**nej**še**né *
ztichla ***ve*** mně **du**še má.
Izraeli, **dou**fej **v Pá**na *
nyní, ***vždy*** a **na** věky! ∆

A. 2. Jestliže znovu || nebudete jako děti, *| jistě nevejdete do nebeského království.
T. P. Izraeli, || doufej v Pána, * aleluja.

3. antifona

A. 3. Učinil jsi nás, || Pane, královským lidem *| a kněžstvem našemu Bohu.

T. P. Bože, || ať ti slouží všechno tvorstvo, *| neboť všechno povstalo z tvé vůle, aleluja.

Kantikum *Zj 4, 11; 5, 9.10.12*

Hoden jsi, **Pa**ne, náš **Bo**že, *
aby ti všichni vzdávali ***slá***vu **a** čest,
neboť jsi **stvo**řil **všech**no *
a z tvé vůle všechno povstalo a ***by***lo **stvo**řeno.
Hoden jsi, **Pa**ne, vzít **kni**hu *
a rozlomit ***je***jí **pe**četi,
protože jsi byl za*bit* †
a svou krví jsi nás **vy**koupil **Bo**hu *
z každého kmene a jazyka, **li***du* i **ná**roda,
a učinil jsi nás našemu Bohu královským **li**dem a **kněž**stvem *
a budeme **nad** *ze*mí **vlád**nout.
Hoden je Beránek, který byl za*bit,* †
aby vzal moc a bohat**ství** i **moud**rost, *
sílu a čest, **slá***vu* i **chvá**lu. Δ A.

STŘEDA TŘETÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

℣. 1. Láska a věrnost || předchází * všudy tvou tvář. (T. P. Aleluja.)

Žalm 88

I

O skutcích lásky tvé, Pane, chci **na** věky **zpí**vat, *
ústy hlásat tvou věrnost všem ***po***ko**le**ním.
Neboť tys řekl: „Na věky **tr**vá má **pří**zeň, *
základy pevné má věrnost ***na*** ne**bi** má.
Se svým vyvoleným jsem **u**zavřel **smlou**vu, *
David, služebník můj, má ***o***de **mne** slib:
Tvému potomstvu zajistím **tr**vání **věč**né, *
trůn tvůj upevním pro všechna ***po***ko**le**ní.“
Nebesa, Pane, osla**vu**jí tvé **di**vy *
a tvoji věrnost veškeré **zá***stu*py **sva**tých.
Neboť kdo nad mraky mohl by **rov**nat se **Pá**nu, *
kdo z Božích synů Pánu by ***po***do**ben** byl?
Bůh – tam ve sboru svatých **na**devše **moc**ný, *
velký a hrozný, nad všechny ***vy***vý**še**ný!
Pane zástupů, kdo je **tak**, jako **ty** jsi? *
Stále a vždy vůkol tebe tvá ***vě***r**n**ost **a** moc.
Ty jsi vládcem nade vším **ne**zkrotným **mo**řem, *
ty držíš na uzdě příboj ***vze***dmu**tých** vln.
Ty jsi jak mršinu zašlápl, **roz**metal **Ra**hab, *
mocným ramenem rozprášil ***od***pů**rce** své.
Tvá jsou nebesa, tak jako **tvá** je i **ze**mě, *
svět i vše, co v něm žije, ***stvo***řil **jsi** ty.
Ty jsi stvořil jižní i **se**verní **stra**nu, *
Tábor i Hermón jásají ***při*** jmé**nu** tvém.
Tvoje paže je plna **o**brovské **sí**ly, *
tvá ruka mocná, pravici ***zdvi***že**nu** máš.

Trůn tvůj je podepřen spravedl**no**stí a **prá**vem, *
láska a věrnost předchází ***všu***dy **tvou** tvář.
Šťastný je lid, jenž umí a **ví**, jak tě **sla**vit, *
chodit před tebou, Pane, ***v tvém*** svět**le** žít.
Denně se těší ze slávy **tvé**ho **jmé**na, *
jásají nad tím, jak jsi ***spra***ved**li**vý.
Neboť jen ty jsi jim veškerou **krá**sou i **si**lou *
a tvou přízní **mo***hut*ní **na**še moc.
Vpravdě i štít náš náleží **je**dině **Pá**nu, *
Svatému Izraele ***pa***tří **náš** král. Δ

Ant. 1. Láska a věrnost || předchází * všudy tvou tvář. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Syn Boží || pochází jako člověk * z rodu Davidova. (T. P. Aleluja.)

II

Za onoho času mluvils **ve** vi**dě**ní *
k svému věrnému a ***tak*** jsi **pro**hlásil:
„Čelenku jsem vložil na mla**dé**ho **re**ka, *
z lidu jsem jej zdvihl, ***mnou*** je **vy**volen.
Davida jsem našel, svého **slu**žeb**ní**ka, *
jeho pomazal jsem ***sva***tým **o**lejem,
aby moje ruka stále **by**la **při** něm, *
aby ho má paže ***po***si**lo**vala.
Žádný nepřítel ho lstivě **ne**o**kla**me, *
žádný zlosyn nesmí ***je***ho **po**kořit.
Před ním budu drtit jeho **pro**tiv**ní**ky, *
kdo ho nenávidí, ***všech***ny **bu**du bít.
Provázet ho budu věrno**stí** a **příz**ní *
a mým jménem bude ***vzrů***stat **je**ho moc.
Na sám obzor moře vztáhnu **je**ho **ru**ku, *
a na mocné řeky ***je***ho **pra**vici.
On pak ať mě vzývá, říká: **Tys** můj **o**tec, *
jenom tys můj Bůh a ***ská***la **spá**sy mé.

Za to mu dám práva prvo**ro**ze**nec**tví, *
učiním ho prvním ***me***zi **vla**daři.
Do věčnosti časů zacho**vám** mu **pří**zeň, *
zůstanu mu věrný ***v na***ší **ú**mluvě.
Věčné zachování dám i **je**ho **ro**du, *
pokud nebe trvá, ***zů***sta**ne** mu trůn. ∆

℣. 2. Syn Boží || pochází jako člověk * z rodu Davidova. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Při své svatosti || jsem Davidovi odpřisáhl, *| jeho rod že trvat bude do věčnosti. (T. P. Aleluja.)

III

Jestli jeho děti opu**stí** můj **zá**kon, *
podle mého řádu ***ne***bu**dou**-li žít,
poruší-li někdy, co jsem **u**sta**no**vil *
a mých přikázání ***pře***sta**nou**-li dbát,
potrestám je metlou za to **pro**vi**ně**ní, *
pocítí mé důtky ***za*** spá**cha**ný hřích.
Přesto od něho svou milost **ne**od**vrá**tím, *
ve své věrnosti ho ***pře***sto **ne**zklamu.
Svoji úmluvu s ním nikdy **ne**po**ru**ším, *
co má ústa řekla, ***to*** už **ne**změním.
Při své svatosti jsem jednou **od**při**sá**hl *
– ode mne se David ***kla***mu **ne**dočká –
jeho rod že trvat bude **do** věč**no**sti, *
stálý přede mnou jak ***slun***ce **jeho** trůn,
věčně trvalý jak měsíc **na** ne**be**sích, *
dokud mraky půjdou, ***pev***ně **bu**de stát. ∆

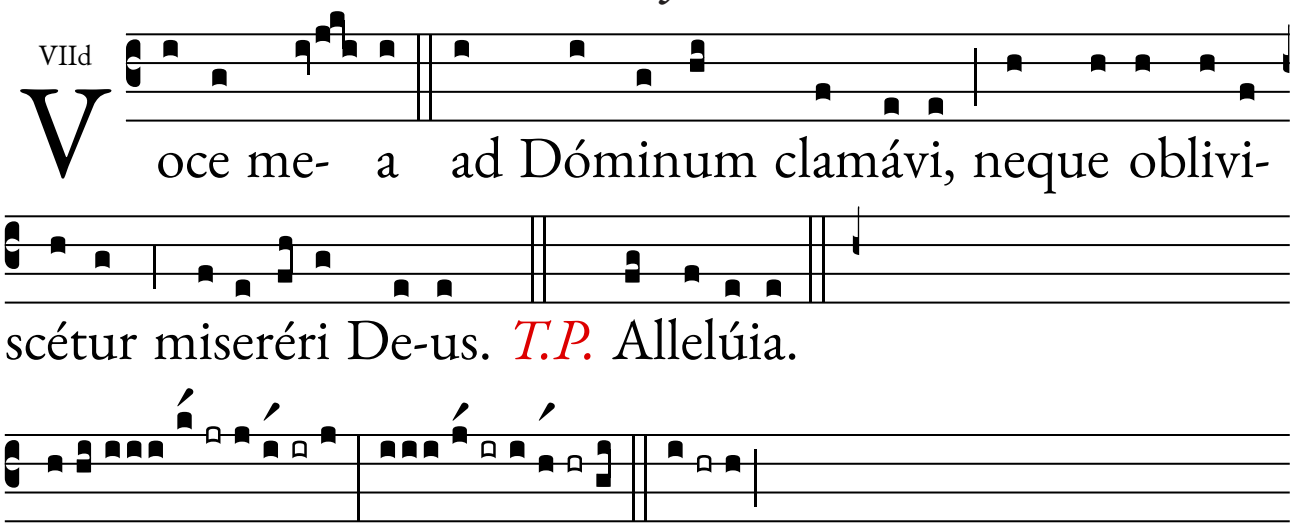
℣. 3. Při své svatosti || jsem Davidovi odpřisáhl, *| jeho rod že trvat bude do věčnosti. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Zjevení tvých slov osvěcuje.
℟. Vede i prosté k porozumění.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

A. 1. Život oblaž || svému služebníku, *| vždyť se zdvíhám celou duší k tobě.

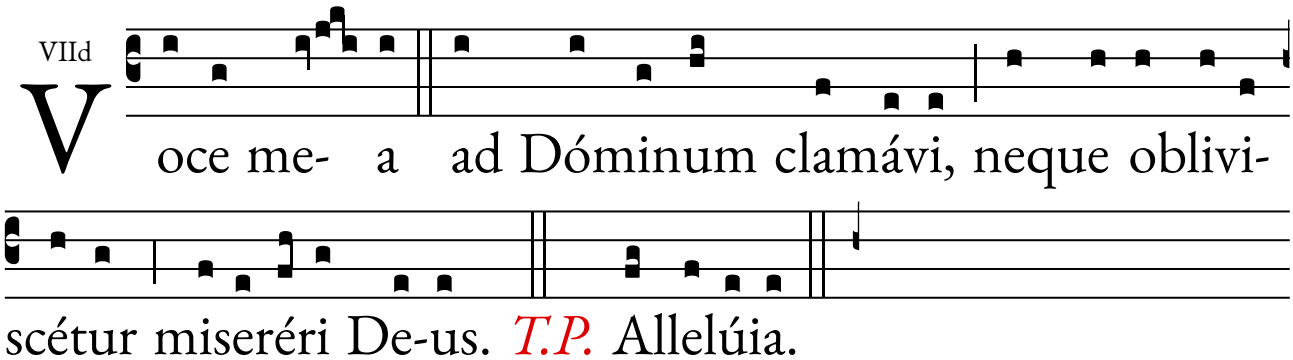
T. P. Všechny národy || se ti přijdou klanět, * Pane, aleluja.

Žalm 85
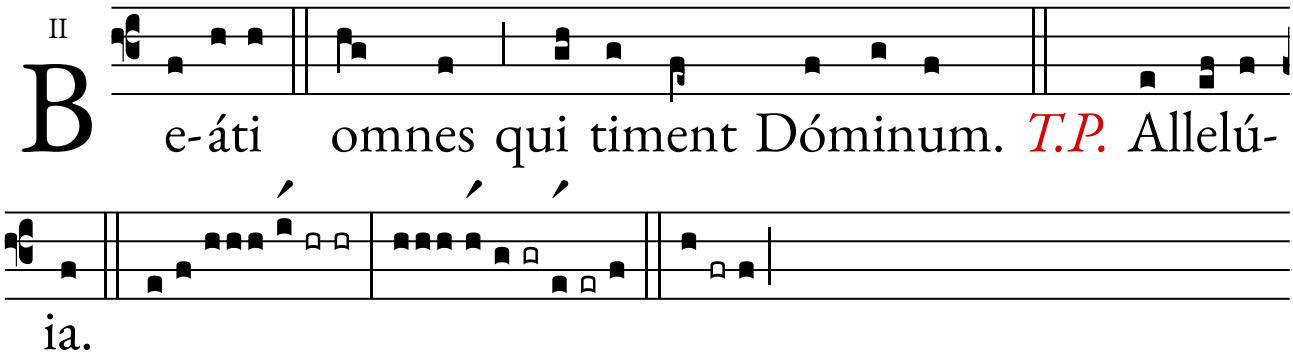
Nakloň ke mně sluch a **slyš** mě, **Pa**ne, *
neboť jsem tak ponížen a **bíd**ný.
Zachovej mě, neboť **jsem** ti **od**dán, *
služebníku pomoz, ***jenž*** ti **věř**í.
Tys můj Bůh, měj, Pane, **sli**tová**ní**! *
Vždyť já den co den jen ***k to***bě **vo**lám.
Život oblaž svému **slu**žeb**ní**ku, *
vždyť se zdvíhám celou ***du***ší **k to**bě.
Ty jsi, Pane, dobrý, **sho**ví**va**vý, *
milosrdný k těm, kdo ***vzý***va**jí** tě.
Pane, slyš mé úpěn**li**vé **pros**by, *
popřej sluchu hlasi***té***mu **nář**ku!
Volám k tobě ve své **vel**ké **tís**ni *
s pevnou důvěrou v tvé ***vy***slyše**ní**.
Žádný bůh ti není, **Pa**ne, **ro**ven, *
není rovných dílům, ***jež*** jsi **stvo**řil.

Všechny národy se **při**jdou **kla**nět, *
vzdávat úctu tvému ***jmé***nu, **Pa**ne,
neboť velký jsi a **di**vy **ko**náš, *
neboť ty sám ***je***di**ný** jsi Bůh.
Uč mě cestě své, ať **jed**nám **správ**ně, *
veď mé srdce k tomu: ***ctít*** tvé **jmé**no.
Chci tě, Pane, celým **srd**cem **chvá**lit, *
na věky tvé jméno ***o***sla**vo**vat.
Neboť velká je tvá **lás**ka **ke** mně, *
ze dna temnot zachrá***nils*** mou **du**ši.
Bože, pyšní proti mně se spi***kli,*** †
tlupa zhoubců míří **na** můj **ži**vot, *
na tebe se přitom ***ne***o**hlíží**.
Ty však, Pane, jsi Bůh **milo**srd**ný**, *
shovívavý, laska***vý*** a **věr**ný.
Propůjč svému služeb**ní**ku **sí**lu, *
ať je spasen syn své ***slu***žeb**ni**ce!
Skloň se ke mně, nade **mnou** se **smi**luj, *
znamení své milo***sti*** zjev **na** mně,
ať mí nepřátelé **s han**bou **spa**tří, *
že je Pán má útě***cha*** a **po**moc! Δ

℣. 1. Život oblaž || svému služebníku, *| vždyť se zdvíhám celou duší k tobě.
T. P. Všechny národy || se ti přijdou klanět, * Pane, aleluja.

2. antifona

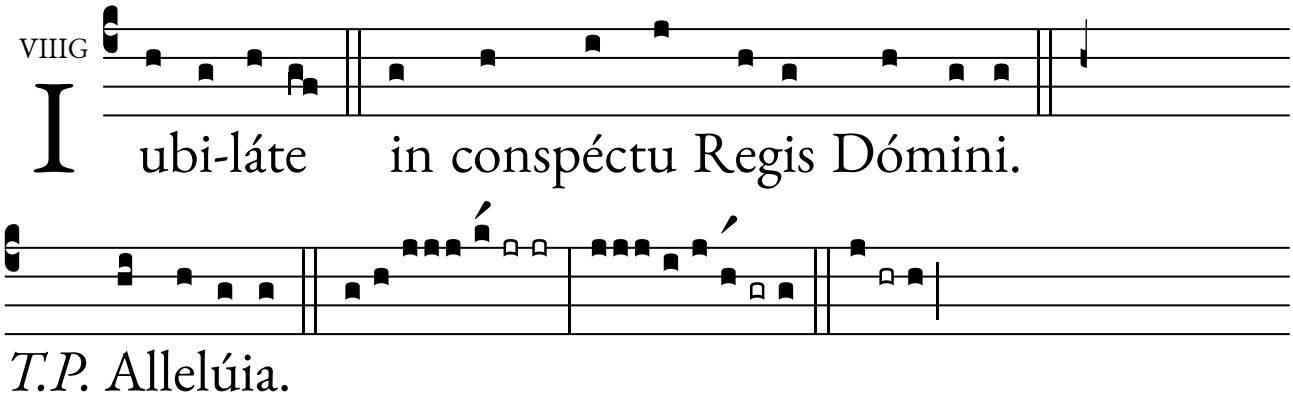
A. 2. Šťasten, || kdo jedná správně *| a mluví pravdu.
T. P. Naše oči || uzří krále * v jeho lesku, aleluja.

Kantikum *Iz 33, 13–16*

Vy, kdo jste daleko, slyšte, **co** jsem **u**dělal, *
a vy, kdo jste blízko, vizte **dí***lo*** mé **mo**ci.
Na Siónu se **dě**sí **hříš**níci, *
a hrůza zachvacuje ty, kdo pohr***da***jí **Pá**nem.
Kdo z vás může bydlet se stravu**jí**cím **oh**něm? *
Kdo z vás vydrží u věč***né***ho **žá**ru?
Kdo jedná **správ**ně *
a ***mlu***ví **prav**du,
kdo pohrdá vyděračským **zis**kem *
a odmítá ***všech***ny **ú**platky,
kdo si zacpává uši, aby neslyšel o proléVání **kr**ve, *
kdo zavírá oči, aby neměl zalí***be***ní **ve** zlu.
Takový bude přebývat **na** výsostech, *
jako skála pevný ***bu***de **je**ho hrad.
Vždycky **bu**de mít **chle**ba, *
voda mu **ne***vy***schne **ni**kdy. Δ

A. 2. Šťasten, || kdo jedná správně *| a mluví pravdu.
T. P. Naše oči || uzří krále * v jeho lesku, aleluja.

3. antifona

Ant. 3. Jásejte před tváří *|| našeho Krále.
T. P. Všichni lidé || uvidí dílo spásy * našeho Boha, aleluja.

Žalm 97
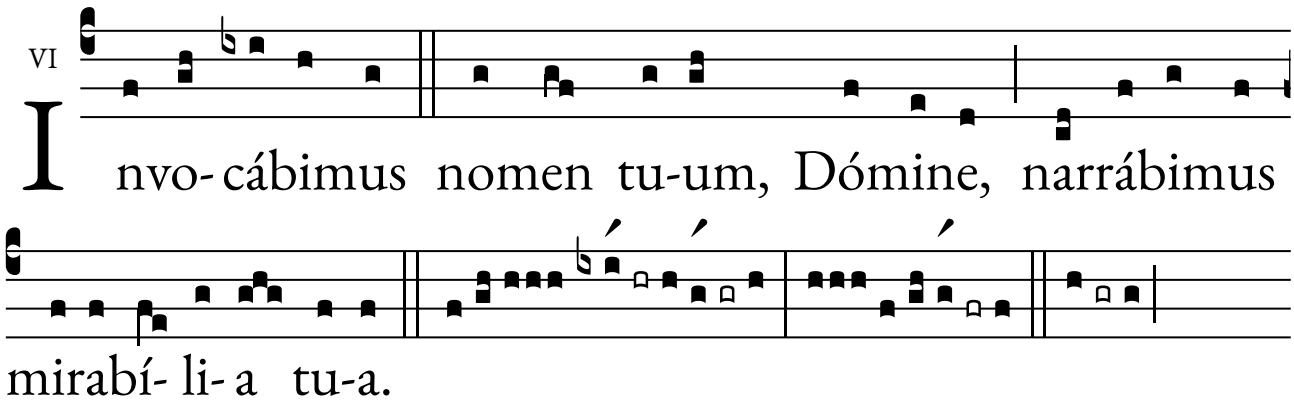
Zpívejte Pánu **no**vou **pí**seň, *
neboť učinil **ve***li*ké **di**vy:
on svou pravicí **ví**tězství **do**byl, *
zvítězil svým **ra***me*nem **sva**tým.
Pán dal poznat **dí**lo své **spá**sy, *
před všemi zjevil svou ***spra***ve**dl**nost.
Rozpomněl se **na** svoji **mi**lost, *
na věrnost domu ***Iz***ra**el**e;
viděly všechny **kon**činy **ze**mě *
dílo spásy **na***še*ho **Bo**ha.
Plesejte před Pánem, **všech**ny **ze**mě, *
radujte se, **zpí***vej*te, **hrej**te!
Hrejte Pánu **na** strunách **har**fy, *
na strunách harfy **s hla***si*tou **pís**ní!
Za zvuků trub a **du**nění **ro**hů *
jásejte před tváří **na***še*ho **Krá**le!
Ať hučí moře a **vše**, čím se **hem**ží, *
celá zem se vším, **co** *na* ní **ži**je!
Ať i řeky **do** dlaní **tlesk**nou, *
ať i hory **já***sají* **sbo**rem

vstříc Pánu, který **při**chází **sou**dit, *
přichází soudit **veš***ke*rou **ze**mi.
On zemi soudí **spra**ved**li**vě, *
on podle práva **ná***ro*dy **ří**dí. ∆

Ant. 3. Jásejte před tváří *|| našeho Krále.
T. P. Všichni lidé || uvidí dílo spásy * našeho Boha, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

Ant. 1. Kdo mě následuje, || nebude chodit v temnotě, *| ale bude mít světlo života, praví Pán.

Žalm 118

Mým krokům svítilnou **je** tvé **slo**vo, *
ono mi cestu ***o***svět**lu**je.
Dal jsem přísahu, **ta**ké ji **pl**ním, *
dbát všech tvých správných ***roz***hod**nu**tí.
Těžce svou bídou jsem **su**žován, **Pa**ne, *
dle svého slova mi **za***cho*vej **ži**vot!
Sliby mých úst, Pane, **las**kavě **přij**mi, *
pouč mě o svých ***roz***hod**nu**tích.
Stále můj život je **o**hrožen **zká**zou, *
já na tvůj zákon však **ne***za*po**mí**nám.
Ať na mne bezbožní **ná**strahy **lí**čí, *
z cesty tvých příkazů ***ne***za**blou**dím.

Svědectví tvá jsou mým **dě**dictvím **pro**vždy, *
neboť jsou radostí ***mé***ho **srd**ce.
Srdce jsem přiměl tvé **zá**sady **pl**nit, *
v tom je odměna **na** *věč*né **ča**sy. Δ

Během roku:

Ant. 1. Kdo mě následuje, || nebude chodit v temnotě, *| ale bude mít světlo života, praví Pán.

Ant. 2. Já jsem jen || ubohý nuzák, *| Pane, ty jsi má pomoc.

Žalm 69

Kéž se ti, Bože, zlíbí mě **vy**svo**bo**dit! *
Pospěš mi, ***Pa***ne, **na** pomoc!
Ať hanba s potupou padnou **ko**nečně **na** ty, *
kdo se mě ***sna***ží **za**hubit,
ať se stydí a **za**lezou **vši**chni, *
kdo se z mých ***po***hrom **ra**dují!
Jen ať se stáhnou se zahanbe**ním** ti **všich**ni, *
kdo o mně říkali: „***Do***bře **mu** tak.“
Zato ať jásají, ať se **ra**dují **v to**bě *
všichni, kdo ***te***be **hle**dají!
Ať mohou říkat: „**Vel**ký **je Bůh**,“ *
kdo k tobě **vo***la*jí **o** pomoc.
Já jsem jen ubohý nuzák, přijď ke mně, Pa*ne!* †
Ty jsi má **po**moc, můj **za**chránce, *
Pane, déle už ***ne***o**tá**lej! Δ

Během roku:

Ant. 2. Já jsem jen || ubohý nuzák, *| Pane, ty jsi má pomoc.
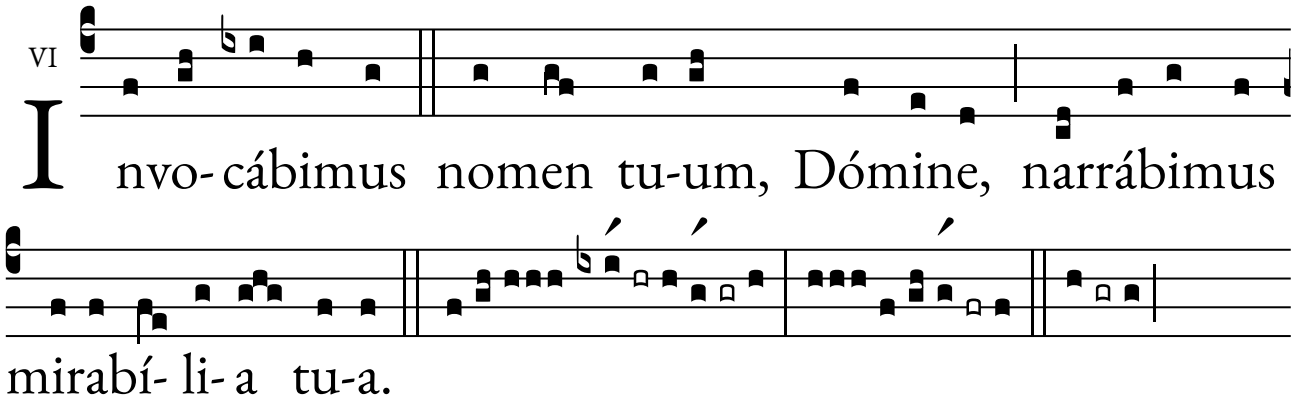
Ant. 3. Bůh nebude soudit || podle zdání, *| ale podle spravedlnosti a podle práva.

Žalm 74

Slavíme tě, Pane, **sla**ví**me** tě, *
vzýváme tě, hlásá***me*** tvé **di**vy.

„V době, kterou já sám **u**sta**no**vím, *
soudit budu spraved***li***vým **sou**dem.
Byť se zem i s tvorstvem **ky**má**ce**la, *
její pilíře já ***pev***ně **dr**žím.
Pyšným říkám: Jen se **ne**pyš**ně**te! *
Bezbožným: Jen nezdví***hej***te **hla**vu!
Nezdvíhejte hlavu **příliš zpup**ně, *
nehovořte k Bohu ***s šíj***í **vzdor**nou!“
Od východu ani **od** zá**pa**du, *
z pouště ani z hor nic ***ne***če**kej**te,
nikoli, jen Bůh je **vše**ho **soud**cem: *
toho poníží a ***to***ho **vzne**se.
Tak to je: Pán drží **v ru**ce **ka**lich *
s šumivým a kořе***ně***ným **ví**nem,
podává jej tomu a zas to***mu,*** †
vylokat je musí **po** kvas**ni**ce, *
vypít všichni bezbož***ní***ci **ze**mě.
Já však budu do věč**no**sti **já**sat, *
Jákobovu Bohu ***hrát*** a **zpí**vat.
On zuráží rohy **bez**božní**k**ům, *
kdežto spravedliví ***zdvih***nou **če**lo. Δ ℣.
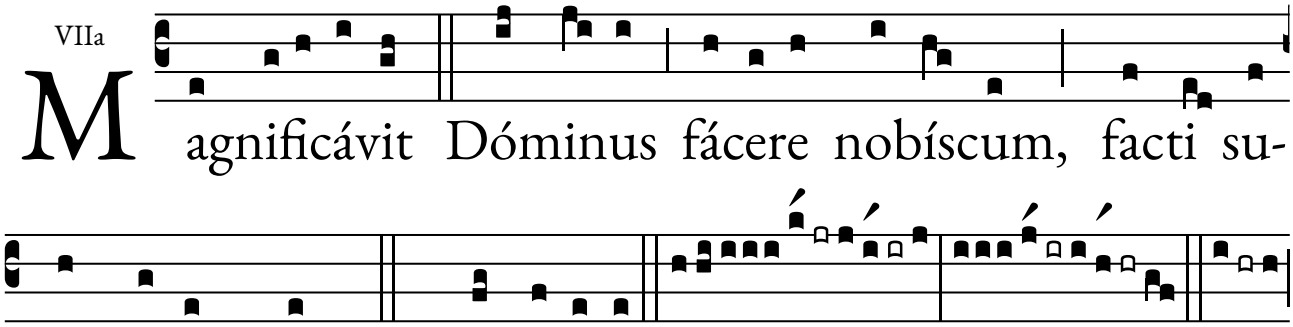
Během roku:

Verš sexta: S námi, Pane, buď tvé slitování.
℟. Jako ty jsi naše naděje.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

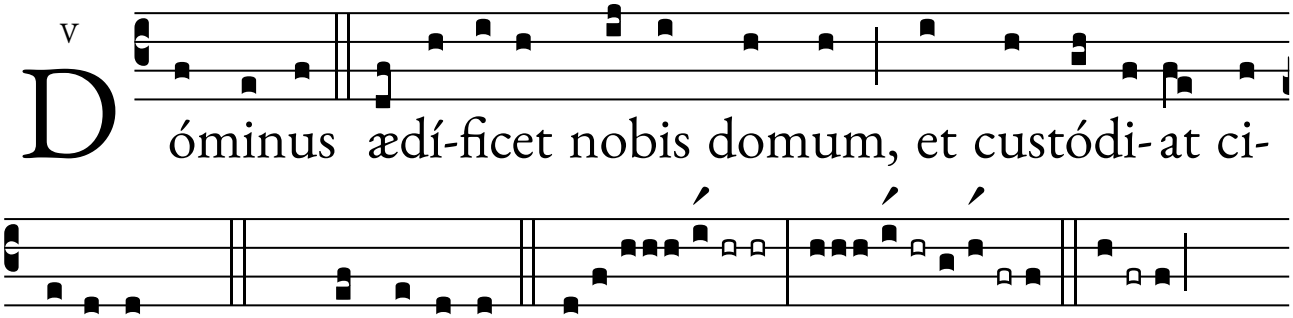
Ant. 1. Kdo v slzách zasévají, *|| ti budou s jásotem sklízet.
T. P. Váš smutek || se obrátí v radost, * aleluja.

Žalm 125

Když úděl Siónu k lepšímu **o**bra**cel Pán**, *
tehdy jsme **by***li* jak **ve** snách.
Na rtech nám kypěl **ve**se**lý smích**, *
jásotem **o***plý*val **ja**zyk.
Tehdy šla **v ná**rodech **jed**na **řeč**: *
„Pán pro ně **u***či*nil **di**vy!“
Veliký div pro nás **uči**nil **Pán**, *
byli jsme **ra***do*sti **pl**ní!
Pane, náš úděl již **k do**bré**mu změň** *
jak vyschlé **po***to*ky **ji**hu!
Vždycky kdo v slzách **za**sé**va**jí, *
ti budou **s já***so*tem **sklí**zet.
Vyjdou-li **do** pole, **s plá**čem **jdou**, *
s pláčem **si***jí* své **zr**ní:
s jásotem **vra**cet se **bu**dou **zpět**, *
v náručí **po***ne*sou **sno**py. Δ

Ant. 1. Kdo v slzách zasévají, *|| ti budou s jásotem sklízet.
T. P. Váš smutek || se obrátí v radost, * aleluja.

2. antifona
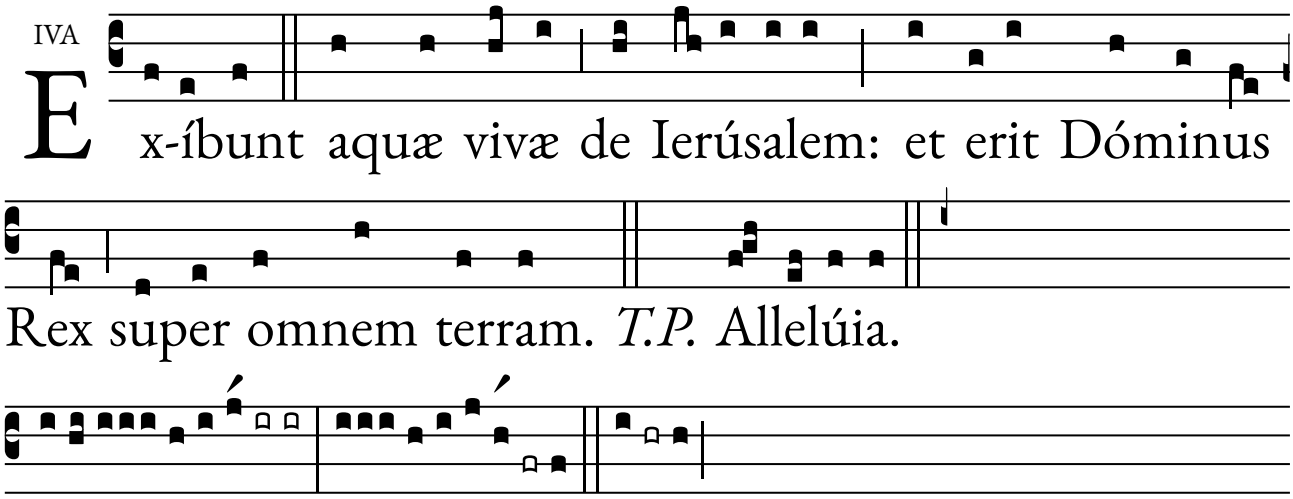

A 2. Pán ať nám || zbuduje dům *| a střeží město.
T. P. Ať žijeme || nebo umíráme, *| patříme Pánu, aleluja.

Žalm 126

Jestliže dům **ne**bu**du**je **Pán**, *
lopotí se marně, ***kdo*** jej **sta**ví.
Jestli město **ne**stře**ží** sám **Pán**, *
hlídati je marně ***bu***dou **stráže**.
Marno vám je **vstá**vat **před** ránem,*
pracovat až dlouho ***do*** **ve**čera,
pak až v noci **jí**dat **kru**šný chléb: *
sám ho dá i za spán***ku*** svým **mi**lým.
Hle, jsou darem **Pá**ně **sy**nové, *
jeho vzácnou odmě***nou*** plod **lů**na.
Čím jsou šípy **ru**ce **bo**jovné, *
tím jsou otci syno***vé*** z let **mlá**dí.
Šťasten, kdo jich **pl**ný **tou**lec má: *
Sporem v bráně sok ho ***ne***za**han**bí. Δ

A 2. Pán ať nám || zbuduje dům *| a střeží město.
T. P. Ať žijeme || nebo umíráme, *| patříme Pánu, aleluja.

3. antifona

Ant. 3. On je prvorozený || ze všech tvorů, *| a má ve všem prvenství.
T. P. Od něho, || skrze něho a pro něho je všecko, *| jemu buď sláva na věky, aleluja.

Kantikum

Srov. Kol 1, 12–20

Radostně děkujme **Bo**hu **Ot**ci, *
že nám dal účast na podíle **vě***ří*cích **ve** světle,
že nás vytrhl **z mo**ci **tem**noty *
a převedl do království svého milova***né***ho **Sy**na:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
On je věrný obraz nevidite**lné**ho **Bo**ha, *
prvorozený ***ze*** všech **tvo**rů,
v něm bylo stvořeno všech*no* †
na ne**bi** i **na** zemi, *
svět viditelný i ***ne***vi**di**telný,
ať to jsou **an**dělé **při** trůnu, *
nebo kníž***ata*** a **moc**nosti:
všechno je stvořeno skrze něj a pro *něj:* †
on je dříve než **všech**no **o**statní, *
a všechno má ***tr***vá**ní** v něm.
A on je hlava těla cír*kve,* †
on je počátek, prvo**ro**zený **z mrt**vých, *
aby měl ***ve*** všem **pr**venství.

Otci se totiž zalíbilo, aby v něm přebývala **všech**na **pl**nost, *
a aby skrze něho se sebou **u***smí***řil** **všech**no,
tím, že jeho krví **pro**litou **na** kříži *
zjednal pokoj jak na ne***bi,*** tak **na** zemi. Δ

Ant. 3. On je prvorozený || ze všech tvorů, *| a má ve všem prvenství.
T. P. Od něho, || skrze něho a pro něho je všecko, *| jemu buď sláva na věky, aleluja.

ČTVRTEK TŘETÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Pohlédni, Pane, *|| a viz naši potupu.

Žalm 88
IV

Přesto jsi jej nyní zamí**tl** a **zdr**til, *
znelíbil si svého ***po***ma**za**ného.
Odvrhl jsi smlouvu se svým **slu**žeb**ní**kem, *
jeho korunu jsi ***svr***hl **do** prachu.
Pobořil jsi rázem všechny **je**ho **hrad**by, *
jeho opevnění ***změ***nil **v su**tiny.
Kdokoli jde mimo, loupí **je**ho **stat**ky, *
on sám nyní zůstal ***pro*** smích **sou**sedům.
Povznesl jsi rámě jeho **pro**tiv**ní**ků, *
rozmnožil jsi radost ***je***ho **ne**přátel.
Ba, před útočníkem jeho **meč** jsi **sklo**nil, *
v boji jsi mu nedal ***ob***stát **ví**tězně.
Přelomil jsi vedví žezlo **je**ho **les**ku, *
do prachu jsi nechal ***pad***nout **je**ho trůn.
Odečetls mnohé ze dnů **je**ho **mlá**dí, *
jeho samého jsi ***han***bou **za**hrnul. Δ

Ant. 1. Pohlédni, Pane, *|| a viz naši potupu.

℣. 2. Já jsem výhonek || z Davidova kořene a jeho potomek, *|
zářivá jitřní hvězda. (T. P. Aleluja.)

V

Jak dlouho, Pane? Na věky **bu**deš se **skrý**vat? *
Což se jak oheň **roz***ho*řet **má** tvůj hněv?
Považ jen, Pane, že musím **za**niknout **na**vždy! *
Cožpak jsi lidi stvořil ***k ni***co**tě** jen?
Žije snad někdo, kdo by se **ne**dožil **smr**ti, *
kdo by se vymkl **z do***sa*hu **pod**světí?
Kam se poděla, Pane, tvá **něk**dejší **lás**ka, *
jíž ses tak napevno Davidu ***za***pří**sa**hal?
Pomysli, Pane, na ponížení svých **věr**ných, *
že mám v hrudi nést posměch ***ná***ro**dů** všech,
snášet, jak odpůrci tví, Pane, potupu vrší, †
jak tvému pomazanému jde **ve** sto**pách smích!** *
Na věky Pán buď **ve***le*ben! **Staň** se, staň! ∆

℣. 2. Já jsem výhonek || z Davidova kořene a jeho potomek, *|
zářivá jitřní hvězda. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Naše léta || pomíjejí jako tráva, *| z věčna do věčna jsi, Bože,
ty. (T. P. Aleluja.)

Žalm 89

Pane, tys byl naše **út**o**čiš**tě, *
z pokolení ***do*** po**ko**lení.
Ještě dřív, než zrodila se hor*stva,* †
ještě nežli vznikla **zem** a **ves**mír, *
z věčna do věč***na*** jsi, **Bo**že, ty!
Smrtelníky vracíš **v prach** a **ří**káš: *
„Děti lidské, ***na***vra**ťte** se zpět!“
Neboť co je tisíc let v tvých o*čích,* †
nežli jeden den, co **vče**ra **mi**nul, *
nežli jedna ***hlíd***ka **za** noci!
Vždyť ty sám rok za ro**kem** je **si**ješ, *
jsou jak tráva, ***kte***rá **do**růstá:

s jitrem vyrazí a **že**ne **vzhů**ru, *
a již večer ***u***va**dá** a schne.
A my vpravdě hyne**me** tvým **hně**vem, *
rozhorlením ***tvým*** jsme **zdě**šeni.
Ty máš naše viny **před** o**či**ma, *
skryté hříchy ***zjev***ně **před** sebou.
Naše dny v tvém hněvu **od**plý**va**jí, *
naše léta ***od***va**nou** jak vzdech.
Náš věk čítá sedm**de**sát **ro**ků, *
osmdesát ***v do***brém **pří**padě,
vesměs plných těžko**stí** a **tram**pot; *
přeletí, a ***od***va**nem** i my.
Kdo zná všechnu sílu **tvé**ho **hně**vu, *
kdo se strachu***je*** tvé **ne**vole?
Naše dny nás nauč **správ**ně **čí**tat, *
ať konečně ***srd***cem **zmou**dříme!
Obraťse k nám, Pane, **neo**t**á**lej, *
služebníkům ***svým*** buď **mi**lostiv!
Syť nás od rána svým **sli**to**vá**ním, *
ať nám život ***pro***jde **v ra**dosti!
Potěš nás již za všech**ny** dny **stras**tí, *
za léta, kdy ***zna***li **jsme** jen zlé.
Zjev svým služebníkům **svo**je **dí**lo, *
jejich dětem ***všech***nu **slá**vu svou!
Milost Pána, Boha budiž s ná***mi,*** †
žehnej hojně práci **na**šich **ru**kou, *
práci našich ***ru***kou **do**přej zdar! ∆

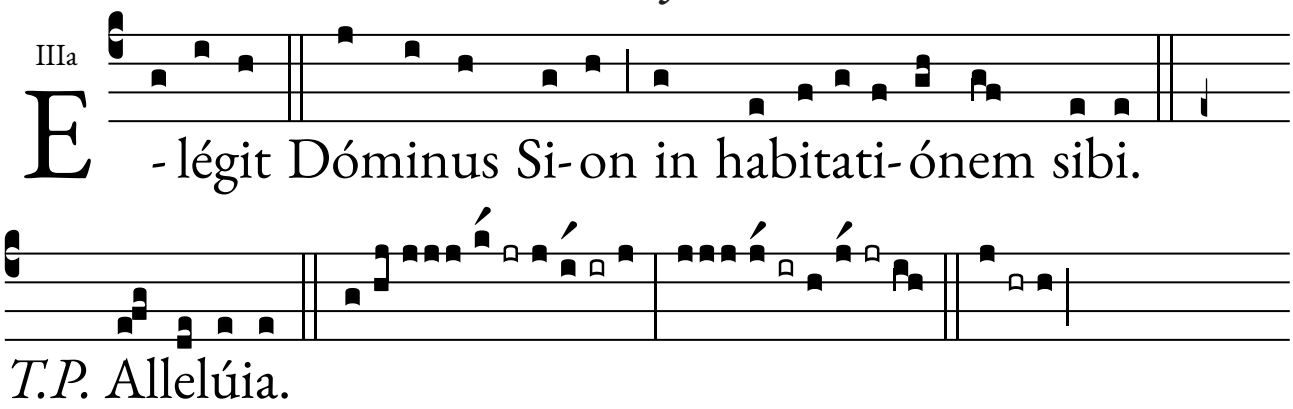
℣. 3. Naše léta || pomíjejí jako tráva, *| z věčna do věčna jsi, Bože, ty. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Pane, u tebe je pramen žití.
℟. Jen ve tvém světle můžem světlo vidět.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
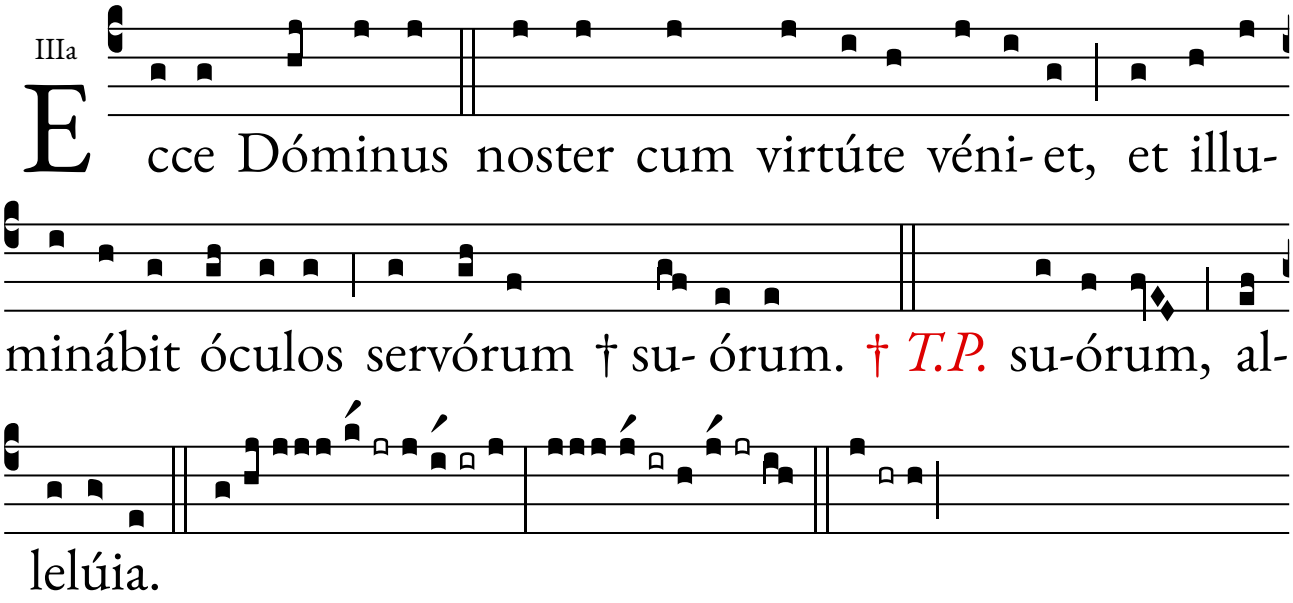

℣. 1. Slavné věci || se o tobě vyprávějí, *| Boží město.
T. P. Jako v tanci || se budeme radovat, *| všechny prameny mé spásy jsou v tobě, Boží město, aleluja.

Žalm 86

Miluje Pán, co založil **na** svaté **ho**ře: *
siónské brány nad všechna **já***kob*ská **síd**la.
Ty město Boží, sám praví **na** tvoji **slá**vu: *
„Rahab i Bábel přičítám **k těm**, *co* mě **zna**jí!
Hle, Filišťané, Tyrští i **E**tio**pa**né, *
ti všichni v něm jsou ***na***ro**ze**ni.
Vpravdě však Sión každý **na**zývá: **Mat**ko!“ *
Protože ten si zbudoval ***Svr***cho**va**ný.
Do svitku vpisuje Pán, když **ná**rody **sčí**tá: *
„Ti všichni jsou v něm ***na***ro**ze**ni.“
Jako v tanci se radují, **kdo** v tobě **ži**jí: *
„Všechny prameny mé ***spá***sy jsou **v to**bě.“ Δ

℣. 1. Slavné věci || se o tobě vyprávějí, *| Boží město.
T. P. Jako v tanci || se budeme radovat, *| všechny prameny mé spásy jsou v tobě, Boží město, aleluja.

2. antifona
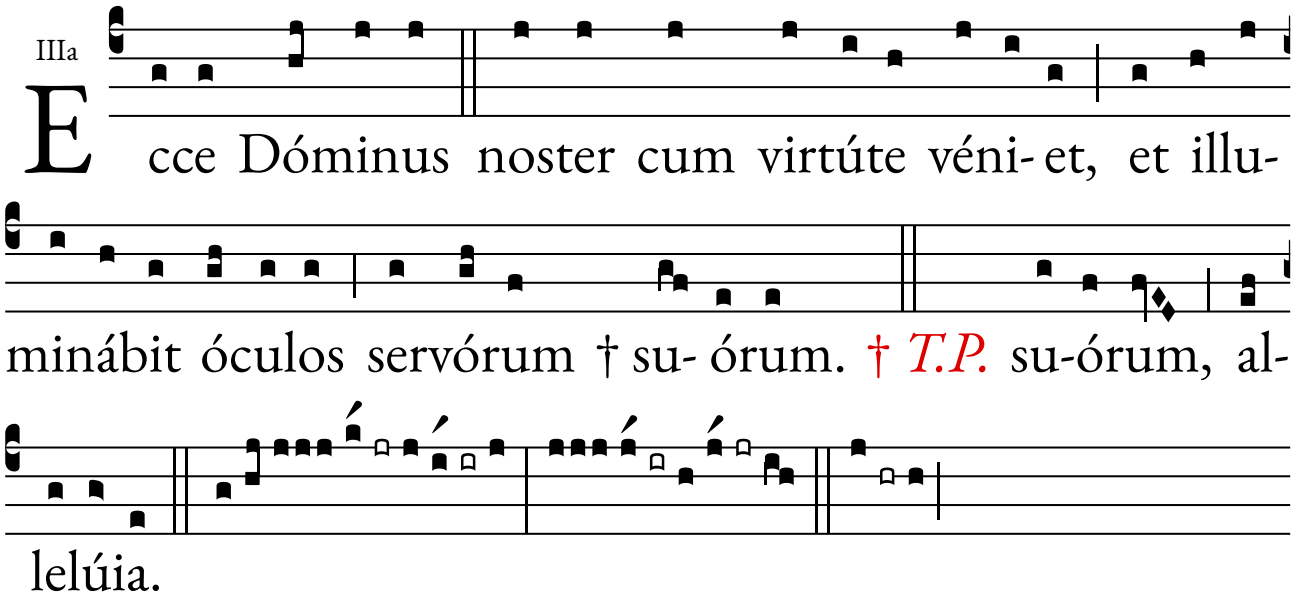

℣. 2. Pán přichází s mocí, *|| a jeho odplata je s ním.
T. P. Jak pastýř || svým ramenem ovečky shromažďuje *| a do náručí je bere, aleluja.

Kantikum *Iz 40, 10–17*
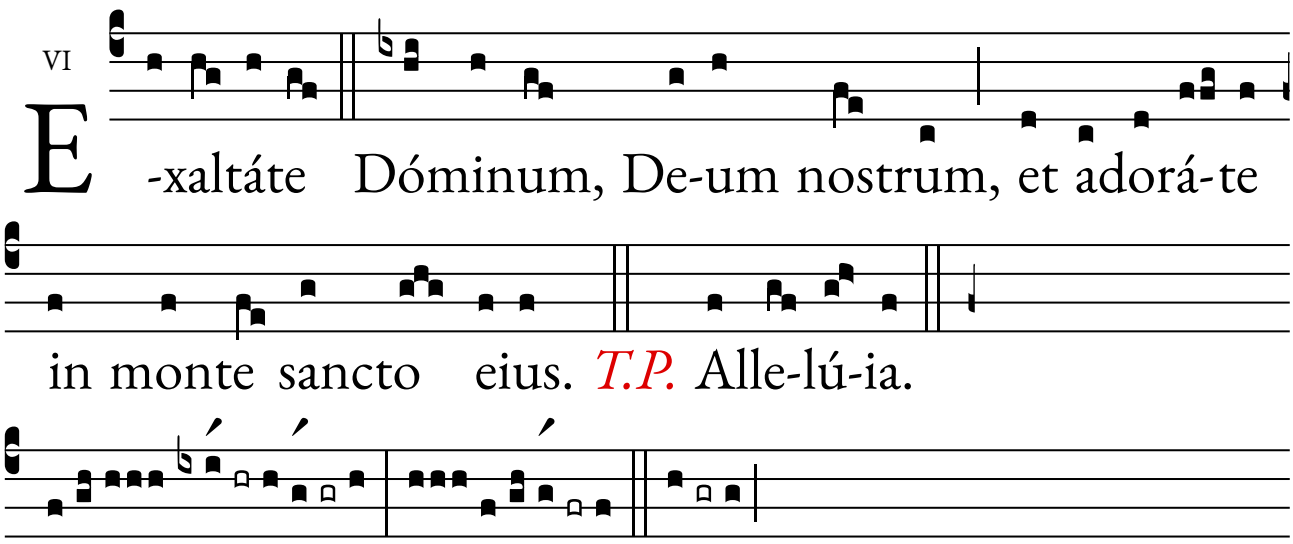
Hle, Pán Bůh **při**chází **s mo**cí, *
jeho rameno se **u***ja*lo **vlá**dy.
Hle, jeho **od**pla**ta** je **s ním**, *
a jeho ***dí***lo **před** ním.
Své stádo **pa**se jak **pa**stýř, *
svým ramenem ovečky ***shro***maž**ďu**je
a do **náru**čí je **be**re, *
sám nosí **ty**, *kte*ré **sa**jí.
Kdo svou rukou **změ**řil **vo**dy? *
Kdo svou dlaní ***zvá***žil **ne**besa?
Kdo vzal do špetky prstů tíži ze*mě*? †
Kdo na váze **ho**ry **zvá**žil *
nebo na misku vah **pa***hor*ky **po**ložil?
Kdo byl Pánu **po**moc**ní**kem? *
Kdo mu byl rádcem a **zna***lost* mu **půj**čil?

S kým se radil a **kdo** ho **po**učil, *
kdo mu zjevil cestu **spra***ve*dl**no**sti?
Kdo mu dal **po**znání *
a ukázal mu ***stez***ku **mou**drosti?
Hle, národy jsou před ním jako krůpěj na oko*vu,* †
jako prach **na** mi**sce vah**; *
a ostrovy váží mu jak **zr***nečk*o **pra**chu.
Libanon nestačí **na** zápal **oh**ně, *
na oběť nesta*čí* ***všech***na **je**ho zvěř.
Před ním jsou všechny národy, **ja**ko by **ne**byly, *
jako nic jsou **před** *ním,* jak **nu**la. Δ

Ant. 2. Pán přichází s mocí, *|| a jeho odplata je s ním.
T. P. Jak pastýř || svým ramenem ovečky shromažďuje *| a do náručí je bere, aleluja.

3. antifona

℣. 3. Chvalte Pána, || jenž je naším Bohem, *| klaňte se na jeho svaté hoře.

T. P. Veliký || je náš Pán na Siónu, *| povznesený nad národy všemi, aleluja.
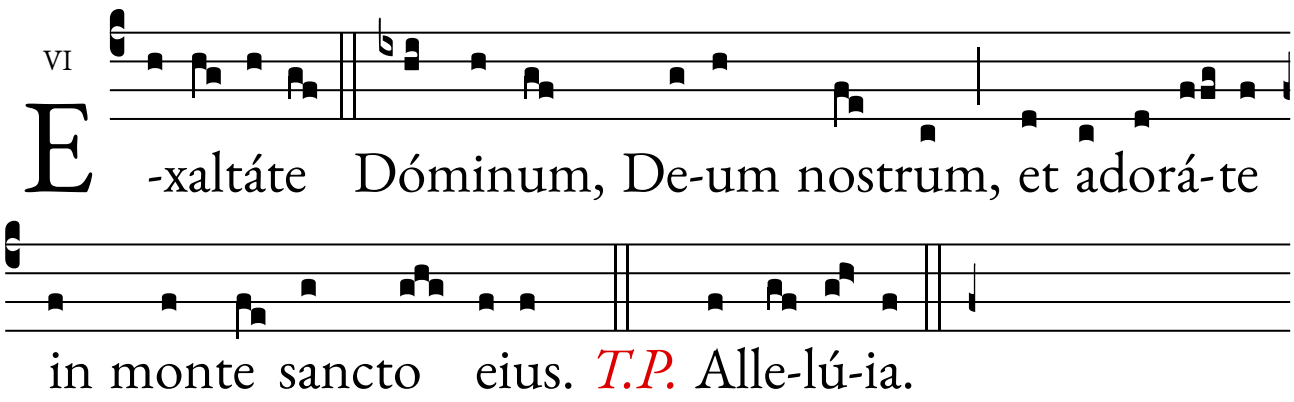
Žalm 98

Pán je král: a náro**dy** se **chvě**jí. *
Nad cheruby trůní: ***zem*** se **tře**se.
Veliký je náš Pán **na** Sió**n**u, *
povznesený nad ná***ro***dy **vše**mi.
Ať tvé velké, hrůzy**pl**né **jmé**no *
všichni slaví, proto***že*** je **sva**té!
Mocný je to král a **pře**je **prá**vu. *
Ty jsi pevně zalo***žil*** řád **svě**ta,
ty jsi právní řád a **spra**ve**dl**nost *
ustanovil v lidu ***Já***ko**bo**vě.
Chvalte Pána, jenž je naším Bo*hem!* †
Poklekněte před pod***no***ží **je**ho, *
pokloňte se, proto**že** je **sva**tý!
Mojžíš s Áronem jsou z jeho kně*ží,* †
Samuel je z jeho **vy**zna**va**čů: *
Pána vzývali a ***vy***sly**šel** je.

Promlouval k nim z oblačného slou*pu,* †
naslouchali jeho **při**ká**zá**ním, *
zákonům, jež on jim ***u***sta**no**vil.
Vyslyšels je, Pane, ty náš Bo*že,* †
byls jim vždycky Bohem **milosti**vým, *
i když jejich přestup***ky*** jsi **tres**tal.
Chvalte Pána, jenž je naším Bo*hem!* †
Klaňte se na jeho **sva**té **ho**ře, *
protože je ***sva***tý **Pán**, náš Bůh! Δ
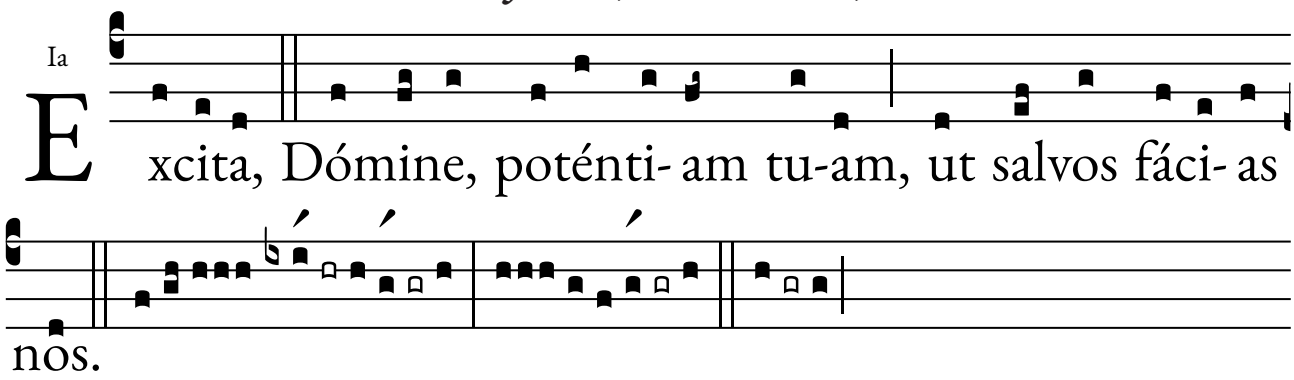
Ant. 3. Chvalte Pána, || jenž je naším Bohem, *| klaňte se na jeho svaté hoře.

T. P. Veliký || je náš Pán na Sionu, *| povznesený nad národy všemi, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Pane, stůj při mně *|| dle svého slibu, ať žiji.

Žalm 118

ד

Odpor mám k lidem **vrt**kavé **mys**li, *
zato však v lásce ***mám*** tvůj **zá**kon.
Ty jsi má ochrana, **ty** jsi mi **ští**tem, *
s důvěrou spoléhám ***na*** tvé **slo**vo.
Odstupte ode mne, **zlo**vol**ní**ci, *
zachovám příkazy ***své***ho **Bo**ha!
Stůj při mně dle svého **sli**bu, ať **ži**ji, *
nedopusť, abych se **v na***dě*ji **zkla**mal!
Dej mi svou pomoc a **za**chráněn **bu**du, *
rád se chci držet tvých ***při***ká**zá**ní.
Zavrhneš ty, kdo tvé **vů**li se **pří**čí, *
neboť jsou ve svém **smýš***le*ní **lži**ví.
Všichni, kdo hřeší, jsou **pro** tebe **strus**kou, *
proto tvé předpisy ***já*** mám **v lás**ce.
Bázní před tebou **tr**ne mé **tě**lo, *
v úctě se chvěji **před** *tvý*mi **sou**dy. Δ

Během roku:

℣. 1. Pane, stůj při mně *|| dle svého slibu, ať žiji.
℣. 2. Pomoz nám, || ty Bože naší záchrany, *| zachraň nás a odpusť naše hříchy.

*Žalm 78**

Bože, v dědictví tvé vtrhli po*hané,* †
svatyni tvou hrůzně **po**špi**ni**li, *
Jeruzalém obrá***ti***li **v tros**ky!
Ptákům pohodili **tě**la **slu**hů tvých, *
mrtvoly tvých věrných ***di***vé **zvě**ři.
Jako vodu proléva**li** **je**jich krev *
u Jeruzaléma, ***bez*** hrob**ní**ků.
Terčem urážek jsme **pro** své **sou**sedy, *
na posměch a hanu ***pro*** vů**kol**ní.
Do kdy, Pane, chceš se **hně**vat? **Na** věky? *
Má tvé rozhorlení ***pla***nout **oh**něm?
[Lij hněv na pohany, **co** tě **ne**znají, *
na říše, jež nectí ***tvo***je **jmé**no,
neboť pohltili **tvé**ho **Já**koba, *
zpustošili jeho ***do***mo**vi**nu.]
Nečítej nám k tíži viny pra*otců!* †
Pospěš k nám už se svým **sli**to**vá**ním, *
protože jsme krutě ***po***níže**ni**.
Pomoz nám, ty Bože **na**ší **zá**chrany, *
vysvoboď nás pro své ***slav***né **jmé**no,
zachraň nás a odpusť **na**še **hří**chy, *
vysvoboď nás pro své ***sva***té **jmé**no!
Proč by měli poha**né** se **po**smívat: *
„Kdepak mají toho ***své***ho **Bo**ha?“
Na pohanech zjev – nám **před** o**či**ma – *
pomstu za prolitou ***krev*** svých **slu**hů!
Kéž se k tobě done**se** křik **za**jatých, *
mocnou paží před smr***tí*** je **za**chraň!
[Sedminásob odplať **na**šim **sou**sedům *
hanu, jíž tě uráž***že***li, **Pa**ne!]

Kdežto my, tvůj národ, ovce pa*stvy tvé,* †
budeme tě chválit **do** věč**no**sti, *
zvěstovat tvou slávu ***z ro***du **na** rod. ∆

Během roku:

℣. 2. Pomoz nám, || ty Bože naší záchrany, *| zachraň nás a odpusť naše hříchy.

℣. 3. Bože zástupů, || shlédni z nebe *| a navštiv tuto vinici.
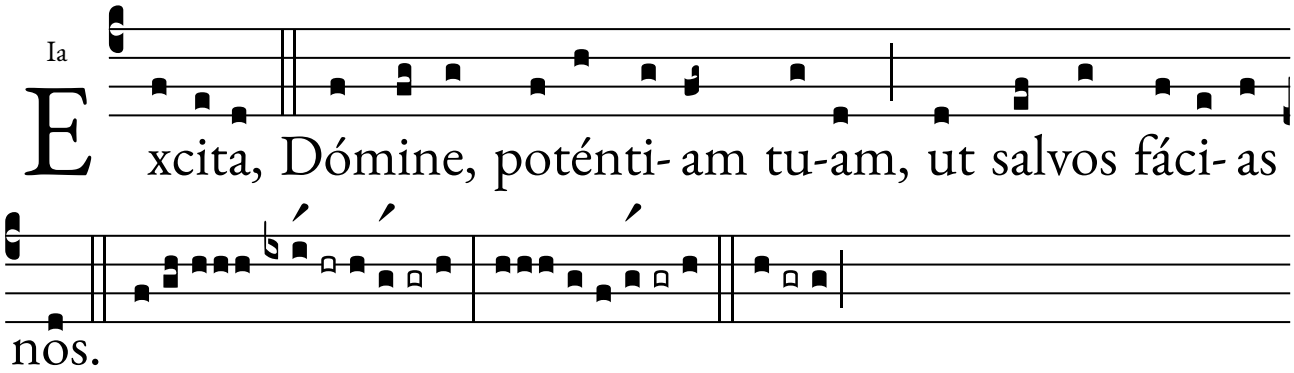
Žalm 79

Uslyš nás, ty, jenž **pa**seš **Iz**rael, *
Josefův lid jak svoje ***stá***do **vo**díš,
ty, který trůníš **nad** cher**u**bíny, *
ukaž se, ať tě v plné ***slá***vě **spa**tří
Efraim, Benja**min** i **Ma**nasse! *
Vzbuď svoji moc a zachrá***nit*** nás **po**spěš!
Povznes nás opět, **Pa**ne **zá**stupů, *
rozjasni tvář, a budem ***za***chrá**ně**ni!
Jak dlouho ještě, **Pa**ne **zá**stupů, *
míníš se hněvat, když tvůj ***lid*** tě **vzý**vá?
Slzavým chlebem **jsi** jej **na**sytil, *
slzami napojil jej ***v pl***né **mí**ře.
Za předmět pře jsi **nás** dal **sou**sedům, *
až se nám proto nepřá***te***lé **smě**jí.
Povznes nás opět, **Pa**ne **zá**stupů, *
rozjasni tvář, a budem ***za***chrá**ně**ni!
Sám révu z Egyp**ta** jsi **pře**nesl, *
sám vyhnals pohany a ***ré***vu **vsa**dil.
Sám připravil jsi **pro** ni **mí**sta dost, *
vkořenila se, zapl***ni***la **ze**mi.
Svým stínem celé **ho**ry **po**kryla *
a svými ratolestmi ***Bo***ží **ced**ry.
Až k moři vyhna**la** své **ú**ponky, *
až k Eufratu své čilé ***le***to**ro**sty.

Proč jen jsi strhl **je**jí **o**hradu? *
Teď, kdo jde kolem, na ní ***hroz***ny **sbí**rá,
teď kanec divo**čák** ji **pu**stoší, *
kdekterá polní zvěř se ***na*** ní **pa**se.
Obraťse, Pane **zá**stu**pů**, zas k nám! *
Popatři z výšin nebes***kých*** a **po**hleď!
Svou péčí se zas ujmi ré*vy své,* †
zahrady, již jsi vysá**zel** svou **pa**ží, *
výhonku, který ***sám*** jsi **vy**pěstil.
Ti, kdo ji spáli**li** a **zni**čili, *
ať zhynou hrůzou, zdrce***ni*** tvou **tvá**ří!
Chraň muže, jenž je **po** tvé **pra**vici, *
chraň syna člověka, jejž ***vy***cho**val** sis!
Oživ nás, nespu**stí**me **se** tě již, *
vzývat a chválit bude***me*** tvé **jmé**no!
Povznes nás opět, **Pa**ne **zá**stupů, *
rozjasni tvář, a budem ***za***chrá**ně**ni! ∆

Během roku:
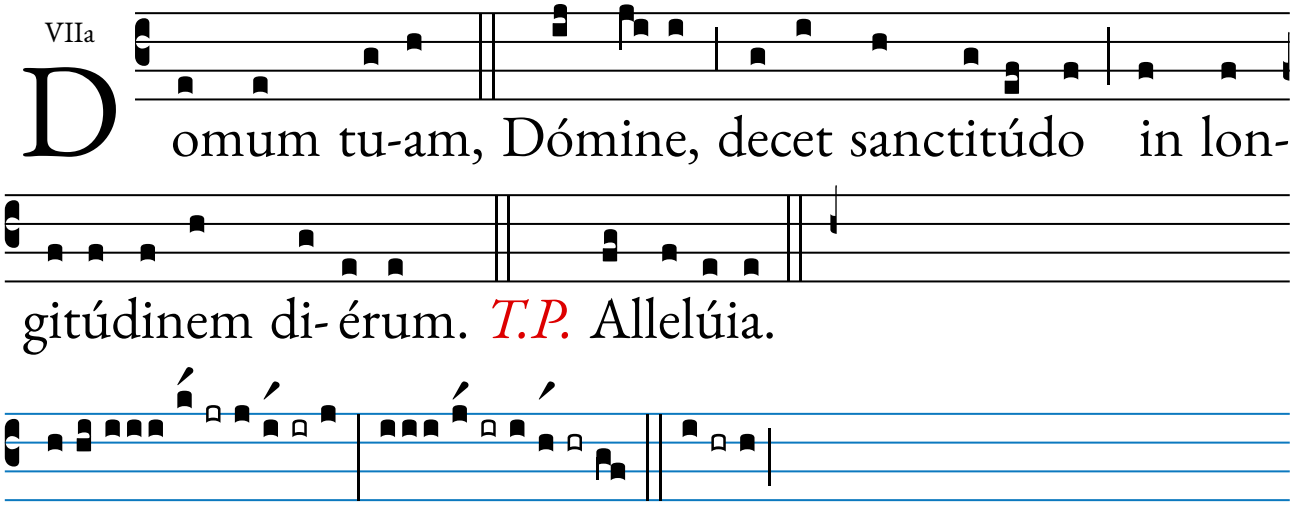
℣. 3. Bože zástupů, || shlédni z nebe *| a navštiv tuto vinici.

Verš sexta: Pán je nablízku všem, kdo ho vzývají.
℟. Slyší jejich prosby, záchranu jim dá.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Radostně || ať jásají tví věrní, Pane, *| až budou vcházet ve tvůj příbytek.
T. P. Pán Bůh || mu dá trůn jeho předka Davida, * aleluja.
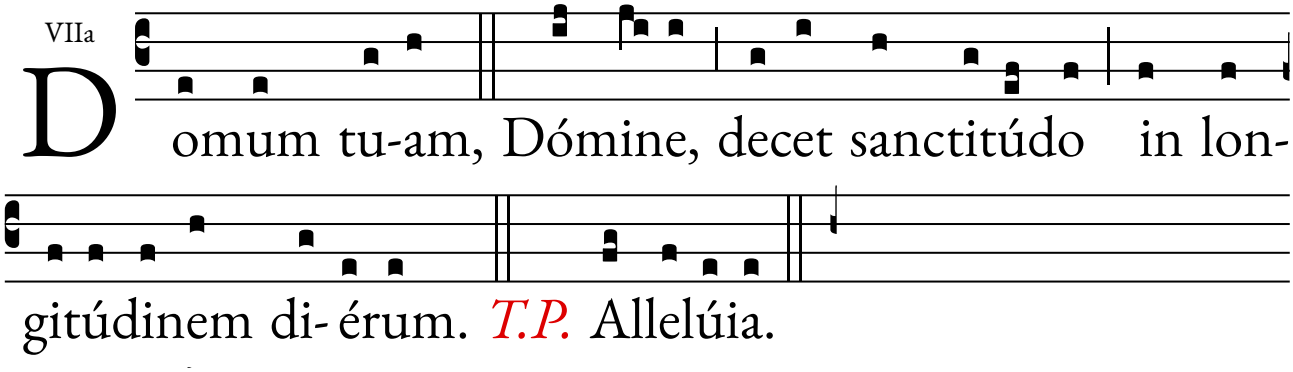
Žalm 131

I

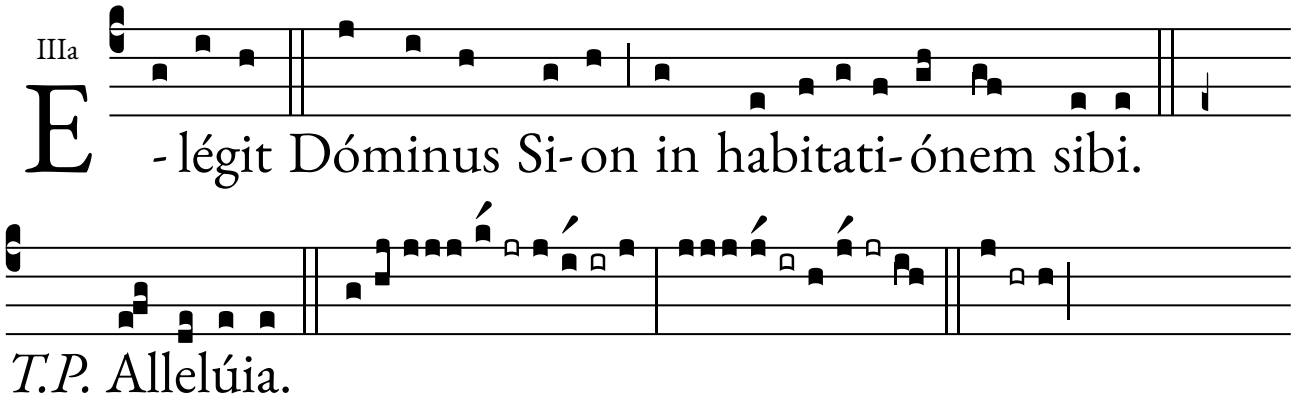
Na Davida se, **Pa**ne, **roz**pomeň, *
na všechnu jeho náma***hu*** a **péč**i,
na to, jak slavně **Pá**nu **pří**sahal, *
mocnému Jákobovu ***pev***ně **slí**bil:
„Nevkročím ve stan **své**ho **pří**bytku, *
na lože neulehnu ***k od***po**čin**ku,
ani své oči **u**snout **ne**nechám, *
ani svým víčkům spánek ***ne***po**pře**ji,
než Pánu najdu **mís**to **pří**hodné, *
příbytek pro mocného ***Já***ko**bo**va!
V Efratě slyše**li** jsme **o** arše, *
na polích jaárských pak ***jsme*** ji **naš**li.
Vejděme nyní **v je**ho **pří**bytek, *
skloňme se k zemi před pod***no***ží **je**ho!
Vstaň, Pane, vejdi **tam**, kde **bu**deš dlít, *
ty i tvá vznešená a ***slav***ná **ar**cha!

Právo a řád buď **rou**chem **kně**ží tvých, *
radostně ať ti jása***jí** tví **vě**rní!
Pro svého služeb**ní**ka **Da**vida *
pomazaného svého ***ne***od**mí**tej! ∆

Ant. 1. Radostně || ať jásají tví věrní, Pane, *| až budou vcházet ve tvůj příbytek.
T. P. Pán Bůh || mu dá trůn jeho předka Davida, * aleluja.

2. antifona

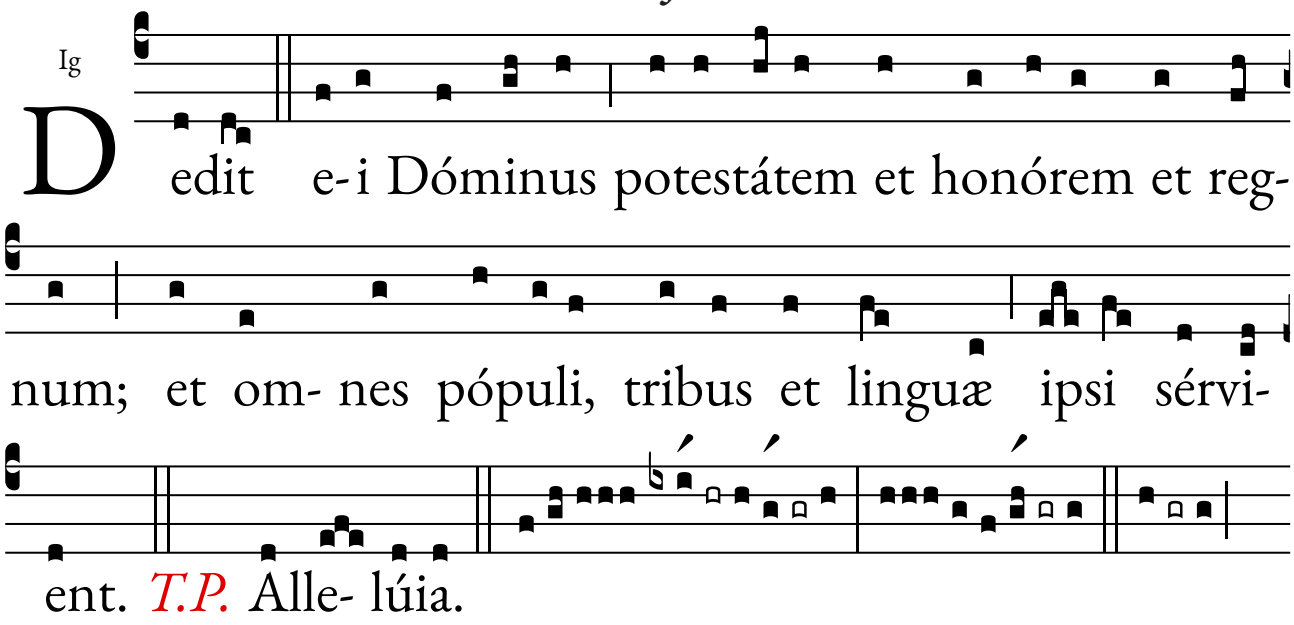

℣. 2. Pán si || vyvolil Sión * za svůj příbytek.
T. P. Ježíš Kristus || je jediný Vládce, *| Král králů a Pán pánů, aleluja.

II

Přísahal pevně **Da**vi**do**vi Pán, *
od svého slibu nikdy ***ne***u**stou**pí:
„Na trůně tvém dám **sla**vně **za**sednout *
dědici, který z tvého ***tě***la **vzej**de.
A jestli budou **tvo**ji **sy**nové *
mé smlouvy dbát a řádů, ***jimž*** je **u**čím,
dám pak i jejich **sy**nům **za**sednout *
pro věčné časy na trů***ně*** tvé **vlá**dy.“
Tak vpravdě Sión **so**bě **zvo**lil Pán, *
jej přál si navždy za síd***lo*** své **vlá**dy:
„Toto je na vě**ky** můj **pří**bytek, *
zde budu sídlit v místě ***vy***tou**že**ném.
Pokrmu jeho **ště**dře **po**žehnám *
a chlebem budu sytit ***je***ho **chu**dé.
Odění spásy **je**ho **kně**žím dám, *
jásat a plesat budou ***je***ho **vě**rní.
Tady moc Davi**do**vu **roz**hojním, *
pomazanému svému ***svět***lo **zjed**nám.
Dám jeho nepřá**te**lům **z han**by šat, *
on sám se bude skvít mým ***di***a**dé**mem.“ Δ ℣.

3. antifona

Ant. 3. Pán mu dal || moc a čest i vládu, *| a všechny národy mu budou sloužit.

T. P. Kdo z mocných || se ti podobá, Pane, *| kdo je ti podobný vznešeností a svatostí? Aleluja.

Kantikum *Zj 11, 17–18; 12, 10b–12a*

Díky ti **vzdá**váme, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný,
neboť ty jsi, tys **byl** a **při**jdeš, *
a vzal jsi do ruky svou svrchovanou moc a **u***jal* ses **vlá**dy.
Národy se **rozzuři**ly, *
ale přišel tvůj hněv a čas ***sou**dit **mrt**vé,
čas odměny tvým služebníkům, **proro**kům a **sva**tým, *
a těm, kdo ctí tvé jméno, **ma***lým* i **vel**kým.
Nyní nadešla spása a moc i království **na**šeho **Bo**ha *
a vláda jeho **Po***maza***né**ho,
neboť byl svržen žalobník **na**šich **bra**tří, *
který na ně žaloval před Boží tváří ***ve*** dne **v noc**i.
Oni nad ním zvítězili Beránkovou **kr**ví *
a slovem ***své**ho **svě**dectví,

a svůj život nemilo**va**li **to**lik, *
že by se **za***lek*li **smr**ti.
Proto se **ra**dujte, **ne**besa, *
a kdo v nich ***pře***bý**vá**te! ∆

A. 3. Pán mu dal || moc a čest i vládu, *| a všechny národy mu budou sloužit.
T. P. Kdo z mocných || se ti podobá, Pane, *| kdo je ti podobný vznešeností a svatostí? Aleluja.

PÁTEK TŘETÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

A. 1. Jsem už || vysílen křikem, *| jak čekám na svého Boha. (T. P. Aleluja.)

Žalm 68
I

Pojď mě **za**chránit, **Bo**že, *
voda až **k hrd***lu* mi **sa**há,
bořím se **v hlu**bokém **bah**ně, *
jako by **be***ze*dné **by**lo,
padl jsem **do** hlubin **vod**ních, *
proud mě **str***hu*je **s se**bou.
Jsem už **vy**sílen **kři**kem, *
hrdlo mám ***o***chrap**tě**lé,
oči mi **hle**děním **sláb**nou, *
jak čekám **na** *své*ho **Bo**ha.
Víc, než mám **na** hlavě **vla**sů, *
je těch, kdo **ma***jí* mě **v zá**šti,
silnější nežli mé kos*ti* †
jsou, kdo mě **stí**hají **kři**vě. *
Vrátit mám **to**, *co* jsem **ne**vzal!

Ty, Bože, znáš mé **po**šet**i**l**o**sti, *
prohřešky moje **ne***jsou* ti **taj**ny.
Pro mne kéž nedojdou **za**han**be**ní, *
kdo, Pane zástupů, **dou***fají* **v te**be,
ať kvůli mně se **ne**dočká **han**by, *
kdo hledá Boha ***Iz***ra**e**le!
Vždyť já jsem pro tebe **po**tupu **snáš**el, *
pohana ulpěla ***na*** mé **tvá**ři.
Odcizil jsem se svým **vlast**ním **bra**třím, *
synům mé matky ***jsem*** jako **ci**zí.
Stráven jsem tím, jak **pro** tvůj dům **hor**lím, *
hanoben těmi, kdo **ha***no*bí **te**be.
Sebe jsem týral **mno**hými **pos**ty, *
ale i to mi jen **k po***tu*pě **by**lo.
V pytli jsem chodil **za** po**ká**ní, *
za to jsem jim byl ***le***da **pro** smích.
Tlachají o mně, kdo **u** brány **se**dí, *
opilci zpívají **po***směš*ky **o** mně. Δ

Ant. 1. Jsem už || vysílen křikem, *| jak čekám na svého Boha.
(T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Žluč mi kapali || do mého jídla, *| v žízni mě octem napájeli.

II*

Já však se modlím **k to**bě, **Pa**ne! *
Milostiv buď mi a **vy***slyš* mě, **Bo**že,
jak jenom ty se **smi**lovat **u**míš, *
jak jenom ty jsi **v po***mo*ci **vě**rný!
Vyprosť mě z bahna, ať **ne**u**to**nu, *
zachraň mě z bídy a **z hlu***bo*ké **tů**ně,
aby mě proud už nestrho*val,* †
aby mě hloubka **ne**pohl**ti**la, *
ať propast nade mnou **ne***za*vře **jí**cen!

Vyslyš mě, Pane, v své **sli**tovné **lás**ce, *
shlédni ke mně v svém **mi***los*r**den**ství!
Neukrývej se **před** služeb**ní**kem, *
vyslyš mě, pospěš, **ne***nech* mě **v bí**dě!
Pojď ke mně blíž a **vy**svo**boď** mě, *
zachraň mě navzdor mým ***ne***pří**te**lům!
Ty přece znáš mé **po**níže**ní**, *
před tebou stojí mí ***pro***tiv**ní**ci.
Zahanbení mi **zlo**milo **srd**ce, *
potupa má je **ne***zho*ji**tel**ná;
doufal jsem v soucit, **a**le **mar**ně, *
v ty, kdo mě utěší, ***ne***našel **jsem** je.
Žluč mi kapali **do** mého **jíd**la, *
v žízni mě octem ***na***pá**je**li.
[Ať jejich stůl se **sta**ne jim **pas**tí, *
obětní pokrm **ná***vna*dou **zká**zy!
Zakal jim oči, že **ne**budou **vi**dět, *
ať jsou navždycky **str***že*ni **v bed**rech!
Vylij na ně své **roz**hořče**ní**, *
udeř na ně svým **ho***rou*cím **hně**vem!
Ať jejich domovy **na**dobro **zpust**nou, *
ať jejich stany **zů***sta*nou **prázd**né!
Stíhají toho, jejž **ty** už jsi **sti**hl, *
dál bijí toho, jejž **ty** *už* jsi **ra**nil.
Jen je nech dál vinu **na** vinu **vr**šit, *
abys je neshledal **spra***ved*li**vý**mi!
Jen ať jsou škrtnuti **z kni**hy **ži**vých, *
ať mezi věrnými **za***psá*ni **nej**sou!] Δ

℣. 2. Žluč mi kapali || do mého jídla, *| v žízni mě octem napájeli.
℣. 3. Hledejte Pána, *|| a budete žít. (T. P. Aleluja.)

III

Já však jsem **u**božák **v bí**dě, *
chraň mě svou **po***mo*cí, **Bo**že!
Chci jménu **Bo**žímu **zpí**vat, *
vděčně je **chvá***lit* a **sla**vit.
To bude **mi**lejší **Pá**nu, *
nad žertvu **ro***ha*tých **bý**ků.
Těšte se, **po**korní, **z to**ho: *
Kdo hledá **Bo***ha*, ten **sí**lí!
Neboť Pán **u**bohé **sly**ší, *
nezhrdne **za***jat*ci **svý**mi.
Chval ho **ne**be i **ze**mě, *
moře a **vše**, *co* v něm **ži**je!
Neboť Bůh zachová Si*ón,* †
zbuduje **jud**ská **mě**sta; *
budou v nich ***žít*** a **síd**lit
potomci těch, kdo mu slouží; †
kdo jeho **jmé**no ctí **s lás**kou, *
najdou v nich **na***vždy* svůj **do**mov. Δ
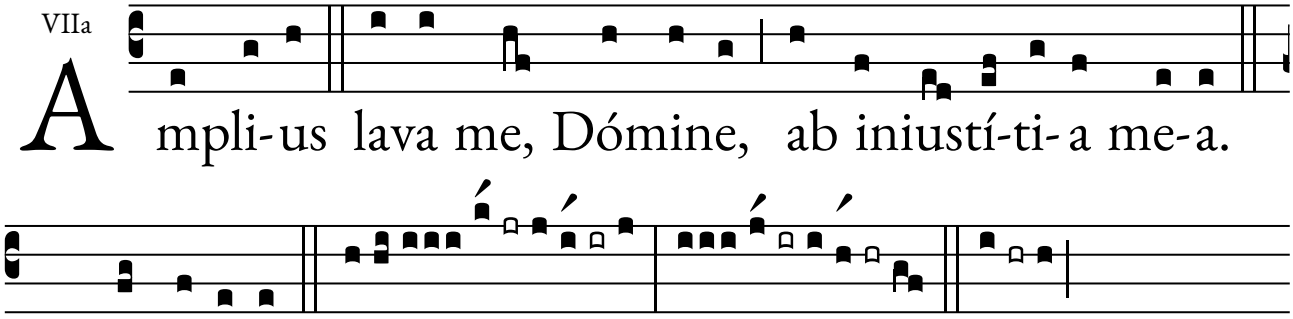
℣. 3. Hledejte Pána, *|| a budete žít. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Pán nás naučí svým cestám.
℟. A budeme chodit po jeho stezkách.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.
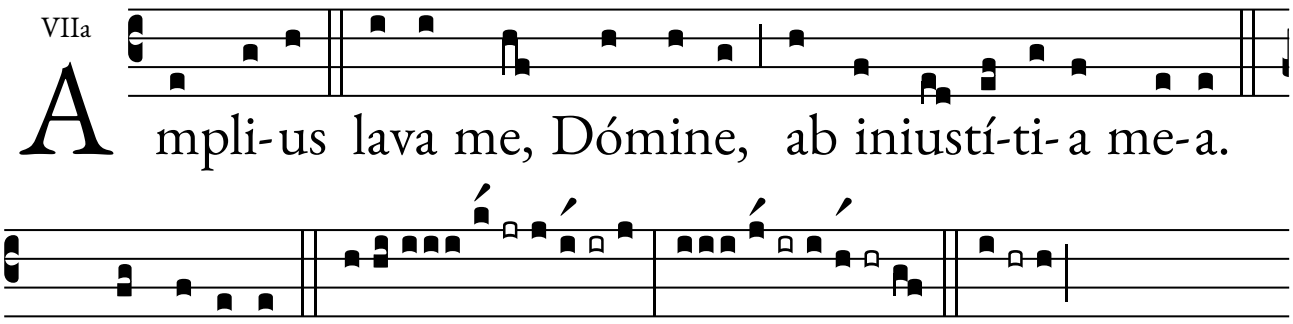
℣. 1. Proti tobě || jsem hřešil, Pane, *| smiluj se nade mnou.
T. P. Pane, || smyj ze mne všechnu mou vinu, * aleluja.

Žalm 50

Smiluj se **na**de mnou, **Bo**že, *
jenž jsi tak ***mi***lo**srd**ný,
tak plný **sli**to**vá**ní, *
a moji **ne***pra*vost **za**hlaď!
Smyj ze mne **všech**nu mou **vi**nu *
a z mého **hří***chu* mě **o**čisť!
Uznávám, **špat**ně jsem **či**nil, *
svůj hřích mám **na** *o*čích **stá**le.
To proti **to**bě jsem **hře**šil, *
spáchal, co **to***bě* se **pří**čí,
takže tvůj **soud** je **správ**ný, *
tvůj ortel ***spra***ved**li**vý.
Vždyť jsem už **na**rozen **s vi**nou, *
matka mě **po***čal*a **s hří**chem.
Ty máš rád **u**přímné **srd**ce, *
v skrytu mě **moud***ro*sti **u**číš.
Pokrop mě yzopem, **zas** budu **čis**tý, *
umyj mě, bělejší ***bu***du **než** sníh.
Veselí, radost mi **za**kusit **do**přej, *
ať jásají kosti, **kte***ré* jsi **zdr**til.
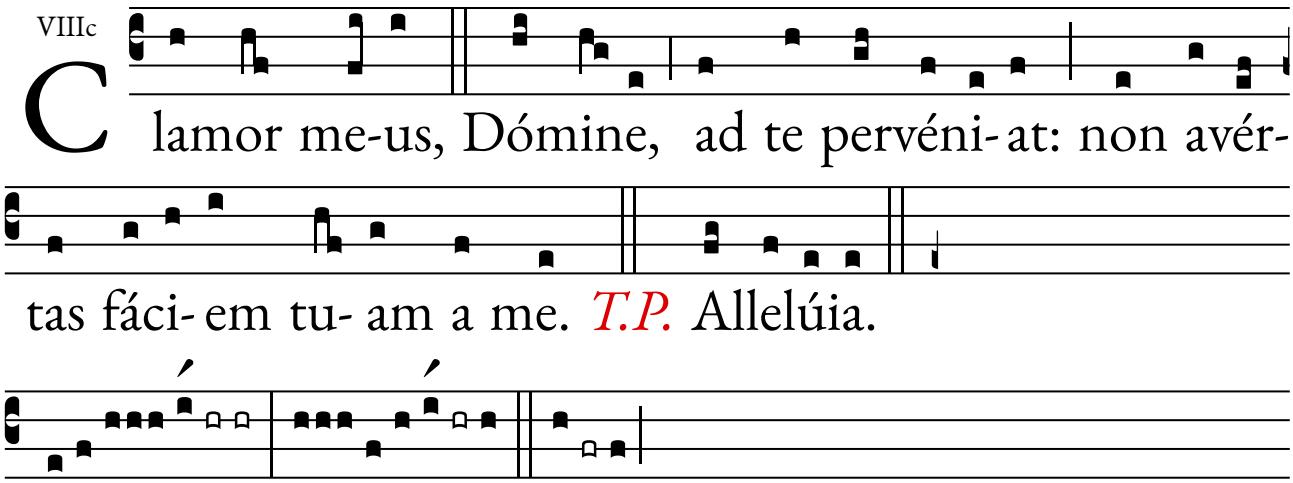
Odvrať se tváří **od** mých **hří**chů, *
všechny mé špatnosti **na***do*bro **za**hladˇ.
Stvoř ve mně čisté **srd**ce, **Pa**ne, *
nového, stálého ***du***cha **mi** dej.
Neodvrhuj mě **od** své **tvá**ře, *
ať ve mně trvá ***tvůj*** sva**tý** duch.
Dej, ať se opět **tě**ším z tvé **spá**sy, *
posil mě ***vel***ko**du**šností.
Hříšníky budu **u**čit tvým **ces**tám, *
bezbožní **k to***bě* se **vrá**tí zas.
Před krveprolitím **za**chraň mě, **Pa**ne, *
zajásám, jak jsi ***spra***ved**li**vý!
Odemkni, Pane, **o**pět má **ú**sta, *
mé rty ti **za***pějí* **chva**lozpěv.
V krvavých žertvách **zá**libu **ne**máš, *
obětí tou se ti ***ne***zav**dě**čím.
Má oběť je, Pane, **zkrou**še**ný duch**, *
zdrcené srdce ***ne***od**mít**neš.
Oblaž, Pane, svou **do**brotou **Si**ón, *
zbuduj zas hradby **Je***ruza***lé**ma!
Pak se ti zalíbí v obětech řád*ných,* †
v zápalných žertvách a **ce**lo**pa**lech, *
na oltář **bu***dou* ti **býč**ky klást. Δ

Ant. 1. Proti tobě || jsem hřešil, Pane, *| smiluj se nade mnou.
T. P. Pane, || smyj ze mne všechnu mou vinu, * aleluja.

T.P. Allelúia.

2. antifona
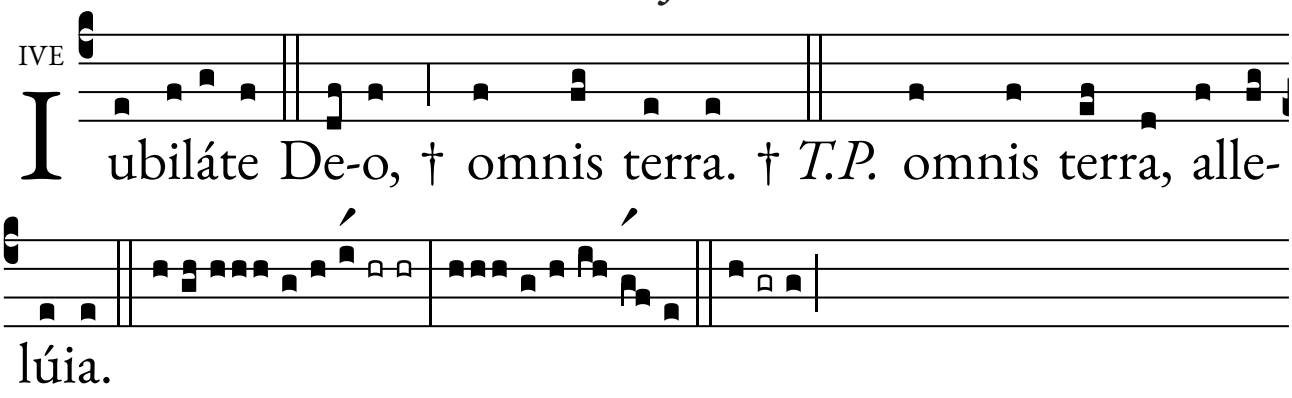

℣. 2. Pane, || poznáváme své nepravosti, *| zhřešili jsme proti tobě.
T. P. Kristus || donesl na svém těle *| naše hříchy na dřevo kříže, aleluja.

Kantikum *Jer 14, 17–21*

Kéž by mé oči ronily slzy **bez** přestání, *
ve dne **v noci**:
neboť velikou pohromou je stižena panna, dcera **mého lidu**, *
ranou ***pře***bo**lest**nou.
Vyjdu-li na pole, hle, **po**bití **me**čem, *
vejdu-li do města, hle, **zmo***ře*ní **hla**dem.
Prorok i kněz **od**chá**ze**jí *
do ne***zná***mé **ze**mě.
Což jsi nadobro **za**vrhl **Ju**du *
a Sión se **zhnu***sil* své **du**ši?
Proč jen jsi **nás** tak **bil**, *
že už není ***vy***lé**če**ní!
Čekáme záchranu, a **zá**chrana **ni**kde, *
zhojení **ran**, *a* hle, **zděš**ení!
Pane, poznáváme svoje nepravo*sti* †
i bezbožnost **na**šich **ot**ců, *
že jsme zhřešili ***pro***ti **to**bě.
Pro své jméno nás nevydávej v po*tupu,* †
nenech zhanobit **trůn** své **slá**vy, *
rozpomeň se, a neruš svou ***smlou***vu **s ná**mi. Δ ℣.

3. antifona

Ant. 3. Pán je || naším Bohem, *| my jsme lid jeho, stádce jeho pastvy.
T. P. S plesáním pojďte * || před tvář Páně, aleluja.
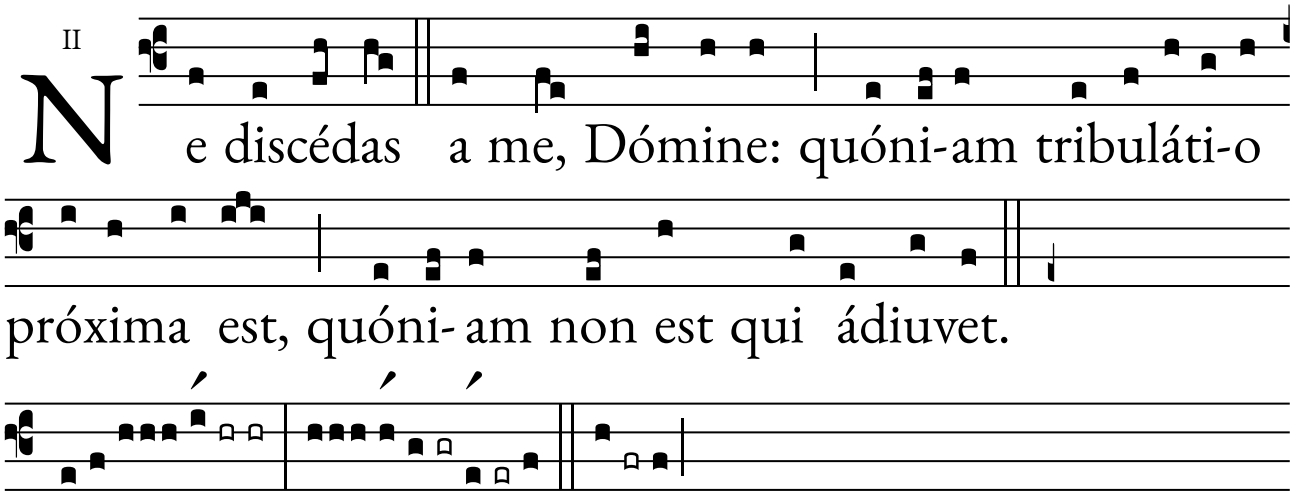
Žalm 99

Jásejte Pánu, všechny ze*mě!* †
A služte Pánu **s ra**do**vá**ním, *
s plesáním pojďte ***před*** tvář **je**ho!
Vězte, jen Pán je naším Bo*hem!* †
Stvořil nás, proto **my** jsme **je**ho, *
lid jeho, stádo ***je***ho **pas**tvy.
Vcházejte v jeho brány s dí*kem,* †
do jeho síní **s chva**lo**zpě**vem! *
Chvalte a ctěte ***je***ho **jmé**no!
Protože Pán je dobroti*vý,* †
po všechny věky **mi**lo**srd**ný, *
věrný je ke všem ***po***kole**ní**m. Δ

Ant. 3. Pán je || naším Bohem, *| my jsme lid jeho, stádce jeho pastvy.
T. P. S plesáním pojďte * || před tvář Páně, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Viděli jsme ho || opovrženého, *| muže bolesti, znalého utrpení.

Žalm 21

I

Bože, můj Bože, **pročs** mě **o**pustil? *
Tak vzdálen jsi mým nářkům ***a*** mým **pros**bám!
Můj Bože, volám za dne – **ne**od**po**víš, *
za noci – nedocházím ***u*****tišе**ní.
Ty však jsi svatý, ve sva**ty**ni **síd**líš, *
ve chvalozpěvech Izra***e***le **tr**váš.
Otcové naši doufa**li** jen **v te**be, *
doufali v tebe, tys je ***vy***svo**bo**dil;
volali k tobě, byli **za**chrá**ně**ni, *
doufali v tebe, neu***pa***dli **v han**bu.
Já však už jsem jen červ, ne **a**ni **čl**o**v**ěk, *
pro posměch lidem, davu ***k po***hr**dá**ní.
Všichni, kdo na mě hledí, **se** mi **smě**jí, *
rty sešklebují, potřá***sa***jí **hla**vou:
„Svěřil se Pánu, ať ho **vy**svo**bo**dí, *
ať ho teď zachrání, když ***ho*** má **v lás**ce.“
Vždyť jenom tys mě vyve**dl** už **z lů**na, *
tys mi dal úkryt na mat***či***ných **pr**sou,

na tebe odkázán jsem **od** zro**ze**ní, *
jen tys můj Bůh už od mat***či***na **klí**na.
Nevzdaluj se mi, když se **blíží** **mu**ka, *
a nikde nikdo, ***a***by **po**mohl! ∆

Během roku:
℣. 1. Viděli jsme ho || opovrženého, *| muže bolesti, znalého utrpení.
℣. 2. Losováním || si rozdělili * Ježíšovo roucho.

II

Obklopuje mě **množ**ství **bý**ků, *
bašanští tuři ***se***vře**li** mě,
své chřtány na mě **ot**ví**ra**jí *
jako lvi krve***lač***ně **řvou**cí.
Celý se roztékám jak **vo**da, *
kosti se ve mně ***roz***po**ju**jí
a moje srdce **ja**ko **z vos**ku *
rozpouští se mi ***u***vnitř **tě**la.
Hrdlo už jako střep mám vy*schlé* †
a jazyk na pat**ro** se **le**pí, *
do prachu smrti ***jsi*** mě **vr**hl.
Smečka zlých psů mě **ob**kli**ču**je, *
zločinná tlupa ***sto***jí **ko**lem.
Ruce mi proťali i no*hy,* †
všechny své kosti **mo**hu **spo**číst, *
a oni na mne ***kru***tě **ci**ví.
Rozdělují si **mo**je **ša**ty, *
metají kostky ***o*** můj **o**děv.
Ty, Pane, však mi **ne**buď **vzdá**len! *
Ty mi přijď na po***moc***, má **sí**lo!
Zpod meče vytrh**ni** mou **du**ši *
a z drápů lítých ***psů*** můj **ži**vot.
Ze lvího chřtánu vysvoboď *mě* †
a zachraň před tu**ří**mi **ro**hy! *
Vyslyš mě, vyslyš ***u***bo**hé**ho!

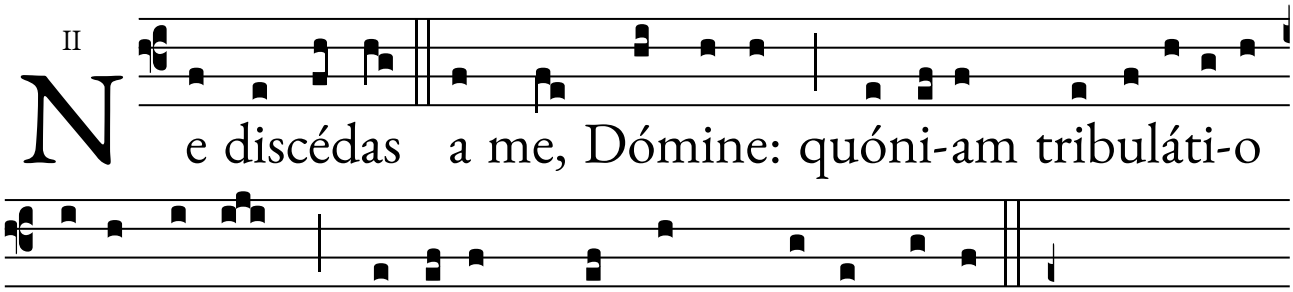
Vyprávět budu o to**bě** svým **brat**řím, *
ve shromáždění vele***bit*** tě **bu**du. ∆

Během roku:
℣. 2. Losováním || si rozdělili * Ježíšovo roucho.
℣. 3. S uctíváním || padnou před ním na tvář * všechny lidské rody.

III

Kdo bojíte se Pána, velebte *jej,* †
slavte jej všichni z Jákob**o**va **ro**du, *
chvějte se před ním, děti ***Iz***ra**e**le!
Protože nepohrdl **po**níž**e**ným, *
nezošklivil si bídu ***ne***bož**á**ka,
tvář před ním neskryl, ale **vy**sly**šel** ho, *
když k němu v bídě ***ú***pěl **o** pomoc.
Tys cíl mé chvály v shromáž**dě**né **ob**ci, *
své sliby splním před cti***te***li **Pá**ně:
Chudobní najedí se do syto*sti* †
a chválit budou Pána, **kdo** jdou **za** ním, *
ať jejich srdce věčné ***vě***ky **ži**je!
Rozpomenou se všechny kraje ze*mě,* †
vrátí se k Pánu všechny **lid**ské **ro**dy *
a s uctíváním padnou ***před*** ním **na** tvář.
Neboť jen Pánu patří **kra**lo**vá**ní, *
jeho je všechna vláda ***nad*** ná**ro**dy.
Jemu ať klanějí se **moc**ní **ze**mě *
vzdávají úctu ti, co ***v hlí***ně **le**ží!
I moje duše pouze **je**mu **ži**je, *
všechno mé potomstvo mu ***bu***de **slou**žit.
Všem příštím o Pánu se bude zpí*vat,* †
budoucím hlásat jeho **spra**ve**dl**nost: *
neboť tak veliké je ***dí***lo **Pá**ně. ∆
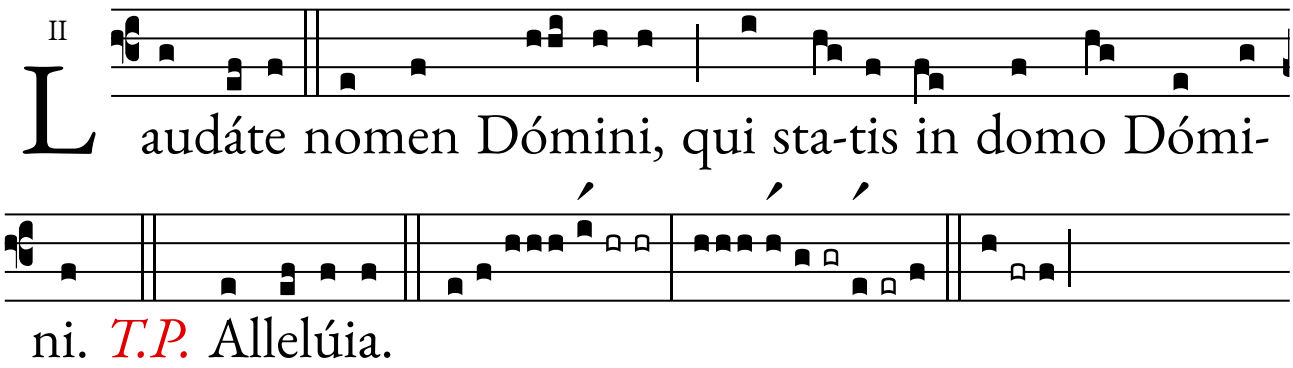
Během roku:
℣. 3. S uctíváním || padnou před ním na tvář * všechny lidské rody.

Verš sexta: Výroky Páně jsou přímočaré, jsou srdci potěšením.
℟. Přikázání Páně jasná, v nich oči prohlédají.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Pán je velký *|| a náš Bůh je nade všechny bohy.
T. P. Já jsem || Pán, tvůj Spasitel *| a tvůj Vykupitel, aleluja.
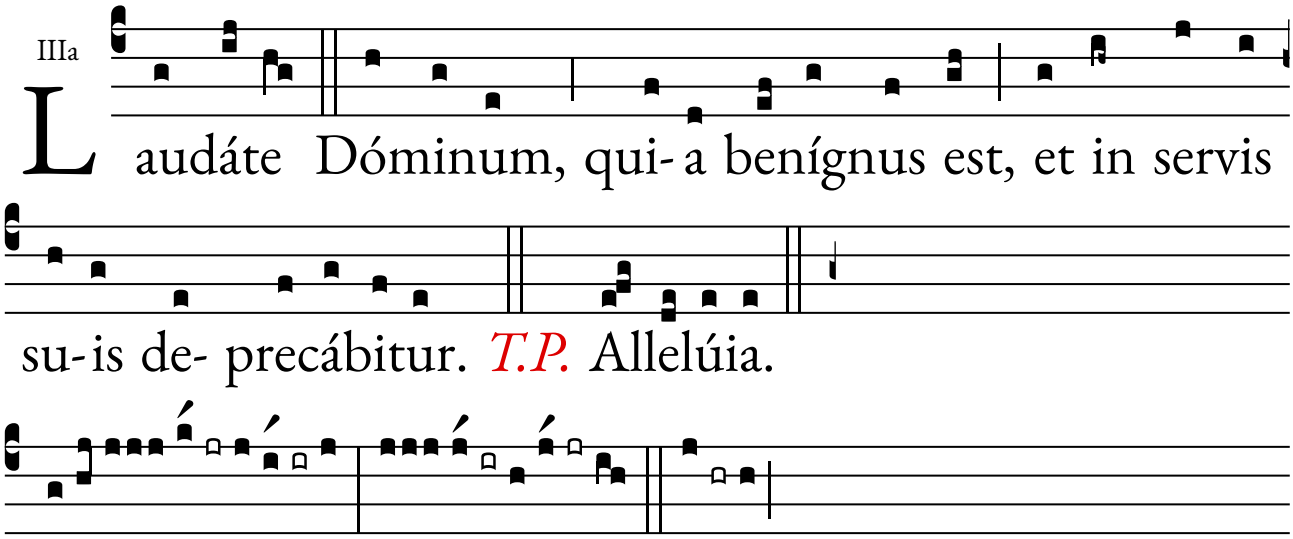
Žalm 134
I

Jméno **Pá**ně **ve**lebte, *
chvalte, služeb***ní**ci **Pá**ně,
bdící **v do**mě **Pá**nově *
na nádvořích ***své***ho **Bo**ha.
Chvalte Pána, **pře**dob**rý** je **Pán**, *
opěvujte jeho ***dra***hé **jmé**no!
Neboť Pán si **zvo**lil **Já**koba, *
Izraele za vlast***ni***ctví **svo**je.

Já přece dobře vím, že **Pán** je **vel**ký *
a že náš Bůh je nade ***všech***ny **bo**hy.
Cokoli Pánu zlíbí **se**, to **či**ní *
na nebi, na zemi i ***v hloub***kách **mo**ří.
On mračna přivádí až z konců ze*mě,* †
on svými blesky přivo**lá**vá **deš**tě, *
on ze svých komor bouři ***s vět***rem **pouš**tí.
Prvorozence egypt**ské** on **po**bil, *
od lidí tamějších až ***po*** do**by**tek.
Znamení seslal, Egyp**te**, a **di**vy *
na faraona se vším ***je***ho **dvo**rem.
On potřel mnohé náro**dy** svou **mo**cí, *
zahubil mnohé silné ***pa***nov**ní**ky:
Sehona, jenž byl králem Amori*tů,*†
jakož i Oga, krále **ba**šan**ské**ho *
a všechny krále v kana***nej***ské **ze**mi.
Dal jejich kraje potom **za** dě**dic**tví, *
dědictví Izraeli, ***své***mu **li**du. Δ

Ant. 1. Pán je velký *|| a náš Bůh je nade všechny bohy.
T. P. Já jsem || Pán, tvůj Spasitel *| a tvůj Vykupitel, aleluja.

2. antifona

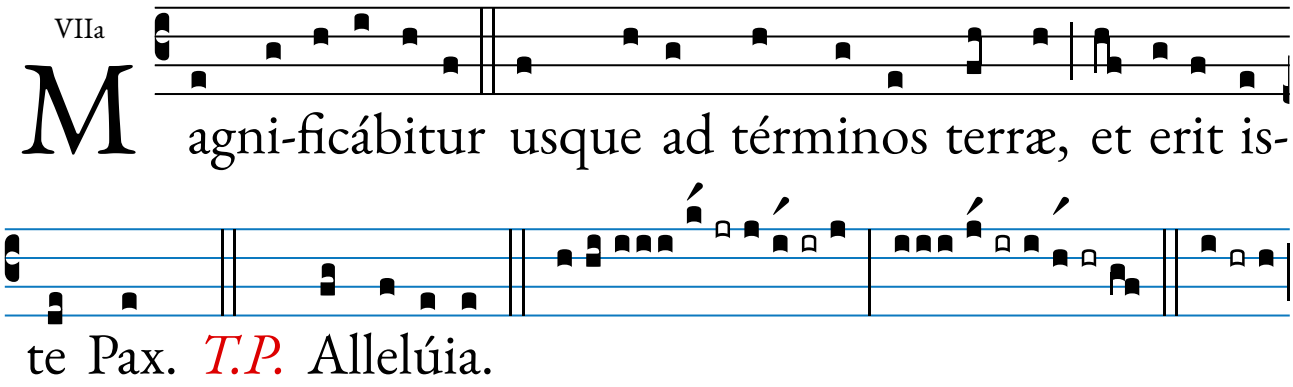

℣. 2. Dome Izraelův, || Pána chval, *| opěvujte jeho drahé jméno.
T. P. Požehnané království || našeho otce Davida, * které přichází, aleluja.

II

Pane, tvé jméno trvá **do** věč**nos**ti, *
Pane, ty trváš v paměť***ti*** všech **ro**dů.
Neboť Pán chrání právo **své**ho **li**du, *
má smilování pro své ***slu***žeb**ní**ky.
Pohanské modly jsou **stříb**ro a **zla**to, *
lidskýma rukama ***u***tvá**ře**né.
Ústa mají, a **ne**mohou **mlu**vit, *
oči mají, a **ne***mo*hou **vi**dět,
uši mají, a **ne**mohou **sly**šet *
a v jejich ústech ***ne***ní **de**chu.
Jim ať jsou podobni **ti**, kdo je **tvo**ří, *
všichni, kdo v modly ***dů***vě**ře**jí!
Dome Izra**el**ův, **Pá**na chval, *
dome Áro***nův***, ty **Pá**na chval,
dome Lévi**ho**, ty **Pá**na chval, *
kdo má Pána ***v ú***ctě, **Pá**na chval!
Veleben buď **ze** Sió**nu** **Pán**, *
který sídlí **v** **Je***ru*za**lé**mě! Δ ℣.

3. antifona

℣. 3. Všechny národy || přijdou, Pane, *| a budou se před tebou klanět.
T. P. Zpívejme Pánu, *|| je vznešený a slavný, aleluja.

Kantikum *Zj 15, 3–4*

Veliké a podivuhodné **jsou** tvé **skut**ky, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný!
Spravedlivé a věrné **jsou** tvé **ces**ty, *
***Krá**li **věk**ů.
Kdo by ti, Pane, **ne**vzdával **úc**tu, *
kdo by nesla***vil*** tvé **jmé**no?
Neboť ty jediný jsi sva*tý*, †
a všechny národy přijdou a budou se **před** tebou **kla**nět, *
protože se zjevily tvé spraved***li**vé **sou**dy. Δ

℣. 3. Všechny národy || přijdou, Pane, *| a budou se před tebou klanět.
T. P. Zpívejme Pánu, *|| je vznešený a slavný, aleluja.

SOBOTA TŘETÍHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Ať chválí Pána || za slitování, *| za divy, které k dobru lidí konal. (T. P. Aleluja.)

Žalm 106
I

Slavte Pána za to, **jak** je **do**brý, *
jak až na věky je ***mi***lo**srd**ný!
Tak ať mluví vykou**pe**ní **Pá**nem, *
vykoupení z nepřá***tel***ské **mo**ci!
Shromáždil je ze všech **kon**čin **ze**mě, *
kde je východ, západ, ***jih*** či **se**ver.
Bloudili neho**stin**nou **pu**stinou, *
nenacházeli místo ***k u***sídl**e**ní.
Hladem a žízní **při**tom **strá**dali, *
život v nich ponenáhlu ***vy***ha**sí**nal.
Volali tedy **k Pá**nu **v úz**kostech *
a on je z jejich bídy ***vy***svo**bo**dil.
Na správnou cestu **on** je **u**vedl, *
aby tak došli místa ***k o***sídl**e**ní.
Ať chválí Pána **za** sli**to**vání, *
za divy, které k dobru ***li***dí **ko**nal!
Napájel hrdlo **je**jich **žíz**nivé, *
lačnící hrdlo plnil ***do***bro**ta**mi.
Vězeli ve smr**tel**ných **tem**notách, *
vrženi do bídy a ***do*** o**ko**vů,
že Božím příka**zům** se **vzpí**rali *
a opovrhli radou ***Nej***vyšší**ho**.
I bylo jejich **srd**ce **zkru**šeno, *
že padali, a nikdo ***ne***po**mo**hl.

Volali tedy **k Pá**nu **v úz**kostech *
a on je z jejich bídy ***vy***svo**bo**dil.
Z těch temnot smrtel**ných** je **vy**vedl, *
přelomil jejich oko***vy*** a **str**hl.
Ať chválí Pána **za** sli**to**vání, *
za divy, které k dobru ***li***dí **ko**nal;
za to, že brány **z bron**zu **roz**razil, *
závory železné že ***zlo***mil **ve**dví. Δ

Ant. 1. Ať chválí Pána || za slitování, *| za divy, které k dobru lidí konal. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Viděli díla Páně *|| a žasli nad jeho divy. (T. P. Aleluja.)

II

Ochuravěli **pro** svou **ne**pravost, *
zkrušeni byli za své ***těž***ké **vi**ny.
Už se jim každý **po**krm **oš**klivil, *
takže už měli blízko ***k bra***nám **smr**ti.
Volali tedy **k Pá**nu **v úz**kostech *
a on je z jejich bídy ***vy***svo**bo**dil.
Seslal své slovo, **jím** je **u**zdravil *
a zachránil je opět ***před*** zá**hu**bou.
Ať chválí Pána **za** sli**to**vání, *
za divy, které k dobru ***li***dí **ko**nal!
Ať přinášejí **o**běť **dě**kovnou, *
s jásotem rozhlašují ***je***ho **skut**ky!
V lodích se vydá**va**li **na** moře, *
po mnoha vodách pluli ***za*** ob**cho**dem;
přitom pak díla **Pá**ně **ví**dali, *
žasli nad jeho divy ***v mo*řské **hlou**bi.
Přikázal, zdvihl **ví**tr **bou**řlivý, *
ten mořské vlny do vy***so***ka **vzdou**val.
Vzlétali k nebi, **do** vln **pa**dali, *
že hrůzou v nich až duše ***zko***mí**ra**la.

Zmítali, káce**li** se **o**pile, *
se vší svou dovedností **by**li **v kon**cích.
Volali tedy ***k Pá***nu **v úz**kostech *
a on je z jejich bídy ***vy***svo**bo**dil.
Bouřlivý vichr **zti**šil **ve** vánek *
a zklidnilo se mořské ***vl***no**bi**tí.
Radovali se **z to**ho **zti**šení; *
a přivedl je k touže***né***mu **mís**tu.
Ať chválí Pána **za** sli**to**vání, *
za divy, které k dobru ***li***dí **ko**nal!
Ať ve shromáždě**ní** ho **ve**lebí, *
ve sboru starších ať jej ***o***sla**vu**jí! Δ

Ant. 2. Viděli díla Páně *|| a žasli nad jeho divy. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. S radostí to vidí || bohabojní, *| v srdci budou chovat skutky lásky Páně. (T. P. Aleluja.)

III

On proměňoval **ře**ky **v pou**ště, *
prameny ***ve*** vy**prah**lou zem,
úrodné kraje **v sol**né **plá**ně *
za to, že ***zlý*** byl **tam**ní lid.
Poušť zase změnil **na** je**ze**ro, *
vyprahlou ***hlí***nu **na** pramen:
tam usídlil pak **hla**do**ví**cí, *
města si ***moh***li **zbu**dovat.
Zřídili pole, **vi**no**hra**dy *
a měli ***hoj***nou **ú**rodu.
Žehnal jim, rozrost**li** se **hoj**ně, *
i chovných ***zví***řat **mě**li dost.
Ten však, jenž ponižuje **moc**né *
a dá jim ***blou***dit **na** poušti,
že zas jich uby**lo** a **chřad**li *
pod tíhou ***strá***dá**ní** a ran,

chudáka ale **zve**dl **z bí**dy, *
jak stádo ***zmno***žil **je**ho rod.
S radostí to vidí **bo**ha**boj**ní, *
všechna zloba musí ***sklap***nout **ú**sta.
Kdo jsi moudrý, měj to **na** pa**mě**ti! *
V srdci chovej skutky ***lás***ky **Pá**ně! Δ
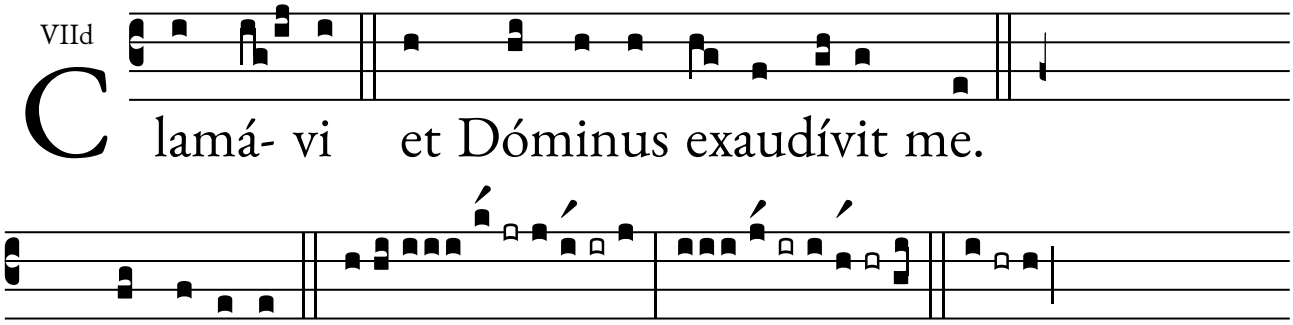
℣. 3. S radostí to vidí || bohabojní, *| v srdci budou chovat skutky lásky Páně. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Pane, až k oblakům tvá věrnost dosahuje.
℟. Tvé rozsudky jak mořské hlubiny.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Ty jsi mi || nablízku, Pane, *| věrně platí tvá ustanovení.
T. P. Slova, || která jsem vám mluvil, *| jsou duch a jsou život, aleluja.
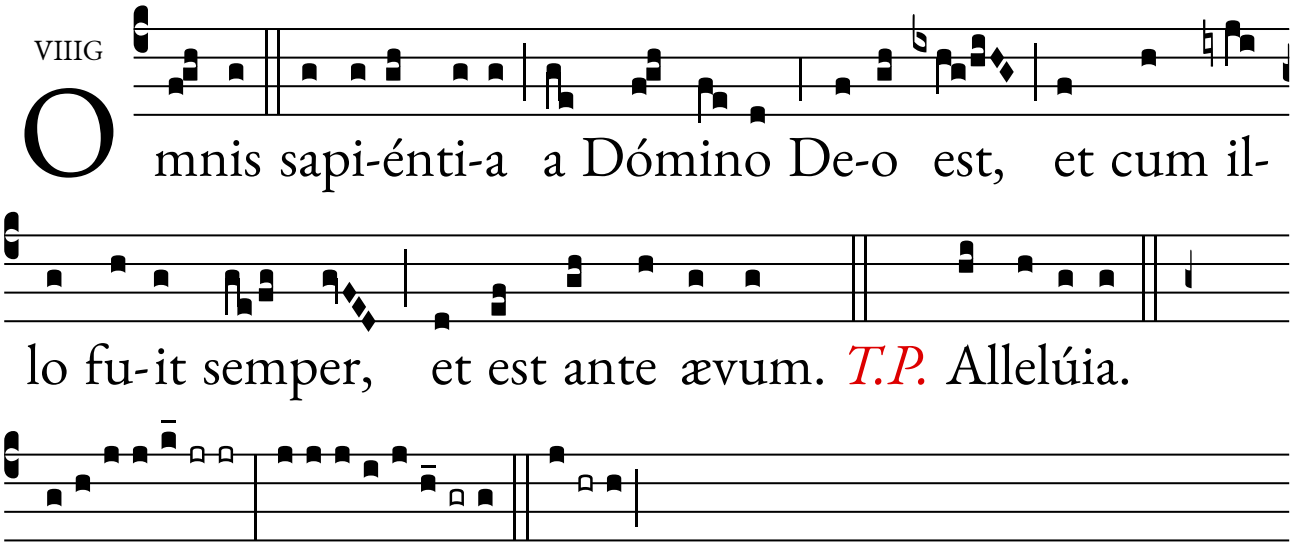
Žalm 118

ק

Ze srdce volám, **vy**slyš mě, **Pa**ne, *
poslušen budu tvých ***při***ká**zá**ní!
Volám k tobě, **chraň** mě a **za**chraň, *
budu tvé příkazy **po***cti*vě **pl**nit.
S úsvitem přicházím, **o** pomoc **pro**sím, *
s důvěrou spoléhám ***na*** tvé **slo**vo.
Oči mé bdí už **před** noční **hlíd**kou, *
hloubat chci o tvém ***roz***hod**nu**tí.
Slyš můj hlas ve svém **mi**losr**den**ství, *
uděl mi život **po***dle* své **vů**le!
Blíží se ti, kdo mi **ú**klady **stro**jí, *
vzdáleni přitom **zá***ko*nu **tvé**mu.
Zato však ty jsi mi **na**blízku, **Pa**ne, *
věrně platí tvá **u***sta*no**ve**ní.
Z výroků tvých už **dáv**no jsem **po**znal, *
že jsi je stanovil **na** *všech*ny **vě**ky. Δ

℣. 1. Ty jsi mi || nablízku, Pane, *| věrně platí tvá ustanovení.
T. P. Slova, || která jsem vám mluvil, *| jsou duch a jsou život, aleluja.

2. antifona
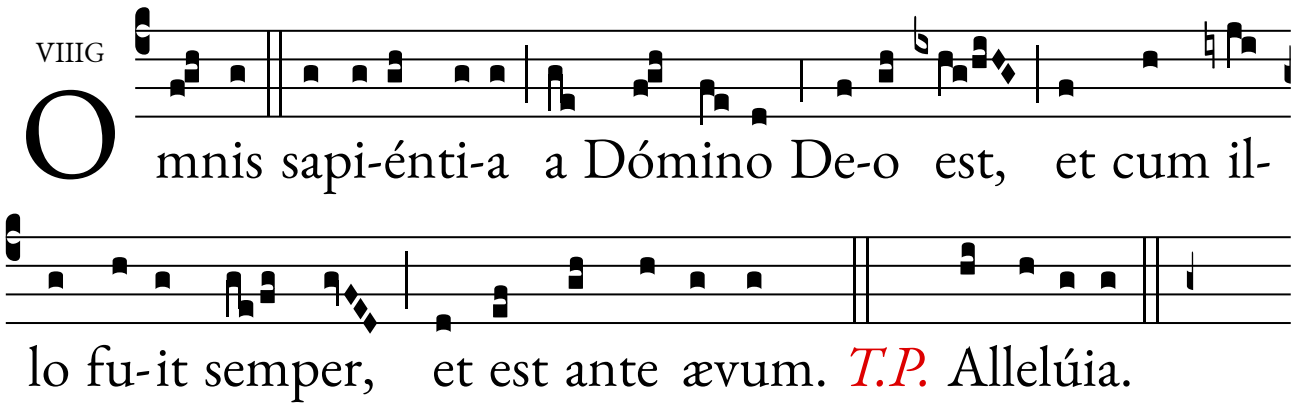

℣. 2. Tvá moudrost, || Pane, ať je se mnou *| a se mnou ať pracuje.
T. P. Pane, || zbudoval sis chrám a oltář *| na své svaté hoře, aleluja.

Kantikum *Mdr 9, 1–6.9–11*
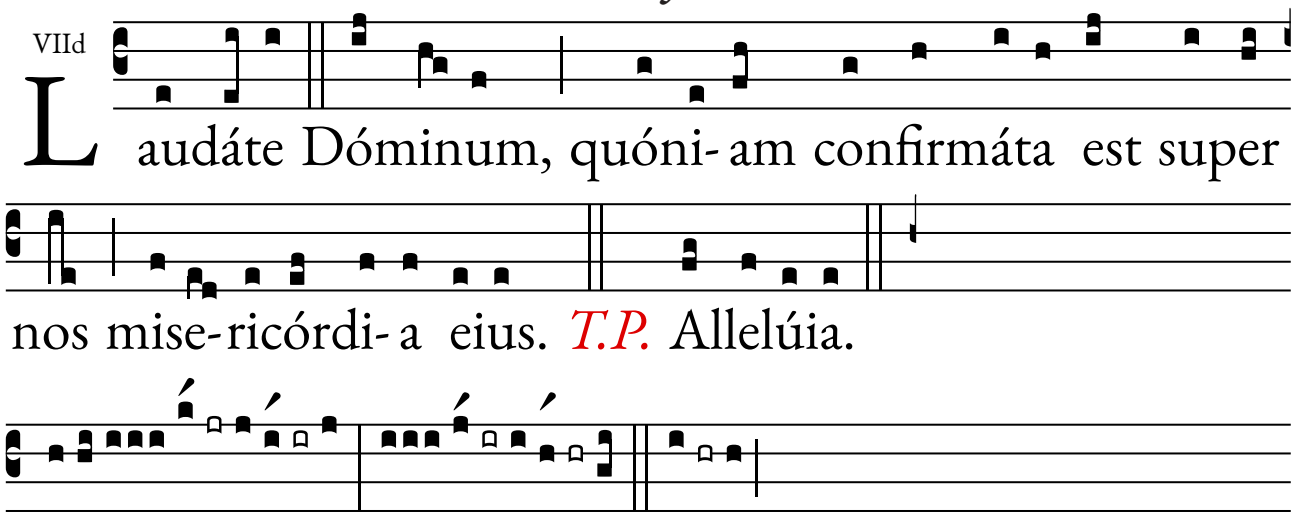
Bože mých otců a Pane **mi**losr**den**ství, *
ty jsi udělal **ves***mír* svým **slo**vem,
vyzbrojil jsi člověk**a** svou **mou**drostí, *
aby panoval tvorům, **kte***ré* jsi **stvo**řil,
a spravoval svět rozvážně a **spra**ved**li**vě, *
a vykonával vládu ***čis***tým **srd**cem:
dej mi moudrost, která prodlévá **u** tvého **trů**nu, *
a nevylučuj mě **z** **poč***tu* svých **dě**tí!
Neboť jsem tvůj služebník a syn tvé služebni*ce,* †
člověk slabý a **krát**kého **vě**ku *
a jen málo chápu z toho, co je **zá***kon* a **prá**vo;
neboť i kdyby někdo z lidí platil za do**ko**na**lé**ho, *
chybí-li mu tvá moudrost, bude pova**žo**ván **za** nic.
S tebou je tvá moudrost a zná **tvo**je **dí**la, *
a byla při tom, ***když*** jsi **tvo**řil svět;
ona ví, co se **lí**bí tvým **o**čím, *
co je správné podle tvých ***při***ká**zá**ní.
Sešli ji **z** **po**svátných **ne**bes, *
pošli ji od trůnu své ***ve***leb**no**sti,

aby se mnou byla a se mnou **pra**cova**l**a, *
a abych poznal, co se ***to***bě **lí**bí.
Neboť ona ví všecko a rozumí vše*mu,* †
rozvážně mě povede **ve** všech mých **či**nech *
a bude mě **chrá***nit* svým **les**kem. Δ

℣. 2. Tvá moudrost, || Pane, ať je se mnou *| a se mnou ať pracuje.
T. P. Pane, || zbudoval sis chrám a oltář *| na své svaté hoře, aleluja.

3. antifona
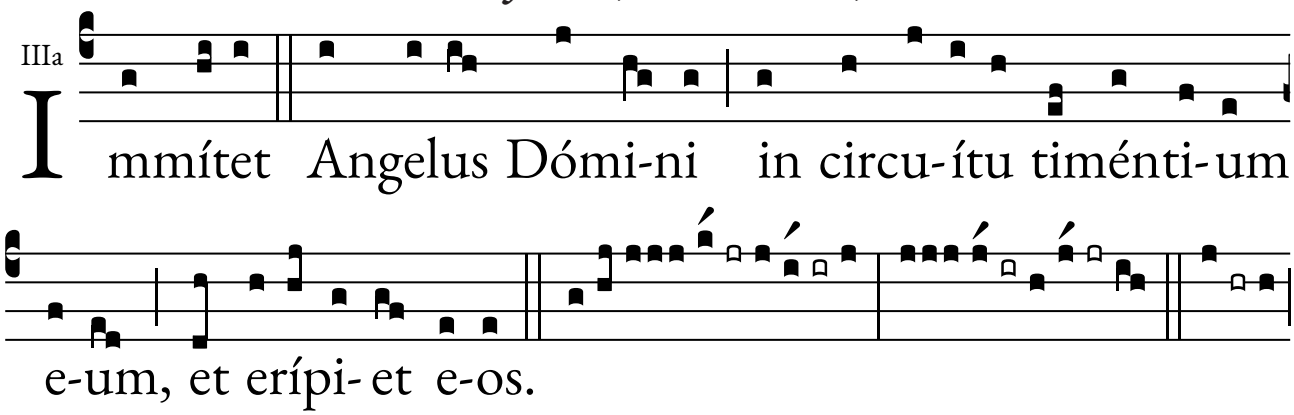

℣. 3. Věrnost *|| Páně na věky.
T. P. Já jsem || cesta, pravda a život, * aleluja.

Žalm 116

Velebte Pána, **vši**chni **li**dé, *
slavte ho, ***všech***ny **ná**rody!
Nad námi mocná **je**ho **mi**lost *
a věrnost ***Pá***ně **na** věky. Δ ℣.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Pane, zaruč se *|| za svého služebníka.

Žalm 118

ע

Konám jen právo a **spra**ve**dl**nost, *
nenech mě na pospas **u***tla*či**te**lům!
Zaruč se za svého **slu**žeb**ní**ka, *
aby mě pyšní ***ne***u**tis**kli!
Po tvé pomoci **dych**tí mé **o**či, *
po tvém příslibu ***spra***ved**li**vém.
Milostiv buď svému **slu**žeb**ní**ku, *
pouč mě ve svých **u***sta*no**ve**ních.
Jsem tvůj služebník, **pro**to mě **o**svěť, *
abych tvé výroky **po***cho*pil **sprá**vně.
Nastala chvíle **k zá**sahu **Pá**ně: *
neboť tvůj zákon ***po***ru**ši**li!
Nade vše v lásce mám **pří**kazy **tvo**je, *
nad zlatou rudu i **nad** *zla*to **ry**zí.
Vedu si podle tvých **na*ří*ze**ní, *
nepravé cesty ***ne***ná**vi**dím. Δ

Během roku:

℣. 1. Pane, zaruč se *|| za svého služebníka.
℣. 2. Vzhlédněte k Pánu, *|| ať se rozjasníte.

Žalm 33

I

Já budu stále dobro**ře**čit **Pá**nu, *
vždycky v mých ústech bude ***je***ho **chvá**la.
Jen Pánem ať se hono**sí** má **du**še, *
ať slyší pokorní a ***ra***du**jí** se.
Velebit pojďte Pána **spo**lu **se** mnou, *
společně vzdejme chválu ***je***ho **jmé**nu!
Hledal jsem Pána s prosbou – **vy**sly**šel** mě, *
ze všech mých úzkostí mě ***vy***svo**bo**dil.
Vzhlédněte k němu, ať se **roz**jas**ní**te, *
a nikdy tvář vám neza***chmu***ří **han**ba.
Zavolal ubožák a **Pán** ho **sly**šel, *
a pomohl mu ze všech ***je***ho **stras**tí.
Buduje pevnou hradbu **an**děl **Pá**ně *
kol jeho věrných, od zlé***ho*** je **chrá**ní.
Zkuste a poznáte, jak **Pán** je **do**brý, *
a šťasten, kdo se uchy***lu***je **k ně**mu.
Bojte se Pána, kdo ho **vě**rně **ctí**te: *
kdo bázeň z Boha má, nic ***ne***po**strá**dá.
Boháči zchudli a teď **hla**do**vě**jí: *
kdo hledá Pána, v ničem ***ne***má **nou**zi. Δ

Během roku:

Ant. 2. Vzhlédněte k Pánu, *|| ať se rozjasníte.
Ant. 3. Zkroušeným srdcím *|| vždycky Pán je blízko.

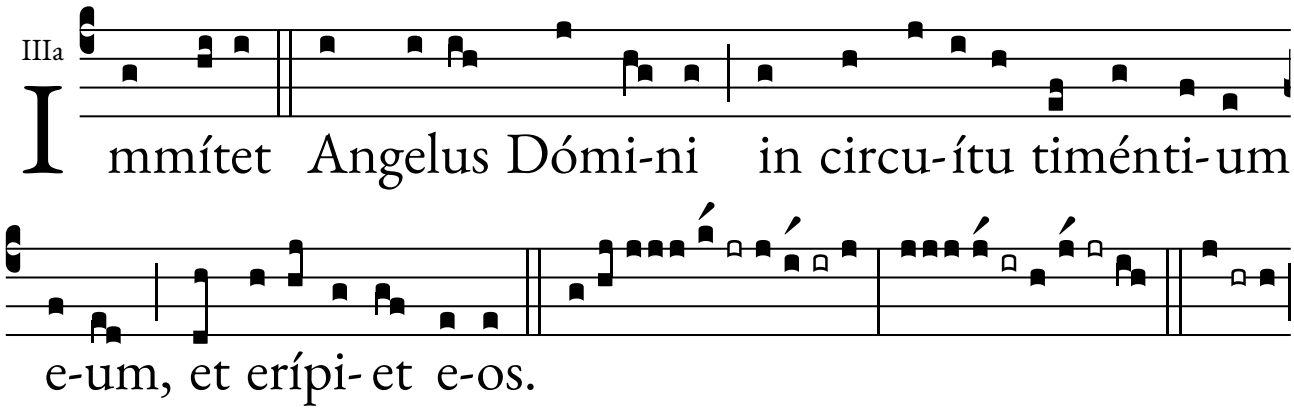
II

Pojďte, mé děti, ke mně **blíž** a **sly**šte, *
budu vás učit, co je ***bá***zeň **Bo**ží.
Kdo z vás má život v oprav**do**vé **lás**ce, *
kdo touží po dnech napl***ně***ných **štěs**tím?
Ať udržuje jazyk **od** špat**no**sti *
a svoje ústa od fa***leš***ných **ře**čí,

ať zlého zanechá a **ko**ná **do**bro, *
snaží se o pokoj a ***za***cho**vá** jej!
Vždyť oči Páně hledí **k spra**ved**li**vým *
a jeho uši slyší ***je***jich **pros**by.
Na zlé však pohlíží tvář **Pá**ně **s hně**vem, *
památky po nich v zemi ***ne***zů**sta**ne.
Když spravedliví vola**jí**, Pán **sly**ší *
a ze všech soužení je ***za***chra**ňu**je.
Zkroušeným srdcím vždycky **Pán** je **blíz**ko, *
zlomené na duchu vždy ***za***se **vzpří**mí.
Přemnoho strastí mívá **spra**ved**li**vý, *
jenomže Pán ho ze všech ***vy***svo**bo**dí.
Střeží a chrání všechny **je**ho **kos**ti, *
a ani jedinou mu ***ne***dá **zlo**mit.
Bezbožné zato zloba **u**štve **k smr**ti, *
trest čeká ty, kdo křivdí ***spra***ved**li**vým.
Duše svých věrných Pán vždy **vy**svo**bo**dí, *
nepozná trest, kdo v něho ***dů***vě**ře**uje. Δ

Během roku:

Ant. 3. Zkroušeným srdcím *|| vždycky Pán je blízko.

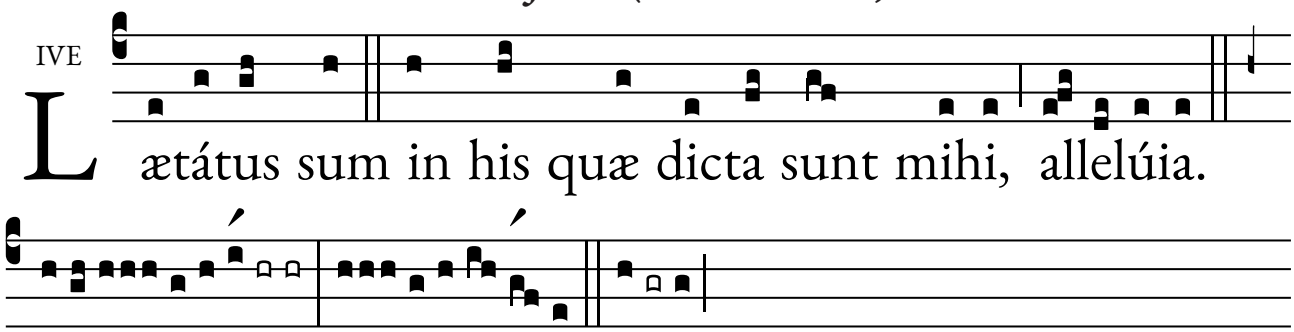
Verš sexta: Hle, jak je dobré a jak útěšné, bratři když pobývají pospolu!

R. Tam uštědřuje požehnání Pán.

NEDĚLE ČTVRTÉHO TÝDNE

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona (během roku)
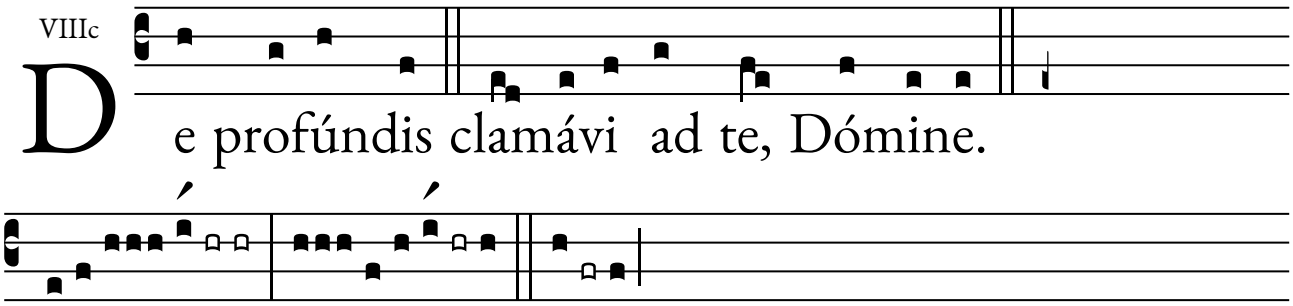

℣. 1. Pokoj || vyproste * pro Jeruzalém.

Žalm 121

Zaradoval jsem se, **když** mi **řek**li: *
„Vydáme se do Pá***no**va **do**mu.“
Už se naše nohy **za**sta**vi**ly, *
Jeruzaléme, v tvých ***slav***ných **bra**nách.
Jeruzaléme, jsi **vy**bu**do**ván *
v pevné město, v sebe ***u***zav**ře**né!
Putují sem kmeny, kmeny Pá*ně;* †
tak to káže Izra**e**li **zá**kon, *
aby jméno Páně ***o***sla**vo**val.
Zde jsou postaveny **soud**ní **stol**ce, *
pevné stolce Davi***do**va **do**mu.
Pokoj vyproste pro **Je**ru**za**lém: *
Ať jsou v bezpečí, kdo ***mi***lu**jí** tě!
Ať v tvých hradbách rozho**stí** se **po**koj *
a v tvých domech bezpe***čí*** ať **tr**vá!
Pro blaho svých bratří **a** svých **přá**tel *
stále budu říkat: ***Po**koj **v to**bě!
Pro dům Pána, jenž je **na**ším **Bo**hem, *
za tvůj zdar se stále ***bu**du **mod**lit. Δ ℣.

2 . antifona (během roku)

℣. 2. Od ranního úsvitu || až do noci *| doufá má duše v Pána.
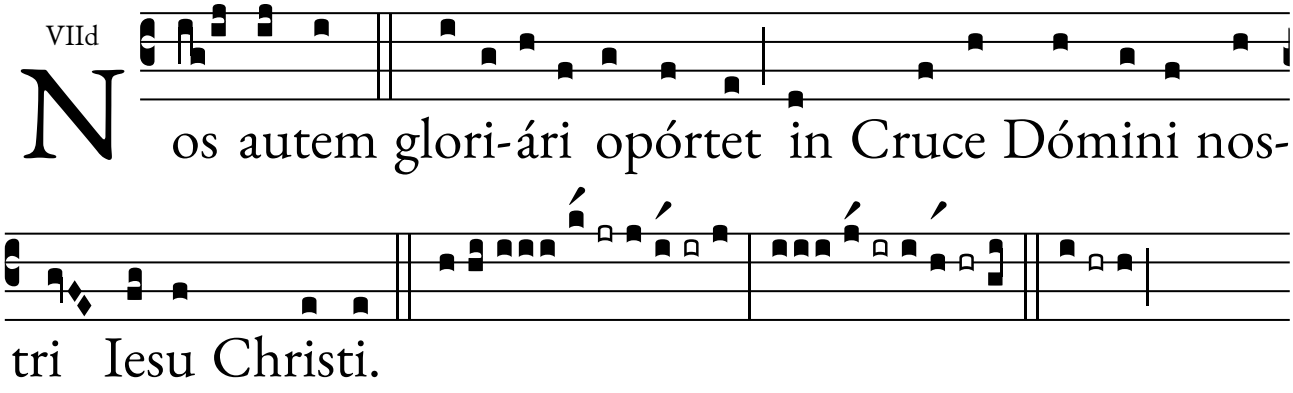
Žalm 129

Z hloubi volám **k to**bě, **Pa**ne, *
Pane, ***vy***slech**ni** můj hlas!
Ať tvé ucho **vlíd**ně **sly**ší *
na mé ***snaž***né **vo**lání!
Kdybys, Pane, **dbal** na **vi**ny, *
kdopak, ***Pa***ne, **ob**stojí?
Ty však dáváš **od**pu**ště**ní, *
aby***chom*** ti **slou**žili.
Doufám, Pane, **z du**še **dou**fám, *
na tvé ***slo***vo **vy**čkávám.
Na Pána má duše če*ká* †
víc než **strážní na** úsvit, *
noční ***strážní*** **na** úsvit.
Izrael ať čeká Pá*na!* †
U Pána je **sli**to**vá**ní, *
on nás ***štěd***ře **vy**koupí.
On vykoupí **Izra**ele *
z jeho ***pro***vi**ně**ní všech. Δ

Během roku:

℣. 2. Od ranního úsvitu || až do noci *| doufá má duše v Pána.

3 . antifona (během roku)

℣. 3. Při Ježíšově jménu || musí pokleknout každé koleno *| na nebi i na zemi, aleluja.

Kantikum *Flp 2, 6–11*

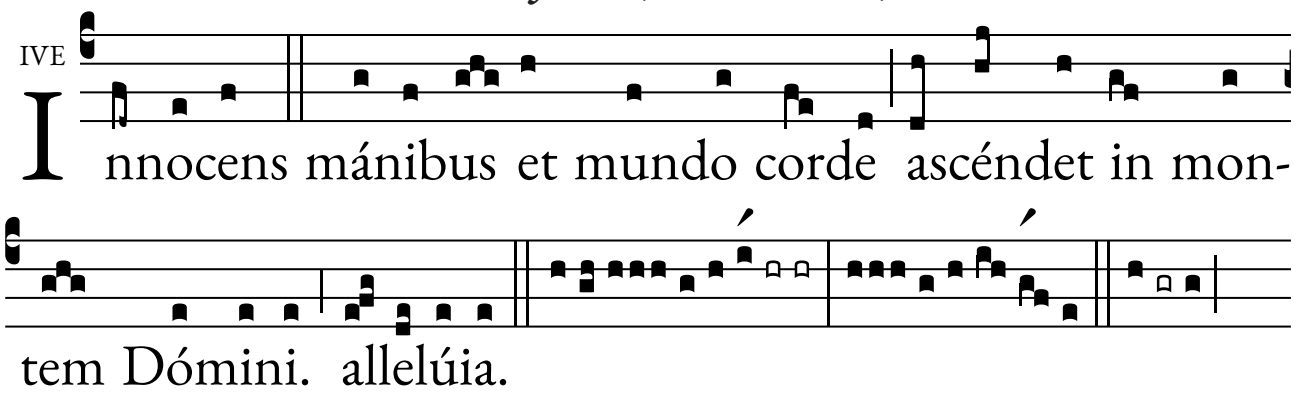
Kristus Ježíš, ačkoli má božskou **při**ro**ze**nost, *
nic nelpěl na své vznešenosti, že je ***rov***ný **Bo**hu,
ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebn*íka* †
a stal se jako **je**den **z li**dí, *
navenek byl jako každý ***ji***ný **čl**o**v**ěk.
Ponížil se a byl poslušn**ý** až **k smr**ti, *
a to ***k smr***ti **na** kříži.
Proto také ho Bůh po*výšil* †
a **dal** mu **jmé**no *
nad každé ***ji***né **jmé**no,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout **kaž**dé **ko**leno *
na nebi, na ze***mi*** i **v pod**světí,
a každý jazyk musí k slávě Boha **Ot**ce **vy**znat: *
Ježíš ***Kris***tus **je** Pán. ∆

Během roku:

℣. 3. Při Ježíšově jménu || musí pokleknout každé koleno *| na nebi i na zemi, aleluja.

MODLITBA SE ČTENÍM

1 . antifona (během roku)

℣. 1. Kdo smí vstoupit || na horu Páně, *| stanout na jeho svatém místě.
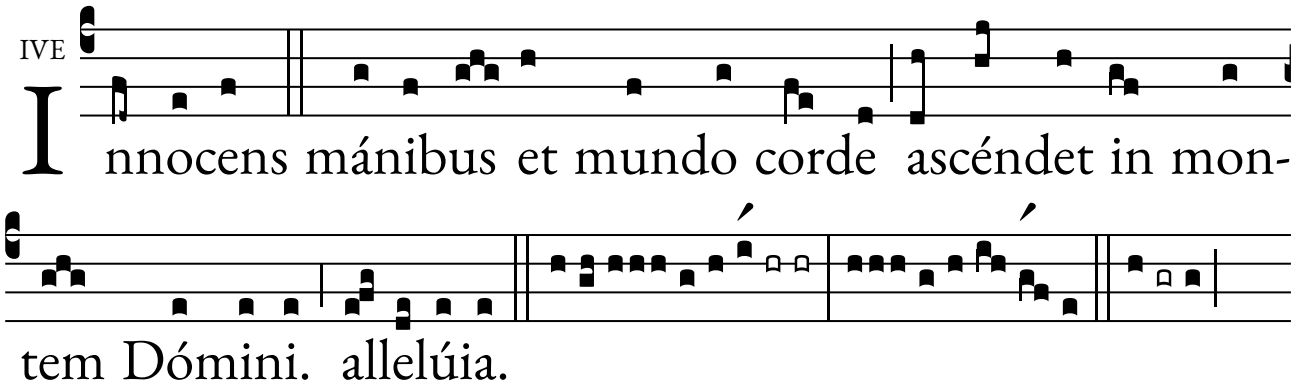
Žalm 23

Pánu zem patří **se** vším, co **ne**se, *
jeho je svět i **vše**, *co* v něm **ži**je.
Sám jej založil **nad** oce**á**ny, *
upevnil nad tekou***cí***mi **prou**dy.
Kdo smí vstoupit **na** horu **Pá**ně, *
stanout na jeho ***sva***tém **mí**stě?
Ten, kdo má čisté **ru**ce i **srd**ce, *
neklame, nepří***sa***há **kři**vě.
Dostane od Pána **po**žeh**ná**ní, *
u Boha Zachránce **na***lez*ne **po**moc.
To je rod těch, kdo **hle**dají **Pá**na, *
hledají tvář Boha ***Já***ko**bo**va.
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný*?“ †
Pán, jenž je **sil**ný a **moc**ný, *
Pán, který **moc***ný* je **v bo**ji.
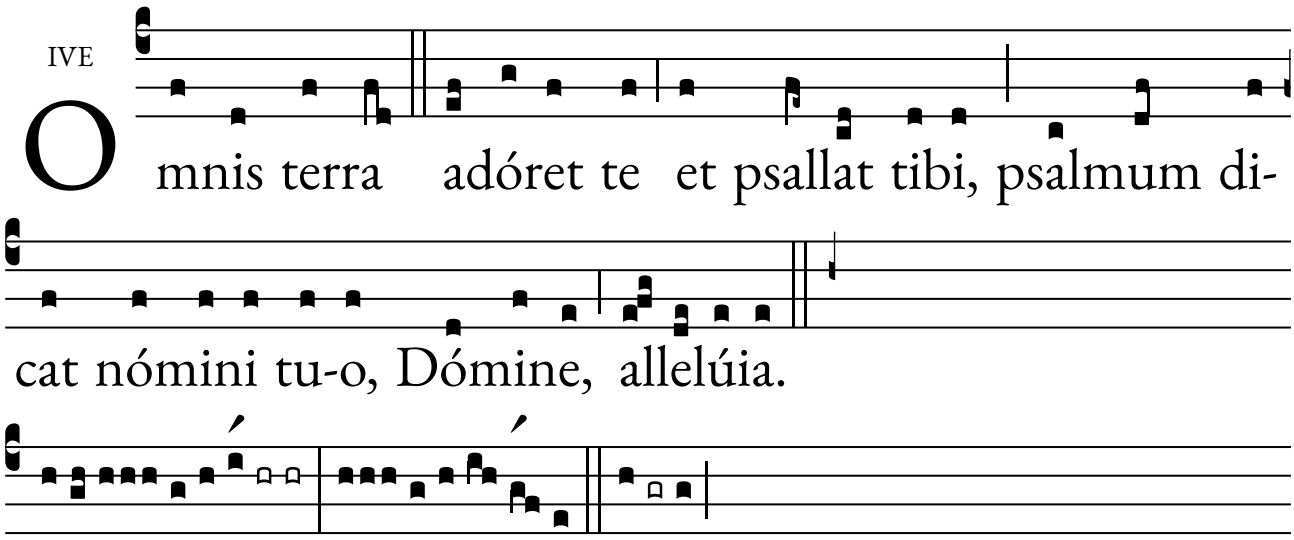
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
On, Pán **zá**stupů **věč**ných, *
On, král ***věč***né **slá**vy! Δ

Během roku a v době postní:

Ant. 1. Kdo smí vstoupit || na horu Páně, *| stanout na jeho svatém místě.

2 . antifona (během roku)

Ant. 2. Národy, || chvalte našeho Boha, *| on naší duši daroval život.
(*během roku:* Aleluja.)
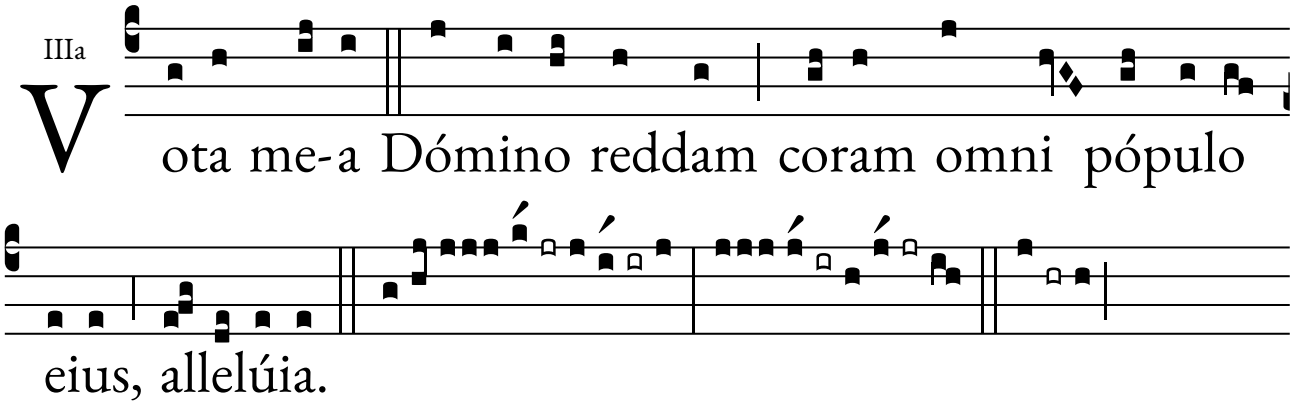
Žalm 65
I

Jásejte Bohu **všech**ny **ze**mě, *
zpívejte k slávě ***je***ho **jmé**na!
Řekněte Bohu: „Jaký jsi moc*ný,* †
skutky tvé moci tak **po**divu**hod**né, *
že se i nepřítel **po***klo*nit **mu**sí!
Celý svět ať se ti **ko**ří a **zpí**vá, *
ať zpívá k poctě ***tvé***ho **jmé**na!“
Pojďte a vizte **Bo**ží **skut**ky! *
Úžasné je, co ***li***dem **či**ní.
Proměnil moře v suchou ze*mi,* †
potom i řeku **pře**šli **pěš**ky. *
On je nám zdrojem ***ra***do**vá**ní!
On vládne navěky svou mo*cí,* †
národy sledu**je** svým **zra**kem, *
zpupní se neod***váží*** **vze**přít.
Národy, chvalte **na**šeho **Bo**ha *
a všude šiřte ***je***ho **chvá**lu!
On naší duši **da**roval **ži**vot, *
našim nohám **klo***pýt*nout **ne**dal.
Zajisté jsi nás, **Bo**že, i **zkou**šel, *
v plameni tříbil ***ja***ko **stří**bro.
Dopustils, že jsme **v sou**žení **ve**šli, *
na bedra vložils nám ***těž***ké **bří**mě.
Nechals lidi nám přes hlavu cvá*lat,* †
prošli jsme ohněm, **pro**šli **vo**dou: *
vyvedls nás však ***do*** vol**no**sti! Δ

Během roku a v době postní:

℣. 2. Národy, || chvalte našeho Boha, *| on naší duši daroval život.
(*během roku:* Aleluja.)

3 . antifona (během roku)

℣. 3. Poslyšte bohabojní, *|| co Bůh mi dobrého činí. (*b. r.:* Aleluja.)

II
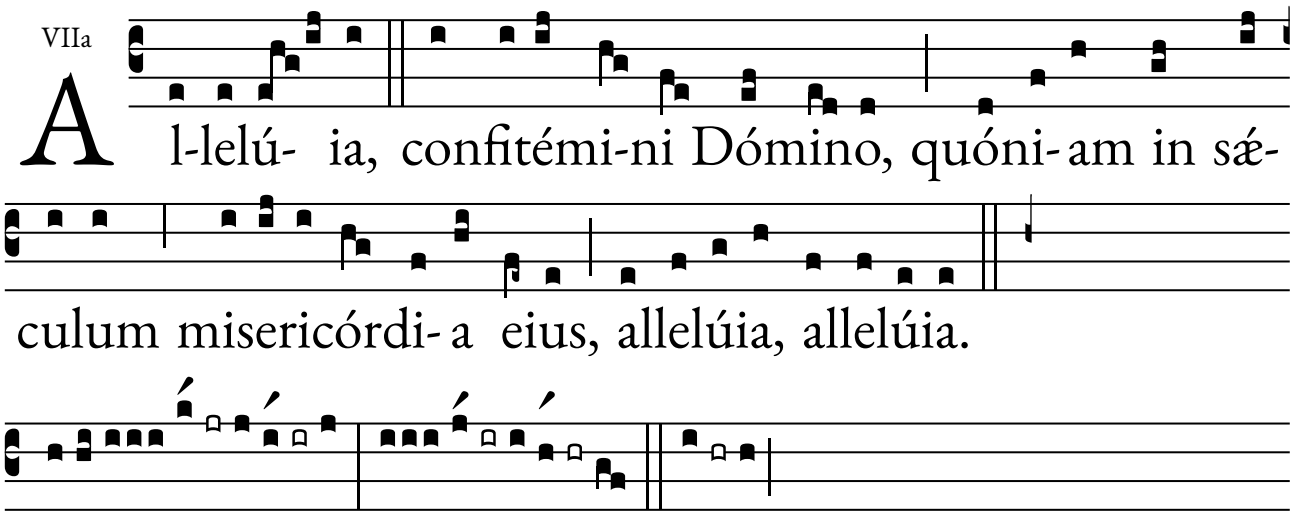
S obětním darem jdu **do** tvého **do**mu, *
abych ti splnil ***da***né **sli**by,
tak jak mi v nouzi **vy**šly **ze** rtů, *
jak ti je přednes***la*** má **ú**sta.
Tučnou zvěř nesu ti k zápalné žer*tvě,* †
z beranů obětní **dým** ať **stou**pá, *
býčky a kozly ti ***o***bě**tu**ji.
Pojďte a poslyšte, **bo**ha**boj**ní, *
povím, co Bůh mi **do***bré*ho **či**ní.
Ještě jsem k němu **kři**čel **v tís**ni, *
a již můj jazyk mu **chva***lo*zpěv **chy**stal.
Kdybych byl v srdci **smý**šlel **špat**ně, *
Bůh by mě jistě ***ne***vy**sly**šel.
Avšak Bůh moje **mod**litby **sly**šel, *
mému volání ***po***přál **slu**chu.
Pánu buď za to díky a chvá*la,* †
že moji modlitbu **ne**od**mí**tl, *
a svou lásku mi ***ne***o**de**přel. Δ ℣.

Během roku:

℣. Boží slovo je plné života a síly.
℟. Ostřejší než každý dvojsečný meč.

RANNÍ CHVÁLY

1 . antifona (během roku)

℣. 1. Děkujte Pánu, || že je dobrotivý, *| navěky jeho milosrdenství, aleluja.

Žalm 117
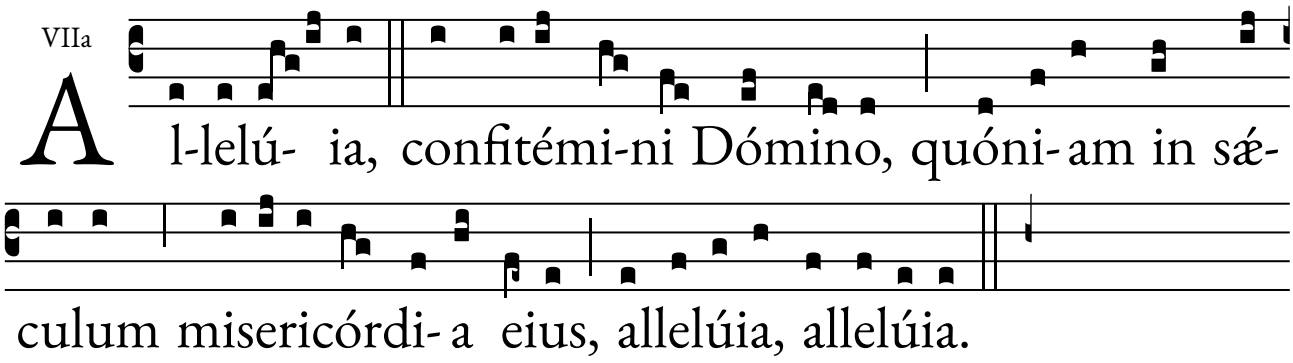
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!
Dům Izraelův ať jen **stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Dům Áronův ať neu**stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Ať říkají, kdo uctí**va**jí **Pá**na: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Z hlubiny soužení jsem **vo**lal **k Pá**nu: *
a Pán mě vyslyšel a ***vy***svo**bo**dil.
Je se mnou Pán, a proto **ne**mám **stra**chu: *
co by mi mohli udě***la***ti **li**dé?
Je se mnou Pán, má pomoc **neu**stálá, *
svrchu se dívám na své ***ne***pří**te**le.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než spoléhat se pouze ***na*** člo**vě**ka.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než na mocné se pouze ***spo***lé**ha**ti.

Obklíčili mě **všich**ni **po**hané, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě **všich**ni **ze** všech stran, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě jako včel*í roj,* †
jak oheň trní **spa**lo**va**li mě, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Smýkali mnou a **k ze**mi **sráž**eli, *
Pán přesto zachrá***nil*** mě **před** pádem.
Pán je má síla, **je** má **sta**tečnost, *
a on se také ***stal*** mou **zá**chranou.
Hlasitý jásot **nad** za**chrá**něním *
pod stany spraved***li***vých **za**znívá.
Pravice Páně mocně za*sáhla,* †
pravice Páně **po**zve**dla** mě **zas**, *
pravice Páně ***moc***ně **za**sáhla!
Nezemřu, nýbrž **bu**du **žít dál**, *
o činech Páně ***vděč***ně **vy**právět.
Opravdu těžce **po**tres**tal** mě **Pán**, *
do rukou smrti ***však*** mě **ne**vydal.
Otevřte mi brány **spra**vedl**i**vých, *
projdu jimi ***Pá***nu **dí**ky vzdát!
Zde se otvírá ta **brá**na **Pá**ně, *
tudy spraved***li***ví **vchá**zejí.
Dík ti složím za tvé **vy**sly**še**ní, *
že jsem v tobě ***do***šel **zá**chrany.
Kámen, zavržený **sta**vi**te**li, *
stal se náhle ***kvád***rem **ná**rožním.
To se událo jen **z mo**ci **Pá**ně, *
zázrak před na***ši***ma **o**čima.
Toto je den způso**be**ný **Pá**nem, *
jásavě se ***z ně***ho **ra**dujme!

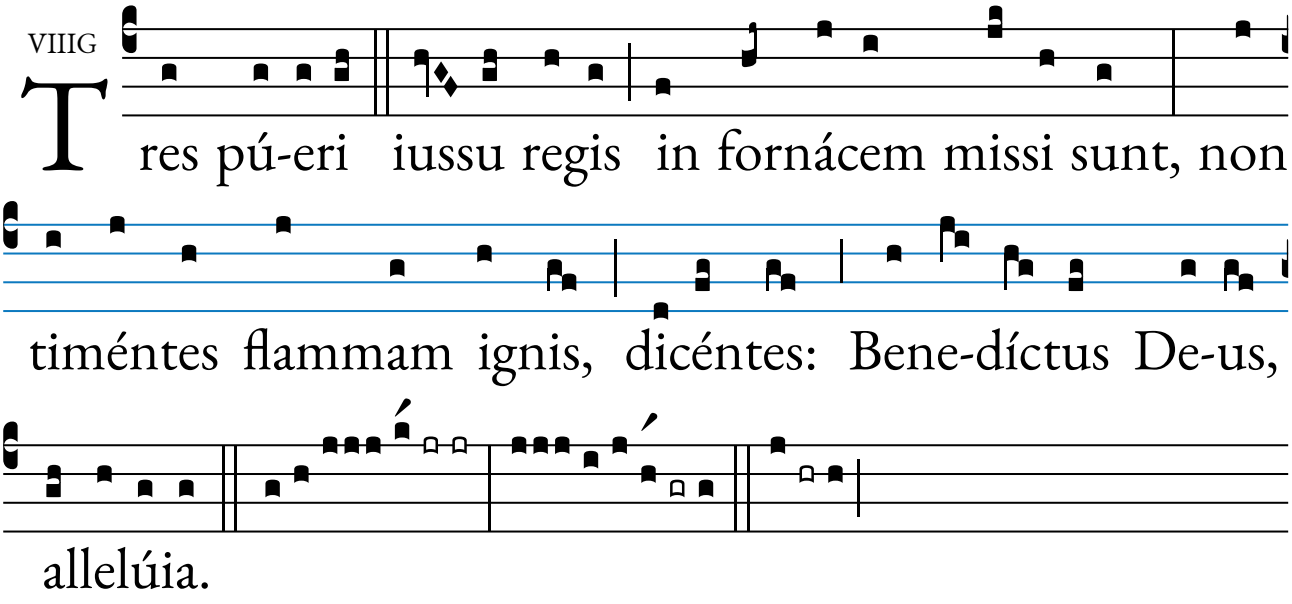
Slyš nás, Pane, popřej **nám** svou **spá**su! *
Slyš nás, Pane, ***po***skyt**ni** nám zdar!
„Požehnán, kdo vchází **jmé**nem **Pá**ně! *
My vám z domu ***Pá***ně **žeh**náme!“
Pán je Bůh! To on nám dává svět*lo!* †
Seřaďte se v průvod **s ra**to**lest**mi, *
vedoucí až ***k ro***hům **ol**táře!
Jsi můj Bůh a já ti **vzdá**vám **dí**ky, *
tebe, svého ***Bo***ha, **ve**lebím.
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství! ∆

Během roku:

℣. 1. Děkujte Pánu, || že je dobrotivý, *| navěky jeho milosrdenství, aleluja.

2 . antifona (během roku)

℣. 2. Všechna Boží díla, *|| dobrořečte Pánu, aleluja.

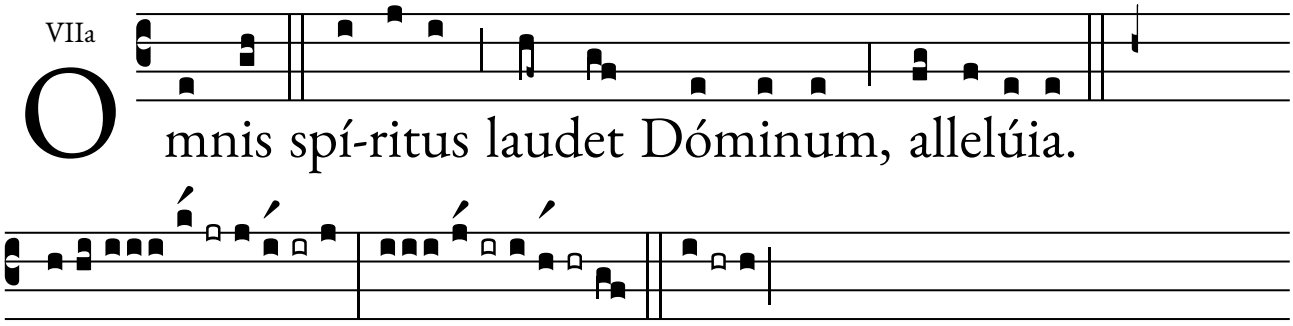
Kantikum *Dan 3, 52–57*

Požehnaný jsi, Pane, Bože **na**šich **ot**ců, *
chvályhodný, slavný a vyvý***še**ný **na** věky.
Požehnané je tvé slavné a **sva**té **jmé**no, *
chvályhodné a vyvý***še**né **na** věky.
Požehnaný jsi ve svatém **chrá**mě své **slá**vy, *
nejvýš chvályhodný a ***slav***ný **na** věky.
Požehnaný jsi na trůně **své**ho **krá**lovství, *
nejvýš chvályhodný a ***slav***ný **na** věky.
Požehnaný jsi, který shlížíš do bezedných pro*pastí* †
a vládneš **nad** che**ru**by, *
chvályhodný a vyvý***še**ný **na** věky.
Požehnaný jsi na ne**bes**ké **ob**loze, *
chvályhodný a ***slav***ný **na** věky.
Všechna Boží díla, dobro**řeč**te **Pá**nu, *
chvalte a vyvyšuj***te*** ho **na** věky! Δ

Během roku:

℣. 2. Všechna Boží díla, *|| dobrořečte Pánu, aleluja.

3 . antifona (během roku)

℣. 3. Vše, co má dech, || ať Pána velebí, * aleluja.
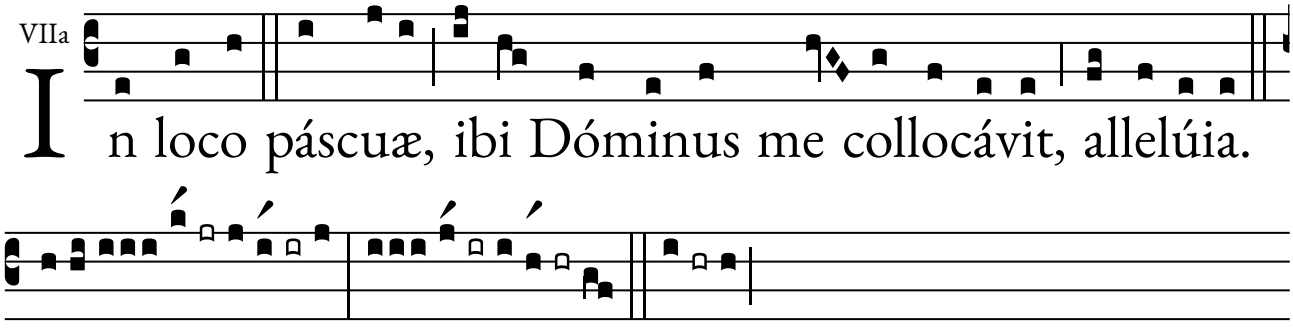
Žalm 150

Velebte Pána **v je**ho **sva**tyni, *
chvalte na jeho mocné ***klen***bě **ne**bes!
Chvalte ho za di**vy**, jež **u**činil, *
chvalte ho pro velikost ***svr***cho**va**nou!
Chvalte ho zvučným **hla**ho**le**ním trub, *
chvalte ho v doprovodu ***harf*** a **ci**ter!
Chvalte ho bubín**ky** a **ví**řením, *
chvalte ho strunnou hrou a ***pí***šťa**la**mi!
Chvalte ho zvonivými cim*bály,* †
chvalte ho cimbály, jež **zvu**čně **chře**stí! *
Vše, co má dech, ať ***Pá***na **ve**lebí! ∆

Během roku:
℣. 3. Vše, co má dech, || ať Pána velebí, * aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Kdo jí || tento chléb, *| bude žít na věky, aleluja.

Žalm 22

Pán je můj pastýř: nemám v ničem no*uzi.* †
Na tiché, svěží pastvi**ny** mě **vo**dí, *
k pramenům, kde si mohu ***od***po**či**nout.
Mé duši dává svěžest, **pro**vá**zí** mě *
po správných cestách, věren ***své***mu **jmé**nu.
I kdybych vešel do rokliny tem*not,* †
zlého se neděsím: vždyť **ty** jsi **se** mnou. *
Tvá hůl a kyj jsou ***pro*** mne **o**chranou.
Před oči**ma** mých **ne**přátel *
k jí*dlu* mi **pro**stíráš,
hlavu mi **ma**žeš **o**lejem, *
má *čí*še **pře**téká.
Štěstí a **pří**zeň **u** mne jsou, *
až *po*kud **bu**du žít,
v Pánově **do**mě **pře**bývám *
do *ča*sů **nej**zazších. Δ

Během roku:

Ant. 1. Kdo jí || tento chléb, *| bude žít na věky, aleluja.
Ant. 2. Pán přijde, || aby se podivuhodně proslavil * ve svých svatých, aleluja.

Žalm 75

I

Po celém **Jud**sku **znám** je Bůh, *
velké má jméno ***v Iz***ra**e**li.
V Sálemu **sto**jí **je**ho stan, *
příbytek jeho ***na*** Si**ó**ně.
Tam blesky **lu**ku **pře**lomil, *
i štít a meč a ***zbra***ně **vál**ky.
Strašlivý **jsi** a **pře**mocný, *
mocnější nežli ***věč***né **ho**ry.

I siláci jsou ko**řistí,** †
upadli do tu**hé**ho **spán**ku, *
hrdinům ***ru***ce **ze**mdlely.
Tvou hrozbou, **Bo**že **Já**kobův, *
jezdci i koně ***zne***hyb**ně**li. Δ

Během roku:

Ant. 2. Pán přijde, || aby se podivuhodně proslavil * ve svých svatých, aleluja.

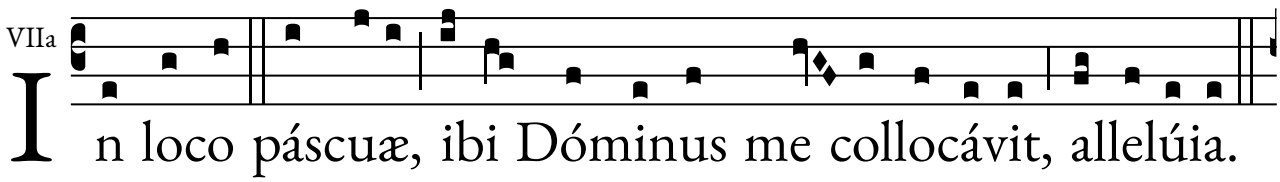
Ant. 3. Plňte Pánu své sliby, *|| přinášejte dary svému Bohu, aleluja.

II

Hrozný jsi! **Kdo** by **před** tebou, *
před silou tvého ***hně***vu **ob**stál?
Z nebe jsi **za**hřměl **roz**sudek, *
země se zděsi***la*** a **zmlk**la,
když jako **soud**ce **po**vstal Bůh *
k spáse všech poníže**ných** **ze**mě.
I vzteklý **E**dom **ať** tě ctí, *
ať zbytek Hamá***tu*** tě **sla**ví!
Slavnostně **sli**by **skl**ádejte *
a plňte Pánu, ***své***mu **Bo**hu!
Ať všichni **z kra**jů **sou**sedních *
přinesou Hrozné***mu*** své **da**ry!
On poko**řu**je **kní**žata, *
je postrachem všech ***krá***lů **ze**mě. Δ

Během roku:

Ant. 3. Plňte Pánu své sliby, *|| přinášejte dary svému Bohu, aleluja.
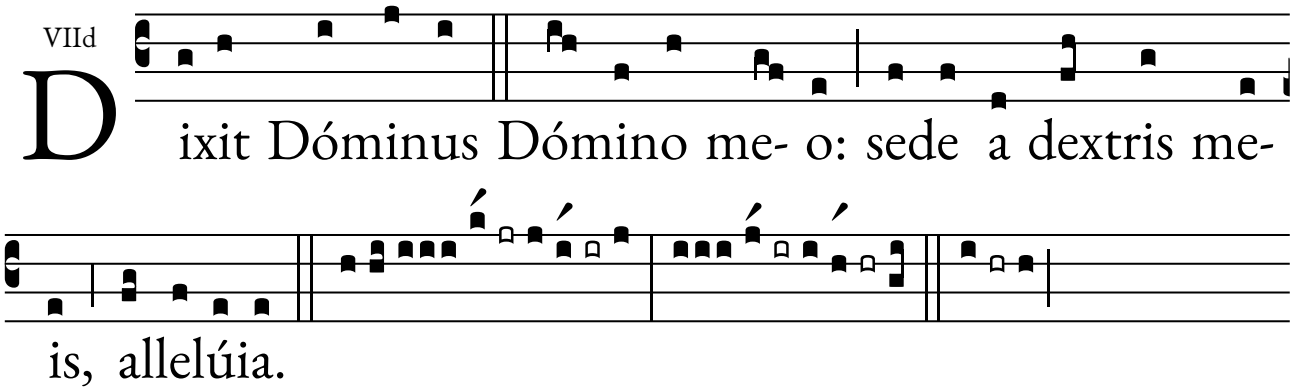

Verš sexta: Kdo, Pane, smí v tvém stánku dlít?

R. Kdo životem jde bez poskvrn, je řádný, upřímného srdce.

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

1 . antifona (během roku)

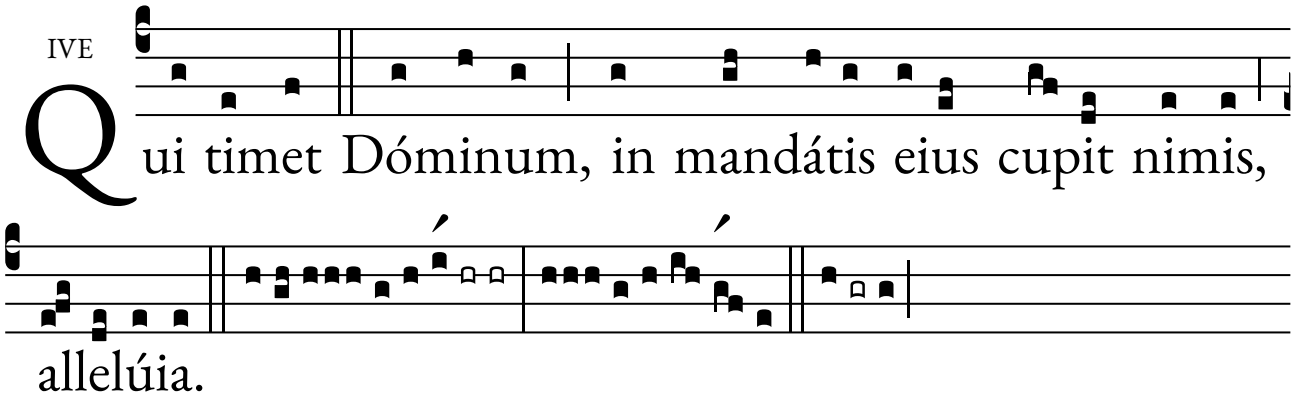

℣. 1. Ve svatém jasu || jsem tě zrodil * před jitřenkou, aleluja.

*Žalm 109**

Pán řekl **mé**mu **Pá**novi: *
„**Seď** *po* mé **pra**vici,
tvé nepřá**te**le **za** podnož *
ti *k no*hám **po**ložím.“
Žezlo tvé moci po*dá ti* †
sám **ze** Si**ó**nu Pán: *
„Ty panuj ***vpro***střed **ne**přátel!
Králem jsi **o**de dne **zro**zení *
na *sva*tých **pa**horcích,
z matčina **klí**na **když** se jas *
roz*lil* tvých **mla**dých dnů.“
Pán bez výhrady pří*sahal:* †
„Jsi **kně**zem **na** věky, *
tak, jak jím ***Mel***chi**ze**dech byl.“
Pán stojí **po** tvé **pra**vici, *
v den hněvu ***krá***le **zdr**tí.
[On nad národy ko*ná soud,* †
je naku**pe**no **mrt**vých,*
rozbíjí ***leb***ky **v šíř** i dál.]
Z potoka **pi**je **u** cesty *
a znovu ***vzty***čí **hla**vu. Δ ℣.

2. antifona (během roku)

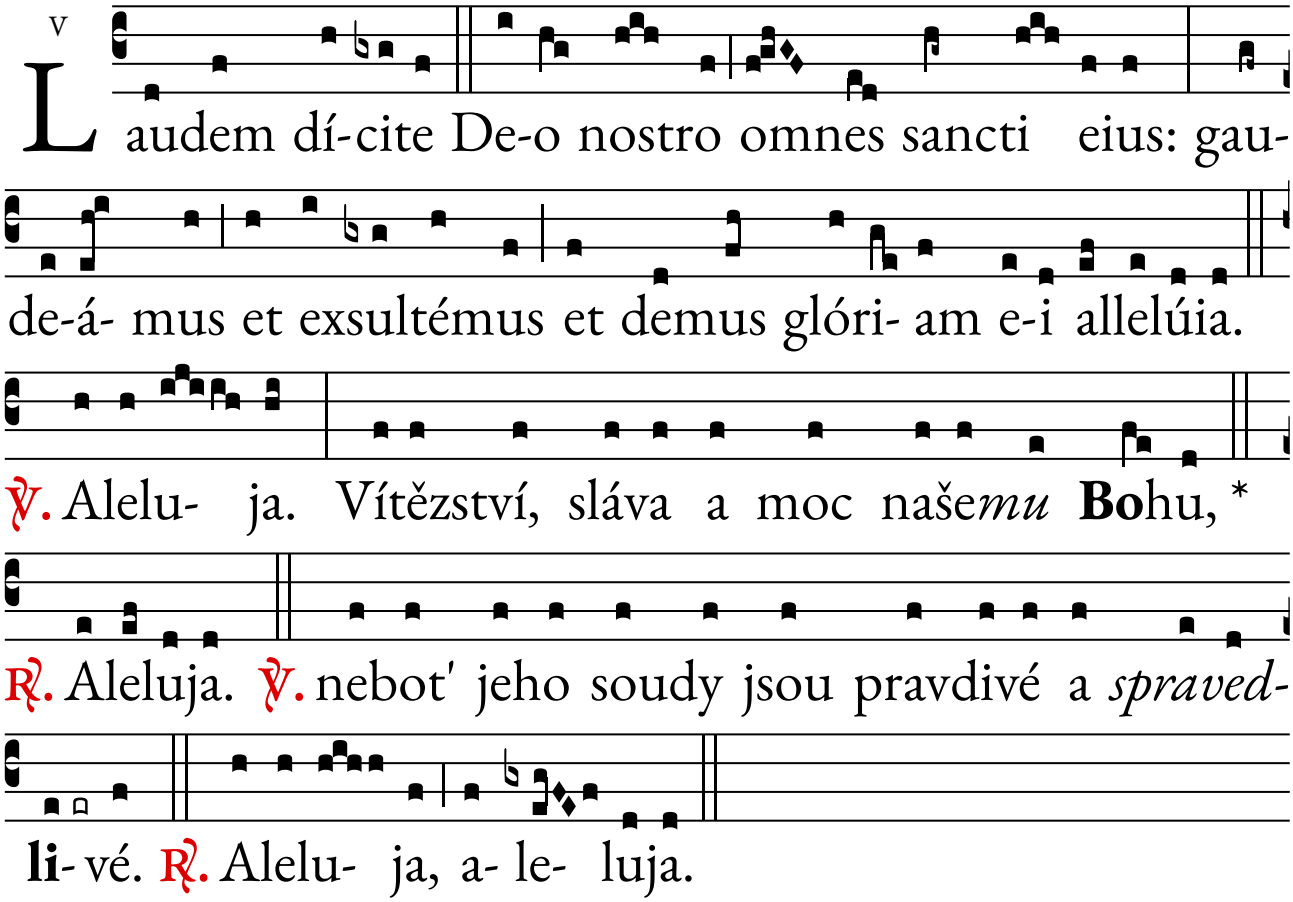

℣. 2. Blahoslavení, || kdo lační a žízní po spravedlnosti, *| neboť oni budou nasyceni.

Žalm 111

Blaze tomu, kdo má **v úc**tě **Pá**na, *
kdo se těší z jeho ***při***ká**zá**ní.
Bude mocný na ze**mi** v svých **dě**tech, *
rodu věrných bude ***po***žeh**ná**no.
Blahobyt a hojnost **v je**ho **do**mě, *
navždy setrvá v své ***po***cti**vo**sti.
Světlo svítí pocti**vým** i **ve** tmách, *
dobrý, slitovný je ***spra***ved**li**vý.
Blaze tomu, kdo rád **dá** i **půj**čí, *
kdo své věci řídí ***po***dle **prá**va.
Nestane se, aby **za**ko**lí**sal, *
věčnou památku má ***spra***ved**li**vý.
Nemusí se strach**o**vat zlé **zprá**vy, *
pevný srdcem, důvě***ře*****u**je **v Pá**na.
Odhodlaný srdcem, **ne**bo**jí** se, *
svrchu hledí na své ***pro***tiv**ní**ky.
Rozdělí se, štědře dává chu*dým,* †
navždy setrvá v své **po**cti**vos**ti. *
Roste jeho moc a ***je***ho **váž**nost.
Hříšník se zlobou se na to dí*vá,* †
zuby skřípe, užíz**rá** se **hně**vem. *
Nazmar vyjde žádo***sti***vost **hříš**ných. Δ ℣.

3. antifona (během roku)

Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, kdo *mu* **slou**žíte, ℟ *
a kdo se ho bojíte, ma*lí i* **vel**cí. ℟
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se u*jal* **krá**lovství, ℟ *
radujme se, jásejme a *vzdejme* **mu** čest! ℟
Aleluja. Neboť přišel čas Beránko*vy* **svat**by, ℟ *
a jeho nevěsta se *připra***vi**la. ℟
Aleluja. Sláva Otci i Synu i Du*chu* **sva**tému, ℟ *
jako byla na počátku i nyní i vždycky |
a na věky *věků*. **A**men. ℟

Mimo dobu postní:

Pokud se recituje, nebo zpívá s jinou antifonou. Během roku:

Ant. 3. Chvalte Boha || všichni, kdo mu sloužíte, *| malí i velcí, aleluja.

Kantikum *Zj 19, 1–2.5-7*

Aleluja. Vítězství, sláva a moc **na**šemu **Bo**hu, *
neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, **kdo** mu **slou**žíte, *
a kdo se ho bojíte, malí i velcí. ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se **u**jal **krá**lovství, *
radujme se, jásejme a vzdejme mu čest! ***A**le**lu**ja.
Aleluja. Neboť přišel čas Berán**ko**vy **svat**by, *
a jeho nevěsta se připravila. ***A**le**lu**ja. Δ

Během roku:

Ant. 3. Chvalte Boha || všichni, kdo mu sloužíte, *| malí i velcí, aleluja.

V době postní:

Kantikum *1 Petr 2, 21–24*

Kristus za nás tr*pěl* †
a zane**chal** vám **pří**klad, *
abyste šli ***v je**ho **šlé**pějích.
On nic špatného **ne**u**dě**lal, *
a nikdo od něho neslyšel nic ***ne**u**přím**ného.
Když mu spílali, on jim to spíláním neopláce*l,* †
když trpěl, **ne**vy**hro**žoval, *
ale ponechal vše tomu, který soudí ***spra**ved**li**vě.
On sám donesl **na** svém **tě**le *
naše hříchy **na** *dře*vo **kří**že,
abychom zemřeli hříchu a žili **spra**ve**dl**nosti. *
Jeho krvavými ranami jste ***u**zdra**ve**ni. Δ

PONDĚLÍ ČTVRTÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Jak je Bůh dobrý *|| k těm, kdo čisté srdce mají. (T. P. Aleluja.)

Žalm 72
I

Jak je Bůh dobro**ti**vý **k po**ctivým, *
jak dobrý k těm, kdo čisté ***srd***ce **ma**jí!
Přesto mé nohy **má**lem **klo**pýtly, *
mé kroky jen tak tak že ***ne***u**klou**zly:
neboť jsem vychlou**ba**čům **zá**viděl, *
když jsem tak viděl, jak se ***hříš***ným **da**ří.
Vždyť oni žádnou **stras**tí **ne**trpí *
a jejich tělo zdravé ***je*** a **tuč**né.
Jsou vzdáleni všem **lid**ským **tram**potám *
a nesouží se jako ***dru***zí **li**dé.
Pýchou se skví jak **zla**tým **ře**tězem, *
jak rouchem oděni jsou ***ná***sil**nic**tvím.
Z tučnosti prýští **je**jich **ne**pravost *
a zlými úmysly jim ***srd***ce **ky**pí.
Pošklebují se, **mlu**ví **da**rebně, *
z povýšenosti ubli***žu***jí **slo**vem.
Ústy si troufa**jí** až **do** nebe *
a jejich jazyk zrejdí ***ce***lou **ze**mi.
A proto se k nim **o**brací můj lid *
a loká jejich slova ***ja***ko **vo**du.
Říkají: „Jak by **o** tom **vě**děl Bůh? *
Je Nejvyššímu vůbec ***ně***co **zná**mo?“
Vidíte, tak si **ve**dou **hříš**níci, *
jsou stále mocnější a ***ži***jí **šťast**ně. Δ

Ant. 1. Jak je Bůh dobrý *|| k těm, kdo čisté srdce mají. (T. P. Aleluja.)

℣. 2. Jejich smích || se obrátí v nářek *| a radost ve smutek.

II

Marně jsem tedy **bez**ú**hon**ně žil *
a omýval si ruce ***v ne***vin**no**sti?
Abych byl jenom **tý**rán **den** co den *
a každé ráno dostá***val*** jen **bi**tí?
Když jsem si pomyslel: „Mluv **ja**ko **o**ni,“ *
byl bych tím jenom zradil ***rod*** tvých **sy**nů.
Hloubal jsem tedy, **jak** to **po**chopit, *
a připadalo mi to ***vel***mi **těž**ké,
až pronikl jsem **v Bo**ží **ta**jemství *
a prohlédl jsem konce ***těch***to **li**dí.
Na kluzkou cestu **jsi** je **u**vedl *
a popravdě je vrháš ***do*** zá**hu**by.
Jak najednou se **pro**pa**da**jí v nic, *
jak hroutí se a v náhlé ***hrů***ze **hy**nou,
jak sen, jenž s procit**nu**tím **od**plyne, *
ten obraz člověk zapu***dí***, jen **vsta**ne. ∆

℣. 2. Jejich smích || se obrátí v nářek *| a radost ve smutek.
℣. 3. Hle, hynou, || kdo se tobě vzdalují, *| mým blahem je být v Boží blízkosti. (T. P. Aleluja.)

III

Když se mé srdce **roz**hoř**čo**valo *
a bolest mi až k ledví ***pro***ni**ka**la,
byl jsem to hloupý, **nic** jsem **ne**chápal, *
stál před tebou, jak nero***zum***né **zví**ře.
Já však chci trva**le** být **u** tebe, *
neboť ty sáms mě chopil ***za*** pra**vi**ci.
Ty vždycky mě svou **ra**dou **po**vedeš *
a nakonec pak do slá***vy*** mě **přij**meš.
Koho mám kromě **te**be **na** nebi? *
A na zemi nic nežá***dám*** než **te**be.

Ať tělo mé i **srd**ce **po**minou – *
Pán je má skála a můj ***ú***děl **na**vždy!
Hle, hynou, kdo se **to**bě **vzda**lují, *
zatratíš všechny, kdo tě ***o***pouš**tě**jí.
Mým blahem je být v Boží blíz*kosti* †
já všechnu důvěru jen **v Pá**na **skl**ádám *
a budu hlásat všechny ***je***ho **skut**ky. Δ
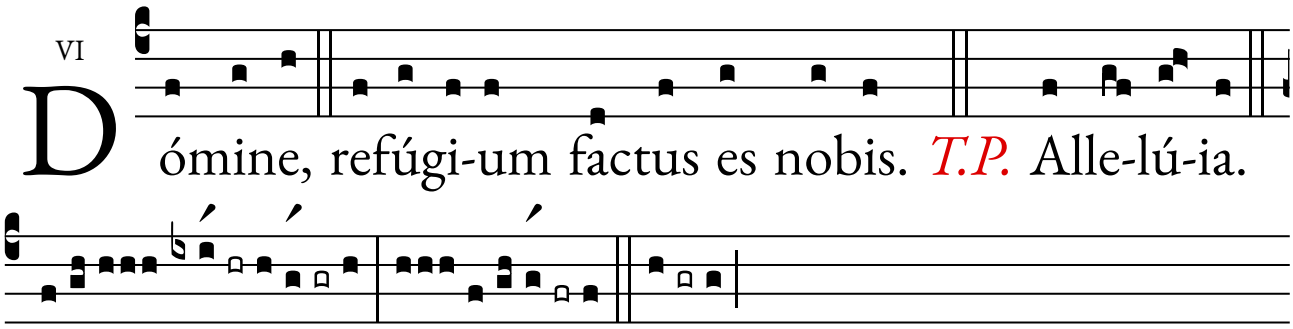
℣. 3. Hle, hynou, || kdo se tobě vzdalují, *| mým blahem je být v Boží blízkosti. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Jak mi tvé příkazy na patře sládnou.
℟. Víc nežli med mi chutnají v ústech.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
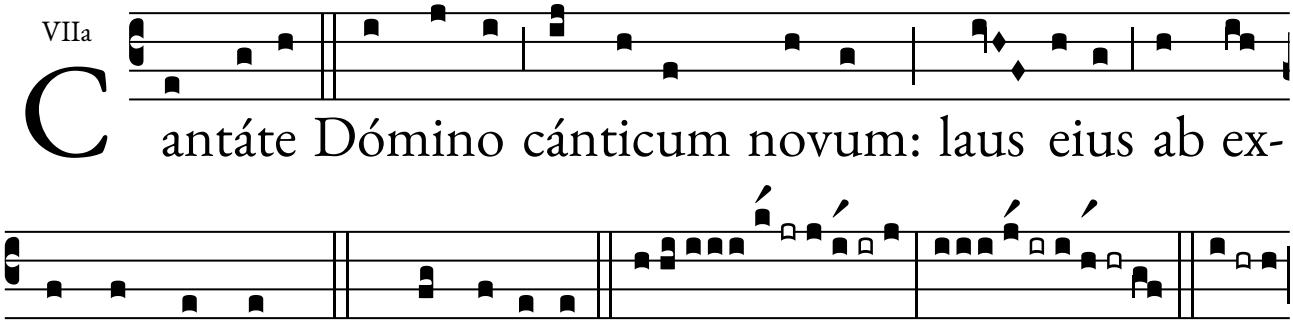

℣. 1. Syť nás od rána *|| svým slitováním.
T. P. Milost || Pána Boha budiž s námi, * aleluja.

Žalm 89

Pane, tys byl naše **út**o**čiš**tě, *
z pokolení ***do*** po**ko**lení.
Ještě dřív, než zrodila se hor*stva,* †
ještě nežli vznikla **zem** a **ves**mír, *
z věčna do věč***na*** jsi, **Bo**že, ty!
Smrtelníky vracíš **v prach** a **ří**káš: *
„Děti lidské, ***na***vra**ťte** se zpět!“

Neboť co je tisíc let v tvých o*čích,* †
nežli jeden den, co **vče**ra **mi**nul, *
nežli jedna ***hlíd***ka **za** noci!
Vždyť ty sám rok za ro**kem** je **si**ješ, *
jsou jak tráva, ***kte***rá **do**růstá:
s jitrem vyrazí a **že**ne **vzhů**ru, *
a již večer ***u***va**dá** a schne.
A my vpravdě hyne**me** tvým **hně**vem, *
rozhorlením ***tvým*** jsme **zdě**šeni.
Ty máš naše viny **před** o**či**ma, *
skryté hříchy ***zjev***ně **před** sebou.
Naše dny v tvém hněvu **od**plý**va**jí, *
naše léta ***od***va**nou** jak vzdech.
Náš věk čítá sedm**de**sát **ro**ků, *
osmdesát ***v do***brém **pří**padě,
vesměs plných těžko**stí** a **tram**pot; *
přeletí, a ***od***va**nem** i my.
Kdo zná všechnu sílu **tvé**ho **hně**vu, *
kdo se strachu***je*** tvé **ne**vole?
Naše dny nás nauč **správ**ně **čí**tat, *
ať konečně ***srd***cem **zmou**dříme!
Obrať se k nám, Pane, **neo**t**á**lej, *
služebníkům ***svým*** buď **mi**lostiv!
Syť nás od rána svým **sli**to**vá**ním, *
ať nám život ***pro***jde **v ra**dosti!
Potěš nás již za všech**ny** dny **stras**tí, *
za léta, kdy ***zna***li **jsme** jen zlé.
Zjev svým služebníkům **svo**je **dí**lo, *
jejich dětem ***všech***nu **slá**vu svou!
Milost Pána, Boha budiž s ná*mi,* †
žehnej hojně práci **na**šich **ru**kou, *
práci našich ***ru***kou **do**přej zdar! Δ A.

2. antifona

A. 2. Chvalte Pána, *|| všechny končiny země!
T. P. Tmu před nimi || změním ve světlo, * aleluja.
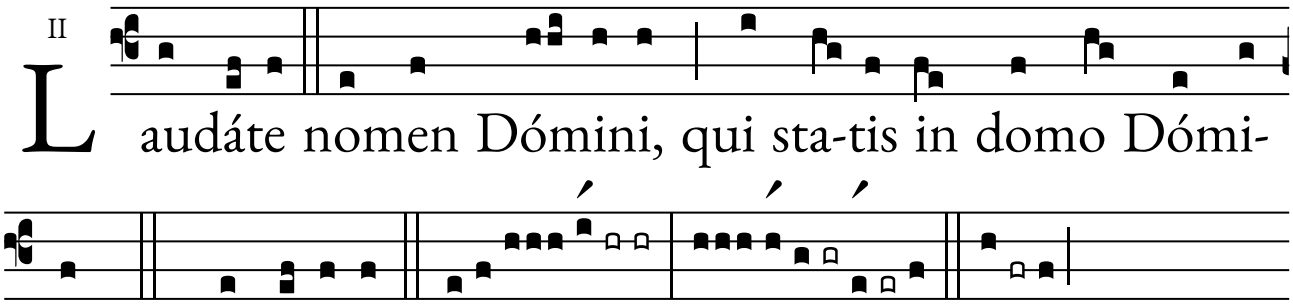
Kantikum *Iz 42, 10–16*

Zapějte Pánu **no**vou **pí**seň, *
chvalte ho, všechny **kon***či*ny **ze**mě!
Plavci na moři i se vším, **če**ho je **pl**no, *
ostrovy i ti, kdo je ***o***bý**va**jí.
Ať jásá poušť a **o**sady **na** ní, *
stanové tábory, **v nichž** *byd*lí **Ke**dar!
Ať se radují všichni, kdo **ve** skalách **byd**lí, *
nechť plesají ***na*** vr**chol**cích hor.
Ať vzdávají **chvá**lu **Pá**nu, *
jeho slávu ať **o***stro*vy **zvě**stují.
Pán vychází **ja**ko **hr**dina, *
jak válečník **po** *bo*ji **tou**ží,
začíná **bo**jový **po**křik, *
svým nepřátelům **u***káže* **sí**lu.
Dosud jsem mlčel a byl jsem trpěli*vý,* †
ale teď chci křičet jak žena **při** po**ro**du, *
vztekat ***se*** a **sop**tit.
V poušť změním **ho**ry a **kop**ce, *
veškeré jejich zele***ni*** dám **zvad**nout.
Řeky proměním **v su**chou **ze**mi *
a její **ba***ži*ny **vy**suším.

Po cestách neznámých **po**vedu **slep**ce, *
dám jim kráčet po cestách, ***ku***dy **ne**šli;
tmu ve světlo **před** nimi **změ**ním, *
a co je ***kři***vé, **srov**nám. Δ

℣. 2. Chvalte Pána, *|| všechny končiny země!
T. P. Tmu před nimi || změním ve světlo, * aleluja.

3. antifona
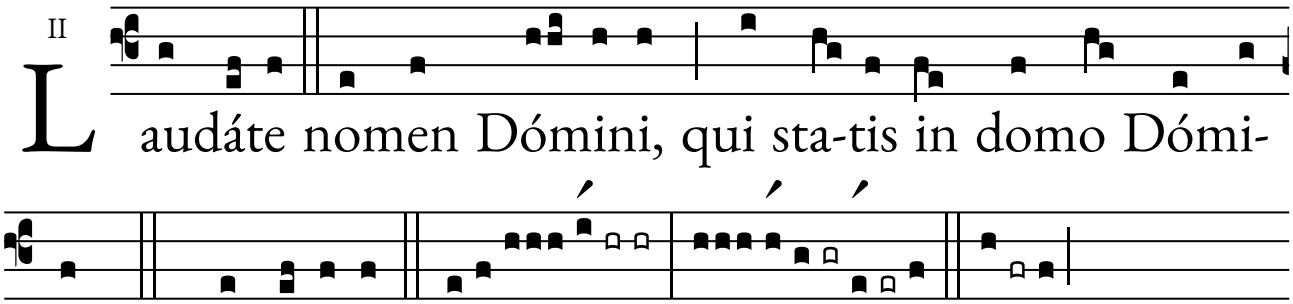

℣. 3. Jméno Páně velebte, *|| bdící v domě Pánově.
T. P. Cokoli || Pánu zlíbí se, * to činí, aleluja.

Žalm 134
I

Jméno **Pá**ně **ve**lebte, *
chvalte, služeb***ní***ci **Pá**ně,
bdící **v do**mě **Pá**nově *
na nádvořích ***své***ho **Bo**ha.
Chvalte Pána, **před**ob**rý** je **Pán**, *
opěvujte jeho ***dra***hé **jmé**no!
Neboť Pán si **zvo**lil **Já**koba, *
Izraele za vlast***ni***ctví **svo**je.
Já přece dobře vím, že **Pán** je **vel**ký *
a že náš Bůh je nade ***všech***ny **bo**hy.
Cokoli Pánu zlíbí **se**, to **či**ní *
na nebi, na zemi i ***v hloub***kách **mo**ří.
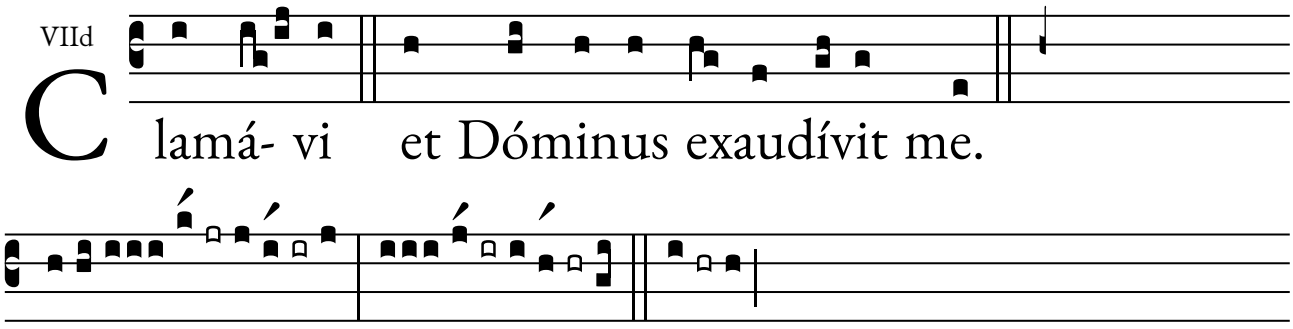
On mračna přivádí až z konců ze*mě,* †
on svými blesky přivo**lá**vá **deš**tě, *
on ze svých komor bouři ***s vět***rem **pouš**tí.
Prvorozence egypt**ské** on **po**bil, *
od lidí tamějších až ***po*** do**by**tek.
Znamení seslal, Egyp**te**, a **di**vy *
na faraona se vším ***je***ho **dvo**rem.
On potřel mnohé náro**dy** svou **mo**cí, *
zahubil mnohé silné ***pa***nov**ní**ky:
Sehona, jenž byl králem Amori*tů,*†
jakož i Oga, krále **ba**šan**ské**ho *
a všechny krále v kana***nej***ské **ze**mi.
Dal jejich kraje potom **za** dě**dic**tví, *
dědictví Izraeli, ***své***mu **li**du. Δ

Ant. 3. Jméno Páně velebte, *|| bdící v domě Pánově.
T. P. Cokoli || Pánu zlíbí se, * to činí, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Podle svých výroků *|| veď moje kroky, Pane.

Žalm 118

ה

Příkazy tvé jsou **po**divu**hod**né, *
proto má duše je ***za***cho**vá**vá.
Zjevení tvých slov **o**svě**cu**je, *
vede i prosté **k po***ro*zu**mě**ní.
Otvírám ústa, **po** dechu **la**pám, *
jak prahnu po tvých **u***sta*no**ve**ních.
Obrať se ke mně, **mi**lostiv **buď** mi *
jak těm, kdo v lásce **ma***jí* tvé **jmé**no.
Podle svých výroků **veď** moje **kro**ky, *
ať nemá nepravost **na***de* mnou **vlá**du.
Z lidského útisku **vy**svo**boď** mě, *
budu dbát věrně tvých ***na***ří**ze**ní.
Zjev jasnou tvář svému **slu**žeb**ní**ku *
nauč mě, Pane, svým ***při***ká**zá**ním!
Potoky slz mi **z o**čí **ka**nou *
nad těmi, kteří **ru***ší* tvůj **zá**kon. ∆

Během roku:

℣. 1. Podle svých výroků *|| veď moje kroky, Pane.
℣. 2. Jen jeden je || zákonodárce a soudce, *| kdo však jsi ty, když soudíš bližního?

Žalm 81

Bůh mocně povstal **v bož**ské **ra**dě, *
uprostřed bohů ***soud*** svůj **ko**ná.
„Jak dlouho chcete **sou**dit **kři**vě *
a nadržovat ***bez***bož**ní**kům?
Sirotky, utiš**tě**né **chraň**te, *
slabým a nuzným ***dej***te **prá**vo,
svobodu bezmoc**ným** a **chu**dým, *
vytrhněte je ***z ru***kou **hříš**ných!“
Neslyší však a nepocho*pí,* †
slepě se potá**ce**jí **ve** tmách; *
základy země ***ko***lí**sa**jí.
Tu jsem k nim promlu**vil**: „Jste **bo**zi, *
všichni jste syny ***Nej***vyš**ší**ho:
přesto však zemře**te** jak **li**dé, *
padnete jako ***kaž***dý **z kní**žat!“
Vstaň, Bože, ty buď **soud**cem **svě**ta, *
vždyť všechny náro***dy*** ti **pa**tří! Δ

Během roku:

Ant. 2. Jen jeden je || zákonodárce a soudce, *| kdo však jsi ty, když soudíš bližního?

Ant. 3. K Pánu jsem volal, *|| a on mě vyslyšel.

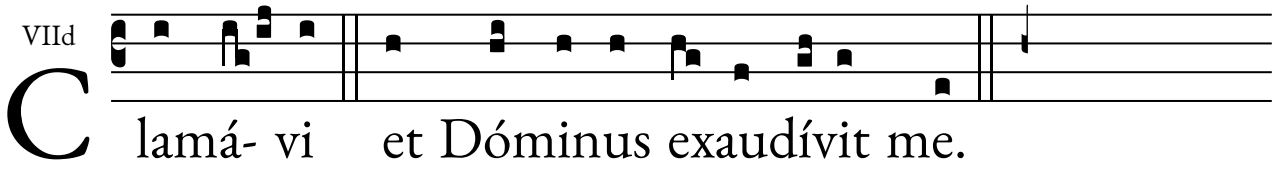
Žalm 119

K Pánu jsem volal, když jsem **tr**pěl **ú**tiskem, *
a *on* mě **vy**slyšel.
„Vysvoboď, Pane, duši **od** ú**skoč**ných úst, *
ja*zy*ka **lži**vého!“
Co za to dostaneš, co **skli**díš **ná**davkem, *
ty *lži*vý **ja**zyku?
Jen z pevné ruky bojov**ní**ka **břit**ký šíp, *
u*hlí*ky **z kru**činek.

Běda, že mezi Moschy **mu**sím **pře**bývat, *
ve *sta*nech **ke**darských!
Přespříliš dlouho bydlím **už** sám **vpro**střed těch, *
kdo *ne*ná**vi**dí mír!
Já mluvím o pokoji, **mlu**vím **o** právu, *
a *o*ni **chtě**jí boj. Δ

Během roku:
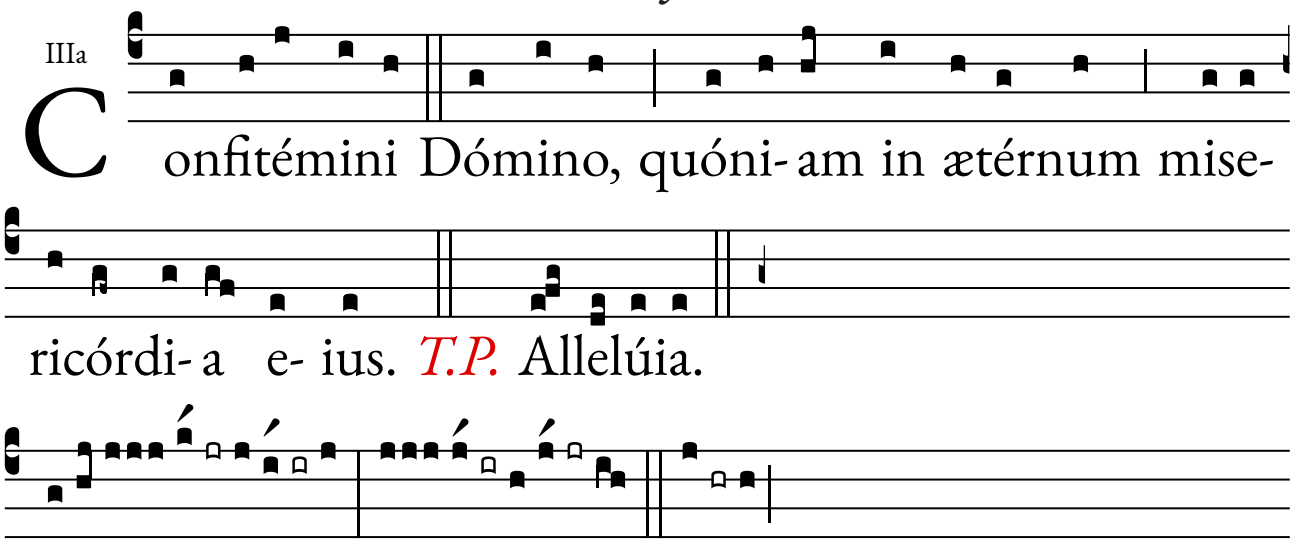
℣. 3. K Pánu jsem volal, *|| a on mě vyslyšel.

Verš sexta: Ty však, Pane, jsi Bůh milosrdný.
℟. Shovívavý, laskavý a věrný.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

Ant. 1. Velebte Pána, *|| vždyť jeho láska trvá na věky.
T. P. Kdo je spojen s Kristem, *|| je nové stvoření, aleluja.

Žalm 135
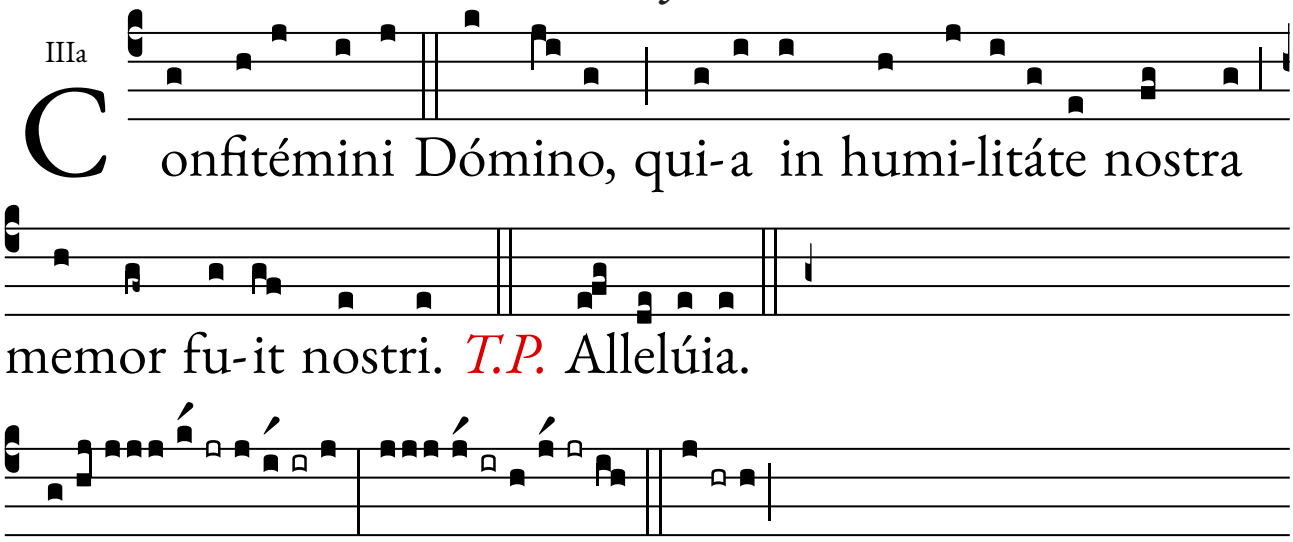
I

Velebte Pána, vždyť je **do**bro**ti**vý, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Velebte Boha nade **vše**mi **bo**hy, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Velebte Pána nade **vše**mi **pá**ny, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On velké divy **uči**nil, on sám, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On v moudrosti své **stvo**řil **ne**besa, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On nad vodami **ze**mi **roz**prostřel, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On stvořil všechna **svět**la **ve**liká, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
To slunce, aby **vlád**lo **na**de dnem, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.

Měsíc a hvězdy **k vládě nad** nocí, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky. Δ

Ant. 1. Velebte Pána, *|| vždyť jeho láska trvá na věky.
T. P. Kdo je spojen s Kristem, *|| je nové stvoření, aleluja.

2. antifona
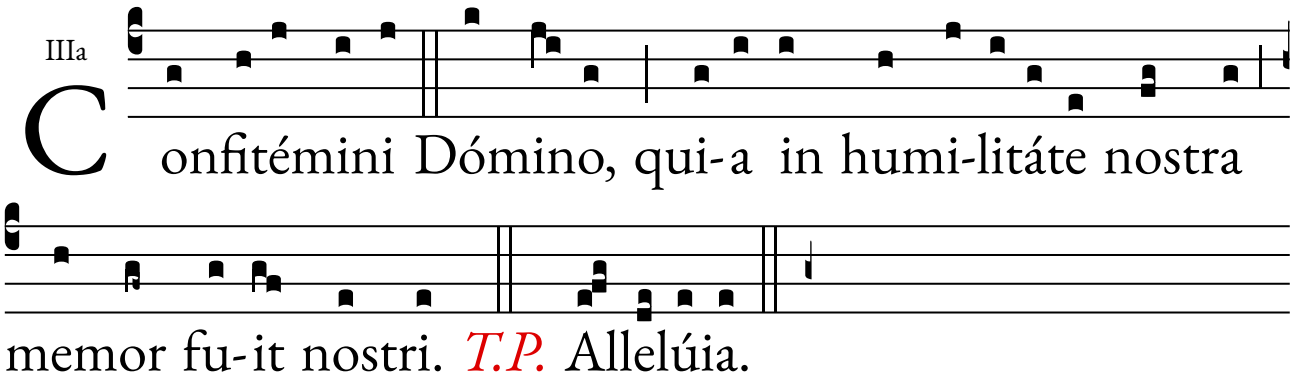

Ant. 2. Veliké || a podivuhodné jsou tvé skutky, *| Pane, Bože vševládný.
T. P. Milujme Boha, *|| protože on napřed miloval nás, aleluja.

II

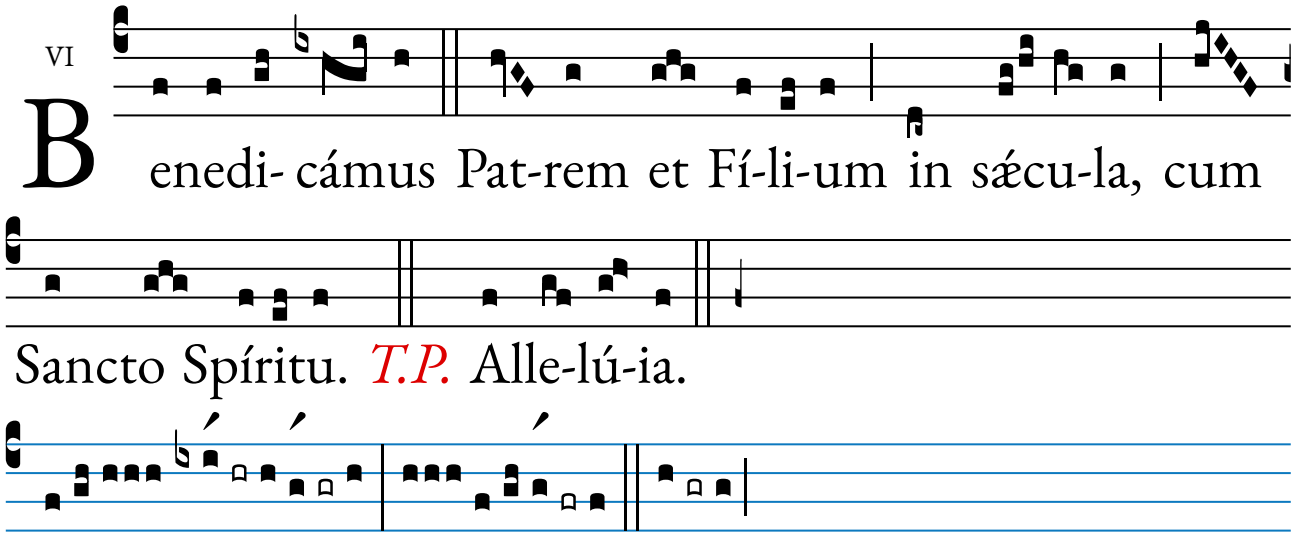
V prvorozencích Egypťany **zhu**bil, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Vyvedl z jejich středu **Izra**ele, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Přemocnou rukou, napřaženou **paží**, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On Rákosové moře **přeťal v čás**ti, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Provedl Izraele **mezi nimi**, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Do moře smetl faraóna **s voj**skem, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Hrůzami pouště **převedl** svůj **národ**, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.

On mocné krále potí**ral** svou **si**lou, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky;
on skvělé krále pobí**jel** svou **mo**cí, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Sehona, jenž byl králem **A**mo**ri**tů, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Jakož i Oga, krále **ba**šan**ské**ho, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Dal jejich kraje potom **za** dě**dic**tví, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Dědictví Izraeli, **své**mu **li**du, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On vzpomněl na nás v našem **po**níže**ní**, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Od našich nepřátel nás **o**svo**bo**dil, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
On dává pokrm všemu **ži**vou**cí**mu, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky.
Vzdávejte díky Bohu, **Pá**nu **ne**bes, *
vždyť jeho láska ***tr***vá **na** věky. Δ

Ant. 2. Veliké || a podivuhodné jsou tvé skutky, *| Pane, Bože vševládný.
T. P. Milujme Boha, *|| protože on napřed miloval nás, aleluja.

3. antifona

A. 3. Bůh si předsevzal, || až přijde plnost času, *| obnovit všechno v Kristu.

T. P. Všichni jsme dostali || z jeho plnosti, *| a to milost za milostí, aleluja.

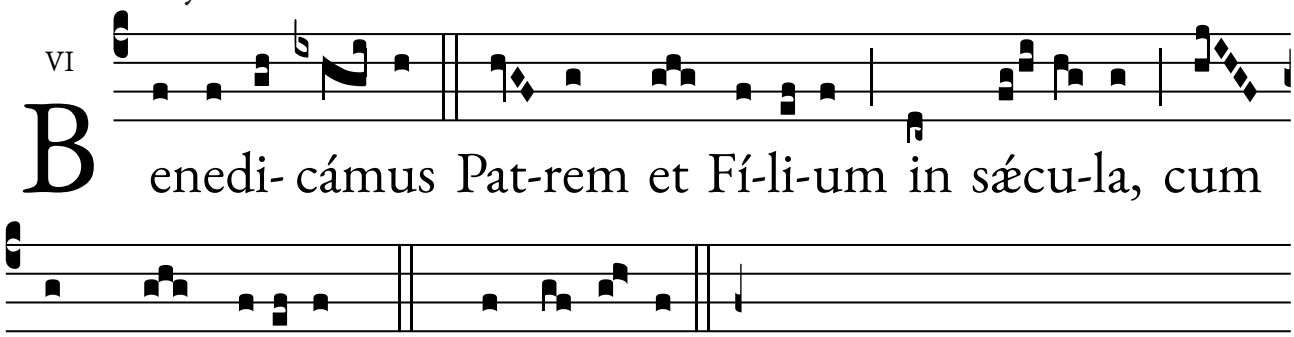
Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,

že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl***nost **ča**su,
obnovit **v Kris**tu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. ∆

Ant. 3. Bůh si předsevzal, || až přijde plnost času, *| obnovit všechno v Kristu.

T. P. Všichni jsme dostali || z jeho plnosti, *| a to milost za milostí, aleluja.

ÚTERÝ ČTVRTÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Pane, || kéž tě dosáhne můj hlas, *| svoji tvář mi neukrývej.

Žalm 101

I

Pane, vyslyš **mo**je **pros**by, *
kéž tě ***do***sáh**ne** můj hlas!
Svoji tvář mi **neukrý**vej *
v dnešní ***stras***ti**pl**ný den.
Nakloň ke mně **u**cho **svo**je, *
pospěš ***na*** mé **vo**lání!
Dny mé jako **dým** se **tra**tí, *
v kostech ***spa***lu**je** mě žár.
Srdce schne jak **zprah**lá **trá**va, *
zapo***mí***nám **už** i jíst.

Sténáním a **nář**kem **stá**lým *
už jen ***kost*** a **kůže** jsem,
podobám se **ptá**ku **v pou**šti, *
jsem jak ***sý***ček **v su**tinách,
chřadnu, naří**kám** jak **ptá**če *
osi***ře***lé **na** střeše.
Stále běsní **ne**přá**te**lé, *
tupí ***mě*** a **kl**nou mi.
Popel jídám **ja**ko **chle**ba, *
ředím ***ná***poj **sl**zami,
pro tvůj hněv a **roz**hor**le**ní: *
zdvihls ***mě*** – a **svr**hl zpět!
Mé dny jsou stín **kle**saj**í**cí, *
sám jak ***trá***va **u**vadám. ∆

Ant. 1. Pane, || kéž tě dosáhne můj hlas, *| svoji tvář mi neukrývej.
Ant. 2. Shlédni, Pane, *|| na prosby ubohých.

II

Avšak ty, Pane, **tr**váš **věč**ně, *
tvé jméno ***z ro***du **do** rodu.
Vstaň, ustrň se zas **nad** Si**ó**nem, *
nadešel ***k sli***to**vá**ní čas.
Milují jej tví **slu**žeb**ní**ci, *
pláčí nad ***je***ho **zří**cením.
Národy budou **ctít** tvé **jmé**no, *
tvou slávu ***všich***ni **krá**lové,
až zbuduje Pán **Si**ón **zno**va, *
zjeví se ***ve*** své **nád**heře,
až k prosbě bezmoc**ných** se **sklo**ní, *
nezhrdne ***je***jich **mod**litbou.
Tak budiž psáno **pro** bu**dou**cí, *
ať příští ***ná***rod **Pá**na ctí!

Neboť Pán shlédl **ze** sva**ty**ně, *
on z nebe ***na*** zem **po**patřil,
zajatců vzdechy **a**by **sly**šel, *
zachránil ***ty***, jimž **hro**zí smrt.
Pak synové tvých **slu**žeb**ní**ků *
přebývat ***bu***dou **v bez**pečí
a jejich potom**stvo** i **na**dál *
před tvojí ***tvá***ří **po**trvá
k cti tvého jména **na** Si**ó**ně, *
k tvé chvále ***v Je***ru**za**lémě,
až národy a **ce**lé **ří**še *
se k službě ***Pá***ně **shro**máždí. Δ

℣. 2. Shlédni, Pane, *|| na prosby ubohých.
℣. 3. Založil jsi || zemi, Pane, *| nebesa jsou dílem tvým.
(T. P. Aleluja.)

III

Cestou ochab**la** má **sí**la, *
dej mi ***znát*** těch **pár** mých dní,
z půlky jich mě **ne**od**vá**děj! *
Věky ***vě***ků **je** tvých let!
Dávno zalo**žil** jsi **ze**mi, *
nebe***sa*** jsou **dí**lem tvým:
pominou, ty budeš dá*le;* †
rozpad**nou** se **ja**ko šat, *
změníš je, jak ***šat*** se **mě**ní.
Ty však stále **stej**ný **trv**áš, *
roků ***tvých*** je **bez** konce. Δ

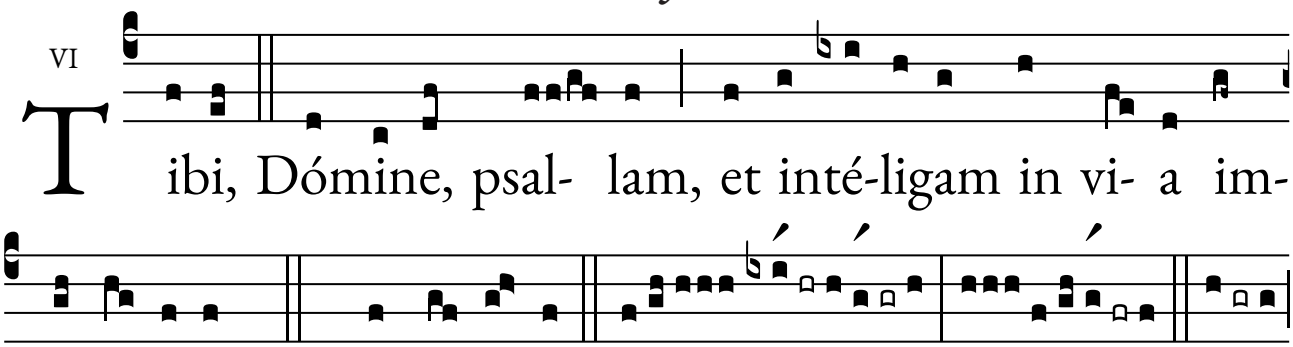
℣. 3. Založil jsi || zemi, Pane, *| nebesa jsou dílem tvým.
(T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Poslyš, můj lide, mé naučení.
℟. Slovům mých úst nyní nastav uši!

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

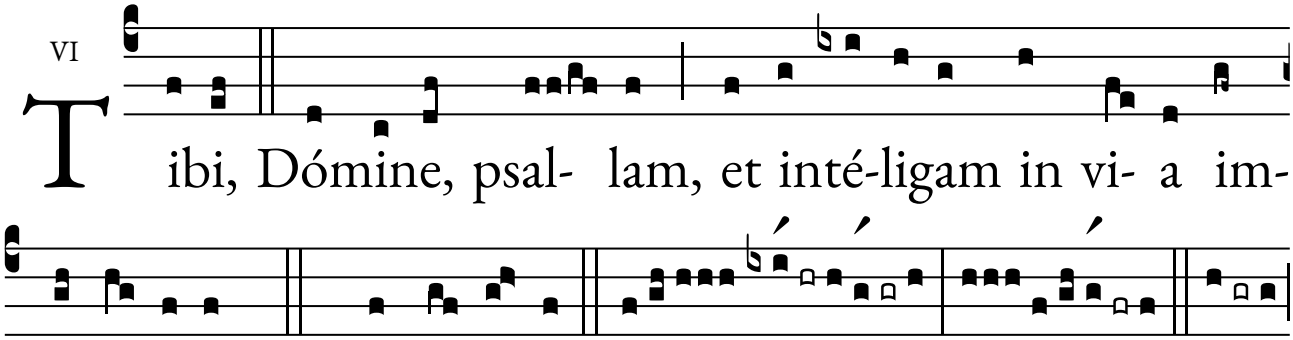
℣. 1. Na harfu, || Pane, tobě budu hrát, *| chci kráčet vždycky bezúhonnou cestou.
T. P. Kdo koná vůli || mého Otce, *| ten vejde do nebeského království, aleluja.

Žalm 100

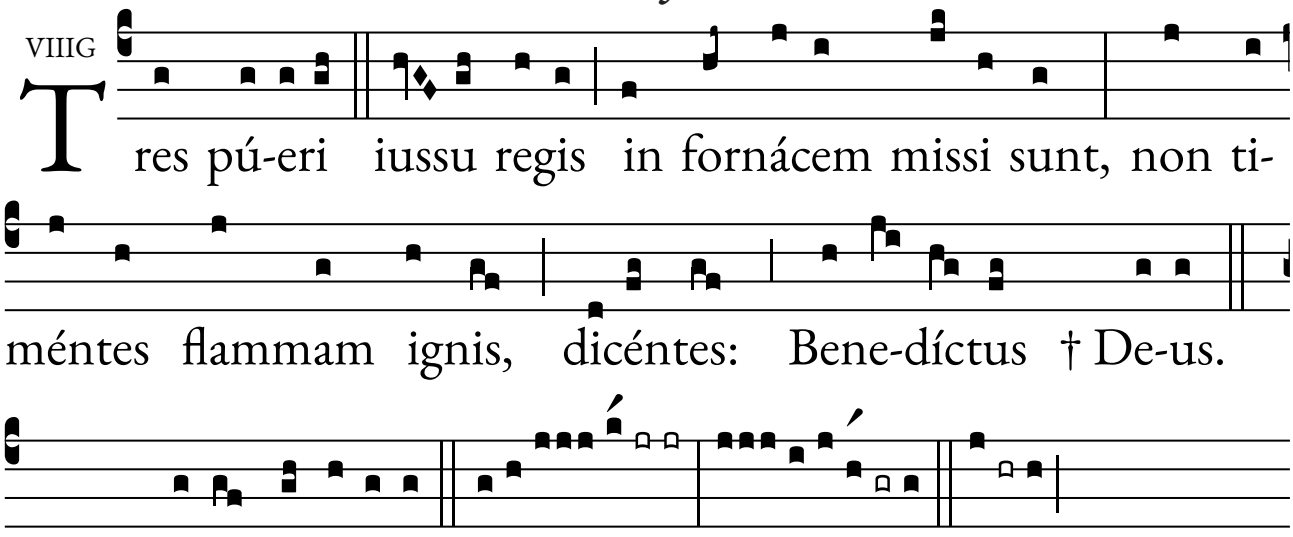
Zazpívám o lásce a **o** zá**ko**nu, *
na harfu, Pane, ***to***bě **bu**du hrát.
Chci kráčet vždycky bezú**hon**nou **ces**tou, *
kéž vstoupí věrnost ***ke*** mně **do** nitra,
tak abych s nevinným a **čis**tým **srd**cem *
celým svým domem ***mo***hl **pro**cházet.
Nechci se dívat na nic hanebné*ho,* †
oškliví se mi **pá**chat **ne**pravost, *
kéž na mně žádná ***ni***kdy **ne**ulpí!
Falešné srdce se mi **zhlou**bi **pří**čí, *
já o špatnosti ***ne***chci **vě**dět nic.
Kdo na bližního skrytě **na**sa**zu**je, *
takového já ***bu***du **po**tírat,
kdo pyšně shlíží, nafou**ka**ně **smý**šlí, *
toho já blízko ***se***be **ne**strpím.
Sám budu v zemi vyhledávat věr*né,* †
takoví ať jsou **stá**le **ko**lem mne! *
V mých službách budou, kdo si ***ve***dou **řád**ně.

Kdo jedná lstivě, nesmí **žít** v mém **do**mě *
a neobstojí ***pře***de **mnou**, kdo lže.
Denně chci stíhat všechny **hříš**né **v ze**mi, *
násilné z města ***Pá***ně **vy**hladím. Δ

Ant. 1. Na harfu, || Pane, tobě budu hrát, *| chci kráčet vždycky bezúhonnou cestou.
T. P. Kdo koná vůli || mého Otce, *| ten vejde do nebeského království, aleluja.

2. antifona
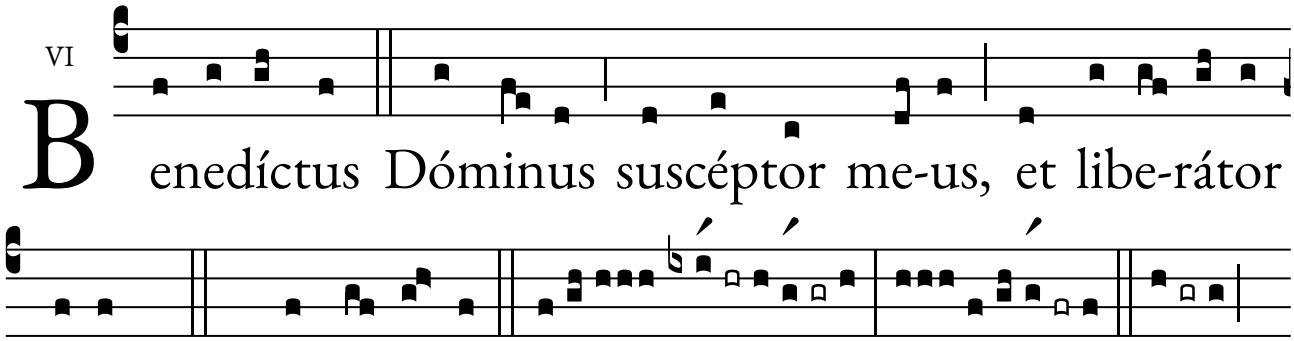

Ant. 2. Neodnímej || od nás, Pane, *| své milosrdenství.
T. P. Národy || ať poznají, Pane, *| tvé milosrdenství, aleluja.

Kantikum *Dan 3, 26.27–29.34–41*

Požehnaný jsi, Pane, Bože **na**šich **ot**ců, *
a chvályhodné a slavné je tvoje ***jmé***no **na** věky.
Neboť jsi spraved**li**vý **ve** všem, *
co *jsi* nám **u**činil.
Zhřešili jsme a nesprávně jsme jednali, když jsme tě **o**pus**ti**li, *
a provinili jsme se ***ve*** všech **vě**cech.
Pro své jméno nás, prosíme, nevy**dá**vej **na** věky, *
neruš svou **ú***mlu*vu **s ná**mi.
Neodnímej od nás své milosrden*ství* †
pro Abraháma, **své**ho **mi**láčka, *
pro Izáka, svého služebníka, a Jákoba, ***své***ho **sva**tého.
Jim jsi slíbil, že rozmnožíš **je**jich **po**tomstvo *
jako hvězdy nebe a písek **na** *bře*hu **mo**ře.
Vždyť už jsme, Pane, zmenšeni víc, než kterýkoli **ná**rod, *
na celé zemi jsme dnes poníženi ***pro*** své **hří**chy.
A není už knížete **a**ni **vůd**ce, *
není proroka ani ***ce***lo**pa**lu,
není oběti ani darů **a**ni **ka**didla, *
místa není, kde bychom před tebe kladli ***pr***vo**ti**ny,
abychom došli tvého **mi**losr**den**ství; *
ale přijmi nás v duchu pokory
a v zkrouše***no***sti **srd**ce.
Jako celopaly bera**nů** a **bý**ků, *
jako tisíce ***tu***čných **be**ránků,
tak budiž před tebou dnes tato naše o*bě*ť, †
aby **se** ti **lí**bila, *
protože nebývají zahanbeni, kdo ***v te***be **dou**fají.
Nyní tedy jdeme za tebou **ce**lým **srd**cem, *
a bojíme se tě a ***hle***dá**me** tvou tvář. Δ

Ant. 2. Neodnímej || od nás, Pane, *| své milosrdenství.
T. P. Národy || ať poznají, Pane, *| tvé milosrdenství, aleluja.

3. antifona

A. 3. Bože, || chci ti * novou píseň zpívat.
T. P. Pán je útočištěm mým *|| a zachráncem, aleluja.

Žalm 143
I

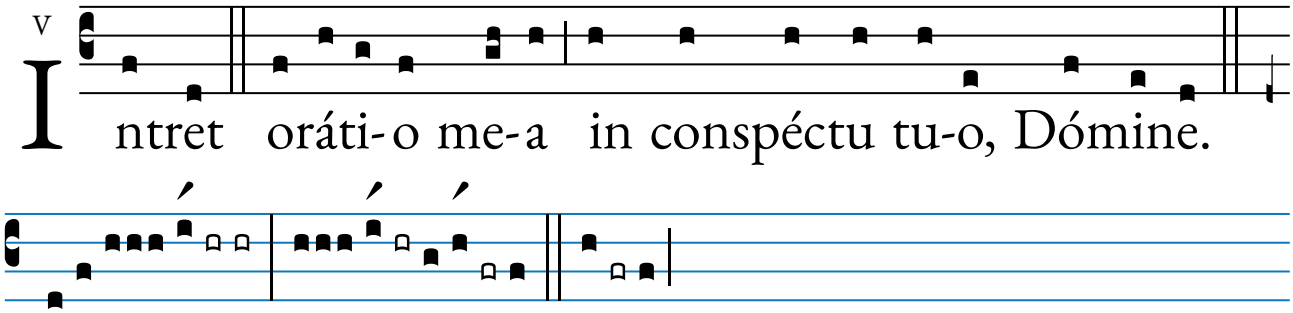
Blahořečen budiž Pán, má skála! †
On mé ruce **u**čí **bo**jovat, *
moje prsty zdatně ***si*** vést **v bit**vě.
Je mi slitováním, **je** mi **hra**dem, *
útočištěm ***mým*** a **za**chráncem,
štítem, na který je **spo**leh**nu**tí. *
Národy mé ***vlá***dě **pod**robil.
Pane, co je člověk, **že** dbáš **o** něj, *
co syn lidský, ***že*** ho **v mys**li máš?
Vždyť je člověk jako **pou**hý **vá**nek, *
jeho dny jak ***stín***, jenž **pře**letí.
Pane, skloň svá nebe**sa** a **se**stup, *
hor se dotkni, ***vy***stou**pí** z nich kouř.
Metej blesky své a **roze**žeň je, *
šípy své, ať ***pad***nou **ve** zmatek!
Napřáhni svou ruku z vysoko*sti,* †
vytrhni mě **ze** zá**pla**vy vod, *
vysvoboď mě ***z ru***kou **ci**záků,
kteří ústy lživě **pro**mlou**va**jí, *
křivá je i ***je***jich **pra**vice!

Bože, chci ti novou **pí**seň **zpí**vat, *
na desíti***strun**nou **har**fu hrát.
Ty jsi ten, kdo ochra**ňu**je **krá**le, *
spasil svého ***slu**hu **Da**vida. Δ

A. 3. Bože, || chci ti * novou píseň zpívat.
T. P. Pán je útočištěm mým *|| a zachráncem, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

A. 1. Blaze tomu, || kdo zná Boží vůli *| a jedná podle ní.

Žalm 118

ע

Ty, Pane, ty jsi **spra**ved**li**vý, *
správná jsou tvoje ***roz**hod**nu**tí.
Právem jsi dal svá **při**ká**zá**ní, *
mocně, pevně a ***spra**ved**li**vě.
Sžírá mě hněv k mým **ne**přá**te**lům, *
že na tvá slova ***za**pom**ně**li.
Věrně se osvěd**čil** tvůj **vý**rok, *
proto tvůj služebník ***má*** jej **v lás**ce.
Jsem jen malý a **o**povr**že**ný, *
příkazů tvých však **ne***za*po**mí**nám.
Věčně je v právu tvá **spra**ved**l**nost *
a tvůj zákon je **prav***di*vý **pro**vždy.
I když mě postihly **út**lak a **tí**seň, *
přesto se těším z tvých **u***sta*no**ve**ní.

Předpisy tvé jsou **na** věky **správ**né, *
dej, ať je chápu, a **já** *bu*du **žít**i. Δ

Během roku:
Ant. 1. Blaze tomu, || kdo zná Boží vůli *| a jedná podle ní.
Ant. 2. Dej, ať modlitba má *|| dojde k tobě, Pane.

Žalm 87

I

Pane, Bože spásy, **vo**lám **za** dne, *
za noci můj křik se ***k to***bě **de**re.
Dej, ať modlitba má **do**jde **k to**bě, *
nachyl ucho k mému ***na***říkání!
Vždyť má duše už je **sy**ta **ú**trap, *
k podsvětí se naklá***ní*** můj **ži**vot.
Už mě počítají **me**zi **mrt**vé, *
jsem jak ten, v kom všechny ***sí***ly **zhas**ly.
Mezi mrtvými je **mo**je **lůž**ko, *
mezi padlými, co ***le***ží **v hro**bě,
na které už ani **ne**vzpo**me**neš; *
ze vší péče tvé jsou ***vy***lou**če**ni.
Uvrhls mě do hlu**bo**ké **já**my, *
do propasti, do nej***hlub***ších **tem**not.
Leží na mně tíha **tvé**ho **hně**vu, *
všechny vlny tvé mě ***za***pla**vu**jí. Δ

Během roku:
Ant. 2. Dej, ať modlitba má *|| dojde k tobě, Pane.
Ant. 3. K tobě, || Pane, běduji den za dnem. *| Proč svou tvář mi neustále skrýváš?

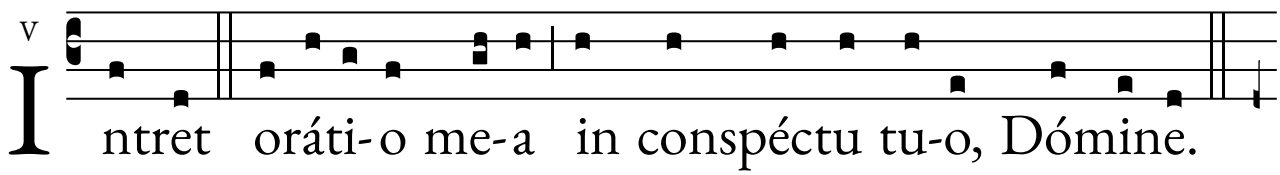
II

Odehnals mi přáte**le** i **zná**mé, *
učinils, že všichni ***si*** mě **hnu**sí;
uvězněn jsem, ven se **ne**do**sta**nu, *
oko mé je vysí***le***no **ho**řem.

K tobě, Pane, bědu**ji** den **za** dnem *
a jen po tobě své ***ru***ce **vzpí**nám.
Konáš divy pro ty, **kdo** jsou **mrt**vi? *
Mohou stíny vstát a ***te***be **chvá**lit?
Vyprávějí o tvé **lás**ce **v hro**bech, *
o tvé věrnosti tam ***v ří***ši **mrt**vých?
Budou známy v temno**tách** tvé **di**vy, *
tvoje milost v kraji ***za***po**mně**ní?
Proto, Pane, stále **k to**bě **ú**pím, *
k tobě stoupá prosba ***má*** hned **zrá**na.
Proč mě tedy zavr**hu**ješ, **Pa**ne? *
Proč svou tvář mi neu***stá***le **skrý**váš?
Ubožák jsem, z dětství **vy**dán **smr**ti, *
zdrcen tvými hrůza***mi***, jež **snáš**ím.
Přese mne se přehna**ly** tvé **hně**vy, *
hrůzy tvé mi ústa ***u***ml**ču**jí.
Stále mě jak vody **za**pla**vu**jí, *
nade mnou se zaví***ra***jí **všech**ny.
Odcizils mi příte**le** i **dru**ha, *
už se přátelím jen ***s tem***no**ta**mi. ∆

Během roku:
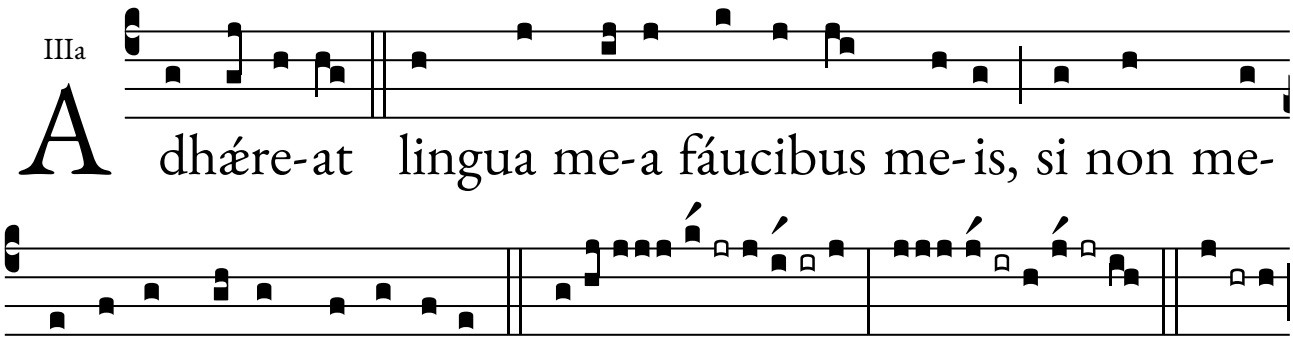
℣. 3. K tobě, || Pane, běduji den za dnem. *| Proč svou tvář mi neustále skrýváš?

Verš sexta: Mým krokům svítilnou je tvé slovo, Pane.
℟. Ono mi cestu osvětluje.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Jeruzaléme, || než tě zapomenout, *| to spíše ať mi uschne pravice!
T. P. Zpívejte něco || z písní siónských, * aleluja.
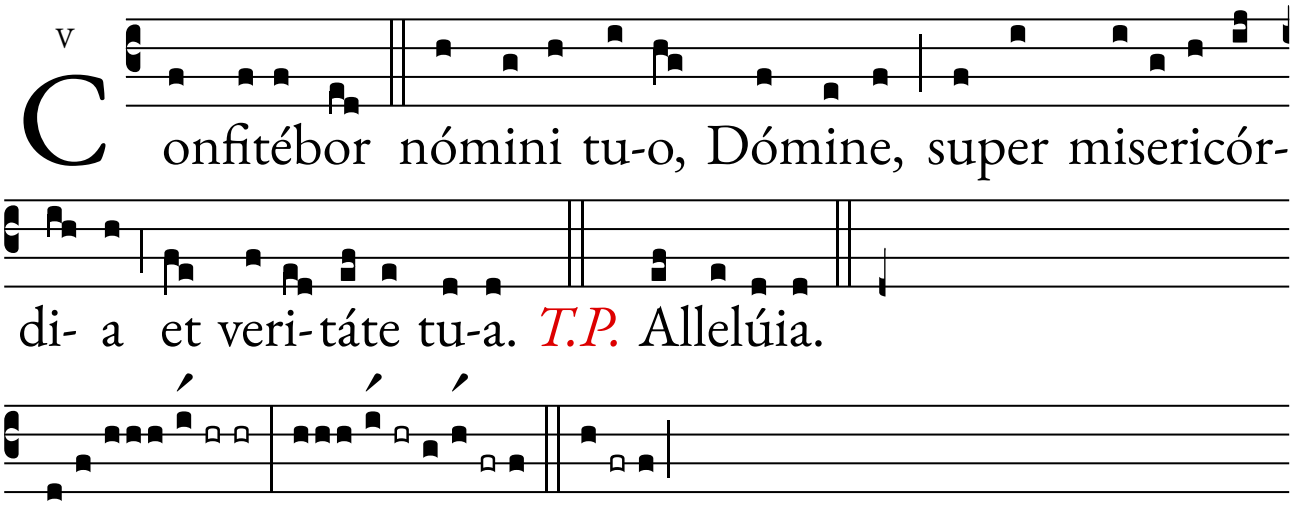
*Žalm 136**

U babylónských řek jsme **se**dáva**l**i *
a s pláčem vzpomí***na***li **na** Sión.
Na vrby, které v onom **kra**ji **rost**ly, *
jsme zavěšova***li*** své **ci**tery,
když ti, co odvlékli nás **do** za**je**tí, *
nás chtěli nutit, ***ať*** jim **zpí**váme,
trapiči chtěli, ať se **ra**du**je**me: *
„Zpívejte něco ***z pís***ní **si**ónských!“
Jak bychom ale byli **do**ká**za**li *
zpívati písně ***Pá***ně **v ci**zině!
Jeruzaléme, než tě **za**po**me**nout, *
to spíše ať mi ***u***schne **pra**vice!
Spíš ať se jazyk přile**pí** mi **k pat**ru, *
než abych přestal ***mys***let **na** tebe,
než abych nepovznášel **Je**ru**za**lém *
vysoko nad své ***všech***ny **ra**dosti!
[Edomským, Pane, nikdy **ne**za**po**meň *
ten neblahý den ***Je***ru**za**léma,

když křičeli: „Jen zbořte, **po**bořte ho, *
vyvraťte do sa*mé*ho **zá**kladu!“
Ty babylónská dcero, plenitel*ko,* †
buď blahořečen, **kdo** ti **od**platí *
za všechno zlé, cos ***u**čini*la nám!
Buď blahořečen, kdo tvé **dě**ti **zjí**má *
a kdo je o ska*li*sko **roz**tříští!] Δ

Ant. 1. Jeruzaléme, || než tě zapomenout, *| to spíše ať mi uschne pravice!
T. P. Zpívejte něco || z písní siónských, * aleluja.

2. antifona
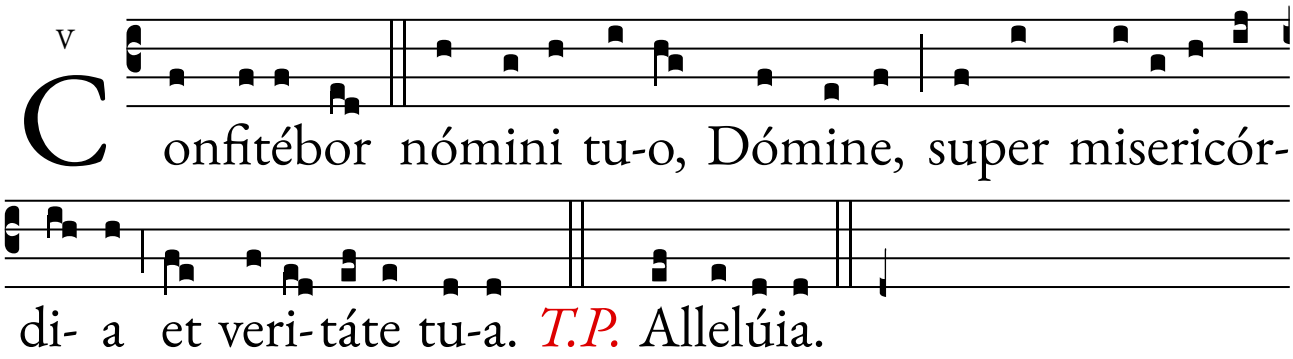

Ant. 2. Před tváří andělů *|| ti budu hrát, můj Bože!
T. P. Kráčím-li strastmi, *|| život mi vracíš, aleluja.

Žalm 137
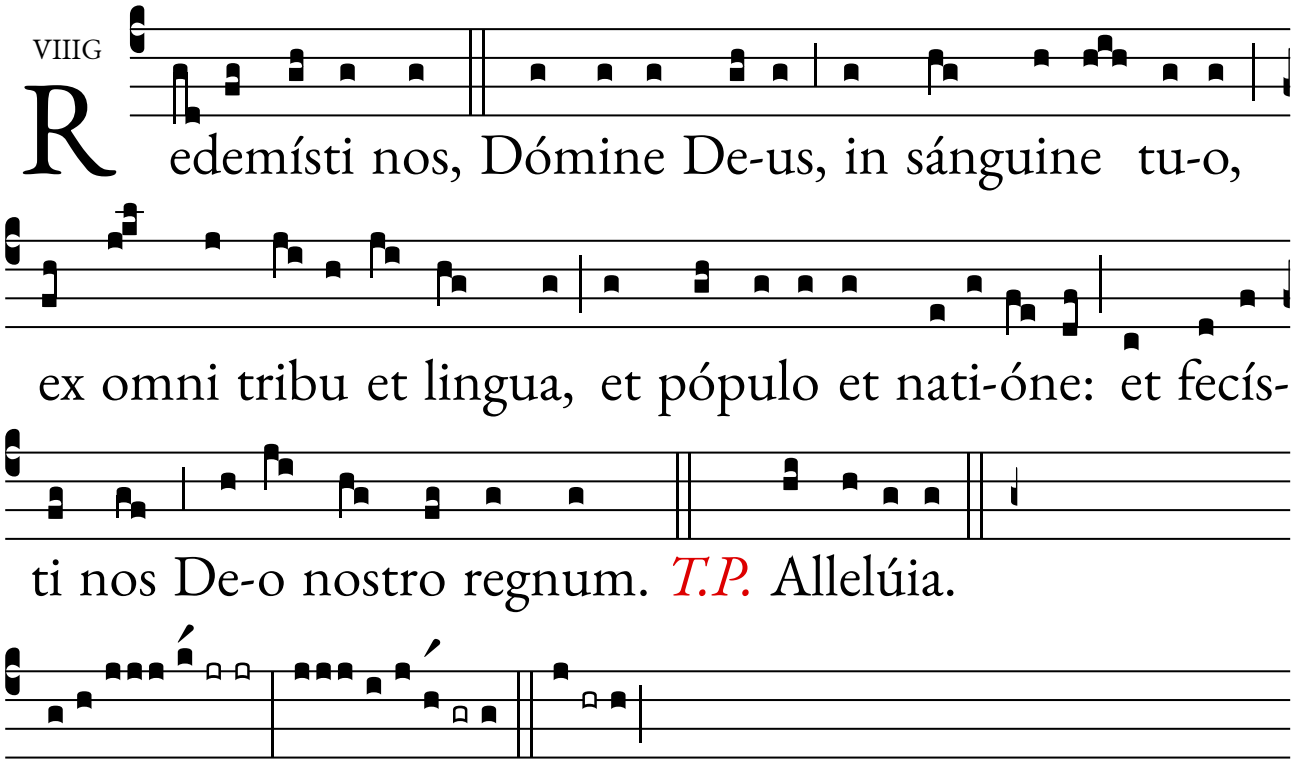
Chválím tě, Pane, z celého srd*ce* †
za to, žes vyslyšel **slo**va **mých** úst. *
Před tváří andělů ***bu**du* **ti** hrát.
Před tvou svatyní na tvář pa*dám,* †
děkuji tvému **sva**tému **jmé**nu *
za tvoji věrnost a ***do**bro**tu** tvou;
neboť jsi povznesl **na**de **všech**no *
jméno svoje a ***při**slí**be**ní.

Slyšels mě v den, kdy **k to**bě jsem **vo**lal, *
větší sílu mé ***du***ši **jsi** dal.
Tebe ať, Pane, ctí **krá**lové **ze**mě, *
jakmile zaslechnou ***slo***va **tvých** úst,
zpěvem ať velebí **ces**ty **Pá**ně: *
„Sláva **Pá***ně* je **ne**smírná!“
Velký je Pán, a **k ma**lým **shlí**ží, *
na dálku **ro***zez*ná **pyš**ného.
Kráčím-li strastmi, **ži**vot mi **vra**cíš, *
navzdory ***ne***pří**te**lům mým.
Na mou ochranu **vzta**huješ **ru**ku, *
pravice ***tvá*** mi **po**máhá.
Pán mou věc dovede k dobrému kon*ci*. †
Neboť tvá láska, **Pa**ne, je **věč**ná! *
Od svého ***dí***la **ne**upusť! Δ

℣. 2. Před tváří andělů *|| ti budu hrát, můj Bože!
T. P. Kráčím-li strastmi, *|| život mi vracíš, aleluja.

3. antifona

A. 3. Hoden je Beránek, || který byl zabit, *| aby vzal slávu a čest.
T. P. Pane, || tvá je velikost a moc, *| sláva a vítězství, aleluja.

Kantikum *Zj 4, 11; 5, 9.10.12*

Hoden jsi, **Pa**ne, náš **Bo**že, *
aby ti všichni vzdávali ***slá***vu **a** čest,
neboť jsi **stvo**řil **všech**no *
a z tvé vůle všechno povstalo a ***by***lo **stvo**řeno.
Hoden jsi, **Pa**ne, vzít **kni**hu *
a rozlomit ***je***jí **pe**četi,
protože jsi byl za*bit* †
a svou krví jsi nás **vy**koupil **Bo**hu *
z každého kmene a jazyka, **li***du* i **ná**roda,
a učinil jsi nás našemu Bohu královským **li**dem a **kněž**stvem *
a budeme **nad** *ze*mí **vlád**nout.
Hoden je Beránek, který byl za*bit,* †
aby vzal moc a bohat**ství** i **moud**rost, *
sílu a čest, **slá***vu* i **chvá**lu. Δ A.

STŘEDA ČTVRTÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

A. 1. Oslavuj Pána, || duše má, *| na jeho dobra nezapomeň! (T. P. Aleluja.)

Žalm 102

I

Oslavuj **Pá**na, **du**še má, *
mé nitro jeho ***sva***té **jmé**no!
Oslavuj **Pá**na, **du**še má, *
na jeho dobra ***ne***za**po**meň!
Všechny tvé **vi**ny **od**pouští, *
ze všech tvých nedu***hů*** tě **lé**čí;
tvůj život **chrá**ní **zá**huby, *
věnčí tě láskou, ***sli***to**vá**ním;
on blahem **sy**tí **tvo**je dny, *
jak orlu obno***vil*** tvou **mla**dost.
Pán koná **skut**ky **mi**losti: *
všem utlačeným ***zjed***ná **prá**vo.
Ukázal **ces**tu **Moj**žíši, *
své skutky dětem ***Iz***ra**e**le. Δ

A. 1. Oslavuj Pána, || duše má, *| na jeho dobra nezapomeň! (T. P. Aleluja.)
A. 2. Jak otec || dětem odpouští, *| Pán je k svým věrným milostivý. (T. P. Aleluja.)

II

Vlídný a **las**ka**vý** je Pán, *
shovívavý a ***mi***lo**sr**dný.
Nechce se **u**sta**vič**ně přít, *
navěky v hněvu ***se***tr**vá**vat.
Nesplácí **hří**chy, **ne**jedná, *
jak pro své viny ***za***slou**ží**me.
Vždyť jak ční **ne**be **nad** zemí, *
tak velkou lásku ***má*** k svým **vě**rným.

Jak od vý**cho**du **k zá**padu *
vzdaluje od nás ***na***še **vi**ny.
Jak otec **dě**tem **od**pouští, *
Pán je k svým věrným ***mi***los**ti**vý.
Ví, z če**ho** jsme **stvo**řeni, *
má na mysli, že ***jsme*** jen **hlí**na.
Jsou jako **trá**va **lid**ské dny: *
rozkvetou jako ***pol***ní **kví**tek,
zavane **ví**tr, **sfouk**ne jej, *
a stopy po něm ***ne***zů**sta**ne. ∆

℣. 2. Jak otec || dětem odpouští, *| Pán je k svým věrným milostivý.
(T. P. Aleluja.)
℣. 3. Oslavte Pána, *|| díla Páně. (T. P. Aleluja.)

III

Však láska **Pá**ně **do** věků, *
je dobrotiv až ***k dě***tem **dě**tí
u těch, kdo **je**ho **smlou**vu ctí *
a plní jeho ***při***ká**zá**ní.
Pán zřídil **si** trůn **v ne**besích *
a jeho vláda ***ří***dí **ves**mír.
Oslavte Pána, chval*te jej,* †
vy jeho poslo**vé**, vy **sil**ní, *
kdo konáte, co ***on*** vám **ká**že!
Oslavte **Pá**na, **zá**stupy, *
vy, kdo jste v službách ***je***ho **vů**le!
Oslavte Pána, díla Pá*ně,* †
všude, kam sahá **je**ho **vlá**da! *
Oslavuj ***Pá***na, **du**še má! ∆
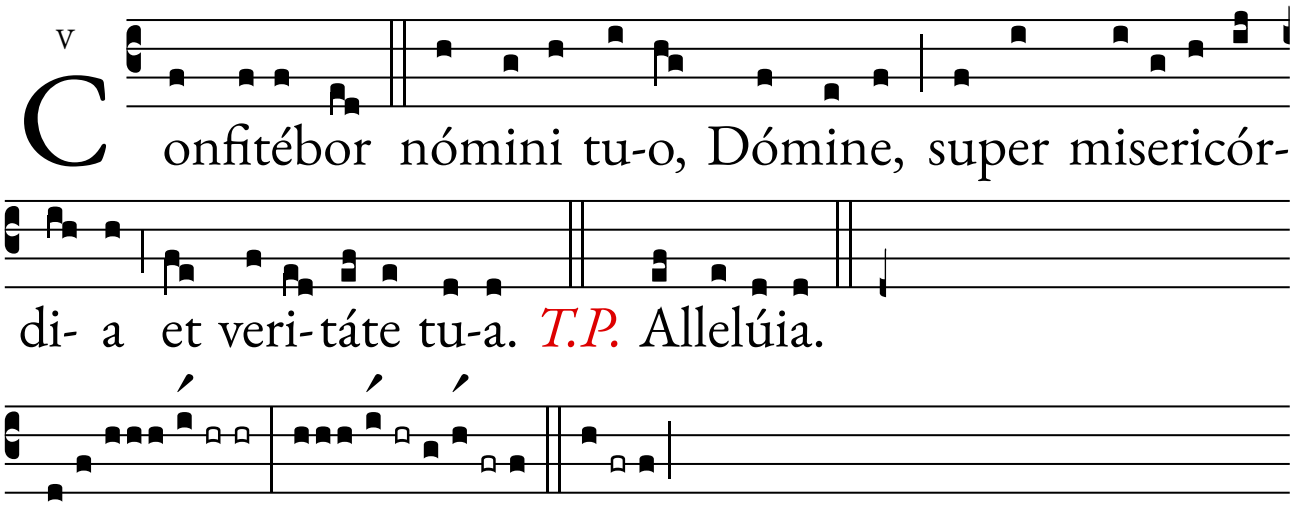
℣. 3. Oslavte Pána, *|| díla Páně. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Ukaž mi, Pane, cestu svých přikázání.
℟. Rozjímat budu nad tvými divy.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. † *Pronáší se po žalmu.*
T. P. Svou vznešenost *|| zjev, Bože, na nebesích, aleluja.
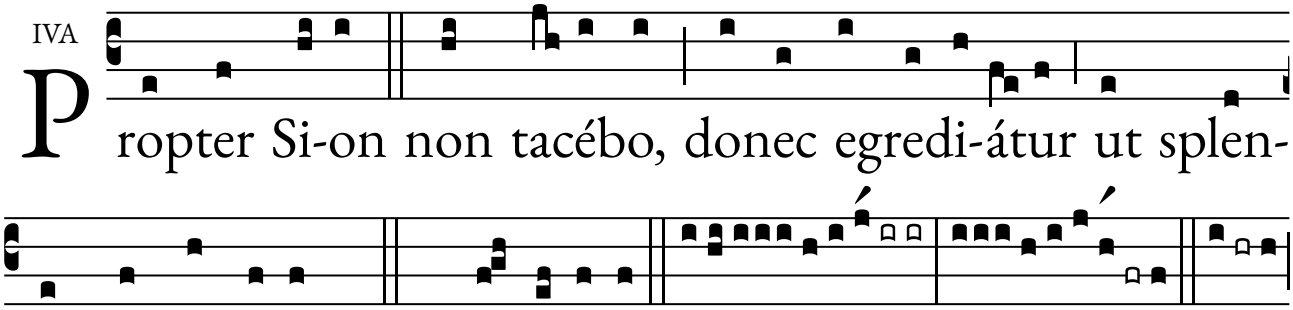
Žalm 107

Jsem, Pane, připra**ven**, jsem **při**praven, *
zpívat a hrát ti. Procit***ni**, má **du**še!
Procitni, moje cite**ro** a **har**fo! *
S vámi teď půjdu ***bu***dit **čer**vánky.
Tebe chci, Pane, chválit **před** ná**ro**dy, *
tobě chci před lid***mi** všech **kra**jů hrát.
Vždyť tvoje milost dosa**há** až **k ne**bi, *
tvá věrnost přesa***hu**je **o**blaka.
Svou vznešenost zjev, Bože, **na** ne**be**sích *
a nad veškerou ***ze**mí **slá**vu svou!
Aby tví věrní byli **za**chrá**ně**ni, *
pomoz svou pravi***cí*** a **vy**slyš nás!
Promluvil Bůh ve svém svatostán***ku:*** †
„Zvítězím a **Si**chem **při**dělím, *
přeměřím i ***ú**val **su**kotský.
Galaád i Manasse mi pa***tří,*** †
rovněž i Efra**ím**, má **příl**bice, *
Juda pak má ***ve**li**tel**ská hůl.

Moáb je mou umývací mí*sou;* †
na Edom pak **bo**tu **po**stavím, *
jásat budu ***nad*** Fi**liš**tínskem.“
Kdo přivede mě k hraze**né**mu **mě**stu, *
kdopak mě do E***do***mu **pro**vodí,
ne-li ty, jenžs nás odvr**hl**, můj **Bo**že, *
a jenž už s naším ***voj***skem **ne**táhneš!
Na pomoc přijď nám proti **ne**pří**te**li, *
když pomoc od li***dí*** je **ni**cotná.
S Bohem však svedem divy **u**da**ten**ství, *
on zdeptá naše ***u***jař**mi**tele! Δ

Ant. 1. Jsem, Pane, || připraven, *| jsem připraven.
T. P. Svou vznešenost *|| zjev, Bože, na nebesích, aleluja.

2. antifona

Ant. 2. Pán mě oblékl || rouchem spásy * a spravedlnosti.
T. P. Pán dá vyrašit || spravedlnosti *| a radostnému veselí přede všemi národy, aleluja.

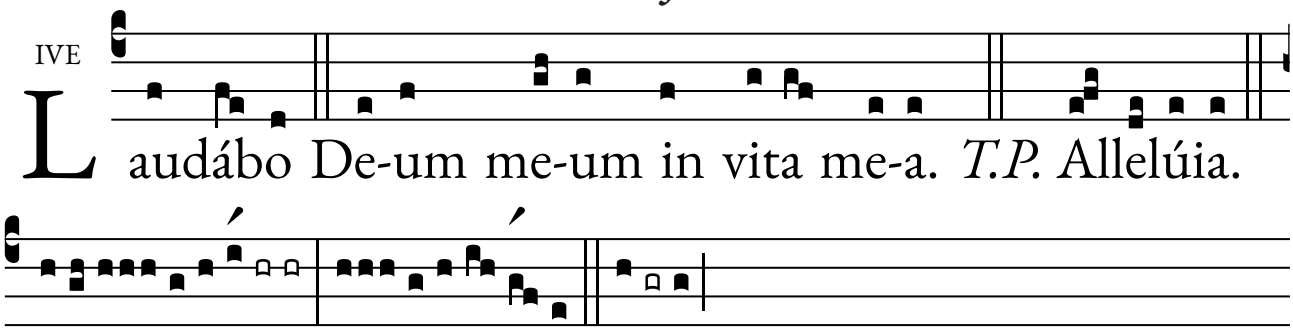
Kantikum *Iz 61, 10 – 62, 5*

Srdečnou **ra**dost mám **z Pá**na, *
má duše **já***sá* v mém **Bo**hu:
vždyť mě oblékl **rou**chem **spá**sy, *
zahalil mě pláštěm ***spra***ve**dl**nosti,
jako ženicha ozdobe**né**ho **ko**runou, *
jako nevěstu okráš***le***nou **věn**cem.
Jako dává země **vy**rašit **ros**tlinám *
a zahrada ***vze***jít **set**bě,
tak dá Pán Bůh vyrašit **spra**vedl**no**sti *
radostnému veselí přede ***vše***mi **ná**rody.
Už kvůli Siónu **ne**budu **ml**čet, *
pro Jeruzalém **ne***bu*du **zti**cha,
dokud jeho spravedlivý nevzejde **ja**ko **svět**lo, *
jako planoucí pochodeň ***je***ho **spa**sitel.
A národy uzří tvého **spra**vedli**vé**ho, *
a tvého slavného ***vších***ni **krá**lové.
A nazvou tě **no**vým **jmé**nem, *
o kterém rozhodnou ***ús***ta **Pá**ně.
A budeš korunou slávy **v ru**kou **Pá**ně, *
královskou čelenkou v ruce ***své***ho **Bo**ha.

Už ti nebudou říkat „**O**puš**tě**ná“, *
ani tvé ***ze***mi „**Pus**tá“.
A budeš se nazývat „**Mo**je **zá**liba“, *
a tvá země „***Ob***lí**be**ná“.
Neboť v tobě našel Pán **za**lí**be**ní, *
tvá země bude ***o***bydl**e**ná.
V tobě bude bydlet **ji**noch **s pan**nou, *
v tobě budou přebývat ***tvo***je **dě**ti.
Jako se ženich raduje **ze** své **ne**věsty, *
tak z tebe bude mít ***ra***dost **tvůj** Bůh. Δ

Ant. 2. Pán mě oblékl || rouchem spásy * a spravedlnosti.
T. P. Pán dá vyrašit || spravedlnosti *| a radostnému veselí přede všemi národy, aleluja.

3. antifona

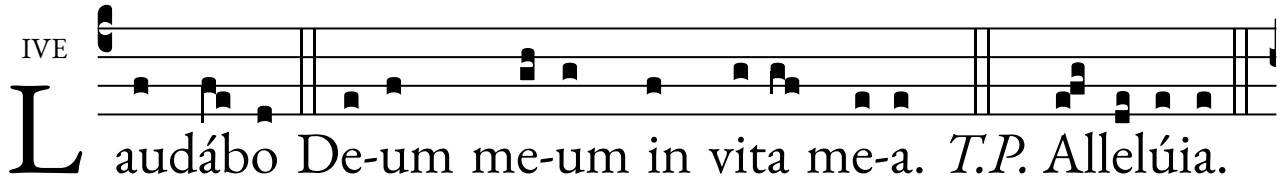
Ant. 3. Slavit chci Pána *|| po celý život.
T. P. Pán je král || a bude vládnout na věky, *| Sióne, tvůj Bůh až do věčnosti, aleluja.

Žalm 145

Oslavuj, moje duše, Pá*na!* †
Slavit chci Pána **po** celý **ži**vot, *
Hrát svému **Bo***hu*, co **bu**du živ.
V knížata důvěru **ne**vklá**dej**te, *
v člověka, ***jenž*** je **bez**mocný:
vydechne duši, **v svou** zem se **vra**cí, *
veta je **po** *je*ho **zá**měrech.

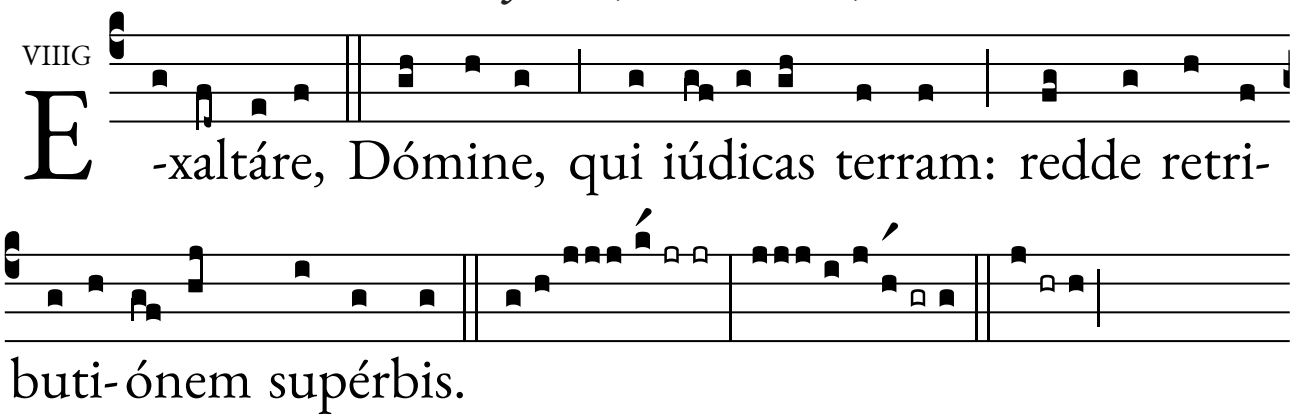
Šťasten, komu pomá**há** Bůh **Já**kobův, *
kdo jen v Pána, svého ***Bo***ha, **dou**fá.
V toho, který stvořil **ne**be**sa** i zem, *
moře se vším tvorstvem, ***co*** v něm **ži**je,
který zachovává **věr**nost **na** věky, *
utištěným dopo***má***há **k prá**vu,
hladovící nasy**cu**je **po**krmem, *
Pán to je, kdo vězňům ***vra***cí **vol**nost,
Pán to je, kdo slepým **dá**vá **pro**hlédnout, *
Pán, jenž pozdvihuje ***po***níže**n**é,
Pán to je, kdo cizím **dá**vá **o**chranu, *
sirotkům a vdovám ***svo***ji **po**moc.
Pán to je, kdo spraved**li**vé **mi**luje, *
kdežto bezbožníky ***ne***chá **zblou**dit.
Pán je král a bude **vlád**nout **na** věky, *
Sióne, tvůj Bůh až ***do*** věč**no**sti! ∆

Ant. 3. Slavit chci Pána *|| po celý život.
T. P. Pán je král || a bude vládnout na věky, *| Sióne, tvůj Bůh až do věčnosti, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. K tobě, Pane, volám, *|| s důvěrou spoléhám na tvé slovo.

Žalm 118

ק

Ze srdce volám, **vy**slyš mě, **Pa**ne, *
poslušen budu tvých ***při***ká**zá**ní!
Volám k tobě, **chraň** mě a **za**chraň, *
budu tvé příkazy **po***cti*vě **pl**nit.
S úsvitem přicházím, **o** pomoc **pro**sím, *
s důvěrou spoléhám ***na*** tvé **slo**vo.
Oči mé bdí už **před** noční **hlíd**kou, *
hloubat chci o tvém ***roz***hod**nu**tí.
Slyš můj hlas ve svém **mi**losr**den**ství, *
uděl mi život **po***dle* své **vů**le!
Blíží se ti, kdo mi **ú**klady **stro**jí, *
vzdáleni přitom **zá***ko*nu **tvé**mu.
Zato však ty jsi mi **na**blízku, **Pa**ne, *
věrně platí tvá **u***sta*no**ve**ní.
Z výroků tvých už **dáv**no jsem **po**znal, *
že jsi je stanovil **na** *všech*ny **vě**ky. Δ

Během roku:

℣. 1. K tobě, Pane, volám, *|| s důvěrou spoléhám na tvé slovo.
℣. 2. Pán zná || myšlenky všech lidí, *| že jsou van a nicota.

Žalm 93

I

Bože odpla**ty**, můj **Pa**ne, *
Bože ***po***msty, **za**skvěj se!
Povstaň, ty, jenž **sou**díš **ze**mi, *
pyšným ***je***jich **skut**ky splať!
Jak se hříšní **dlou**ho, **Pa**ne, *
jak se ***dlou***ho **bu**dou smát?
Tlachají a **mlu**ví **zpup**ně, *
chvásta***jí*** se, **zlo**činci!
Po tvém lidu, **Pa**ne, **šla**pou, *
tisknou ***tvo***je **dě**dictví!
Poutníky a **vdo**vy **rdou**sí, *
zabí***je***jí **si**rotky!
Říkají: Pán **to**ho **ne**dbá, *
nevi***dí*** Bůh **Já**kobův.
Pozor, pošet**il**ci **v li**du! *
Hlupá***ci***, kdy **zmou**dříte?
Neslyší, kdo **u**cho **vsa**dil, *
nevi***dí***, kdo **stvo**řil zrak?
Neztrestá, kdo **vo**dí **ro**dy, *
lidem ***dá***vá **po**znání?
Pán zná myšlen**ky** všech **li**dí, *
že jsou ***van*** a **ni**cota. Δ

Během roku:

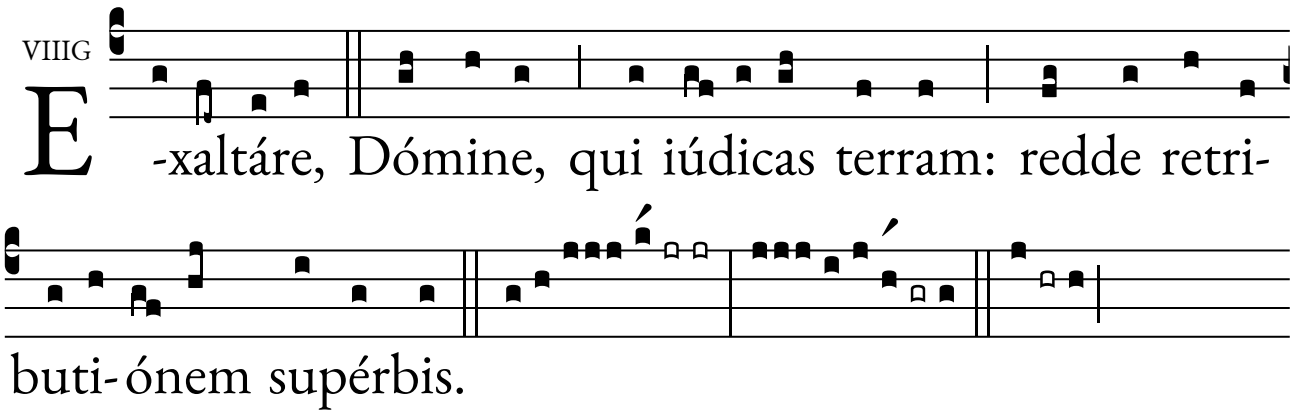
A 2. Pán zná || myšlenky všech lidí, *| že jsou van a nicota.
A 3. Avšak pro mne || Pán je hradem, *| skálou spásy mé je Bůh.

II

Šťasten, koho **u**číš, **Pa**ne, *
vedeš ***ve*** svém **zá**koně!
Pokoj za dnů **zlých** mu **pře**ješ, *
až vy***ko***pou **hříš**ným past.

Vždyť svůj lid Pán **ne**za**vrh**ne, *
neo***pu**stí **dě**dictví.
Spravedliví **do**jdou **prá**va, *
šťastných ***kon***ců **po**ctiví.
Kdo však posta**ví** se **za** mne *
proti ***těm***, kdo **pá**šou zlo,
kdo se zasta**ne** mé **vě**ci, *
před zlo***čin***ným **ná**silím?
Nebýt Pán mým **po**moc**ní**kem, *
padl ***jsem*** v kraj **ml**čení.
Dřív než pomy**slím**, že **kle**sám, *
už mě, ***Pa***ne, **pod**píráš!
Když se v srdci **mno**ží **úz**kost, *
útě***chou*** mě **vzpru**žuješ.
Je tvým spojen**cem** soud **zká**zy, *
který ***křiv***dí **bez**právně?
Zničit chtějí **spra**ved**li**vé, *
odsou***dit*** krev **ne**vinnou!
Avšak pro mne **Pán** je **hra**dem, *
skálou ***spá***sy **mé** je Bůh.
On je ztrestá za úsko***ky,*** †
v jejich **zlo**bě **za**hubí, *
zahu***bí*** je **Pán**, náš Bůh! Δ ℣.
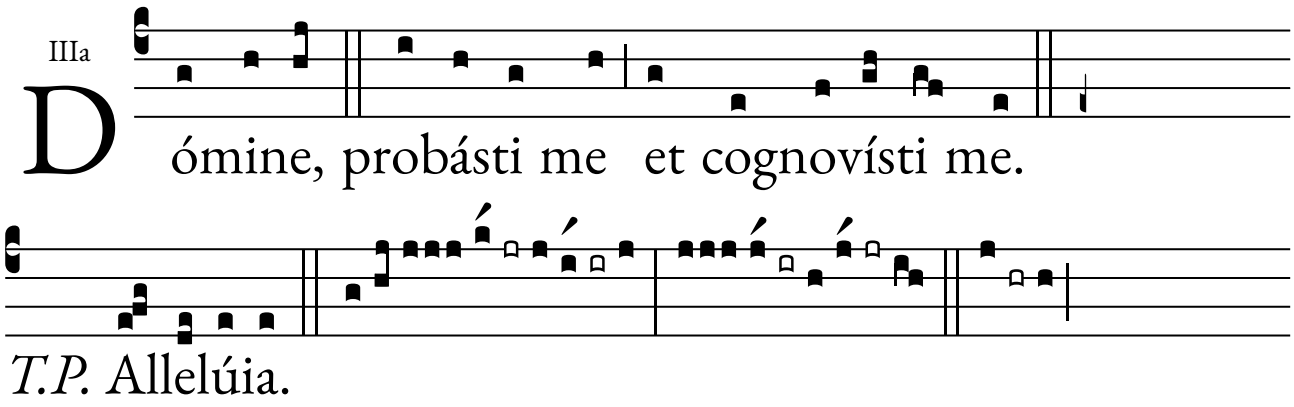
Během roku:

Verš sexta: Děkovnou oběť přinesu ti, Pane.
℟. A jméno Páně vzývat chci.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

℣. 1. Hodna úžasu *|| mi je tvá znalost, Pane.
T. P. Noc ti zjasní || jako světlo denní, * aleluja.
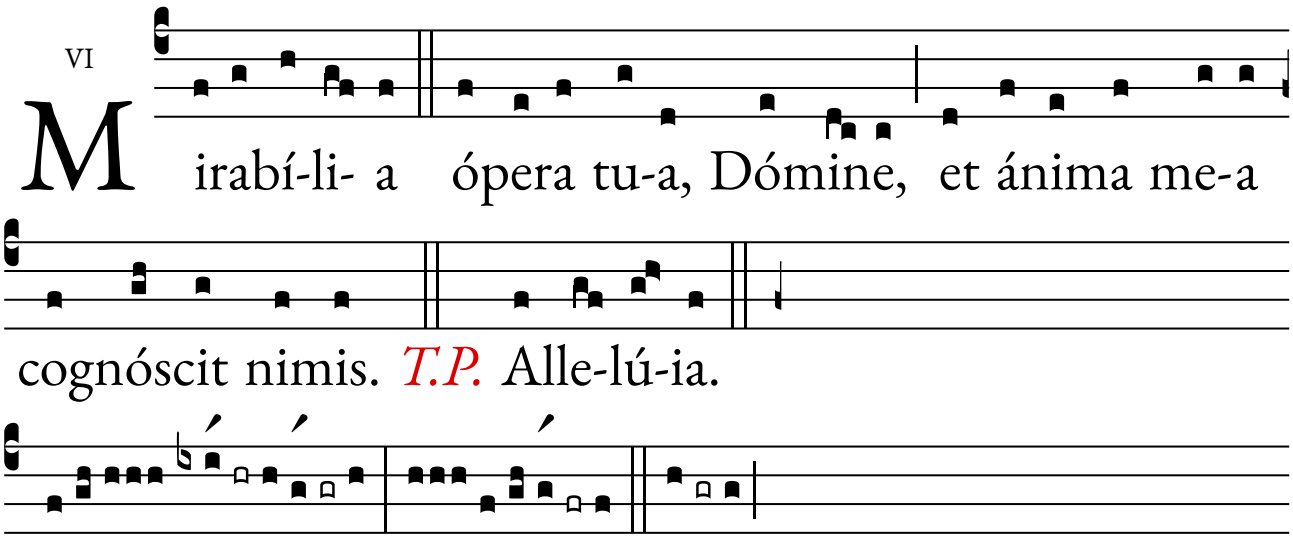
Žalm 138
I

Pane, ty mě prohlédáš a znáš *mě,* †
o mně víš, ať sedám **ne**bo **vstá**vám, *
postihneš mé úmys***ly*** už **z dál**ky.
Ať jdu nebo ležím, **tys** tak **ur**čil, *
všechny moje cesty ***jsou*** ti **zná**my.
Ještě nemám slovo **na** ja**zy**ku, *
a ty, Pane, už je ***sly***šíš **ce**lé.
Zpředu, zezadu mě **o**be**pí**náš, *
pevně na mně spočí***vá*** tvá **ru**ka.
Hodna úžasu mi **je** tvá **zna**lost, *
nedostupná, nepo***cho***pi**tel**ná.
Kam bych mohl **před** tvým **du**chem jít, *
kam bych mohl prchnout ***před*** tvou **tvá**ří?
Vystoupil bych **do** ne**be** – jsi tam; *
ustlal bych si v podsvě***tí*** – i **tam** jsi!
Kdybych si vzal **kří**dla **jit**řenky, *
snesl se až k nejzaz***ší***mu **mo**ři,
i tam ruka **tvá** mě **za**chytí, *
pravice tvá by mě ***u***cho**pi**la.

Řeknu-li: „Snad **uk**ryje mě **tma**, *
zahalím se nocí ***mís***to **svět**lem,“
ani tma ti temná ne*bude,* †
noc ti zjasní jako **svět**lo **den**ní, *
temnota tvým očím ***bu***de **svět**lem. Δ

Ant. 1. Hodna úžasu *|| mi je tvá znalost, Pane.
T. P. Noc ti zjasní || jako světlo denní, * aleluja.

2. antifona

Ant. 2. Já, Hospodin, || zpytuji srdce a zkouším ledví, *| abych dal každému podle jeho skutků.
T. P. Já znám svoje ovce *|| a moje ovce znají mne, aleluja.
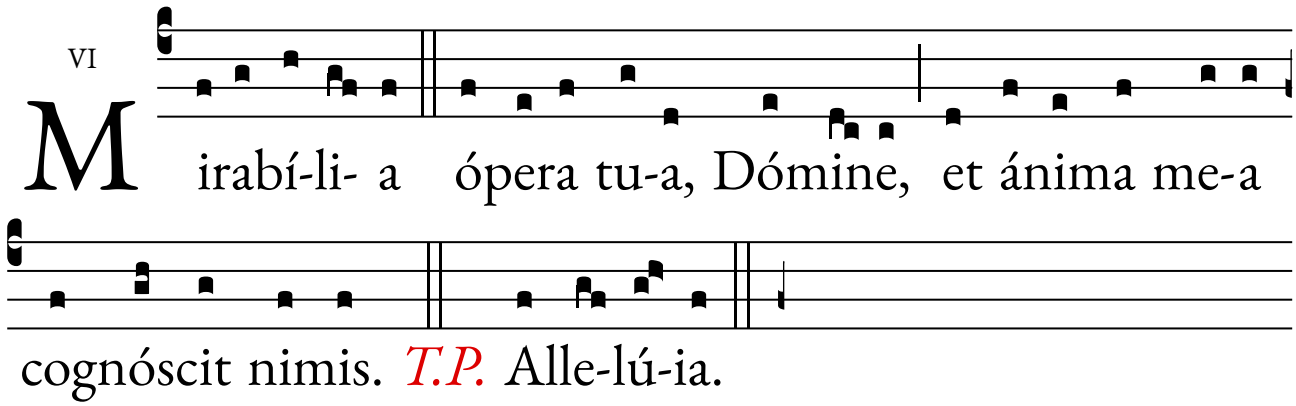
II*

Vždyť ty sám jsi stvořil **mo**je **nit**ro, *
ty sám jsi mě v lůně ***mat***ky **u**tkal.
Děkuji ti za svůj vznik tak zvlášt*ní!* †
Podivuhodná jsou **tvo**je **dí**la! *
Dobře to má duše ***roz***po**zná**vá.
Podstata má nebyla ti taj*na,* †
když jsem já byl vskrytu **te**prv **tvo**řen, *
pestře spřádán v samé ***hlou***bi **ze**mě.
Před očima měls můj **ce**lý **ú**děl, *
vše už bylo napsá***no*** v tvé **kni**ze.
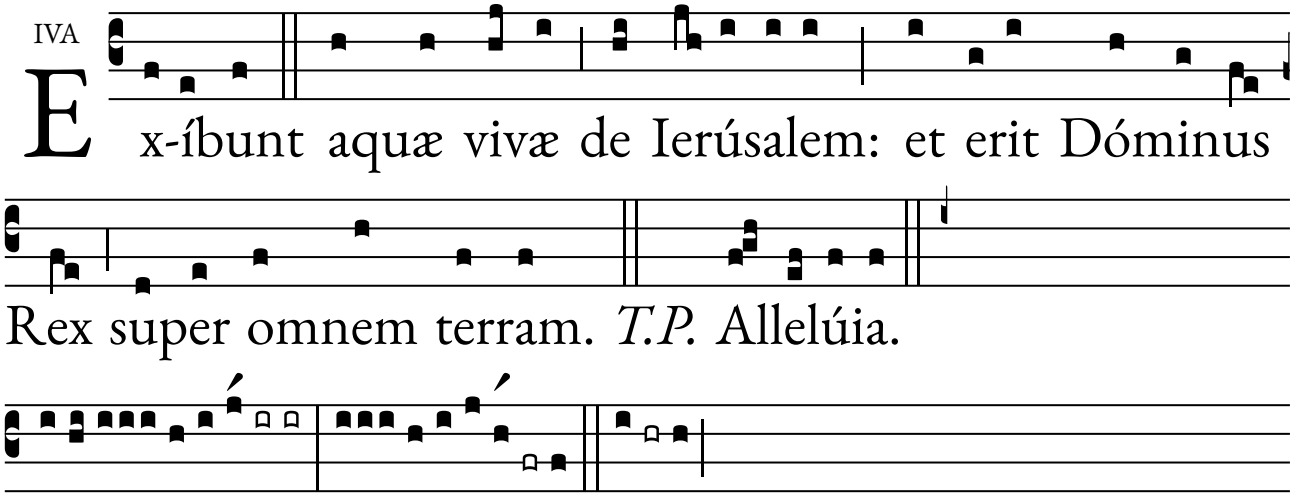
Moje dny už byly **u**tvo**ře**ny, *
dříve než z nich kterýkoli **vze**šel.
Tvé myšlenky však jsou **nad** můj **do**sah, *
Bože, jejich plnost *ne*do**zír**ná!
Chtít je sčítat – je jich **víc** než **pís**ku; *
sčetl bych je – u te*be* bych **zů**stal.
[Kéž bys, Bože, zhubil **bez**bož**ní**ka! *
Jděte ode mne, vy *lač*ní **kr**ve!
Ti, co o tobě tak **lsti**vě **mlu**ví, *
nadarmo se bouří *pro*ti **to**bě!
Jak je za zášť k tobě **ne**mít **v zášt**i, *
neprotivit si tvé *pro*tiv**ní**ky?
Z hloubi duše své je **ne**ná**vi**dím, *
pro mne jsou i mými *ne*pří**te**li!]
Zkoumej, Bože, poznávej mé **srd**ce, *
zkoušej mě a poznáv*ej*, jak **smýš**lím!
Pohleď, zdali nejdu **ces**tou **špat**nou, *
veď mě cestou věky *o*svědčenou! Δ

Ant. 2. Já, Hospodin, || zpytuji srdce a zkouším ledví, *| abych dal každému podle jeho skutků.

T. P. Já znám svoje ovce *|| a moje ovce znají mne, aleluja.

3. antifona
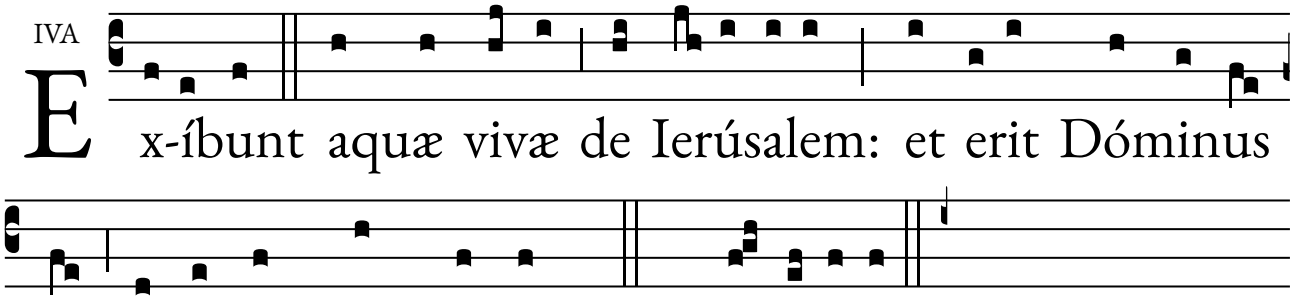

A. 3. V něm bylo || stvořeno všechno *| a všechno má trvání v něm.
T. P. Nebe je plné || jeho slávy *| a jeho chválou zní celá země, aleluja.

Kantikum *Srov. Kol 1, 12–20*

Radostně děkujme **Bo**hu **Ot**ci, *
že nám dal účast na podíle **vě**ří**cích** **ve** světle,
že nás vytrhl **z mo**ci **tem**noty *
a převedl do království svého milova***né**ho **Sy**na:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
On je věrný obraz nevidite**lné**ho **Bo**ha, *
prvorozený ***ze*** všech **tvo**rů,
v něm bylo stvořeno všech*no* †
na ne**bi** i **na** zemi, *
svět viditelný i ***ne***vi**di**telný,
ať to jsou **an**dělé **při** trůnu, *
nebo knížа***ta*** a **moc**nosti:
všechno je stvořeno skrze něj a pro *něj:* †
on je dříve než **všech**no **o**statní, *
a všechno má ***tr***vá**ní** v něm.
A on je hlava těla cír*kve,* †
on je počátek, prvo**ro**zený **z mrt**vých, *
aby měl ***ve*** všem **pr**venství.

Otci se totiž zalíbilo, aby v něm přebývala **všech**na **pl**nost, *
a aby skrze něho se sebou **u***smí***řil** **všech**no,
tím, že jeho krví **pro**litou **na** kříži *
zjednal pokoj jak na ne***bi,*** tak **na** zemi. Δ

Ant. 3. V něm bylo || stvořeno všechno *| a všechno má trvání v něm.
T. P. Nebe je plné || jeho slávy *| a jeho chválou zní celá země, aleluja.

Rex super omnem terram. *T.P.* Allelúia.

ČTVRTEK ČTVRTÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Nezvítězilo || jejich rámě, *| nýbrž tvá pravice, tvá jasná tvář.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 43
I

Na vlastní uši jsme **slý**chali, **Bo**že, *
otcové naši nám ***vy***prá**vě**li
o tom, cos vykonal **za** je**jich** dnů, *
v tom dávném ***ča***se **ru**kou svou.
Pohany vyhnals, **je** jsi tam **vsa**dil, *
národy potřels a ***jim*** jsi **dal** růst.
Nedobyli si **me**čem tu **ze**mi, *
nezvítězilo ***je***jich **rá**mě,
nýbrž tvá pravice, **tvo**je **rá**mě, *
tvá jasná ***tvář*** jen **z lás**ky k nim.

Ty jsi to, ty, můj **král** a **můj Bůh**, *
jenž jsi dal zvítězit ***Já***ko**bo**vi.
S tebou jsme zdolali **ne**pří**te**le, *
tvým jménem deptáme ***pro***tiv**ní**ky.
Na svém luku si **ne**za**klá**dám, *
nevděčím za ví***těz***ství **me**či:
tys nám dal zvítězit **nad** nepřá**te**li, *
pokořils ty, kdo nás ***ne***ná**vi**dí.
Proto jsme denně se **chlu**bili **Bo**hem, *
povždy jsme chvá**li*** tvé **jmé**no. Δ

Ant. 1. Nezvítězilo || jejich rámě, *| nýbrž tvá pravice, tvá jasná tvář.
(T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Pán od vás || neodvrátí svou tvář, *| obrátíte-li se k němu.
(T. P. Aleluja.)

II

Teď jsi nás odvrhl, **po**nechal **v han**bě, *
netáhneš, Bože, už **do** *bo*je **s ná**mi.
Nechals nás utíkat **před** nepří**te**lem, *
loupí nás ti, kdo nás ***ne***ná**vi**dí.
Vydals nás v plen jak **ja**teční **stá**do, *
mezi pohany **roz***ptý*lil **jsi** nás.
Lacino prodá**váš** svůj **ná**rod, *
pramálo jsi tím **pro***de*jem **zís**kal.
Sousedům dal jsi nás v **o**povr**že**ní, *
všem kolem dokola **k han***bě* a **smí**chu.
Dopustils, že jsme **v pří**sloví **ve**šli, *
pohané nad námi **ký***va*jí **hla**vou.
Stále svou hanbu mám **před** o**či**ma, *
studem se celý **čer***ve*nám **v tvá**ři,
slyším-li samou **ha**nu a **vý**směch, *
vidím-li mstivého ***ne***pří**te**le. Δ

℣. 2. Pán od vás || neodvrátí svou tvář, *| obrátíte-li se k němu.
(T. P. Aleluja.)
℟. 3. Vzbuď se, Pane, *|| a nechtěj nás zatratit navždy. (T. P. Aleluja.)

III

A toto všechno dolehlo na *nás,* †
i když jsme na tebe **ne**zapo**mně**li, *
úmluvu s tebou **ne***po*ru**ši**li,
naše srdce se **ne**odvrá**ti**lo, *
nesešly naše **kro***ky* z tvé **ces**ty,
a tys nás rozbil **v ša**kalích **mís**tech, *
ty jsi nás zastřel ***tem***no**ta**mi.
Kdybychom bývali zapomně*li* †
na svaté jméno **své**ho **Bo**ha *
a vztáhli ruce **k ci***zí*mu **bo**hu,
což by to Bůh byl **ne**zpozo**ro**val? *
On přece zná všechny **taj***no*sti **srd**ce.
Pro tebe stále nás **po**bí**je**jí, *
jednají s námi jak **s ja***teč*ním **stá**dem.
Procitni, Pane, **proč** je**ště spíš?** *
Vzbuď se a nechtěj nás **za***tra*tit **na**vždy!
Proč stále před námi **skr**ýváš **svou tvář**, *
bídu a strast naši ***za***po**mí**náš?
Naše duše je **sraže**n**a v prach**, *
na zemi ulpělo ***na***še **tě**lo.
Povstaň už, Pane, **na** pomoc **po**spěš, *
v milosti ***své*** nás **vy**svoboď! Δ
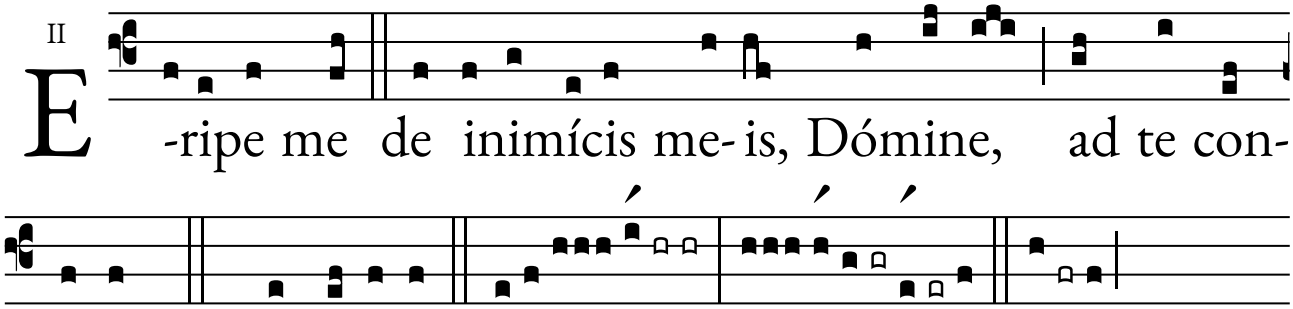
℟. 3. Vzbuď se, Pane, *|| a nechtěj nás zatratit navždy. (T. P. Aleluja.)

Během roku:

℣. Zjev svou jasnou tvář svému služebníku.
℟ Nauč mě, Pane, svým přikázáním.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
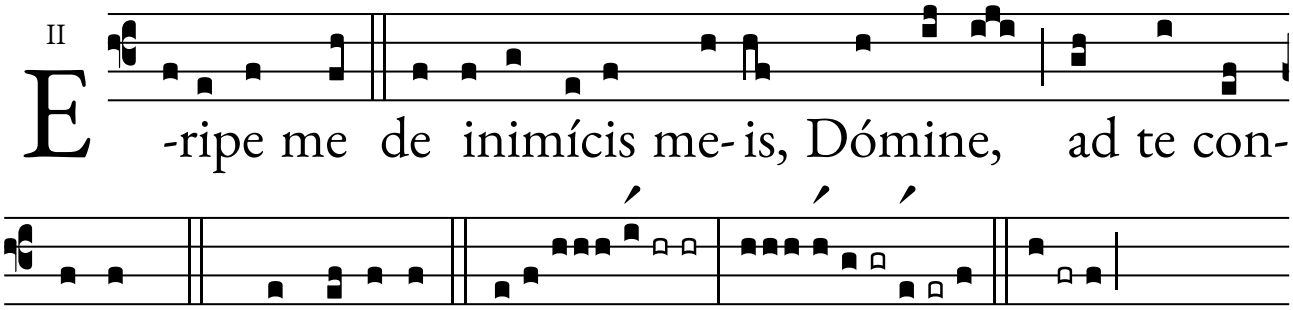

A. 1. Pane, || dej mi hned zrána * zakusit tvou milost.
T. P. Pro své jméno, Pane, *|| oživ mě, aleluja.

*Žalm 142**

Pane, slyš mou snažnou mod*litbu,* †
ve své věrnosti mou **pros**bu **při**jmi, *
ve své spravedlno***sti*** mě **vy**slyš!
Nechtěj soudit svého **slu**žeb**ní**ka, *
nikdo z živých ***ne***ní **to**bě práv.
Nepřítel mě stíhá, **ži**vot **dep**tá, *
v tmách mě nechává jak ***dáv***no **mrt**vé.
A můj duch už ve mně **o**cha**bu**je *
srdce trne, sevře***no*** v mém **nit**ru.
Vzpomínám si na dny dávno za*šlé,* †
stále myslím na všech**ny** tvé **či**ny, *
uvažuji o dí***le*** tvých **ru**kou.
K tobě rozpřahuji **o**bě **pa**že, *
žízním po tobě jak ***zprah***lá **ze**mě.
Pane, vyslyš mě a **ne**o**tá**lej, *
jsem už duchem vysí***len*** a **chřad**nu!
Neskrývej mi tvář, ať **ne**jsem **ro**ven *
těm, kdo sestoupili ***do*** tmy **hro**bu!
Dej mi zrána zaku**sit** tvou **mi**lost, *
protože já důvě***ře***ji **v te**be.

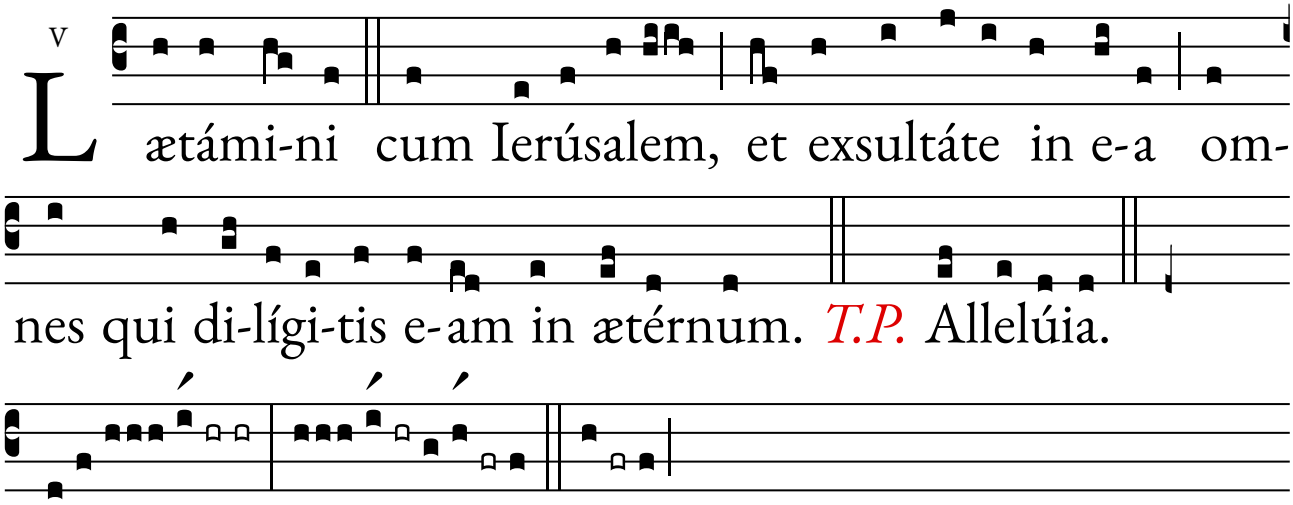
Dej mi poznat cestu, **jíž** mám **krá**čet, *
neboť k tobě pozdvi***hu**ji **du**ši.
Vysvoboď mě od ne**přá**tel, **Pa**ne, *
protože má záchra***na*** je **v to**bě!
Uč mě jednat **po**dle **vů**le **tvé**, *
protože jsi ***je***nom **ty** můj Bůh.
Dobrotivým **du**chem **svým** mě **veď**, *
abych kráčel ***rov***nou **kra**jinou.
Pro své jméno, **Pa**ne, **o**živ mě, *
pro svou sprave***dl***nost **o**svoboď.
[Pro svou milost nepřáte*le znič,* †
zahub všechny, **kdo** mě **su**žují! *
Protože jsem ***já*** tvůj **slu**žebník.] Δ

Ant. 1. Pane, || dej mi hned zrána * zakusit tvou milost.
T. P. Pro své jméno, Pane, *|| oživ mě, aleluja.

fúgi. *T.P.* Allelúia.

2. antifona
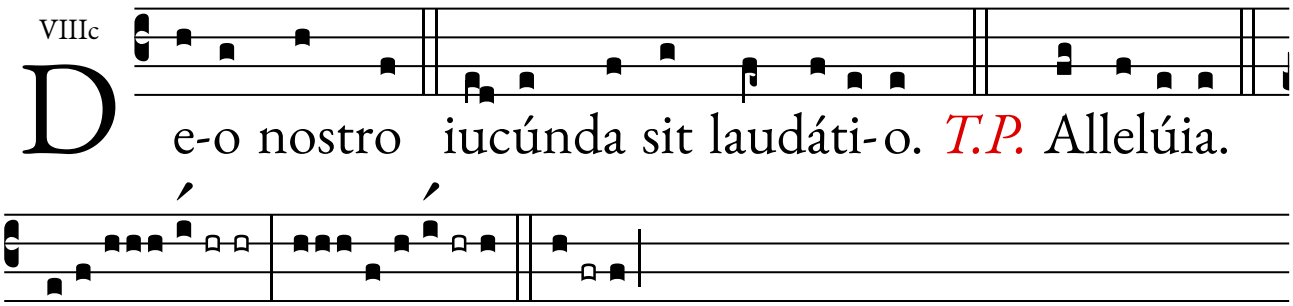

A. 2. Pán přivede || na Jeruzalém * pokoj jako řeku.
T. P. Zase vás uvidím *|| a vaše srdce se bude radovat, aleluja.

Kantikum *Iz 66, 10–14*

Radujte se **s Je**ruzal**é**mem, *
všichni, kdo ho máte ***rá***di, **slav**te jej!
Jásejte a radujte **se** s ním **všich**ni, *
kdo jste se ***nad*** ním **rmou**tili,
abyste se do sy**to**sti **na**sáli *
na jeho prsou, která ***po***těšují,
Neboť **to**to **pra**ví Pán: *
Hle, jako řeku k němu **při***ve*du **po**koj,
jak rozvod**ně**ný **po**tok *
slávu národů, kterou ***bu***de**te** sát.
K prsům vás **bu**dou **po**zvedat, *
na *klí*ně **la**skat.
Jako když někoho utěšuje mat*ka*, †
tak já **potě**ším vás, *
v Jeruzalémě vám **po***skyt*nu **ú**těchu.
Ano, uvidíte to, a vaše srdce se **bu**de **ra**dovat *
a vaše kosti se napřímí ***ja***ko **trá**va. Δ

A. 2. Pán přivede || na Jeruzalém * pokoj jako řeku.
T. P. Zase vás uvidím *|| a vaše srdce se bude radovat, aleluja.

3. antifona

A. 3. Milé je rozeznít || chvalozpěvy * našemu Bohu.
T. P. Pán je, kdo || buduje Jeruzalém, *| uzdraví ty, kdo jsou zlomeni srdcem, aleluja.

Žalm 146
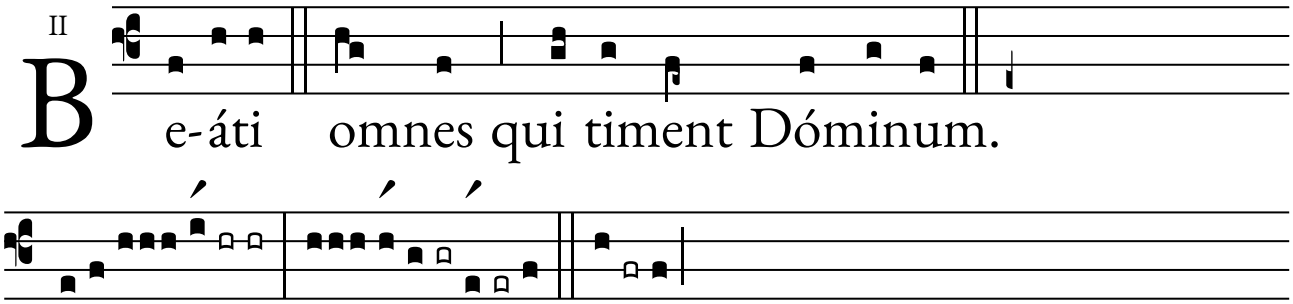
Velebte Pána! Dobré je zpívat **na**šemu **Bo**hu, *
milé je rozeznít ***chva***lo**zpě**vy.
Pán je, kdo buduje **Je**ru**za**lém, *
shromáždil hloučky ***Iz***ra**e**le.
Uzdraví ty, kdo jsou **zlo**meni **srd**cem, *
obváže jejich **bo***la*vé **rá**ny.
Počet hvězd on **sta**novil **pev**ně, *
každou z nich umí ***na***zvat **jmé**nem.
Náš Pán je velký a **pře**mocný **si**lou, *
jeho moudrost je **ne***změ*ři**tel**ná.
Pán je oporou **po**níže**ných**, *
bezbožné zato až ***k ze***mi **sráží**.
Zapějte Pánu **děkovnou** **píseň**, *
na harfu hrejte **na***še*mu **Bo**hu!
On je, kdo nebe **po**krývá **mra**ky, *
on je, kdo deště **pro** *ze*mi **chys**tá,
travinám na horách **dá**vá **vzchá**zet, *
osivu na polích ***ob***dě**la**ných.
On je, kdo zvířatům **po**travu **dá**vá, *
mláďatům havraním to, ***po*** čem **kři**čí.

Nehledá radost **v sí**le **ko**ní, *
nelibuje si **ve** *sva*lech **mu**žů.
Pánu se líbí **bo**ha**boj**ní, *
ti, kdo se svěřují **do** *je*ho **lás**ky. Δ

A. 3. Milé je rozeznít || chvalozpěvy * našemu Bohu.
T. P. Pán je, kdo || buduje Jeruzalém, *| uzdraví ty, kdo jsou zlomeni srdcem, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

A. 1. Jestliže mě milujete, *|| budete zachovávat má přikázání, praví Pán.

Žalm 118

ר

Hleď na mou tíseň a **vy**svo**boď** mě, *
že na tvůj zákon jsem ***ne***za**po**mněl.
Mé pře se ujmi a **z bí**dy mě **vy**kup *
dle svého výroku **ži***vot* mi **u**děl.
Daleko k záchraně **mí**vají **hříš**ní, *
neboť k tvým příkazům **ne***be*rou **o**hled.
Hojné je, Pane, tvé **sli**to**vá**ní, *
podle svých úradků **da***ruj* mi **ži**vot.
Pronásledují a **sou**ží mě **mno**zí, *
já od tvých předpisů ***ne***u**pou**štím.
S odporem pohlížím **na** věro**lom**né, *
protože nedbají **na** *tvo*je **slo**va.

Hle, jak mám v lásce tvá **při**ká**zá**ní, *
Pane, v své milosti **da***ruj* mi **ži**vot!
Podstatou tvého **slo**va je **stá**lost, *
každý tvůj pravdivý ***soud*** je **věč**ný. ∆

Během roku:

℣. 1. Jestliže mě milujete, *|| budete zachovávat má přikázání, praví Pán.

℣. 2. Pán ať || požehná ti ze Siónu, *| abys viděl vzkvétat Jeruzalém po všechny dny svého života.

Žalm 127

Blažený jsi, kdo máš **Pá**na **v ú**ctě *
a kdo kráčíš ***je***ho **ces**tami!
Co dobudeš prací, **v kli**du **strá**víš, *
blažen budeš, ***pů***jde **s te**bou zdar.
Manželka tvá jako **vin**ná **ré**va *
ponese v tvém ***do***mě **o**voce,
děti tvé jak leto**ros**ty **o**liv *
stůl ti budou ***kru***hem **o**víjet.
Takto bude požeh**ná**no **mu**ži, *
který Pána ***v pra***vé **báz**ni ctí.
Pán ať požehná ti ze Sió*nu,* †
abys viděl vzkvétat **Je**ru**za**lém *
po všechny dny ***své***ho **ži**vota.
Abys viděl i svých **sy**nů **sy**ny. *
Pokoj budiž ***nad*** Iz**ra**elem! ∆

Během roku:

℣. 2. Pán ať || požehná ti ze Siónu, *| abys viděl vzkvétat Jeruzalém po všechny dny svého života.

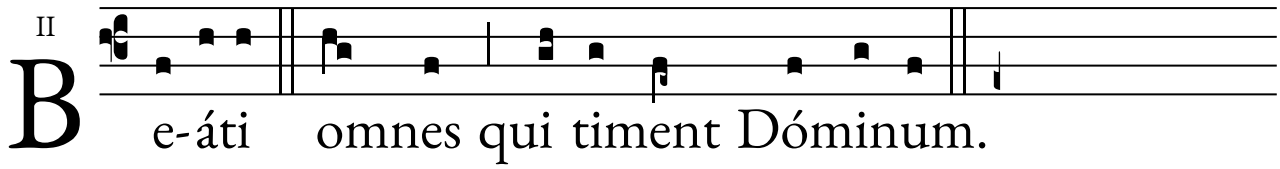
℣. 3. Pro tebe pokořil *|| Bůh tvé nepřátele.

Žalm 128

Zle mě sužo**va**li **od** mládí *
– tak ať ***řek***ne **Iz**rael –
zle mě sužo**va**li **od** mládí, *
ale ***ne***zdo**la**li mě!
Oráči má **zá**da **o**rali, *
táhli ***bráz***dy **pře**dlouhé.
Avšak spraved**li**vý **Pán**, můj Bůh, *
lana ***hříš***ných **zpře**tínal.
Ať se zahan**bí** a **u**stoupí *
všichni, kteří nená***vi***dí **Si**ón!
Ať jsou jako **trá**va **na** střechách, *
uschlá, ještě než ji ***vy***tr**ha**jí!
Nenaplní **a**ni **žen**cům hrst, *
ani náruč těm, kdo ***vá***žou **sno**py.
Neřeknou jim ti, co ko*lem jdou:* †
„Požehnání Páně **bu**diž **s vá**mi!“ *
„Jménem Páně žehná***me*** vám **v prá**ci!“Δ

Během roku:

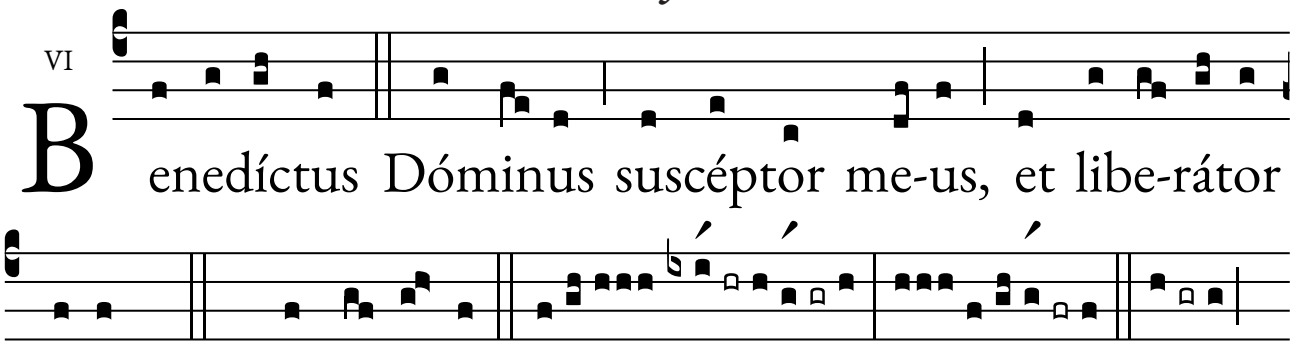
℣. 3. Pro tebe pokořil *|| Bůh tvé nepřátele.

Verš sexta: Důvěřuj v Pána a čiň dobro.
℟. Pokojně, věrně v své zemi žij.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona
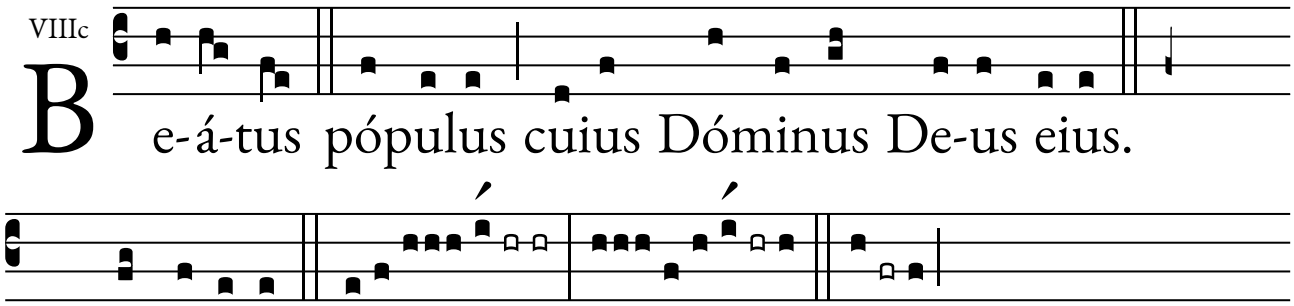

Ant. 1. Pán je mi || slitováním a útočištěm, *| na které je spolehnutí.
T. P. Pán je mi || hradem * a zachráncem, aleluja.

Žalm 143
I

Blahořečen budiž Pán, má skála! †
On mé ruce **u**čí **bo**jovat, *
moje prsty zdatně ***si*** vést **v bit**vě.
Je mi slitováním, **je** mi **hra**dem, *
útočištěm ***mým*** a **za**chráncem,
štítem, na který je **spo**leh**nu**tí. *
Národy mé ***vlá***dě **pod**robil.
Pane, co je člověk, **že** dbáš **o** něj, *
co syn lidský, ***že*** ho **v mys**li máš?
Vždyť je člověk jako **pou**hý **vá**nek, *
jeho dny jak ***stín***, jenž **pře**letí.
Pane, skloň svá nebe**sa** a **se**stup, *
hor se dotkni, ***vy***stou**pí** z nich kouř.
Metej blesky své a **roze**žeň je, *
šípy své, ať ***pad***nou **ve** zmatek!
Napřáhni svou ruku z vysoko*sti,* †
vytrhni mě **ze** zá**pla**vy vod, *
vysvoboď mě ***z ru***kou **ci**záků,
kteří ústy lživě **pro**mlou**va**jí, *
křivá je i ***je***jich **pra**vice! Δ Ant.

2. antifona

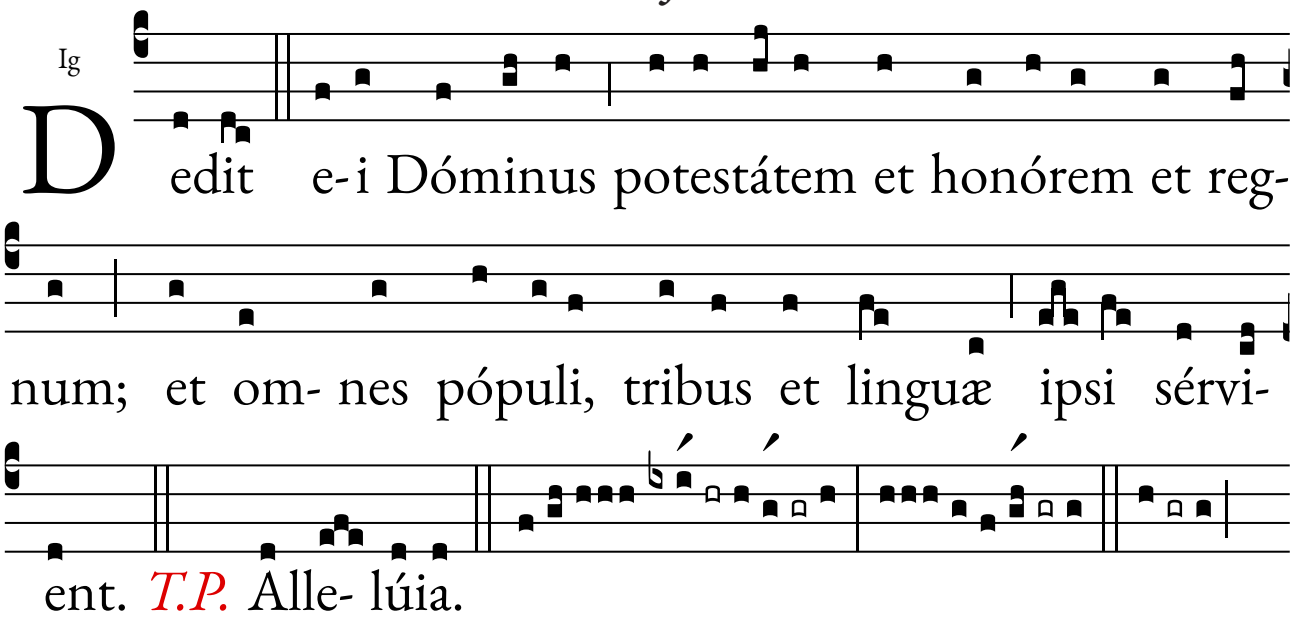
T.P. Allelúia.

℣. 2. Šťastný národ, *|| jemuž Pán je Bůh.
T. P. Díky Bohu, || který nám popřává vítězství *| skrze našeho Pána Ježíše Krista, aleluja.

II

Bože, chci ti novou **pí**seň **zpí**vat, *
na desíti***strun***nou **har**fu hrát.
Ty jsi ten, kdo ochra**ňu**je **krá**le, *
spasil svého ***slu***hu **Da**vida.
Zachraň mě před zkázo**nos**ným **me**čem, *
vysvoboď mě ***z ru***kou **ci**záků,
kteří ústy lživě **pro**mlou**va**jí, *
křivá je i ***je***jich **pra**vice.
Naši synové jak **sa**ze**ni**ce *
ať se na zá***ho***ně **roz**rostou,
naše dcery jako **rož**ní **slou**py *
vytesané ***ja***ko **pro** palác!
Naše stodoly ať **o**plý**va**jí *
vším, co k jídlu ***mo***hou **po**skytnout,
stáda ať nám v tisí**cích** se **mno**ží, *
v desetiti***sí***cích **na** lukách!
Naše krávy ať jsou těžké tu*kem,* †
nezmetají **a**ni **ne**hynou! *
V našich uli***cích*** ať **ne**zní pláč!
Šťastný národ, jemuž **se** tak **da**ří! *
Šťastný národ, ***je***muž **Pán** je Bůh. Δ ℣.

3. antifona

℣. 3. Nyní přišla spása *|| a království našeho Boha.
T. P. Ježíš Kristus || včera i dnes *| a na věky, aleluja.

Kantikum *Zj 11, 17–18; 12, 10b–12a*

Díky ti **vzdá**váme, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný,
neboť ty jsi, tys **byl** a **při**jdeš, *
a vzal jsi do ruky svou svrchovanou moc a **u***jal* ses **vlá**dy.
Národy se **rozzuři**ly, *
ale přišel tvůj hněv a čas ***sou**dit **mrt**vé,
čas odměny tvým služebníkům, proro**kům** a **sva**tým, *
a těm, kdo ctí tvé jméno, **ma***lým* i **vel**kým.
Nyní nadešla spása a moc i království **na**šeho **Bo**ha *
a vláda jeho **Po***maza***né**ho,
neboť byl svržen žalobník **na**šich **bra**tří, *
který na ně žaloval před Boží tváří ***ve*** dne **v no**ci.
Oni nad ním zvítězili Beránkovou **kr**ví *
a slovem ***své**ho **svě**dectví,
a svůj život nemilo**va**li **to**lik, *
že by se **za***lek***li** **smr**ti.
Proto se **ra**dujte, **ne**besa, *
a kdo v nich ***pře**bý**vá**te! Δ ℣.

PÁTEK ČTVRTÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Během roku:

℣. 1. Můj Bože, || před zlobou bezbožníků *| nestraň se mých úpěnlivých proseb.

Žalm 54
I

Nakloň, Bože, **sluch** k mé **mod**litbě, *
nestraň se mých úpěn***li***vých **pro**seb,
slyš mě pozor**ně** a **vy**slyš mě, *
neklidný jsem ve své ***sklí***če**no**sti.
Zděšený jsem **kři**kem **ne**přátel, *
útiskem a zlobou ***bez***bož**ní**ků.
Rozpoutali **zhou**bu **pro**ti mně, *
zuřivě se na mne ***o***so**pu**jí.
Srdce se mi **v pr**sou **te**telí, *
úzkost smrtelná mě ***za***chvá**ti**la.
Padá na mě **strach** a **zděš**ení, *
leží na mně nevý***slov***ná **hrů**za.
Říkám si: „Mít **kří**dla **ho**lubí, *
uletěl bych, až bych ***do***šel **kli**du.“
Uletěl bych **rád** co **nej**dále, *
noclehem bych zůstal ***ně***kde **v pou**šti.
Vyhledal bych **si** tam **ú**tulek *
na ochranu před di***vo***kým **vich**rem. Δ

℣. 1. Můj Bože, || před zlobou bezbožníků *| nestraň se mých úpěnlivých proseb.
℣. 2. Pán nás vysvobodil *|| z rukou zákeřného nepřítele.

II*

(Zachraň mě) před bouřením jejich hrdel, Pa*ne,* †
před záplavou **je**jich **ja**zyků. *
V městě vidím násil*í* a **svá**ry.
Ve dne v noci brousí ko*lem něj,* †
po hradebních zdech je **ob**chá**ze**jí, *
uvnitř vládne bezprá*ví* a **ú**tisk.
V jeho středu **čí**há **zá**huba, *
klam a křivda z tržišť ***ne***od**chá**zí.
Kdyby potu**pil** mě **ne**přítel, *
křivdu od něj dove*dl* bych **snáš**et;
kdyby na mě **tak** zle **do**tíral, *
kdo mě nenávidí, ***scho***val **bych** se.
Tys však to byl, **člo**věk **ja**ko já, *
ty, můj blízký důvěr*ník* a **pří**tel!
Slasti přátel**ství** jsme **ty** a já *
prožívali spolu ***v do***mě **Pá**ně.
[Kéž je za to **zma**tek **po**sedne, *
kéž jsou za to uchvá***ce***ni **smr**tí,
kéž jdou do pod**svě**tí **za**živa, *
když je v jejich domech ***pl***no **zlo**by!] Δ

Ant. 2. Pán nás vysvobodil *|| z rukou zákeřného nepřítele.
Ant. 3. Svěř se Pánu || ve své nesnázi, *| a on tě zachová.

III

Já však budu **k Pá**nu **vo**lat dál, *
Pán se smiluje a ***za***chrá**ní** mne.
Večer, za jit**ra** i **v po**ledne *
budu kvílet z hloubi ***své***ho **srd**ce.
On mé naří**ká**ní **vy**slyší, *
vysvobodí pokoj***ně*** můj **ži**vot.
Neboť lučišt**ní**ci **blíz**ko jsou, *
z blízkosti už na mne ***do***tí**ra**jí.

Ismael a **Jaalam** a ti, *
kteří obývají ***na*** vý**cho**dě,
na výměnu **ne**při**stu**pují, *
neboť odmítají ***bát*** se **Bo**ha.
Každý proti **je**ho **přá**telům *
zdvíhá ruku, znesvě***cu***je **smlou**vu.
Nad máslo je **hlad**ší **je**ho řeč, *
ale v srdci hoto***ví*** se **k bo**ji;
slova lahod**něj**ší **o**leje, *
ale jsou to vyta***se***né **me**če.
Svěř se Pánu ve své ne*snázi,* †
on tě zachová a **ne**do**pu**stí, *
aby spravedlivý ***pa***dl **na**vždy.
Je však, Pane, **svrh**neš **do** hrobu, *
že se muži krva***ví*** a **lsti**ví
nedožijí **půl**ky **ži**vota! *
Kdežto já jen v tebe ***důvěřu***ji. Δ

Ant. 3. Svěř se Pánu || ve své nesnázi, *| a on tě zachová.
V. Můj synu, dbej na moji moudrost.
R. K mým výrokům nakloň své ucho.

Silné liturgické doby:

Ant. 1. Naši otcové || nám vyprávěli o moci Páně *| a o jeho podivuhodných skutcích. (T. P. Aleluja.)

Žalm 77
I

Poslyš, můj lide, mé **nau**če**ní**, *
slovům mých úst nyní ***na***stav **u**ši!
K moudrému výroku **o**tev**řu rty**, *
vyložím tajemství ***z dáv***ného **ča**su.
To, co jsme slyšeli, **po**zna**li my**, *
co nám už otcové ***vy***prá**vě**li,

nemáme **před** dětmi **za**mlčet, *
nýbrž dát vědět i ***pří***štímu **ro**du:
Pánovu **slá**vu a **je**ho moc, *
podivuhodné **skut***ky*, jež **ko**nal.
S Jákobem **pří**kaz **u**jednal, *
stanovil zákon ***v Iz***ra**e**li,
našim **ot**cům pak **po**ručil, *
aby tak hlásali ***dál*** svým **dě**tem,
ať o tom všechno potomstvo *zví,* †
všechny děti, co **te**prv se **zro**dí; *
ty pak svým dětem zas **po***vě*dí **dá**le:
vždy aby v Pána dou*fali* †
na divy Boží **ne**zapo**mně**li *
a jeho příkazy **za***cho*vá**va**li,
ať nejsou **jak** jejich **ot**cové, *
vzpurné a zaryté ***po***kole**n**í,
rod, který **ne**stálé **srd**ce měl *
a který duchem se **ne***držel* **Bo**ha.
Efraímovci, ač **tří**ma**li luk**, *
na útěk dali se, **když** *do*šlo **k bit**vě.
Úmluva s Bohem jim **ne**by**la nic**, *
odmítli žít podle **zá***ko*na **Pá**ně.
Zapomně**li,** co **či**nil **Bůh**, *
jaké jim dopřál **zá***zra*ky **spat**řit.
Před jejich otci **způso**bil **div** *
v egyptské zemi, **v ta***nej*ských **plá**ních.
Rozdělil moře a **ve**dl **je jím**, *
vody postavil ***ja***ko **hrá**ze.
Ve dne je **pro**vázel **o**blakem, *
po celou noc pak **oh***ni*vým **svět**lem.
Na poušti **ská**lu **roz**razil, *
z ní je napojil **pra***me*nem **hoj**ným.
Potoky **vy**vedl **ze** skály, *
voda se hrnula ***v ce***lých **ře**kách. Δ

℣. 1. Naši otcové || nám vyprávěli o moci Páně *| a o jeho podivuhodných skutcích. (T. P. Aleluja.)
℣. 2. Synové Izraele || jedli manu *| a pili z duchovní skály, která je doprovázela. (T. P. Aleluja.)

II

Proti Bohu však **hřešili dál**, *
v poušti se vzepřeli ***Nej***vyšší**m**u.
Zachtělo se jim **po** chu**ti jíst**, *
Boha tak v srdci ***po***kouše**l**i.
Hněvali Boha a **pta**li **se tak**: *
„Dokáže Bůh i **v pou***šti* nám **pro**střít?
Udeřil **si**ce **do** skály, *
že tryskla voda a **po***to*ky **tek**ly;
umí však opatřit **pro** nás **i chléb**, *
dá svému lidu **na***jíst* se **ma**sa?“
To když Bůh slyšel, pojal ho *hněv;* †
na Jákobovce **za**sršel **oh**něm, *
zaplanul nevolí ***k Iz***ra**e**li,
že víry k Bohu **ne**ma**jí dost**, *
že v jeho pomoc ***ne***dou**fa**jí.
Nicméně **při**kázal **o**blakům, *
otevřel nad nimi **ne***bes*ké **brá**ny,
jedlé maně **dal** na **ně dštít** *
a tak jim poskytl **o***bi*lí **z ne**be.
Chlebem silných **ži**vil **se lid**; *
seslal jim pokrmu ***v pl***né **mí**ře.
Pak vzbudil nad nimi **vý**chod**ní van**, *
mohutně zadul i ***vět***rem **jižní**m,
a maso **pr**šelo **ja**ko **prach**, *
ptáků bylo jak **moř***ské*ho **pís**ku.
Padali **do**prostřed **le**žení, *
kolkolem stanů ***Iz***ra**e**le.

Po čem tak **ba**žili, **to** jim **dal**; *
a oni jedli až ***do*** sy**to**sti.
Jenže v své chtivosti **ne**mě**li dost**. *
ještě jim sousta **vě***ze*la **v ús**tech,
když na ně udeřil Bo*ží hněv:* †
smrt nechal mezi **pře**dáky **řá**dit, *
mládež národa **po***ra*zil **k ze**mi. Δ

℣. 2. Synové Izraele || jedli manu *| a pili z duchovní skály, která je doprovázela. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Vzpomněli, || že jejich skálou je Pán, *| zachráncem že je Bůh svrchovaný. (T. P. Aleluja.)
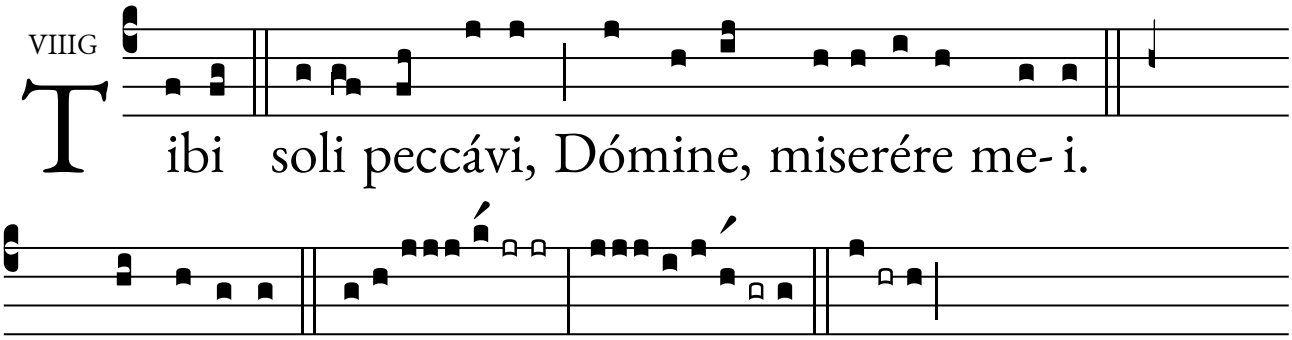
III

Přesto však hřešili **ješ**tě **i pak**, *
neměli důvěru ***k di***vům **Pá**ně.
Ukrátil **te**dy **je**jich **dny** *
a jejich léta **zá***hu*bou **ná**hlou.
Až když je hubil, **hle**da**li jej**, *
navraceli se a **pta***li* se **po** něm.
Vzpomněli, že jejich **ská**lou **je Pán**, *
zachráncem že je Bůh ***svr***cho**va**ný.
Ale to byl jen **klam** je**jich úst**, *
jazykem pouze jej ***o***be**lhá**vali,
srdcem však **ne**byli **u**přímní, *
v úmluvě dávné mu **ne***by*li **vě**rní.
Přes to všechno byl **sli**tov**ný dál**, *
odpouštěl vinu a ***ne***za**hu**bil.
Častokrát **u**pustil **od** hněvu, *
potlačil svoje ***roz***hor**le**ní,
pamětliv, **že** jsou **z ma**sa **jen**, *
vánek, jenž odvane ***do*** ne**ná**vratna. Δ

℣. 3. Vzpomněli, || že jejich skálou je Pán, *| zachráncem že je Bůh svrchovaný. (T. P. Aleluja.)

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona

T.P. Allelúia.
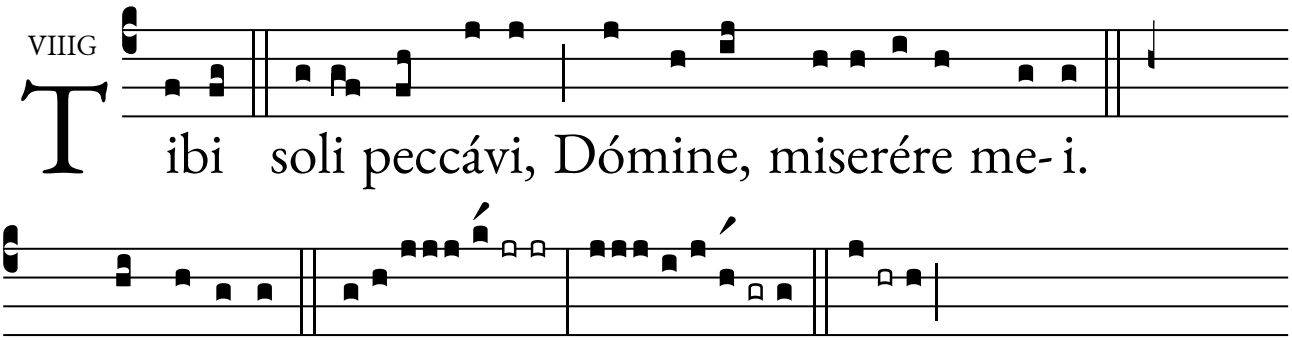
℣. 1. Stvoř ve mně || čisté srdce, Pane, *| nového, stálého ducha mi dej.
T. P. Kristus vydal || sám sebe za nás *| jako dar v oběť Bohu, aleluja.

Žalm 50

Smiluj se **na**de mnou, **Bo**že, *
jenž jsi tak ***mi***lo**srd**ný,
tak plný **sli**to**vá**ní, *
a moji **ne***pra*vost **za**hlaď!
Smyj ze mne **všech**nu mou **vi**nu *
a z mého **hří***chu* mě **o**čisť!
Uznávám, **špat**ně jsem **či**nil, *
svůj hřích mám **na** *o*čích **stá**le.
To proti **to**bě jsem **hře**šil, *
spáchal, co **to***bě* se **pří**čí,
takže tvůj **soud** je **správ**ný, *
tvůj ortel ***spra***ved**li**vý.
Vždyť jsem už **na**rozen **s vi**nou, *
matka mě **po***ča*la **s hří**chem.
Ty máš rád **u**přímné **srd**ce, *
v skrytu mě **moud***ro*sti **u**číš.
Pokrop mě yzopem, **zas** budu **čis**tý, *
umyj mě, bělejší ***bu***du **než** sníh.
Veselí, radost mi **za**kusit **do**přej, *
ať jásají kosti, **kte***ré* jsi **zdr**til.
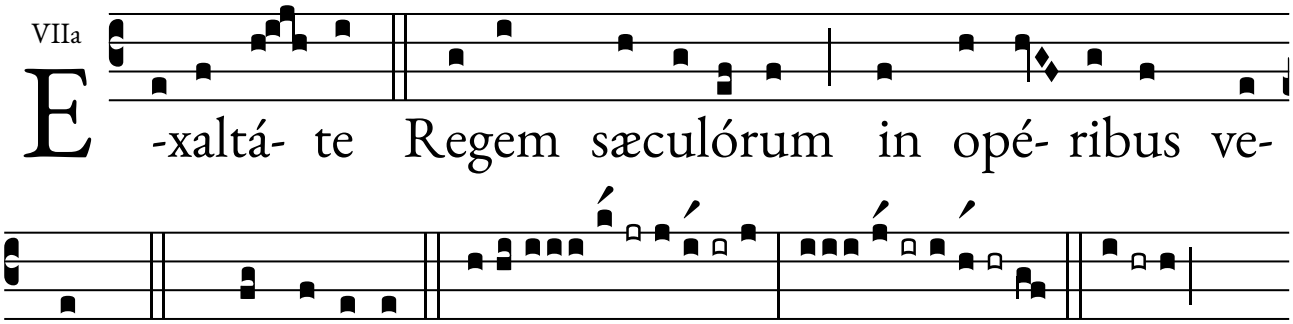
Odvrať se tváří **od** mých **hří**chů, *
všechny mé špatnosti **na***do*bro **za**hladˇ.
Stvoř ve mně čisté **srd**ce, **Pa**ne, *
nového, stálého ***du***cha **mi** dej.
Neodvrhuj mě **od** své **tvá**ře, *
ať ve mně trvá ***tvůj*** sva**tý** duch.
Dej, ať se opět **tě**ším z tvé **spá**sy, *
posil mě ***vel***ko**du**šností.
Hříšníky budu **u**čit tvým **ces**tám, *
bezbožní **k to***bě* se **vrá**tí zas.
Před krveprolitím **za**chraň mě, **Pa**ne, *
zajásám, jak jsi ***spra***ved**li**vý!
Odemkni, Pane, **o**pět má **ú**sta, *
mé rty ti **za***pějí* **chva**lozpěv.
V krvavých žertvách **zá**libu **ne**máš, *
obětí tou se ti ***ne***zav**dě**čím.
Má oběť je, Pane, **zkrou**še**ný duch**, *
zdrcené srdce ***ne***od**mít**neš.
Oblaž, Pane, svou **do**brotou **Si**ón, *
zbuduj zas hradby **Je***ruza***lé**ma!
Pak se ti zalíbí v obětech řád*ných,* †
v zápalných žertvách a **ce**lo**pa**lech, *
na oltář **bu***dou* ti **býč**ky klást. Δ

Ant. 1. Stvoř ve mně || čisté srdce, Pane, *| nového, stálého ducha mi dej.
T. P. Kristus vydal || sám sebe za nás *| jako dar v oběť Bohu, aleluja.

T.P. Allelúia.

2. antifona

stris. *T.P.* Allelúia.

A. 2. Jeruzaléme, raduj se, *|| protože v tobě se všichni shromáždí u Pána.
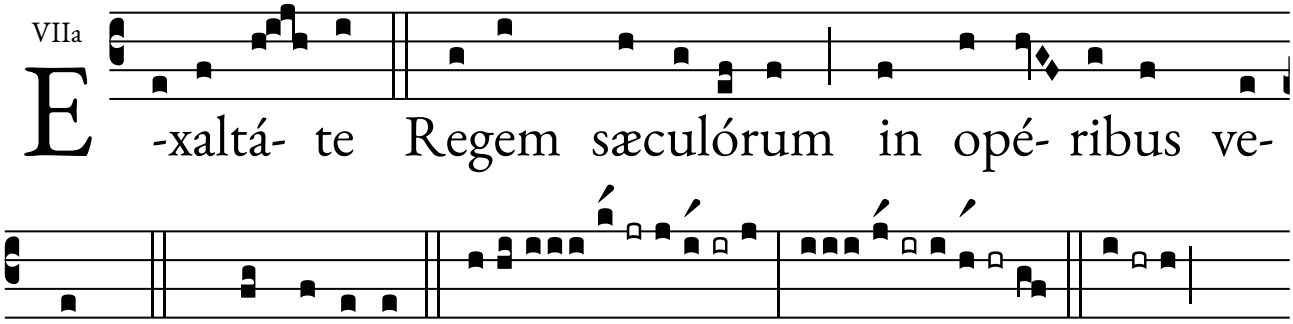
T. P. Jeruzaléme, || ty Boží město, *| zazáříš vznešeným světlem, aleluja.

Kantikum *Tob 13, 8–11.13–14ab.15–16ab*

Dobrořečte Pánu, všichni jeho vyvole*ní,* †
jeho velikost buď **stá**le **na** všech **rtech** *
a ať ho oslavují **v Je***ru***zalé**mě.
Jeruzaléme, **sva**té **mě**sto, *
Bůh tě stíhal za dí***la*** tvých **ru**kou.
Důstojně **po**děkuj **Pá**nu *
a veleb ***Krá***le **vě**ků,
aby byl v tobě jeho chrám zase **s já**sotem **zbu**dován *
a aby on v tobě potěšil ***všech***ny **vy**hnance
a aby v tobě miloval **všech**ny **ne**šťastné *
po všechna budoucí ***po***kole**ní**.
Jasné **svět**lo **o**září *
všechny **kra***ji*ny **ze**mě;
četné národy zdaleka, ze všech končin ze*mě* †
přijdou přebývat k tvému **sva**tému **Jmé**nu, *
na rukou ponesou dary ***Krá***li **Ne**be.
V tobě budou jásat pokolení za po**kole**ními *
a jméno Vyvoleného potrvá v poko***le***ních **bu**doucích.
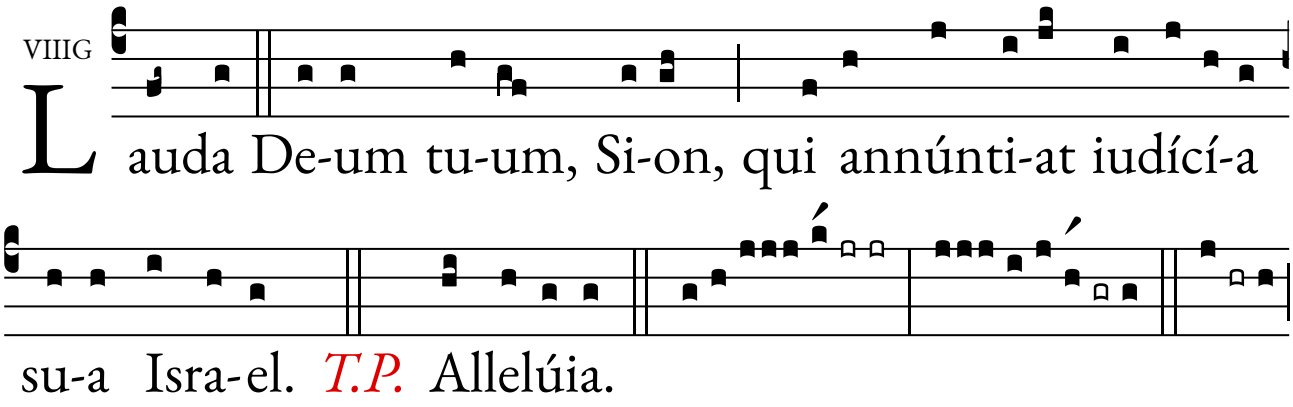
Pak zajásáš a zaraduješ se nad syny spravedli*vých,* †
neboť budou všichni **shro**máž**dě**ni *
a budou velebit ***Pá***na **vě**ků.
Blahoslavení, **kdo** tě **mi**lují, *
šťastní, kdo se radují ***z tvé***ho **po**koje!
Má duše velebí Pána, velkého krá*le,* †
protože Jeruzalém bude zase postaven **ja**ko **mě**sto *
i jeho Dům **na** *všech*ny **vě**ky! ∆

Ant. 2. Jeruzaléme, raduj se, *|| protože v tobě se všichni shromáždí u Pána.
T. P. Jeruzaléme, || ty Boží město, *| zazáříš vznešeným světlem, aleluja.

stris. *T.P.* Allelúia.

3. antifona

Ant. 3. Veleb, Sióne || svého Boha! *| On své slovo sesílá na zem.
T. P. Uviděl jsem || nový Jeruzalém, *| jak sestupuje s nebe, aleluja.

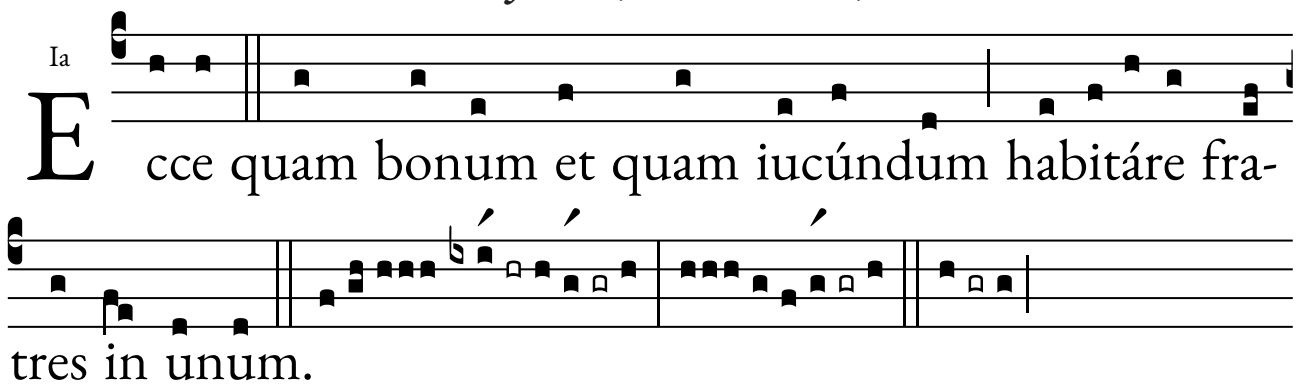
Žalm 147

Oslavuj Pána, **Je**ruzal**é**me, *
veleb, Sióne, ***své***ho **Bo**ha!
On v tvých branách **zá**vory **zpev**nil, *
žehná tvým dětem, **ži***jícím* **v to**bě.
On tvé území **v po**koji **chrá**ní, *
jadrnou pšenicí **ště***dře* tě **sy**tí.
On své slovo **se**sílá **na** zem, *
co on vyřkne, se **roz***bíhá* **kva**pem.
On dává sníh jak **heb**kou **vl**nu, *
jíní rozsévá ***ja***ko **po**pel.
Kroupy sype jak **chle**bové **drob**ty, *
chladem jeho **zmr***zají* **vo**dy:
sešle slovo, a **roz**tají **za**se, *
větru dá zavát, a **zas** *vo*dy **te**kou.
Slova svá zjevil **Já**ko**bo**vi, *
zákony, příkazy ***Iz***ra**e**li.
S žádným národem **ne**jednal **tak**to, *
žádnému jinému **ne***dal* svůj **zá**kon. Δ

Ant. 3. Veleb, Sióne || svého Boha! *| On své slovo sesílá na zem.
T. P. Uviděl jsem || nový Jeruzalém, *| jak sestupuje s nebe, aleluja.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Hojný pokoj mají *|| ti, kdo milují tvůj zákon, Pane.

Žalm 118

ש

Pro nic mě knížata **pro**násle**du**jí, *
v srdci mám bázeň jen **před** *tvý*mi **slo**vy.
Z výroku tvého se **ra**duji **stej**ně, *
jak ten, kdo získal **bo***ha*tou **ko**řist.
Ke lži mám nenávist, **oš**kliví **se** mi, *
zato však milu***ji*** tvůj **zá**kon.
Sedmkrát za den ti **chvá**ly **zpí**vám *
za tvoje spraved***li***vé **sou**dy.
S těmi, kdo milu**jí** tvůj **zá**kon, *
hojný je pokoj, jsou **bez***pe*čni **před** zlem.
S nadějí čekám, **Pa**ne, tvou **po**moc, *
bedlivě plním tvá ***při***ká**zá**ní.
Má duše střeží tvá **u**stano**ve**ní *
a já je miluji **z ce***lé*ho **srd**ce.
Dbám na tvé předpisy, **na**řízení, *
všechny mé cesty jsou **před** *te*bou **zjev**né. Δ

Během roku:

℣. 1. Hojný pokoj mají *|| ti, kdo milují tvůj zákon, Pane.
℣. 2. Obec věřících || měla jedno srdce * a jednu duši.

Žalm 132

Hle, jak je dobré **a** jak **ú**těšné, *
bratři když pobý***va**jí **po**spolu!
Je to jak vzácný olej na *hlavě,* †
tekoucí na vous, **na** vous **Á**ronův, *
který mu padá ***na*** lem **je**ho rouch.
Je to jak hojná **ro**sa **her**monská, *
kanoucí na si***ón***ský **pa**horek:
tam uštědřuje **po**žeh**ná**ní Pán *
a život udě***lu***je **na** věky. ∆

Během roku:

Ant. 2. Obec věřících || měla jedno srdce * a jednu duši.
Ant. 3. Vytrhni mě, || Pane, z ruky bezbožného, *| tys má jistá pomoc.
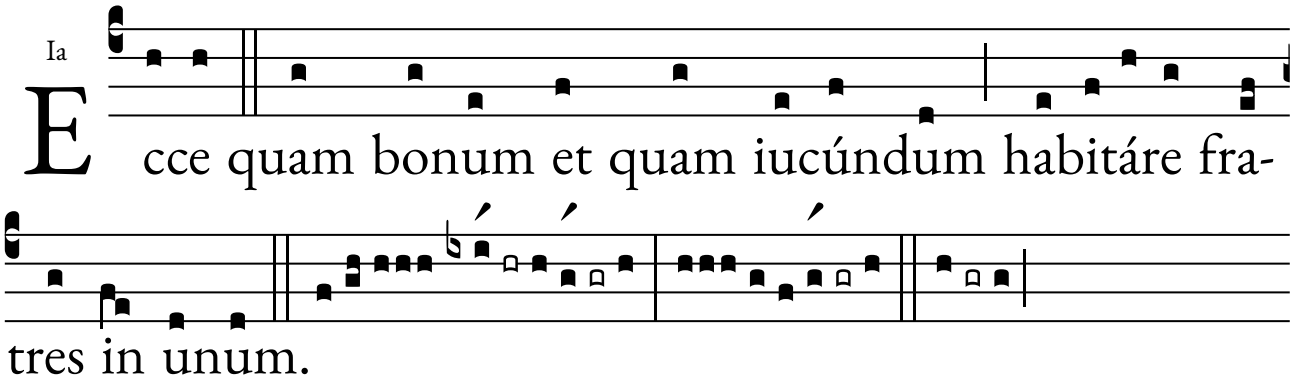
*Žalm 139**

Osvoboď mě, Pane, od čl**o**vě**k**a **zlé**ho, *
chraň mě ***před*** ná**sil**níkem!
Před těmi, kdo v srdci zamý**šle**jí **zlo**bu, *
denně ***roz***ně**cu**jí svár.
Nabroušeny mají jazy**ky** jak **ha**di, *
v jejich ***ú***stech **zmi**jí jed.
Vytrhni mě, Pane, z ruky bezbožné*ho,* †
chraň mě **před** ná**sil**níkem, *
před těmi, kdo chtějí podra***zit*** mi **no**hy!
Pyšní potají mi nastražují léč*ky,* †
zlí mi **na**sta**vu**jí síť, *
pasti podle cesty pod no***hy*** mi **kla**dou.
Denně říkám Pánu: Jenom **ty** jsi **Bůh** můj! *
Pane, ***slyš*** mé **ža**loby!
Pane, tys můj vladař a má **jis**tá **po**moc, *
v boji ***jsi*** mé **hla**vy štít.
Nepovoluj, Pane, tužbám **bez**bož**ní**ka, *
jeho ***ú***my**sly** mu zmař!

[Ať netyčí hlavu, kdo mě **ob**kli**ču**jí! *
Zloba jejich rtů ať postih***ne*** je **sa**my!
Pán ať žhavé uhlí na hla**vu** jim **chr**lí, *
uvrhne je do jam, z kterých ***ne***po**vsta**nou!
Žádný tlučhuba ať v zemi **neobstojí** *
náhlé neštěstí ať násil***ní***ka **stih**ne!]
Poznal jsem, že Pán se staví **za** chu**dá**ka, *
hájí ***prá***vo **u**bohých.
Tvoje jméno chválí jenom **spra**ved**li**ví, *
před tvou tváří dlí, jen ***kdo*** jsou **poc**tiví. Δ

Během roku:

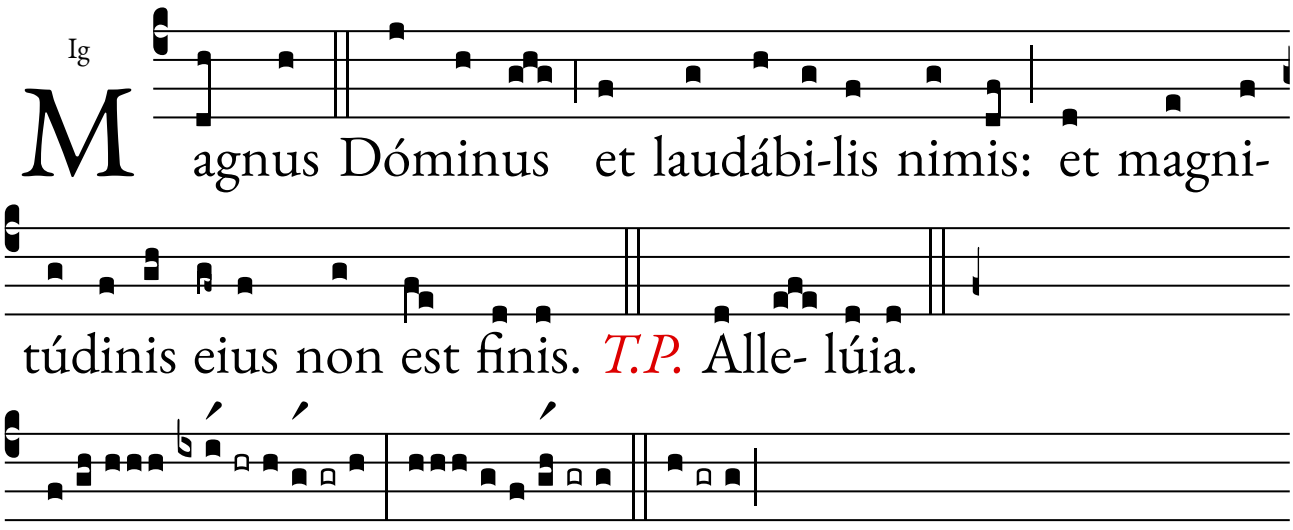
℣. 3. Vytrhni mě, || Pane, z ruky bezbožného, *| tys má jistá pomoc.

Verš sexta: Děkujte Pánu, že je dobrotivý.
℟. Na věky jeho milosrdenství.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

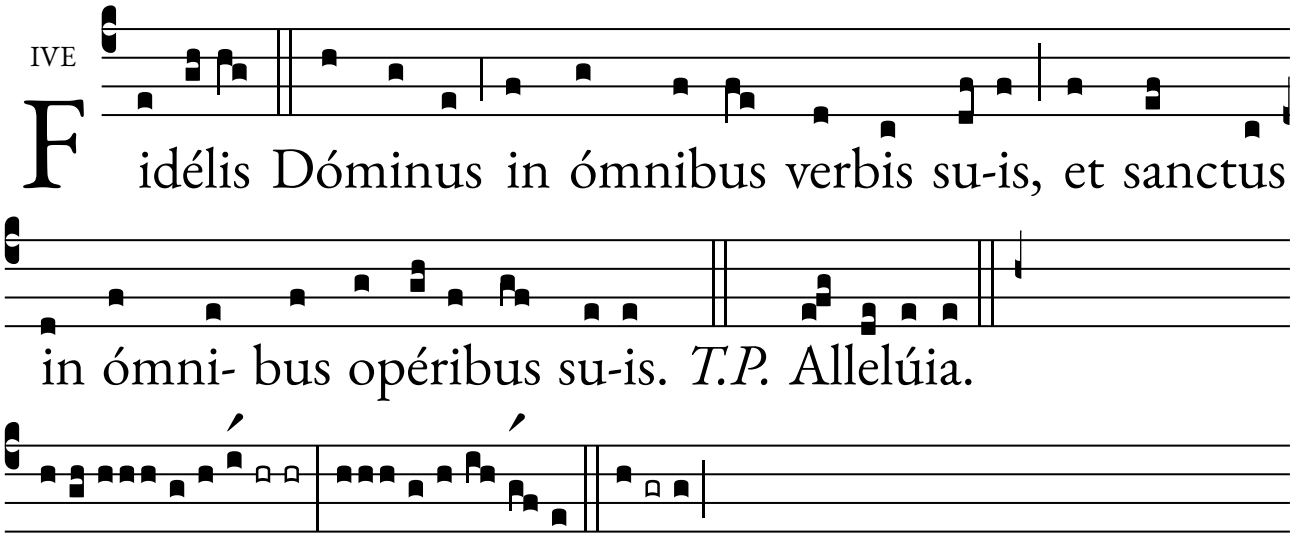

℣. 1. Každodenně || budu tebe oslavovat, Pane, *| velké divy tvé slavit písněmi.
T. P. Tak Bůh || miloval svět, *| že dal svého jednorozeného Syna, aleluja.

Žalm 144
I

Velebit tě budu, Bože **můj** a **Krá**li, *
tvoje jméno slavit ***na***vždy, **na** věky.
Každodenně budu tebe **o**sla**vo**vat, *
tvoje jméno chválit ***na***vždy, **na** věky.
Pán je veliký a **ve** všem **hod**ný chval, *
jeho velikost se ***ne***dá **vy**stihnout.
Ať rod rodu hlásá **chvá**lu **skut**ků tvých, *
o tvých mocných činech ***dá***le **vy**práví,
mluví o tvé slávě, **les**ku, **nád**heře! *
Velké divy tvé ať ***sla***ví **pís**němi,
o síle tvých činů **s úc**tou **ho**voří, *
nesmírnost tvé moci ***lí***čí **s úž**asem!
Chválami ať hýří **na** tvou **dob**rotu, *
nad spravedlností ***tvou*** ať **já**sají!
Pán je dobrotivý, **on** je **sli**tovný, *
shovívavý, plný ***mi***lo**sr**denství.
Pán je milostivý **vždy** a **vů**či všem, *
jeho láska platí ***vše***mu **stvo**ření.
Ať tě, Pane, chválí **všich**ni **tvo**rové, *
tobě zasvěcení ***ať*** tě **ve**lebí!
Ať tvou slavnou vládu **při**po**mí**nají *
a tvou mocnou sílu ***zjev***ně **hlá**sají!
Ať je lidem známa **tvo**je **vel**ká moc, *
sláva vznešeného ***tvé***ho **krá**lovství.
Neboť vláda tvá je **vlá**dou **pro** věky, *
nade všemi rody ***pa***no**vá**ní tvé. Δ ℣.

2. antifona

A. 2. Oči všech || jen k tobě hledí s nadějí, *| tys, Pane, nablízku všem, kdo tě vzývají.

T. P. Králi věků, || nesmrtelnému a neviditelnému, *| buď všechna čest a sláva, aleluja.

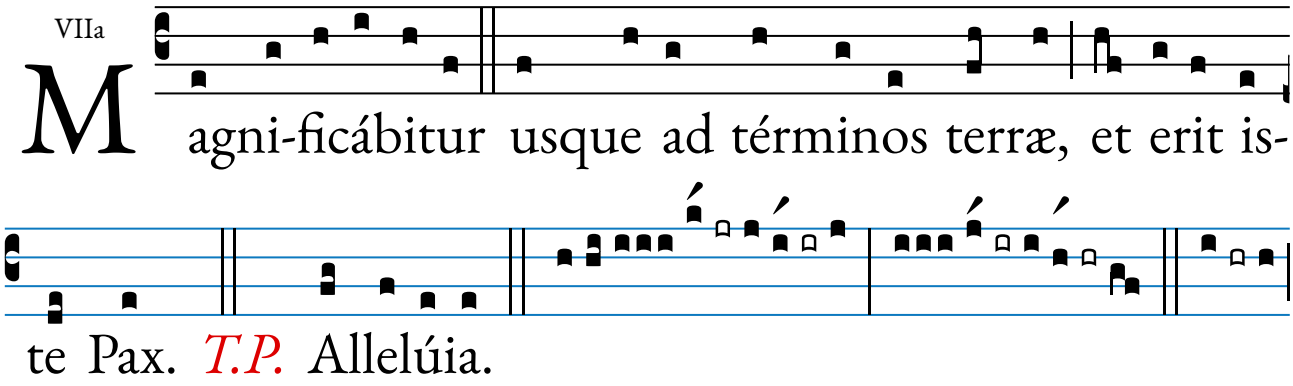
II

Pán je vždycky věrný **ve** všech **slo**vech svých, *
plný milosti je ***ve*** všech **skut**cích svých.
Pán podepře všechny, **kdo** už **kle**sají, *
všechny ponížené ***o***pět **po**zdvihne.
Oči všech jen k tobě **hle**dí **s na**dějí, *
ty jim dáváš pokrm ***v ná***le**ži**tý čas,
ty, jenž otevíráš **svo**ji **štěd**rou dlaň, *
dobrotivě sytíš ***všech***no **ži**voucí.
Pán je spravedlivý **na** všech **ce**stách svých, *
plný milosti je ***ve*** všech **skut**cích svých.
Pán je nablízku všem, **kdo** ho **vzý**vají, *
všem, kdo vzývají ho ***s o***prav**do**vostí.
Plní přání těch, kdo **po**kor**ně** ho ctí, *
slyší jejich prosby, ***zá***chra**nu** jim dá.
Pán bdí nade všemi, **kdo** ho **mi**lují, *
všechny bezbožné však ***stih***ne **zá**hubou.

Ať v mých ústech stále chvála Pá*ně zní!* †
Ať mu dobrořečí **kaž**dý **ži**vý tvor *
vždy a do věčnosti, na vě***ky*** všech **vě**ků! Δ

A. 2. Oči všech || jen k tobě hledí s nadějí, *| tys, Pane, nablízku všem, kdo tě vzývají.
T. P. Králi věků, || nesmrtelnému a neviditelnému, *| buď všechna čest a sláva, aleluja.

3. antifona

A. 3. Spravedlivé || a věrné jsou tvé cesty, *| Králi věků.
T. P. Mou silou || a chválou je Pán, *| a stal se mi zachráncem, aleluja.

Kantikum *Zj 15, 3–4*

Veliké a podivuhodné **jsou** tvé **skut**ky, *
Pane, ***Bo***že **vše**vládný!
Spravedlivé a věrné **jsou** tvé **ces**ty, *
Králi **věk**ů.
Kdo by ti, Pane, **ne**vzdával **úc**tu, *
kdo by nesla***vil*** tvé **jmé**no?
Neboť ty jediný jsi sva*tý*, †
a všechny národy přijdou a budou se **před** tebou **kla**nět, *
protože se zjevily tvé spraved***li***vé **sou**dy. Δ

A. 3. Spravedlivé || a věrné jsou tvé cesty, *| Králi věků.
T. P. Mou silou || a chválou je Pán, *| a stal se mi zachráncem, aleluja.

SOBOTA ČTVRTÉHO TÝDNE

MODLITBA SE ČTENÍM

Během roku:

℣. 1. Pán svolává shora || nebesa i zem, *| odhodlán konat nad svým lidem soud.

Žalm 49

I

Pán mluví, Pán a **Bůh**, a **vo**lá zem *
od slunce výcho***du*** až **na** západ.
Ze Siónu, té **ho**ry **pře**krásné, *
se v oslnivé ***zá***ři **zje**vuje.
To přichází náš Bůh, a ne*mlčí,* †
všespalující **o**heň **před** ním jde, *
okolo něho ***bou***ře **bu**rácí.
Svolává shora **ne**be**sa** i zem, *
odhodlán konat ***nad*** svým **li**dem soud:
„Shromážděte mi moje **vy**vo**le**né, *
co při oběti stvrdi***li*** mou **smlou**vu!“
A nebe hlásá jeho **spra**ve**dl**nost, *
že on je Bůh a ***prá***vem **roz**soudí. Δ

℣. 1. Pán svolává shora || nebesa i zem, *| odhodlán konat nad svým lidem soud.

℣. 2. Ke mně volej || za dnů soužení, *| a vysvobodím tě.

II

„Slyš, můj lide, **ny**ní **pro**mluvím! *
Izraeli, proti ***to***bě **svěd**čím.
Viním tě a **sou**dím **tvá**ří v tvář, *
neboť já jsem Pán a ***já*** jsem **Bůh** tvůj!
Nekárám tě **pro** tvé **o**běti, *
mám tvé žertvy stále ***před*** **o**čima.

Nevezmu však **bý**ky **z chlé**vů tvých, *
ani nechci kozly ***z tvé***ho **stá**da.
Vždyť mě patří **všech**na **les**ní zvěř, *
tisíce mám zvířat ***na*** svých **ho**rách.
Znám i všechno **ptac**tvo **ne**beské, *
mé je vše, co na po***lích*** se **hem**ží.
Kdybych lačněl, **to**bě **ne**povím; *
můj je svět i vše, co ***ob***sa**hu**je.
Cožpak já chci **býč**í **ma**so jíst, *
cožpak se chci napít ***koz***lí **kr**ve?
Oběť chvály **Bo**hu **při**nášej, *
plň své sliby vůči ***Nej***vyšší**mu**!
Ke mně volej **za** dnů **sou**žení, *
vysvobodím tě a ***vzdáš*** mi **úc**tu!“ ∆

℣. 2. Ke mně volej || za dnů soužení, *| a vysvobodím tě.
℣. 3. Mne uctívá, *|| kdo vzdává oběť chvály.

III

Kdežto hříšníkovi řek*ne Bůh:* †
„Nač mi odříkáváš **při**ká**zá**ní *
a mou smlouvu darmo ***be***reš **do** úst,
když se vzpíráš **mé**mu **ve**dení, *
odhazuješ za hla***vu*** má **slo**va?
Zloděje když **vi**díš, **bě**žíš s ním, *
s cizoložníky jsi ***jed***na **ru**ka;
ústa ke špat**nos**tem **ot**víráš *
a tvůj jazyk osnu***je*** lež **na** lež;
o svém bratru **mlu**víš **ha**nebně, *
na syna své matky ***ky***dáš **ha**nu.
Tohle děláš – kdybych **k to**mu **ml**čel, *
myslil bys, že ***já*** jsem **ja**ko ty.
Pochopte, kdo jste Boha **za**po**mně**li, *
nežli vás vydám zkáze ***bez*** ú**ni**ku!

Mne uctívá, kdo vzdává **o**běť **chvá**ly; *
kdo správně žije, dojde ***Bo***ží **spá**sy!“ Δ

A. 3. Mne uctívá, *|| kdo vzdává oběť chvály.
V. Nepřestáváme se za vás modlit a prosit.
R. Abyste dobře poznali Boží vůli.

Silné liturgické doby:

A. 1. Pán je zachránil *|| před nepřítelem. (T. P. Aleluja.)

Žalm 77
IV

Kolikrát v poušti **dráž**di**li jej**, *
kolikrát ve stepi ***u*rá*že***li!
Zkoušeli **Bo**ha **zas** a **zas**, *
rmoutili Svatého ***Iz***ra**e**le.
Neměli **v pa**měti **je**ho **moc**, *
den, kdy je zachránil **před** *ne*pří**te**lem,
když činil **zna**mení **v E**gyptě, *
svoje divy **v ta***nej*ských **plá**ních.
Vodu v řekách tam **pro**mě**nil v krev**, *
z potoků ani se **ne***da*lo **na**pít.
Hmyz poslal na Egypt, **a**by **je žral**, *
spousty žab, aby je ***su***žo**va**ly.
Úrodu **je**jich dal **sa**rančím, *
kobylkám to, čeho **do***by*li **pra**cí.
Vinice potloukl **kru**po**bi**tím, *
morušovníky **se***že*hl **jí**ním.
Na jejich dobytek **do**pus**til mor**, *
nákazou porážel ***je***jich **stá**da.
Seslal na ně svůj plamenný *hněv*, †
rozhorlení, **hroz**by a **rá**ny, *
celé zástupy **ne***bla*hých **pos**lů.

Naplno hněvu prů*chod dal*, †
ani smrti je **neuchrá**nil, *
životy jejich dal **na** *po*spas **mo**ru.
Prvoro**zen**ce **po**bil jim, *
vše prvně zplozené **v Chá***mo*vých **sta**nech. Δ

Ant. 1. Pán je zachránil *|| před nepřítelem. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Pán je přivedl *|| ke své svaté hoře. (T. P. Aleluja.)

V

Svůj lid jak ovce **vyvedl** pak, *
jako své stádo je **pro***váz*el **pou**ští.
Vodil je bezpečně, **ne**mě**li strach**, *
nepřátele však **zhl***ti*lo **mo**ře.
Do svaté země své **při**ve**dl** je, *
k horám, jež pro ně svou **pra***vi*cí **do**byl.
Před jejich tváří pohany *hnal*, †
dědictví jejich jim **roz**dělil **lo**sem, *
v jejich stanech pak **lid** *je*ho **byd**lil.
Oni však pokoušeli ho *dál*, †
dráždili Pána, **Nej**vyš**ší**ho, *
nedbali na jeho ***při***ká**zá**ní.
Odpadli, byli mu ne*věrní* †
tak jako jejich **ot**cové **kdy**si, *
selhali, podobni **zrád***né*mu **lu**ku.
Pohoršovali jej **na** výš**i**nách, *
rozhořčovali **ctě***ním* svých **mo**del.
Slyšel je Pán a **po**jal **ho hněv**, *
tvrdě se odřekl ***Iz***ra**e**le.
Opustil v Silo **sva**ty**ni svou**, *
stánek, v němž přebýval ***me***zi **lid**mi.
Síle své **pad**nout dal **v za**jetí, *
slávě své do rukou ***ne***pří**te**le.

Cizímu meči **vy**dal **svůj lid**, *
na své dědictví **za***ne*vřel **zce**la.
Jinochy jejich **po**hl**til žár**, *
pannám nezněly **sva***teb*ní **pís**ně.
Jejich kněze **po**vraž**dil meč**, *
nebylo při pohřbech **vdov***ské*ho **nář**ku. ∆

℣. 2. Pán je přivedl *|| ke své svaté hoře. (T. P. Aleluja.)
℣. 3. Vyvolil si || Judův kmen, †| Davida zvolil svým služebníkem, *|
ať pase Izraele, dědictví svoje. (T. P. Aleluja.)
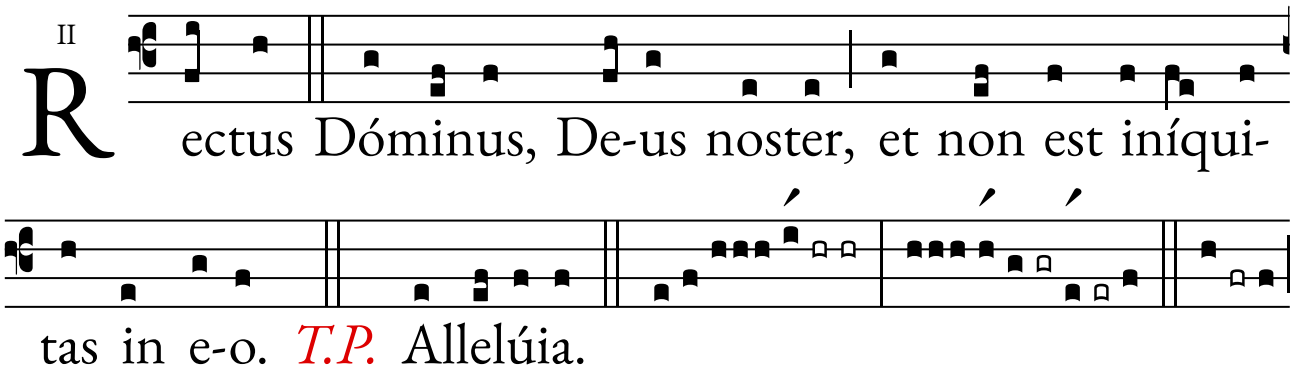
VI

Až jako ze spánku **vzbu**dil **se Pán**, *
jak silák procitlý ***z o***po**je**ní.
Nepřátele pak **po** zá**dech bil**, *
zahrnul je **na***vě*ky **han**bou.
Povrhl stanem **Jo**se**fo**vým, *
nevyvolil si ***Ef***rai**m**ovce,
nýbrž si **vy**volil **Ju**dův **kmen**, *
zamiloval si ***ho***ru **Si**ón.
Stánek jak **ne**be si **zbu**doval, *
pevný jak zem, co **pro** *vě*ky **stvo**řil.
Davida zvolil svým **slu**žeb**ní**kem, *
z ovčí ohrady ***při***ve**dl** si jej,
od ovčích matek jej po*volal*, †
ať pase Jákobův **lid**, svůj **ná**rod, *
Izraele, **dě***dic*tví **svo**je.
Ten s čistým srdcem **pá**sl **je rád**, *
pevnýma rukama **moud***ře* je **vo**dil. ∆

℣. 3. Vyvolil si || Judův kmen, †| Davida zvolil svým služebníkem, *|
ať pase Izraele, dědictví svoje. (T. P. Aleluja.)

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
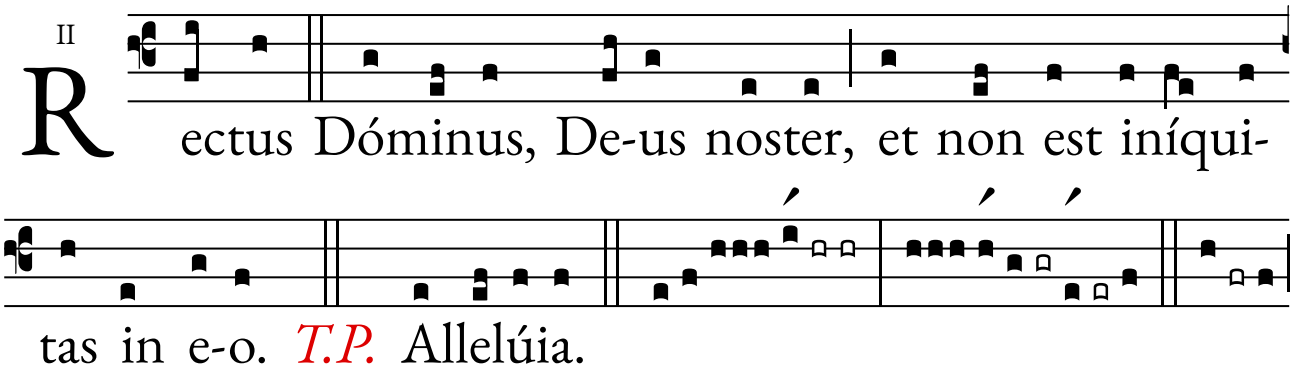

A. 1. Dobré je opěvovat, || Nejvyšší, tvé jméno, *| zrána tvou milosrdnost hlásat.
T. P. Jak, Pane, skvělá || jsou tvá díla, * aleluja.

Žalm 91
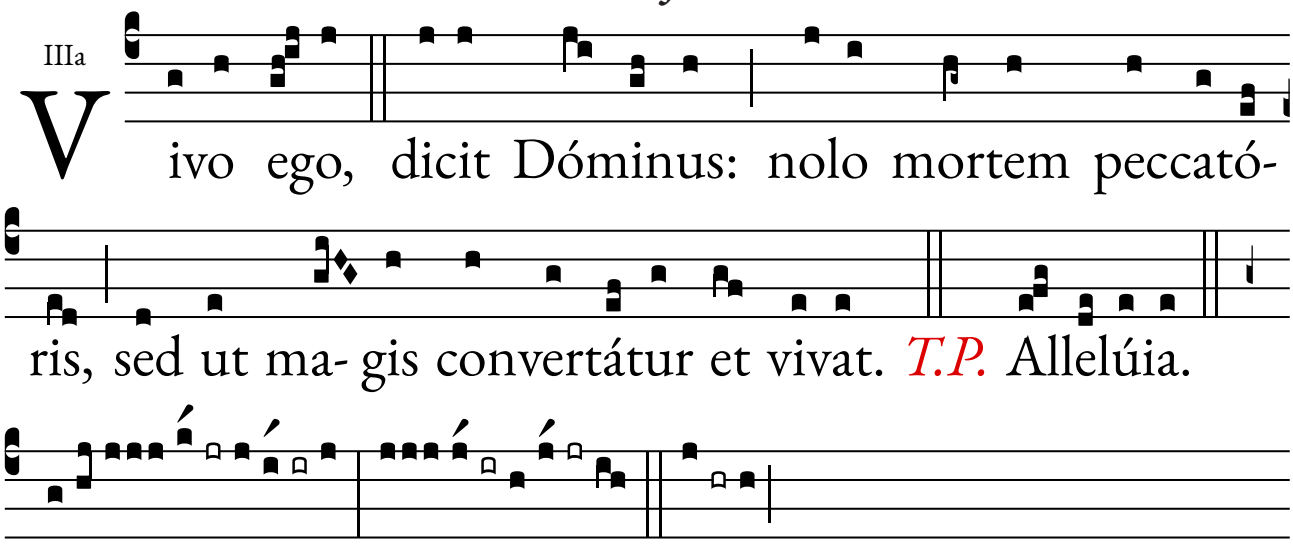
Dobré je oslavovat **Pá**na, *
opěvat, Nejvyš***ší**, tvé **jmé**no,
zrána tvou milo**srd**nost **hlá**sat, *
za noci potom ***tvo***ji **vě**rnost
s desítistrunnou **har**fou, **s ly**rou *
a s chvalozpěvy ***při*** cit**e**ře.
Blažíš mě, Pane, **svý**mi **skut**ky, *
já plesám nad dí***lem*** tvých **ru**kou.
Jak, Pane, skvělá **jsou** tvá **dí**la, *
jak myšlenky tvé ***pře***hlu**bo**ké!
Nerozumný to **ne**po**cho**pí, *
bláhový pro to ***ne***má **smy**sl.
Ať jako plevel **bu**jí **hří**šní, *
ať vzkvétají, kdo ***pá***šou **kři**vdy,
to všechno jim je **k věč**né **zká**ze: *
ty však jsi navždy ***svr***cho**va**ný!
Neboť hle, tvoji nepřáte*lé,* †
tví nepřátelé, **Pa**ne, **zhy**nou, *
bezbožní budou ***roz***prá**še**ni.

Mně jsi dal sílu **tu**řích **ro**hů, *
olejem čerstvým ***po***ma**zals** mě.
Zvysoka shlížím **na** od**půr**ce, *
naslouchám řečem ***po***mlou**va**čů.
Jak palma vzkvete **spra**ved**li**vý, *
vzroste jak liba***non***ský **ce**dr.
Kdo vsazeni jsou **v do**mě **Pá**ně, *
pokvetou na ná***dvo***řích **Bo**žích.
Ponesou ovo**ce** i **v stá**ří, *
zůstanou šťavna***tí*** a **svě**ží
a budou svědčit: **Pán** je **vě**rný, *
je skála má, je ***prá***vo **sa**mo. Δ

℣. 1. Dobré je opěvovat, || Nejvyšší, tvé jméno, *| zrána tvou milosrdnost hlásat.
T. P. Jak, Pane, skvělá || jsou tvá díla, * aleluja.

2. antifona

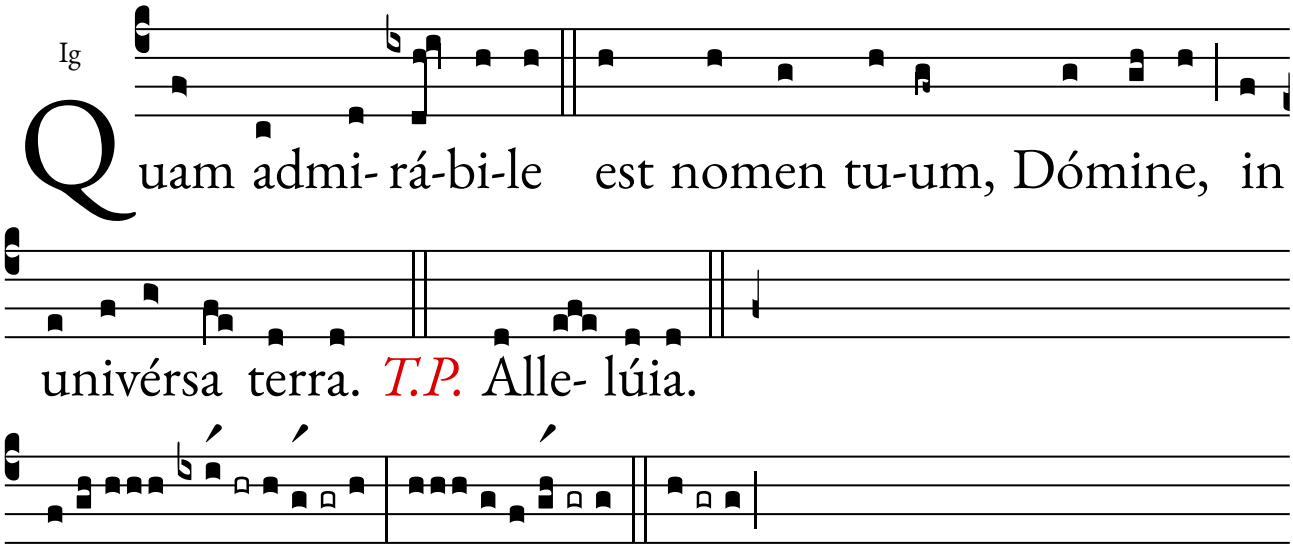
A. 2. Dám vám || nové srdce *| a nového ducha do vašeho nitra.
T. P. Vyleji na vás || čistou vodu, * aleluja.

Kantikum *Ez 36, 24–28*

Vezmu vás z ná*rodů* †
a shromáždím **ze** všech **ze**mí, *
a přivedu **do** *va*ší **ze**mě.
Vyleji na vás čistou vo*du* †
a očistíte se od všech **va**šich **ne**čistot, *
a ode všech vašich **mo***del* vás **o**čistím.
Dám vám **no**vé **srd**ce *
a nového ducha vložím do va***še***ho **nit**ra,
vezmu z vašeho těla **srd**ce **ka**menné *
a dám vám ***srd***ce **z ma**sa.
Svého ducha vložím do *vás* †
a učiním, abyste chodili v mých **při**ká**zá**ních *
a dbali na má ustanovení a ***ko***na**li** je.
Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vašim ot*cům,* †
a **bu**de**te** můj **lid** *
a **já** *bu*du **váš** Bůh! Δ

A. 2. Dám vám || nové srdce *| a nového ducha do vašeho nitra.
T. P. Vyleji na vás || čistou vodu, * aleluja.

3. antifona
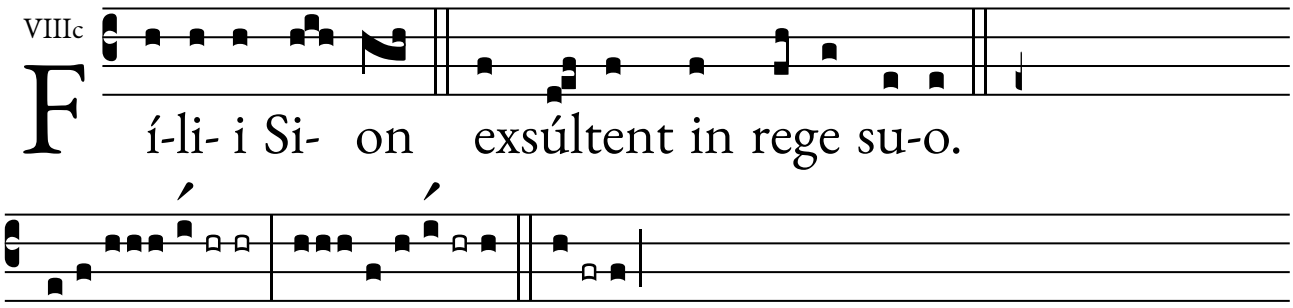

℣. 3. Pane, || v ústech dětí a batolat * zjednal sis chválu.
T. P. Všechno je vaše, || vy jste Kristovi *| a Kristus je Boží, aleluja.

Žalm 8

Pane, náš vla*daři,* †
podivuhodné je po celé **ze**mi tvé **jmé**no, *
velebnost svou jsi rozestřel **po** *ce*lém **ne**bi!
Navzdory od*půrcům* †
už v ústech dětí a batolat **zjed**nal sis **chvá**lu, *
že musí zmlknout, kdo zná jen **zá***ští* a **po**mstu.
Hledím-li na tvá nebesa, **dí**lo tvých **prs**tů, *
anebo na měsíc, na hvězdy, **jak** *jsi* je **stvo**řil:
co tu je člověk – a přesto **na** něho **mys**líš! *
Co tu je smrtelník – přesto se **o** *ně*ho **sta**ráš!
Učinil jsi ho jen o málo menším, než **an**dě**lé jsou**, *
ověnčil jsi ho ***slá***vou **a** ctí;
jeho jsi učinil vládcem **nad** dílem **ru**kou **svých**, *
všechno mu ***k no***hám **po**ložil:
ovce a dobytek všechen a navíc i pol*ní zvěř,* †
na nebi ptáky a v moři **ry**by a **vů**bec **vše**, *
co jen se hemží ***stez***ka**mi** vod.
Pane, náš **vla**daři, *
podivuhodné je po celé **ze***mi* tvé **jmé**no. Δ ℣.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona (během roku)

℣. 1. Kéž se tvá ruka || k mé pomoci vztáhne, *| že jsem si zvolil tvá přikázání!

Žalm 118

ה

Kéž k tobě dojde mé **vo**lání, **Pa**ne, *
pouč mě podle ***své***ho **slo**va!
Kéž k tobě dospě**je** má **pros**ba, *
vysvoboď mě **po***dle* svých **sli**bů!
Rty mé ať hýří **chva**lo**zpě**vem, *
žes mi dal poznat tvá **u***sta***no****ve**ní!
Jazyk ať zpívá **chvá**lu tvých **sli**bů, *
neboť tvé příkazy **všech***ny* jsou **správ**né.
Kéž se tvá ruka k mé **po**moci **vztáh**ne, *
že jsem si zvolil tvá ***při***ká**zá**ní!
Dychtím po tvojí **po**moci, **Pa**ne, *
pro mne tvůj zákon je ***po***tě**še**ním.
Oživ mou duši, ať **mů**že tě **chvá**lit, *
kéž mě v tom sílí tvá ***roz***hod**nu**tí!
Bloudím jako ta ztracená ov*ce,* †
sám hledej svého **slu**žeb**ní**ka, *
pamětliv byl jsem tvých ***při***ká**zá**ní. Δ

Během roku:

℣. 1. Kéž se tvá ruka || k mé pomoci vztáhne, *| že jsem si zvolil tvá přikázání!

℣. 2. Tvůj božský stolec *|| trvá do věčnosti.

Žalm 44
I

Srdce mi kypí radostnými slo*vy,* †
svou píseň nyní **krá**li **za**zpívám, *
můj jazyk – rydlo ***rych***lo**pí**saře.
Jsi ze všech lidských synů nejkrásně*jší,* †
spanilost se ti **po** rtech **roz**lévá, *
Pán proto požeh***nal*** ti **na** věky.
Opásej mečem, hrdi**no**, svá **bed**ra, *
ve vznešenosti ***své*** a **nád**heře
do boje vyjeď za vě**rnost** a **prá**vo, *
ať koná divy ***tvo***je **pra**vice!
Máš ostré šípy, náro**dy** se **sklo**ní, *
odpůrci krále ***kles***nou **na** mysli.
Tvůj božský stolec trvá **do** věč**no**sti, *
žezlo tvé vlády – ***že***zlo **ne**stranné.
Miluješ právo, nenávidíš křiv*du,* †
a proto poma**zal** tě **Pán**, tvůj Bůh, *
olejem rado***sti*** jak **žád**ného.
Tvá roucha voní alo**í** a **myr**hou, *
ze síní slono***vých*** ti **har**fy zní.
Královská dcera v ústrety ti krá*čí,* †
královna stojí **po** tvé **pra**vici, *
ofirským zlatem ***skvě***le **zdo**bená. Δ

Během roku:
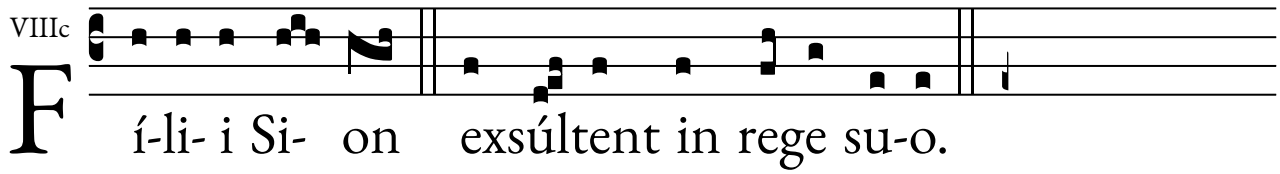
℣. 2. Tvůj božský stolec *|| trvá do věčnosti.
℣. 3. Uviděl jsem || nový Jeruzalém *| jako nevěstu okrášlenou pro svého ženicha.

II

Slyš, dcero, pohleď sem a **na**kloň **u**cho, *
zapomeň na svůj ***lid*** a **ot**cův dům!
Král s dychtivostí touží **po** tvé **krá**se, *
neboť je pán tvůj, ***ty*** se **před** ním skloň!
I tyrský lid ti přináší své **da**ry, *
o přízeň tvou se ***de***rou **vel**možni.
Královská dcera vchází **v pl**né **krá**se, *
perlami, zlatem ***šat*** má **pro**tkaný.
Ve třpytném rouchu před krá**le** ji **ve**dou, *
panny její ***za*** ní **krá**čejí.
S radostným jásotem ji **při**vá**dě**jí *
a dovnitř v králův ***pa***lác **vchá**zejí.
Místo svých otců budeš **teď** mít **sy**ny *
a učiníš je ***v ze***mi **kní**žaty.
Tvé jméno vštípit chci všem **po**ko**le**ním, *
ať na věky tě ***sla***ví **ná**rody. ∆

Během roku:

℣. 3. Uviděl jsem || nový Jeruzalém *| jako nevěstu okrášlenou pro svého ženicha.
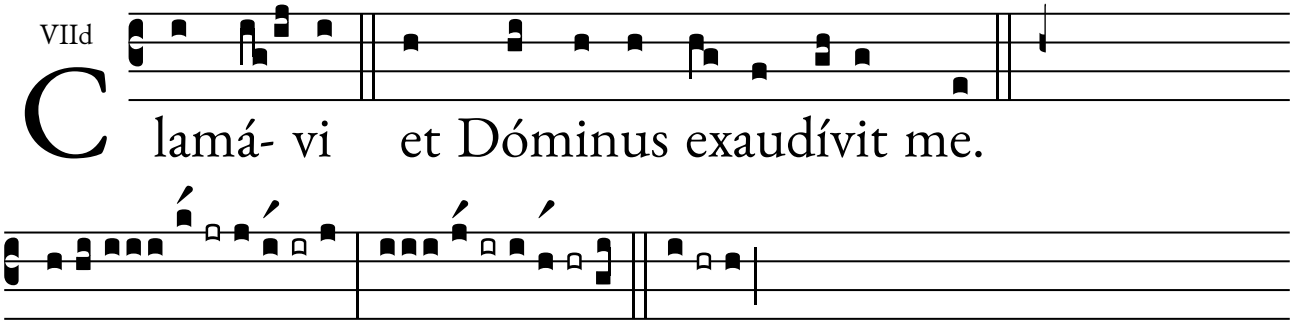

Verš sexta: Pán v svém lidu našel zalíbení.
℟. Vítězstvím on věnčí ponížené.

DOPLŇKOVÁ PSALMODIE

pro modlitbu během dne

PRVNÍ ŘADA (DOPOLEDNÍ)

1. antifona (během roku)
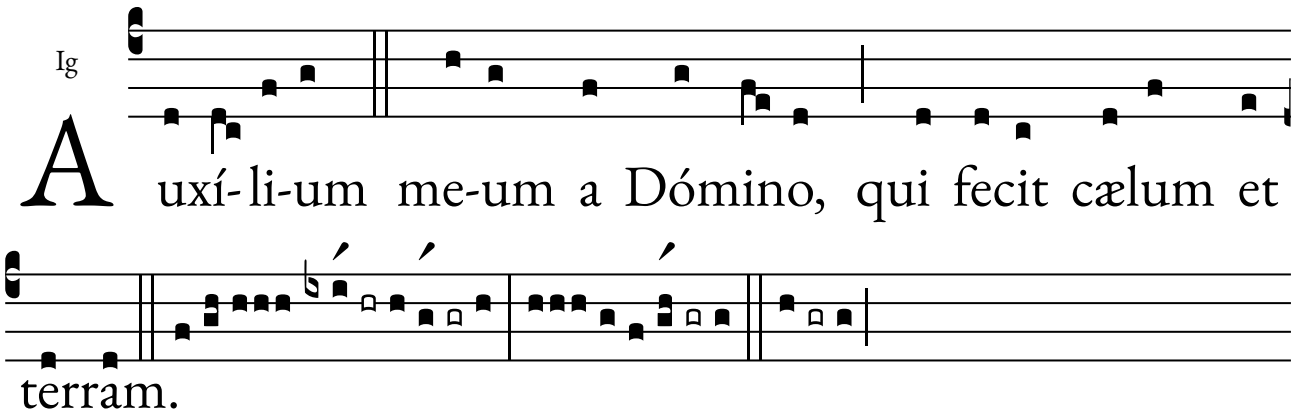

℣. 1. Volal jsem *|| a Pán mě vyslyšel.

Žalm 119

K Pánu jsem volal, když jsem **tr**pěl **ú**tiskem, *
a *on* mě **vy**slyšel.
„Vysvoboď, Pane, duši **od** ú**skoč**ných úst, *
ja*zy*ka **lži**vého!“
Co za to dostaneš, co **skli**díš **ná**davkem, *
ty *lži*vý **ja**zyku?
Jen z pevné ruky bojov**ní**ka **břit**ký šíp, *
u*hlí*ky **z kru**činek.
Běda, že mezi Moschy **mu**sím **pře**bývat, *
ve *sta*nech **ke**darských!
Přespříliš dlouho bydlím **už** sám **vpro**střed těch, *
kdo *ne*ná**vi**dí mír!
Já mluvím o pokoji, **mlu**vím **o** právu, *
a *o*ni **chtě**jí boj. Δ ℣.

2 . antifona (během roku)

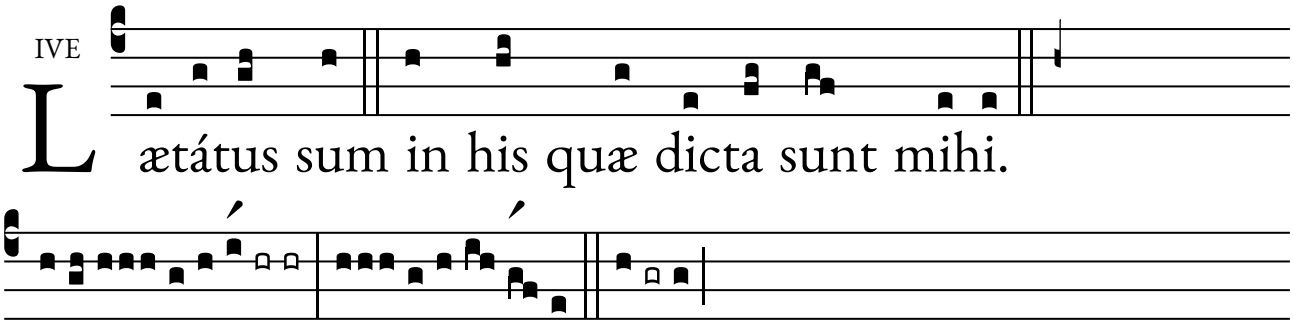

℣. 2. Pán nechť střeží *|| tvůj odchod i návrat.

Žalm 120

K horám **po**zvedám **o**či, *
odkud **při***jde* mi **po**moc?
Od Pána **při**chází **po**moc, *
on stvořil **ne***be* i **ze**mi.
On ti **klo**pýtnout **ne**dá, *
nezaspí **ten**, *jenž* tě **chrá**ní.
Nezaspí, **ne**zdřímne **strá**ž**ž**ce, *
jenž chrání ***Iz***ra**e**le.
Pán tě **stře**ží a **stí**ní, *
je po tvé **pra***vi*ci **stá**le.
Za dne ti **ne**škodí **slun**ce, *
ani **za** *no*ci **mě**síc.
Pán tě **od** zlého **stře**ží, *
on střeží **ce***lý* tvůj **ži**vot.
Střeží tvůj **od**chod i **ná**vrat *
nyní a **po** *všech*ny **vě**ky. Δ ℣.

3 . antifona (během roku)

℣. 3. † *Pronáší se po žalmu.*

Žalm 121
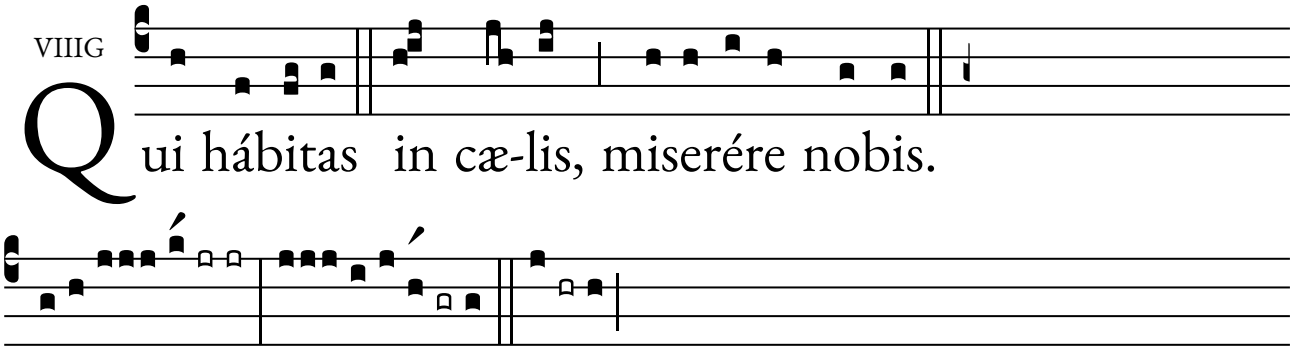
Zaradoval jsem se, **když** mi **řek**li: *
„Vydáme se do Pá***no**va **do**mu.“
Už se naše nohy **za**sta**vi**ly, *
Jeruzaléme, v tvých ***slav***ných **bra**nách.
Jeruzaléme, jsi **vy**bu**do**ván *
v pevné město, v sebe ***u***zav**ře**né!
Putují sem kmeny, kmeny Pá*ně;* †
tak to káže Izra**e**li **zá**kon, *
aby jméno Páně ***o***sla**vo**val.
Zde jsou postaveny **soud**ní **stol**ce, *
pevné stolce Davi***do**va **do**mu.
Pokoj vyproste pro **Je**ru**za**lém: *
Ať jsou v bezpečí, kdo ***mi***lu**jí** tě!
Ať v tvých hradbách rozho**stí** se **po**koj *
a v tvých domech bezpe***čí*** ať **tr**vá!
Pro blaho svých bratří **a** svých **přá**tel *
stále budu říkat: ***Po***koj **v to**bě!
Pro dům Pána, jenž je **na**ším **Bo**hem, *
za tvůj zdar se stále ***bu***du **mod**lit. Δ ℣.

Během roku:

℣. 3. Zaradoval jsem se, *|| když mi řekli.

DRUHÁ ŘADA (POLEDNÍ)

1. antifona (během roku)

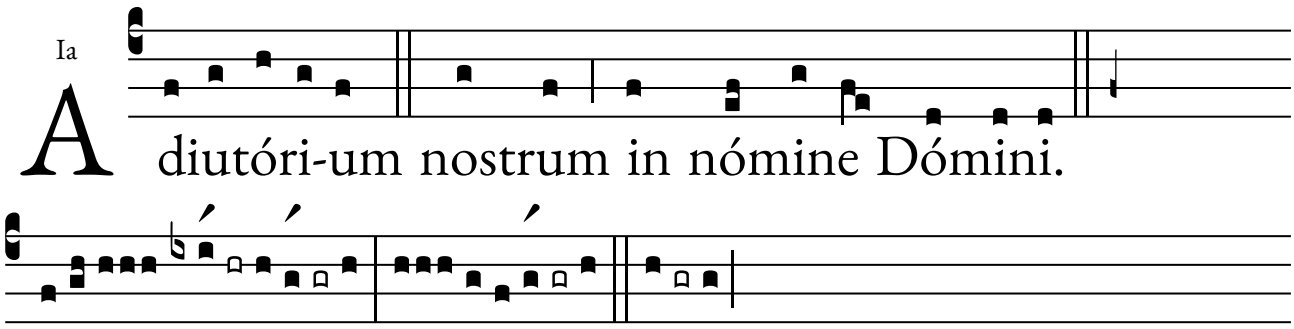

℣. 1. Ty, který || trůníš na nebi, *| smiluj se nad námi.

Žalm 122

Pozdvihuji **o**či **k to**bě, *
který ***trů***níš **na** nebi.
Jako oči služební*ků* †
tkvějí na pá**no**vých **ru**kou,*
oči služky ***na*** své **pa**ní,
tak i naše oči hle*dí* †
k Pánu, jenž je **na**ším **Bo**hem, *
ať nám ***smi***lo**vá**ní dá.
Smiluj se, Pane, nad ná**mi** se **smi**luj, *
neboť jsme přesy***ce***ni **po**hanou.
Dávno je naše duše **pře**sy**ce**na *
posměchem boháčů a ***ha***nou **pyš**ných. Δ ℣.

2 . antifona (během roku)

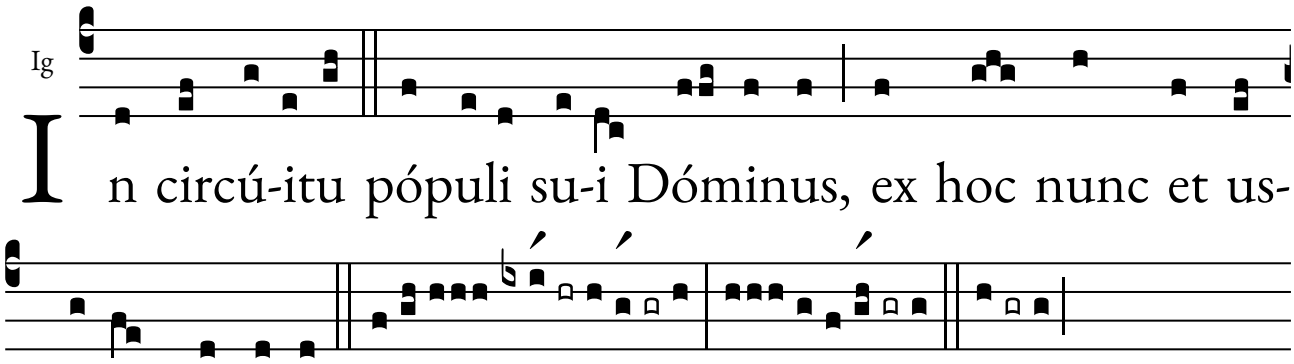

℣. 2. Naše pomoc *|| je ve jménu Páně.

Žalm 123

Kdyby se nás **ne**byl **za**stal Pán *
– takto ať se ***vy***zná **Iz**rael –
kdyby se nás **ne**byl **za**stal Pán, *
když se lidé ***vrh***li **pro**ti nám,
pohltili **by** nás **za**živa. *
Proti nám když ***vzpla***nul **je**jich vztek,
vody by nás **by**ly **od**nesly, *
valil by se ***přes*** nás **di**vý proud,
přes nás by se **by**ly **va**lily, *
rozbouřené ***vo***dy **vzed**muté.
Chvála Pánu, **že** nás **ne**vydal *
jejich dravým ***zu***bům **za** kořist!
Duše vyvá**zla** jak **z léč**ky pták, *
roztrhla se ***síť***, jsme **svo**bodni!
Naše pomoc je ve **jmé**nu **Pá**ně, *
který stvořil ***ne***be**sa** i zem! Δ ℣.

3 . antifona (během roku)
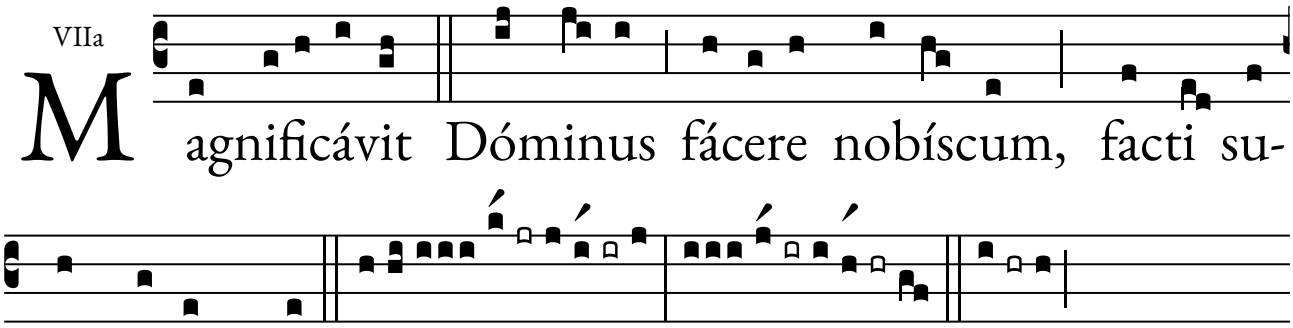

℣. 3. Pán objímá svůj národ *|| dnes i na věky.

Žalm 124

Důvěru kdo **v Pá**na **ma**jí *
jsou jako ***ho***ra **Si**ón,
    která nikdy **ne**ko**lí**sá, *
    trvá **na** věky.
Jako hory **ob**klo**pu**jí *
celý ***Je***ru**za**lém,
    tak Pán objí**má** svůj **ná**rod *
    dnes i **na** věky.
Dědičnou zem **spra**ved**li**vých *
hříšní ***ne***po**dr**ží,
    aby ani **spra**ved**li**ví *
    po zlu **ne**sáhli.
Dobře, Pane, **čiň** všem **dob**rým *
a všem **u**přímným!
    Ty však, co se **da**jí **strh**nout *
    na ne***rov***né **ces**ty,
smeť i se zlo**čin**ci, **Pa**ne! *
Pokoj ***s Iz***ra**el**em! Δ ℣.

TŘETÍ ŘADA (ODPOLEDNÍ)

1. antifona (během roku)
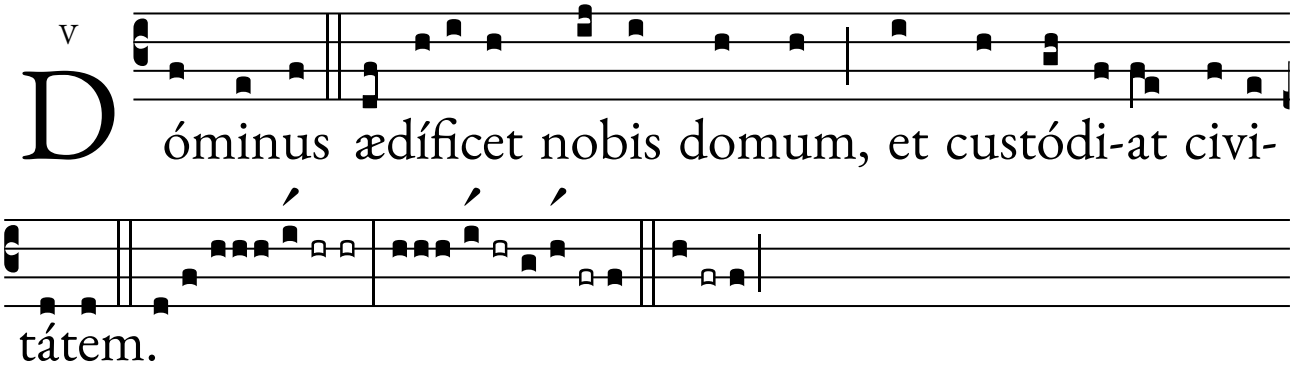

℣. 1. Veliký div || pro nás učinil Pán: *| byli jsme radosti plní.

Žalm 125

Když úděl Siónu k lepšímu **o**bra**cel Pán**, *
tehdy jsme **by***li* jak **ve** snách.
Na rtech nám kypěl **ve**se**lý smích**, *
jásotem **o***plý*val **ja**zyk.
Tehdy šla **v ná**rodech **jed**na **řeč**: *
„Pán pro ně **u***či*nil **di**vy!“
Veliký div pro nás **uči*nil* Pán**, *
byli jsme **ra***do*sti **pl**ní!
Pane, náš úděl již **k do**bré**mu změň** *
jak vyschlé **po***to*ky **ji**hu!
Vždycky kdo v slzách **za**sé**va**jí, *
ti budou **s já***so*tem **sklí**zet.
Vyjdou-li **do** pole, **s plá**čem **jdou**, *
s pláčem **si***jí* své **zr**ní:
s jásotem **vra**cet se **bu**dou **zpět**, *
v náručí **po***ne*sou **sno**py. Δ ℣.

2 . antifona (během roku)
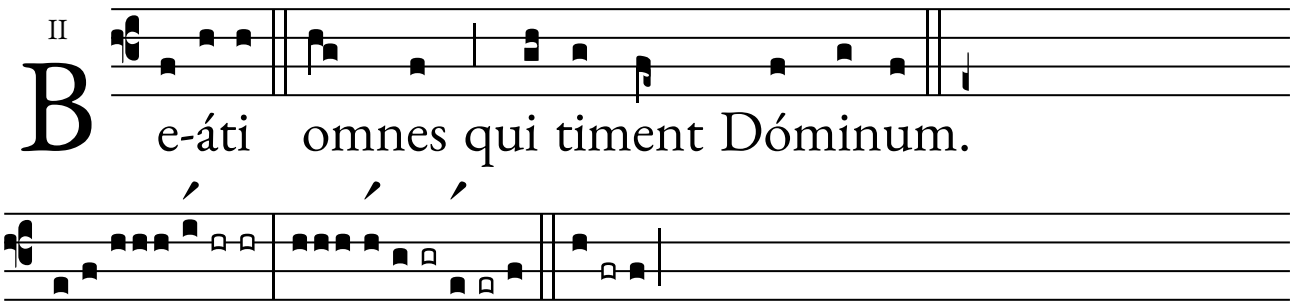

℣. 2. Pán nám || staví příbytek *| a bude střežit naše město.

Žalm 126

Jestliže dům **ne**bu**du**je **Pán**, *
lopotí se marně, ***kdo*** jej **sta**ví.
Jestli město **ne**stře**ží** sám **Pán**, *
hlídati je marně ***bu***dou **strá**že.
Marno vám je **vstá**vat **před** ránem,*
pracovat až dlouho ***do*** **če**ra,
pak až v noci **jí**dat **kru**šný chléb: *
sám ho dá i za spán***ku*** svým **mi**lým.
Hle, jsou darem **Pá**ně **sy**nové, *
jeho vzácnou odmě***nou*** plod **lů**na.
Čím jsou šípy **ru**ce **bo**jovné, *
tím jsou otci syno***vé*** z let **mlá**dí.
Šťasten, kdo jich **pl**ný **tou**lec má: *
Sporem v bráně sok ho ***ne***za**han**bí. Δ ℣.

3 . antifona (během roku)

℣. 3. † *Pronáší se po žalmu.*

Žalm 127

Blažený jsi, kdo máš **Pá**na **v ú**ctě *
a kdo kráčíš ***je***ho **ces**tami!
Co dobudeš prací, **v kli**du **strá**víš, *
blažen budeš, ***pů***jde **s te**bou zdar.
Manželka tvá jako **vin**ná **ré**va *
ponese v tvém ***do***mě **o**voce,
děti tvé jak leto**ros**ty **o**liv *
stůl ti budou ***kru***hem **o**víjet.
Takto bude požeh**ná**no **mu**ži, *
který Pána ***v pra***vé **báz**ni ctí.
Pán ať požehná ti ze Sió*nu,* †
abys viděl vzkvétat **Je**ru**za**lém *
po všechny dny ***své***ho **ži**vota.
Abys viděl i svých **sy**nů **sy**ny. *
Pokoj budiž ***nad*** Iz**ra**elem! Δ ℣.

Během roku:
℣. 3. Blažený jsi, *|| kdo máš Pána v úctě.

SPOLEČNÉ TEXTY O POSVĚCENÍ KOSTELA

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

Mimo dobu postní:

℣. 1. Jeruzalémské ulice || budou jásat *| a všechny jeho domy se budou ozývat radostnými zpěvy, aleluja.

V době postní:

℣. 1. V chrámu Páně *|| všichni volají: Sláva!

Žalm 146

Velebte Pána! Dobré je zpívat **na**šemu **Bo**hu, *
milé je rozeznít ***chva***lo**zpě**vy.
Pán je, kdo buduje **Je**ru**za**lém, *
shromáždil hloučky ***Iz***ra**e**le.
Uzdraví ty, kdo jsou **zlo**meni **srd**cem, *
obváže jejich **bo***la*vé **rá**ny.
Počet hvězd on **sta**novil **pev**ně, *
každou z nich umí ***na***zvat **jmé**nem.
Náš Pán je velký a **pře**mocný **si**lou, *
jeho moudrost je **ne***změ*ři**tel**ná.
Pán je oporou **po**níže**ných**, *
bezbožné zato až ***k ze***mi **srá**ží.
Zapějte Pánu **dě**kovnou **pí**seň, *
na harfu hrejte **na***še*mu **Bo**hu!
On je, kdo nebe **po**krývá **mra**ky, *
on je, kdo deště **pro** *ze*mi **chys**tá,
travinám na horách **dá**vá **vzchá**zet, *
osivu na polích ***ob***dě**la**ných.
On je, kdo zvířatům **po**travu **dá**vá, *
mláďatům havraním to, ***po*** čem **kři**čí.
Nehledá radost **v sí**le **ko**ní, *
nelibuje si **ve** *sva*lech **mu**žů.

Pánu se líbí **bo**ha**boj**ní, *
ti, kdo se svěřují **do** *je*ho **lás**ky. Δ

Mimo dobu postní:

Ant. 1. Jeruzalémské ulice || budou jásat *| a všechny jeho domy se budou ozývat radostnými zpěvy, aleluja.

V době postní:

Ant. 1. V chrámu Páně *|| všichni volají: Sláva!

Ve všech liturgických dobách:

Ant. 2. Pán v tvých branách || závory zpevnil, *| žehná tvým dětem žijícím tobě. (T. P. Aleluja.)

Žalm 147

Oslavuj Pána, **Je**ruza**lé**me, *
veleb, Sióne, ***své***ho **Bo**ha!
On v tvých branách **zá**vory **zpev**nil, *
žehná tvým dětem, **ži***jí*cím **v to**bě.
On tvé území **v po**koji **chrá**ní, *
jadrnou pšenicí **ště***dře* tě **sy**tí.
On své slovo **se**sílá **na** zem, *
co on vyřkne, se **roz***bí*há **kva**pem.
On dává sníh jak **heb**kou **vl**nu, *
jíní rozsévá ***ja***ko **po**pel.
Kroupy sype jak **chle**bové **drob**ty, *
chladem jeho **zmr***za*jí **vo**dy:
sešle slovo, a **roz**tají **za**se, *
větru dá zavát, a **zas** *vo*dy **te**kou.
Slova svá zjevil **Já**ko**bo**vi, *
zákony, příkazy ***Iz***ra**e**li.
S žádným národem **ne**jednal **tak**to, *
žádnému jinému **ne***dal* svůj **zá**kon. Δ

Ant. 2. Pán v tvých branách || závory zpevnil, *| žehná tvým dětem žijícím tobě. (T. P. Aleluja.)

Mimo dobu postní:

℣. 3. V Božím domě || se radují zástupy svatých *| a andělé před Božím trůnem zpívají hymny, aleluja.

Kantikum *Srov. Zj 19, 1…7*

Aleluja. Vítězství, sláva a moc **na**šemu **Bo**hu, *
neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé. ***A*****le****lu**ja.
Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, **kdo** mu **slou**žíte, *
a kdo se ho bojíte, malí i velcí. ***A*****le****lu**ja.
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se **u**jal **krá**lovství, *
radujme se, jásejme a vzdejme mu čest! ***A*****le****lu**ja.
Aleluja. Neboť přišel čas Beránkovy **svat**by, *
a jeho nevěsta se připravila. ***A*****le****lu**ja. Δ

℣. 3. V Božím domě || se radují zástupy svatých *| a andělé před Božím trůnem zpívají hymny, aleluja.

V době postní:

℣. 3. Tobě buď, Pane, || sláva v církvi *| ve spojení s Kristem.

Kantikum *Kol 1, 12–20*

Radostně děkujme **Bo**hu **Ot**ci, *
že nám dal účast na podíle **vě***ří*cích **ve** světle,
že nás vytrhl **z mo**ci **tem**noty *
a převedl do království svého milova***né***ho **Sy**na:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště***ní **hří**chů.
On je věrný obraz nevidite**lné**ho **Bo**ha, *
prvorozený ***ze*** všech **tvo**rů,
v něm bylo stvořeno všech*no* †
na ne**bi** i **na** zemi, *
svět viditelný i ***ne***vi**di**telný,
ať to jsou **an**dělé **při** trůnu, *
nebo knížа***ta*** a **moc**nosti:

všechno je stvořeno skrze něj a pro *něj:* †
on je dříve než **všech**no **o**statní, *
a všechno má ***tr***vá**ní** v něm.
A on je hlava těla cír*kve,* †
on je počátek, prvo**ro**zený **z mrt**vých, *
aby měl ***ve*** všem **pr**venství.
Otci se totiž zalíbilo, aby v něm přebývala **všech**na **pl**nost, *
a aby skrze něho se sebou **u***smí*řil **všech**no,
tím, že jeho krví **pro**litou **na** kříži *
zjednal pokoj jak na ne***bi,*** tak **na** zemi. Δ

Ant. 3. Tobě buď, Pane, || sláva v církvi *| ve spojení s Kristem.

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Zvyšte se || ještě, vy brány, *| zvětšte se pradávné vjezdy.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 23

Pánu zem patří **se** vším, co **ne**se, *
jeho je svět i **vše**, *co* v něm **ži**je.
Sám jej založil **nad** oce**á**ny, *
upevnil nad tekou***cí***mi **prou**dy.
Kdo smí vstoupit **na** horu **Pá**ně, *
stanout na jeho ***sva***tém **mí**stě?
Ten, kdo má čisté **ru**ce i **srd**ce, *
neklame, nepří***sa***há **kři**vě.
Dostane od Pána **po**žeh**ná**ní, *
u Boha Zachránce **na***lez*ne **po**moc.
To je rod těch, kdo **hle**dají **Pá**na, *
hledají tvář Boha ***Já***ko**bo**va.
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!

„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
Pán, jenž je **sil**ný a **moc**ný, *
Pán, který **moc***ný* je **v bo**ji.
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
On, Pán **zá**stupů **věč**ných, *
On, král ***věč***né **slá**vy! ∆

℣. 1. Zvyšte se || ještě, vy brány, *| zvětšte se pradávné vjezdy. (T. P. Aleluja.)
℣. 2. Jak tvé || příbytky jsou milé, *| Pane zástupů. (T. P. Aleluja.)

Žalm 83

Jak tvé příbyt**ky** jsou **mi**lé, *
Pane **zá**stupů!
Po nádvořích **Pá**ně **tou**ží, *
prahne **du**še má,
srdce mé i **tě**lo **já**sá *
k Bohu **ži**vému.
I pták nachá**zí** svůj **do**mov, *
hnízdo **vlaš**tovka,
kam si ukládá své mla*dé,* †
u tvých **ol**tářů – *
Pane zástupů, ***Krá***li, **Bo**že můj!
Šťastni, kdo v tvém **do**mě **byd**lí, *
kdo tě **ve**lebí!
Šťasten, kdo tě **vy**hle**dá**vá, *
plný **dů**věry!
Z vyschlé rokle, **kte**rou **pů**jdou, *
pramen **u**činí,
brzký déšť ji **po**žeh**ná**ním *
vláhy **za**halí.

Kráčejí vždy **s vět**ší **si**lou, *
hledí k Bohu ***na*** Si**ó**ně.
Vyslyš moje **zbož**né **pros**by, *
Pane **zá**stupů!
Modlitbě mé **po**přej **slu**chu, *
Bože **Já**kobův.
Shlédni na náš štít, ó Bo*že,* †
pohleď **jas**ně v tvář *
Poma**za**nému!
Lepší jeden **den** v tvém **do**mě, *
nežli **do**ma sta!
Lepší před svatyní Bo*ží* †
ležet **na** prahu, *
nežli meškat ***v sta***nech **hříš**ných.
Neboť Pán je **štít** i **slun**ce, *
milost **je** a čest.
Neváhá a **do**bro **dá**vá *
lidem **bez** úhon.
Šťasten je, kdo **v te**be **dou**fá, *
Pane **zá**stupů! ∆

Ant. 2. Jak tvé || příbytky jsou milé, *| Pane zástupů. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Slavné věci || se o tobě vyprávějí, *| Boží město. (T. P. Aleluja.)

Žalm 86

Miluje Pán, co založil **na** svaté **ho**ře: *
siónské brány nad všechna **já***kob*ská **síd**la.
Ty město Boží, sám praví **na** tvoji **slá**vu: *
„Rahab i Bábel přičítám **k těm**, *co* mě **zna**jí!
Hle, Filišťané, Tyrští i **E**tio**pa**né, *
ti všichni v něm jsou ***na***ro**ze**ni.
Vpravdě však Sión každý **na**zývá: **Mat**ko!“ *
Protože ten si zbudoval ***Svr***cho**va**ný.

Do svitku vpisuje Pán, když **ná**rody **sčí**tá: *
„Ti všichni jsou v něm ***na***ro**ze**ni.“
Jako v tanci se radují, **kdo** v tobě **ži**jí: *
„Všechny prameny mé **spá***sy* jsou **v to**bě.“ Δ

℣. 3. Slavné věci || se o tobě vyprávějí, *| Boží město. (T. P. Aleluja.)
℣. Před tvou svatyní na tvář padám. (T. P. Aleluja.)
℟. Děkuji tvému svatému jménu. (T. P. Aleluja.)

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

℣. 1. Pán posvětil svůj příbytek *|| – Bůh v jeho středu, proto se nezhroutí nikdy. (T. P. Aleluja.)

Žalm 45

Pán je nám útočištěm, **je** naší **si**lou, *
projevil se nám největší **po***mo*cí **v tís**ni.
Proto nemáme strach, ať **ze**mě se **tře**se, *
ať se kácejí hory **do** *hlu*bin **mo**ře.
Ať jeho vody bouří a **vl**nami **ky**pí, *
ať se tetelí pod jejich **pří***boj*em **ho**ry,
jen když Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
když Bůh Jákobův je naším **o***chran*ným **hra**dem.
Řeka rameny Boží **měs**to **bla**ží, *
chrání svatý příbytek ***Nej***vyšší**ho**.
Bůh v jeho středu, proto se **ne**zhroutí **ni**kdy, *
s časným úsvitem Bůh mu **na** *po*moc **chvá**tá.
Běsnily národy, otřá**sa**ly se **ří**še; *
zahřměl svým hlasem a rozsou**va***la* se **ze**mě.
Ale Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
jest Bůh Jákobův naším **o***chran*ným **hra**dem.
Pojďte a bedlivě pohleďte **na** skutky **Pá**ně, *
toho, jenž úžas šíří **po** *ce*lé **ze**mi!
Válkám on činí přítrž až **k hra**nicím **ze**mě, *
luky a oštěpy láme, **spa***lu*je **ští**ty.

„Ustaňte přece a ve mně **u**znejte **Bo**ha, *
jenž stojí nad všemi národy, **nad** *ce*lou **ze**mí!“
Neboť Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
jest Bůh Jákobův naším **o***chran*ným **hra**dem. Δ

Ant. 1. Pán posvětil svůj příbytek *|| – Bůh v jeho středu, proto se nezhroutí nikdy. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Vydáme se s radostí *|| do Pánova domu. (T. P. Aleluja.)

Žalm 121

Zaradoval jsem se, **když** mi **řek**li: *
„Vydáme se do Pá***no**va **do**mu.“
Už se naše nohy **za**sta**vi**ly, *
Jeruzaléme, v tvých ***slav***ných **bra**nách.
Jeruzaléme, jsi **vy**bu**do**ván *
v pevné město, v sebe ***u***zav**ře**né!
Putují sem kmeny, kmeny Pá*ně;* †
tak to káže Izra**e**li **zá**kon, *
aby jméno Páně ***o***sla**vo**val.
Zde jsou postaveny **soud**ní **stol**ce, *
pevné stolce Davi***do***va **do**mu.
Pokoj vyproste pro **Je**ru**za**lém: *
Ať jsou v bezpečí, kdo ***mi***lu**jí** tě!
Ať v tvých hradbách rozho**stí** se **po**koj *
a v tvých domech bezpe***čí*** ať **tr**vá!
Pro blaho svých bratří **a** svých **přá**tel *
stále budu říkat: ***Po***koj **v to**bě!
Pro dům Pána, jenž je **na**ším **Bo**hem, *
za tvůj zdar se stále ***bu***du **mod**lit. Δ

Ant. 2. Vydáme se s radostí *|| do Pánova domu. (T. P. Aleluja.)

Mimo dobu postní:

℣. 3. Chvalte našeho Boha *|| všichni jeho svatí. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Srov. Zj 19, 1…7*

Aleluja. Vítězství, sláva a moc **na**šemu **Bo**hu, *
neboť jeho soudy jsou pravdivé a spravedlivé. ***A*le*lu*ja.**
Aleluja. Chvalte našeho Boha všichni, **kdo** mu **slou**žíte, *
a kdo se ho bojíte, malí i velcí. ***A*le*lu*ja.**
Aleluja. Pán, náš Bůh vševládný, se **u**jal **krá**lovství, *
radujme se, jásejme a vzdejme mu čest! ***A*le*lu*ja.**
Aleluja. Neboť přišel čas Beránkovy **svat**by, *
a jeho nevěsta se připravila. ***A*le*lu*ja.** Δ

℣. 3. Chvalte našeho Boha *|| všichni jeho svatí. (T. P. Aleluja.)

V době postní:

℣. 3. Všechny národy || přijdou, Pane, *| a budou se před tebou klanět.

Kantikum *Zj 15, 3–4*

Veliké a podivuhodné **jsou** tvé **skut**ky, *
Pane, ***Bo**že **vše**vládný!*
Spravedlivé a věrné **jsou** tvé **ces**ty, *
***Krá**li **vě**ků.*
Kdo by ti, Pane, **ne**vzdával **úc**tu, *
kdo by nesla***vil*** tvé **jmé**no?
Neboť ty jediný jsi sva*tý*, †
a všechny národy přijdou a budou se **před** tebou **kla**nět, *
protože se zjevily tvé spraved***li**vé **sou**dy.* Δ

℣. 3. Všechny národy || přijdou, Pane, *| a budou se před tebou klanět.

SPOLEČNÉ TEXTY O PANNĚ MARII, PANNÁCH A SVATÝCH ŽENÁCH

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

O Panně Marii:

℣. 1. Blahoslavená jsi, || Panno Maria, *| neboť tys nosila Stvořitele všech. (T. P. Aleluja.)

O pannách:

℣. 1. Pojďte, dcery, || naproti Pánu *| a budete žít v jeho světle. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 1. Požehnaný Pán, || který na své služebnici * prokázal plnost svého milosrdenství. (T. P. Aleluja.)

Žalm 112

Oslavujte, služeb**ní**ci **Pá**ně, *
oslavujte svaté ***jmé***no **Pá**ně!
Ať je požehnáno **jmé**no **Pá**ně *
od tohoto dne až ***do*** věč**nos**ti!
Od východu slunce **do** zá**pa**du *
ať je jméno Páně ***ve***le**be**no!
Pán je povznesen nad **všech**ny **ro**dy, *
jeho sláva převy***šu***je **ne**be.
Kdo je jako Pán, náš **Bůh**, jenž **vlád**ne *
na nebi i po veš***ke***ré **ze**mi,
který má svůj stolec **na** vý**sos**tech, *
z vysokosti do hlu***bi***ny **shlíží**!
Slabého on pozdvi**hu**je **z pra**chu, *
ubožáka ze sme***ti***ště **zdví**há,
aby posadil ho **ve**dle **kní**žat, *
vedle mocných knížat ***své***ho **li**du.
Místo v domě má i **pro** bez**dět**nou *
jako pro blaženou ***mat***ku **sy**nů. Δ ℣.

O Panně Marii:

℣. 2. Porodila jsi toho, || který tě stvořil, *| a navěky zůstáváš pannou. (T. P. Aleluja.)

O pannách:

℣. 2. S láskou a bázní || jdeme za tebou, Pane, *| a hledáme tvoji tvář, u tebe není zahanbení. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 2. Oslavuj Pána, || Jeruzaléme, *| on žehná tvým dětem žijícím v tobě. (T. P. Aleluja.)

Žalm 147

Oslavuj Pána, **Je**ruza**lé**me, *
veleb, Sióne, ***své***ho **Bo**ha!
On v tvých branách **zá**vory **zpev**nil, *
žehná tvým dětem, **ži***jí*cím **v to**bě.
On tvé území **v po**koji **chrá**ní, *
jadrnou pšenicí **ště***dře* tě **sy**tí.
On své slovo **se**sílá **na** zem, *
co on vyřkne, se **roz***bí*há **kva**pem.
On dává sníh jak **heb**kou **vl**nu, *
jíní rozsévá ***ja***ko **po**pel.
Kroupy sype jak **chle**bové **drob**ty, *
chladem jeho **zmr***za*jí **vo**dy:
sešle slovo, a **roz**tají **za**se, *
větru dá zavát, a **zas** *vo*dy **te**kou.
Slova svá zjevil **Já**ko**bo**vi, *
zákony, příkazy ***Iz***ra**e**li.
S žádným národem **ne**jednal **tak**to, *
žádnému jinému **ne***dal* svůj **zá**kon. Δ ℣.

O Panně Marii:

℣. 3. Požehnaná jsi, dcero, †|| od Pána, nejvyššího Boha, *| skrze tebe máme účast na ovoci života. (T. P. Aleluja.)

O pannách:

℣. 3. Pojďte, || Kristovy nevěsty, na nebeskou svatbu *| a vaše radost nebude mít konce. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 3. Zalíbilo se || v tobě Pánu *| a tvůj Bůh plesá nad tebou v radosti. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl**nost **ča**su,
obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ ℣.

MODLITBA SE ČTENÍM
O PANNĚ MARII

℣. 1. Maria přijala || požehnání od Pána *| a milosrdenství od Boha Zachránce. (T. P. Aleluja.)

Žalm 23

Pánu zem patří **se** vším, co **ne**se, *
jeho je svět i **vše**, *co* v něm **ži**je.
Sám jej založil **nad** oce**á**ny, *
upevnil nad tekou***cí***mi **prou**dy.
Kdo smí vstoupit **na** horu **Pá**ně, *
stanout na jeho ***sva***tém **mí**stě?
Ten, kdo má čisté **ru**ce i **srd**ce, *
neklame, nepří***sa***há **kři**vě.
Dostane od Pána **po**žeh**ná**ní, *
u Boha Zachránce **na***lez*ne **po**moc.
To je rod těch, kdo **hle**dají **Pá**na, *
hledají tvář Boha ***Já***ko**bo**va.
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
Pán, jenž je **sil**ný a **moc**ný, *
Pán, který **moc***ný* je **v bo**ji.
Zvyšte se ještě, vy brá*ny,* †
zvětšte se, **pra**dávné **vjez**dy, *
pro příchod **slav***né*ho **krá**le!
„Kdo je ten král tak slav*ný?*“ †
On, Pán **zá**stupů **věč**ných, *
On, král ***věč***né **slá**vy! Δ

℣. 1. Maria přijala || požehnání od Pána *| a milosrdenství od Boha Zachránce. (T. P. Aleluja.)
℣. 2. Nejvyšší *|| posvětil svůj příbytek. (T. P. Aleluja.)

Žalm 45

Pán je nám útočištěm, **je** naší **si**lou, *
projevil se nám největší **po***mo*cí **v tís**ni.
Proto nemáme strach, ať **ze**mě se **tře**se, *
ať se kácejí hory **do** *hlu*bin **mo**ře.
Ať jeho vody bouří a **vl**nami **ky**pí, *
ať se tetelí pod jejich **pří***bo*jem **ho**ry,
jen když Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
když Bůh Jákobův je naším **o***chran*ným **hra**dem.
Řeka rameny Boží **měs**to **bla**ží, *
chrání svatý příbytek ***Nej***vyšší**ho**.
Bůh v jeho středu, proto se **ne**zhroutí **ni**kdy, *
s časným úsvitem Bůh mu **na** *po*moc **chvá**tá.
Běsnily národy, otřá**sa**ly se **ří**še; *
zahřměl svým hlasem a rozsou**va***la* se **ze**mě.
Ale Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
jest Bůh Jákobův naším **o***chran*ným **hra**dem.
Pojďte a bedlivě pohleďte **na** skutky **Pá**ně, *
toho, jenž úžas šíří **po** *ce*lé **ze**mi!
Válkám on činí přítrž až **k hra**nicím **ze**mě, *
luky a oštěpy láme, **spa***lu*je **ští**ty.
„Ustaňte přece a ve mně **u**znejte **Bo**ha, *
jenž stojí nad všemi národy, **nad** *ce*lou **ze**mí!“
Neboť Pán nebeských zástupů **zů**stává **s ná**mi, *
jest Bůh Jákobův naším **o***chran*ným **hra**dem. Δ

Ant. 2. Nejvyšší *|| posvětil svůj příbytek. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Slavné věci se || o tobě vyprávějí, *| Panno Maria. (T. P. Aleluja.)

Žalm 86

Miluje Pán, co založil **na** svaté **ho**ře: *
sión**s**ké brány nad všechna **já***kob*ská **síd**la.
Ty město Boží, sám praví **na** tvoji **slá**vu: *
„Rahab i Bábel přičítám **k těm**, *co* mě **zna**jí!

Hle, Filišťané, Tyrští i **Etio**pa**né**, *
ti všichni v něm jsou ***na***ro**ze**ni.
Vpravdě však Sión každý **na**zývá: **Mat**ko!“ *
Protože ten si zbudoval ***Svr***cho**va**ný.
Do svitku vpisuje Pán, když **ná**rody **sčí**tá: *
„Ti všichni jsou v něm ***na***ro**ze**ni.“
Jako v tanci se radují, **kdo** v tobě **ži**jí: *
„Všechny prameny mé **spá***sy* jsou **v to**bě.“ Δ

Ant. 3. Slavné věci se || o tobě vyprávějí, *| Panno Maria. (T. P. Aleluja.)
V. Maria všechno uchovávala v srdci. (T. P. Aleluja.)
R. A rozvažovala o tom. (T. P. Aleluja.)

MODLITBA SE ČTENÍM
O PANNÁCH A SVATÝCH ŽENÁCH

O pannách:

Ant. 1. Panno jasná a prozíravá, †|| moudrostí proslavená, *| tvým duchovním ženichem je neposkvrněné Slovo. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

Ant. 1. V moudrosti || otevírá svoje ústa, *| na jazyku má laskavé poučení. (T. P. Aleluja.)

Žalm 18A

O Boží slávě vypravuje ne*be,* †
obloha hlásá díla **je**ho **ru**kou, *
den dni to říká, noc to ***šep***tá **no**ci.
Není to ani řeč a **ne**jsou **slo**va: *
hovoří takto hlasem ***ne***po**stiž**ným.
Ten hlas však prostupuje celou z*emi,* †
zní mluva nebes na sám **ko**nec **svě**ta, *
až tam, kde slunci ***vy***bu**do**val stan.
Z něho pak slunce vycházejí jak **že**nich, *
těší se jako běžec ***před*** zá**vo**dem.
Vychází od jednoho konce ne*bes* †
a běží zas až na o**pa**čný **ko**nec, *
před jeho žárem ***nic*** se **ne**schová. Δ Ant.

O pannách:

℣. 2. Královstvím světa || i vším bohatstvím jsem pohrdla *|
pro lásku k mému Pánu Ježíši Kristu. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 2. Svaté ženy|| důvěřovaly v Boha *| a zpívaly ve svém srdci.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 44

I

Srdce mi kypí radostnými slo*vy,* †
svou píseň nyní **krá**li **za**zpívám, *
můj jazyk – rydlo ***rych***lo**pí**saře.
Jsi ze všech lidských synů nejkrásně*jší,* †
spanilost se ti **po** rtech **roz**lévá, *
Pán proto požeh***nal*** ti **na** věky.
Opásej mečem, hrdi**no**, svá **bed**ra, *
ve vznešenosti ***své*** a **nád**heře
do boje vyjeď za vě**rnost** a **prá**vo, *
ať koná divy ***tvo***je **pra**vice!
Máš ostré šípy, náro**dy** se **sklo**ní, *
odpůrci krále ***kles***nou **na** mysli.
Tvůj božský stolec trvá **do** věč**no**sti, *
žezlo tvé vlády – ***že***zlo **ne**stranné.
Miluješ právo, nenávidíš křiv*du,* †
a proto poma**zal** tě **Pán**, tvůj Bůh, *
olejem rado***sti*** jak **žád**ného.
Tvá roucha voní alo**í** a **myr**hou, *
ze síní slono***vých*** ti **har**fy zní.
Královská dcera v ústrety ti krá*čí,* †
královna stojí **po** tvé **pra**vici, *
ofirským zlatem ***skvě***le **zdo**bená. Δ ℣.

O pannách:

℣. 3. Král s dychtivostí touží || po tvé kráse, *| neboť je Pán a Bůh tvůj. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 3. Přicházejí k Pánu *|| s radostným jásotem. (T. P. Aleluja.)

II

Slyš, dcero, pohleď sem a **na**kloň **u**cho, *
zapomeň na svůj ***lid*** a **ot**cův dům!
Král s dychtivostí touží **po** tvé **krá**se, *
neboť je pán tvůj, ***ty*** se **před** ním skloň!
I tyrský lid ti přináší své **da**ry, *
o přízeň tvou se ***de***rou **vel**možni.
Královská dcera vchází **v pl**né **krá**se, *
perlami, zlatem ***šat*** má **pro**tkaný.
Ve třpytném rouchu před krá**le** ji **ve**dou, *
panny její ***za*** ní **krá**čejí.
S radostným jásotem ji **při**vá**dě**jí *
a dovnitř v králův ***pa***lác **vchá**zejí.
Místo svých otců budeš **teď** mít **sy**ny *
a učiníš je ***v ze***mi **kní**žaty.
Tvé jméno vštípit chci všem **po**ko**le**ním, *
ať na věky tě ***sla***ví **ná**rody. Δ

O pannách:

℣. 3. Král s dychtivostí touží || po tvé kráse, *| neboť je Pán a Bůh tvůj. (T. P. Aleluja.)

℣. Stezku života mi ukazuješ. (T. P. Aleluja.)

℟ Naplněnou radost před tvou tváří. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 3. Přicházejí k Pánu *|| s radostným jásotem. (T. P. Aleluja.)

℣. Myšlenky mého srdce jsou stále před tebou. (T. P. Aleluja.)

℟ Ty jsi, Pane, má pomoc, můj zachránce. (T. P. Aleluja.)

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

O Panně Marii:

℣. 1. Zdrávas, Maria, *|| milostiplná, | Pán s tebou. (T. P. Aleluja.)

O pannách:

℣. 1. Pro tebe || zachovám čistotu, *| tobě, Ženichu, jdu vstříc
s hořící lampou. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 1. Tvá služebnice, Pane, *|| se raduje z tvé spásy. (T. P. Aleluja.)

Žalm 121

Zaradoval jsem se, **když** mi **řek**li: *
„Vydáme se do Pá***no**va **do**mu.“
Už se naše nohy **za**sta**vi**ly, *
Jeruzaléme, v tvých ***slav***ných **bra**nách.
Jeruzaléme, jsi **vy**bu**do**ván *
v pevné město, v sebe ***u***zav**ře**né!
Putují sem kmeny, kmeny Pá*ně;* †
tak to káže Izra**e**li **zá**kon, *
aby jméno Páně ***o***sla**vo**val.
Zde jsou postaveny **soud**ní **stol**ce, *
pevné stolce Davi***do**va **do**mu.
Pokoj vyproste pro **Je**ru**za**lém: *
Ať jsou v bezpečí, kdo ***mi***lu**jí** tě!
Ať v tvých hradbách rozho**stí** se **po**koj *
a v tvých domech bezpe***čí*** ať **tr**vá!
Pro blaho svých bratří **a** svých **přá**tel *
stále budu říkat: ***Po***koj **v to**bě!
Pro dům Pána, jenž je **na**ším **Bo**hem, *
za tvůj zdar se stále ***bu***du **mod**lit. Δ ℣.

O Panně Marii:

℣. 2. Jsem služebnice Páně: *|| ať se mi stane podle tvého slova.
(T. P. Aleluja.)

O pannách:

℣. 2. Blahoslavení || čistého srdce, *| neboť oni budou vidět Boha.
(T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 2. Jak jsou pevné || základy na skále, *| tak jsou Boží přikázání v srdci svaté ženy. (T. P. Aleluja.)

Žalm 126

Jestliže dům **ne**bu**du**je **Pán**, *
lopotí se marně, ***kdo*** jej **sta**ví.
Jestli město **ne**stře**ží** sám **Pán**, *
hlídati je marně ***bu***dou **strá**že.
Marno vám je **vstá**vat **před** ránem,*
pracovat až dlouho ***do*** **vče**ra,
pak až v noci **jí**dat **kru**šný chléb: *
sám ho dá i za spán***ku*** svým **mi**lým.
Hle, jsou darem **Pá**ně **sy**nové, *
jeho vzácnou odmě***nou*** plod **lů**na.
Čím jsou šípy **ru**ce **bo**jovné, *
tím jsou otci syno***vé*** z let **mlá**dí.
Šťasten, kdo jich **pl**ný **tou**lec má: *
Sporem v bráně sok ho ***ne***za**han**bí. Δ ℣.

O Panně Marii:

℣. 3. Požehnaná || tys mezi ženami *| a požehnaný plod života tvého. (T. P. Aleluja.)

O pannách:

℣. 3. Má mysl je v Kristu * || pevná a bezpečná. (T. P. Aleluja.)

O svatých ženách:

℣. 3. Ruka Páně ji posilovala, *|| proto bude požehnaná na věky. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro***zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl***nost **ča**su,
obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ ℣.

SPOLEČNÉ TEXTY O APOŠTOLECH

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

Ant. 1. Ježíš k sobě || povolal své učedníky, †| vyvolil z nich dvanáct, *| které nazval apoštoly. (T. P. Aleluja.)

Žalm 116

Velebte Pána, **všich**ni **li**dé, *
slavte ho, ***všech***ny **ná**rody!
Nad námi mocná **je**ho **mi**lost *
a věrnost ***Pá***ně **na** věky. Δ

Ant. 1. Ježíš k sobě || povolal své učedníky, †| vyvolil z nich dvanáct, *| které nazval apoštoly. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Opustili své sítě *|| a šli za Pánem Vykupitelem. (T. P. Aleluja.)

Žalm 147

Oslavuj Pána, **Je**ruzal**é**me, *
veleb, Sióne, ***své***ho **Bo**ha!
On v tvých branách **zá**vory **zpev**nil, *
žehná tvým dětem, **ži***jí*cím **v to**bě.
On tvé území **v po**koji **chrá**ní, *
jadrnou pšenicí **ště***dře* tě **sy**tí.
On své slovo **se**sílá **na** zem, *
co on vyřkne, se **roz***bí*há **kva**pem.
On dává sníh jak **heb**kou **vl**nu, *
jíní rozsévá ***ja***ko **po**pel.
Kroupy sype jak **chle**bové **drob**ty, *
chladem jeho **zmr***za*jí **vo**dy:
sešle slovo, a **roz**tají **za**se, *
větru dá zavát, a **zas** *vo*dy **te**kou.
Slova svá zjevil **Já**ko**bo**vi, *
zákony, příkazy ***Iz***ra**e**li.

S žádným národem **ne**jednal **tak**to, *
žádnému jinému **ne***dal* svůj **zá**kon. Δ

A. 2. Opustili své sítě *|| a šli za Pánem Vykupitelem. (T. P. Aleluja.)
A. 3. Vy jste moji přátelé, *|| protože zůstáváte v mé lásce.
(T. P. Aleluja.)

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní***mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**po**skvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va***ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště***ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro***zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl***nost **ča**su,
obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ

A. 3. Vy jste moji přátelé, *|| protože zůstáváte v mé lásce.
(T. P. Aleluja.)

MODLITBA SE ČTENÍM

Ant. 1. Jejich hlas || prostupuje celou zemi, *| zní mluva nebes na sám konec světa. (T. P. Aleluja.)

Žalm 18A

O Boží slávě vypravuje ne*be,* †
obloha hlásá díla **je**ho **ru**kou, *
den dni to říká, noc to ***šep***tá **no**ci.
Není to ani řeč a **ne**jsou **slo**va: *
hovoří takto hlasem ***ne***po**stiž**ným.
Ten hlas však prostupuje celou ze*mi,* †
zní mluva nebes na sám **ko**nec **svě**ta, *
až tam, kde slunci ***vy***bu**do**val stan.
Z něho pak slunce vychá**zí** jak **že**nich, *
těší se jako běžec ***před*** zá**vo**dem.
Vychází od jednoho konce ne*bes* †
a běží zas až na o**pa**čný **ko**nec, *
před jeho žárem ***nic*** se **ne**schová. Δ

Ant. 1. Jejich hlas || prostupuje celou zemi, *| zní mluva nebes na sám konec světa. (T. P. Aleluja.)

Ant. 2. Budou mluvit || o zásahu Páně, *| neboť rozpoznají jeho dílo. (T. P. Aleluja.)

Žalm 63

Uslyš, Bože, moje **na**ří**ká**ní, *
před hrůzami nepřá***tel*** mě **za**chraň!
Dej mi úkryt před ni**čem**nou **smeč**kou, *
doráže**ním** těch, kdo ***pá***šou **kři**vdy!
Jazyky si brousí **ja**ko **me**če, *
zlými slovy stříle***jí*** jak **ší**py,
ze zálohy stihnou **ne**vin**né**ho, *
zasáhnou ho náhle, ***ne***vi**dě**ni.

Odhodlaně kují zhoubné plá*ny,* †
kopou jámy, tajně **kla**dou **léč**ky, *
říkají si: „Kdo nás ***můž***e **vi**dět,
kdo prohlédne utajený zá*měr?*“ †
Prohlédne ho ten, jenž **vi**dí **na** dno, *
do hlubiny člověk***o***va **srd**ce.
Bůh je věru stihne **svý**mi **ší**py, *
rány zasáhnou je ***zne***na**dá**ní.
Dá jim padnout za ten **je**jich **ja**zyk, *
každý nad nimi jen ***kýv***ne **hla**vou.
Všichni lidé zachvějí se báz*ní,* †
budou mluvit o zá**sa**hu **Pá**ně, *
neboť rozpoznají ***je***ho **dí**lo.
Spravedlivý raduje se z Pá*na,* †
utíká se k němu, **jím** se **chlu**bí *
každý, kdo je upřím***né***ho **srd**ce. Δ

Ant. 2. Budou mluvit || o zásahu Páně, *| neboť rozpoznají jeho dílo.
(T. P. Aleluja.)

Ant. 3. Hlásají || jeho spravedlnost, *| jeho slávu vidí národy.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 96

Pán je král! Ty celá **ze**mě **já**sej, *
radujte se, ***čet***né **ost**rovy!
Mrak a temnota jej **za**ha**lu**jí, *
řád a právo ***dr***ží **je**ho trůn.
Plamen ohně postu**pu**je **před** ním, *
nepřátele ***vů***kol **spa**luje.
Jeho blesky oza**řu**jí **ob**zor, *
země při tom ***po***hle**du** se chví.
Hory jako z vosku **roz**tá**va**jí *
před Pánem, jenž ***vlád***ne **nad** zemí.
Nebe hlásá jeho **spra**ve**dl**nost, *
jeho slávu ***vi***dí **ná**rody.

Jak jsou zahanbeni, kdo ctí mod*ly,* †
bůžky marný**mi** se **ho**nosí! *
Všichni bohové se ***před*** ním **ko**ří.
Uslyšel to Sión, raduje *se,* †
všechna judská **mě**sta **ple**sají *
nad výroky tvého ***sou***du, **Pa**ne!
Povznesen jsi nad veš**ke**rou **ze**mi, *
všechna božstva ***před***číš **na** výsost.
Pán je přízniv těm, jimž zlo se pří*čí,* †
životy svých **vě**rných **o**chrání, *
vyprostí je z rukou ***bez***bož**ní**ků.
Světlo svítí lidem **spra**vedl**i**vým, *
radost lidem ***srd***ce **čis**tého.
Radujte se, spraved**li**ví, **v Pá**nu, *
jeho svaté ***jmé***no **ve**lebte! Δ

Ant. 3. Hlásají || jeho spravedlnost, *| jeho slávu vidí národy. (T. P. Aleluja.)
℣. Chválili Pána a mluvili o jeho síle. (T. P. Aleluja.)
℟ A o jeho podivuhodných skutcích. (T. P. Aleluja.)

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

Ant. 1. Vy jste se mnou *|| vytrvali v mých zkouškách. (T. P. Aleluja.)

Žalm 115

Věřil jsem, proto **smím** teď **ří**ci: *
„Velice ***byl*** jsem **po**nížen!“
S úzkostí jsem si **ří**kal **v du**chu: *
„Věru, je ***ka***ždý **člo**věk lhář!“
Čím nyní odvděč**ím** se **Pá**nu *
za všechno, ***co*** mi **pro**kázal?
Do rukou vezmu **ka**lich **spá**sy *
a jméno ***Pá***ně **o**slavím.

Vyplním sliby **da**né **Pá**nu *
před jeho ***li***dem **veš**kerým.
Příliš je drahá **v o**čích **Pá**ně *
smrt těch, kdo ***jsou*** mu **od**dáni.
Ó Pane, jsem tvůj věrný slu*ha,* †
tvůj sluha, syn tvé **služeb**ni**ce**, *
tys moje ***pou***ta **roz**vázal.
Děkovnou oběť **přine**su ti *
a jméno ***Pá***ně **vzý**vat chci.
Vyplním sliby **da**né **Pá**nu *
před jeho ***li***dem **veš**kerým,
zde na nádvoří **do**mu **Pá**ně, *
v tvém středu, ***Je***ru**za**léme. Δ

Ant. 1. Vy jste se mnou *|| vytrvali v mých zkouškách. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Já jsem mezi vámi *|| jako ten, kdo slouží. (T. P. Aleluja.)

Žalm 125

Když úděl Siónu k lepšímu **o**bra**cel Pán**, *
tehdy jsme **by***li* jak **ve** snách.
Na rtech nám kypěl **ve**se**lý smích**, *
jásotem **o***plý*val **ja**zyk.
Tehdy šla **v ná**rodech **jed**na **řeč**: *
„Pán pro ně **u***či*nil **di**vy!“
Veliký div pro nás **uči**nil **Pán**, *
byli jsme **ra***do*sti **pl**ní!
Pane, náš úděl již **k do**bré**mu změň** *
jak vyschlé **po***to*ky **ji**hu!
Vždycky kdo v slzách **za**sé**va**jí, *
ti budou **s já***so*tem **sklí**zet.
Vyjdou-li **do** pole, **s plá**čem **jdou**, *
s pláčem **si***jí* své **zr**ní:
s jásotem **vra**cet se **bu**dou **zpět**, *
v náručí **po***ne*sou **sno**py. Δ

Ant. 2. Já jsem mezi vámi *|| jako ten, kdo slouží. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Už vás nenazývám služebníky, †|| nýbrž svými přáteli, *|
protože vám jsem oznámil všechno, | co jsem slyšel od svého Otce. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**pos**kvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl**nost **ča**su,
obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ

Ant. 3. Už vás nenazývám služebníky, †|| nýbrž svými přáteli, *|
protože vám jsem oznámil všechno, | co jsem slyšel od svého Otce. (T. P. Aleluja.)

SPOLEČNÉ TEXTY O MUČEDNÍCÍCH

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

O více mučednících:

℣. 1. Svatí mnoho vytrpěli, *|| aby bezpečně dospěli k palmě mučednictví. (T. P. Aleluja.)

O mučedníkovi nebo mučednici:

℣. 1. Kdo se ke mně || přizná před lidmi, *| i já se přiznám k němu před svým Otcem v nebi. (T. P. Aleluja.)

Žalm 117

I

Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!
Dům Izraelův ať jen **stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Dům Áronův ať neu**stá**le **ří**ká: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Ať říkají, kdo uctí**va**jí **Pá**na: *
„Na věky jeho ***mi***lo**sr**denství!“
Z hlubiny soužení jsem **vo**lal **k Pá**nu: *
a Pán mě vyslyšel a ***vy***svo**bo**dil.
Je se mnou Pán, a proto **ne**mám **stra**chu: *
co by mi mohli udě***la***ti **li**dé?
Je se mnou Pán, má pomoc **neustá**lá, *
svrchu se dívám na své ***ne***přá**te**le.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než spoléhat se pouze ***na*** člo**vě**ka.
Je lépe u Pána mít **útočiš**tě, *
než na mocné se pouze ***spo***lé**ha**ti.
Obklíčili mě **všich**ni **po**hané, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.

Obklíčili mě **všich**ni **ze** všech stran, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Obklíčili mě jako včel*í roj,* †
jak oheň trní **spa**lo**va**li mě, *
ve jménu Páně ***jsem*** je **pře**mohl.
Smýkali mnou a **k ze**mi **sráž**eli, *
Pán přesto zachrá***nil*** mě **před** pádem.
Pán je má síla, **je** má **sta**tečnost, *
a on se také ***stal*** mou **zá**chranou.
Hlasitý jásot **nad** za**chrá**něním *
pod stany spraved***li***vých **za**znívá.
Pravice Páně mocně za*sáhla,* †
pravice Páně **po**zve**dla** mě **zas**, *
pravice Páně ***moc***ně **za**sáhla!
Nezemřu, nýbrž **bu**du **žít dál**, *
o činech Páně ***vděč***ně **vy**právět.
Opravdu těžce **po**tres**tal** mě **Pán**, *
do rukou smrti ***však*** mě **ne**vydal. Δ Ax.

O více mučednících:

℟. 2. Svatí vítězně došli || do nebeského království *| a z Božích rukou přijali korunu slávy. (T. P. Aleluja.)

O mučedníkovi nebo mučednici:

℟. 2. Kdo mě následuje, †|| nebude chodit v temnotě, *| ale bude mít světlo života, praví Pán. (T. P. Aleluja.)

II

Otevřte mi brány **spra**ved**li**vých, *
projdu jimi ***Pá***nu **dí**ky vzdát!
Zde se otvírá ta **brá**na **Pá**ně, *
tudy spraved***li***ví **vchá**zejí.
Dík ti složím za tvé **vy**sly**še**ní, *
že jsem v tobě ***do***šel **zá**chrany.
Kámen, zavržený **sta**vi**te**li, *
stal se náhle ***kvád***rem **ná**rožním.
To se událo jen **z mo**ci **Pá**ně, *
zázrak před na***ši***ma **o**čima.
Toto je den způso**be**ný **Pá**nem, *
jásavě se ***z ně***ho **ra**dujme!
Slyš nás, Pane, popřej **nám** svou **spá**su! *
Slyš nás, Pane, ***po***skyt**ni** nám zdar!
„Požehnán, kdo vchází **jmé**nem **Pá**ně! *
My vám z domu ***Pá***ně **žeh**náme!“
Pán je Bůh! To on nám dává svět*lo!* †
Seřaďte se v průvod **s ra**to**lest**mi, *
vedoucí až ***k ro***hům **ol**táře!
Jsi můj Bůh a já ti **vzdá**vám **dí**ky, *
tebe, svého ***Bo***ha, **ve**lebím.
Děkujte Pánu, že je **do**bro**ti**vý, *
na věky jeho ***mi***lo**sr**denství! Δ ℟.

O více mučednících:

℣. 3. Mučedníci položili || život pro Krista *| a budou žít navěky. (T. P. Aleluja.)

O mučedníkovi nebo mučednici:

℣. 3. Jako se na nás || ze všech stran valí Kristovo utrpení, *| tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *1 Petr 2, 21–24*

Kristus za nás tr*pěl* †
a zane**chal** vám **pří**klad, *
abyste šli ***v je***ho **šlé**pějích.
On nic špatného **ne**u**dě**lal, *
a nikdo od něho neslyšel nic ***ne***u**přím**ného.
Když mu spílali, on jim to spíláním neopláce*l,* †
když trpěl, **ne**vy**hro**žoval, *
ale ponechal vše tomu, který soudí ***spra***ved**li**vě.
On sám donesl **na** svém **tě**le *
naše hříchy **na** *dře*vo **kří**že,
abychom zemřeli hříchu a žili **spra**ve**dl**nosti. *
Jeho krvavými ranami jste ***u***zdra**ve**ni. Δ ℣.

MODLITBA SE ČTENÍM
O VÍCE MUČEDNÍCÍCH

℣. 1. Svatí mučedníci || na zemi prolili pro Krista svou krev, *| a proto dosáhli věčné odměny. (T. P. Aleluja.)

Žalm 2

Proč se bouří **kme**ny **po**hanů, *
národy proč snují ***mar***né **plá**ny?
K boji povstávají krá*lové,* †
smlouvají se vládci **pro**ti **Pá**nu, *
proti jeho ***po***ma**za**nému.
„Zpřetrhejme **je**jich **o**kovy, *
shoďme ze sebe ta ***je***jich **pou**ta!“

Směje se jim **na** ne**be**sích Pán, *
úsměšek má pro ně ***na*** svém **trů**nu.
Potom k nim však **s hně**vem **pro**mluví, *
vyděsí je ve svém ***roz***hoř**če**ní:
„Já jsem svého **krá**le **do**sadil *
na Siónu, na své ***sva***té **ho**ře!“
Rozhodnutí Páně roz*hlásím*. †
Takto ke mně **pro**mlu**vil** můj Pán: *
„Tys můj syn, dnes já jsem ***te***be **zplo**dil.“
Požádej, a **ná**ro**dy** ti dám, *
zemi budeš vlastnit ***do*** všech **kon**čin.
Povládneš jim **pru**tem **že**lezným, *
jako z hlíny džbán je ***mů***žeš **roz**bít.“
Proto, králové, už **pro**hléd**ně**te, *
poučit se dejte, ***vlád***ci **ze**mě!
V bázni služte Pánu, **vzý**vej**te** ho, *
v rozechvění líbej***te*** mu **no**hy,
ať se k vaší zkáze nerozhor*lí,* †
neboť hněvem snadno **může vzpla**nout. *
Blaze všem, kdo důvě***řu***jí **v ně**ho! Δ

Ant. 1. Svatí mučedníci || na zemi prolili pro Krista svou krev, *|
a proto dosáhli věčné odměny. (T. P. Aleluja.)
Ant. 2. Spravedliví || budou žít navěky, *| u Pána je jejich odměna.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 32
I

Jásejte vstříc Pánu, **spra**ved**li**ví, *
zbožným sluší ***vrou***cí **chva**lozpěv.
Oslavujte Pána **při** ci**te**ře, *
rozezvučte ***har***fu **mno**ha strun!
Zazpívejte Pánu **no**vou **pí**seň, *
doprovoďte ***já***sot **zvu**čnou hrou!

Neboť pravdivé je **slo**vo **Pá**ně, *
spolehlivé ***vše***, co **či**ní on.
Spravedlnost, právo **vždy** má **v lás**ce, *
milost Páně ***na***pl**ňu**je zem.
Slovem Páně stvoře**no** je **ne**be, *
zástup nebes ***de***chem **je**ho úst.
Vody moří jako **v mě**chu **jí**má, *
v hojné záso***bě*** má **pra**vodstvo.
Pánu ať se koří **ce**lá **ze**mě, *
tvorstvo světa ***ať*** se **před** ním chví!
Vždyť co řekne Pán, se **i**hned **sta**ne, *
co on poru***čí***, to **rá**zem jest.
Plány pohanů Pán **roz**me**tá**vá, *
maří, co si ***smy***slí **ná**rody.
Na věky však trvá **vů**le **Pá**ně, *
z rodu na rod ***je***ho **zá**měry. Δ

Ant. 2. Spravedliví || budou žít navěky, *| u Pána je jejich odměna. (T. P. Aleluja.)
Ant. 3. Moji věrní, || kteří jste na tomto světě bojovali, *| já vás odměním za vaše námahy. (T. P. Aleluja.)

II

Šťastný národ, jemuž **Pán** je **Bo**hem, *
lid, jejž on si ***za*** svůj **vy**volil!
Pán k nám shlíží zvyso**ka** svých **ne**bes, *
všechny lidské ***sy***ny **ob**zírá.
Bedlivě se dívá **z míst**, kde **sí**dlí, *
na všechny, kdo ***o***bý**va**jí zem:
protože on sám jim **srd**ce **stvo**řil, *
nyní jejich ***skut***ky **sle**duje.
Nepomůže králi **mno**ží**vo**jska, *
nezachrání ***sí***la **hr**dinu,

nezvítězí koně **s vo**za**taj**stvem, *
všechna jejich ***sí***la **ne**stačí.
Pán je s těmi, kdo ho **u**ctí**va**jí, *
kdo jen v jeho ***mi***lost **dou**fají,
že uchrání jejich **du**še **smr**ti, *
že je v hlado***mo***ru **za**chová.
Naše duše hledí **je**nom **k Pá**nu, *
vždyť on je náš ***po***moc**ník** a štít.
Z něho raduje se **na**še **srd**ce, *
v jeho svaté ***jmé***no **dou**fáme.
S námi, Pane, buď tvé **sli**to**vá**ní, *
jako ty jsi ***na***še **na**děje! Δ

Ant. 3. Moji věrní, || kteří jste na tomto světě bojovali, *|
já vás odměním za vaše námahy. (T. P. Aleluja.)
℣. Naše duše hledí jenom k Pánu. (T. P. Aleluja.)
℟ Vždyť on je náš pomocník a štít. (T. P. Aleluja.)

MODLITBA SE ČTENÍM

O MUČEDNÍKOVI NEBO MUČEDNICI

Ant. 1. Budete || ode všech nenáviděni pro mé jméno; *| ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. (T. P. Aleluja.)

Žalm 2

Proč se bouří **kme**ny **po**hanů, *
národy proč snují ***mar***né **plá**ny?
K boji povstávají krá*lové,* †
smlouvají se vládci **pro**ti **Pá**nu, *
proti jeho ***po***ma**za**nému.
„Zpřetrhejme **je**jich **o**kovy, *
shoďme ze sebe ta ***je***jich **pou**ta!“
Směje se jim **na** ne**be**sích Pán, *
úsměšek má pro ně ***na*** svém **trů**nu.

Potom k nim však **s hně**vem **pro**mluví, *
vyděsí je ve svém ***roz***hoř**če**ní:
„Já jsem svého **krá**le **do**sadil *
na Sión**u**, na své ***sva***té **ho**ře!“
Rozhodnutí Páně roz*hlásím.* †
Takto ke mně **pro**mlu**vil** můj Pán: *
„Tys můj syn, dnes já jsem ***te***be **zplo**dil.“
Požádej, a **ná**ro**dy** ti dám, *
zemi budeš vlastnit ***do*** všech **kon**čin.
Povládneš jim **pru**tem **že**lezným, *
jako z hlíny džbán je ***můž***eš **roz**bít.“
Proto, králové, už **pro**hléd**ně**te, *
poučit se dejte, ***vlád***ci **ze**mě!
V bázni služte Pánu, **vzý**vej**te** ho, *
v rozechvění líbej***te*** mu **no**hy,
ať se k vaší zkáze nerozhor*lí,* †
neboť hněvem snadno **může vzpla**nout. *
Blaze všem, kdo důvě***řu***jí **v ně**ho! Δ

Ant. 1. Budete || ode všech nenáviděni pro mé jméno; *| ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. (T. P. Aleluja.)

Ant. 2. Utrpení tohoto času || se nedají srovnat s budoucí slávou, *| která se zjeví na nás. (T. P. Aleluja.)

Žalm 10

K Pánu se utíkám! Jak **smí**te **ří**kat: *
„Raději do hor ***u***leť **ja**ko pták.
Hle, hříšníci už napínají lu*ky,* †
už přikládají **na** tě**ti**vu **šíp**, *
střílejí ve tmě ***pro***ti **po**ctivým.
Jestliže základy jsou **o**tře**se**ny, *
co spravedlivý ***ta***dy **do**káže?“
Pán však, ten sídlí ve svém **sva**tém **chrá**mě, *
jeho trůn je ***na*** ne**be**sích,

jeho oči **hle**dí **do**lů, *
jeho zrak nás ***li***di **zkou**má.
Pán zkouší bezbožné i spravedli*vé:* †
Kdo lne k násil**í** a **křiv**dě, *
toho z duše ***ne***ná**vi**dí.
Ať na hříšné dští uhlí**ky** a **sí**ru, *
žhavý vítr ***jim*** dá **v úd**ěl!
Protože Pán je vskutku spravedli*vý,* †
rád má spraved**li**vé **skut**ky, *
zbožní ***spa***tří **je**ho tvář. Δ

Ant. 2. Utrpení tohoto času || se nedají srovnat s budoucí slávou, *| která se zjeví na nás. (T. P. Aleluja.)

Ant. 3. Pán zkoušel vyvolené || jako zlato v tavicím kelímku, *| jako dokonalá oběť se mu zalíbili. (T. P. Aleluja.)

Žalm 16

Slyš, Pane, Spraved**li**vý, **slyš** můj hlas, *
vyslyš mou prosbu ze rtů, ***kte***ré **ne**lhou!
Jen od tebe ať **vy**jde **roz**sudek, *
tvé oči samy vidí, ***co*** je **prá**vo.
Kdybys mé srdce **zkou**šel **za** noci, †
zkoumal mě do dna, **oh**něm **tří**bil mě, *
nepravost žádnou na mně ***ne***na**lez**neš.
Má ústa nehře**ší**, jak **bý**vá zvyk, *
já jenom podle slov z tvých ***rtů*** se **ří**dím.
Já kráčím po ces**tě** tvých **zá**konů, *
má noha na tvé stezce ***ne***kol**í**sá.
Já k tobě volám, **Bo**že, **vy**slyš mě! *
Sluch ke mně nakloň, vyslech***ni*** mé **slo**vo!
Učiň mi, Pane, div své mi*losti,* †
zachraň ty, kdo se k tobě **u**tí**ka**jí, *
před těmi, kdo se vzpouze***jí*** tvé **ru**ce!

Jak zřítelnici **v o**ku **svém** mě střez *
a v bezpečí mě ukryj ***pod*** svá **křídl**a
před bezbožníky, **co** mě **skli**čují, *
před nepřáteli, co mě ***kru***tě **tís**ní.
Jest jejich srdce **tu**kem **za**rostlé *
a ústa mají plna ***zpup***ných **ře**čí.
Číhají na mne, **ob**stu**pu**jí mě, *
očima měří, jak mě ***sva***lit **na** zem;
jako když lev se **chys**tá **na** kořist, *
nebo lví mládě, které ***čí***há **v skry**tu.
Povstaň už, Pane, **sraz** ho, **hříš**níka, *
svým mečem chraň můj život ***před*** rou**ha**čem!
Svou rukou, Pane, **chraň** mě **před** lidmi! *
Ať jejich život vezme ***bíd***ný **ko**nec!
Tím, cos jim přisoudil, jim na*plň břich,* †
ať mají dost i **je**jich **sy**nové *
a ještě zbytky necha***jí*** svým **dě**tem!
Já spravedlivý, **spat**řím **však** tvou tvář; *
až procitnu, tvůj zjev mě ***bu***de **sy**tit. Δ

Ant. 3. Pán zkoušel vyvolené || jako zlato v tavicím kelímku, *| jako dokonalá oběť se mu zalíbili. (T. P. Aleluja.)

V. I když mě postihly útlak a tíseň. (T. P. Aleluja.)

R. Přesto se těším z tvých ustanovení. (T. P. Aleluja.)

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

O více mučednících:

℣. 1. Těla svatých || odpočívají v pokoji *| a jejich jména žijí navěky.
(T. P. Aleluja.)

O mučedníkovi nebo mučednici:

℣. 1. Kdo chce jít za mnou, †|| zapři sám sebe, *| vezmi svůj kříž
a následuj mě. (T. P. Aleluja.)

Žalm 114

Miluji **Pá**na, **u**slyšel *
mé naléha**vé vo**lání.
On ke mně **u**cho **na**klonil *
v den, kdy jsem ***vo***lal **o** pomoc.
Provazy smrti o*motán,* †
v osidla **tem**not **za**pleten, *
tonul jsem ***v mu***kách **úz**kosti.
Tu jméno **Pá**ně **vzý**val jsem: *
„Zachraň mi ***ži***vot, **Pa**ne můj!“
Je vlídný **Pán**, je **spra**vedliv, *
on je náš ***mi***lo**srd**ný Bůh.
On vždycky **pros**té **o**chrání, *
v mé slabo***sti*** mi **po**mohl.
Už se, má **du**še, **u**pokoj, *
když Pán tě ***dob***rem **ob**dařil,
vytrhl **ži**vot **ze** smrti, *
zrak ze slz, ***no***hy **z pá**du včas.
Teď budu **krá**čet **před** Pánem, *
teď zemí ***ži***vých **pů**jdu dál. Δ ℣.

O více mučednících:

℣. 2. Viděl jsem || ty, kteří byli zabiti pro Boží slovo *|
a pro svědectví, které vydali. (T. P. Aleluja.)

O mučedníkovi nebo mučednici:

℣. 2. Jestliže mi kdo slouží, *|| můj nebeský Otec ho zahrne poctou.
(T. P. Aleluja.)

Žalm 115

Věřil jsem, proto **smím** teď **ří**ci: *
„Velice ***byl*** jsem **po**nížen!“
S úzkostí jsem si **ří**kal **v du**chu: *
„Věru, je ***ka***ždý **člo**věk lhář!“
Čím nyní odvděčím se **Pá**nu *
za všechno, ***co*** mi **pro**kázal?
Do rukou vezmu **ka**lich **spá**sy *
a jméno ***Pá***ně **o**slavím.
Vyplním sliby **da**né **Pá**nu *
před jeho ***li***dem **veš**kerým.
Příliš je drahá **v o**čích **Pá**ně *
smrt těch, kdo ***jsou*** mu **od**dáni.
Ó Pane, jsem tvůj věrný slu*ha,* †
tvůj sluha, syn tvé **služeb ni**ce, *
tys moje ***pou***ta **roz**vázal.
Děkovnou oběť **při nesu** ti *
a jméno ***Pá***ně **vzý**vat chci.
Vyplním sliby **da**né **Pá**nu *
před jeho ***li***dem **veš**kerým,
zde na nádvoří **do**mu **Pá**ně, *
v tvém středu, ***Je*** **ru za**léme. Δ ℣.

O více mučednících:

℣. 3. To jsou svatí, || kteří pro Boží svědectví vydali svůj život *|
a vyprali své roucho v Beránkově krvi. (T. P. Aleluja.)

O mučedníkovi nebo mučednici:

℣. 3. Kdo ztratí || svůj život pro mne, *| nalezne ho a bude žít
navěky. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Zj 4, 11… 5, 12*

Hoden jsi, **Pa**ne, náš **Bo**že, *
aby ti všichni vzdávali ***slá***vu **a** čest,
neboť jsi **stvo**řil **všech**no *
a z tvé vůle všechno povstalo a ***by***lo **stvo**řeno.
Hoden jsi, **Pa**ne, vzít **kni**hu *
a rozlomit ***je***jí **pe**četi,
protože jsi byl za*bit* †
a svou krví jsi nás **vy**koupil **Bo**hu *
z každého kmene a jazyka, **li***du* i **ná**roda,
a učinil jsi nás našemu Bohu královským **li**dem a **kněž**stvem *
a budeme **nad** *ze*mí **vlád**nout.
Hoden je Beránek, který byl za*bit,* †
aby vzal moc a bohat**ství** i **moud**rost, *
sílu a čest, **slá***vu* i **chvá**lu. Δ ℣.

SPOLEČNÉ TEXTY O DUCHOVNÍCH PASTÝŘÍCH A SVATÝCH MUŽÍCH

PRVNÍ VEČERNÍ CHVÁLY

O duchovních pastýřích:

℣. 1. Dám vám pastýře || podle svého srdce *| a budou vás pást rozumně a moudře. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 1. Chvalte || našeho Boha, *| všichni jeho svatí. (T. P. Aleluja.)

Žalm 112

Oslavujte, služeb**ní**ci **Pá**ně, *
oslavujte svaté ***jmé***no **Pá**ně!
Ať je požehnáno **jmé**no **Pá**ně *
od tohoto dne až ***do*** věč**nos**ti!
Od východu slunce **do** zá**pa**du *
ať je jméno Páně ***ve***le**be**no!
Pán je povznesen nad **všech**ny **ro**dy, *
jeho sláva převy***šu***je **ne**be.
Kdo je jako Pán, náš **Bůh**, jenž **vlád**ne *
na nebi i po veš***ke***ré **ze**mi,
který má svůj stolec **na** vý**sos**tech, *
z vysokosti do hlu***bi***ny **shlíží**!
Slabého on pozdvi**hu**je **z pra**chu, *
ubožáka ze sme***ti***ště **zdví**há,
aby posadil ho **ve**dle **kní**žat, *
vedle mocných knížat ***své***ho **li**du.
Místo v domě má i **pro** bez**dět**nou *
jako pro blaženou ***mat***ku **sy**nů. Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 2. Já budu pást své stádo; †|| budu hledat ztracené, *|
zpět přivedu rozptýlené. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 2. Blahoslavení, || kdo lační a žízní po spravedlnosti, *| neboť oni budou nasyceni. (T. P. Aleluja.)

Žalm 145

Oslavuj, moje duše, Pá*na!* †
Slavit chci Pána **po** celý **ži**vot, *
Hrát svému **Bo***hu*, co **bu**du živ.
V knížata důvěru **ne**vklá**dej**te, *
v člověka, ***jenž*** je **bez**mocný:
vydechne duši, **v svou** zem se **vra**cí, *
veta je **po** *je*ho **zá**měrech.
Šťasten, komu pomá**há** Bůh **Já**kobův, *
kdo jen v Pána, svého ***Bo***ha, **dou**fá.
V toho, který stvořil **ne**bes**a** i **zem**, *
moře se vším tvorstvem, ***co*** v něm **ži**je,
který zachovává **vě**rnost **na** věky, *
utištěným dopo***má***há **k prá**vu,
hladovící nasy**cu**je **po**krmem, *
Pán to je, kdo vězňům ***vra***cí **vol**nost,
Pán to je, kdo slepým **dá**vá **pro**hlédnout, *
Pán, jenž pozdvihuje ***po***níže**n**é,
Pán to je, kdo cizím **dá**vá **o**chranu, *
sirotkům a vdovám ***svo***ji **po**moc.
Pán to je, kdo spraved**li**vé **mi**luje, *
kdežto bezbožníky ***ne***chá **zblou**dit.
Pán je král a bude **vlád**nout **na** věky, *
Sióne, tvůj Bůh až ***do*** věč**no**sti! Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 3. Dobrý pastýř *|| dává za ovce svůj život. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 3. Buď pochválen Bůh, †|| který si nás vyvolil, *| abychom byli svatí a neposkvrnění v lásce. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Ef 1, 3–10*

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána **Je**žíše **Kri**sta, *
on nás z nebe zahrnul všemi možnými duchov***ní**mi **da**ry.
Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením svě*ta,* †
abychom byli svatí a **ne**po**skvr**nění *
před ním **v lás**ce.
Podle svého svobodného rozhodnutí nás před*určil,* †
abychom skrze **Je**žíše **Kri**sta *
byli přijati **za** *je*ho **sy**ny,
ke chvále jeho božsky vznešené **do**bro**ti**vosti, *
kterou nám projevil svou lásku ve svém milo***va**ném **Sy**novi:
v něm máme vykoupení **skr**ze **je**ho **krev**, *
odpu***ště**ní **hří**chů.
Podle bohatství své mi*losti,* †
kterou nám tak **ště**dře **pro**jevil *
s veškerou moudrostí a ***ro**zum**no**stí,
podle **své**ho **ú**radku *
seznámil nás s tajem***stvím*** své **vů**le,
že si **to**tiž **před**sevzal, *
až přijde ***pl**nost **ča**su,
obnovit **v Kri**stu **všech**no, *
co je na ne***bi*** a **na** zemi. Δ ℣.

MODLITBA SE ČTENÍM

O duchovních pastýřích:

℣. 1. Kdo chce být první, †|| ať je ze všech poslední *| a služebníkem všech. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 1. Prosil tě o život, †|| dal jsi mu jej, Pane, *| tys jej vznešenou nádherou oděl. (T. P. Aleluja.)

*Žalm 20**

Pane, z tvé síly se **ra**du**je** **král**, *
nad tvou pomocí **hla***si*tě **já**sá.
Vyplnils toužení **je**ho **srd**ce, *
z jeho úst prosby jsi ***ne***o**sly**šel.
Ba, tys ho předešel **mi**lostí **zda**ru, *
korunu zlatou mu **na** *hla*vu **vsa**dil.
Prosil tě o život: **dal** jsi mu **da**rem *
délku dní života **na** *všech*ny **vě**ky.
Veliká jest jeho **slá**va dík **to**bě, *
tys jej vznešenou **nád***he*rou **o**děl.
Činíš ho věčným **po**žeh**ná**ním, *
z pohledu svého jej **ra***do*stí **pl**níš.
Neboť král v Pána **dů**věru **skl**á**dá**, *
Nejvyšší nedá mu ***za***ko**lí**sat.
[Všechny tvé odpůrce **na**jde tvá **ru**ka, *
pravice tvoje tvé **ne***ná*vist**ní**ky.
Strávit je necháš jak **v pla**menné **pe**ci, *
až jim dáš pohlédnout ***do*** své **tvá**ře.
Pán ať je zahubí **ve** svém **hně**vu, *
ať je všechny **po***hl*tí **o**heň!
Ze země vyhladíš **po**tomstvo **je**jich, *
rod jejich z lidského ***spo***le**čen**ství!
I kdyby kuli **ú**kladné **plá**ny, *
nic proti tobě ***ne***po**ří**dí;

neboť je obrátíš **na** útěk **všech**ny, *
jenom co na ně **za***mí*říš **lu**kem.]
Povstaň, Pane, **v ce**lé své **mo**ci! *
Zapějem chvalozpěv **na** *tvo*ji **sí**lu! Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 2. Až se objeví || kníže pastýřů, *| dostanete nevadnoucí věnec slávy. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 2. Cesta spravedlivých || je jako světlo jitřenky, *| jejíž záře stoupá do bílého dne. (T. P. Aleluja.)

Žalm 91
I

Dobré je osla**vo**vat **Pá**na, *
opěvat, Nejvyš***ší***, tvé **jmé**no,
zrána tvou milo**srd**nost **hlá**sat, *
za noci potom ***tvo***ji **vě**rnost
s desítistrunnou **har**fou, **s ly**rou *
a s chvalozpěvy ***při*** ci**te**ře.
Blažíš mě, Pane, **svý**mi **skut**ky, *
já plesám nad dí***lem*** tvých **ru**kou.
Jak, Pane, skvělá **jsou** tvá **dí**la, *
jak myšlenky tvé ***pře***hlu**bo**ké!
Nerozumný to **ne**po**cho**pí, *
bláhový pro to ***ne***má **smy**sl.
Ať jako plevel **bu**jí **hříš**ní, *
ať vzkvétají, kdo ***pá***šou **kři**vdy,
to všechno jim je **k věč**né **zká**ze: *
ty však jsi navždy ***svr***cho**va**ný! Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 3. Služebníku || dobrý a věrný, *| pojď se radovat se svým Pánem. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 3. Jak palma || vzkvete spravedlivý, *| vzroste jak libanonský cedr. (T. P. Aleluja.)

II

Neboť hle, tvoji nepřáte*lé,* †
tví nepřátelé, **Pa**ne, **zhy**nou, *
bezbožní budou ***roz***prá**še**ni.
Mně jsi dal sílu **tu**řích **ro**hů, *
olejem čerstvým ***po***ma**zals** mě.
Zvysoka shlížím **na** od**půr**ce, *
naslouchám řečem ***po***mlou**va**čů.
Jak palma vzkvete **spra**ved**li**vý, *
vzroste jak liba***non***ský **ce**dr.
Kdo vsazeni jsou **v do**mě **Pá**ně, *
pokvetou na ná***dvo***řích **Bo**žích.
Ponesou ovo**ce** i **v stá**ří, *
zůstanou šťavna***tí*** a **svě**ží
a budou svědčit: **Pán** je **vě**rný, *
je skála má, je ***prá***vo **sa**mo. Δ

O duchovních pastýřích:

℣. 3. Služebníku || dobrý a věrný, *| pojď se radovat se svým Pánem. (T. P. Aleluja.)

℣. Uslyšíš slovo z mých úst. (T. P. Aleluja.)

℟ A budeš mluvit mým jménem. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 3. Jak palma || vzkvete spravedlivý, *| vzroste jak libanonský cedr. (T. P. Aleluja.)

℣. Pán vedl spravedlivého po přímých stezkách. (T. P. Aleluja.)

℟ A ukázal mu Boží království. (T. P. Aleluja.)

DRUHÉ VEČERNÍ CHVÁLY

O duchovních pastýřích:

℣. 1. Stal jsem se || služebníkem evangelia, *| jak to bylo ve shodě s darem Boží milosti. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 1. Byl shledán || bez poskvrny a dokonalý, *| bude mi to k věčné slávě. (T. P. Aleluja.)

Žalm 14

Kdo, Pane, **smí** v tvém **stán**ku dlít, *
přebývat na tvé ***sva***té **ho**ře?
Kdo živo**tem** jde **bez** poskvrn, *
je řádný, upřím***né***ho **srd**ce,
kdo neukřivdí ja*zykem,* †
bližnímu svému **neuško**dí, *
souseda svého ***ne***ha**no**bí,
kdo boha**prázd**ným **po**hrdá, *
zato si váží ***bo***ha**boj**ných,
kdo, i když **ztrá**cí, **dr**ží slib: *
svých peněz neu***ží***vá **k lich**vě
a proti zájmům nevin*ného* †
ničím se **ne**dá **pod**platit. *
Kdo žije tak, je ***pro***vždy **pev**ný. Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 2. Hle, věrný || a rozvážný služebník, *| kterého Pán ustanovil nad svou čeledí. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 2. Bůh je || milostivý a slitovný ke svým svatým *| a má v lásce své vyvolené. (T. P. Aleluja.)

Žalm 111

Blaze tomu, kdo má **v úc**tě **Pá**na, *
kdo se těší z jeho ***při***ká**zá**ní.
Bude mocný na ze**mi** v svých **dě**tech, *
rodu věrných bude ***po***žeh**ná**no.
Blahobyt a hojnost **v je**ho **do**mě, *
navždy setrvá v své ***po***cti**vo**sti.
Světlo svítí pocti**vým** i **ve** tmách, *
dobrý, slitovný je ***spra***ved**li**vý.
Blaze tomu, kdo rád **dá** i **půj**čí, *
kdo své věci řídí ***po***dle **prá**va.
Nestane se, aby **za**ko**lí**sal, *
věčnou památku má ***spra***ved**li**vý.
Nemusí se strach**o**vat zlé **zprá**vy, *
pevný srdcem, důvě***ře***je **v Pá**na.
Odhodlaný srdcem, **ne**boj**í** se, *
svrchu hledí na své ***pro***tiv**ní**ky.
Rozdělí se, štědře dává chu*dým,* †
navždy setrvá v své **po**cti**vos**ti. *
Roste jeho moc a ***je***ho **váž**nost.
Hříšník se zlobou se na to dí*vá,* †
zuby skřípe, užíz**rá** se **hně**vem. *
Nazmar vyjde žádo***sti***vost **hříš**ných. Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 3. Moje ovce || uposlechnou mého hlasu *| a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 3. Svatí zpívali || píseň novou před trůnem Božím a Beránkovým *| a spolu s nimi se ozývala zpěvem země. (T. P. Aleluja.)

Kantikum *Zj 15, 3–4*

Veliké a podivuhodné **jsou** tvé **skut**ky, *
Pane, ***Bo***že **vše**vládný!
Spravedlivé a věrné **jsou** tvé **ces**ty, *
Králi **vě**ků.
Kdo by ti, Pane, **ne**vzdával **úc**tu, *
kdo by nesla***vil*** tvé **jmé**no?
Neboť ty jediný jsi sva*tý*, †
a všechny národy přijdou a budou se **před** tebou **kla**nět, *
protože se zjevily tvé spraved***li***vé **sou**dy. Δ ℣.

O duchovních pastýřích:

℣. 3. Moje ovce || uposlechnou mého hlasu *| a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř. (T. P. Aleluja.)

O svatých mužích:

℣. 3. Svatí zpívali || píseň novou před trůnem Božím a Beránkovým *| a spolu s nimi se ozývala zpěvem země. (T. P. Aleluja.)

ZA ZEMŘELÉ

MODLITBA SE ČTENÍM

℣. 1. Stvořil jsi mě || z hmoty země a dal jsi mi tělo, †|
Pane, můj Vykupiteli, *| vzkřísíš mě v poslední den.

Žalm 39
I

Doufal jsem, doufal v Pána, i **sklo**nil se **ke** mně *
a vyslyšel ***mo***je **vo**lání.
Z jámy zkázy mě vytáhl, z bahna a ka*lu,* †
mé nohy **na** skálu **po**stavil, *
mým krokům opět ***jis***to**tu** dal.
Do úst mi vložil zpěv nový, chvalozpěv Bo*hu.* †
Spatří to mnozí, **po**jme je **bá**zeň, *
v důvěře **sklo***ní* se **před** Pánem.
Šťastný člověk, jenž v Pána naději vklá*dá,* †
jenž nedru**ží** se **ke** zpupným *
a k těm, kdo **u***pad*li **v lež** a blud.
Mnohé divy jsi učinil, Pane, můj Bož*e,* †
i záměry, **kte**ré **s ná**mi máš; *
kdo by se ***to***bě **vy**rovnal!
Kdybych měl **o** nich **vy**právět, *
víc je jich, než se ***spo***čí**tat** dá.
V žertvách a krvavých darech zálibu ne*máš,* †
smírné a zápalné **o**bě**ti** **ne**chceš, *
avšak mně jsi ***o***te**vřel** sluch.
Řekl jsem tedy: „Hle, zde **při**cházím **ny**ní! *
Ve svitku **pro** *mne* je **pří**kaz psán.
Blaží mě, Bože můj, konat **po**dle tvé **vů**le, *
tvůj zákon ***v hlou***bi **srd**ce mám.“ ∆

℣. 1. Stvořil jsi mě || z hmoty země a dal jsi mi tělo, †|
Pane, můj Vykupiteli, *| vzkřísíš mě v poslední den.

Ant. 2. Kéž se ti, Pane, || zlíbí, mě vysvobodit! *| Pospěš mi, Pane, na pomoc!

II*

Tvou spravedlnost jsem zvěstoval **před** velkou **ob**cí, *
ústa jsem nezamkl, ***Pa***ne, **ty** víš.
Tvou spravedlnost nenechám **pro** sebe **v skry**tu, *
tvou věrnost a ***po***moc **roz**hlásím.
Ani tvou **čest**nost a **las**kavost *
před velkou ***ob***cí **ne**smlčím.
Neodpírej mi, Pane, své **sli**to**vá**ní, *
tvá milost a věrnost ***buď*** se **mnou** vždy!
Neboť mě skličují vůkol nesčetné stras*ti,* †
mé hříchy **na** mne **do**padly, *
že ani **vzhléd***nout* si **ne**troufám.
Mám jich víc, nežli **na** hlavě **vla**sů, *
ztratil jsem **veš***ke*rou **od**vahu.
Kéž se ti, Pane, zlíbí mě **vy**svo**bo**dit! *
Pospěš mi, ***Pa***ne, **na** pomoc!
[Ať hanba s potupou padnou **ko**nečně **na** ty, *
kdo se mě ***sna***ží **za**hubit,
ať se stydí a **za**lezou **všich**ni, *
kdo se z mých ***po***hrom **ra**dují!
Jen ať se stáhnou se zahan**be**ním ti **všich**ni, *
kdo o mně říkali: „***Do***bře **mu** tak.“]
Zato ať jásají, ať se **ra**dují **v to**bě *
všichni, kdo ***te***be **hle**dají!
Ať mohou říkat: „**Vel**ký **je Pán**“, *
kdo k tobě **vo***lají* **o** pomoc!
Já jsem jen ubohý nuzák; přijď ke mně, Pa*ne!* †
Ty jsi má **po**moc, můj **za**chránce, *
neo**tá***lej* už, **Bo**že můj! ∆

Ant. 2. Kéž se ti, Pane, || zlíbí, mě vysvobodit! *| Pospěš mi, Pane, na pomoc!

℣. 3. Po Bohu žízním v duši, †|| po svém živém Bohu, *|
kdy konečně zas přijdu před tvou tvář?

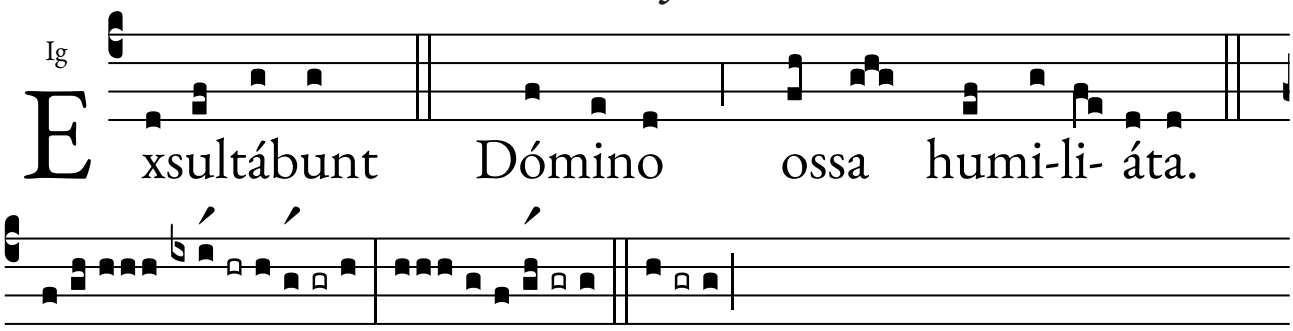
Žalm 41

Tak jako laň, jež dychtí po te**kou**cích **vo**dách, *
tak dychtí, Bože, po to***bě*** má **du**še.
Po Bohu žízním v duši, po svém **ži**vém **Bo**hu: *
kdy konečně zas ***při***jdu **před** tvou tvář?
Ve dne i v noci jenom slzy **jsou** můj **po**krm, *
když denně slýchám: „Kde máš ***své***ho **Bo**ha?“
Duše mi přetéká, když si to představu*ji,* †
jak pronikal jsem do sva**ty**ně **Bo**ží *
za chvalozpěvů svátečn***í***ho **da**vu.
Proč se má duše rmoutíš, proč tak ve mně tesk*níš?* †
Jen doufej v Boha, zase ho **bu**du **sla**vit, *
toho, jenž je můj zachrán***ce*** a **Bůh** můj!
Jsem sklíčen, proto na tebe tak vroucně mys*lím* †
tu od Jordánu, z hermon**ské**ho **kra**je, *
a s této hory, která ***slu***je **Mi**sar.
V šumu tvých vodopádů hloubka **hloub**ku **vo**lá, *
tvé vlny, slapy přese ***mne*** se **va**lí.
Za Pánem ve dne vzhlížím, v noci **mi**lost **če**kám, *
s písní se modlím k Bohu ***své***ho **ži**tí.
Bohu, své skále říkám: „Proč mě **za**po**mí**náš? *
Proč se mám vláčet, nepří***te***lem **tís**něn?“
Až do kostí mě bodá posměch **pro**tiv**ní**ků, *
když denně slyším: „Kde máš ***své***ho **Bo**ha?“
Proč se má duše rmoutíš, proč tak ve mně tesk*níš?* †
jen doufej v Boha, zase ho **bu**du **sla**vit, *
toho, jenž je můj zachrán***ce*** a **Bůh** můj! ∆

℣. 3. Po Bohu žízním v duši, †|| po svém živém Bohu, *|
kdy konečně zas přijdu před tvou tvář?
℣. Ty, Pane, jsi milosrdný.
℟. Dle svého slova mě k životu navrať.

RANNÍ CHVÁLY

1. antifona
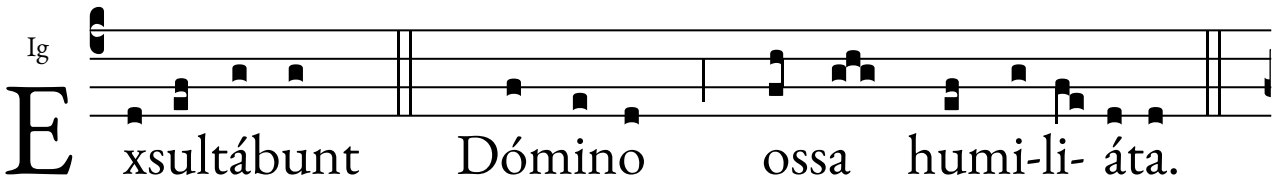

℣. 1. Ať jásají kosti, *|| které jsi zdrtil.

Žalm 50
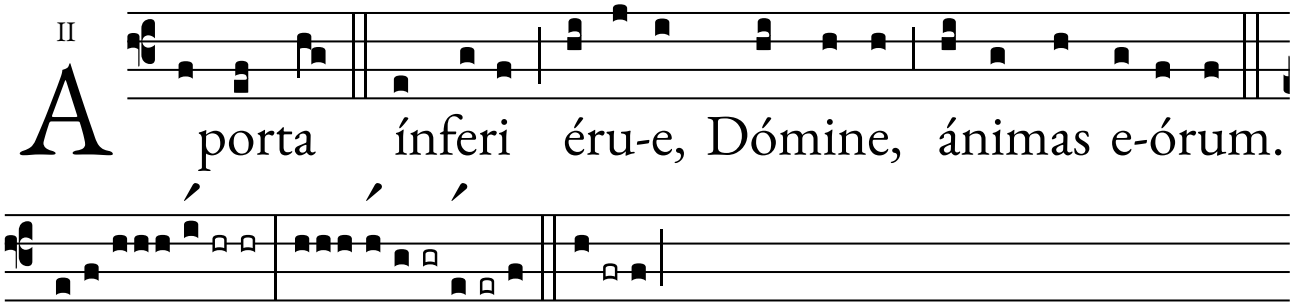
Smiluj se **na**de mnou, **Bo**že, *
jenž jsi tak ***mi***lo**srd**ný,
tak plný **sli**to**vá**ní, *
a moji **ne***pra*vost **za**hlaď!
Smyj ze mne **všech**nu mou **vi**nu *
a z mého **hří***chu* mě **o**čisť!
Uznávám, **špat**ně jsem **či**nil, *
svůj hřích mám **na** *o*čích **stá**le.
To proti **to**bě jsem **hře**šil, *
spáchal, co **to***bě* se **pří**čí,
takže tvůj **soud** je **správ**ný, *
tvůj ortel ***spra***ved**li**vý.
Vždyť jsem už **na**rozen **s vi**nou, *
matka mě **po***ča*la **s hří**chem.
Ty máš rád **u**přímné **srd**ce, *
v skrytu mě **moud***ro*sti **u**číš.
Pokrop mě yzopem, **zas** budu **čis**tý, *
umyj mě, bělejší ***bu***du **než** sníh.
Veselí, radost mi **za**kusit **do**přej, *
ať jásají kosti, **kte***ré* jsi **zdr**til.
Odvrať se tváří **od** mých **hří**chů, *
všechny mé špatnosti **na***do*bro **za**hlaď.

Stvoř ve mně čisté **srd**ce, **Pa**ne, *
nového, stálého ***du***cha **mi** dej.
Neodvrhuj mě **od** své **tvá**ře, *
ať ve mně trvá **tvůj** sva**tý** duch.
Dej, ať se opět **těš**ím z tvé **spá**sy, *
posil mě **vel***ko***du**šností.
Hříšníky budu **u**čit tvým **ces**tám, *
bezbožní **k to***bě* se **vrá**tí zas.
Před krveprolitím **za**chraň mě, **Pa**ne, *
zajásám, jak jsi ***spra***ved**li**vý!
Odemkni, Pane, **o**pět má **ú**sta, *
mé rty ti **za***pějí* **chva**lozpěv.
V krvavých žertvách **zá**libu **ne**máš, *
obětí tou se ti ***ne***zav**dě**čím.
Má oběť je, Pane, **zkrou**še**ný duch**, *
zdrcené srdce ***ne***od**mít**neš.
Oblaž, Pane, svou **do**brotou **Si**ón, *
zbuduj zas hradby **Je***ru*za**lé**ma!
Pak se ti zalíbí v obětech řád*ných,* †
v zápalných žertvách a **ce**lo**pa**lech, *
na oltář **bu***dou* ti **býč**ky klást. Δ

Ant. 1. Ať jásají kosti, *|| které jsi zdrtil.

2. antifona
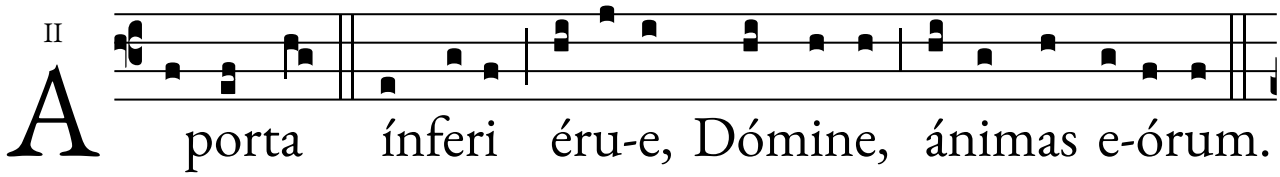

℣. 2. Od bran podsvětí, *|| vysvoboď, Pane, mou duši.

Kantikum *Iz 38, 10…20*

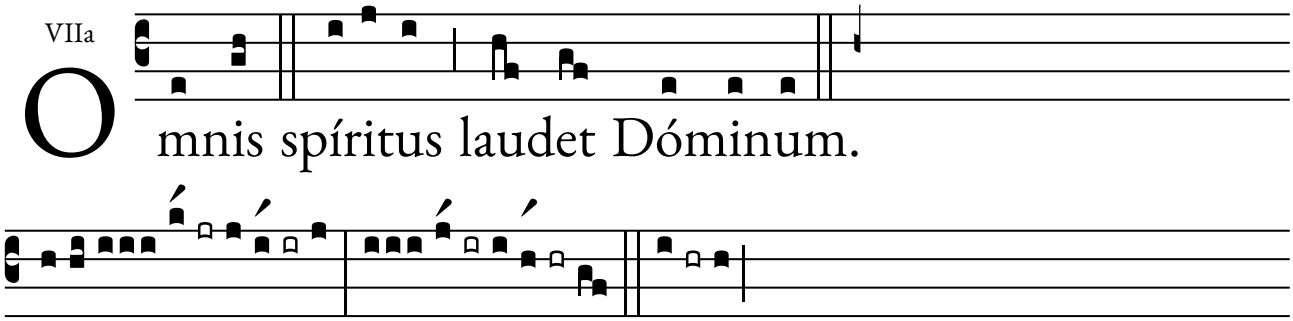
Řekl jsem si: „**U**prostřed **ži**vota *
mám sestoupit ***k bra***nám **pod**světí!“
Bylo mi líto **zbyt**ku **mých let** *
a tak ***jsem*** si **ře**kl:
„Už neuvidím Pána Boha **v ze**mi **ži**vých, *
ani člověka mezi ***po***zem**šťa**ny.“
Rozpadá se mi má schránka a **ži**vot mně **mi**zí *
jako stan ***ko***čov**ní**ků;
můj život je jako když tkadlec svinuje plát*no,* †
je jako tkanina od stavu **od**řez**a**ná; *
ještě než večer vystřídá ráno, **ko***nec* mě **če**ká.
Už od rána o pomoc vo*lám,* †
je mi, jako by lev mi **dr**til **ko**sti, *
ještě než večer vystřídá ráno, **ko***nec* mě **če**ká.
Jako když holátko ve strachu pí*pá,* †
jako když holub **mlá**ďata **vo**lá, *
tak *je* můj **ná**řek;
zemdlený zrak **u**pínám **k ne**bi, *
mně úzko je, **po***moz* mi, **Pa**ne!
A ty jsi můj život vytrhl **z ji**sté **zká**zy, *
všechny mé hříchy jsi jako **za** *zá*da **ho**dil.
Vždyť mrtví a smrt tě **ne**mohou **chvá**lit *
a kdo jde do hrobu, nedoufá ***ve*** tvou **vě**rnost.

Jenom ten, kdo žije, tě chválí, **ja**ko **já dnes**, *
o tvé věrnosti otec **vy***práví* **sy**nům.
Zachovej mě, Pane, a **po** celý **ži**vot *
zpívat ti budem své **žal***my* v tvém **do**mě. Δ

℣. 2. Od bran podsvětí, *|| vysvoboď, Pane, mou duši.

3 . antifona

℣. 3. Slavit chci Pána *|| po celý život.

Žalm 145

Oslavuj, moje duše, Pá*na!* †
Slavit chci Pána **po** celý **ži**vot, *
Hrát svému **Bo***hu*, co **bu**du živ.
V knížata důvěru **ne**vklá**dej**te, *
v člověka, ***jenž*** je **bez**mocný:
vydechne duši, **v svou** zem se **vra**cí, *
veta je **po** *je*ho **zá**měrech.
Šťasten, komu pomá**há** Bůh **Já**kobův, *
kdo jen v Pána, svého ***Bo***ha, **dou**fá.
V toho, který stvořil **ne**bes**a** i **zem**, *
moře se vším tvorstvem, ***co*** v něm **ži**je,
který zachovává **vě**rnost **na** věky, *
utištěným dopo***má***há **k prá**vu,

hladovící nasy**cu**je **po**krmem, *
Pán to je, kdo vězňům ***vra***cí **vol**nost,
Pán to je, kdo slepým **dá**vá **pro**hlédnout, *
Pán, jenž pozdvihuje ***po***níže**né**,
Pán to je, kdo cizím **dá**vá **o**chranu, *
sirotkům a vdovám ***svo***ji **po**moc.
Pán to je, kdo spraved**li**vé **mi**luje, *
kdežto bezbožníky ***ne***chá **zblou**dit.
Pán je král a bude **vlád**nout **na** věky, *
Sióne, tvůj Bůh až ***do*** věč**no**sti! ∆

℣. 3. Slavit chci Pána *|| po celý život.

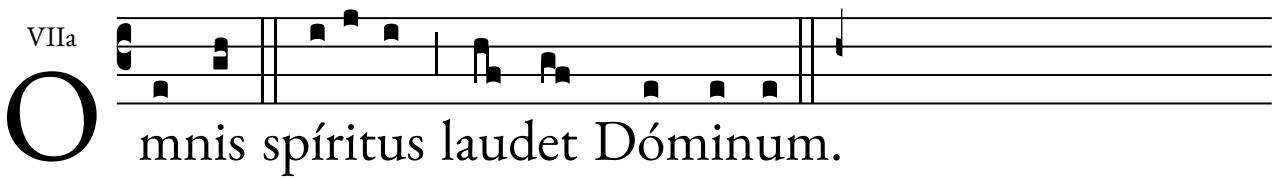
Nebo:

℣. 3. Vše, co má dech *|| ať Pána velebí.

Žalm 150

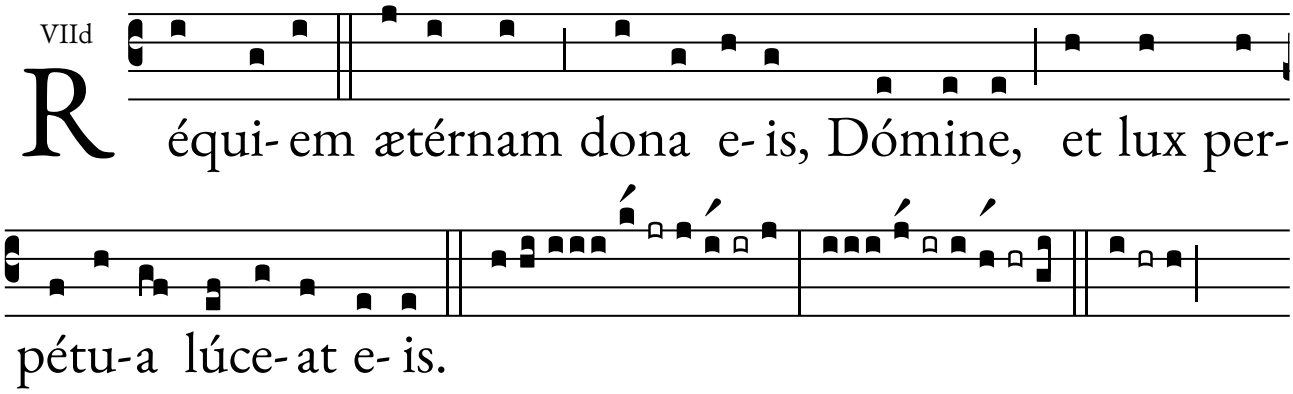
Velebte Pána **v je**ho **sva**tyni, *
chvalte na jeho mocné ***klen***bě **ne**bes!
Chvalte ho za di**vy**, jež **u**činil, *
chvalte ho pro velikost ***svr***cho**va**nou!
Chvalte ho zvučným **hla**ho**le**ním **trub**, *
chvalte ho v doprovodu ***harf*** a **ci**ter!
Chvalte ho bubín**ky** a **ví**řením, *
chvalte ho strunnou hrou a ***pí***šťa**la**mi!
Chvalte ho zvonivými cim*bály,* †
chvalte ho cimbály, jež **zvu**čně **chře**stí! *
Vše, co má dech, ať ***Pá***na **ve**lebí!

℣. 3. Vše, co má dech *|| ať Pána velebí.

MODLITBA BĚHEM DNE

Antifona

Tercie:
℣. Shlédni, Pane, *|| a vysvoboď mou duši.
Sexta:
℣. Pane, || zhřešil jsem před tebou, *| uzdrav mě zas.
Nona:
℣. Bože, || pro své jméno mě zachraň *| a svou mocí mě vysvoboď.

Žalm 69

Kéž se ti, Bože, zlíbí mě **vy**svo**bo**dit! *
Pospěš mi, ***Pa***ne, **na** pomoc!
Ať hanba s potupou padnou **ko**nečně **na** ty, *
kdo se mě ***sna***ží **za**hubit,
ať se stydí a **za**lezou **vši**chni, *
kdo se z mých ***po***hrom **ra**dují!
Jen ať se stáhnou se zahanbe**ním** ti **všich**ni, *
kdo o mně říkali: „***Do***bře **mu** tak.“
Zato ať jásají, ať se **ra**dují **v to**bě *
všichni, kdo ***te***be **hle**dají!
Ať mohou říkat: „**Vel**ký **je** Bůh,“ *
kdo k tobě **vo***lají* **o** pomoc.
Já jsem jen ubohý nuzák, přijď ke mně, Pa*ne!* †
Ty jsi má **po**moc, můj **za**chránce, *
Pane, déle už ***ne***o**tá**lej! ∆

Žalm 84

Pane, své zemi byls **mi**lostiv **kdy**si, *
Jákobův osud jsi **o***brá*til **v do**bré.
Svému lidu jsi **od**pustil **vi**nu, *
přikryl jsi všechny ***je***ho **hří**chy.
Zadržels všechno své **roz**hořčení, *
přemohl vzplanutí ***své***ho **hně**vu.
Obnov nás, Bože **zá**chrany **na**ší, *
od své nevole **pro***ti* nám **u**pusť!
Míníš se na nás **na** věky **hně**vat, *
zlobu svou přenášet **od** *ro*du **na** rod?
To už nás nemíníš **o**živit **zno**vu, *
aby tvůj lid se **ra***do*val **v to**bě?
Prokaž nám, Pane, své **mi**losr**den**ství, *
uděl nám, Bože, ***svo***ji **spá**su!
Naslouchat budu, co **Bůh** nyní **po**ví! *
Pán mluví zajisté **jen** *slo*vy **mí**ru
k národu svému a **ke** svým **vě**rným. *
Nemají zůstat ***bez*** na**dě**je.
Blízká je zbožným **po**moc **Pá**ně, *
aby zem naši zas **po***kryl* svou **slá**vou.
Milost a svornost se **se**tkají **spo**lu, *
spravedlnost a **po***koj* se **se**jdou,
věrnost vyraší **z hlu**biny **ze**mě, *
z nebe nám pokvete ***spra***ve**dl**nost.
Ano, Pán sám nás **za**hrne **do**brem *
a naše země **ú***ro*du **vy**dá.
Bude ho předcházet **spra**ve**dl**nost *
a v jeho šlépějích ***pů***jde **po**koj. Δ

Žalm 85

Nakloň ke mně sluch a **sly**š mě, **Pa**ne, *
neboť jsem tak poní*žen* a **bíd**ný.
Zachovej mě, neboť **jsem** ti **od**dán, *
služebníku pomoz, ***jenž*** ti **vě**ří.
Tys můj Bůh, měj, Pane, **sli**to**vá**ní! *
Vždyť já den co den jen ***k to***bě **vo**lám.
Život oblaž svému **slu**žeb**ní**ku, *
vždyť se zdvíhám celou ***du***ší **k to**bě.
Ty jsi, Pane, dobrý, **sho**ví**va**vý, *
milosrdný k těm, kdo ***vzý***va**jí** tě.
Pane, slyš mé úpěn**li**vé **pros**by, *
popřej sluchu hlasi***té***mu **nář**ku!
Volám k tobě ve své **vel**ké **tís**ni *
s pevnou důvěrou v tvé ***vy***slyše**ní**.
Žádný bůh ti není, **Pa**ne, **ro**ven, *
není rovných dílům, ***jež*** jsi **stvo**řil.
Všechny národy se **při**jdou **kla**nět, *
vzdávat úctu tvému ***jmé***nu, **Pa**ne,
neboť velký jsi a **di**vy **ko**náš, *
neboť ty sám ***je***di**ný** jsi Bůh.
Uč mě cestě tvé, ať **jed**nám **správ**ně, *
veď mé srdce k tomu: ***ctít*** tvé **jmé**no.
Chci tě, Pane, celým **srd**cem **chvá**lit, *
na věky tvé jméno ***o***sla**vo**vat.
Neboť velká je tvá **lás**ka **ke** mně, *
ze dna temnot zachrá***nils*** mou **du**ši.
Bože, pyšní proti mně se spi*kli,* †
tlupa zhoubců míří **na** můj **ži**vot, *
na tebe se přitom ***ne***o**hlíží**.
Ty však, Pane, jsi Bůh **mi**los**rd**ný, *
shovívavý, laska***vý*** a **věr**ný.

Propůjč svému služeb**ní**ku **sí**lu, *
ať je spasen syn tvé ***slu***žeb**ni**ce!
Skloň se ke mně, nade **mnou** se **smi**luj, *
znamení své milo***sti*** zjev **na** mně,
ať mí nepřátelé **s han**bou **spa**tří, *
že je Pán má útě***cha*** a **po**moc! ∆

Tercie:

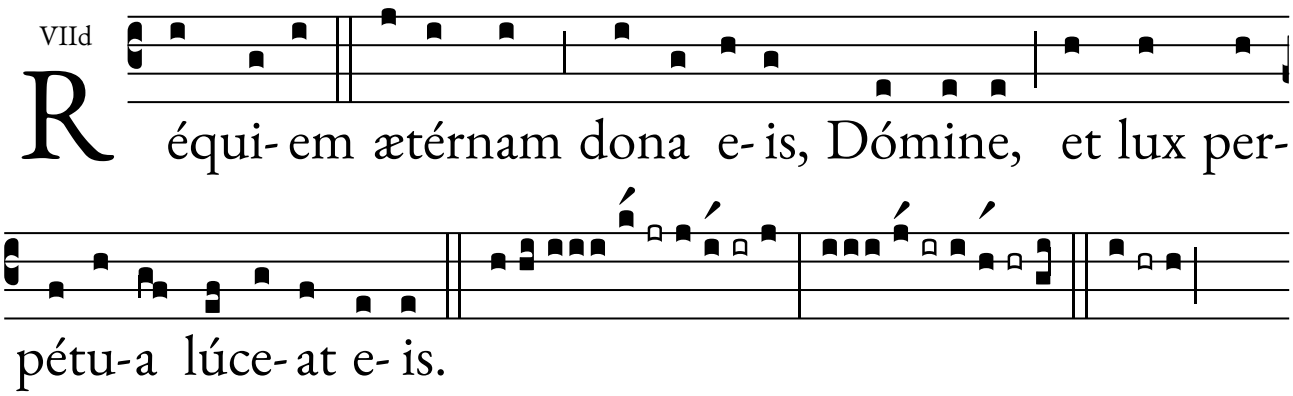
℣. Shlédni, Pane, *|| a vysvoboď mou duši.
℟. Proč se má duše, rmoutíš, proč tak tesknís?
℟. Jen doufej v Boha, zas ho budu slavit.

Sexta:

℣. Pane, || zhřešil jsem před tebou, *| uzdrav mě zas.
℟. I kdybych vešel do rokliny temnot, zlého se neděsím.
℟. Vždyť ty jsi se mnou, Pane.
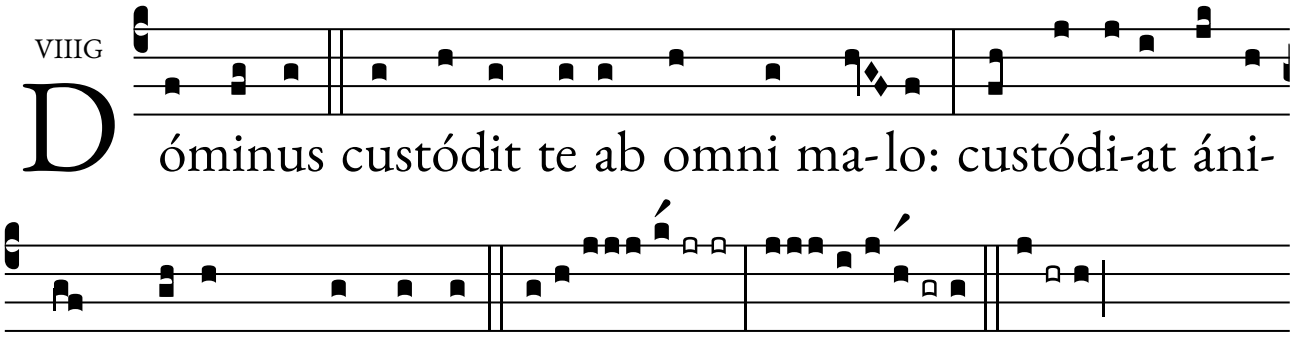
Nona:

℣. Bože, || pro své jméno mě zachraň *| a svou mocí mě vysvoboď.
℟. Pane, slyš mou snažnou modlitbu.
℟. Kdekdo se utíká k tobě.

VEČERNÍ CHVÁLY

1. antifona

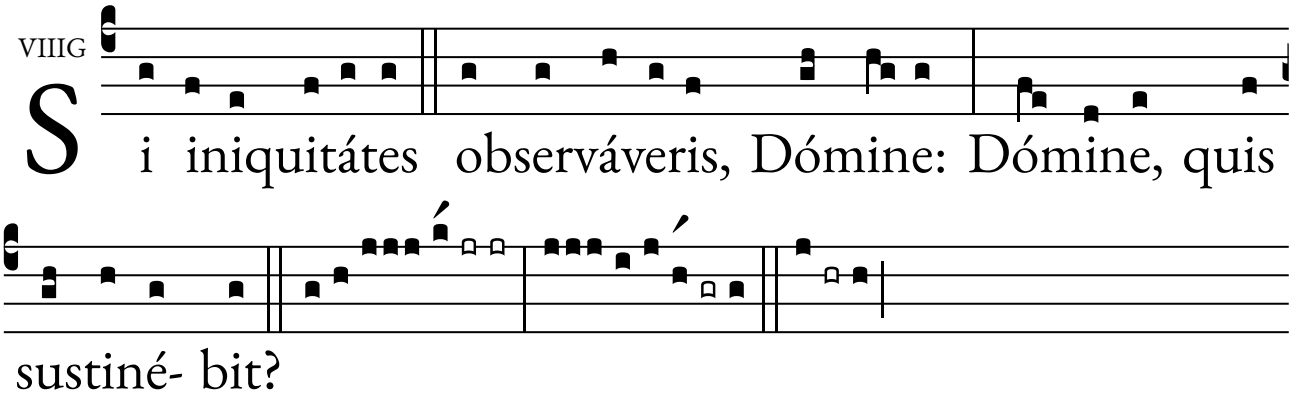
℣. 1. Pán tě od zlého střeží, *|| on střeží celý tvůj život.

Žalm 120

K horám **po**zvedám **o**či, *
odkud **při***jde* mi **po**moc?
Od Pána **při**chází **po**moc, *
on stvořil **ne***be* i **ze**mi.
On ti **klo**pýtnout **ne**dá, *
nezaspí **ten**, *jenž* tě **chrá**ní.
Nezaspí, **ne**zdřímne **strá**žce, *
jenž chrání ***Iz***ra**e**le.
Pán tě **stře**ží a **stí**ní, *
je po tvé **pra***vi*ci **stá**le.
Za dne ti **ne**škodí **slun**ce, *
ani **za** *no*ci **mě**síc.
Pán tě **od** zlého **stře**ží, *
on střeží **ce***lý* tvůj **ži**vot.
Střeží tvůj **od**chod i **ná**vrat *
nyní a **po** *všech*ny **vě**ky. Δ

℣. 1. Pán tě od zlého střeží, *|| on střeží celý tvůj život.

2. antifona
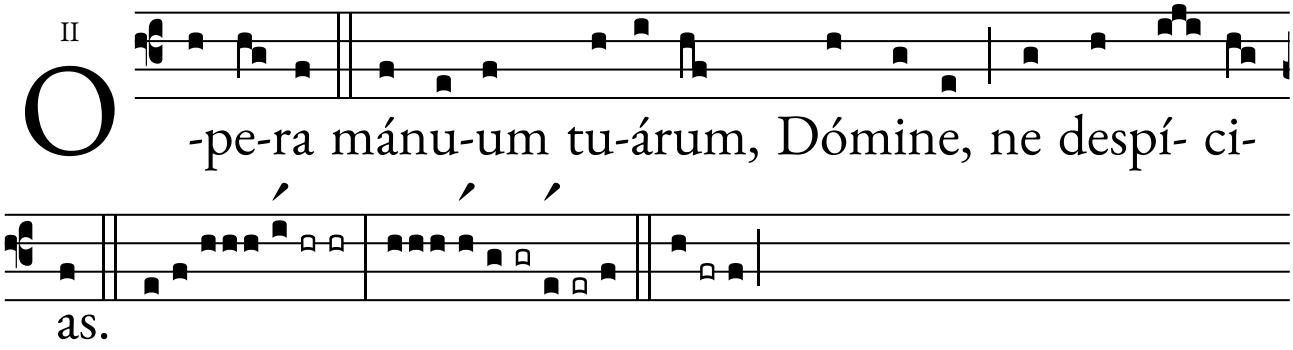

℣. 2. Kdybys, Pane, || dbal na viny, *| kdopak, Pane, obstojí?

Žalm 129

Z hloubi volám **k to**bě, **Pa**ne, *
Pane, ***vy***slech**ni** můj hlas!
Ať tvé ucho **vlíd**ně **sly**ší *
na mé ***snaž***né **vo**lání!
Kdybys, Pane, **dbal** na **vi**ny, *
kdopak, ***Pa***ne, **ob**stojí?
Ty však dáváš **od**pu**ště**ní, *
aby***chom*** ti **slou**žili.
Doufám, Pane, **z du**še **dou**fám, *
na tvé ***slo***vo **vy**čkávám.
Na Pána má duše če*ká* †
víc než **strážní na** úsvit, *
noční ***strážní*** **na** úsvit.
Izrael ať čeká Pá*na!* †
U Pána je **sli**to**vá**ní, *
on nás ***štěd***ře **vy**koupí.
On vykoupí **Izra**ele *
z jeho ***pro***vi**ně**ní všech. Δ

℣. 2. Kdybys, Pane, || dbal na viny, *| kdopak, Pane, obstojí?

3. antifona

℣. 3. Jako Otec || křísí mrtvé a je oživuje, *| tak i Syn oživuje, koho chce.

Kantikum Flp 2, 6–11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou **při**ro**ze**nost, *
nic nelpěl na své vznešenosti, že je ***rov***ný **Bo**hu,
ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebn*íka* †
a stal se jako **je**den **z li**dí, *
navenek byl jako každý ***ji***ný **čl**o**o**věk.
Ponížil se a byl poslu**šný** až **k smr**ti, *
a to ***k smr***ti **na** kříži.
Proto také ho Bůh po*výšil* †
a **dal** mu **jmé**no *
nad každé ***ji***né **jmé**no,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout **kaž**dé **ko**leno *
na nebi, na ze***mi*** i **v pod**světí,
a každý jazyk musí k slávě Boha **Ot**ce **vy**znat: *
Ježíš ***Kris***tus **je** Pán. ∆

℣. 3. Jako Otec || křísí mrtvé a je oživuje, *| tak i Syn oživuje, koho chce.